Ngọa Long Sinh

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

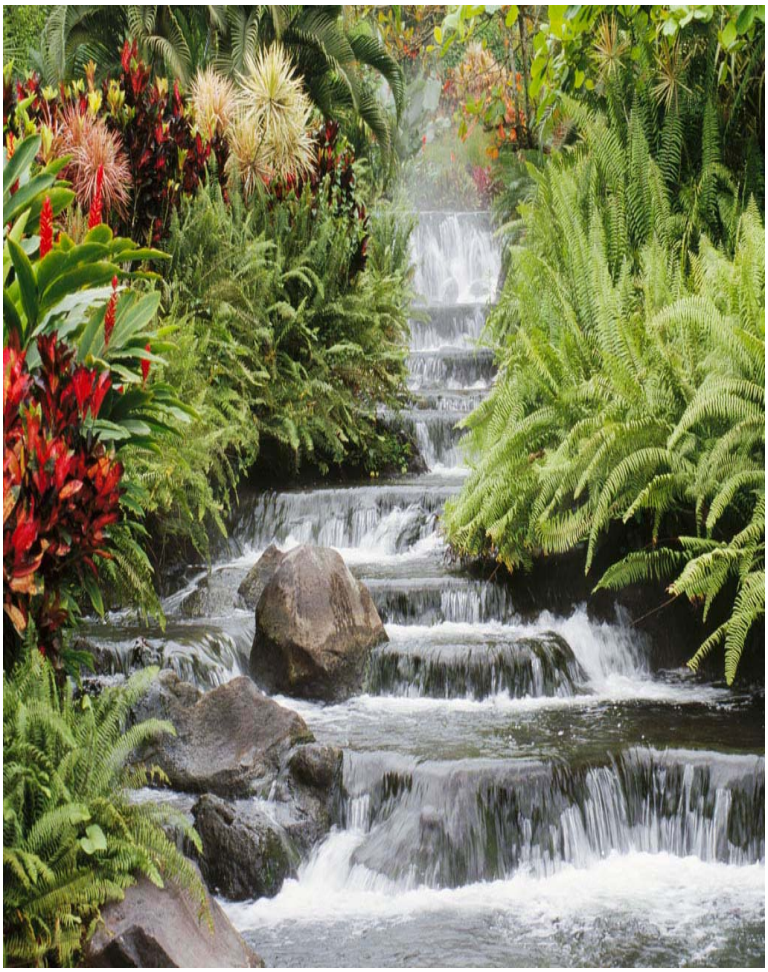

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 1

Bạck kỳ Hắc lâu

Bách Hoa lầu, một tòa lầu nguy nga tráng lệ tọa lạc ngay trong trấn Hàm Đan. Bách Hoa lầu không những chỉ nổi tiếng tại Hàm Đan trấn mà đã vang danh khắp mọi nơi, từ vùng đất xa xôi tại Lĩnh Nam cũng nghe tiếng nó. Thiên hạ kháo với nhau, Bách Hoa lầu là tòa lầu tợ như một vườn hoa tuyệt sắc, bởi những đóa hoa sống biết nói biết cười và biết cách chiều chuộng khách. Có người khác kháo rằng, ai đã đến Bách Hoa lầu thì chẳng bao giờ muốn quay trở ra. Nếu đã quay ra thì hẳn đem theo tâm bệnh tương tư với nỗi háo hức một ngày nào đó sẽ quay lại tìm hồng nhan tri kỷ.

Nói như thế, nhưng đâu phải người nào cũng có thể bước chân vào Bách Hoa lầu, mà chỉ có những người thừa tiền lắm bạc mới có thể đặt chân vào đây.

Trong tiết trời lập xuân thì Bách Hoa lầu càng nhộn nhịp hơn bởi khách du xuân và tất nhiên cũng muốn tìm chút thú vui trong Bách Hoa lầu.

Trấn Hàm Đan như rộn rịp hẳn lên trong những ngày giao mùa, nhất là tại Bách Hoa lầu.

Cỗ xe song mã với đôi ngựa bạch trắng toát dừng trước cửa Bách Hoa lầu. Chỉ cần thấy qua cỗ xe đó thôi cũng đủ biết chủ nhân của cỗ xe kia là một đại gia thế phiệt, khó có ai bì kịp.

Cũng như thường lệ, nhưng lần này có lẽ nhanh hơn, Chu Thiên Hải đã chạy

ra giữ cứng lấy cương đôi bạch mã.

Mặc dù chỉ mới trạc mười lăm, mười sáu, nhưng Chu Thiên Hải đã học đủ mọi cách để sống và kiếm ngân lượng. Tại Bách Hoa lầu thì bất cứ ai cũng đều biết Chu Thiên Hải, biết Thiên Hải vì sự sốt sắn của y, mỗi khi đến Bách Hoa lầu.

Ghì cương ngựa, miệng vẫn còn ngậm một đóa hoa, nhưng y vẫn cố rặn một nụ cười thật tươi.

Gã xà ích nhìn Thiên Hải, nhướng mày nói :

- Tiểu tử! Sao lại dám ghìm cương ngựa của ta?

Nụ cười vẫn chẳng hề tắt trên miệng Thiên Hải. Y xum xoe nói :

- Đại ca hẳn mới đến Bách Hoa lầu nên không biết Thiên Hải, chứ ở đây ai cũng biết đến Thiên Hải cả.

Y vỗ cả vào ngực mình :

- Thiên Hải là một pho bách thư vẽ những người đẹp trong tòa Bách Hoa lầu này.

Y buông dây cương, xoa tay liến thoắng nói :

- Nếu đại ca muốn diện kiến Hà tỷ tỷ, Dao tỷ tỷ, Minh Tân cô nương, Minh Nguyệt tỷ tỷ, Lan Anh tỷ tỷ... Thiên Hải sẽ giúp cho quý đại ca. Chỉ mong quý đại ca...

Y ngập ngừng nhìn gã đại hán ngồi trên ghế xà ích, tạo một nụ cười mỉm nhiều ẩn ý.

Gã xà ích lườm nhìn Thiên Hải, gằn giọng nói :

- Chỉ cần một ít kim lượng?

Thiên Hải reo lên :

- Ôi! Đúng như vậy rồi. Chỉ cần một ít kim lượng, đại ca sẽ có được một pho kiến văn và những trang giai nhân tuyệt sắc.

Gã xà ích im lặng.

Từ khoang cỗ xe song mã, một người vận bào y bước xuống. Người đó có khuôn mặt chữ điền rất phương phi. Đôi chân mày xếch phối hợp cùng với thần nhãn đầy uy quang tỏa lên phong thái đỉnh đạc và uy dũng.

Người đó tiến đến trước mặt Thiên Hải rồi từ tốn nói :

- Tiểu huynh đệ! Ta là Tần Quốc Nghi.

Thiên Hải ôm quyền xá :

- Lần đầu tiên Thiên Hải được gặp Tần tôn giá đã cảm thấy kính phục vô cùng. Phong thái của tôn giá thật là đại trượng phu có một không hai trong cõi trời cõi đất này.

Tần Quốc Nghi mỉm cười, nhẹ lắc đầu :

- Tần mỗ không thích nghe những lời tâng bốc của tiểu huynh đệ đâu.

- Hê! Thiên Hải không dám ngoa ngôn với bậc đại trượng phu như Tần tôn giá đâu.

Tần Quốc Nghi liếc Thiên Hải :

- Tần mỗ vừa rồi nghe tiểu huynh đệ cho mình là người biết tất cả những trang giai nhân tuyệt sắc trong Bách Hoa lầu?

Thiên Hải gật đầu như thể tự khẳng định mình :

- Trên đời này có rất nhiều thứ người không biết, nhưng Thiên Hải có thể khẳng định mình là một pho bí thư về những trang giai nhân trong Bách Hoa lầu.

Y giả lả nói tiếp :

- Nếu Tần tôn giá tin Thiên Hải thì đúng là chọn không lầm người.

- Tiểu huynh đệ chắc chứ?

- Thiên Hải từ trước đến nay luôn trọng chữ tín của mình.

Y xoa tay nói tiếp :

- Nếu không chắc thì Thiên Hải nào dám đứng ở đây để đón tiếp Tần tôn giá.

Tần Quốc Nghi vuốt râu, điểm một nụ cười rồi nói :

- Ngôn phương của tiểu huynh đệ quá là sắc bén, Tần mỗ đây cũng lấy làm lạ.

Tần Quốc Nghi lấy ra một thỏi vàng chìa đến trước.

Thấy thỏi vàng ròng trên tay Tần Quốc Nghi, mắt Thiên Hải sáng hẳn lên. Y như đóng đinh vào thỏi kim ngân trên tay họ Tần.

Tần Quốc Nghi nắm thỏi vàng lại rồi từ tốn nói :

- Hẳn tiểu huynh đệ chưa từng thấy một số kim ngân nào như thỏi kim ngân trong tay Tần mỗ?

Thiên Hải giả lả cười :

- Quả thật từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến nay, Thiên Hải chưa từng thấy có thỏi vàng nào to như thỏi vàng trong tay tôn giá. Thỏi kim ngân kia hẳn phải rất có giá trị.

- Nó đáng năm lạng.

Tần Quốc Nghi bước đến đặt tay trái lên vai Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ có thích thỏi vàng trong tay Tần mỗ không?

Thiên Hải gật đầu, giả lả cười rồi nói :

- Tất nhiên là phải thích rồi, nhưng hẳn tôn giá chẳng bao giờ cho không Thiên Hải thỏi vàng đó...

Y nhìn Tần Quốc Nghi rồi từ tốn nói :

- Hẳn tôn giá đã nhìn thấy người cần tìm?

Tần Quốc Nghi gật đầu :

- Đúng! Tần mỗ nghĩ mình đã gặp được người cần tìm.

Tần Quốc Nghi xoè bàn tay để thỏi vàng lộ ra đập vào mắt Thiên Hải rồi chậm rãi nói :

- Thỏi kim lượng này sẽ thuộc về tiểu huynh đệ, chỉ cần tiểu huynh đệ giúp Tần mỗ một chuyện.

Thiên Hải phấn khích, cao hứng nói :

- Tần tôn giá không nói ra, Thiên Hải có thể đoán biết.

Y giả lả cười, nói tiếp :

- Theo ý của Thiên Hải, trong Bách Hoa lầu thì Minh Nguyệt là người đẹp nhất. Minh Nguyệt tỷ tỷ là người tài sắc vẹn toàn.

Tần Quốc Nghi khoát tay :

- Đó chỉ là cảm nhận của tiểu huynh đệ đó thôi, chứ chưa chắc Tần mỗ đã chọn Minh Nguyệt tiểu thư.

- Hè! Tại Tần tôn giá chưa gặp Minh Nguyệt tỷ tỷ đó thôi. Thiên Hải có thể nói trong Bách Hoa lầu chẳng có ai hơn được Minh Nguyệt đâu, dù ở đây chẳng hề thiếu người đẹp.

Y tủm tỉm cười với những nét hóm hỉnh hiện lên mặt, nói tiếp :

- Tôn giá mà thấy Minh Nguyệt tỷ tỷ rồi sợ chẳng muốn rời khỏi Bách Hoa lầu.

Tần Quốc Nghi vuốt râu cười rồi ôn nhu nói :

- Nghe tiểu huynh đệ nói Tần mỗ rất muốn gặp, như vậy thì Thiên Hải hẳn phải rời Bách Hoa lầu.

Hai cánh môi của Tần Quốc Nghi nhếch lên :

- Muốn gặp Minh Nguyệt tiểu thơ phải cần đến huynh đệ?

Thiên Hải gật đầu :

- Không giấu gì tôn giá, chẳng qua Minh Nguyệt tỷ tỷ cho Thiên Hải chút cơ hội để tìm ngân lượng sinh sống thôi.

- Và ngược lại tiểu huynh đệ sẽ tâng bốc cho Minh Nguyệt cô nương?

Thiên Hải khoát tay :

- Hê! Tôn giá đừng nghĩ sai cho Thiên Hải. Sự thật đúng như lời Thiên Hải nói đó. Minh Nguyệt tỷ tỷ vừa có sắc vừa có tài. Phàm một người như vậy thì dễ gì tôn giá tìm được.

- Nếu Minh Nguyệt tiểu thơ có tài như vậy thì đã không lưu lại Bách Hoa

lầu.

Thiên Hải gãi đầu :

- Hây! Ai cũng có hoàn cảnh mà. Cũng như Thiên Hải vậy.

- Tiểu huynh đệ thì sao?

- Thiên Hải cũng có khảo cứu tứ thư ngũ kinh, cũng biết tất cả mọi thứ trên đời này, thế nhưng không dựa vào Bách Hoa lầu.

Y le lưỡi :

- Chắc phải ăn cái lưỡi để mà sống quá.

Tần Quốc Nghi thấy Thiên Hải diễn tả, bật cười thành tiếng. Gã vừa cười vừa nói :

- Được rồi, được rồi. Tần mỗ tin vào tiểu huynh đệ. Nhưng người đẹp mà Tần mỗ muốn không phải là Minh Nguyệt mà là một người khác.

Thiên Hải cao giọng nói :

- A! Thiên Hải hiểu tôn giá rồi. Hẳn tôn giá đã đến Bách Hoa lầu mà Thiên Hải không biết. Giá tôn giá muốn tìm lại hồng nhan tri kỷ. Nào! Tôn giá cứ nói đi. Hà tỷ tỷ, hay Dao tỷ tỷ? Nói chung, tất cả những vị tỷ tỷ đó đến nhờ... Thiên Hải.

Tần Quốc Nghi lườm Thiên Hải :

- Miệng lưỡi của tiểu huynh đệ thật là giảo hoạt.

Thiên Hải nhìn Tần Quốc Nghi rồi định nhãn trở lại thỏi kim ngân trên tay y, rồi gật đầu nói :

- Chỉ cần tôn giá...

Tần Quốc Nghi gật đầu :

- Tần mỗ hiểu.

Y chìa thỏi vàng đến trước.

Thiên Hải vừa toan chộp lấy thỏi vàng thì Tần Quốc Nghi nắm tay lại. Y nhìn Thiên Hải chầm chầm :

- Thỏi ngân lượng trong tay Tần mỗ sẽ thuộc về tiểu huynh đệ, nhưng với một điều kiện.

- Nhất định rồi. Thiên Hải sẽ không phụ lòng tôn giá đâu.

Y vừa nói vừa hóm hỉnh nheo mắt với Tần Quốc Nghi.

Tần Quốc Nghi lấy trong thắt lưng ra một miếng ngọc bội, óng ánh sắc ngọc bích xanh rờn :

- Tần mỗ muốn biết trong tòa Bách Hoa lầu có vị cô nương nào đeo miếng ngọc bội như miếng ngọc bội của tại hạ không?

Thiên Hải chầm chầm nhìn miếng ngọc bội trên tay Tần Quốc Nghi, cứ như nhìn một thứ báu vật từ cổ chí kim y chưa từng được thấy, mặc dù miếng ngọc bội rất tầm thường.

Thấy Thiên Hải nhìn mãi miếng ngọc bội, Tần Quốc Nghi phải lên tiếng hỏi :

- Xem chừng tiểu huynh đệ biết người có miếng ngọc bội giống như thế này?

Thiên Hải gãi đầu :

- Ái chà!

Tần Quốc Nghi hỏi :

- Sao, tiểu huynh đệ biết chứ?

Y trả lại miếng ngọc bội vào thắt lưng rồi xoè thỏi kim ngân đến trước mặt Thiên Hải :

- Chỉ cần tiểu huynh đệ nói cho Tần mỗ biết, ai có miếng ngọc bội vừa rồi thì thỏi ngân lượng này sẽ thuộc về tiểu huynh đệ.

Y đặt tay lên vai Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ đã nói với Tần mỗ, mình là pho bí thư của Bách Hoa lầu, đừng nói rằng tiểu huynh đệ không biết khiến cho Tần mỗ đây thất vọng.

Thiên Hải gật đầu :

- Ái chà! Thật là khó xử.

- Tiểu huynh đệ khó xử như thế nào?

Thiên Hải ngập ngừng :

- Ơ...

Tần Quốc Nghi vỗ vai Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ! Tần mỗ không ép tiểu huynh đệ đâu. Khi nào tiểu huynh đệ thấy mình không khó xử thì ngày mai đến đây gặp Tần mỗ cũng không muộn.

Tần Quốc Nghi vừa nói vừa đặt luôn thỏi kim ngân vào tay Thiên Hải.

Nhận thỏi kim lượng đó, Thiên Hải hơi bất ngờ.

Tần Quốc Nghi nói :

- Tần mỗ biết tiểu huynh đệ rất cần kim lượng nên cho mượn. Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại và Tần mỗ sẽ được tiểu huynh đệ đáp lễ. Tần mỗ không đem thêm kim lượng đâu.

Tần Quốc Nghi mỉm cười, quay lại khoang xe. Y dừng ngay cửa khoang xe, quay lại nói với Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ! Ngày mai Tần mỗ mới có ý diện kiến Minh Nguyệt tiểu thơ đó. Hy vọng sẽ được tiểu huynh đệ giúp.

Y nói vừa dứt câu, mở cửa bước vào khoang xe. Gã vừa đóng lại thì gã xà ích giật cương để đôi bạch mã kéo cỗ xe.

Thiên Hải cầm thỏi vàng trong tay với vẻ tư lự.

Y gãi đầu, nhẩm nói :

- Người này sao lại muốn tìm... Hê! Chắc y muốn cho mình phát tài đây.

Giắt thỏi kim lượng vào thắt lưng, Thiên Hải rời Bách Hoa lầu. Trong đầu y chỉ còn một ý tưởng là phải xử dụng thỏi kim lượng này như thế nào.

Sẵn có số vàng như từ trên trời rơi xuống. Thiên Hải đi thẳng đến cửa hiệu buôn.

Một lúc sau, y ôm cả một xấp lụa bước ra, rồi đến chợ mua đủ thứ thức ăn. Với số ngân lượng năm lạng, mà chỉ sau một lúc đi lanh quanh, Thiên Hải đã mua hết tất cả, chỉ còn lại vỏn vẹn một thỏi bạc vụn.

Thiên Hải khệ nệ ôm đống thức ăn lẫn vật dụng đến ngôi cổ miếu tọa lạc phía Đông Hàm Đan trấn.

Y đứng ngoài cổ miếu rống cổ lên gọi lớn :

- Nào! Có ai ở trong đó không?

Một lão ăn mày già lọm khọm bước ra. Lão trố mắt nhìn Thiên Hải :

- Hê! Lão phu đang ngủ, sao ngươi phá bỉnh chứ?

Đôi chân mày của Thiên Hải cau lại. Y bước đến trước mặt lão Cái bang :

- Lão trượng! Vãn bối không biết có đi lộn không?

Lão Cái bang nhìn đống thức ăn Thiên Hải ôm khư khư. Bất thình lình, chẳng hề xin mà thộp lấy túi bánh bao. Lão nhón lấy một chiếc cho vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Lão vừa ăn vừa nói :

- Ái cha! Ngon quá! Ngon quá!

Thiên Hải trố mắt nhìn lão.

Lão Cái bang ăn thêm một cái nữa rồi mới nhìn Thiên Hải, nói :

- Tiểu tử! Bánh bao của ngươi mua hẳn phải loại thượng hạng của phường Lạc Dương đúng không?

Thiên Hải nhăn nhó :

- Túi bánh bao mà vãn bối mua đúng là của phường Lạc Dương, tới một nén bạc vụn một cái. Tiền bối nuốt trọn hai cái thế là thiếu mất rồi.

- Lão phu còn định ăn nữa.

- Hê! Tiền bối ăn hết hai cái rồi, phải chừa lại cho những người khác chứ.

Lão Cái bang nheo mày :

- Định chừa cho ai?

- Ơ! Thì chừa cho chư huynh đệ của vãn bối thường ngự trong ngôi cổ miếu này.
- A! Lão phu biết rồi. Ngươi định mua bánh bao thết đãi bọn tiểu Cái bang trong ngôi miếu này?
Thiên Hải gật đầu :
- Đúng rồi. Chẳng hay chư huynh đệ của vãn bối đi đâu rồi?
- Còn đi đâu nữa. Họ phải đi khất thực tìm cái ăn chứ.
Lão lùi lại một bộ ngắm nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân :
- Tiểu tử thật là hảo tâm, quý tình bằng hữu, hẳn là người đã phát tài mới hào phóng như vậy.
Lão vừa nói vừa nhón lấy bầu rượu xuống. Lão ăn mày chắc lưỡi, nói :
- Ái cha! Có cả Thiệu Nữ Nhi Hồng. Tiểu tử đúng là đại gia đại phú.
Thiên Hải nhăn nhó :
- Lão tiền bối! Vãn bối chỉ gặp may thôi.
- Gặp may cũng xem như phát tài.
Lão đỡ lấy số vật dụng Thiên Hải mua đang ôm khư khư :
- Để lão phu phụ ngươi đem vào cổ miếu.
- Không, không. Ơ...
- Ngươi đừng ngại. Lão phu không thể dùng hết những thứ ngươi mua về một lần đâu. Lão phu là người Cái bang thì phải chia đều cho người Cái bang chứ.
Thiên Hải nhăn nhó :
- Được rồi, được rồi. Lão tiền bối để mặc Thiên Hải.
Thiên Hải bước vào cổ miếu, bày tất cả những thức ăn đã mua xuống trước bệ thờ, chỉ dành lại xấp lụa và túi thực phẩm nhỏ. Y nói :
- Những thứ này vãn bối phải đem về cho bảo mẫu. Còn phần này để đãi các chư huynh đệ của vãn bối. Nếu họ có trở về nhờ lão tiền bối trao lại cho họ

giùm vãn bối.

Thiên Hải nói xong thản nhiên rời cổ miếu, nhưng lão ăn mày đã cản y lại :

- Hê! Tiểu tử sao đi gấp quá vậy?

- Vãn bối phải quay về nhà kẻo bảo mẫu trông.

Lão Cái bang nhún vai :

- Đã đến rồi sao lại vội đi sớm vậy?

Lão vừa nói vừa kéo tay Thiên Hải ngồi xuống :

- Ngồi xuống đây. Ngồi xuống đây.

Thiên Hải bị lão kéo buộc phải ngồi xuống.

Lão bưng bầu rượu tu ừng ực rồi trao cho Thiên Hải :

- Tiểu tử uống và lão ăn mày này chút rượu rồi hãy đi.

- Ơ! Vãn bối... Vãn bối không biết uống.

Lão ăn mày trợn mắt :

- Cái gì không biết uống? "Nam vô tửu như kỳ vô phong", hẳn ngươi biết câu đó chứ?

- Vãn bối biết, nhưng bảo mẫu không cho vãn bối uống rượu.

- Hê! Bộ cái gì ngươi cũng nghe bảo mẫu của ngươi hết à? Uống đi, rồi tiểu tử sẽ biết ngon như thế nào. Rượu này ngươi mua mà không biết uống, không chừng rượu có độc cũng nên.

- Tiền bối đừng nghĩ sai về Thiên Hải. Vãn bối đâu có ý gì mà bỏ độc vào rượu.

- Không có độc trong rượu thì sao tiểu tử không uống.

- Tiền bối đã nói vậy, Thiên Hải sẽ uống.

Thiên Hải bưng bầu rượu tu một hơi dài rồi bất chợt ho sặc sụa.

Y nhăn mày nhăn mặt.

Lão Cái bang hỏi :

- Ngon không?

Thiên Hải nhăn nhó :

- Cay quá!

- Rồi thế nào tiểu tử cũng sẽ thấy cái vị cay của ngon tuyệt đó.

Lão nói xong lại dốc bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, lão Cái bang hỏi :

- Nhà tiểu tử ở đâu?

- Phía Đông trấn, trong khu rừng tùng.

Lão nheo mày :

- Phía Đông trấn, trong khu rừng tùng?

Thiên Hải gật đầu :

- Vãn bối ở chung với bảo mẫu.

- Tiểu tử không sợ gì à?

Thiên Hải nhún vai :

- Có gì phải sợ. Vãn bối và bảo mẫu ở trong gian nhà tranh, chẳng có gì cả ngoài bếp lò và vài cái niêu đất, chẳng ai quan tâm đến.

- Lão phu không phải hỏi ngươi có sợ cướp hay sợ trộm, mà muốn hỏi ngươi không sợ ma à?

Thiên Hải bật cười giòn, rồi nói :

- Thiên Hải đâu có thấy ma đâu mà sợ. Nếu như được kết nghĩa huynh đệ với những hồn ma nơi địa phủ thì còn thú biết chừng nào.

Lão ăn mày vỗ vai Thiên Hải :

- Lão phu thích ngươi đó. Thế ngươi có thích lão phu không?

Thiên Hải nhún vai :

- Không thích cũng không ghét.

- Thế ư? Thế ngươi không giận lão phu ăn hai chiếc bánh bao của ngươi à?

- Không. Số thực phẩm còn lại đủ cho huynh đệ vãn bối dùng.

Lão Cái bang gật đầu :

- Lão phu thích sự hào phóng của ngươi.

Lão nói xong, ôm bầu rượu đứng lên :

- Khi nào ngươi phát tài cứ đến đây tìm lão phu. Lão phu sẽ bồi tiếp, cùng ngươi uống rượu.

Lão nói xong, rảo bước đến ngồi tựa vào bệ thờ Thần hoàng, dốc bầu rượu tu ừng ực.

Thiên Hải nhìn lão uống mà nhăn mặt. Lúc này thì y cũng cảm thấy chếnh choáng.

Thiên Hải nói với lão ăn mày :

- Tiền bối! Thiên Hải cáo từ. Có dịp vãn bối sẽ quay lại.

Lão ăn mày khoát tay :

- Tiểu tử đi đi. Hê! Mà họ của ngươi là gì nhỉ?

- Vãn bối họ Chu.

- Còn lão phu là Mộc Định Can. Nếu Chu thiếu hiệp có cần gì, hay muốn người đối ẩm thì cứ tìm Mộc lão phu.

- Thiên Hải sẽ có dịp bồi tiếp với Mộc tiền bối.

Thiên Hải ôm quyền xá :

- Cáo từ.

Mộc Định Can vừa tu vừa khoát tay như thể xua đuổi Thiên Hải.

Rời khỏi cổ miếu, Thiên Hải xuôi theo quang lộ về nhà. Nói là nhà nhưng đúng ra đó chỉ là một gian thảo xá thô sơ tọa lạc giữa những hàng tùng cao ngất.

Thiên Hải chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói gắt gỏng vang lên :

- Thiên Hải! Con lại uống rượu nữa à?

Thiên Hải đưa tay bụm miệng nhăn nhó. Y nghĩ thầm :

- Mình chưa kịp bước vào, thế mà bảo mẫu đã ngửi được mùi rượu rồi. Lỗ mũi của bảo mẫu thính như thế là cùng.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Thiên Hải vẫn rón rén bước vào. Y đứng thừ ra khi chạm với vị bảo mẫu khó tính.

Thiên Hải lí nhí nói :

- Thiên Hải có đem quà về cho bảo mẫu.

Nhìn Thiên Hải ôm khư khư xấp lụa và túi thức ăn trên tay, Lưu Ngọc Ninh cau mày, gắt gỏng nói :

- Thiên Hải! Ngươi tưởng đem những thứ đồ vặt vảnh kia về thì Lưu Ngọc Ninh sẽ tha thứ cho ngươi sao? Hãy quỳ xuống!

- Bảo mẫu!

Lưu Ngọc Ninh trừng mắt.

Thiên Hải riu ríu bước đến quỳ trước mũi hài của Lưu Ngọc Ninh.

- Cô cô phải dạy ngươi.

Lưu Ngọc Ninh vừa nói vừa rút cây roi quất vào lưng Thiên Hải.

-Chát!

Thiên Hải mím chặc hai cánh môi chịu đựng mà chẳng thốt ra tiếng rên.

Lưu Ngọc Ninh vừa đánh tiếp roi thứ hai, vừa nói :

- Cô cô đánh ngươi bởi vì ngươi uống rượu mà chưa thành nhân chi mỹ.

Thiên Hải vẫn mím môi chẳng thốt ra tiếng nào. Y mím môi với vẻ mặt đăm đăm như thể sẵn sàng chấp nhận tất cả những nhát roi mà Lưu Ngọc Ninh sẽ tưới lên lưng gã.

Buông một tiếng thở dài, Lưu Ngọc Ninh nói :

- Thiên Hải! Sao con lại không nghe lời răn của cô cô, đi uống rượu để làm gì? Nó có giúp ích gì cho con đâu? Đúng ra với một người có cốt cách như con thì phải siêng năng trau dồi văn thư, để sau này...

Thiên Hải ngẩng lên :

- Bảo mẫu nói con trau dồi văn thư, tứ thư ngũ kinh để sau này lập danh với thiên hạ ư?

- Đúng. Cô cô muốn ngươi như vậy.
- Cứ cho Thiên Hải sẽ trở thành tân khoa trạng nguyên danh đề bảng hổ, nhưng rồi con sẽ làm gì? Báo hiếu cho cô ư?
Lưu Ngọc Ninh khoát tay :
- Ta đâu cần ngươi báo hiếu.
Thiên Hải gật đầu, lí nhí nói :
- Cô cô đã không cần thì cần gì Thiên Hải này phải cực nhọc bởi bút pháp và tứ thư. Hê! Thiên Hải thừa khả năng kiếm ngân lượng đấy.
Thiên Hải nhìn trộm Lưu Ngọc Ninh vừa đặt xấp lụa xuống bên cạnh.
- Đây là những thứ Thiên Hải kiếm được, muốn...
Lưu Ngọc Ninh nói :
- Thiên Hải định tặng cho Lưu ngọc Ninh cô cô đó à?
- Thiên Hải không dám nói tặng, mà chỉ là chút lòng thành muốn cô cô được vui.
Lưu Ngọc Ninh hừ nhạt rồi nói :
- Ở đâu ngươi có kim lượng mà được lụa Hàng Châu vậy?
Thiên Hải xua tay nói :
- Thiên Hải kiếm được ngân lượng do sự tháo vát của mình đó. Có một bí mật nữa. Thiên Hải muốn chia xẻ với cô cô.
Lưu Ngọc Ninh thoạt nghiêm mặt :
- Hài nhi! Ngươi muốn nói bí mật gì?
Thiên Hải cười bí hiểm :
- Thiên Hải và bảo mẫu phải trao đổi với nhau về bí mật nữa. Thiên Hải đã học được bài học, chẳng bao giờ cho không ai cái gì.
- Kể cả cô cô sao?
- Ơ... Cô cô thì khác.
- Thế ngươi còn chưa nói ra.

- Nhưng Thiên Hải muốn cô cô cho Thiên Hải biết về lai lịch, về song đường của Thiên Hải.

Lưu Ngọc Ninh quắc mắt, cau mày nạt ngang :

- Không. Ngươi chỉ nên biết ngươi là một cô nhi. Ngươi chẳng hề có song đường nào cả.

- Ơ! Chẳng lẽ Thiên Hải từ dưới đất chui lên?

Y nhăn nhó, nói :

- Con ruồi, con muỗi cũng có cha có mẹ. Thiên Hải là con người lại không cha không mẹ, thật là lạ lùng quá.

- Chẳng có gì lạ lùng cả.

Thiên Hải vùng vằng :

- Thế thì bí mật của bảo mẫu cô cô cũng chẳng là gì cả.

Lưu Ngọc Ninh nhìn Thiên Hải hỏi dồn :

- Ngươi biết gì về bí mật của ta?

Thiên Hải nắn bộ mặt lộ ra vẻ bí hiểm.

Nhìn Thiên Hải, Lưu Ngọc Ninh càng tò mò hơn :

- Thiên Hải! Nói cho cô cô biết xem ngươi đã biết bí mật gì?

Thiên Hải nhún vai :

- Thiên Hải nào biết gì đâu.

- Ngươi không biết ư?

Y cười giả lả :

- Thiên Hải không biết gì hết.

Lưu Ngọc Ninh nhìn Thiên Hải chằm chằm. Một lúc sau, nàng mới lên tiếng :

- Ngươi đang giấu cô cô điều gì đó?

Lưu Ngọc Ninh chỉ vào xếp lụa và thức ăn :

- Số ngân lượng này ngươi đã lấy ở đâu?

- Ơ! Thì do Thiên Hải tự tìm ra mà.

- Ngươi có thể tìm ra ngân lượng, nhưng chẳng bao giờ nhiều như thế này. Thiên Hải! Ngươi đã làm gì mà có ngân lượng để mua lụa và thức ăn cho cô cô?

Thiên Hải gật đầu :

- Khó nói quá!

- Ngươi nói cho ta biết xem. Phải chăng đã có người định mướn ngươi làm một chuyện gì đó?

Thiên Hải khoát tay :

- Thiên Hải thi có bao giờ làm được chuyện gì đâu. Nhưng...

- Nhưng sao?

Thiên Hải tạo vẻ mặt trang trọng, rồi nhìn Lưu Ngọc Ninh, nói :

- Cô cô đã có tình lang chưa?

Dung diện của Lưu Ngọc Ninh ửng hồng e lệ. Lưu Ngọc Ninh giơ cao tay cầm roi, gắt gỏng nói :

- Thiên Hải! Người nói cái gì xằng bậy thế?

Lưu Ngọc Ninh vừa nói vừa toan quất roi xuống, nhưng Thiên Hải đã khoát tay :

- Cô cô dừng tay.

Gã vừa khoát tay vừa nói :

- Cô cô cần phải hỏi xem tại sao Thiên Hải lại hỏi cô cô điều đó.

- Ngươi nói cho ta nghe xem?

Thiên Hải mỉm cười rồi nói :

- Phàm những vị tỷ tỷ ở Bách Hoa lầu chia tay với tình lang thường lưu tặng vật, dù họ chỉ có một đêm gần gũi.

Lưu Ngọc Ninh cau mày đanh mặt khi nghe Thiên Hải thốt ra câu nói đó.

Thiên Hải nhìn nàng :

- Cô cô đừng nói Thiên Hải là kẻ tò mò, thích xen vào chuyện của thiên hạ. Tại Thiên Hải tinh mắt để ý thôi.

- Những chuyện đại loại như vậy chẳng liên can gì đến Lưu Ngọc Ninh cô cô.

- Hê! Chẳng qua Thiên Hải muốn nói cho có đầu có đuôi thôi.

- Thiên Hải muốn nói gì cứ nói ra đi. Sao ngươi cứ quanh co đầu làm gì?

Thiên Hải chắp tay sau lưng đến bên cửa sổ. Y ra vẻ như một bậc trưởng tôn, phải đắn đo suy nghĩ trước điều mình sắp nói.

Lưu Ngọc Ninh đến sau lưng Thiên Hải :

- Thiên Hải! Ngươi muốn nói gì?

- À! Thiên Hải muốn cô cô cho xem lại miếng ngọc bội mà cô cô rất quý.

- Ngươi muốn nói đến miếng ngọc bội của ta ư?

Thiên Hải qua lại nhìn Lưu Ngọc Ninh, gật đầu.

Lưu Ngọc Ninh hỏi :

- Ngươi muốn xem miếng ngọc bội đó để làm gì?

- Để xem coi miếng ngọc bội của cô cô có giống với miếng ngọc bội mà Thiên Hải đã thấy không?

Sắc diện Lưu Ngọc Ninh lộ rõ nét khẩn trương :

- Thiên Hải! Ngươi thấy gì?

- Ơ! Thì thấy có người cầm miếng ngọc bội giống hệt như của cô cô và người đó rất muốn tìm cô cô.

Thiên Hải ưỡn ngực nói :

- Vị tôn giá đó tên là Tần Quốc Nghi, phong thái rất uy nghi đỉnh đạc. Y đến Bách Hoa lầu để tìm cô cô.

Thiên Hải liếc Lưu Ngọc Ninh :

- Vị tôn giá đó xem chừng là một bậc đại gia thế phiệt, lại rất rộng rãi. Người không vào Bách Hoa lầu tìm kỹ nữ mà cứ khăng khăng chỉ muốn gặp

cô cô thôi.

Thiên Hải ôm quyền :

- Bấy lâu nay Thiên Hải cứ tưởng cô cô chẳng có ai. Không ngờ nay mới được diện kiến. Chúc mừng cô cô.

Lưu Ngọc Ninh đanh mặt, gằn giọng hỏi :

- Kẻ đó như thế nào?

- Rất uy nghi đỉnh đạc, đúng là một hảo hán hiếm có trên cõi đời này.

- Ngươi có hỏi vì sao y muốn gặp cô cô không?

- Y chỉ muốn Thiên Hải dẫn gặp cô cô mà thôi.

Thiên Hải chỉ xấp lụa :

- Kim lượng mà Thiên Hải có do Tần Quốc Nghi tặng cho đó.

Y nghệch mặt ra :

- Cô cô! Thiên Hải sẽ gọi Tần tôn giá bằng gì nhỉ? Có phải Thiên Hải gọi Tần tôn giá bằng thúc thúc chứ?

Lưu Ngọc Ninh không để tâm đến câu hỏi của Thiên Hải cứ lẩm nhẩm :

- Họ đã tìm ra ta rồi ư? Y đã tìm đến rồi ư?

Thiên Hải kịp nhận ra vẻ lo lắng hiện trên mặt Lưu ngọc Ninh. Y ngập ngừng nói :

- Cô cô sao vậy?

Lưu Ngọc Ninh cứ như thể người rơi vào cõi mộng chẳng còn để tâm đến Chu Thiên Hải.

Thấy thái độ kỳ hoặc của Lưu Ngọc Ninh. Thiên Hải tò mò hỏi :

- Cô cô sao vậy?

Y giằng tay Lưu Ngọc Ninh.

Bị Thiên Hải giằng tay, Lưu Ngọc Ninh giật mình :

- Ngươi...

Thiên Hải ngơ ngẩn bởi thái độ quá kỳ hoặc của Lưu Ngọc Ninh, buột

miệng lập lại câu hỏi :

- Cô cô sao vậy?

Nhìn chằm chằm Lưu Ngọc Ninh, Thiên Hải hỏi tiếp :

- Bộ cô cô bảo mẫu không thích gặp Tần Quốc Nghi thúc thúc sao? Nếu cô cô không thích thì Thiên Hải chẳng dẫn y đến đây đâu.

Lưu Ngọc Ninh nạt ngang :

- Ngươi im đi!

Thiên Hải sượng sùng bởi câu nói gắt gỏng của Lưu ngọc Ninh. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lưu ngọc Ninh, bất giác Thiên Hải cũng cảm thấy bồn chồn. Y muốn nói nhưng rồi lại lắc đầu im lặng.

Lưu Ngọc Ninh mím môi, buông một tiếng thở dài, quay lại nhìn Thiên Hải, Lưu ngọc Ninh nói :

- Năm nay ngươi đã được mười bảy tuổi rồi phải không?

Thiên Hải gật đầu.

Lưu Ngọc Ninh nói :

- Thiên Hải! Cô cô đã bảo bọc ngươi từ năm lên mười, nay ngươi đã được mười bảy rồi, như thế cũng tạm đủ để ngươi tung cánh trong chốn giang hồ.

Thiên Hải toan cướp lời Lưu Ngọc Ninh thì đã bị cản lại :

- Để cô cô nói hết đã. Bây giờ ngươi phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thiên Hải trố mắt ngạc nhiên :

- Sao Thiên Hải phải rời khỏi đây?

- Ngươi chỉ cần biết như thế là được rồi.

- Còn song đường của Thiên Hải, cô cô chưa nói.

- Nếu ngươi muốn sống thì hãy quên song đường của mình đi.

Thiên Hải nhăn nhó.

Lưu Ngọc Ninh nhìn Thiên Hải, nàng buông một tiếng thở dài, rồi trang trọng nói :

- Nếu ngươi muốn biết song đường của mình và còn được sống thì trước tiên phải làm chủ võ lâm Trung Nguyên. Còn ngược lại, ngươi chưa làm chủ võ lâm mà để cho mọi người biết ngươi là ai thì Trung thổ chẳng có đất cho ngươi đâu.

Lưu Ngọc Ninh nghiêm giọng nói :

- Ngươi rời khỏi đây và không được quay lại nữa.

Thấy Thiên Hải cứ trố mắt nhìn, Lưu Ngọc Ninh nạt ngang :

- Ngươi nghe ta nói chứ?

- Cô cô làm cho Thiên Hải bất ngờ quá. Được cô cô nuôi dưỡng từ lúc mới lên mười, nay đã mười bảy, Thiên Hải lại bỏ đi sao.

- Đúng, ngươi phải đi.

Lưu Ngọc Ninh đặt tay lên vai Thiên Hải :

- Ngươi đã đủ lông đủ cánh để có thể tự lo cho mình rồi. Đi ngay đi. Hãy nhớ lời cô cô, chỉ khi nào ngươi làm chủ võ lâm mới truy tìm song đường mình.

Lưu Ngọc Ninh đẩy Thiên Hải ra cửa :

- Đi đi, đừng quay lại đây.

Thiên Hải đứng thừ ngay ngưỡng cửa.

Lưu Ngọc Ninh gào lên :

- Sao ngươi còn chưa đi? Đi đi!

- Cô cô!

Lưu Ngọc Ninh khoát tay :

- Chưa bao giờ ngươi dám cãi lời cô cô, hôm nay ngươi sao vậy?

- Tại sao cô cô lại đuổi Thiên Hải đi?

Lưu Ngọc Ninh buông một tiếng thở dài :

- Sau này ngươi sẽ hiểu. Ta chỉ có thể nói, ta đã cưu mang ngươi bảy năm là quá đủ rồi.

Lưu Ngọc Ninh khoát tay đuổi Thiên Hải :

- Đi đi!

Thấy vẻ mặt khe khắt của vị bảo mẫu cô cô. Thiên Hải biết những lời của Lưu Ngọc Ninh là lịnh, không thể nào cãi lại được nhưng vẫn chần chừ.

Lưu Ngọc Ninh thấy Thiên Hải vẫn còn chần chừ, cáu gắt quát :

- Ngươi còn đứng đó thì Lưu Ngọc Ninh ta giết ngươi đó.

Thiên Hải ngập ngừng nói :

- Vâng, Thiên Hải sẽ đi. Sau này Thiên Hải muốn gặp cô cô thì gặp ở đâu?

- Ngươi không cần tìm Lưu Ngọc Ninh cô cô. Ta cũng chẳng muốn gặp ngươi.

- Cô cô!

- Đừng nói nhiều. Đi đi!

Lưu Ngọc Ninh đẩy Thiên Hải ra ngoài đóng sập cửa lại.

Đứng ngoài thảo xá, Thiên Hải thật ngỡ ngàng với biến cố đột ngột này. Thiên Hải cũng chẳng biết mình phải làm gì trong tình cảnh này.

Đứng một lúc, Thiên Hải mới nói :

- Cô cô bảo mẫu! Người đang giấu Thiên Hải điều gì? Nhất định phải có điều gì đó mới khiến cho cô cô đuổi Thiên Hải.

Hai hàm răng nghiến lại như thể đối mặt với kẻ thù. Mãi một lúc sau Thiên Hải mới nói :

- Lưu cô cô! Thiên Hải sẽ quay lại.

Thiên Hải nói xong ôm quyền hướng về thảo xá hành đại lễ rồi mới chịu quay bước bỏ đi.

Đi khỏi cánh rừng tùng, Thiên Hải quay lại thì thấy khói bốc lên ngùn ngụt từ phía gian thảo xá.

- Chuyện gì thế?

Chẳng cần suy nghĩ đắn đo, Thiên Hải quay bước chạy trở lại. Gian thảo xá

đang bốc cháy ngùn ngụt như một bó đuốc khổng lồ đập vào mắt Thiên Hải.
Thiên Hải lao về phía gian thảo xá gọi lớn :
- Bảo mẫu cô cô! Lưu cô cô!
Y muốn dập tắt lửa, nhưng tự biết mình chẳng thể nào dập tắt được ngọn lửa đó.
Trong lúc đang lúng túng, chẳng biết phải làm gì thì Tần Quốc Nghi và gã xà ích xuất hiện.
Vừa thấy Tần Quốc Nghi, Thiên Hải reo lên :
- Tôn giá đến thật đúng lúc. Mau dập tắt lửa đi.
Tần Quốc Nghi dửng dưng nhìn Thiên Hải. Một lúc lâu, y mới lên tiếng :
- Tiểu tử! Ai ở trong thảo xá này?
Thiên Hải cuống quít nói luôn :
- Người mà tôn giá cần tìm.
- Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh?
Thiên Hải gật đầu :
- Đúng rồi. Người trong thảo xá chính là Lưu Ngọc Ninh cô cô.
- Thế còn tiểu tử là gì của Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh?
- Lưu cô cô là bảo mẫu của Thiên Hải.
Tần Quốc Nghi nhướng mày :
- Thế ư? Thật là may mắn cho Tần mỗ.
Tần Quốc Nghi quay lại gã xà ích :
- Bắt lấy hắn!
Gã xà ích cung kính ôm quyền, nói :
- Tuân lệnh Đàn chủ.
Gã xà ích thốt dứt câu, lắc vai lướt về phía Thiên Hải.
Khinh công của gã vô cùng thần kỳ, chớp mắt đã áp sát lấy Thiên Hải, trảo thủ vươn ra toan thộp vào gáy y.

Thiên Hải cứ đứng đực ra chẳng biết làm gì? Y quá đỗi bất ngờ với sự biến này. Những tưởng trảo công của gã xà ích đã thộp được vào gáy Thiên Hải thì tiếng của Lưu Ngọc Ninh quát lên :

- Không được đụng đến Thiên Hải.

Từ một tàn cây tùng, Lưu Ngọc Ninh với khinh pháp siêu phàm tợ cánh chim sắt lướt xuống, thanh trường kiếm trong tay kẻ một đường thẳng tắp tới tam tinh gã xà ích.

Gã xà ích buộc phải đổi bộ, chuyển hướng, biến hóa trảo công tránh né thế kiếm mãnh liệt của Lưu Ngọc Ninh.

Y buộc phải thối liền ba bộ tránh thế kiếm của Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh.

Buộc gã xà ích phải thối bộ, Lưu Ngọc Ninh giật tay Thiên Hải kéo về phía mình.

Nàng cau mày nhìn Thiên Hải :

- Ngươi đã không nghe lời cô cô!

Thiên Hải còn ngơ ngác chẳng biết chuyện gì đang xảy ra thì Tần Quốc Nghi lên tiếng :

- Giãn Hoa tiên tử! Mau trao lại cho bổn Đàn chủ bức mật đồ "Sanh Tử Bình".

Lưu Ngọc Ninh lắc đầu :

- Lưu Ngọc Ninh không ngờ sau bảy năm mà các ngươi vẫn tìm ra ta để đòi bức mật đồ "Sanh Tử Bình".

Tần Quốc Nghi gắt giọng quát :

- Đừng nói nhiều, mau giao lại cho bổn Đàn chủ.

- Lưu Ngọc Ninh không giao thì sao nào? Ngươi có đủ bản lĩnh thì cứ đến đây mà lấy bức mật đồ "Sanh Tử Bình".

- Được! Tần mỗ sẽ tự tay lấy nó.

Tần Quốc Nghi rút ngọn thiết phiến giắt bên hông xoè ra.

Lưu Ngọc Ninh đẩy Thiên Hải qua một bên, nói :

- Ngươi đừng xen vào.

Thiên Hải cứ đứng trố mắt nhìn Lưu Ngọc Ninh. Y nhẩm nói :

- Không ngờ cô cô cũng là một cao thủ kiếm môn. Thế mà từ trước đến nay Thiên Hải không biết.

Lời còn đọng trên môi Thiên Hải thì Tần Quốc Nghi đã thi triển bộ pháp thần kỳ. Thân pháp gã thoăn thoắt, như thể phân chia thành chín chiếc góng lướt đến Lưu Ngọc Ninh.

Lưu Ngọc Ninh hoành kiếm múa tít, tạo ra một vòng tròng kiếm ảnh che chắn trước mặt. Nàng vừa múa kiếm vừa nói :

- Cửu Chuyển Mê Tông bộ của ngươi tiến bộ nhiều lắm đó.

- Đủ để bắt Giãn Hoa tiên tử phải quỳ phục dưới chân ta.

Thiên Hải chỉ thấy hai người vun vút trao đổi chiêu thức qua lại. Thân pháp của Tần Quốc Nghi như thể quay tròn quanh Lưu Ngọc Ninh. Với ngọn thiết phiến thần kỳ, khi thì xoe ra phạt thẳng vào lưỡi kiếm của nàng để gạt, lúc thì gấp lại rồi điểm tới. Trong lúc đó, trường kiếm của Lưu Ngọc Ninh cũng chẳng phải tầm thường. Nó biến hóa một cách linh hoạt, ứng với từng chiêu thức của đối phương.

Chỉ trong khoảng khắc, hai người đã trao đổi qua lại đúng mười hiệp bất phân thắng bại.

Thiên Hải đứng ngoài trố mắt ra nhìn hai người giao thủ. Thỉnh thoảng y lại reo lên khi thấy Lưu Ngọc Ninh dấn bộ tung kiếm buộc Tần Quốc Nghi phải thối bộ, nhưng rồi lại đực ra khi ngọn thiết phiến của Tần Quốc Nghi bức lại Lưu Ngọc Ninh.

Tần Quốc Nghi đánh bồi thêm ba chiêu phiến nữa rồi nói :

- Cuộc giao thủ của ta và Tiên tử đến đây đủ rồi.

Gã vừa nói vừa thi triển Cửu Chuyển Mê Tung bộ nhanh hơn, đồng thời xoè rộng ngọn thiết phiến phất liên tục. Từ trong ngọn thiết phiến, một luồng độc xông mù mịt tỏa ra chụp thẳng tới Lưu Ngọc Ninh.

Lưu Ngọc Ninh hốt hoảng điểm mũi hài thoát về sau để tránh luồng độc xông của đối phương.

Tần Quốc Nghi không bỏ lỡ cơ hội chiếm thế thượng phong, điểm chân bám theo nàng như hình với bóng. Chiếc thiết phiến được gấp lại, điểm tới thượng đẳng của đối phương.

Lưu Ngọc Ninh buộc phải lia ngang trường kiếm gạt binh khí của Tần Quốc Nghi. Chiếc thiết phiến thình lình xoè ra tách làm hai, kẹp lấy lưỡi kiếm của Lưu Ngọc Ninh.

Lưu Ngọc Ninh buộc phải thu kiếm lại.

Tần Quốc Nghi mỉm cười nói :

- Đã quá muộn rồi!

Y vừa nói vừa trì tay cầm quạt ấn trường kiếm của Lưu Ngọc Ninh chúi xuống đất. Tả thủ tung đến nàng một đạo phách không chưởng.

Lưu Ngọc Ninh chỉ kịp xoay ngang, dùng vai phải hứng lấy đạo phách không chưởng của Tần Quốc Nghi.

Bình!

Nàng buông đốc kiếm lảo đảo thối lui năm năm bộ.

Mặt Thiên Hải biến sắc xanh như tào lá chuối. Y hốt hoảng thốt lên :

- Lưu cô cô!

Lời vừa thốt ra trên miệng Thiên Hải thì ngọn thiết phiến của Tần Quốc Nghi cũng điểm tới thế pháp của Thiên Hải.

Tưởng đâu đầu ngọn thiết phiến đã chạm đến đích, nhưng nó lại bật qua một bên bởi đạo chỉ khí vô thanh vô sắc.

Tần Quốc Nghi những tưởng cổ tay mình rát bỏng, đứt lìa không thể giữ

được binh khí. Y buộc phải thối bộ.

Phập!

Ngọn đại kỳ trắng hếu có hình hắc lâu xuất hiện ngay trước mặt Lưu Ngọc Ninh.

Vừa thấy ngọn đại kỳ hắc lâu, Lưu Ngọc Ninh bất giác quỳ xuống. Ngay cả Tần Quốc Nghi lẫn gã xà ích cũng quỳ theo nàng, duy chỉ có một người đứng, đó là Chu Thiên Hải.

Y cứ đứng ngây ra như pho tượng, mở to hai mắt hết cỡ nhìn ngọn đại kỳ.

Một người xuất hiện vận áo thụng, có mũ che kín chân diện.

Tần Quốc Nghi xướng lên :

- Giáo chủ giá lâm!

Hồi 2
Thiên Tửu Bất Túy

Thiên Hải giật mình khi chạm phải đôi thần nhãn xanh rờn của vị Giáo chủ. Y không làm chủ được mình, bất giác thối lui hai bộ, cố rặn một nụ cười rồi quỳ xuống nói :
- Giáo chủ quang lâm.
Vị Giáo chủ dời mắt nhìn lại Lưu Ngọc Ninh, cất tiếng ồn ồn :
- Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh, có chịu theo bổn tọa về Tổng đàn không?
Lưu Ngọc Ninh ngẩng đầu nhìn lên :
- Ngọc Ninh sẽ theo Giáo chủ, nhưng xin Giáo chủ một điều.
- Nói đi!
- Thiên Hải là... Là... Nghĩa tử của Ngọc Ninh, xin cho y một cái mạng.
- Được!
Buông một câu cộc lốc, vị Giáo chủ quay bước.
Tần Quốc Nghi xướng lên :
- Giáo chủ vạn an.
Ngọc Ninh buông một tiếng thở dài, nhìn Thiên Hải lần nữa rồi rảo bước theo sau vị Giáo chủ.
Thiên Hải thừ ra nhìn theo Ngọc Ninh. Y muốn gọi, nhưng cổ họng như có vật gì đó chẹn lại.
Đi được hai trượng, vị Giáo chủ đưa hữu thủ lên cao, phát mạnh xuống.
Động tác của Giáo chủ không biết ẩn ý gì, nhưng Ngọc Ninh lại hốt hoảng thốt lên :
- Giáo chủ!
Lời cứ như còn đọng trên miệng Ngọc Ninh thì đã bị một hấp lực cuốn lấy hút về phía sau vị Giáo chủ.
Vị Giáo chủ vẫn cứ bước đều nhưng Ngọc Ninh thì cứ như bị hút lấy vào lưng y mà bước theo như kẻ vô thần, vô thức.
Thiên Hải cứ trơ mắt ra nhìn, miệng nói :
- Cô cô...
Khi hai người kia đã mất hút rồi.
Tần Quốc Nghi mới dám đứng lên. Y nhìn Thiên Hải.
Chạm vào ánh mắt khe khắc của Tần Quốc Nghi, Thiên Hải bất giác chột dạ,

buột miệng nói :
- Tôn giá định làm gì Thiên Hải?
Tần Quốc Nghi nhạt nhẽo nói :
- Tiểu tử phải chết.
Y hất mặt cho gã xà ích :
- Bảo Trượng thực thi di lịnh của Giáo chủ đi.
-Tuân lệnh đàn chủ.
Bảo Trượng đứng lên.
Thiên Hải thối lùi năm bộ, khoát tay như đuổi ruồi, huyên thuyên nói :
- Tần tôn giá! Thiên Hải đâu có thù có oán gì với tôn giá, mà lại sai người giết Thiên Hải chứ? Làm như vậy đâu có được.
Tần Quốc Nghi nhún vai :
- Ngươi chết thì mọi chuyện hôm nay không một ai biết.
- Thiên Hải sẽ chẳng nói với ai chuyện hôm nay đâu.
- Ngươi chết mới không thể nói với ai được thôi. Ngươi còn sống thì vẫn có thể nói đó.
Thiên Hải bối rối thét toáng lên :
- Tôn giá ra lịnh cho Bảo Trượng giết Thiên Hải rồi thì đâu còn ai giúp tôn giá gặp mấy vị tỷ tỷ ở Bách Hoa lầu?
- Tự Tần mỗ có thể tìm được, không cần tiểu tử. Bảo Trượng! Hành động đi!
Bảo Trượng xâm xâm bước thẳng đến Thiên Hải.
Quá đỗi hốt hoảng bởi vẻ mặt hung hãn của Bảo Trượng, Thiên Hải vụt quay lưng bỏ chạy. Y nghe có tiếng rít lên sau lưng mình.
Bốp!
Thiên Hải chúi người đến trước và cảm nhận như có luồng sét trên trời bổ thẳng vào lưng.
Thiên Hải rú lên :
- Ui da!
Vừa rú, Thiên Hải vừa đổ xấp mặt đến phía trước. Y những tưởng mình chẳng thể nào gượng đứng lên nổi. Mắt nảy đom đóm, đầu ù, tứ chi như thể bị rã rời ra từng khúc.
Thiên Hải rên lên :
- Chắc ta chết mất!
Mặc dù nói vậy, nhưng Thiên Hải vẫn cố chỏi hai tay bò về phía trước. Trong thâm tâm độc nhất một ý niệm trốn chạy mà thôi.
Thiên Hải lại nghe tiếng Bảo Trượng cất lên phía sau mình :
- Tiểu tử! Nằm xuống!
Trong cõi thập tử nhất sinh, Thiên Hải bất giác đứng lên, hai tay vung cao quát lớn :
- Ngươi dám sát hại chủ nhân "Sanh Tử Bình" à?

Câu nói của Thiên Hải không ngờ lại khiến Bảo Trượng thu hồi chưởng, trừng mắt nhìn.
Chính vào lúc đó thì một tiếng nổ phát ra ngay giữa khoảng cách từ Thiên Hải với Bảo Trượng, cùng với tiếng nổ là khói mù dày đặc.
Thiên Hải còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì như bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Y giãy nảy, liền bị điểm vào tỉnh huyệt, chẳng còn biết gì nữa.
* * * * *
Thiên Hải lồm cồm bò dậy. Đầu tiên Thiên Hải cảm nhận được là mùi rượu phà vào khứu giác mình.
Mộc Định Can đưa chén vào tay Thiên Hải :
- Nào! Tiểu tử uống miếng đi, sẽ không còn thấy sợ hải.
Không chút chần chừ, Thiên Hải đón lấy chén rượu đổ vào miệng rồi ho sặc sụa. Y vuốt ngực lấy hơi nhìn lão Cái bang hỏi :
- Phải lão tiền bối đã cứu vãn bối?
Mộc Định Can rót rượu vào chén, nhướng mày nói :
- Nếu không có lão ăn mày này thì ngươi đã tiêu đời rồi.
Thiên Hải ôm quyền xá :
- Đa tạ tiền bối đã cứu mạng.
Mộc Định Can khoát tay :
- Tiểu tử khỏi phải nhận ơn nghĩa, chẳng qua lão phu muốn trả nợ ngươi hai chiếc bánh bao và một vò rượu thôi.
- Không ngờ hai chiếc bánh bao và bầu rượu lại cứu mạng Chu Thiên Hải.
Mộc Định Can nhướng mày :
- Hê! Bánh bao và rượu không cứu mạng tiểu tử đâu.
- Thì nhờ có hai chiếc bánh bao và bầu rượu tặng lão tiền bối nên lão mới ra tay cứu vãn bối.
- Nói vậy nghe cũng được.
Thiên Hải ngồi thẳng lên, hỏi Mộc Định Can :
- Tiền bối biết những người đó không?
Mộc Định Can nhún vai nói :
- Lão phu có nói ra thì chưa chắc ngươi đã biết. Cho dù ngươi có biết thì cũng chẳng làm gì được họ.
- Thiên Hải muốn biết, bởi vì những người kia đã bắt cô cô của vãn bối.
- Nếu như họ đã bắt cô cô của tiểu tử, thì tiểu tử cứ xem như chưa từng có vị cô cô nào trên cõi đời này vậy.
Thiên Hải tròn mắt nhìn Mộc Định Can :
- Sao kỳ lạ vậy?
- Tại vì ngươi không biết nên ngươi cho là kỳ lạ. Chứ đối với lão phu thì chẳng có gì kỳ lạ cả.
- Tiền bối có thể giải thích cho Thiên Hải biết được không?

Mộc Đình Can vuốt râu :
- Tất nhiên rồi.
- Tiền bối nói đi.
- Lão phu nói cô cô của ngươi xem như không tồn tại trên cõi giang hồ này nữa bởi lẽ bị Diêm chúa bắt đi rồi. Ngươi hiểu rồi chứ?
Thiên Hải cau mày :
- Diêm chúa?
Mộc Định Can gật đầu :
- Ừ! Diêm chúa đó. Tiểu tử chưa rời bỏ cõi hồng trần này vì may mắn thôi.
Mộc Định Can nhìn Thiên Hải :
- Lão phu không ngờ bảo mẫu cô cô của tiểu tử là Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh, lại càng không ngờ Giãn Hoa tiên tử lại ẩn thân nơi trấn Hàm Đan này. Xét cho cùng Lưu cô nương cũng khá thông minh.
Thiên Hải lắc đầu :
- Đến bây giờ Thiên Hải mới biết bảo mẫu cô cô là Giãn Hoa tiên tử, biết dùng kiếm.
Mộc Định Can nhướng mày nói :
- Nếu cho tiểu tử biết sớm, có lẽ Giãn Hoa tiên tử không yên thân được đến bảy năm.
Thiên Hải hỏi :
- Lão tiền bối! Phải chăng cô cô gieo thù chuốc oán với những người kia?
Mộc Định Can vuốt râu, gật đầu :
- Gieo thù chuốc oán thì lão phu không biết, nhưng nếu Diêm vương Giáo chủ để mắt đến cô cô của tiểu tử, thì hẳn cô cô của ngươi có liên quan đến huyết án Sanh Tử Bình.
Thiên Hải đứng lên :
- Đúng rồi! Vãn bối nghe Tần Quốc Nghi nói cô cô phải giao cho gã bức mật đồ Sanh Tử Bình gì đó.
- Nếu vậy, hy vọng cô cô của ngươi còn sống.
- Tiền bối nói vậy có ý gì? Cô cô của Thiên Hải không sao à?
Thiên Hải vừa nói vừa lần thắt lưng lấy ra thỏi bạc vụn đặt xuống trước mặt Mộc Định Can :
- Tiền bối...
Mộc Định Can trừng mắt nhìn Thiên Hải :
- Tiểu tử chưng nén bạc vụn này để làm gì vậy?
- Thiên Hải thỉnh cầu lão tiền bối giải nạn cho cô cô.
Lão ăn mày Mộc Định Can bật đứng lên nhìn Thiên Hải :
- Tiểu tử nghĩ xem, ta là ai chứ.
- Ơ! Mộc tiền bối võ công cái thế, đã cứu được Thiên Hải, tất thừa khả năng cứu Lưu Ngọc Ninh cô cô.

Thiên Hải vừa nói dứt câu thì Mộc Định Can chống bầu rượu tu ừng ực. Lão tu chỉ một hơi mà bầu rượu cạn sạch. Y dốc bầu rượu lên nói :
- Khi nào bầu rượu này tự dưng có rượu chảy mãi thì Mộc lão phu mới có khả năng đi cứu cô cô của ngươi.
Lão lườm Thiên Hải :
- Tiểu tử nói nghe chẳng lọt vào thính nhĩ.
- Nghĩa là sao?
- Thà ngươi nói lão phu đến nạp thủ cấp cho Diêm Vương môn còn nghe được, chứ nói lão phu đi cứu cô cô, chẳng khác nào chửi xéo lão ăn mày này.
Thiên Hải lắc đầu :
- Vãn bối không hiểu tiền bối định nói gì.
- Tiểu tử còn không hiểu nữa à?
Thiên Hải gật đầu.
Mộc Định Can nhướng mày nói :
- Nếu như Diêm Vương môn biết lão phu cứu tiểu tử thì cái đầu của ta khó mà giữ chắc trên chiếc cổ này. Thậm chí Cái bang cũng khó mà yên được với họ. Lão nói như vậy ngươi hiểu rồi chứ?
Thiên Hải mím môi khẽ gật đầu. Y ngập ngừng hỏi :
- Nói như tiền bối thì Diêm Vương môn muốn gì được nấy ư?
- Ngươi nói đúng rồi đó.
- Vậy họ muốn làm gì thì làm sao. Trên đời này chẳng còn ai dám chống lại họ ư?
- Không có ai!
Thiên Hải hừ nhạt một tiếng :
- Cô cô của vãn bối dám chống lại họ đó.
Mộc Định Can hừ nhạt gắt giọng nói :
- Cô cô của tiểu tử ư? Cô cô của ngươi bị Diêm Vương môn dắt đi như một con cừu tội nghiệp.
Mặt Thiên Hải đỏ bừng vì thẹn :
- Thiên Hải sẽ chống lại họ.
- Tiểu tử hay lắm. Nếu không có lão phu thì giờ này ngươi đã xuống a tỳ rồi.
Thiên Hải thở hắt ra :
- Nói gì thì nói, Chu Thiên Hải phải cứu bảo mẫu cô cô.
Mộc Định Can trợn to hai mắt nhìn Thiên Hải :
- Lão phu không có lá gan to để cứu ngươi một lần nữa đâu. Còn bây giờ lão phu phải kiếm một chỗ thật kín để núp thôi. Nói như vậy, tiểu tử thừa đoán biết quyền lực của Diêm Vương môn như thế nào rồi.
Thiên Hải lắc đầu :
- Tiền bối chỉ là một người chết nhát thì đúng hơn.

- Hê! Tiểu tử đừng nói càn chứ.
- Không phải kẻ nhát gan, sao tiền bối không dám đứng ra chống lại họ?
- Tiểu tử chẳng biết gì cả. Làm cái gì cũng phải tự lượng sức mình chứ. Dù Mộc Định Can có ba đầu sáu tay, vẫn bị Diêm Vương môn bằm nát thành tương nếu ra mặt chống lại.
- Vậy còn ai có thể chống lại Diêm Vương môn?
Mộc Định Can vuốt râu trang trọng nói :
- Lão phu biết có một người có thể chống lại Diêm Vương môn.
Thiên Hải phấn chấn hẳn lên. Y dồn dập hỏi :
- Thiên Hải biết ngay sẽ có người chống lại Diêm Vương môn. Tiền bối là người lịch lãm, kiến văn uyên bác, hẳn biết người đó. Nếu biết xin tiền bối chỉ giao cho Thiên Hải.
- Để ngươi đi cầu xin người ta chứ gì?
- Đúng! Thiên Hải sẽ thỉnh cầu người đó.
Mộc Định Can vuốt râu. Lão ra vẻ trầm tư suy nghĩ rồi quay lại nhìn thẳng vào mắt Thiên Hải :
- Tiểu tử thật có ý muốn thỉnh cầu cao nhân chống lại Diêm Vương môn à?
Thiên Hải gật đầu :
- Tiểu bối sẽ thỉnh cầu được cao nhân, chỉ cần biết người đó là ai thôi.
Mộc Đình Can vuốt râu :
- Ngươi nhất định tìm cao nhân ư?
Thiên Hải khẳng khái gật đầu :
- Vị cao nhân đó ở đâu, nhất định Thiên Hải cũng thỉnh cầu cho bằng được.
- Thôi được, lão phu sẽ nói cho tiểu tử biết vị cao nhân có thể chống lại Diêm Vương môn, để ngươi đi thỉnh cầu.
Thiên Hải phấn chấn hỏi :
- Vãn bối xin tiền bối chỉ giáo.
Lão Cái bang Mộc Định Can vuốt râu, từ tốn nhả từng chữ qua miệng móm xọm :
- Cao nhân mà lão phu muốn nói đến là... Là Diêm Vương môn Giáo chủ.
Thiên Hải trố mắt nhìn lão :
- Diêm Vương môn Giáo chủ! Sao lạ vậy?
- Ờ, thì lạ chứ sao. Chỉ có Diêm Vương môn Giáo chủ mới chống lại Diêm Vương môn mà thôi. Nói cách khác, chỉ cần tiểu tử khuyến dụ được Diêm Vương môn Giáo chủ tự vận là xem như hoàn thành ý nguyện của ngươi.
Buông một tiếng thở dài, Chu Thiên Hải hậm hực nói :
- Thiên Hải biết thế, chẳng cần phải thỉnh giáo kiến văn lịch lãm của lão làm gì.
Y hậm hực bỏ đi ra ngoài. Vừa đi Thiên Hải vừa nói :
- Thiên Hải những tưởng gặp cao nhân, không dè lại là một lão Cái bang

đúng chất, đúng người.
Mộc Định Can gọi giật y lại :
- Tiểu tử!
Thiên Hải quay ngoắt lại, cáu gắt nói :
- Giờ thì Chu Thiên Hải chẳng muốn thỉnh cầu nữa đâu.
- Ngươi định đi đâu?
Thiên Hải buông một câu trả lời cộc lốc :
- Đi tìm Diêm Vương môn Giáo chủ, khuyên dụ lão tự vận.
Mộc Định Can bật cười. Lão chỉ lắc vai đã lướt đến bên Thiên Hải.
- Hê tiểu tử! Ngươi muốn đi gặp lão Diêm Vương môn Giáo chủ thì phải thọ giáo một chiêu của lão mới được.
- Lão tiền bối chẳng có gì để vãn bối thụ giáo.
- Ngươi xem thường lão phu rồi đó. Lão phu có một chiêu duy nhất thôi, xem ra ngươi có căn cơ để học.
Thiên Hải tò mò :
- Tiền bối nhất định truyền thụ võ công cho vãn bối à?
- Chỉ cần tiểu tử được một chiêu của ta là ngươi có thể tự xưng thiên hạ đệ nhất nhân.
- Thật không?
- Lão phu chẳng cần phô trương với ngươi làm gì. Tiểu tử muốn học hay không là tùy tiểu tử.
- Được rồi, được rồi. Thiên Hải sẽ thụ huấn võ công của tiền bối.
Lão gật đầu nhìn Thiên Hải :
- Chiêu thức mà lão phu muốn truyền cho ngươi có tên là Thiên Tửu Bất Túy.
Thiên Hải lập lại :
- Thiên Tửu Bất Túy?
- Chỉ cần một chiêu đó thôi, tiểu tử có thể tự xưng với thiên hạ. Nhưng trước hết muốn luyện được công phu Thiên Tửu Bất Túy, thì phải có rượu.
Thiên Hải nheo mày. Y nghĩ thầm :
- Lão muốn uống rượu thì cứ nói ra đại đi, cần gì mà quanh với co. Lão tưởng Chu Thiên Hải này là đứa con nít lên ba muốn dụ thì dụ sao?
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải vẫn vờ xun xoe nói :
- Rượu thì tiền bối không cần phải lo lắng làm gì. Thiên Hải sẽ dẫn Mộc tiền bối đến Bách Hoa lầu để uống rượu luyện công.
Lão Mộc Định Can mở to mắt hết cỡ :
- Tiểu tử dẫn Mộc Định Can lão phu đến Bách Hoa lầu. Lão có nghe lầm không nhỉ?
Thiên Hải cười khảy rồi nói :
- Tất nhiên lão tiền bối không nghe lầm rồi, mà không thể nào nghĩ tới mà

thôi.
Mộc Định Can gật đầu :
- Đúng rồi. Lão phu chẳng bao giờ nghĩ tới một ngày nào đó mình có thể bước chân vào Bách Hoa lầu.
Nghe lão nói, Thiên Hải nghĩ thầm :
- Lão nghĩ như thế rất đúng. Bách Hoa lầu chẳng bao giờ đón lão đâu. Chưa có một gã Cái bang nào khả dĩ đến được Bách Hoa lầu.
Thiên Hải gật đầu :
- Có Thiên Hải bên cạnh, lão tiền bối cứ xem Bách Hoa lầu như nhà mình.
- Tiểu tử nói cứ như tiểu tử là chủ nhân của Bách Hoa lầu vậy.
- Không dám, không dám. Nhưng tất cả mọi người trong Bách Hoa lầu đều biết Thiên Hải.
- Thế thì đi. Tiểu tử làm lão phu phải nôn lên.
Lão Cái bang Mộc Định Can nắm tay Thiên Hải :
- Đi ngay bây giờ chứ?
- Tất nhiên rồi, nhưng trước hết Thiên Hải muốn biết chiêu thức Thiên Tửu Bất Túy, lợi hại như thế nào.
- Vô cùng lợi hại, lấy mạng đối phương không chớp mắt, và một điều nữa, lão phu không thể nói ra bây giờ.
Thiên Hải nheo mày lẩm bẩm :
- Đến lượt lão tiền bối khiến cho Thiên Hải phát nôn lên đó.
- Thế thì ngươi còn chần chờ gì nữa mà chưa dẫn lão phu đến Bách Hoa lầu.
- Nếu như tuyệt kỹ Thiên Tửu Bất Túy của lão tiền bối không đúng như lão nói thì sao?
- Ơ... Ơ... Lão phu sẽ chỉ cho ngươi đến cái nơi mà ngươi muốn đến.
- Không phải đến thuyết phục lão Diêm Vương môn Giáo chủ chứ?
- Đúng. Ngươi cứ tin lão phu đi.
Thiên Hải ôm quyền :
- Chu Thiên Hải thỉnh mời lão tiền bối.
Mộc Định Can sửa lại y trang rồi nói với Thiên Hải :
- Lão phu y vận như thế này được chứ?
Thiên Hải khịt mũi rất nói :
- Được lắm. Lão tiền bối chẳng thua gì những vị hào phú trấn Hàm Đan.
Mộc Định Can ưỡn ngực :
- Lão phu thường nghĩ mình có thua gì những đại gia hào phú trấn Hàm Đan này.
Thiên Hải cướp lời lão :
- Phong thái của tiền bối đúng là chẳng thua gì các hào phú của Hàm Đan trấn, nhưng chỉ tiếc... Hơi bốc mùi.
- Bốc mùi! Ngươi muốn nói lão...

- Thiên Hải không có ý coi thường lão tiền bối đâu. Xét cho cùng thì trên đời này ai mà chẳng có mùi.
Y xoa trán :
- Được rồi. Được rồi. Tiền bối bốc mùi cũng hay. Có thể lão tiền bối sẽ đóng vai lão bộc cho Thiên Hải, khi đến Bách Hoa lầu.
Mộc Định Can trợn to mắt :
- Lão bộc cho ngươi?
Thiên Hải bình thản gật đầu.
- Tiểu tử biết lão là ai không?
- Lão tiền bối là lão tiền bối chứ còn ai nữa. Chẳng lẽ Thiên Hải phải nói toạc ra lão tiền bối là một lão Cái bang.
- Ơ... Ngươi...
Thiên Hải hất mặt :
- Sao, tiền bối có muốn đến Bách Hoa lầu không?
- Tất nhiên là muốn đến rồi.
Thiên Hải chắc lưỡi :
- Đến Bách Hoa lầu mới có hảo tửu để tiền bối truyền thụ Thiên Tửu Bất Túy cho Thiên Hải.
- Được rồi. Lão phu sẽ là lão nô cho ngươi, nhưng không có hảo tửu thì ngươi đừng trách lão phu đó.

Hồi 3
Vạn dặm giang hồ

Như một người quá khát, hay bởi con sâu rượu trong bụng, Mộc Định Can quá tham lam, lão uống liên tục một lúc năm cân rượu mà chẳng hề có chút gì gọi là say.
Trong khi Mộc Định Can uống rượu thì Thiên Hải không có ở đó, mà lão cũng đâu cần Thiên Hải ở đây làm gì. Với lão rượu là được rồi.
Mộc Định Can uống hết năm cân Phổ Thồn tửu, lại gọi tiếp năm cân nữa, mà mỗi cân rượu Phổ Thồn tửu tại Bách Hoa lầu được bán với giá năm lạng bạc chứ đâu ít gì.
Mộc Định Can ước hết bốn cân vào bụng toan gọi tiếp thì từ ngoài cửa bước vào một gã công tử có bộ dáng núc na, núc ních. Y bước đi mà phải ôm chiếc bụng to như một con ễnh ương, ục à ục ịch. Theo mỗi bước chân của gã, hai bờ má như nhảy múa bởi hai khối mỡ chảy xệ. Y bước thẳng đến bàn của lão ăn mày Mộc Định Can như thể quen biết lão.
Bỏ tay ra khỏi cái bụng đẩy đà, chống lên bàn, những tưởng đâu chiếc bàn sẽ gãy chân xụp xuống, bởi chịu khối thịt đồ sộ của gã.
Lão ăn mày vẫn điềm nhiên mở bầu rượu thứ năm đút vào miệng, rồi chắc lưỡi ra vẻ vẫn thèm thuồng.
Gã công tử nhìn Mộc Định Can cất tiếng bằng giọng nghe thật là chua :
- Lão quỷ thấy Bạch công tử đến, sao không chịu đứng lên thi lễ?
Mộc Định Can giờ mới ngẩng lên nhìn gã công tử họ Bạch :
- Bạch công tử, Bạch Diên An đấy ư?
Lão le lưỡi liếm hai vành môi, như thể tìm chút rượu còn sót lại dính trên hai cánh môi dày, rồi nói tiếp :
- Bạch Diên An, Bạch công tử, một cao thủ Mật Tông nổi tiếng ở Hàm Đan mà lão phu rất mong được đối ẩm, không ngờ giống như một con cóc chúa. Thất vọng... Thất vọng.
Hai gò má của Bạch Diên An giần giật, gã nói như thét :
- Tổ sư cha lão quỷ! Dám nói Bạch mỗ là con cóc chúa.
Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp :
- Phải lão tự xưng là Thiên hạ đệ nhất Thiên Bôi Bất Túy phải không?
Mộc Định Can nhướng mày :
- Thiên Bôi Bất Túy là tuyệt nghệ của lão phu, có gì mà Bạch công tử cáu gắt chứ?

Bạch Diên An cười nhạt rồi nói :
- Lão định đến Bách Hoa lầu này để thay thế Bạch mỗ, bảo vệ cho Ngũ tiên à?
Bạch Diên An gắt giọng quát :
- Có phải như vậy không?
- Nếu đúng như vậy thì sao?
- Lão quỷ muốn chết rồi.
Mộc Định Can nhướng mày :
- Lão phu đâu có muốn chết. Lão phu chỉ muốn uống rượu thôi.
Bạch Diên An trừng mắt quát :
- Lão muốn uống rượu thì đi chỗ khác mà uống.
Mộc Định Can cướp lời Bạch Diên An :
- Lão phu uống rượu ở đâu mà không được.
Bạch Diên An ngậm miệng im lặng. Mãi một lúc, như thể tìm được ý trong đầu rồi mới nói :
- Lão quỷ không có ý đến Bách Hoa lầu để giải khuây, mà chủ đích muốn giành phần với Bạch mỗ.
- Lão phu giành phần với Bạch công tử?
- Đúng. Chính vì thế mà lão mới công khai khiêu khích với Bạch Diên An công tử.
- Lão phu tự nảy giờ có khiêu khích gì Bạch công tử đâu?
Mộc Định Can vừa thốt dứt lời thì Thiên Hải và Minh Nguyệt tiểu thơ xuất hiện.
Thiên Hải nói :
- Hê! Thiên hạ đệ nhất Thiên Bôi Bất Túy sao lại giống như con rùa rút cổ thế. Lão nô làm mất mặt Chu thiếu gia rồi đó.
Mộc Định Can nhìn Chu Thiên Hải.
Thiên Hải bước đến trước mặt lão, đằng hắng nói :
- Thiên Hải và lão nô đã là người của Chu gia rồi, không thể làm mất mặt Chu gia được.
Mộc Định Can gãi đầu, cau mày. Lão toan mở miệng thì Thiên Hải đã cướp lời :
- Lão nô! Thiên Hải nay mới biết được thân phận của mình là Thiếu gia của nhà họ Chu. Một gia tộc nhất đẳng, trước đây ai cũng bái phục. Lão không được để cho Thiên Hải mất mặt đó.
- Ơ! Lão nô hiểu rồi.
Bạch Diên An nhìn lại Thiên Hải, gắt giọng nói :
- Thiên Hải tiểu tử thúi! Ngươi chỉ là hạng sai nha vô danh tiểu tốt, có gì mà đem cái họ Chu đó ra hù dọa người chứ.
- Hê! Trước đây Thiên Hải không biết. Giờ thì đã biết lai lịch và thân thế của

mình. Trước đây chỉ là một cái khoát tay của Chu lão gia thì mọi người đều phải bái phục rồi.
Y nhìn lại Mộc Định Can :
- Lão nô cho Bạch công tử đây thấy uy danh của Chu gia như thế nào?
Mộc Định Can lúng túng.
Đôi chân mày của Thiên Hải cau lại.
Bạch Diên An đập tay xuống bàn, quát :
- Lũ thối tha này dám đùa cỡn râu rồng.
Gã vừa thốt dứt lời thì Mộc Định Can thóp bụng ụa ra một tiếng. Hai cánh môi của lão chúm lại, rồi một vòi rượu từ trong miệng phun ra, bắn thẳng vào đúng ngay tam tinh của Bạch Diên An công tử.
Bốp!
Mặc dù chỉ một vòi rượu, nhưng Bạch Diên An tối sầm cả mặt, thối bộ luôn năm bước rồi té phịch xuống đất.
Thiên Hải reo lên :
- Hảo công phu! Hảo công phu!
Thiên Hải vỗ tay nói tiếp :
- Lão nô đáng được bổn thiếu gia ban tặng.
Thiên Hải quay sang Minh Nguyệt :
- Tỷ tỷ đã chứng kiến thần công cái thế của Mộc Định Can lão nô rồi đó. Hẳn sẽ ban thưởng cho lão nô chứ?
Minh Nguyệt gật đầu.
Thiên Hải nói luôn :
- Với chiêu thức phi tửu của lão nô vừa rồi, bổn thiếu gia sẽ thưởng cho lão mười cân rượu Phổ Thồn tửu nữa.
Nghe nói đến rượu, tinh nhãn của Mộc Định Can sáng hẳn lên. Lão buột miệng nói với Thiên Hải :
- Thật vậy chứ?
- Hê! Lão nô phải tin vào bổn thiếu gia chứ, chẳng lẽ Thiên Hải lại ngoa ngôn sao. Lão cứ cho Minh Nguyệt tỷ tỷ thấy uy danh của Chu gia thì sẽ có tất cả thôi.
Bạch Diên An giờ đã lấy lại vẻ cao ngạo ban đầu. Gã rít giọng thét lên :
- Lão quỷ dám bỡn cợt với Bạch công tử, lão đáng chết thật.
Y vừa nói vừa xoay tròn nửa vòng thi triển bí thuật Mật Tông. Tứ chi của Bạch Diên An cứ như bị rút gọn vào trong thế pháp ục ịch để biến thành một quả cầu tròn ủng.
Quả cầu thịt Bạch Diên An tung lên cao ba bộ rồi lao thẳng về phía Mộc Định Can.
Lấp lánh quanh quả cầu thịt đó là những bạch quang của sắt thép.
Mộc Định Can thoạt đảo người lách qua trái khi quả cầu lao đến lão. Bộ

pháp của lão nhanh cực kỳ, nhưng mật đao từ quả cầu thịt vẫn kịp rọc một đường dài trên cánh tay của lão.
Thiên Hải buột miệng nói :
- Úi cha!
Quả cầu thịt va vào vách Bách Hoa lầu bật ngược trở lại lao tiếp vào lão Mộc.
Mộc Định Can điểm chân vụt bắn người lên cao bốn bộ để quả cầu lướt qua ngay dưới chân lão. Vô hình trung lần này quả cầu thịt không lao trúng Mộc Định Can, mà lại nhắm vào Thiên Hải và Minh Nguyệt.
Sự biến bất ngờ đó khiến Thiên Hải bối rối. Y ôm chầm lấy Minh Nguyệt, đẩy nàng nằm rạp xuống rồi đè lên trên.
Quả cầu thịt lướt sát ngay trên lưng Thiên Hải.
Thiên Hải chỉ cảm nhận búi tóc mình như có thể có cái gì đó rất sắc cắt ngang cùng với cảm giác chết chóc. Chính cảm giác đó khiến cho Thiên Hải phải siêu hồn phách lạc, dán sát người vào thân thể Minh Nguyệt. Thậm chí mặt y áp cả lên mặt nàng.
Chính khoảnh khắc hãi hùng đó, thính giác của Thiên Hải ngửi được mùi thơm kỳ lạ từ hai cánh môi của Minh Nguyệt. Từ mùi thơm da thịt của mỹ nữ, mùi hơi thở ngọt ngào mà bất cứ nam nhân nào cũng phải tơ tưởng.
Hai cánh môi của Thiên Hải khịt khịt vài tiếng, như thể bị kích thích phồng to ra. Ý tưởng tò mò nhanh chóng khỏa lấp sợ hãi. Thiên Hải áp luôn miệng mình vào miệng Minh Nguyệt.
Trong khi Thiên Hải tận dụng cơ hội để khám phá sự chung đụng giữa nam nữ thì quả cầu thịt Bạch Diên An một lần nữa lại tưng ngược lại, nhằm vào lão Mộc Định Can.
Thiên Hải chỉ kịp nghe Mộc Định Can nói :
- Trò trẻ nít!
Lần này lão không tránh né mà lòn tay ra sau lưng rút ngọn bổng pháp, múa tít đón thẳng lấy quả cầu Bạch Diên An.
Bổng pháp và những ánh mật đao chạm thẳng vào nhau phát ra những âm thanh chan chát.
Mộc Định Can ngã ngửa người ra sau, vươn trảo công chộp thẳng vào quả cầu thịt, trong khi gậy vẫn không ngừng công phá mật đao.
Trên tay Mộc Định Can xuất hiện một sợi dây lụa.
Hóa ra đó là sợi dây lưng quần của Bạch Diên An.
Bạch Diên An lao qua khỏi lão Mộc, nhưng để lại sợi dây lưng quần.
Nắm sợi dây lưng quần, Mộc Định Can giật mạnh một cái.
Quả cầu Bạch Diên An bị giật ngược lại. Mất đà, Bạch Diên An rơi phịch xuống đất.
Huỵch!

Y chưa kịp đứng lên thì lão Mộc giật mạnh sợi dây lưng của gã.
Bạch Diên An bị giật mạnh tới trước, hứng luôn một cước của lão Mộc bật dội trở ra.
Mộc Định Can cứ như thế hết giật, rồi đá Bạch Diên An như một trái cầu.
Lão nói :
- Thú vị quá! Lâu lắm rồi mới có được cái thú đá cầu hay như thế này.
Lời còn đọng trên miệng, Mộc Định Can giật mạnh một lần nữa.
Bạch Diên An bị kéo giật chống hai chân lên khỏi mặt đất. Không biết vô tình hay cố ý, chiếc quần của họ Bạch lại bị tuột ra.
Bạch Diên An ngồi xổm dưới sàn gạch như con cóc chúa, mặt mày xám ngoét sanh rờn.
Lão Cái Bang Mộc Định Can không nhịn được, bật tràng cười khanh khách.
Lão vừa cười vừa nói :
- Ngươi đúng là con cóc chúa bị lột da... Không phải, bị lột quần thì đúng hơn.
Mặt Bạch Diên An đỏ gấc. Y rít lên :
- Bạch công tử này sẽ tìm lại lão.
Y nói xong lủi nhanh ra ngoài cửa.
Thiên Hải bật đứng lên, nói lớn :
- Đại cáo thành công!
Không biết y muốn diễn tả ý gì với câu nói đó. Y mừng vì Mộc Định Can thắng hay mừng vì khám phá được cảm giác đầu tiên được chung đụng với Minh Nguyệt.
Thiên Hải đỡ Minh Nguyệt đứng lên.
Nàng bất giác nhìn Thiên Hải bằng đôi mắt e lệ, miệng điểm nụ cười mỉm.
Nhận nụ cười của Minh Nguyệt, bất giác trong lòng Thiên Hải trỗi lên cảm giác nao nao.
Minh Nguyệt từ tốn nói :
- Minh Nguyệt mời Mộc tiên sinh đến thư phòng của Minh Nguyệt để đàm đạo.
Mộc Định Can phấn chấn hẳn lên :
- Được, được. Lão phu sẽ đến ngay.
Minh Nguyệt nhìn lại Thiên Hải rồi mới quay lưng đi trước.
Mộc Định Can bước đến bên Thiên Hải nói nhỏ vào tai gã :
- Tiểu tử! Ngươi dám đưa tài đến thử tài lão phải không?
Thiên Hải giả lả cười :
- Cái gì cũng phải thấy mới tin được chứ.
Mộc Định Can hừ nhạt rồi nói :
- Ngươi quá xảo quyệt. Ông trời đã cảnh cáo lấy một búi tóc của ngươi rồi đó.

Thiên Hải nghe Mộc Định Can nói, bất giác đưa tay lên đầu. Đến lúc này y mới phát giác ra búi tóc của mình đã bị tiện đứt từ lúc nào. Y nheo mày nghĩ thầm :
- Thật là hú vía. Tí nữa thủ cấp của mình đã giao cho Bạch công tử rồi.
Ý niệm đó khiến Thiên Hải nổi cáu với Mộc Định Can :
- Lão thật là vô dụng!
- Hê! Sao tiểu tử dám chửi lão phu là người vô dụng?
- Lão không vô dụng thì còn gì nữa. Chỉ mỗi một con cóc bụng bự thôi, mà phải tốn bao nhiêu công sức, lại đầu cho gã đó sởn mất búi tóc của ta, thì chuyện lớn lão còn làm gì được. Thế mà tự xưng là Thiên hạ đệ nhất, rõ là của khỉ.
Lão Mộc sượng sùng nói :
- Lão phu nói với ngươi xưng danh Thiên hạ đệ nhất hồi nào?
- Hừ! Lão lại lộng ngôn rất. Vừa nói đã vội quên.
- Hê! Lão phu không quên đâu. Ngươi luyện được Thiên Tửu Bất Túy thì có thể tự xưng là người duy nhất uống rượu không say chứ đâu phải là Thiên hạ vô địch võ công.
- Thế mà ta lại lầm!
Thiên Hải lườm lão Cái Bang :
- Thôi, thế cũng được. Nhưng lần này nhất nhất lão phải gọi Thiên Hải là Chu thiếu gia đấy nhé.
Thiên Hải đặt tay lên vai Mộc Định Can :
- Lão giữ thân phận lão nô thì sẽ có niều hảo tửu cho lão dùng.
Mộc Định Can nhăn nhó nói :
- Lão phu biết ý của tiểu tử rồi.
Hai người song song bước ra ngoài theo hành lang có trải thảm ra phía sau hậu hiên.
Đi ngang qua khu hoa viên, Mộc Định Can không ngừng chắc lưỡi :
- Đẹp thật! đẹp thật!
Thiên Hải quay sang hỏi Mộc Định Can :
- Lão nói cái gì đẹp?
- Khu vườn hoa này đẹp chứ gì nữa.
- Thế thì được.
- Ý tiểu tử muốn nói gì?
Thiên Hải nạt ngang :
- Lão phải nói ý thiếu gia muốn nói gì.
Mặt lão Mộc đanh lại :
- Ngươi...
- Hê! Thiên Hải và lão đã thỏa thuận với nhau rồi nhé. Lão không theo ý của Thiên Hải thì chẳng có cơ hội đến Bách Hoa lầu lần thứ hai đâu.

Lão Mộc bậm môi :
- Lão phu nghe ngươi.
- Không phải vậy, mà là lão nô nghe Thiếu gia!
Lão Mộc gắt giọng nói :
- Ừ, lão nô nghe thiếu gia.
Thiên Hải mỉm cười.
Hai người được Minh Nguyệt đón ngay trước cửa thư phòng của nàng.
Thiên Hải liếc trộm lão Mộc Định Can, nhận ra hai cánh mũi lão phập phòng, liền nghĩ thầm :
- Lão ăn mày này cũng đang ngửi mùi thơm của tỷ tỷ đây. Hừ!
Thiên Hải đằng hắng nhìn sang Mộc Định Can :
- Lão nô!
Mộc Định Can trợn mày nhìn gã.
Thiên Hải cau mày nói :
- Hảo tửu chưa bày ra, mà khứu giác của lão sao cứ phập phòng vậy?
- Lão ngửi được mùi Trạng Nguyên Phổ Thồn tửu.
Thiên Hải ngờ ngờ. Y nhìn lại Minh Nguyệt.
Minh Nguyệt mỉm cười nói :
- Lão tiền bối quả có tài. Minh Nguyệt để dọn sẵn một vò mười cân Trạng Nguyên Phổ Thồn tửu để khoản đãi lão tiên sinh và Thiên Hải đệ đệ.
Thiên Hải giả lả nói :
- Tỷ tỷ khách sáo quá. Lão nô của Thiên Hải không dám nhận đâu.
Mộc Định Can tròn mắt nhìn Thiên Hải.
Thiên Hải đặt tay lên vai lão :
- Chu gia hẳn không thiếu rượu cho lão chứ?
Mộc Định Can vùng vằng. Lão toan mở lời phản bác thì Thiên Hải đã nhanh miệng cướp lời :
- Thiếu gia nói thế, nhưng lão không uống rượu của Minh Nguyệt tỷ tỷ hẳn tỷ tỷ sẽ rất buồn, nên lão phải uống hết đó.
Mộc Định Can nghe câu này phấn chấn hẳn lên. Lão xun xoe nói :
- Thiếu gia nói rất đúng.
Mộc Định Can vừa nói vừa bước vào thư phòng, tiến ngay đến bàn, bưng luôn vò rượu mười cân tu ồng ộc.
Thấy lão uống mà Thiên Hải phải nhăn mặt nhăn mày.
Đặt bầu rượu xuống bàn, Mộc Định Can chắc lưỡi :
- Quả là ngon. Thiên hạ kháo với nhau ở Bách Hoa lầu vừa có giai nhân vừa có hảo tửu không một nơi nào trên giang hồ sánh bằng, hôm nay lão phu mới chứng nghiệm. Thiên hạ đúng là không nói thêm nói bớt lời nào.
Minh Nguyệt bước đến kéo ghế ngồi đối diện với lão.
Thiên Hải ngồi bên cạnh nàng.

Minh Nguyệt bưng bầu rượu chuốc vào chén cho Mộc Định Can :
- Minh Nguyệt mới lão tiên sinh.
- Lão phu không khách sáo đâu.
Lão vừa nói hết câu, bưng chén rượu đổ thốc vào miệng.
Nhìn Mộc Định Can uống, Thiên Hải nghĩ thầm :
- Không biết lão uống đến bao giờ mới say nhỉ?
Chờ cho Mộc Định Can đặt chén xuống bàn, Minh Nguyệt mới từ tốn lên tiếng :
- Tửu lượng của tiền bối được bao nhiêu cân?
- Lão phu tự cho nình là Thiên Bôi Bất Túy thì chẳng biết bao nhiêu mới có thể say được.
Thiên Hải cau mày :
- Nhưng cũng phải có lúc say chứ?
- Lão phu không bao giờ say. Chính vì thế mà lão mới có ngoại hiệu Thiên Bôi Bất Túy Mộc Định Can.
- Lần đầu tiên Minh Nguyệt mới gặp một người uống rượu như lão tiền bối.
Nàng bưng bầu rượu chuốc vào chén của Mộc Định Can. Vừa chuốc rượu, Minh Nguyệt vừa nói :
- Nếu như tiền bối giúp được Minh Nguyệt một chuyện thì muốn bao nhiêu vò Trạng nguyên hồng cũng có. Thậm chí tiền bối có thể uống suốt đời.
Đôi tinh nhãn của Mộc Định Can sáng hẳn lên :
- Cô nương nói thật chứ?
Minh Nguyệt gật đầu :
- Đã nói thì Minh Nguyệt chẳng bao giờ nuốt lời.
- Thế cô nương muốn nhờ lão phu chuyện gì?
Minh Nguyệt nhìn Mộc Định Can bằng ánh mắt trang trọng, nàng nghiêm giọng nói :
- Trước khi Minh Nguyệt nói, tiền bối phải hứa với Minh Nguyệt một điều.
Mộc Định Can bưng chén rượu dốc vào miệng :
- Cô nương cứ nói, một khi lão phu nhận lời thì nhất định sẽ thực hiện bằng được. Với lại lão phu đâu thể bỏ qua cơ hội được thưởng thức những vò rượu Trạng Nguyên Hồng lúc cuối đời.
Lão đặt chén rượu xuống bàn.
Minh Nguyệt nói :
- Tiên sinh phải thề, Minh Nguyệt mới nói.
Thiên Hải cau mày :
- Tỷ tỷ xem thường Chu gia quá.
Nàng nhìn lại Thiên Hải :
- Vì chuyện này rất hệ trọng nên Minh Nguyệt phải buộc lão tiên sinh đây thề độc.

- Thiên Hải thay thế lão nô được chớ?
Minh Nguyệt lưỡng lự.
Thiên Hải nói :
- Tỷ tỷ không tin Thiên Hải ư?
- Không phải không tin, nhưng vì đệ đệ không biết võ công. Còn tiên sinh đây lại có võ công thâm hậu.
Thiên Hải cười khẩy :
- Tỷ tỷ đừng quên Mộc tiên sinh là lão nô của đệ.
Mộc Định Can trợn mắt.
Thiên Hải nhìn lão, hừ nhạt :
- Lão nô! Thiếu gia không có võ công nhưng có thể sai khiến lão được chứ? Nếu không có thiếu gia thì lão...
Thiên Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Mộc Định Can khẽ gật đầu :
- Ơ... thiếu gia có thể thay lão phu mà.
Thiên Hải nhìn lại Minh Nguyệt :
- Tỷ tỷ nghe lão nô nói rồi chứ?
Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải. Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu :
- Thôi được, Minh Nguyệt giao trọng trách này cho đệ đệ.
- Ít ra tỷ tỷ cũng nói được câu đó.
Thiên Hải nói xong đưa tay phải qua khỏi đầu dõng dạc nói :
- Thiên Hải thề trước thiên địa, sẽ hoàn thành trọng trách mà Minh Nguyệt giao phó. Nếu không trời sẽ tru, đất sẽ diệt Chu Thiên Hải.
Minh Nguyệt nghe Thiên Hải nói, bất giác bối rối. nàng ngập ngừng nói :
- Minh Nguyệt không muốn Thiên Hải thề độc như vậy đâu.
Mộc Định Can nhìn Thiên Hải, nghĩ thầm :
- Hắn thề độc như thế chứ chắc gì đã thực hiện trọn lời thề của mình.
Thiên Hải nói :
- Tỷ tỷ tin Thiên Hải là được rồi.
Minh Nguyệt mỉm cười. Nụ hàm tiếu hiện lên hai cánh môi xinh xắn của nàng khiến cho trái tim Thiên Hải bất giác đập rộn rịp. Y liên tưởng đến cảm giác vừa mới đây mà cảm thấy trong lòng bồn chồn khôn tả.
Minh Nguyệt nói :
- Mộc tiên sinh sẽ được Minh Nguyệt đáp lễ bằng hảo tửu. Còn đệ đệ thì muốn ban thưởng gì?
Thiên Hải gật đầu :
- Thiên Hải cũng không biết nữa?
Mộc Định Can chen vào :
- Thiếu gia cứ lấy rượu cho nhiều vào. Sau này trên đường giang hồ, lão nô sẽ truyền thụ Thiên Bôi Bất Túy cho thiếu gia.

Thiên Hải nhăn mặt, nói :
- Uống rượu thì phải say, nên bổn thiếu gia đâu muốn thu nạp tuyệt kỹ Thiên Bôi Bất Túy của lão.
Y lại nhìn Minh Nguyệt :
- Khi nào Thiên Hải thích món gì sẽ nói với Minh Nguyệt sau.
Thiên Hải gãi đầu :
- Giờ thì Thiên Hải muốn biết mình sẽ phải làm gì cho tỷ tỷ?
Minh Nguyệt chuốc rượu ra ba chén rồi nói :
- Chúng ta sẽ cùng uống với nhau những chén rượu này.
Nàng vừa thốt dứt câu thì Mộc Định Can đã bưng chén rượu dốc vào miệng.
Lão chờ cho Minh Nguyệt và Thiên Hải uống cạn mới nói :
- Minh Nguyệt cô nương! Lão phu đã uống cạn rồi, giờ chỉ muốn biết mình phải làm gì thôi?
Minh Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Minh Nguyệt muốn Thiên Hải và Mộc lão tiên sinh chuyển dùm một vật đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự.
Mộc Định Can nhanh miệng hỏi :
- Vật đó là vật gì vậy?
Minh Nguyệt nhìn Mộc Định Can :
- Tiền bối không cần biết và cũng phải hứa không được mở ra.
- Lão phu chỉ biết chuyển nó đến Thiếu Lâm tự thôi ư?
- Đúng!
Thiên Hải lên tiếng :
- Sao Minh Nguyệt tỷ tỷ không mướn đoàn bảo tiêu nào đó. Trấn Hàm Đan đâu thiếu bảo tiêu?
Mộc Định Can nhăn mặt nạt ngang :
- Nếu Minh Nguyệt cô nương nhờ bảo tiêu thì đâu cần đến lão và ngươi.
Thiên Hải cau mày :
- Lão nô nói gì thế?
- Ơ... thiếu gia mới nói đúng.
Minh Nguyệt lại nhìn Thiên Hải :
- Vật mà Minh Nguyệt muốn chuyển đến Thiếu Lâm tự rất có giá trị, nếu mướn bảo tiêu sợ rằng khó tránh được thảo khấu sơn lâm. Do đó mới cần đến tiền bối và Thiên Hải.
Thiên Hải gật đầu nhìn sang Mộc Định Can :
- Lão nô! Minh Nguyệt tỷ tỷ muốn chuyến đi này của Thiên Hải và lão nô phải tuyệt đối bí mật. Thiên Hải cũng có ý đến Thiếu Lâm tự.
- Lão và Thiên Hải đi ngay chứ?
- Minh Nguyệt đã chuẩn bị mọi thứ cho hai người. Còn thời điểm đi lúc nao thì tùy hai người lựa chọn.

Thiên Hải hỏi Minh Nguyệt :
- Minh Nguyệt tỷ tỷ! Nếu như đến Thiếu Lâm tự, Thiên Hải thỉnh cầu học võ công thì các vị đại sư có nhận không?
Nàng khẳng khái gật đầu :
- Chắc chắn sẽ nhận.
- Thế thì tốt rồi.
Y nhìn lại Mộc Định Can :
- Lão nô! Chúng ta mau sớm lên đường.
- Lão phu muốn lưu lại đây ba ngày để...
Thiên Hải nhăn nhó :
- Minh Nguyệt đã chuẩn bị hảo tửu cho lão nô đủ dùng suốt đoạn đường đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự.
- Thế thì lão nô sẽ lên đường ngay.
Minh Nguyệt nhìn lại Thiên Hải :
- Minh Nguyệt sẽ tìm đệ đệ.
Thiên Hải giả lả một cách lém lỉnh :
- Mong rằng tỷ tỷ đừng quên đệ là được rồi.
- Chỉ cần đệ bảo trọng thì có lúc chúng ta lại sẽ gặp nhau.
Thiên Hải đứng lên :
- Nhất định như vậy rồi.
Y nhìn sang định nói với Mộc Định Can thì có tiếng gõ cửa. Giọng Lý ma ma cất lên :
- Minh Nguyệt! Có người muốn con bồi tiếp.
Nàng nhìn ra cửa, nói :
- Ma ma! Hôm nay Minh Nguyệt không được khỏe, ma ma tìm Dao Dao thay Minh Nguyệt.
- Người đó chỉ muốn con tiếp mà thôi.
- Được rồi. Để Minh Nguyệt trang điểm lại.
Nàng lắng nghe tiếng bước chân của Lý ma ma bỏ đi, mới nói với Thiên Hải.
- Minh Nguyệt sẽ trao vật đó cho Thiên Hải. Đệ phải hứa bảo quản cẩn thận và chỉ trao tận tay Phương trượng đại sư Giác Chân mà thôi.
- Tỷ tỷ cứ tin vào Thiên Hải.
Minh Nguyệt bước đến bàn trang điểm. Nàng lấy cành trâm đang cài trên búi tóc cho vào chiếc tráp gỗ rất tầm thường, gói lại cẩn thận bằng một tấm lụa rồi đem đến đặt trước mặt Thiên Hải.
- Thiên Hải giữ lấy.
- Chỉ có bấy nhiêu thôi à?
- Chỉ có bấy nhiêu thôi.
Thiên Hải khoác túi lụa lên vai, nhìn Mộc Định Can :

- Chúng ta đi chứ?
Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải :
- Trong tráp có đủ ngân phiếu để hai người chi phí.
Mộc Định Can nói :
- Còn hảo tửu của lão phu?
Thiên Hải vỗ vào chiếc tráp :
- Có ngân lượng thì có hảo tửu, làm gì mà lão sợ không có rượu cho lão uống chứ.
- Lão phu hiểu rồi.
Thiên Hải nhìn Mộc Định Can, nghĩ thầm :
- Mộc lão quỷ uống rượu nhiều quá, giờ đầu như bả đậu chẳng còn sáng suốt để suy nghĩ.
Thiên Hải đứng lên :
- Minh Nguyệt tỷ tỷ! Thiên Hải cáo từ.
- Lão phu cáo từ.
- Tiền bối và Thiên Hải đệ đệ bảo trọng.
Rời Bách Hoa lầu, Thiên Hải đi bên cạnh Mộc Định Can, cao hứng nói :
- Lão tiền bối nghe Thiên Hải thì lúc nào cũng có rượu cho lão uống.
- Tiểu tử cũng ra dáng vẻ một thiếu gia lắm.
- Lão tiền bối cũng rất ư giống một lão nô.
Mộc Định Can quay mặt, trừng mắt nhìn Thiên Hải :
- Ngươi cứ như là chủ nhân của lão phu.
- Thì mỗi người có một cái vẻ riêng đấy mà. Tiền bối là lão nô của Thiên Hải thì chỉ được lợi chứ đâu có hại gì.
- Miễn sao ngươi có nhiều rượu cho lão phu uống là được rồi.
- Thiên Hải không để tiền bối thiếu rượu đâu.
Thiên Hải vừa nói dứt lời thì bất ngờ từ trên lan can dãy lầu bên phải, hai gã đại hán vận trường y, mang kiếm phi thân xuống chận đường họ.
Thiên Hải giật mình dừng bước :
- Hê! Nhị vị đại ca sao lại chặn ngang đường chúng ta?
Hai gã kiếm thủ nhìn chầm chầm Thiên Hải.
Mộc Định Can đằng hắng nói :
- Hai người là người của phái Hoa Sơn, giữa thanh thiên bạch nhựt, nơi chốn đông người lại muốn hành hung người.
Hai gã nhìn Mộc Định Can. Gã đứng bên phải nói :
- Lão nhận ra chúng ta là người của phái Hoa Sơn, hẳn phải là người của võ lâm?
- Cao thủ phái Hoa Sơn thì ai mà chẳng nhận ra. Đi đâu cũng kè kè mang kiếm đây mà.
Gã đứng bên trái lên tiếng :

- Lão là ai?
- Thiên Bôi Bất Túy Mộc Định Can.
Hai gã kiếm thủ phái Hoa Sơn cau mày. Gã đứng bên phải lẩm nhẩm :
- Thiên Bôi Bất Túy Mộc Định Can?
- Tiểu tử đã nhận ra lão phu rồi đó.
- Lão chính là Thần Cái Mộc Định Can?
Mộc Định Can vuốt râu cười hề hề. Lão vừa cười vừa nói :
- Lão phu đã sửa ngoại hiệu rồi, giờ lão là Thiên Bôi Bất Túy, chứ không phải là Thần Cái.
Gã bên trái ôm quyền xá rồi nói :
- Nhị Kiếm Hoàng Bang và Nhất Kiếm Hoàng Khởi bái kiến lão tiền bối.
- Tốt lắm. Biết lão phu là Mộc Định Can, hai người mau tránh đường cho lão phu đi.
Hoàng Khởi kính cẩn nói :
- Lão tiền bối đi thì cứ đi, nhưng tiểu tử này phải ở lại.
Thiên Hải trố mắt nói :
- Thiên Hải chẳng quan hệ gì với nhị vị đại ca, cứ gì bắt ta ở lại?
Mộc Định Can lên tiếng :
- Thiên Hải lão đệ của lão nói đúng đó. Y đâu phải là người của võ lâm.
Hoàng Bang ôm quyền kính cẩn nói với Mộc Định Can :
- Lão tiền bối miễn thứ, Nhị kiếm đã nhận được mật lệnh của Chưởng môn phải bắt tiểu tử này.
Thiên Hải giẩy nẩy :
- Hê! Ta và Hoa Sơn phái chưa một lần biết nhau, chưa một lần gặp nhau. Thiên Hải chẳng có làm gì khiến cho Hoa Sơn chưởng môn tức giận, cớ gì lại muốn bắt Thiên Hải chứ?
Y khoát tay như đuổi ruồi :
- Ta không muốn đến Hoa Sơn đâu. Thiên Hải có chuyện phải đi gấp với Mộc lão tiền bối.
Mộc Định Can gật đầu :
- Đúng rồi. Thiên Hải phải đi với lão phu. Khi nào xong chuyện sẽ đến Hoa Sơn sau. Các ngươi về nói với Hoa Sơn chưởng môn Châu Bá Kình, là lão phu bảo trợ cho Thiên Hải.
Hoàng Bang lắc đầu :
- Mộc tiền bối! Nếu chúng tôi không dẫn y về Hoa Sơn thì có người khác tước tay trên thôi.
Thiên Hải cáu gắt nói :
- Tước tay trên là thế nào? Các ngươi xem Thiên Hải cứ như là báu vật vậy.
Hoàng Khởi nói :
- Lệnh của Chưởng môn, Hoàng mỗ phải thực hiện. Mộc lão tiền bối, xin

tránh qua một bên.
Thiên Hải quát lớn :
- Có Mộc lão tiền bối mà các người còn định làm càn?
- Thiên Hải nói đúng. Các ngươi định làm càn ư?
Hoàng Khởi và Hoàng Bang đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ.
Hoàng Khởi nói :
- Vì trọng trách mà Chưởng môn giao phó, Nhị kiếm Hoa Sơn thất lễ với lão tiền bối.

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 4
Di tình khai đạo

Hoàng Bang và Hoàng Khởi vừa thốt dứt câu, toan xuất chiêu nhưng Mộc Định Can nhanh hơn Nhị kiếm Hoa Sơn. Lão đâu để cho hai gã họ Hoàng liên thủ xuất chiêu mà tiên hạ thủ vi cường.
Ngọn Đả Cẩu bổng chớp động, công tới chân Hoàng Bang và Hoàng Khởi. Bổng pháp của lão Cái bang vun vút, phối hợp với bộ pháp thần kỳ, khiến cho hai gã họ Hoàng không có cơ hội phát chiêu phản kích. Cả hai nhanh chóng bị Mộc Định Can dồn vào thế hạ phong.
Hoàng Bang và Hoàng Khởi vừa lúng túng, vừa bối rối nhưng không thể nào phản kích lại, bởi những ngọn gậy như rồng bay phụng múa của lão Thần Cái luôn tạo áp lực lên họ.
Thần Cái phát một gậy quét ngang qua ống quyển Hoàng Bang, buộc gã phải thoát lên cao ba bộ để tránh, thì đầu gậy lại chuyển hướng công tới Đan điền Hoàng Khởi, buộc gã này tháo bộ tránh né. Thế bổng của Mộc Định Can cứ dồn riết hai gã họ Hoàng như dồn hai con chó hoang vào ngõ cụt.
Thần Cái Mộc Định Can điểm Đả Cẩu bổng tới vùng hạ đẳng của Hoàng Bang, vừa đủ để đầu gậy chạm vào thắt lưng của gã, rồi nói :
- Cho ngươi đi!
Miệng thì nói, tay cầm gậy trì xuống ý chực thọc vào Đan Điền, vùng tối kỵ của người luyện kiếm.
Hoàng Bang giật mình, xuất hạn mồ hôi, điểm mũi giày thoát qua đầu Mộc Định Can.
Gã vừa thoát khỏi tầm truy bức của bổng pháp thì Mộc Định Can chuyển bộ, đập gậy vào hổ khẩu cầm kiếm của Hoàng Khởi.
Chát...
Thanh trường kiếm trên tay Hoàng Khởi rơi xuống đất, miệng rú lên :
- Ôi cha!
Đến lúc này, Thần Cái Mộc Định Can mới thu hồi bổng pháp, nhìn hai gã họ Hoàng :
- Hai ngươi hẳn chưa được Hoa Sơn chưởng môn dạy kiếm thuật đến nơi đến chốn, nên kiếm pháp mới xoàng xĩnh như vậy. Thế mà đòi giao thủ với lão phu.
Lão hừ nhạt rồi nói :
- Hai ngươi về nói với lão Châu Bá Kình truyền thụ lại Bá Hoa kiếm pháp

rồi hãy xưng hùng, xưng bá trên giang hồ. Mà xét cho cùng, đến ngay cả sư phụ của các ngươi cũng phải chật vật với lão phu ba trăm hiệp đó.
Nghe Mộc Định Can nói và mà mặt hai gã họ Hoàng cứ sượng ra, chảy dài xuống trông thật tức cười.
Thiên Hải nói :
- Biết bổng pháp của lão tiên sinh Thiên Tửu Bất túy rồi, hai ngươi còn đứng đó làm gì?
Y khoát tay :
- Thiên Tửu Bất túy lão tiền bối tha rồi, hai ngươi còn chưa chịu chạy nữa, hay còn đợi lão tiền bối đánh như đánh lũ cẩu hoang đó à?
Hoàng Bang và Hoàng Khởi tròn mắt nhìn Thiên Hải.
Hoàng Bang rít giọng nói :
- Ngươi dám nói chúng ta là chó à?
- Thì gậy của Thần Cái Mộc Định Can lão tiền bối dùng để đánh chó chứ đâu phải đánh người.
Thiên Hải quay lại Mộc Định Can :
- Lão tiền bối! Thiên Hải nói có đúng không?
- Thì... Bổng pháp của Cái bang có tên là Đả Cẩu bổng đó.
Thiên Hải hất mặt, nói với Hoàng Bang và Hoàng Khởi :
- Hai người nghe rồi chứ? Đả Cẩu bổng là bổng pháp để xua chó. Vậy ai mà bị Mộc Định Can lão tiền bối đánh thì ắt kẻ đó là người chó.
Hoàng Bang trợn trừng hai mắt :
- Ngươi...
- Còn ngươi gì nữa?
Hoàng Bang và Hoàng Khởi hậm hực :
- Thiên Hải! Chúng ta sẽ gặp lại ngươi.
Hoàng Bang và Hoàng Khởi quay bước, lầm lũi bỏ đi.
Mộc Định Can quay lại Thiên Hải :
- Hai gã cao đồ Hoa Sơn phái sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.
- Thiên Hải có sợ gì chúng chứ.
- Họ là cao đồ của Hoa Sơn, còn ngươi thì chẳng biết võ công, có ngày họ sẽ lột da ngươi.
Thiên Hải có Mộc Định Can lão nô ở bên cạnh, thì hai gã cũng chẳng khác hai con chó hoang đi tìm cây gậy của người chuyên đánh chó.
- Hê! Ngươi nói vậy, cứ như lão phu đã là lão nô của ngươi, nên phải kè kè hộ tống ngươi vậy.
Mộc Định Can dừng bước :
- Lão phu đâu phải là lão nô của ngươi, mà sao...
Lão vuốt râu nhìn Thiên Hải :
- Mà sao bọn Hoa Sơn kiếm lại muốn lấy mạng ngươi nhỉ?

- Thiên Hải cũng không biết. Tự dưng khơi khơi, hai gã họ Hoàng kia đòi lấy thủ cấp của Thiên Hải.
- Chuyện này lạ thật. Phải chi ngươi là người của võ lâm thì còn khả dĩ có gieo thù chuốc oán với Hoa Sơn. Đằng này, ngươi chỉ là một gã tiểu tử chẳng hề có võ công.
Lão chắc lưỡi :
- Chuyện này lạ thật.
Thiên Hải nạt ngang bằng giọng nhát gừng :
- Có gì đâu mà Mộc lão tiền bối lạ với lùng?
- Ngươi nói cho lão nghe coi.
Thiên Hải vỗ vào túi gấm trên vai :
- Thì tại cái túi này thôi. Có lẽ Hoa Sơn phái đã phát hiện ra Thiên Hải và lão tiền bối nhận trọng trách với Minh Nguyệt tỷ tỷ chuyển giao báu vật cho Thiếu Lâm đại sư Giác Chân, nên mới chặn đường để đoạt.
- Tại Bách Hoa lầu đâu có ai nghe trộm chúng ta nói chuyện với nhau.
- Mộc lão tiền bối nói sai rồi.
- Ngươi phát hiện ra hai gã họ Hoàng đó nghe trộm à?
Thiên Hải lắc đầu :
- Không.
- Thế sao ngươi nói hai gã họ Hoàng biết lão phu và ngươi đang nhận trọng trách chuyển giao báu vật cho Minh Nguyệt cô nương?
Thiên Hải vừa bước đi, vừa buông một câu cụt ngủn :
- Tai vách mạch rừng.
Mộc Định Can nheo mày, gãi đầu, nhẩm nói lại :
- Tai vách mạch rừng.
Nói xong, lẽo đẽo theo sau Thiên Hải.
Hai người rời khỏi trấn Hàm Đan, theo quang lộ rong ruổi bước. Khi mặt trời xế bóng, hai người đã đến ngoại vi trấn Hồ Nam.
Thiên Hải nhăn nhó :
- Thiên Hải rã rời cả cặp chân.
- Còn lão phu thì khát cháy cả cổ họng.
Thiên Hải lườm lão :
- Nếu lão khát cháy cổ thì khi vào trấn, Thiên Hải sẽ tìm một quán trọ, gọi một bình trà thật lớn để lão tiền bối giải khát.
- Hê! Tiểu tử quên lão phu là Thiên Tửu Bất túy à?
- Uống rượu nhiều sẽ có hại đó.
- Ngươi nói gì thế? Lão đi theo ngươi vì cái gì ngươi thừa biết mà.
Thiên Hải vỗ vai Mộc Định Can :
- Thiên Hải chỉ nói như thế thôi, chứ không nỡ để lão tiên bối phải thèm rượu đâu.

Y vỗ vào túi gấm :
- Đây có đủ thiên tửu cho lão tiền bối dùng, chỉ cần lão tiền bối đưa Thiên Hải đến diện kiến Giác Chân đại sư.
Thiên Hải vừa nói dứt câu thì bỗng xuất hiện một luồng cuồng phong kỳ lạ cuốn bay lớp lá khô trải trên đường.
Dung diện Mộc Định Can căng thẳng hẳn lên, khi ngọn cuồng phong này xuất hiện.
Lão quay sang Thiên Hải, khẩn trương nói :
- Tiểu tử! Lần này chúng ta gặp đại kình địch rồi.
Nghe Mộc Định Can nói bằng một giọng căng thẳng, Thiên Hải cũng phải hồi hộp.
Y buột miệng hỏi :
- Thiên Hải chẳng sợ kình địch gì cả.
- Ngươi không sợ à?
Thiên Hải gật đầu :
- Đúng. Nam tử hán đỉnh thiên lập địa thì chẳng sợ một ai, huống chi bên cạnh Chu Thiên Hải còn có...
Mộc Định Can cướp lời Thiên Hải :
- Có lão phu phải không?
- Đúng như vậy. Thiên Bôi Bất Túy Thần Cái Mộc Định Can là thiên hạ đệ nhất nhân thì chẳng còn sợ ai nữa.
- Ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng chỉ thấy trời vừa đúng một cái vung. Trong giang hồ, lão Thần Cái Mộc Định Can chẳng là gì đâu.
- Hê! Trong giang hồ Thần Cái Mộc Định Can chẳng là gì cả, nhưng với Chu Thiên Hải, lão là một thiên hạ đệ nhất nhân đó. Đừng để Thiên Hải thất vọng nhé.
- Ngươi đừng giở giọng xu nịnh lão phu.
Ngọn cuồng phong kia vừa ngưng thì trước mặt hai người đã xuất hiện một người vận áo choàng có mũ trùm đầu đứng quay lưng về phía họ.
Mặc dù quay lưng về phía Thiên Hải và Mộc Định Can nhưng thần phách vẫn tỏa
ám khí rờn rợn.
Thiên Hải nhìn qua lão Thần Cái Mộc Định Can. Y nhỏ giọng nói :
- Mộc tiên sinh lên trước đi.
- Sao không phải là ngươi?
- Tiên sinh thì đúng hơn, vì Thiên Hải đâu có võ công. Thiên Hải không có võ công thì Mộc tiên sinh là tiên phong đại tướng quân chứ.
Mộc Định Can cằn nhằn :
- Cái gì ngươi cũng dồn cho lão phu. Ngươi mau mau hấp thụ võ công đi, để còn bôn tẩu giang hồ.

Miệng thì nói, nhưng chân Mộc Định Can thì bước đến trước. Lão ôn nhu lên tiếng :
- Tôn giá là ai? Sao lại chặn đường chúng tôi?
Người kia cất tiếng the thé như thể muốn che giấu chất giọng thật của mình để Mộc Định Can không phát hiện ra.
- Ta muốn dẫn nạp Chu Thiên Hải về Âm Dương Cốc.
Mộc Định Can đanh mặt :
- Thiên Hải không phải là người của võ lâm, sao lại được cốc chủ Âm Dương để tâm đến?
- Lão không có gì phải xen vào.
- Lão phu là bằng hữu với Thiên Hải. Không biết chuyện gì sẽ xảy đến với y thì đâu nỡ khoanh tay mặc nhiên để cho người ta muốn làm gì y thì làm.
- Thế lão có đủ bản lĩnh để bảo hộ cho Chu Thiên Hải không?
Mộc Định Can nghiêm mặt :
- Các hạ hẳn thừa biết lão phu là Thần Cái Mộc Định Can?
- Chỉ một cái búng tay của cốc chủ, Thần Cái Mộc Định Can đã có thể du hồn địa phủ rồi.
- Các hạ xem thường lão phu quá rồi đó!
- Ta nói ra sự thật, chứ không phải xem thường lão đâu.
Người đó nói dứt câu, phủi ngược hai tay ra sau. Một màn hoa châm dày đặc chụp thẳng tới Thần Cái Mộc Định Can.
Vốn có sự chuẩn bị trước, Mộc Định Can xoay tròn song thủ vỗ thẳng đến hai đạo Phách không chưởng, đón thẳng lấy vùng ảnh châm chụp tới mình.
Người kia cười khảy nói :
- Bản lĩnh của lão như thế thì đâu thể hộ tống cho Chu Thiên Hải được.
Cùng với lời nói đó, người vận áo choàng xoay mình, đồng thời phát tác chưởng kình. Chưởng kình của y chẳng có âm thanh, cũng chẳng có sắc màu, nhưng lại có uy lực đẩy màn ảnh châm xuyên qua khí chưởng của Thần Cái Mộc Định Can.
Mộc Định Can hốt hoảng, toan thu hồi chưởng lách mình tránh né nhưng đã quá muộn. Lão chỉ kịp cảm nhận có luồng nhu phong cuốn đến mình thì đôi bản thủ buốt nhói, trong khi khí kình thì tản mất vào cõi vô tâm vô sắc.
Mộc Định Can liên tục thối bộ và lão chỉ dừng bước trước mặt Chu Thiên Hải, hai tay buông thõng như gà mắc nước xụi cánh.
Thiên Hải nhận ngay ra tình thế của Thần Cái Mộc Định Can, liền bước thẳng tới án ngữ trước mặt lão.
Mộc Định Can bối rồi nói :
- Lão phu bị trúng độc châm của người ta rồi!
- Thiên Hải biết.
Thiên Hải nói với Mộc Định Can, nhưng mắt không rời thích khách.

Người kia lại cất giọng the thé :
- Thiên Hải! Ngươi biết chuyện gì sẽ đến với ngươi chứ?
- Tôn giá muốn lấy mạng Thiên Hải!
Người đó buông một tiếng thở dài.
Thiên Hải nói :
- Mục đích của tôn giá là chặn đường giết Thiên Hải, đúng không?
- Cứ xem là như thế!
- Nếu đúng vậy thì Thiên Hải sẽ theo tôn giá để người được toại nguyện, nhưng chỉ xin một điều...
- Ngươi nói đi.
- Thần Cái Mộc Định Can lão tiền bối chẳng gieo thù chuốc oán gì với tôn giá. Hãy mở cho Mộc lão tiền bối một sinh lộ.
- Ta đồng ý.
Người đó buông câu nói cộc lốc rồi giũ ống tay áo. Một lọ tịnh bình từ trong ống tay áo từ từ lướt về phía Thiên Hải.
Thộp lấy lọ tịnh bình, Thiên Hải nói :
- Đây là giải dược độc châm của tôn giá?
- Lão chỉ cần thoa lên đôi bàn tay sẽ giải được độc trong nội thể.
Thiên Hải ôm quyền :
- Đa tạ tôn giá.
Trao lại lọ giải dược cho Mộc Định Can. Thiên Hải nhỏ giọng nói :
- Tiền bối bảo trọng. Thiên Hải sẽ gặp tiền bối tại Hồ Nam.
- Ngươi... Người còn sống để đến tìm lão phu sao?
- Thiên Hải chưa chết đâu. Mạng của Thiên Hải rất lớn.
- Lão phu nghĩ sẽ không còn cơ hội gặp lại tiểu tử đâu.
Thiên Hải đặt tay lên vai Mộc Định Can :
- Sẽ gặp mà!
Thiên Hải quay lại nói với người kia :
- Thiên Hải đã sẵn sàng theo tôn giá.
- Đi!
Người kia rảo bước hướng vào khu rừng tùng bên đường.
Thiên Hải rảo bước theo sau lưng người đó. Trong khi Thần Cái Mộc Định Can chỉ còn biết dõi mắt nhìn theo hai người.
Thiên Hải vừa bước vào rừng tùng, Mộc Định Can rống lớn nói theo :
- Thiên Hải! Ngươi đừng có chết đó!
Khi đã tiến sâu vào rừng tùng, người kia bước thẳng đến cây đại thụ, đứng quay lưng về phía Thiên Hải.
Thiên Hải dừng bước.
Thích khách vận thụng y từ từ quay lại, chiếc mũ trùm đầu che hẳn diện mục, nên Thiên Hải không thể nhận ra.

Hai người cứ thế đối mặt nhau, chẳng một ai lên tiếng.
Bất thình lình, Thiên Hải quỳ xuống :
- Người hãy lấy mạng Chu Thiên Hải đi!
- Ngươi đã nhận ra ta rồi ư?
Thiên Hải ngẩng lên :
- Bảo mẫu cô cô.
Thích khách rùng mình bởi câu nói đó của Thiên Hải. Y lột chiếc mũ trùm đầu để lộ chân diện mục chính là Lưu Ngọc Ninh Giãn Hoa tiên tử.
Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh rảo bước đến trước mặt Thiên Hải, từ tốn nói :
- Thiên Hải! Sao ngươi nhận ra cô cô?
- Cô cô! Thiên Hải những tưởng sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại cô cô. Gặp lại cô cô Thiên Hải mừng quá.
Ngọc Ninh lắc đầu :
- Phải chi Thiên Hải đừng gặp cô cô.
- Không có ai ngăn cản Thiên Hải gặp cô cô.
- Không ai ngăn ngươi, nhưng gặp cô cô thì...
- Cô cô giết Thiên Hải ư?
- Cô cô đã nuôi ngươi từ lúc lên mười, đâu nỡ xuống tay giết ngươi nhưng...
Thiên Hải lắc đầu :
- Cô cô! Thiên Hải không hiểu gì hết. Tại sao cô cô nuôi Thiên Hải từ lúc đầu còn để chỏm, đến khi đủ lông đủ cánh thì lại muốn giết Thiên Hải?
Y nắm tay Ngọc Ninh :
- Cô cô! Đáng ra cô cô phải giết Thiên Hải cách đây bảy năm chứ, đợi gì chờ đến khi Thiên Hải đủ tuổi trưởng thành mới ra tay?
Thiên Hải giằng tay Ngọc Ninh.
Ngọc Ninh mím môi :
- Ta đâu muốn giết ngươi. Nhưng...
Ngọc Ninh hét lên :
- Ông trời có hiểu cho Ngọc Ninh này không?
Thiên Hải bặm môi, nhỏ giọng nói :
- Nếu bảo mẫu cô cô khó xử thì cứ xuống tay lấy mạng Hải nhi. Chết dưới tay bảo mẫu cô cô, Thiên Hải chẳng một lời oán than hay trách móc. Nhưng Thiên Hải chỉ thắc mắc, tại sao mọi người, ai cũng muốn lấy mạng Thiên Hải?
Y bặm môi thổn thức :
- Ngay cả bảo mẫu cô cô. Cô cô hãy nói cho Thiên Hải biết nguyên cớ gì, mà sao mọi người muốn giết Thiên Hải?
Ngọc Ninh buông một tiếng thở dài, quay mặt nhìn về phía cây đại thọ.
- Cách đây bảy năm, Giãn Hoa tiên tử không nỡ xuống tay lấy mạng một

đứa trẻ đầu còn để chỏm, đó là một sai lầm của ta. Sau bảy năm, giờ Ngọc Ninh buộc phải xuống tay, thực hiện lại hành động cách đây đã bảy năm ta đã không làm. Chỉ như thế thôi.
Ngọc Ninh quay lại nhìn thẳng vào mặt Thiên Hải :
- Thiên Hải! Nếu như Ngọc Ninh giết ngươi, ngươi có hận Ngọc Ninh không?
Thiên Hải lắc đầu :
- Không. Nhưng Thiên Hải chỉ muốn biết, vì sao bảo mẫu cô cô và những người khác cứ muốn lấy mạng Thiên Hải?
- Ngươi sẽ chết, mà người chết thì chẳng nên biết để làm gì.
- Bảo mẫu cô cô nói vậy thì thôi, Thiên Hải không hỏi nữa. Bảo mẫu cô cô xuống tay đi!
- Ngươi hận cô cô không?
Thiên Hải lắc đầu :
- Không.
Ngọc Ninh mím môi, từ từ dựng đứng song chưởng. Nàng nghiến răng nói :
- Cô cô của ngươi có tàn nhẫn quá không?
Thiên Hải khẳng khái nói :
- Không!
Thiên Hải ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ngọc Ninh :
- Trước đây ở thảo xá, Thiên Hải chưa bao giờ dám cãi ý bảo mẫu cô cô, thì hôm nay xin lấy cái chết này, xem như báo đáp công dưỡng nuôi bảy năm khốn khó.
Ngọc Ninh nhắm mắt, đôi dòng lệ trào ra khóe mắt nàng, hai cánh môi mím chặc, nhưng vẫn phát ra tiếng nấc nghẹn ngào.
Thấy Ngọc Ninh khóc, Thiên Hải cũng không dằn được nỗi xúc động não lòng.
Y nhỏ giọng nói :
- Theo đúng lẽ, Thiên Hải đã chết cách đây bảy năm, thì hôm nay chết cũng đúng theo số mạng mà ông trời đã gắn cho Thiên Hải. Bảo mẫu cô cô đừng ngại, hãy xuống tay đi,Thiên Hải không oán trách cô cô đâu.
Ngọc Ninh mím cứng hai cánh môi.
Nàng thốt ra những tiếng nấc nghẹn :
- Ông trời ơi! Cớ gì ông buộc Thiên Hải phải chịu số phận nghiệt ngã như thế này!
Ngọc Ninh vừa nói, vừa dồn công lực vào đôi ngọc thủ.
Những tưởng đâu Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh sẽ hạ chưởng kình, tước đi cái mạng của Chu Thiên Hải. Nhưng rồi nàng lại gào lên :
- Ta không thể... Ta không thể...
Nàng trừng mắt nhìn Thiên Hải, nghiến răng rít lên với giọng căm phẫn :

- Người là nỗi oan nghiệt của cuộc đời này! Ngươi là nỗi oan nghiệt của cuộc đời này!
Ngọc Ninh hét toáng lên như người cuồng tâm mất trí, rồi quay lưng vụt thoát đi với khinh thuật siêu phàm.
Thiên Hải gần như bấn loạn thần thức, chồm tới trước toan chộp vào tấm áo choàng của Ngọc Ninh, nhưng tay chỉ với được vào khoảng không, té sấp mặt.
Thiên Hải ngẩng mặt nhìn theo Ngọc Ninh, thổn thức gọi :
- Bảo mẫu cô cô! Bảo mẫu cô cô! Xin đừng bỏ Thiên Hải, đừng bỏ Thiên Hải!
Mặc cho Thiên Hải réo gọi, Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh vẫn thoát chạy, chẳng mấy chốc đã mất hút trong rừng tùng.
Thiên Hải đập tay xuống đất, rồi lật ngửa đưa mắt lên nhìn trời. Y thổn thức nói :
- Ta là ai? Chu Thiên Hải! Ngươi là ai, mà sao tất cả mọi người, ai cũng muốn giết ngươi?
Thiên Hải chỏi tay đứng lên, đưa thẳng hai tay lên trời, Thiên Hải gào lên :
- Ông trời! Hãy nói cho Thiên Hải này biết. Ta là ai? Ta đã làm gì và tại sao mọi người lại muốn giết ta, căm thù ta?
Thốt xong câu nói đó, Thiên Hải như thể mất thần thức, run lên :
- A... A... A...

Hồi 5
Thánh Nữ

Uống hết nửa bầu rượu, đầu óc choáng váng, nhưng Thiên Hải vẫn cứ muốn uống. Cuộc hội ngộ với Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh khiến Thiên Hải hụt hẫng vô cùng. Y dốc rượu để xua đi những câu hỏi về bản thân mình, nhưng càng uống, y càng cảm thấy hụt hẫng hơn.
Thiên Hải chỏi tay xuống bàn, gượng đứng lên gọi :
- Chủ quán! Đem thêm rượu cho bổn thiếu gia Chu Thiên Hải.
Từ phía quầy, một thiếu nữ bước ra, nhỏ giọng nói :
- Công tử! Rượu trên bàn vẫn còn mà. Công tử hình như đã say lắm rồi.
Thiên Hải khoát tay :
- Nàng cứ đem rượu cho bổn thiếu gia. Ta vốn là kẻ chẳng biết uống rượu, nhưng hôm nay ta sẽ uống... Uống thật say... Uống để chết...
- Công tử nói gì vậy? Công tử say quá rồi. Xảo Nhi không đem rượu ra nữa đâu.
- Sao, nàng không bán rượu cho bổn thiếu gia à? Nàng sợ Chu Thiên Hải này chết nên không dám bán phải không? Nàng sợ ta chết nên không ai trả kim lượng cho nàng?
Thiên Hải vừa nói, vừa lấy trong túi gấm ra một tấm ngân phiếu đặt lên bàn.
- Nếu Thiên Hải có chết thì số ngân phiếu này cũng đủ để trả cho nàng. Nào lấy rượu ra đi!
Xảo Nhi lắc đầu :
- Không phải Xảo Nhi sợ công tử không trả ngân lượng mà chỉ sợ người say quá mà thôi.
Thiên Hải ngẩng mặt nhìn Xảo Nhi :
- Say thì cũng như chết. Thiên Hải này chết hay say cũng như thế mà thôi. Thà ta say, rồi ai muốn giết thì giết.
- Ở đây chẳng có ai muốn giết công tử cả. Công tử đã say nên nói nhảm thôi. Để Xảo Nhi đi pha nước nóng cho công tử rửa mặt rồi sẽ tính.
- Thiên Hải này không muốn tỉnh. Nàng nghe ta nói chứ?
Thiên Hải ngồi xuống ghế. Y quờ quạng mới bưng được chén rượu. Y toan dốc chén rượu đổ vào miệng thì Xảo Nhi cản lại :
- Công tử đừng uống nữa.
Thiên Hải gật gà gật gưỡng, lè nhè nói :
- Nàng cấm bổn thiếu gia Chu Thiên Hải uống rượu à?

- Công tử tửu lượng kém, uống nhiều không tốt đâu.
Tiếng vỗ bàn đập thẳng vào thính nhĩ của gã và Xảo Nhi.
Ầm!
Xảo Nhi giật mình nhìn lại bàn bên cạnh.
Gã công tử mặt hoa ngồi bàn bên vừa vỗ tay xuống bàn. Hất tung bầu rượu và đĩa thức ăn xuống đất, hầm hầm đứng lên. Y nhìn Xảo Nhi gằn giọng nói :
- Xảo Nhi cô nương! Bổn thiếu gia cần uống rượu.
Hai gã ngồi bàn bên cũng lên tiếng :
- Xảo Nhi cô nương! Thanh Thành thiếu gia của chúng tôi muốn uống rượu, cô nương mau tiếp đừng để cho thiếu gia phiền lòng đó!
Xảo Nhi gật đầu, nhún nhường :
- Thanh Thành thiếu gia cần bao nhiêu cân?
Gã công tử khẽ gật đầu, và nói :
- Trong tửu quán này có bao nhiêu rượu, mang hết ra đây cho Lư Thành Văn này.
Thiên Hải tròn mắt nhìn Xảo Nhi :
- Cái gì uống rượu không tốt? Nàng lo lắng cho bổn thiếu gia à?
Xảo Nhi gật đầu.
Thiên Hải bật cười khan rồi nói :
- Lạ quá! Lạ quá!
- Xảo Nhi có lạ gì mà công tử nói là lạ?
- Ai cũng muốn giết bổn thiếu gia. Chỉ có nàng là sợ ta chết. Lạ quá! Lạ quá!
Xảo Nhi buông một tiếng thở dài rồi ôn nhu nói :
- Công tử uống cạn số rượu trong bầu. Xảo Nhi sẽ bưng rượu ra tiếp.
- Được. Ta sẽ uống hết.
Thiên Hải bưng cả bầu rượu toan dốc vô miệng thì Xảo Nhi can lại :
- Công tử muốn chết ư?
- Ta không muốn chết thì vẫn có kẻ muốn giết ta.
Lời còn đọng trên môi Thiên Hải thì từ phía quầy, lão chủ quán vội vã bước ra, khúm núm nói :
- Lư công tử. Tửu quán của lão chỉ còn có vò rượu mười cân thôi.
Lư Thành Văn gắt giọng nói :
- Có bao nhiêu đem ra đây bao nhiêu.
- Dạ. Lão hũ xin hầu phục Lư thiếu gia.
Lão vừa toan bước đi thì Lư Thành Văn nắm vai kéo lại :
- Bổn thiếu gia còn chuyện này chưa nói với lão chủ. Sao lão chủ bỏ đi sớm vậy?
- Lư thiếu gia có điều chi cần chỉ giáo lão hũ, xin cứ nói ạ.
- Xảo Nhi cô nương hẳn là ái nữ của lão?

- Dạ, lão hũ duy nhất chỉ có một mình Xảo Nhi thôi. Không có người thứ hai.
Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn gục gặc, chắc lưỡi rồi nói :
- Thế thì được lắm... Được lắm...
- Thiếu gia muốn nói gì. Lão hũ không hiểu.
Lư Thành Văn bật cười khanh khách. Y nhìn lại hai gã bằng hữu ngồi bàn bên, hóm hĩnh nói :
- Hai ngươi có thể nói cho lão nhân gia đây biết ý của ta.
Hai gã kia cười hềnh hệch. Gã đứng bên phải cười nói :
- Chúc mừng lão trượng.
Lão chủ quán càng ngạc nhiên hơn với thái độ trịnh trọng của ba gã công tử phái Thanh Thành. Lão dè chừng hỏi :
- Ba vị nói thế có ý gì?
Lư Thành Văn xua tay nói :
- Y chúc mừng lão, bởi vì Lư công tử đã chọn Xảo Nhi của lão rồi đó.
Lão chủ quán nheo mày :
- Lão hũ không hiểu ý của Lư công tử?
- Gì mà không hiểu.
Lư Thành Văn vừa nói vừa chỉ Xảo Nhi :
- Lư Thành Văn phải phiền hai người làm thế nào cho lão chủ quán đây hiểu ý của bổn thiếu gia.
Hai gã kia rời bàn tiến thẳng đến bên Xảo Nhi. Cả hai chẳng nói chẳng rằng, thộp lấy hai bên vai của nàng. Họ vừa kéo Xảo Nhi về phía Lư Thành Văn, vừa nói :
- Lư thiếu gia phái Thanh Thành đã chọn Xảo Nhi cô nương làm ái thiếp của người. Và đã gọi lão là nhạc phụ. Xảo Nhi cô nương phải đến hầu tiếp Lư thiếu gia.
Xảo Nhi vùng vằng thét lên :
- Buông ta ra! Hai ngươi làm gì vậy? Buông ta ra!
Xảo Nhi vừa la hét vừa giẩy nảy.
Lão chủ quán biến sắc, khẩn thiết nói :
- Nhị vị công tử! Xin buông Xảo Nhi ra.
Thiên Hải đang dốc bầu rượu vào miệng, nghe Xảo Nhi la hét. Dằn mạnh bầu rượu xuống bàn.
Rầm!
Y quay ngoắt lại trừng mắt nhìn hai gã bằng hữu của Lư Thành Văn.
- Hai ngươi là người hay là thú. Mà ngang nhiên hiếp đáp phụ nữ giữa thanh thiên bạch nhật chứ?
Đến lúc này Lư Thành Văn mới bước ra, trừng mắt chằm chằm chiếu vào mặt Thiên Hải :

- Con chó hoang này là ai, mà dám xen vào chuyện riêng của bổn công tử?
Thiên Hải nhướng mày :
- Hê! Bổn thiếu gia thấy các hạ giống chó hơn!
Thiên Hải quơ hầu rượu, hất mặt nói :
- Chỉ có chó mới cắn càn, sủa ẩu. Mà không phải như thế đâu, chó khôn còn biết sủa đúng nơi đúng chỗ, chứ chó dại thì gặp đâu cũng sủa, gặp ai cũng cắn bừa.
Sắc diện của Lư Thành Văn đỏ bừng :
- Tên tiểu tử này dám nói bổn thiếu gia là chó ư?
Thiên Hải hất mặt :
- Tại ngươi sủa càn, cắn bậy nên ta nói ngươi là chó. Có gì là ngươi lại đỏ mặt tía tai thế nhỉ? Nếu ngươi muốn mình không phải là chó thì đừng có cắn càn sủa bậy.
Lư Thành Văn rống lên :
- Tiểu tử thúi? Không biết Lư Thành Văn này là thiếu gia của Thanh Thành phái ư, nên muốn đùa cợt với bổn thiếu gia sao?
Thiên Hải vốn có biết Thanh Thành phái là gì đâu. Lúc này lại đang chếnh choáng, cùng với nỗi muộn phiền khi biết đến ngay cả bảo mẫu cô cô cũng có ý giết mình, nên chẳng xem chuyện gì là hệ trọng, kể cả chuyện sống chết.
Y nhướng mày, hỏi :
- Thanh Thành phái là cục nợ gì mà các hạ đem ra hù Chu Thiên Hải? Ta nói cho các hạ biết, đến ngay cả Diêm Vương môn, Chu Thiên Hải cũng chẳng xem có trong mắt mình.
Lư Thành Văn chỉ Thiên Hải :
- Ngươi quả là không muốn sống. Bổn thiếu gia sẽ tống tiễn ngươi về chầu Diêm chúa.
Lư Thành Văn vừa nói vừa rút soạt trường kiếm.
Thiên Hải khoát tay :
- Khoan!
Lư Thành Văn cau mày :
- Ngươi muốn nói gì thì nói nhanh lên. Bổn thiếu gia chẳng muốn mất thời gian với một gã vô danh tiểu tốt như ngươi đâu.
Thiên Hải nhún vai :
- Bổn thiếu gia Thiên Hải sợ ngươi rút kiếm ra mà chẳng dám giết ta thôi!
- Có gì mà Lư Thành Văn này chẳng dám làm chứ?
- Thế thì tốt!
Thiên Hải ưỡn ngực :
- Ngươi cứ tự nhiên đâm Thiên Hải đi. Nếu ta chết thì cái lão Diêm Vương môn khỏi làm phiền Thiên Hải này nữa, mà sẽ đi tìm ngươi. Lúc đó thử coi

ngươi còn tự cao tự đại, khoe khoang Thanh Thành phái hay nữa không.
Thiên Hải vỗ tay :
- Không khéo lão Diêm Vương môn còn kéo bè kéo lũ lên tận Thanh Thành phái tìm ngươi. Ta chỉ sợ cho song đường ngươi mà thôi.
Lư Thành Văn nghe Thiên Hải nói, bất giác đã rút kiếm ra còn lưỡng lự :
- Ngươi là gì của Diêm Vương môn?
- Ngươi hỏi để làm gì? Nếu muốn thì đi tìm lão Diêm Vương môn mà hỏi. Nhưng ta chỉ cho ngươi biết, Chu Thiên Hải thiếu gia là một báu vật đối với Diêm Vương môn, nên mọi bước chân của ta đều được lão quỷ chăm sóc, dòm ngó. Thiếu gia chết, xem như lão mất một báu vật. Ngươi ráng mà lo lấy thân!
Lư Thành Văn gắt gỏng quát :
- Tên tiểu tử vô danh tiểu tốt này định đem Diêm Vương môn ra hù dọa ta à?
- Bổn thiếu gia không hù dọa ngươi đâu, mà chỉ sợ ngươi không dám đụng đến ta mà thôi.
- Ai dám nói Lư Thành Văn chẳng dám giết ngươi chứ?
Lư Thành Văn vừa nói vừa đâm thẳng trường kiếm nhằm bả vai Thiên Hải công kích. Y những tưởng đối phương tránh né.
Nhưng không, Thiên Hải vẫn đứng trơ trơ như bị trời trồng, hứng trọn lấy chiêu kiếm của vị thiếu gia Thành Thành phái.
Phập!
Mũi kiếm xuyên quá một phần tư, nhưng Thiên Hải vẫn đứng yên chẳng thốt ra tiếng nào.
Trong khi Xảo Nhi bụm miệng thốt lên :
- Đừng mà...
Thấy Thiên Hải hứng mũi kiếm của mình chẳng một chút e dè, Lư Thành Văn lúng túng rút kiếm lại.
Một vòi máu phún ra từ bả vai. Thiên Hải.
Ôm bả vai, Thiên Hải thối liền hai bộ.
Cái đau do kiếm của Lư Thành Văn thốc đến tận óc khiến men say tan biến.
Y như người bừng tỉnh, tròn mắt nhìn Lư Thành Văn :
- Thanh Thành thiếu gia dám đâm Chu Thiên Hải à?
- Bổn thiếu gia còn muốn lấy mạng ngươi nữa đấy.
- Lư thiếu gia khá lắm!
Thiên Hải ôm ngực :
- Lư thiếu gia đâm bả vai, ta không chết đâu. Phải đâm đúng tim Thiên Hải thì ta mới chết đó. Thiên Hải chết rồi thì lão Diêm Vương môn chẳng tìm ta nữa, mà sẽ đi tìm Thanh Thành phái.
Lư Thành Văn lưỡng lự gắt giọng nói :
- Ngươi có liên quan gì đến Diêm Vương môn?

- Thiên Hải à. Thiên Hải là tiểu sư tổ của Diêm Vương môn. Được chứ?
- Ngươi nói năng càn rỡ.
- Thiên Hải nói năng càn rỡ đó. Ngươi cứ tự nhiên mà xuống tay đi kẻo không kịp đó. Nếu ngươi không nhanh tay lấy mạng Thiên Hải thì sẽ có người đến lấy mạng ngươi đấy!
Lư Thành Văn buột miệng hỏi :
- Ai sẽ đến đây?
- Rất nhiều kẻ sẽ đến đây như Tần Quốc Nghi Diêm Vương sứ giả, Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh, Hoa Sơn chưởng môn Châu Bá Kình, không khéo có cả Thanh Thành chưởng môn nữa đó.
Thiên Hải vung tay :
- Nào nào... Nhanh tay xuất kiếm giết Thiên Hải đi. Nhanh lên!
Thấy thái độ và hành động của Thiên Hải, Lư Thành Văn càng lúng túng hơn, vừa bối rối, vừa lưỡng lự. Bởi những người Thiên Hải thốt ra đều là những đại cao thủ mà y đã từng nghe phụ thân nhắc đến.
Lư Thành Văn lưỡng lự rồi buột miệng hỏi :
- Ngươi có quan hệ như thế nào với Diêm Vương môn?
Thiên Hải nghe Lư Thành Văn hỏi, cáu gắt quát lớn :
- Có giết thì giết, không thì cút đi. Bổn thiếu gia Chu Thiên Hải không muốn thấy những bộ mặt của các ngươi.
Thiên Hải quát. Lư Thành Văn và hai gã kia không phẫn nộ mà lại thối bộ. Thật ra nếu Lư thành Văn biết được tâm trạng của Thiên Hải lúc này thì kiếm của gã đã chẳng chùng xuống, nhưng vì y không biết, lại thấy Thiên Hải khăng khăng chẳng sợ chết là gì thì hơi chột dạ. Y không phải sợ Thiên Hải, mà sợ có thể gây tai họa lớn với Diêm Vương môn. Mà Lư Thành Văn thì thừa biết uy lực của Diêm Vương môn như thế nào đối với võ lâm!
Thiên Hải chỉ Lư Thành Văn :
- Sao. Thanh Thành thiếu gia không dám lấy mạng Chu Thiên Hải à?
Thiên Hải bật cười giòn giã. Theo tiếng cười của Thiên Hải, máu trào ra vết thương nhuộm đỏ vạt áo Thiên Hải.
Bất kể vết thương trên bả vai mình, Thiên Hải dấn đến hai bộ.
- Nào! Sao Lư thiếu gia lại sợ.
Thiên Hải hừ nhạt :
- Lư thiếu gia sợ Diêm Vương môn phải không? Diêm Vương môn chẳng có gì để Lư thiếu gia phải sợ cả. Chết là cùng thôi. Nào! Hãy đến mà lấy mạng Chu Thiên Hải!
Lư Thành Văn lắc đầu, nói :
- Gã này điên rồi.
Thiên Hải gầm lên :
- Chu Thiên Hải không điên đâu. Nếu ngươi không dám giết Thiên Hải thì

Thiên Hải sẽ giết ngươi.
Thiên Hải vừa nói vừa chộp chén rượu chọi thẳng về phía Lư Thành Văn.
Trường kiếm của Lư Thành Văn phạt ngang, chém đôi chén rượu rơi thẳng xuống đất vỡ toang.
Thiên Hải cười khảy nói :
- Kiếm của ngươi hay lắm, nhưng chỉ biết chém đồ vật chứ không biết chém người. Có bản lĩnh thì chém Thiên Hải nè.
Thiên Hải ưỡn người ra.
Trong khi đó Lư Thành Văn lại tiến thối lưỡng nan. Y không biết phải hành động như thế nào.
Lư Thành Văn nắm chặt đốc kiếm, hai môi mím chặt. Không biết gã nghĩ sao, bất ngờ quẳng mạnh trường kiếm xuống đất, gằn giọng nói :
- Bổn thiếu gia không muốn giết ngươi.
Lư Thành Văn nói xong xăm xăm bước ra cửa.
Hai gã gia nô vội nhặt lấy thanh kiếm bước theo gã.
Lư Thành Văn dừng bước ngay ngưỡng cửa.
Tên gia nô đứng bên phải, nhỏ giọng hỏi :
- Thiếu gia, sao...
Lư Thành Văn khoát tay :
- Ta không muốn gây chuyện với Diêm Vương môn.
Gã thở hắt ra một tiếng, quay mặt lườm Thiên Hải rồi mới bỏ đi thẳng.
Thiên Hải ôm vết thương ngồi bệt xuống đất.
Xảo Nhi bước vội đến đỡ y :
- Công tử! Công tử có sao không?
Thiên Hải nhìn Xảo Nhi :
- Tại sao gã không giết Chu Thiên Hải?
- Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn đã bỏ đi rồi.
- Lạ thật! Lúc Thiên Hải muốn chết thì chẳng ai dám giết ta.
- Y sợ công tử.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải từ tốn nói :
- Để Xảo Nhi băng vết thương cho công tử nha.
Không chờ Thiên Hải có đồng ý hay không, nàng xé vạc áo, lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình.
Xảo Nhi nói :
- Đây là thuốc gia truyền của gia tộc Xảo Nhi, rất công hiệu, chỉ sau hai mươi bốn canh giờ, vết thương của công tử sẽ liền mặt ngay.
Xảo Nhi vừa nói, vừa rịt thuốc và băng lại vết thương cho Thiên Hải.
Thiên Hải làu nhàu nói :
- Với Chu Thiên Hải thì nàng cần gì phải dụng đến thuốc gia truyền chi cho uổng.

Đôi chân mày của Xảo Nhi nhíu lại, lộ vẻ bất mãn với câu nói của Thiên Hải. Nàng lắc đầu nói :
- Nếu không có công tử thì Xảo Nhi đã bị những vị công tử của Thanh Thành phái làm nhục rồi. Vậy đáp lại, chỉ một chút thuốc trị thương gia truyền, chẳng lẽ Xảo Nhi lại tiếc với công tử sao. Xảo Nhi đâu phải là con người ích kỷ và đê tiện như vậy.
- Ấy! Tại hạ không dám nói Xảo Nhi cô nương là người như thế đâu. Chẳng qua cái mạng của Thiên Hải không đáng với số thuốc gia truyền của cô nương thôi.
Xảo Nhi đỡ Thiên Hải đứng lên, dìu đến ghế ngồi.
Vừa ngồi xuống chiếc đôn, Thiên Hải đã với tay toan bưng lấy bầu rượu, nhưng Xảo Nhi đã cản lại.
- Công tử đừng uống rượu nữa, không tốt cho vết thương của người đâu.
- Một vết thương xoàng này có đáng gì với Thiên Hải chứ?
Xảo Nhi buông một tiếng thở dài :
- Xảo Nhi nếu đoán không lầm hình như Chu Thiên Hải đang có tâm sự khó giãi bày cùng ai.
- Tại hạ chẳng có tâm sự gì cả.
- Nếu có, Xảo Nhi sẽ cùng chia sẽ với Chu Thiên Hải. Trong cuộc đời này, ai mà chẳng có tâm sự.
- Đa tạ cô nương đã quan tâm đến tại hạ.
Xảo Nhi kéo ghế ngồi xuống bên Thiên Hải :
- Xảo Nhi hỏi thật công tử nhé.
- Xảo Nhi cô nương cứ hỏi.
- Công tử quan hệ thế nào với Diêm Vương môn?
Mặt của Thiên Hải đanh lại, từ từ quay nhìn nàng, rồi lắc đầu.
- Tại hạ chẳng có quan hệ gì cả.
- Thế sao công tử nhắc đến Diêm Vương môn thì Lư Thành Văn thiếu gia lại bỏ đi, mà chẳng dám gây chuyện nữa?
- Hắn sợ Diêm Vương môn thì đúng hơn.
- Đúng. Lư Thành Văn thiếu gia
sợ Diêm Vương môn mới bỏ đi. Chứng tỏ công tử có quan hệ rất mật thiết với Diêm Vương môn chủ.
Thiên Hải bật cười khan rồi nói :
- Nếu Lư Thành Văn biết được Diêm Vương môn rất muốn lấy mạng Chu Thiên Hải thì kiếm của gã không đâm vào bả vai của tại hạ đâu, mà phải đâm đúng vào tim.
- Nói như vậy, Diêm Vương môn đang truy sát công tử ư?
- Không chỉ Diêm Vương môn, mà gần như ai cũng muốn mượn cái mạng của Thiên Hải.

- Thế ư? Hẳn phải có nguyên nhân gì chứ?
- Thiên Hải cũng không biết nguyên nhân gì nữa.
- Không có nguyên nhân mà cả giang hồ võ lâm muốn giết công tử. Nghĩ cũng lạ quá. Hay có sự hiểu lầm nào đó, hoặc có ai đó ném đá giấu tay vấy tội cho công tử?
- Thiên Hải chẳng gieo thù chuốc oán với ai, cũng không có người nào ném đá giấu tay để hại, nhưng ngay cả người thân nhất cũng muốn giết Thiên Hải. Chỉ có thế thôi. Có thể tại hạ là một quái nhân không đáng sống trên đời này.
Xảo Nhi khoát tay :
- Thiên Hải huynh đừng nghĩ vậy. Xảo Nhi thấy phong thái của huynh là bậc chính nhân quân tử, chứ không như thiên hạ nghĩ sai về huynh đâu. Nếu huynh cần một chỗ yên tĩnh để dưỡng thương, Xảo Nhi sẽ đưa huynh về thảo trang của mình.
Thiên Hải cau mày nhìn sang nàng.
Xảo Nhi cười, nói :
- Công tử đừng ngại. Thảo trang của Xảo Nhi là một nơi rất yên tĩnh, không có ai dòm ngó đến. Công tử lưu lại thảo trang của Xảo Nhi sẽ được an toàn.
Thiên Hải đứng lên :
- Đa tạ cô nương có lòng tốt với tại hạ.
Thiên Hải nói xong, quay lưng bước thẳng ra ngoài tửu quán.
Xảo Nhi vội vàng bước theo Thiên Hải.
- Công tử!
Thiên Hải dừng bước :
- Xảo Nhi cô nương có điều chi chỉ giáo?
- Ơ! Đêm đã gần buông xuống rồi, công tử định đi đâu vậy?
- Tại hạ đi tìm một người bạn.
- Ngày mai đi không được sao?
Công tử hãy ở lại đây đi. Lúc này công tử đang mang vết thương, đi không tiện đâu.
- Thiên Hải ở lại đây, không khéo cô nương sẽ bị vạ lây đó.
Xảo Nhi buông một tiếng thở dài :
- Công tử đi, Xảo Nhi chẳng yên tâm chút nào.
- Bất cứ chuyện gì xảy ra thì Chu Thiên Hải cũng chỉ có một cái mạng duy nhất, đâu có cái mạng thứ hai để mọi người tiếp tục tranh giành.
Thiên Hải ôm quyền :
- Xảo Nhi cô nương bảo trọng.
Thiên Hải quay lưng bỏ đi tiếp.
Xảo Nhi gọi với theo :
- Công tử bảo trọng.

Rời tửu quán của Xảo Nhi thì màn đêm cũng đã buông xuống trùm lên trấn Hồ Nam.
Mặc cho màn đêm rủ xuống, Thiên Hải chẳng màng đến nó mà vẫn rảo bước. Chàng nghĩ mình khó mà gặp lại được Thần Cái Mộc Định Can.
Sực nghĩ đến Xảo Nhi, hai cánh môi Thiên Hải điểm một nụ cười với ý nghĩ :
- Ít ra cũng còn một người trên cõi đời này quan tâm đến mình.
Sương đêm rơi xuống càng lúc càng dày. Hơi lạnh của sương đêm thấm qua trang phục làm cho vết thương đau nhói.
Ôm bờ vai rát bỏng, Thiên Hải tạt vào mái hiên một gian nhà có lẽ vắng chủ nên không có ánh đèn bên trong. Dựa lưng vào cây cột, Thiên Hải nghỉ chân. Nhìn lên bầu trời đêm đầy những vì sao nhấp nhánh. Thiên Hải bâng quơ thả tâm hồn quay về với những hồi ức xa xôi hôm nào. Chính sự hoài niệm đó khiến Thiên Hải cảm thấy cô độc lạ lùng, để rồi muốn quay lại cái thuở hôm nào tóc còn để chỏm, chẳng một chút muộn phiền, chẳng một chút ưu tư.
Trong hoàn cảnh tĩnh lặng đó, đột nhiên có tiếng tỳ bà trỗi lên.
Tiếng đàn phát ngay trong gian nhà mà Thiên Hải đang tỳ lưng nghĩ ngợi. Tiếng đàn nhanh chóng cuốn lấy tâm thức của Thiên Hải. Tiếng đàn kia khiến Thiên Hải quên hẳn thực tại của mình, mà như bị nó kéo vào một cảnh giới khác. Một cảnh giới chỉ tồn tại trong giấc mơ, nơi đó thật yên bình, thật hạnh phúc. Đến ngay cả cái cảm giác rát buốt nơi vết thương trên bả vai cũng tan biến theo tiếng tấu khúc huyền diệu.
Tiếng tỳ bà thình lình ngưng bặt, sau một hồi réo rắt tợ tiếng chim hót, tiếng suối reo, khơi dậy trong lòng kẻ lữ hành sức sống cuộn trào. Chính sự ngưng bặt đó khiến cho Thiên Hải ngơ ngẩn.
Chỏi tay đứng lên, Thiên Hải quay mặt nhìn vào cánh cửa đóng im ỉm, mà tự nhủ thầm :
- Ai vừa trình tấu khúc nhạc huyền diệu kia vậy nhỉ?
Câu hỏi đó khiến Thiên Hải tò mò bước đến bên cánh cửa. Ghé mắt nhìn qua khe cửa, nhưng Thiên Hải chẳng thấy gì. Thiên Hải không khỏi thất vọng, bởi màn đêm bên trong khóa lấp tầm mắt của mình, trong khi muốn nhìn thấy nhân diện của người ta.
Chợt một giọng nói thanh tao cất lên :
- Công tử đã đến, sao không vào?
Thiên Hải ngơ ngác hỏi thầm :
- Ai vậy? Vị cô nương này hỏi mình hay hỏi người khác?
Thiên Hải đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy một bóng người, liền nghĩ thầm :
- Ở đây không có ai khác, ngoài mình ra, hắn vị tỷ tỷ nói đến mình.
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải vẫn lưỡng lự.

Nữ nhân bên trong gia nhà liền lên tiếng :
- Bổn Thánh Nữ xem thông thiên địa lý biết công tử sẽ quá vãng đến đây, nên bổn Thánh Nữ đã đợi sẵn công tử ở đây. Đừng ngại, hãy bước vào đi.
Giờ thì Thiên Hải đoán chắc người ta nói đến mình, nên đẩy cửa bước vào. Bên trong tối đen như mực. Nên khi ngọn bạch lạp vụt cháy bùng lên khiến mắt Thiên Hải chói lòa, phải đưa tay lên che mắt.
Mãi một lúc sau Thiên Hải mới quen với ánh sáng nhập nhoạng đó.
Đối điện với Thiên Hải là một tấm rèm lụa, che Thánh Nữ đang ngồi sau. Thiên Hải nheo mày khi thấy có vầng hào quang ngũ sắc lấp lánh ngay trên đầu bóng Thánh Nữ.
Thiên Hải ôm quyền :
- Tại hạ là Chu Thiên Hải bái kiến Thánh Nữ nương nương.
- Bổn Thánh Nữ nương nương đã chờ công tử ở đây lâu lắm rồi. Chắc công tử không ngờ được.
Thiên Hải quả rất bất ngờ khi được Thánh Nữ nương nương gọi đến tên mình.
- Thiên Hải mạn phép hỏi, vì sao nương nương chờ Thiên Hải tại đây?
- Ý trời.
- Thế nào là ý trời?
- Bổn nương bấm độn, xem sao và nhìn đại sự trong trời đất, biết đêm nay tại gian nhà này sẽ có người mang chân mạng võ lâm minh chủ ứng với Đại hùng tinh xuất hiện, nên chờ ở đây.
Thiên Hải lắc đầu :
- Có lẽ người mà Thánh Nữ nương nương chờ chưa đến, vãn bối chỉ là một kẻ tầm thường, không thể mang chân mạng võ lâm minh chủ.
- Công tử nói sai rồi. Bổn Thánh Nữ nương nương chưa bao giờ xem thiên văn địa lý sai cả. Công tử đã đến đúng thời khắc ứng với Đại hùng tinh nên nhất định chính người mang chân mạng Võ lâm minh chủ.
Thiên Hải cười mỉm, lắc đầu nói :
- Tại hạ không sống được lâu trong cõi đời này đâu. Tất cả mọi người đều muốn giết tại hạ. Điều thứ hai, Chu Thiên Hải chẳng hề biết võ công thì làm sao có thể trở thành Võ lâm minh chủ. Nếu Thiên Hải có nghĩ đến chuyện mình trở thành Võ lâm minh chủ thì e đó chỉ là giấc mơ hão huyền mà thôi.
- Công tử sai rồi. Bổn Thánh Nữ nương nương không trách công tử đâu. Bởi vì người chẳng am tường Thiên cơ càn khôn. Nhưng Thiên cơ thì bổn Thánh Nữ nương nương không thể nào tiết lộ được. Bổn Thánh Nữ nương nương chỉ có thể nói cho công tử biết.
Một, người đang giữ chân mạng Võ lâm minh chủ, nếu không thay đổi phong thái chính nhân. Thứ hai, công tử không được hủy hoại mình. Thứ ba, chắc chắn có quái nhân phò trợ cho công tử.

Thiên Hải cười mỉm hỏi :
- Nếu một xác chết thì có trở thành Võ lâm minh chủ không?
- Xác chết thì không bao giờ trở thành Võ lâm minh chủ cả.
- Có lẽ lần này Thánh Nữ nương nương đã đoán sai rồi.
- Bổn nương nương không đoán sai đâu, chỉ có người sai mà thôi.
Thánh Nữ nương nương im lặng một lúc rồi nói :
- Để chứng minh cho lời của bổn Thánh Nữ nương nương, ta sẽ truyền thụ cho công tử ba chiêu kiếm.
- Thánh Nữ nương nương truyền thụ kiếm pháp cho tại hạ?
- Đúng.
- Để làm gì?
- Công tử có thể dùng ba chiêu kiếm đó để hộ thân. Kiếm pháp mà bổn Thánh Nữ truyền cho công tử, chưa thể nói là kiếm tông vô địch trong thiên hạ, nhưng có thể giúp công tử hộ thân trong lúc tìm được ân sư. Nếu gặp họa kiếp, khi hộ nhân chưa xuất hiện cũng có thể dụng những chiêu kiếm đó tùy cơ ứng biến.
- Tại hạ có cảm tưởng Thánh Nữ biết rõ về tại hạ.
- Phàm những kẻ mang chân mạng Võ lâm minh chủ thường gặp kiếp họa.
Nghe Thánh Nữ nương nương nói mà Thiên Hải cảm thấy phấn chấn vô cùng.
- Vãn bối có cảm tưởng như vừa vứt bỏ được những ưu phiền trĩu nặng hai bờ vai.
- Thế thì tốt rồi. Bổn Thánh Nữ nương nương biết công tử là người có nghị lực siêu phàm xuất chúng. Căn cơ lại hơn hẳn những kẻ tầm thường, không phụ bổn Thánh Nữ đã chờ công tử ở đây.
Thánh Nữ nương nương im lặng một lúc rồi nói tiếp :
- Giờ bổn Thánh Nữ nương nương sẽ truyền thụ cho công tử ba chiêu kiếm hộ thân.
Tấm rèm được vén lên và từ trong đó là đà bay ra thanh trường kiếm hướng về phía Thiên Hải.
Lối trao kiếm của Thánh Nữ nương nương biểu lộ một nội công phi thường, có thể khiến kiếm bằng nội lực mà chẳng cần động thân.
Chờ cho Thiên Hải đón được thanh trường kiếm, Thánh Nữ nương nương mới nói tiếp :
- Ba chiêu kiếm mà bổn Thánh Nữ nương nương muốn truyền cho công tử có tên là Tích Lịch Kiếm, Triển Vân Kiếm và Mạn Vũ Di Kiếm. Mỗi chiêu có uy lực riêng, đều có thể khống chế đối phương, hoặc mở đường bôn tẩu.
- Thiên Hải chưa bao giờ luyện công, chẳng có nội lực, làm sao thi triển được ba thức kiếm của Thánh Nữ?
- Bổn Thánh Nữ biết công tử không có nội lực nên mới truyền thụ cho ba

chiêu thức này. Ba chiêu kiếm kia dựa vào sự linh hoạt nhanh nhẹn đã có thể phát huy được nửa sức mạnh rồi. Nếu như sau này công tử có nội lực thì uy lực của ba chiêu kiếm mà bổn Thánh Nữ truyền cho công tử sẽ càng lợi hại hơn.
- Xin hỏi Thánh Nữ nương nương, ba thức kiếm mà người định truyền thụ cho Thiên Hải so với kiếm pháp của Thanh Thành phái như thế nào?
- Hiện tại công tử không có nội lực, nhưng nếu đem ba chiêu kiếm kia ra thi triển thì có thể đấu ngang với Chưởng môn nhân Thanh Thành phái trong ba hiệp. Còn như sau này công tử có nội lực thì chỉ trong ba chiêu đã có thể đả bại Thanh Thành chưởng môn.
- Thế thì tốt rồi. Thiên Hải vô cùng cảm kích sự ưu ái của Thánh Nữ nương nương.
- Truyền cho công tử ba chiêu kiếm này, bổn Thánh Nữ chỉ mong công tử bảo trọng thân thể, đặng giữ chân mạng Võ lâm minh chủ.
- Tại hạ sẽ không phụ lòng Thánh Nữ nương nương.
- Nghe công tử nói, bổn Thánh Nữ tự biết mình đã không nhìn lầm thiên tướng.
Từ lúc đó cho đến khi bình minh ửng hồng, Thiên Hải được Thánh nữ nương nương truyền thụ kiếm quyết bằng khẩu dụ để luyện kiếm.
Mới đầu, Thiên Hải còn lúng túng khi dụng kiếm, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi thì đã nhanh chóng thành thục từng bước đi, từng cách rút kiếm, phát chiêu như thế nào.
Phải nói Thiên Hải là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, chỉ trong một đêm mà đã gần như thành thuộc cách dụng kiếm chiêu Tích Lịch Kiếm.
Trong khi luyện kiếm Thiên Hải như bị kiếm thức lôi cuốn mà say mê luyện tập thậm chí quên cả vết thương còn rát bỏng trên bờ vai mình.
Đến khi mệt lả, Thiên Hải mới gát kiếm thở hắt ra một tiếng. Định nhãn về phía tấm màn, Thiên Hải hỏi :
- Thánh Nữ? Kiếm pháp của Thiên Hải giờ như thế nào?
Không có tiếng Thánh Nữ đáp lời Thiên Hải. Đôi chân mày Thiên Hải cau lại :
- Thánh Nữ! Sao người không đáp lại lời tại hạ?
Thiên Hải chờ một lúc cũng không có ai đáp lời. Chàng gọi lại lần nữa :
- Thánh Nữ! Người không nghe Thiên Hải nói à?
Thánh Nữ vẫn không đáp lời.
Thiên Hải lần bước chậm rãi đến bên tấm rèm. Chàng lưỡng lự một lúc rồi vén rèm. Chẳng có ai đằng sau tấm rèm cả, ngoài bộ lam y nho sinh thẳng nếp được xếp gọn gàng để trên tràng kỷ.
Thiên Hải nheo mày nhẩm nói :
- Thánh Nữ! Người đã đi rồi sao? Thánh Nữ? Người là ai?

Thiên Hải đảo mắt nhìn quanh. Chẳng có gì để cho chàng để mắt đến, ngoài trừ mùi phấn hương thoang thoảng nhẹ nhàng mà Thánh Nữ còn lưu lại.
Nhìn bộ lam y nho sinh, Thiên Hải nghĩ thầm :
- Thánh Nữ đã lo lắng cho mình đến trang phục. Người là ai? Thánh Nữ là ai? Phải chăng Thánh Nữ là Bảo mẫu cô cô, giờ sực nghĩ đến mình?
Thiên Hải lắc đầu :
- Nhất định không phải bảo mẫu cô cô. Bảo mẫu cô cô chẳng bao giờ dùng thứ phấn hương này.
Thiên Hải lắc đầu :
- Thánh Nữ nương nương là ai? Nhất định mình phải tìm cho ra Thánh Nữ nương nương để bái tạ thịnh tâm của người.

Hồi 6
Loạn Kiếm Diệp Cát Quần

Trời sáng hẳn Thiên Hải mới rời khỏi gian nhà vắng chủ, tiến ra cửa Tây, trấn Hồ Nam. Chàng ra khỏi cổng thành thì nghe tiếng gọi ơi ới của Thần Cái Mộc Định Can.
- Chu Thiên Hải! Chu Thiên Hải!
Thiên Hải dừng bước.
Thần Cái với khinh thuật thần kỳ đã lướt đến bên Thiên Hải.
Lão nhìn chàng từ đầu đến chân rồi nói :
- Tiểu tử là người hay ma?
- Nếu Thiên Hải là ma thì chẳng đứng dưới vầng nhật quang.
- Đúng rồi. Thế là ngươi vẫn còn sống. Lão phu tưởng đâu chẳng bao giờ còn gặp ngươi nữa.
Thiên Hải mỉm cười, nói :
- Ngược lại Thiên Hải những tưởng không còn gặp lão tiền bối.
- Làm gì không gặp được lão chứ. Lão phu và ngươi đã chung một thuyền. Chưa đưa được báu vật của Minh Nguyệt cô nương đến Thiếu Lâm tự thì chưa chia tay nhau mà.
- Vậy Thiên Hải và tiền bối có duyên với nhau rồi.
Hai người lại song hành đi tiếp. Mộc Định Can vừa đi, vừa hỏi Thiên Hải :
- Thiên Hải! Người vận thụng y buộc ngươi vào rừng tùng là ai vậy?
Thiên Hải quay sang, mỉm cười, nói :
- Đó chỉ là một người quen với Thiên Hải thôi.
Mộc Định Can dừng bước :
- Người quen với ngươi?
Thiên Hải gật đầu :
- Không sai. Tiền bối lạ lắm à?
- Lão phu tưởng đó là kẻ thù của ngươi thì đúng hơn. Người quen gì mà vừa gặp lão phu đã tặng luôn một màn độc châm.
- Nhưng tiền bối đâu có chết bởi độc châm đó.
Mộc Định Can nhún vai :
- May mắn là gã đó còn lưu tình để lại giải dược, chứ nếu không, bây giờ Mộc Định Can đã trở thành phế nhân cụt tay, chắc phải lê thân già ăn xin mãi mất.
Thiên Hải bật cười :

- Có như vậy, Mộc tiền bối mới biết chung quanh Thiên Hải lúc nào cũng có quái nhân phò độ.
Mộc Định Can nhăn mặt :
- Quái nhân ư? Lão phu mong đừng bao giờ gặp những quái nhân như vừa rồi. Gặp những hạng quái nhân đó, có lúc thây của lão Mộc này phải rữa ra bởi độc công.
- Ấy! Tiền bối yên tâm. Thây của người chẳng ra gì đâu. Bây giờ Thiên Hải biết mình đang giữ chân mạng Võ lâm Minh chủ.
Mộc Định Can trợn mắt nhìn Thiên Hải như thể nhìn một quái nhân :
- Ngươi giữ chân mạng Võ lâm Minh chủ?
- Không sai.
- Tai lão Mộc này có nghe lầm không nhỉ?
- Tất nhiên không nghe lầm rồi, mà đó là sự thật. Thiên Hải bây giờ đã giữ chân mạng Võ lâm Minh chủ, nên luôn có quái nhãn phù trợ, chẳng sợ gì nữa. Vãn bối và lão tiền bối sẽ đi một mạch đến Thiếu Lâm tự mà chẳng một ai dám cản đường mình.
- Nghe ngươi nói mà ta phấn chấn vô cùng. Nếu đúng như ngươi nói thì Mộc Định Can này hẳn chắc chắn đã gặp thần tài rồi.
Thần Cái Mộc Định Can nói dứt câu thì đã nghe tiếng vó ngựa reo lên sau lưng. Lão và Thiên Hải nhìn lại.
Năm thớt nhân mã đang cúi mình trên thớt ngựa lao nhanh về phía họ.
Lão Mộc nhìn Thiên Hải giả lả cười rồi nói :
- Quới nhân của ngươi đến thật là đúng lúc, lão phu mong đừng gặp những tên quái nhân chuyên dùng độc công.
Thiên Hải nhướng mày :
- Lão tiền bối yên tâm, nếu không phải là quới nhân thì hẳn là đại địch, bởi vì Thiên Hải và Mộc lão tiến bối đang giữ báu vật của Minh Nguyệt tỷ tỷ. Chẳng có chuyện gì trên đời này mà dễ dàng cả đâu, miễn sao giữ được cái mạng là quý rồi.
Thiên Hải nói dứt câu thì năm thớt nhân mạng kia cũng đã lao đến. Ngồi trên con tuấn mã có sắc đen tuyền đi đầu chính là Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn. Bốn người còn lại là hai gã gia nô môn hạ mà Thiên Hải đã từng gặp ở tửu quán của Xảo Nhi. Hai người mới là hai vị trưởng lão của Hoa Sơn phái.
Lư Thành Văn thoắt mình xuống đất, bước thẳng đến trước mặt Thiên Hải :
- Tiểu tử thúi! Còn nhớ bổn thiếu gia chứ?
- Với ai thì Thiên Hải quên, nhưng với Lư Thành Văn thiếu gia thì tại hạ chẳng bao giờ quên. Trên vai tại hạ vẫn còn vết thương mà thiếu gia để lại nơi tửu quán.
- Tốt lắm! Tiểu tử biết bổn thiếu gia nhớ bổn thiếu gia, giờ lại gặp cố nhân

hẳn biết phải làm gì chứ?
Thiên Hải nhíu mày :
- Theo thiếu gia thì Chu Thiên Hải phải làm gì?
- Ngươi đợi cho bổn thiếu gia chỉ giáo. Nếu mình chẳng biết làm gì thì phải chờ người khác chỉ giáo chứ.
- Tại hạ đâu muốn mình trở thành kẻ càn rỡ chuyên làm càn.
- Hay lắm! Tiểu tử thúi nói nghe hay đấy. Để bổn thiếu gia chỉ giáo cho ngươi làm.
- Tại hạ mạn phép rửa tai để nghe Lư Thành Văn thiếu gia chỉ giáo.
- Tiểu tử thúi, khôn ngoan thì hãy mau quì xuống nạp mình cho bổn thiếu gia.
Nghe Lư Thành Văn nói, lão Thần Cái Mộc Định Can buột miệng lên tiếng :
- Hây. Thiên Hải! Ngươi có nghe quái nhân của ngươi nói rồi chứ. Gã nói ngươi nộp mạng cho gã đó. Hẳn giờ lão phu là quới nhân của ngươi chắc.
Thiên Hải vừa mới thụ giáo ba chiêu kiếm của Thánh Nữ Nương nương, cũng muốn đem ra sử dụng xem như thế nào, liền khoát tay nói với Thần Cái Mộc Định Can :
- Lần này Thần cái lão tiền bối không nhất thiết phải xen vào, cứ để cho Thiên Hải ứng phó với Lư Thành Văn thiếu gia đây.
- Ngươi...
- Yên tâm. Khi nào Thiên Hải không còn sinh lộ quới nhân mới xuất đầu lộ diện. Còn lúc này thì phải tự Thiên Hải chứng minh mình có chân mạng Võ lâm Minh chủ chứ.
Thiên Hải nhìn lại Lư Thành Văn, từ tốn nói :
- Lư thiếu gia muốn Thiên Hải nộp mình?
- Nếu ngươi muốn sống!
- Bằng như Thiên Hải không nộp mình?
- Kiếm của Lư thiếu gia không ngại đâm vào tim ngươi như đêm hôm đâu.
- Tại hạ sợ lần này kiếm của Lư thiếu gia không có cơ hội nữa rồi.
Lư Thành Văn cười kháy, rồi nói :
- Chu Thiên Hải! Ngươi định sử dụng xảo ngôn hù dọa Lư Thành Văn thiếu gia đó ư?
Thiên Hải lắc đầu :
- Tại hạ chẳng bao giờ dụng xảo ngôn, mà chỉ nói bằng lời thật thôi.
- Lời thật? Lạ thật đó.
Thiên Hải nhìn Lư Thành Văn, từ tốn nói :
- Nếu trong ba chiêu kiếm, Thiên Hải không đánh bật kiếm của Lư thiếu gia thì ta sẽ giao nộp.
Lư Thành Văn mở to mắt hết cở, tưởng chừng hai con ngươi của gã lọt thỏm ra ngoài hốc mắt.

- Ngươi nói trong ba chiêu kiếm đánh bật kiếm của bổn thiếu gia?
- Đúng!
- Nếu không đánh bật kiếm của bổn thiếu gia, ngươi giao nộp mình?
- Đúng!
- Ngươi đúng là một tên cuồng ngạo, lần đầu tiên bổn thiếu gia gặp.
Lư Thành Văn nghiêm giọng, gằn từng tiếng :
- Thiên Hải! Nếu đúng như ngươi nói thì Lư Thành Văn này sẽ gọi ngươi ba tiếng "Lão nhân gia".
Thiên Hải chằm chằm nhìn Lư Thành Văn :
- Được. Được lắm!
Y quay lại Thần Cái Mộc Định Can :
- Mộc lão tiền bối! Lão làm chứng đó.
Mộc Định Can gật đầu :
- Lão phu làm chứng. Mà ngươi... Ngươi đâu thể trong ba chiêu đánh bật kiếm của Lư Thành Văn chứ?
- Ấy! Thời gian như gió thoảng mây đưa bóng câu qua cửa sổ, nên mọi sự đều có cái biến đổi rất nhanh. Lão tiền bối đoan chắc lần này Thiên Hải sắp trở thành Lão nhân gia rồi.
Nghe Thiên Hải nói, Lư Thành Văn giận đến đỏ mặt. Y rút soạt trường kiếm :
- Thiên Hải! Xuất thủ đi.
Thiên Hải nhìn lại Lư Thành Văn, từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ rồi từ tốn nói :
- Lư thiếu gia biết Thiên Hải đang nghĩ gì không?
- Ngươi đang nghĩ đối mặt với Diêm chúa như thế nào, phải không?
Thiên Hải lắc đầu :
- Không, không. Thiên Hải đang nghĩ không biết sau này nói thế nào với ý trung nhân khi phải gọi Lư Thành Văn thiếu gia bằng hai chữ "Văn nhi".
Lư Thành Văn nghiến răng rít lên :
- Thiên Hải! Ngươi chết được rồi đó.
Gã vừa nói, vừa múa tít trường kiếm, chực xông tới Thiên Hải thì một đạo kiếm quang sáng ngời, mỏng như sợi chỉ cắt một đường thẳng đâm thọc vào màn ánh kiếm của Lư Thành Văn.
Chiêu kiếm của Chu Thiên Hải rất đơn giản, nhưng khi phát ra lại cực kỳ chính xác, điểm ngay vào mũi kiếm của Lư Thành Văn.
Keng!
Những tưởng kiếm của Thiên Hải bật ngược ra, nhưng nó lại trượt dọc theo sóng kiếm của Lư Thành Văn rồi đâm thọc vào hổ khẩu.
Lư Thành Văn thấy kiếm chiêu của đối phương quá ư kỳ dị, khi phát hiện thì mũi kiếm đã đến bên hổ khẩu của gã rồi. Y hốt hoảng toan thối bộ rút kiếm, nhưng tất cả đã quá muộn.

Mũi kiếm của Thiên Hải điểm tới hổ khẩu của gã. Lư Thành Văn rúng động toàn thân, khi cảm nhận mũi kiếm chạm vào hổ khẩu mình.
Y bất giác không làm chủ được, buột miệng thốt lên :
- Ý...
Cùng với tiếng thốt đó, đốc kiếm của gã tuột khỏi tay rơi xuống đất.
Thiên Hải nhanh chóng thu hồi kiếm tra vào vỏ. Mặc dù chỉ thắng trong một chiêu kiếm Tích Lịch nhưng Thiên Hải vẫn không tin uy lực của chiêu kiếm đó. Đến khi biết chắc kiếm của Lư Thành Văn rơi xuống đất, y mới chắc mình đã thắng.
Thần Cái Mộc Định Can thì cứ trố mắt ra nhìn. Lão không thể nào tin được, chỉ mới một đêm mà Thiên Hải đã trở thành một kiếm thủ cực kỳ lợi hại như vậy. Thiên Hải đã đánh rơi kiếm Lư Thành Văn, mà lão Thần Cái cứ trố mắt ra nhìn với cái miệng há hốc ngơ ngẩn, ngạc nhiên.
Lão dụi mắt lẩm nhẩm :
- Mắt lão phu có bị mờ không nhỉ?
Thiên Hải lên tiếng, Mộc Định Can mới giật mình :
- Lão tiền bối! Thiên Hải đã đánh bật kiếm của Lư Thành Văn thiếu gia rồi.
Nghe Thiên Hải nói, Lư Thành Văn càng lúng túng hơn.
- Ơ...
Lão Thần Cái Mộc Định Can giờ mới xướng lên :
- Thiên Hải đã thắng trong một chiêu kiếm.
Thành Văn cứ ngây người ra nhìn thanh trường kiếm của mình. Y hoàn toàn bất ngờ với cục diện này. Vừa rồi, y chỉ kịp thấy một đốm sáng điểm vào mũi kiếm của mình. Mặc dù không có nội lực nhưng điểm sáng kia thật chính xác, rồi nó trượt trên sống kiếm, buộc gã phải buông đốc kiếm, khi phát hiện ra đó là mũi kiếm của Thiên Hải, Lư Thành Văn ngượng ngùng mím môi.
Thiên Hải nhìn gã :
- Lư thiếu gia tâm phục khẩu phục chứ?
- Bổn thiếu gia không phục. Ngươi đã dụng ma thuật, nên bổn thiếu gia không phục. Tất cả là trò xảo trá của ngươi mà thôi.
- Lư thiếu gia đã thua, đừng nói càn. Vừa rồi, Thiên Hải dụng chiêu Tích Lịch kiếm. Uy lực của Tích Lịch kiếm là có thể điểm vào cái đích nhỏ nhất, dù đó là mũi kiếm của thiếu gia. Bởi kiếm pháp của thiếu gia quá non nớt nên không nhận ra thôi.
Thiên Hải thối lại một bộ, nghiêm giọng nói :
- Nếu như tại hạ dụng đến chiêu thứ hai Triển Vân kiếm và chiêu thứ ba Mạn Vũ Di kiếm thì sợ Lư Thành Văn thiếu gia không còn đứng được nữa đâu.
Nghe Thiên Hải nói, Lư Thành Văn càng bối rối hơn.

Thiên Hải nhún vai :
- Lữ thiếu gia hãy thực hiện lời giao ước đi chứ.
Lư Thành Văn lúng túng như gà mắc tóc. Hắn hết nhìn Mộc Định Can rồi lại nhìn những người theo mình.
Hai vị trưởng lão Hoa Sơn nói :
- Lữ thiếu gia hãy thực hiện lời giao ước của mình, rồi chúng tôi sẽ bắt gã tiểu tử đó cho người hành xử.
Nghe hai vị trưởng lão Hoa Sơn nói, Lư Thành Văn càng bối rối hơn. Y rít một luồng dưỡng khí căng phồng lồng ngực, nhưng lại cứ mím môi ậm à, ậm ì chẳng thốt tiếng nào.
Lư Thành Văn nhìn Thiên Hải gằn giọng, nói :
- Bổn thiếu gia hẹn ngươi lần khác.
Gã nói xong liền quay lưng toan thoát đi.
Nhưng Thần Cái Mộc Định Can với khinh công kỳ diệu đã nhanh hơn. Chỉ một cái lắc vai, lão đã lướt ra chắn ngang mặt Lư Thành Văn, ngọn Đả cẩu bổng chớp nhoáng điểm vào yết hầu của họ Lư.
Lão Thần cái nhường mày nói :
- Hê! Lư thiếu gia chưa thực hiện giao ước với Thiên Hải thì chưa rời đây được đâu!
Nhìn Mộc Định Can Thần Cái, Lư Thành Văn biến sắc đỏ gấc, không biết vì thẹn hay vì giận. Y lấp lửng nói :
- Mộc tiền bối đừng quên Lư Thành Văn là thiếu gia của Thanh Thành chưởng môn Lư Hoài Giãn.
- Ngươi có là đại gia của Thanh Thành chưởng môn thì cũng phải thực hiện giao ước của mình. Ngươi xét lại coi, nếu như Chu Thiên Hải thua ngươi thì sao. Hắn ngươi đã bắt tội gã rồi.
Hai vị trưởng lão Hoa Sơn nhìn nhau nhẩm nói :
- Mộc Định Can Thần Cái đúng là kẻ nhứt ngôn như phá thạch không sai.
Lư Thành Văn buộc quay lại đối mặt với Thiên Hải. Y mím môi mà mặt tuôn đẫm mồ hôi.
Lão Thần cái Mộc Định Can nói :
- Sao? Ngươi bị thụt lưỡi rồi à?
- Thiên Hải! Lư Thành Văn gọi đây.
- Tại hạ đang dỏng tai để nghe.
Buông ra một tiếng thở hắt, như thể muốn trút sự phẫn uất trong tâm mình, Lư Thành Văn mới nói :
- Lão nhân gia!
Lão Thần Cái Mộc Định Can bật cười khanh khách, trong khi sắc diện Lư Thành Văn tái nhợt, tái nhạt.
Y quay lại Mộc Định Can :

- Lư Thành Văn đi được rồi chứ?
- Ngươi cứ tự nhiên. Nếu có dịp, lão Thần Cái ghé qua Thanh Thành, hỏi lão chưởng môn Lư Hoài Giãn, xem tại sao Văn nhi của lão lại gọi một tên thiếu sinh tuổi vừa quá mười bảy là Lão nhân gia, chắc lão khó mà giải thích cho lão ăn mày này đó.
Mồ hôi tuôn ướt đẫm trán Lư Thành Văn. Y nghiến ráng ken két, rít giọng nói :
- Một ngày nào đó lão sẽ hối hận, bởi Lư Thành Văn này.
- Khẩu khí của ngươi hỗn láo quá, nhưng chẳng có tài cán gì. Đi đi, kẻo lại phải gọi lão ăn mày này là tổ tổ đó.
Lư Thành Văn mím môi, điểm chân phi lên lưng ngựa, ra roi lao nước đại. Hai gã gia nhân theo hầu cũng giật cương thoát theo sau Lư Thành Văn.
Mộc Định Can nhìn lại nhị vị trưởng lão phái Hoa Sơn :
- Nhị vị trưởng lão muốn thay Hoàng Khởi. Hoàng Bang để dẫn nạp Chu Thiên Hải về Hoa Sơn tổng đàn?
- Nếu Trương Nghi và Câu Lỗ muốn thế thì Mộc lão đầu có đồng ý không?
- Tất nhiên là không đồng ý rồi. Lão ăn mày đã hứa với Thiên Hải sẽ cùng nhau đến Tung Sơn du lãm một chuyến, nên đâu để cho hai người dẫn y đi.
Lời còn đọng trên miệng lão Thần cái Mộc Định Can thì bất thình lình có một luồng gió lạ, cùng với luồng phong lạ lùng đó thì một người xuất hiện. Người đó vận bộ y trang dạ hành bằng vải gai, tay ôm khư khư thanh kiếm dài, cặp mắt cú vọ tóe ra hai luồng sát nhân lạnh lùng.
Vừa thấy người kia thì Trương Nghi và Câu Lỗ giật mình, định thần nhãn nhìn chằm chằm.
Thấy ánh mắt của Trương Nghi và Câu Lỗ, Mộc Định Can không khỏi lấy làm lạ. Lão muốn lên tiếng, nhưng lại thôi, mà bước đến bên Thiên Hải nói nhỏ :
- Chu Thiên Hải? Xem chừng sắp có hoạt náo của Hoa Sơn phái đây.
Trương Nghi và Câu Lỗ phi thân xuống ngựa. Hai người sóng vai nhau cùng rút kiếm ra một lượt, như thể đã gặp phải đại kình địch.
Trương Nghi vuốt râu nói :
- Diệp Cát Quần! Ngươi vẫn đeo bám Hoa sơn phái đó à?
Diệp Cát Quần buông một câu thật nhạt nhẽo :
- Chỉ khi nào Hoa Sơn phái tuyệt diệt trên chốn giang hồ thì Diệp Cát Quần mới ẩn tích giang hồ. Còn Hoa Sơn phái thì còn Diệp Cát Quần.
Diệp Cát Quần nói chuyện với Trương Nghi và Câu Lỗ mà chẳng màng gì đến Chu Thiên Hải và lão Thần Cái Mộc Định Can.
Họ Diệp vừa nói, vừa cởi dây hạ chiếc giá kiếm đeo sau lưng. Gã chọn lấy một thanh kiếm trong năm thanh kiếm trên giá kiếm.
Thiên Hải nhìn họ Diệp nghĩ thầm :

- Gã này sử dụng những năm thanh kiếm, chắc hẳn mỗi thanh kiếm có công dụng riêng.
Diệp Cát Quần chọn thanh kiếm đặt ngay giữa, rồi nhìn lại Trương Nghi và Câu Lỗ lại cất giọng thật lạnh lùng rằng :
- Hoa Sơn kiếm của Diệp mỗ ba hôm nay buồn lắm, bởi vì nó không được tắm máu môn hạ Hoa Sơn. Hôm nay nó sẽ được vui.
Trương Nghi rống lên :
- Diệp tặc! Không dễ như ngươi tưởng đâu!
Lời nói của Trương Nghi vừa thốt ra, có lẽ còn đọng trên hai cánh môi của lão thì ánh kiếm chớp tới. Lão Trương chỉ kịp thấy một vệt đen chớp đến mình, liền hoành kiếm lên đỡ. Nhưng động tác của lão so với vệt đen của Diệp Cát Quần lại quá chậm, chậm đến độ khi họ Diệp thu kiếm về mà lão vẫn còn thao tác hoành kiếm.
Khi Diệp Cát Quần tra kiếm vào võ thì yết hầu Trương Nghi mới rịn máu. Lão khèn khẹt vài tiếng, buông kiếm, ôm lấy yết hầu quay sang nhìn Câu Lỗ rồi mới ngã vật ra sau ưỡn người giảy chết, trông thật thảm khốc.
Câu Lỗ thấy Trương Nghi chết trong chớp mắt bởi kiếm pháp thần kỳ của họ Diệp, mặt tái không còn chút máu, thối lùi hai bộ, miệng ngậm như hến.
Diệp Cát Quần trả lại thanh kiếm vào giá kiếm. Y vừa trả kiếm vào giá, vừa nói một cách chậm rãi :
- Hôm nay đủ rồi. Ba ngày nữa mới đến lượt Câu Lỗ.
Diệp Cát Quần khoác lại giá kiếm lên lưng. Trông hành động của gã thật tự nhiên, cứ như xem chuyện giết người là một trò đùa tìm thú vui sau những ngày tĩnh mịch.
Câu Lỗ nhìn Diệp Cát Quần chằm chằm.
Diệp Cát Quần lên tiếng :
- Lão còn chưa đi ư? Diệp mỗ dành cái mạng của lão lại cho lần sau đó!
Được lời đó như được sống, Câu Lỗ vội vội vàng vàng xốc cái xác Trương Nghi lên lưng ngựa rồi nhảy thót lên sau, ra cương bỏ đi không nói tiếp lời nào.
Thiên Hải và Mộc Định Can nhìn Diệp Cát Quần cột lại sợi dây đeo giá kiếm và cảm nhận xương sống mình có hàn khí chạy lan xuống, đồng thời lớp gai ốc nổi đầy ra.
Thiên Hải nhìn Diệp Cát Quần, nghĩ thầm :
- Nếu gã kiếm thủ này chọn mình để thử kiếm thì số mạng của mình xem như chẳng còn cơ may để mà sống.
Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Diệp Cát Quần đã cột xong sợi dây đeo giá kiếm. Y cúi xuống giũ ống tay áo phủi lớp bụi bám trên giày.
Gã từ từ ngẩng lên rồi thình lình quay mặt nhìn thẳng vào Chu Thiên Hải. Chạm vào ánh mắt sát thần của Diệp Cát Quần, Thiên Hải giật mình. Ý niệm

chết chốc lóe lên trong đầu Thiên Hải.
Diệp Cát Quần nhạt nhẽo nói :
- Ngươi đi theo ta.
Mộc Định Can Thần Cái toan lên tiếng, nhưng Thiên Hải đã cản lại, rồi nhìn Diệp Cát Quần, từ tốn nói :
- Tôn giá định đưa Thiên Hải đi đâu?
- Với ta chỉ có hai con đường. Một là con đường đến cõi chết, hai là con đường đến cõi lạc thú.
- Cả hai con đường đó, Thiên Hải chưa bao giờ đi chắc phải đi cùng với tôn giá một chuyến.
Thiên Hải nhìn Mộc Định Can :
- Mộc tiền bối Chờ Thiên Hải tại Tung Sơn.
- Có chắc ngươi đến được Tung Sơn không?
- Hê! Nếu mạng yểu thì Thiên Hải chẳng còn đứng đây với tôn giá.
Thiên Hải mỉm cười khích lệ lão Mộc rồi rảo bước đến trước mặt Diệp Cát Quần.
- Tôn giá! Chúng ta đi.

Hồi 7
Kiếm thủ vô tâm

Kỹ nữ bước vào phòng thì Diệp Cát Quần cũng cũng đặt chén rượu xuống bàn.
Từ lúc đi cùng với Thiên Hải vào tòa kỹ lầu này, Họ Diệp chẳng hề thốt nửa lời. Bộ mặt đăm đăm giá lạnh cứ như gã tiếc cả từng lời nói của mình.
Đáp lại sự im lặng của họ Diệp, Thiên Hải cũng im lặng.
Thiên Hải nghĩ thầm :
- "Gã không muốn nói chuyện với mình, thì cần gì phải nói với gã. Với lại mình và gã chẳng có gì để nói với nhau. Có nói chuyện thì cũng e ngại y cũng như những người khác, chỉ muốn lấy cái mạng của mình".
Đặt chén rượu xuống bàn, Diệp Cát Quần ngoắc ả kỹ nữ. Gã buông một câu cộc lốc :
- Nàng hầu phục ta.
Ả kỹ nữ nhún nhường đáp lời :
- Dạ, Kỷ Kỷ sẽ hầu phục chàng.
- Không cần phải khách sáo.
Kỷ Kỷ bước đến bên Diệp Cát Quần.
Chẳng một chút ngượng ngùng, e dè bởi sự có mặt của Thiên Hải, y vòng tay qua eo Kỷ Kỷ, kéo nàng ngồi lên hai chân gã.
Thấy hành động hàm hồ của Diệp Cát Quần, Thiên Hải cũng phải sượng sùng quay mặt chỗ khác.
Diệp Cát Quần với tay bưng chén rượu, nói với Kỷ Kỷ :
- Ta uống với nàng.
Hại người cùng uống chung chén rượu.
Thiên Hải cau mày, đứng lên từ tốn nói :
- Tôn giá! Thiên Hải nghĩ mình không nên ở lại đây để choáng mắt người.
Thiên Hải vừa nói, vừa ôm quyền :
- Thiên Hải mạn phép được ra ngoài.
Diệp Cát Quần nhìn Thiên Hải, lắc đầu :
- Không. Ta đã nói với ngươi ta có hai con đường. Đây là con đường thứ hai ta và ngươi đã chọn. Chẳng lẽ đã chọn đi chung một con đường, ngươi lại để ta một mình cô độc trên con đường đó sao? Hãy ngồi xuống đi.
Thiên Hải miễn cưỡng ngồi lại.
Những tưởng đâu lúc này Diệp Cát Quần mới để tâm đến mình, nhưng khi

đã yên vị rồi, Diệp Cát Quần chẳng màn đến Thiên Hải.
Gã nhìn lại Kỷ Kỷ, nói :
- Khi một gã lãng tử bước vào kỹ lâu này, hẳn nàng biết gã đi tìm cái gì chứ?
Kỷ Kỷ chớp đôi mắt to, sắc nét đưa tình rồi liếc Diệp Cát Quần :
- Khách tìm đến kỹ lâu để uống rượu và tất nhiên sau đó thì tìm thú vui với những đóa hoa biết nói.
Kỷ Kỷ vặn người :
- Thiếp nói có đúng không?
- Rất đúng.
Đôi chân mày của Thiên Hải cau lại.
Chàng cảm thấy mình đúng là một kẻ thừa thải trong gian phòng này. Một kẻ thừa thãi đến độ phải ngượng ngùng.
Để khỏa lấp sự thừa thải của mình Thiên Hải bưng chén rượu nhấp từng ngụm nhỏ, lơ đễnh nhìn ra ngoài cửa sổ.
Diệp Cát Quần đằng hắng buộc Thiên Hải phải quay mặt nhìn lại.
Chạm vào ánh mắt sát thần của gã, xương sống Thiên Hải bất giác ớn lạnh.
Để tránh ánh mắt đó, Thiên Hải phải bưng chén, nhìn vào bóng mình in trong miệng chén, nghĩ thầm :
- "Gã họ Diệp này muốn gì nơi mình nhỉ?"
Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Diệp Cát Quần thản nhiên bế xốc Kỷ Kỷ đứng lên.
Kỷ Kỷ nũng nịu :
- Chàng đưa thiếp đi đâu vậy?
- Đi tìm lạc thú mà bất cứ người nào cũng muốn đi tìm trong tòa kỹ viện này.
- Kỳ quá hà. Ở đây đâu chỉ có mình chàng với thiếp, còn vị công tử kia nữa.
- Khi ta đã muốn thì trên đời này chỉ có mỗi mình ta.
- Nhưng...
- Ta chỉ biết có mỗi mình ta mà thôi.
Mặt Thiên Hải đỏ bừng khi Diệp Cát Quần bế Kỷ Kỷ đến tràng kỷ.
Y chau mày nghĩ thầm :
- "Gã họ Diệp này cứ như chẳng hề biết sự có mặt của mình. Gã tự cho mình làm bất cứ chuyện gì trên đời này. Gã là ai nhỉ?"
Thiên Hải hừ nhạt trong cuống họng rồi nhìn ra ngoài cửa mà nghĩ thầm :
- "À gã muốn gì ở mình? Tại sao hành động một cách hồ đồ trước mặt mình chứ. Hẳn gã phải xem thường mình lắm?"
Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Diệp Cát Quần thản nhiên với những hành động sàm sỡ. Gã lột y phục Kỷ Kỷ, trong khi nàng vùng vằng cưỡng lại.
- Tướng công... Không thấy...
Diệp Cát Quần cau mày, điểm chỉ vào tĩnh huyệt không cho nàng vùng

vằng.
Kỷ Kỷ nhăn mặt :
- Thiếp không chịu làm như vậy trước mặt người ta đâu.
- Ai là người ta? Ở đây chỉ có ta với nàng.
- Còn vị công tử kia nữa chi?
- Khi ta muốn thì trên đời này chẳng có ai cả, ngoài một mình ta mà thôi.
Kỷ Kỷ muốn đáp lời Diệp Cát Quần, nhưng liền bị y điểm vào á huyệt không cho nói.
Diệp Cát Quần thoạt liếc về phía Thiên Hải rồi tiếp tục lột bỏ y phục của Kỷ Kỷ.
Gã đưa Kỷ Kỷ đứng ngay bên tràng kỷ, rồi đằng hắng gọi Thiên Hải :
- Thiên Hải!
Tiếng gọi của Diệp Cát Quần khiến Thiên Hải giật mình quay lại. Thân thể lõa lồ của ả Kỷ Kỷ đập vào mắt Thiên Hải.
Thiên Hải chỉ muốn quay mặt chỗ khác. Nhưng khi đối nhãn với ánh mắt của Diệp Cát Quần, y lại bỏ ngay ý niệm đó.
Thiên Hải nghĩ thầm :
- "Gã này muốn gì ở mình. Chẳng lẽ y muốn bỡn cợt. Buộc mình phải nhìn, hay phải thật giống như gã sao? Hạ muốn thử tâm của mình?"
Diệp Cát Quần bước đến bàn. Cầm bầu rượu rồi đi đến bên Thiên Hải.
- Ngươi thấy Kỷ Kỷ cô nương có đẹp không?
Gã vừa nói Vừa kéo Thiên Hải đến ngay trước mặt Kỷ Kỷ. Y thản nhiên nâng đôi gò bồng đảo đã không còn căng cứng, rồi nói :
- Cái đẹp của nữ nhân chính từ đôi nhũ hoa mà trời đã trao tặng cho họ. Nhưng ở đây Kỷ Kỷ chẳng biết giữ gìn cái đẹp đó, để cho nó sớm tàn như thế này.
Nghe Diệp Cát Quần nói, đôi lưỡng quyền Kỷ Kỷ đỏ gấc. Nàng quả là đang phải chịu cực hình. Vì những hành động xoi mói của Diệp Cát Quần.
Thiên Hải thấy Kỷ Kỷ đỏ mặt. Biết nàng đang thẹn với hành động của Diệp Cát Quần nên quay mặt chỗ khác.
Diệp Cát Quần cau mày :
- Ngươi chê Kỷ Kỷ xấu à?
Thiên Hải lắc đầu :
- Không phải chê, mà Thiên Hải không muốn thấy Kỷ Kỷ phải chịu sự hạ nhục của tôn giá.
- Hạ nhục?
Diệp Cát Quần đanh mặt, nheo mày :
- Người nói sai rồi.
- Thiên Hải nói sai điều gì? Tôn giá không thấy sắc diện Kỷ Kỷ cô nương đỏ gấc vì hành động nhục mạ của tôn giá đó sao?

Diệp Cát Quần lắc đầu :
- Không!
- Mặt nàng đỏ gấc vì thẹn thế kia, mà tôn giá không thấy à?
- Ta không thấy như ngươi. Ta thấy nàng làm đẹp thì đúng hơn. Trong mắt ta, Kỷ Kỷ đang có làm đẹp. Như những đóa hoa muộn dẫn dụ bầy ong tìm mạt.
- Thế thì mỗi người có cái nhìn khác nhau.
- Khác nhau. Vậy ta đúng hay ngươi đúng?
- Thiên Hải nghĩ mình đúng.
- Ta nghĩ ngươi sai.
- Thiên Hải sai chỗ nào?
- Ngươi không dám nhìn thẳng về phía trước nên chỉ biết nói theo nam tính của ngươi mà thôi. Hãy nhìn thẳng vào Kỷ Kỷ đi rồi ngươi sẽ biết ta nói đúng chứ chẳng sai bao giờ.
Diệp Cát Quần cười kháy :
- Sao, ngươi không dám nhìn à? Một hảo hán như ngươi mà chẳng dám nhìn thân thể một mỹ nữ thì...
Y lắc đầu :
- Ngươi chẳng bao giờ dám đối mặt với cuộc đời này.
- Tôn giá sai rồi trên đời này chẳng có gì khiến Thiên Hải chối bỏ và chạy trốn cả.
Thiên Hải vừa nói vừa quay mặt nhìn thẳng vào mặt Kỷ Kỷ.
Diệp Cát Quần bật cười khan :
- Có thế chứ. Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, ta đúng chỗ nào nhé.
Diệp Cát Quần thản nhiên đặt tay lên vai Kỷ Kỷ.
- Kỷ Kỷ cô nương đã chọn cho mình cuộc sống kỹ lâu, thế thì có gì để cô ta phải áy náy khi phải chưng thân thể mình ra trước mặt mọi người chứ. Chính vì con đường mà cô ta đã chọn, nên càng muốn phô trương vẻ đẹp của mình để chiêu dụ người ta.
Diệp Cát Quần nhìn lại Thiên Hải :
- Cũng như một kiếm thủ thì phải sống vì kiếm. Một người tự chọn cho mình một con đường khi đã chọn thì đừng hối tiếc. Diệp mỗ nói đúng chứ?
Thiên Hải buông một tiếng thở dài.
Nghe Thiên Hải buông tiếng thở dài, Diệp Cát Quần quay sang nhìn chàng, hỏi :
- Ta nói không đúng sao ngươi lại thở dài?
- Thiên Hải không có cách nhìn như tôn giá.
- Ngươi muốn làm một bậc chính nhân quân tử?
- Thiên Hải cũng không có ý đó.
- Ngươi lấp lửng như thế thì chỉ có thể trở thành một gã ngụy quân tử.

Diệp Cát Quần khẽ lắc đầu. Y vòng tay qua người Kỷ Kỷ, bế nàng lên, đưa đến tràng kỷ. Tấm rèm che tràng kỷ cũng được Diệp Cát Quần kéo xuống.
Mặt Thiên Hải đanh hẳn lại với ý nghĩ :
- Gã định làm gì?
Đáp lại ý nghĩ của Thiên Hải là tiếng của Kỷ Kỷ :
- Người đừng làm vậy mà...
- Ta muốn cho Thiên Hải công tử thấy sự thật nào vẫn là sự thật. Và y phải biết nhìn thẳng vào nó. Chứ đừng giả vờ như những chính nhân quân tử ngụy biện.
Đập ngay vào mắt Thiên Hải là hoạt cảnh mập mờ phía sau tấm rèm lụa.
Hai cánh môi của Thiên Hải chợt mím lại với câu hỏi :
- Diệp Cát Quần muốn ta thấy cảnh này để làm gì? Hắn muốn gì ở ta chứ? Hắn cần gì ở ta chứ?
Thiên Hải sực liên tưởng đến Minh Nguyệt. Hoạt cảnh phía sau tấm rèm lụa khiên Thiên Hải liên tưởng đến Minh Nguyệt nên buột miệng, nhẩm nói :
- Minh Nguyệt có giống như Kỷ Kỷ cô nương không? Minh Nguyệt ở Bách Hoa lầu, còn Kỷ Kỷ thì lưu tại Dạ Tình lầu. Cả hại cùng là kỳ nữ, chẳng lẽ cũng có chung một cuộc sống như thế này?
Thiên Hải lắc đầu xua đi ý niệm đó.
Tiếng rên của Kỷ Kỷ đập vào thính nhĩ của Thiên Hải. Tiếng rên của nàng rất khẽ nhưng cùng đủ khiến cho Thiên Hải cáu bực khi phải liên tưởng đến những chuyện như thế này thường xảy ra với Minh Nguyệt.
Y lắc đầu, nhủ :
- "Ta đâu phải là hình nộm để đứng đây chứng kiến cảnh ái ân của hai người".
Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải quay bước đi thẳng đến cửa phòng.
Vừa đặt tay vào then cài thì một ngọn gió rít sạt ngay bên tai Thiên Hải.
Phập!
Thanh trường kiếm run bần bật khi mũi của nó ghim vào cánh cửa. Màng tai của Thiên Hải rát rát bởi khí kiếm giá buốt, buộc phải đứng sững lại.
Tiếng của Diệp Cát Quần cất lên :
- Ngươi định bỏ rơi ta à?
- Thiên Hải không thể đứng nhìn hoạt cảnh ái ân của tôn giá!
- Ngươi không nhìn được thì ngươi có thể bắt chước ta.
- Thiên Hải sợ rằng mình không bắt chước được.
- Chẳng có việc gì mình không làm được cả. Bất cứ một gã nam nhân nào. Nếu không phải là biến thái như những tên hoạn quan trong cấm thành đều có thể làm được chuyện ái ân.
Thiên Hải từ từ quay lại.
Diệp Cát Quần đang ngồi chễm chệ trên tràng kỷ. Y trang tề chỉnh chẳng

một vết nhăn, trong khi Kỷ Kỷ vẫn trần truồng nằm bên cạnh gã.
Đôi chân mày Thiên Hải nhíu lại với ý nghĩ :
- Hắn vận lại trang phục nhanh như vậy bằng cách nào? Hình như mọi hành động của gã họ Diệp này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Ngoài mọi sự tiên liệu của người ta.
Thiên Hải nói :
- Thiên Hải không phải mà kẻ biến thái, cũng không phải là hoạn quan, nhưng không bao giờ có hành động như tôn giá.
- Ngươi không muốn giống ta?
- Đúng. Bởi tại hạ có suy nghĩ và hành động riêng của mình.
Những tưởng đâu câu nói của mình khiến Diệp Cát Quần cáu giận. Nhưng không ngờ gã lại khẽ gật đầu đáp lời Thiên Hải :
- Ta cũng chẳng muốn ai giống mình cả.
Y rời tràng kỷ bước đến bên bàn rượu bưng lấy chén dốc vào miệng. Rồi thản nhiên lấy một nén vàng đặt lên bàn.
Bước đến trước mặt Thiên Hải, Diệp Cát Quần nói :
- Chúng ta đi chứ?
- Đi đâu?
- Con đường lạc thú ngươi không thích thì phải chọn con đường thứ hai.
Thiên Hải mềm môi. Bụng chàng nao nao với ý nghĩ :
- Con đường thứ hai là con đường nào?
Đôi chân mày nhíu lại, Thiên Hải hỏi :
- Tôn giá muốn nói đến con đường xuống Diêm phủ?
- Ta nghĩ ngươi thích con đường đó.
Thiên Hải im lặng.
Diệp Cát Quần thản nhiên rút cây then cài cửa phòng, mở cửa bước ra ngoài. Y dừng bước ngay cửa như thể chờ Thiên Hải.
Thiên Hải bước sau lưng Diệp Cát Quần.
Đến lúc này, Diệp Cát Quần mới lên tiếng. Y trở lại thái độ lạnh nhạt, khô khốc như lúc ban đầu :
- Ngươi vẫn muốn đi theo ta chứ?
- Nếu Thiên Hải không phải là một kẻ thừa theo chân tôn giá.
- Theo ta, ngươi là một kẻ hữu dụng.
Hai người rời Dạ Tình lầu theo Tây môn rời Hồ Nam.
Thiên Hải đi bên cạnh Diệp Cát Quần, lúc này y đã hoàn toàn thay đổi khác hẳn khi ở trong Dạ Tình lầu. Bộ mặt như trát sáp, im ỉm như thể tiếc rẻ từng lời nói mà bỗng chốc trở nên im lặng một cách lạ lùng.
Rời Hồ Nam bằng cửa Tây, Diệp Cát Quần không theo quan lộ mà dẫn Thiên Hải hướng vào một con đường nhỏ, càng đi càng trở nên hoang vắng lạ thường.

Thiên Hải lẳng lặng đi bên cạnh y. Thiên Hải muốn hỏi một câu gì đó. Nhưng lại thôi, bởi nghiệm ra vẻ mặt đăm chiêu của họ Diệp.
Y nghĩ thầm :
- "Gã họ Diệp đang suy nghĩ điều gì mà xem ra rất đâm chiêu mặc tưởng?"
Vừa đến con suối cắt ngang, Diệp Cát Quần mới dừng bước. Thấy y dừng bước, Thiên Hải cũng hơi chột dạ, bởi ý tưởng đây sẽ là lúc y hành xử mình.
Diệp Cát Quần nhìn lại Thiên Hải.
Hai người đối nhãn với nhau. Bây giờ Thiên Hải có muốn im lặng cũng không được.
Ánh mắt sát thần của họ Diệp, buộc Thiên Hải phải lên tiếng :
- Tôn giá nói, ta phải biết nhìn vào sự thật.
- Đúng.
- Đã vậy sao tôn giá còn giấu Thiên Hải một sự thật, không thể nói ra.
- Lý do nào mà ngươi nẩy sinh ý niệm đó?
- Vẻ mặt đăm chiêu của tôn giá đã nói điều tại hạ suy nghĩ.
Diệp Cát Quần khẽ lắc đầu :
- Ta không bao giờ chạy trốn sự thật nhưng ta đang đắn đo thì đúng hơn.
- Tôn giá đắn đo điều gì?
Diệp Cát Quần hướng mặt nhìn về phía nguồn suối. Y chậm rãi nói :
- Ta muốn biết kiếm pháp của ngươi thụ học từ môn phái nào?
- Tôn giá hỏi Thiên Hải điều đó để làm gì? Có ích gì cho người không?
- Tại sao ngươi không trả lời thẳng vào câu hỏi của ta?
- Thiên Hải không giấu tôn giá đâu. Kiếm pháp mà tại hạ dùng mới đây do Thánh Nữ nương nương truyền thụ cho ta.
Thiên Hải vừa thốt dứt câu, Diệp Cát Quần nạt ngang :
- Sai rồi!
Thiên Hải giật mình.
- Tôn giá không tin?
- Đúng. Võ lâm Trung Nguyên chưa từng có một người nào tên là Thánh Nữ nương nương.
- Giang hồ thì có xiết bao cao nhân ẩn sĩ chẳng lẽ ai tôn giá cũng đều biết? Có thể Thánh Nữ nương là một người ẩn tích mai danh. Chẳng màng đến sự đời, nhưng khi cao hứng thì truyền cho tại hạ kiếm pháp của người.
- Ngươi nói mà chẳng ngượng miệng.
Diệp Cát Quần đứng xa mươi trượng vẫn có thể nhận ra kiếm pháp của ngươi nó xuất từ Kiếm môn. Chỉ với một chiêu Tích Lịch kiếm mà ngươi đã buộc Lữ Thành Văn phải buông đốc kiếm. Bấy nhiêu đó cũng biết kiếm pháp của ngươi là kiếm pháp tối thượng.
Thiên Hải nhướng mày ngạc nhiên khi nghe Diệp Cát Quần nói toạc cả chiêu kiếm của mình.

Chính sự ngạc nhiên đó khiến Thiên Hải thảng thốt nói :
- Tôn giá biết cả chiêu kiếm Tích Lịch của Thiên Hải?
- Đó là những chiêu kiếm tối thượng của Kiếm môn. Ngươi phát chiêu mặc dù không có nội lực, nhưng sự ảo diệu phi thường thì phải đáng cho ta nể mặt.
Thiên Hải ngập ngừng hỏi :
- Tôn giá biết Tích Lịch kiếm pháp, hẳn cũng xuất thân từ Kiếm môn?
- Không sai.
- Vậy tôn giá và Thánh Nữ nương nương là người đồng môn?
Đôi chân mày của Diệp Cát Quần cau lại :
- Trong Kiếm môn chẳng có ai là Thánh Nữ nương nương cả.
- Kiếm pháp của Thiên Hải do Thánh Nữ nương nương truyền thụ.
Mặt Diệp Cát Quần đanh hẳn lại. Y nhẩm nói :
- Hắn muốn gì? Tại sao hắn lại muốn truyền bá kiếm quyết tối thượng của Kiếm môn ra ngoài võ lâm?
Thiên Hải hỏi :
- Tôn giá nói gì thế?
Nhìn lại Thiên Hải, Diệp Cát Quần nghiêm giọng nói :
- Ngươi cho ta mượn thanh kiếm của ngươi chứ?
- Tất nhiên.
Thiên Hải bước đến trao thanh kiếm cho Diệp Cát Quần.
Diệp Cát Quần rút lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, liếc nhanh qua lưỡi kiếm đó.
Y buông một câu cụt ngủn :
- Một thanh kiếm tầm thường.
Lời vừa dứt trên miệng, Diệp Cát Quần rút kiếm chém vào lưỡi kiếm của Thiên Hải.
Cạch.
Lưỡi kiếm của Thiên Hải bị gảy làm đôi.
Thiên Hải tròn mặt :
- Ôi! Sao tôn giá lại chặt gảy kiếm của Thiên Hải?
Y nhìn lại Thiên Hải, nhạt nhẽo nói :
- Người của Kiếm môn không bao giờ dụng kiếm tầm thường.
- Thiên Hải chỉ có một thanh kiếm đó. Thanh kiếm do Thánh Nữ nương nương trao tặng để hộ thân.
- Ta không cần biết. Với ta chỉ có một điều duy nhất, người của Kiếm môn thì không dụng kiếm tầm thường.
- Có kiếm vẫn còn hơn không có.
- Sử dụng một thanh kiếm như vậy, ngươi chẳng bao giờ trở thành một kiếm thủ tối thượng.
- Tại hạ chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành một kiếm thủ.

- Ngươi đã học kiếm pháp của Kiếm môn mà không nghĩ đến điều đó thì ngươi chỉ có mỗi một cái chết mà thôi.
Diệp Cát Quần vừa nói, vừa định mũi kiếm hướng vào mặt Thiên Hải.
Giật mình khi cảm nhận sát kiếm phát ra ngay từ đầu mũi kiếm của Diệp Cát Quần, Thiên Hải vội nói :
- Tôn giá chặt gãy kiếm của tại hạ, giờ thì muốn giết tại hạ. Thế đâu phải là hành động của kẻ quang minh chính đại.
- Ta cần gì những câu nói rỗng tuếch đó.
Miệng thì nói thế, nhưng Diệp Cát Quần lại từ từ hạ kiếm xuống.
Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm, rồi nói :
- Thật ra tôn giá cần gì ở tại hạ? Tôn giá cũng muốn lấy cái mạng Chu Thiên Hải như những người khác, phải không?
- Không. Nếu ta như những người kia thì cái thủ cấp của ngươi đã rơi lâu rồi. Chính vì ta biết võ lâm bạch đạo lẫn hắc đạo đều muốn giết ngươi nên mới chọn ngươi.
Thiên Hải cau mày :
- Chọn Thiên Hải? Chọn Thiên Hải làm cái gì? Tại sao lại chọn Thiên Hải?
Mặt Diệp Cát Quần thoáng lộ vẻ lưỡng lự. Y định nhãn nhìn thẳng vào mắt Thiên Hải :
- Ta muốn ngươi trở thành một kiếm thủ của Kiếm môn.
- Tôn giá muốn tại hạ trở thành kiếm thủ của Kiếm môn?
Diệp Cát Quần gật đầu.
- Tại sao Tôn giá lại muốn Thiên Hải trở thành kiếm thủ của Kiếm môn?
- Ngươi đã luyện kiếm pháp của Kiếm môn.
- Tại hạ chưa bao giờ luyện.
- Thế Tích Lịch kiếm là gì?
Thiên Hải im lặng.
Diệp Cát Quần tiếp :
- Dù ngươi không phải là kiếm thủ của Kiếm môn, nhưng mặt nào đó thì cũng đã là người của Kiếm môn. Chỉ có người của Kiếm môn mới biết Kiếm môn.
Thiên Hải gật đầu :
- Thôi, được rồi. Tại hạ là kiếm thủ của Kiếm môn.
- Tốt.
Diệp Cát Quần lấy trong ngực áo ra một quyển kiếm phổ.
- Đây là kiếm phổ mà ta đã chu du trong giang hồ, sưu tập cái hay, cái dở của từng môn phái dụng kiếm. Ngươi hãy giữ lấy nó.
- Để làm gì?
Diệp Cát Quần mím môi. Y lộ vẻ rất đắn đo rồi nhẩm nói :
- Ta có nên nói cho ngươi biết không nhỉ?

- Nếu chuyện gì cần nói thì nói. Không cần nói, tôn giá nói ra chẳng có lợi gì, mà người nghe e cũng chuốc họa vào thân.
- Hay... Hay lắm! Nghe ngươi thốt ra câu nói này, ta mới quyết định bộc bạch với ngươi.
Diệp Cát Quần ngồi xuống phiến đá. Y nhìn Thiên Hải, chậm rãi nói :
- Mai này ta có trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân trong giang hồ, cũng có thể chẳng bao giờ gặp lại ngươi được nữa.
Thiên Hải cướp lời Diệp Cát Quần :
- Tại hạ nghĩ tôn giá có thể trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân.
Diệp Cát Quần nạt ngang :
- Ngươi đừng cướp lời ta.
Thiên Hải im lặng nghĩ thầm :
- "Đã vậy thì y cần gì phải bộc bạch với mình chứ".
Diệp Cát Quần nghiêm giọng nói tiếp :
- Trước đây, sư huynh của ta rời Kiếm môn bước vào giang hồ với mục đích dụng kiếm pháp của Kiếm môn để phát dương quang đại, thâu tóm các môn phái dụng kiếm trên giang hồ sau ba năm. Nhưng người đã chẳng quay về Kiếm môn như dự đoán. Thế là đến lượt ta. Cũng với những chiêu kiếm thần kỳ, Diệp mỗ đã đi khắp giang hồ, chẳng có môn phái nào đối đầu.
Diệp Cát Quần nói đến đây khiến Thiên Hải phải lên tiếng cướp lời gã :
- Nếu vậy tôn giá đã có thể tự xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm rồi.
Diệp Cát Quần lắc đầu :
- Ta đã có thể là Thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng ta còn phải đối mặt với một người.
- Ai?
- Ta đã hứa với người đó, ta không nói ra với ai. Ngươi chỉ biết, sau ba ngày chờ ta ở đây nếu không thấy ta quay lại, thì xem như Diệp Cát Quần đã chết. Bằng như Diệp mỗ quay lại đây gặp ngươi thì xem như ngươi đã qua khỏi kiếp họa người người truy sát. Bởi lúc đó ta sẽ bảo trợ cho ngươi.
- Vậy tôn giá trao cho tại hạ kiếm phổ này để làm gì?
- Trong quyển kiếm phổ kia gồm thâu kiếm pháp tối thượng của Kiếm môn và những cái hay, cái khuyết của kiếm pháp các môn phái khác. Sau ba ngày ta không quay lại thì nó thuộc về ngươi, với một điều kiện ngươi phải khổ tập nó.
Diệp Cát Quần rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nói tiếp :
- Kiếm môn có hai phần thượng và phần hạ. Phần thượng kiếm quyết sư huynh ta giữ. Nếu ngươi có cơ may gặp được thì xem như kiếm pháp tối thượng của Kiếm môn quy về một mối. Ngươi sẽ có thể xưng bá trong giang hồ.
Thiên Hải chờ cho Diệp Cát Quần nói hết mới khẽ lắc đầu :

- Tôn giá đã chọn sai người rồi.
- Chọn sai người là sao?
- Tại hạ không biết sống chết như thế nào. Đi một bước là có người muốn giết, đi hai bước là có kẻ muốn lấy mạng, đến ngay cái nguyên nhân vì sao mọi người muốn giết
tại hạ cũng còn chưa biết. Thế mà tôn giá lại chọn Thiên Hải.
- Nếu ta không chọn ngươi thì ta cũng như những người khác phải giết ngươi thôi. Và ngươi không đồng ý theo ta thì ngươi cũng phải chết. Giữa cái chết và cái sống, ngươi phải có một.
- Tất nhiên tại hạ muốn mình sống.
- Vậy là ngươi phải theo ta.
- Vì sự sống, Thiên Hải phải theo tôn giá chứ.
- Vậy thì ngươi sẽ được sống. Sau ba ngày, ta không quay lại đây, ngươi chính thức làm chủ quyển kiếm phổ của ta.
Diệp Cát Quần nói qua chất giọng thật lạnh lùng và thật nghiêm nghị :
- Ngươi phải hứa với ta một điều.
- Tôn giá nói đi.
- Ngươi phải luyện kiếm pháp trong kiếm phổ mà ta đã trao cho ngươi.
- Chỉ như thế thôi ư!
Diệp Cát Quần gật đầu :
- Chỉ như thế thôi.
Diệp Cát Quần vừa nói, vừa nhướng mày định nhãn nhìn Thiên Hải.
Thiên Hải cảm nhận trong thần nhãn của họ Diệp tóe hai luồng sát thần vô cùng mãnh liệt.
Chạm vào hai luồng sát quang đó, Thiên Hải có cảm tưởng như có hai lưỡi kiếm vô hình chập chờn ngay trước mắt mình, khiến xương sống phải gai buốt giá băng.
Hai cánh môi của Diệp Cát Quần nhếch lên, trong khi thần nhãn vẫn đóng đinh vào mắt Thiên Hải.
- Ngươi có thể trở thành một kiếm thủ độc tôn trong thiên hạ, cũng có thể giống như ta.
Thiên Hải lắc đầu :
- Thiên Hải không hiểu ý của tôn giá.
- Rồi ngươi sẽ hiểu.
Diệp Cát Quần đứng lên. Y vừa bỏ đi, vừa nói :
- Trong kiếm phổ mà ta trao cho ngươi có chỉ cách rèn kiếm. Nếu muốn trở thành một kiếm thủ thì ngươi phải biết tự rèn cho mình một thanh kiếm. Kẻ biết rèn kiếm cho mình mới có thể trở thành một kiếm thủ.
Nói dứt câu thì bóng dáng của Diệp Cát Quần đà xa hút. Rồi nhanh chóng mất dạng.

Thiên Hải hơi ngơ ngẩn bởi chuyện hội ngộ lạ lùng này. Chàng ngồi xuống phiến đá, nhẩm nói :
- Mình phải ở đây ba ngày để chờ y ư?
Thiên Hải lắc đầu :
- Thật là rắc rối. Nếu mình bỏ đi. Một khi y quay lại thì chẳng khác nào kẻ bội tín và vô hình trung lại có thêm một đại kình địch. Với Diệp Cát Quần thì mình khó có cơ may giữ được cái đầu trên cổ.
Nghĩ như vậy, Thiên Hải quyết định lưu lại con suối suốt ba ngày để chờ Diệp Cát Quần.

Hồi 8
Âm Dương giới

Diệp Cát Quần được hai ả a hoàn vận trang y lộng lẫy đi hai bên dẫn đường, bước trên một tấm thảm đỏ trải dài từ ngoài bậc tam cấp vào trong đại sảnh. Hai bên là hai hàng cao thủ của Diêm Vương môn. Tất cả đều vận sắc phục đen, đều chít khăn đen, trông chẳng khác gì bầy quạ.
Môn chủ Diêm Vương môn ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, đầu đội kiện mão có rèm ngọc phủ xuống, như thể muốn che mặt mình.
Hai ả a hoàn đứng sát qua hai bên.
Diệp Cát Quần định nhãn nhìn lên Diêm Vương môn chủ. Y buông một câu bằng giọng thật lạnh lùng :
- Tại hạ đã bước qua Âm Dương giới.
- Túc hạ có cần bổn tọa khoản đãi không?
Diệp Cát Quần lắc đầu :
- Không.
- Bổn tọa nghe nói các hạ là một lãng tử sao lại từ chối thịnh tình của bổn tọa?
- Trước khi bước qua Âm Dương giới. Tại hạ đã thụ hưởng mọi lạc thú trên cõi trần này. Sự hiện diện của tại hạ ở đây chỉ với một mục đích duy nhất.
Môn chủ Diêm Vương môn buông một câu lạnh nhạt :
- Kiếm?
- Không sai!
Môn chủ Diêm Vương môn từ từ đứng lên :
- Bổn tọa đã chuẩn bị cho các hạ một đối thủ ngang tài, ngang sức.
Diệp Cát Quần chằm chằm nhìn Diêm Vương môn chủ :
- Tại hạ đến vì người đó.
- Trên giang hồ luôn có những người sống vì kiếm và chết cũng vì kiếm, nên bổn tọa rất hiểu các hạ.
Diệp Cát Quần nhạt nhẽo nói :
- Nếu không có vị cao thủ như Môn chủ đã đưa tin thì Diệp Cát Quần đã chết.
- Chết vì không có đối thủ, cũng đáng chết lắm chứ. Đó có phải là một cái chết cô độc không.
Diệp Cát Quần nhếch môi :

- Tại hạ chẳng bao giờ muốn mình chết cô độc.
- Bổn tọa biết ý của các hạ nên mới đưa tin thỉnh các hạ đến đây. Một kiếm thủ kỳ tài như các hạ thì chẳng bao giờ chọn một cái chết cô độc.
- Hãy cho Diệp Cát Quần được chết trong niềm kiêu hãnh của mình.
- Bổn tọa không làm các hạ thất vọng đâu.
Diêm Vương môn chủ vỗ tay ba tiếng.
Sau tiếng vỗ tay của vị Môn chủ, bọn môn hạ khệ nệ khiêng ra một chiếc lồng sắt khổng lồ. Họ đặt chiếc lồng sắt chiếm trọn phạm vi mười trượng vuông, ngay giữa đại sảnh rồi nhanh chóng dạt ra hai bên.
Diệp Cát Quần nhìn Môn chủ Diêm Vương môn nói :
- Tại hạ giao thủ kiếm pháp trong chiếc lồng này?
Môn chủ Diêm Vương môn gật đầu :
- Không sai. Các hạ sẽ giao đấu kiếm trong chiếc lồng sắt đó. Bởi lẽ kiếm pháp của các hạ và đối thủ của các hạ vô cùng lợi hại. Mà kiếm thì lại rất vô tình không thêm lượng hết được.
Ngỡ đâu Diệp Cát Quần sẽ phản bác lại, nhưng y chỉ nhếch môi, rồi thản nhiên bước vào lồng sắt.
Hành động của gã thì ai thấy cũng phải nghĩ đó là sự điên rồ, tự giam mình vào trong chỗ chết.
Diệp Cát Quần bước vào lồng sắt rồi mới rút trong tay áo ra chiếc khăn trắng bằng lụa trắng chít lên đầu. Y chít khăn tang như thể đoán chắc rằng mình sẽ thắng trong cuộc đấu này và phải chít khăn tang để đưa tiễn đối thủ.
Đôi nhãn của Diêm Vương môn chủ vụt sáng hẳn lên. Ló qua lớp dây ngọc rũ che mặt, chiếu vào Diệp Cát Quần.
Lão từ tốn nói :
- Những cao thủ Kiếm môn đâu có phong thái của một hảo hán xem thường cái chết. Cái chết đối với họ nhẹ tợ lông hồng, bổn tọa phải khâm phục. Bái phục.
- Tại hạ bước vào trong lồng sắt không phải để nghe những lời khách sáo của Môn chủ.
Diêm Vương môn chủ chớp mắt, rồi từ từ vỗ tay hai tiếng.
Hai ả a hoàn dìu một người đội tấm lụa đen trùm kín mặt. Nhưng bước chân của người đó xem chừng đi không muốn vững, nên phải nhờ vào hai ả a hoàn dìu.
Chân diện của Diệp Cát Quần nhíu hẳn lại với những nét bất nhẫn. Y nhìn người che mặt đang được hai ả a hoàn dìu bước. Rồi hướng về Diêm Vương môn chủ, buông một câu cộc lốc.
- Đối thủ của tại hạ đó ư?
Môn chủ Diêm Vương môn chủ gật đầu nói :
- Kiếm pháp của người này cũng xuất phát từ Kiếm môn.

Diệp Cát Quần lập lại :
- Kiếm môn!
- Không sai.
- Nếu quả đúng như Môn chủ nói thì chính là Diệp Tùng.
- Các hạ sẽ nhận ra y là ai khi đấu kiếm.
Diệp Cát Quần lắc đầu :
- Với thể trạng như thế kia thì cho dù y là Diệp Tùng cũng không phải là đối thủ của tại hạ.
- Bổn tọa nghĩ khác đó. Nếu các hạ không cẩn thận thì coi chừng khó mà giữ được mạng, bởi những đường kiếm quỷ dị vô thường của người đó.
Hai ả a hoàn dẫn người trùm mặt đến trước Diêm Vương môn chủ.
Diêm Vương môn chủ đặt hai tay lên vai người trùm mặt, nói :
- Bổn tọa đã tìm cho ngươi một đối thủ cân tài cân sức. Bổn tọa nghĩ rằng ngươi sẽ thoát khỏi nỗi cô đơn chờ chết.
Diêm Vương môn chủ vừa nói vừa rút bỏ vuông lụa đen che mặt.
Chân diện người đó lộ ra với mái tóc rối bời, khuôn mặt hốc hác, đôi thần nhãn sâu hoắm, nhãn quang đờ đẫn trông thật tội nghiệp.
Nhận ra diện dung của người kia, hai cánh môi Diệp Cát Quần mím lại, mãi một lúc y mới thốt ra lời.
- Diệp Tùng!
Trong khi Diệp Cát Quần nhận ra Diệp Tùng, vị sư huynh của mình thì Diêm Vương môn chủ khoát tay qua mặt Diệp Tùng.
Không biết Diêm Vương môn chủ dụng thủ đoạn gì mà sự đờ đẫn của Diệp Tùng nhanh chóng biến mất. Thần nhãn đờ đẫn cũng được thay vào là hai luồng uy quang sắt thần chẳng thua kém gì Diệp Cát Quần.
Diêm Dương Môn chủ chỉ về phía lồng sắt :
- Đối thủ của ngươi trong kia. Ngươi sẽ thoát khỏi cái chết cô độc tội nghiệp.
Qua lại gã thuộc nhân đứng bên phải mình, Diêm Vương môn chủ nói :
- Trao kiếm cho gã!
Gã kia lấy ngay thanh kiếm treo trên tường đặt vào tay Diệp Tùng.
Nhận lấy thanh kiếm, tiến thẳng vào trong lồng sắt.
Cửa lồng sắt nhanh chóng đóng sập lại.
Diệp Cát Quần và Diệp Tùng đối mặt nhìn nhau. Trong khi Diêm Vương môn chủ từ từ ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng.
Nếu tinh mắt sẽ nhận ra thần quang của Môn chủ nhanh chóng lia nhanh qua hai bên đại sảnh đường.
Diệp Cát Quần nhìn Diệp Tùng buông từng lời nói một cách chậm rãi :
- Sư huynh nhận ra Diệp Cát Quần chứ?
Diệp Tùng buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Đúng ra ngươi nên đến Thiếu Lâm tự để gặp Giác Chân đại sư. Chứ không

nên đến đây.
- Cát Quần sau khi luyện Thượng Ngươn kiếm pháp, bước ra giang hồ...
Diệp Tùng cắt ngang lời Diệp Cát Quần :
- Ta biết. Ngươi phải tìm ra ta, nếu không muốn bị tẩu hỏa nhập ma.
- Và cuối cùng Diệp Cát Quần cùng đã gặp được sư huynh.
- Ngươi đã bước qua Âm Dương giới để gặp ta, đặng hóa giải kiếm khí Thượng Ngươn? Đó là một sai lầm mà ngươi chẳng bao giờ sửa được.
Buông một tiếng thở dài nữa, Diệp Tùng hỏi Diệp Cát Quần :
- Ngươi nói thật cho ta biết. Ngươi có đến Thiếu Lâm tự không?
Diệp Cát Quần khẽ gật đầu :
- Có.
- Hẳn Giác Chân đại sư đã nhận ra kiếm pháp của ngươi?
- Phương trượng đại sư buộc Cát Quần quy y đầu Phật, tự phế kiếm khí Thượng Ngươn để truyền thụ Dịch Cân kinh.
Diệp Cát Quần lắc đầu.
Diệp Tùng đay nghiến nói :
- Ngươi đã không đáp ứng lời thỉnh cầu của Phương trượng đại sư?
- Phế bỏ kiếm khí Thượng Ngươn thì thà chết cho rồi.
Diệp Tùng lắc đầu :
- Đáng lý ra ngươi phải ở lại Thiếu Lâm tự để chờ người, nhưng tất cả đã quá muộn rồi. Một khi ngươi bước qua Âm Dương giới thì chỉ còn trông vào ý trời mà thôi.
Nhìn Diệp Cát Quần, Diệp Tùng từ tốn nói tiếp :
- Ngươi để tang cho ta đó à?
- Giữa huynh và đệ phải có một người sống, đặng rời khỏi nơi đây.
- Ta đã chết rồi và sau đó đến lượt ngươi. Đã bước vào Âm Dương giới thì không bao giờ quay trở ra, nếu không phải là người của Diêm Vương môn.
- Diệp Cát Quần sẽ quay trở ra, với chiếc khăn tang trên đỉnh đầu mình.
Buông một tiếng thở dài, Diệp Tùng mới ôn nhu nói :
- Ta hiểu ý ngươi. Mong rằng ngươi sẽ được toại nguyện.
- Huynh không oán trách Diệp Cát Quần chứ?
- Ta chỉ trách ngươi không nghe theo lời Giác Chân đại sư. Còn bây giờ thì chỉ muốn ngươi sớm rời khỏi đây.
- Sau khi hợp nhất Thượng Ngươn và Hạ Ngươn kiếm pháp, Diệp Cát Quần sẽ rời khỏi nơi đây.
- Nếu không rời khỏi đây được thì sao?
- Chiếc lồng sắt này không đủ sự kiên cố để giữ chân Diệp Cát Quần. Một khi đệ rời khỏi đây thì Kiếm môn sẽ quay lại với giang hồ và...
- Võ lâm minh chủ sẽ là ngươi.
- Trước đây huynh cũng đã từng nghĩ đến điều đó.

- Họ Diệp chúng ta có quá nhiều tham vọng. Chính tham vọng đó buộc họ Diệp phải có ngày hôm nay. Âu đây cũng là ý trời. Điều sau cùng ta muốn nói với ngươi.
- Đệ đang nghe huynh nói.
- Nếu như ngươi không ra khỏi Âm Dương giới thì tuyệt nhiên không được truyền thụ Thượng Ngươn và Hạ Ngươn kiếm cho người khác.
- Điều đó đệ sẽ ghi nhận và sẽ hứa với huynh.
- Được.
Diệp Tùng nhìn lại Diêm Vương môn chủ, từ tốn nói :
- Tại hạ đã sẵn sàng, xin Môn chủ Phát lệnh.
Diêm Vương môn chủ khẽ gật đầu, lão vỗ tay một tiếng.
Một ả a hoàn bưng chiếc mân vàng, trên đó có một lọ tịnh bình bằng ngọc bước đến lồng sắt.
Diệp Tùng thò tay qua song sắt lấy chiếc lọ ngọc. Y trút ra một hoàn dược tỏa mùi nồng nồng cho vào miệng.
Trả lại lọ tịnh bình ngọc lên chiếc mâm đồng. Diệp Tùng liền vận hóa nguyên khí.
Ả a hoàn bưng chiếc mâm vàng quay về chỗ cũ thì từ đỉnh đầu Diệp Tùng cũng xuất hiện một làn khói trắng mỏng bốc cao.
Khi làn khói trắng đó tản mác, Diệp Tùng hoàn toàn biến đổi. Thần nhãn của gã như hai hòn than hồng đăm đăm chiếu vào Diệp Cát Quần.
Sự thay đổi kỳ lạ đó khiến Diệp Cát Quần phải e dè.
Y hoành kiếm ngang ngực, gọi khẽ :
- Diệp huynh!
Đáp lại tiếng gọi của Diệp Cát Quần, Diệp Tùng thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, tất cả nội lực vốn có đều dồn vào lưỡi kiếm.
Một vệt khí kiếm thoát ra lướt thẳng đến đối phương.
Diệp Cát Quần chớp thấy, liền vũ động kiếm quyết. Từ lưỡi kiếm của gã cũng xuất hiện khí kiếm bắn ra hứng thẳng lấy vệt khí kiếm của Diệp Tùng.
Ầm!
Khi hai vệt khí chạm thẳng vào nhau tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, những tướng có thể nhấc tung cả chiếc lồng sắt.
Sau tiếng nổ của khí kiếm chạm vào nhau, Diệp Cát Quần và Diệp Tùng nhập lại làm một.
Trong lồng sắt không còn thấy bóng hai người, mà chỉ còn lại ảnh kiếm dầy đặc, chẳng phân biệt đâu là kiếm của Diệp Tùng, còn đâu là kiếm của Diệp Cát Quần.
Bọn môn hạ của Diêm Vương môn đứng xoay quanh chiếc lồng sắt bất giác thối lùi hai bộ, bởi khí kiếm sát thần trong lồng sắt tỏa ra.
Trong lồng sắt, chỉ trong một khoảng thời gian vừa cháy đúng nửa đốt

nhang, Diệp Tùng và Diệp Cát Quần đã giao thủ qua lại đúng trăm chiêu, mà chiêu kiếm vào cùng tiềm ẩn tất cả nội lực của hai người.
Hai lưỡi kiếm không ngừng chạm vào nhau rồi lại bật ra rồi lại chạm vào nhau. Quả là một cặp đối thủ cân tài cân sức.
Cả hai càng đấu thì nội lực càng phát huy theo từng chiêu kiếm của họ tận dụng vào cuộc đấu khốc liệt đó.
Diệp Cát Quần mới dẫn lưu được khí công chu du qua ba mươi sáu đại huyệt trong cơ thể qua từng chiêu kiếm.
Lúc đầu giao thủ, kiếm của Diệp Cát Quần còn đối kháng với kiếm của Diệp Tùng, tạo ra những đạo kiếm quang chạm thẳng vào nhau. Những tướng hai thanh kiếm có thể gãy đôi bất cứ lúc nào. Nhưng càng đấu thì kiếm pháp của Diệp Cát Quần như hòa nhập dần vào kiếm của Diệp Tùng.
Sau nửa canh giờ, có thể nói phải qua ngàn chiêu tử kiếm thì nó đã hòa nhập vào kiếm pháp của Diệp Tùng làm một.
Trong cuộc đấu, chẳng còn thấy kiếm quang chạm vào nhau nữa. Mà chỉ còn một luồng ánh kiếm tạo ra những đạo sát kiếm toát ra khỏi lồng sắt.
Diệp Cát Quần thét lớn một tiếng. Cùng với tiếng thét đó Diệp đã dẫn lưu khí lực đang ở giai đoạn tột đỉnh công phu phá hai đại huyệt sinh tử Huyền quang Nhâm Đốc.
Tiếng thét của họ Diệp bỗng chốc hóa thành tiếng rồng ngâm. Cùng với uy lực khí kiếm gia tăng tột bực.
Mười gã môn hạ Diêm Vương môn đứng ngoài lồng sắt bất thần đổ sụp tới trước khiến những gã đứng sau bất giác thối lùi tiếp ba bộ nữa.
Diêm Vương môn chủ giũ ống tay áo, thét lớn :
- Khai cuộc!
Tiếng quát còn đọng trên miệng Diêm Vương môn chủ thì trong lồng sắt, kiếm quang vụt tắt cùng với thi thể của Diệp Tùng bị chém thành nhiều đoạn bay tứ tán.
Trong lúc đó thì toàn thân Diệp Cát Quần xuất hiện một màn kiếm khí càn khôn bao bọc.
Y vừa thu kiếm vừa nói :
- Diệp huynh. Đệ đã hợp nhất được Thượng Ngươn và Hạ Ngươn kiếm tông. Bây giờ Diệp Cát Quần đã là Thiên hạ đệ nhất nhân. Họ Diệp sẽ là Võ lâm Minh chủ. Huynh hãy yên tâm mà đi đi.
Diệp Cát Quần vừa nói vừa vận hóa kiếm khí càn khôn. Màn kiếm khí bao bọc quanh thân thể gã nhanh chóng lan rộng.
Y định uy quang sáng ngời hướng về Diêm Vương môn chủ.
- Chiếc lồng sắt của Môn chủ đâu nhốt được Diệp Cát Quần này.
Quả đúng như Diệp Cát Quần nói, màn kiếm khí chém vào những song sắt, cắt tiện những chấn song kia đứt rời ra, như chém vào những thân cây chuối

tầm thường.
Những chiếc song sắt vừa bị chém đứt thì cả một tấm lưới sắt từ trên cao chụp thẳng xuống Diệp Cát Quần.
Diệp Cát Quần cười khảy :
- Trò trẻ nít!
Lời còn chưa tan trên hai cánh môi của Diệp Cát Quần thì sàn đại sảnh sụp xuống.
Diệp Cát Quần lọt thom xuống gian hầm cùng với tấm lưới từ trên phủ xuống.
Bất ngờ bị sụp chân, Diệp Cát Quần rơi xuống. Y nghiến răng rít lên :
- Môn chủ tưởng có thể giữ được ta bằng chiếc bẫy này sao?
Gã vừa nói vừa dồn nội lực, tạo thành màn kiếm khí dầy đặc hộ thân, rồi khoanh tròn thân pháp như chiếc bông vụ, được những đạo khí kiếm chém không ngừng vào mảnh lưới sắt trên đỉnh đầu.
Những đại khí kiếm càn khôn chém rách toạt mảnh lưới sắt thứ nhất thì có mảnh lưới sắt thứ hai chụp xuống. Cứ nhứ thế, hết mảnh lưới này đến mảnh lưới khác, ít ra Diệp Cát Quần dụng khí kiếm chém rách hơn mười mảnh lưới mới bắt đầu cảm thấy khí lực suy kiệt.
Gã rít lên :
- Môn chủ! Ngươi quả thật là đê tiện!
Diệp Cát Quần thốt ra lời nói đó thì hạ thân luôn xuống dưới mật thất. Y có cảm tưởng mình rơi tọt xuống cõi Địa ngục chẳng bao giờ tới đáy.
Bùm.
Không ngờ dưới mật thất là nước giá buốt, Diệp Cát Quần chới với ho sặc sụa. Y buông luôn thanh trường kiếm, bấu tay vào vách đá, rống lên :
- Diêm Vương môn chủ? Thả ta ra! Thả ta ra!
Một tấm lưới sắt chụp xuống đầu Diệp Cát Quần, dìm y xuống làn nước giá lạnh.
Diệp Cát Quần muốn rống lên, nhưng bị nước ập vào miệng ho sặc sụa. Y lịm dần, trong tâm thức vẫn còn đọng lời nói của Diệp Tùng :
- Đã bước vào Âm Dương giới. Ngươi không thể trở ra ngoài được, nếu không phải là người của Diêm Vương môn.

Hồi 9
Hoa bướm trao duyên

Suốt một ngày chẳng thấy bóng dáng Diệp Cát Quần quay lại, Thiên Hải bắt đầu bực bội, đồng thời bụng cũng bắt đầu đói. Y hết nằm rồi lại ngồi lên phiến đá hướng mặt về phía Diệp Cát Quần bỏ đi.
Thiên Hải rủa :
- Diệp tôn giá sống linh thác thiêng, có chết thì cũng quay về đây báo cho Thiên Hải biết, để Thiên Hải còn phải đi lo việc của mình. Có đâu mà biền biệt để Thiên Hải phải chờ dài cả cổ tại đây chứ?
Thiên Hải ôm bụng nhăn nhó nói :
- Phải chi bây giờ có Mộc Định Can bưng thức ăn và rượu đến thì hay biết chừng nào.
Thiên Hải vừa thốt dứt câu toan gối đầu lên phiến đá dỗ giấc ngủ để quên cái đói thì nghe tiếng chân bước về phía mình. Giật mình bởi tiếng chân đó, Thiên Hải bật nhỏm ngồi lên. Y reo lên khi nhận ra Xảo Nhi ôm một túi nải bước về phía mình.
Thiên Hải chẳng còn giữ ý tứ mà nhảy lên như một đứa trẻ đang mong đón mẹ thì mẹ về :
- Xảo Nhi cô nương! Xảo Nhi cô nương!
Xảo Nhi bước đến trước mặt Thiên Hải, nàng khép nép ôm quyền xá :
- Chu công tử!
- Gặp Xảo Nhi cô nương ở đây, tại hạ mừng quá.
Thiên Hải vừa nói thì ngửi được mùi thịt gà bốc ra từ chiếc túi của Xảo Nhi. Chẳng một chút ngần ngại, y hỏi luôn Xảo Nhi :
- Hình như trong túi của Xảo Nhi cô nương có thức ăn?
Xảo Nhi mỉm cười, nói :
- Xảo Nhi có đem theo một con gà và một bầu rượu năm cân Thiệu Nữ nhi hồng.
Mắt Thiên Hải giương to, những tưởng hai con ngươi muốn lọt thỏm ra ngoài hốc mắt. Y ngập ngừng hỏi lại Xảo Nhi :
- Một con gà và một bầu rượu năm cân?
Xảo Nhi gật đầu.
Thiên Hải liếm mép, ngập ngừng nói :
- Xảo Nhi cô nương đem gà và bầu rượu đi đâu vào đây vậy?
Xảo Nhi mỉm cười, nói :

- Xảo Nhi đem theo để ăn.
Đôi chân mày Thiên Hải nhướng cao, ngơ ngẩn hỏi nàng :
- Xảo Nhi cô nương có bởn cợt tại hạ không vậy?
- Cái gì mà bỡn cợt. Bộ đem gà và rượu theo là việc làm lạ lắm hay sao, mà Chu công tử ngạc nhiên quá vậy?
Thiên Hải nhăn nhó gải đầu nói :
- Ơ! Thì tại hạ chỉ lấy làm lạ thôi. Cô nương đem gà và rượu vào dòng suối hoang vắng này để ăn uống. Đó là chuyện lạ của tại hạ đó.
- Công tử thấy lạ cũng đúng thôi. Nhưng Xảo Nhi không thấy lạ chút nào.
Thiên Hải liếm mép khi ngửi được mùi gà bốc lên. Y hỏi :
- Bộ Xảo Nhi cô nương thích ăn uống trong khung cảnh hoang vắng như thế này lắm ư?
Xảo Nhi lắc đầu :
- Chu công tử thấy lạ đúng rồi. Nhưng Xảo Nhi không thấy lạ, bởi lẽ Xảo Nhi đã từng làm chuyện này. Xảo Nhi phải chờ ở đây cho đến quá nửa đêm mới lấy nước đem về do đó phải mang theo thức ăn và rượu để giải khuây qua đêm.
Thiên Hải chìa mặt tới nàng :
- Cái gì? Tại sao cô nương không lấy nước ngay lúc này rồi về có hơn không? Ở đây hoang vắng mà chưa đến quá nửa đêm, không sợ gặp phường ô lại à?
- Xảo Nhi đã quen rồi. Với lại nội tổ bảo lấy nước ở con suối này sau nửa đêm mới tinh khiết.
- Xảo Nhi cô nương cần nước suối tinh khiết để làm gì?
- Thì để nội tổ cất rượu bán. Chu công tử không thưởng thức rượu ngon của nội tổ?
- Ơ! Tại hạ...
- Công tử chưa thưởng lãm, bởi sợ hao tốn kim ngân. Xảo Nhi nói cho công tử biết nhé. Chỉ có những người biết uống rượu chẳng sợ tốn kim ngân mới được nội tổ cho uống thứ hảo tửu cất ra từ suối nước tinh khiết này đây.
Thiên Hải chớp mắt, chắc lưỡi. Y gãi đầu nói :
- Tại hạ không biết được bí mật đó, nếu biết thì chẳng ngại hao tốn ngân lượng đâu.
Y mỉm cười giả lả nhìn Xảo Nhi nhỏ giọng nói :
- Xảo Nhi cô nương! Chắc bầu rượu cô nương mang theo là đại hảo tửu mà nội tổ dành riêng cho những người biết thưởng lảm?
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải, mỉm cười nói :
- Còn ngon hơn cả loại hảo tửu đó nữa.
Thiên Hải giả lả cười :
- Lúc này tại hạ đang rất muốn thưởng thức rượu ngon. Chẳng hay Xảo Nhi

cô nương có thể để lại cho tại hạ bầu rượu mang theo được không?
Xảo Nhi ngúng nguẩy nói :
- Chu công tử trả cho Xảo Nhi bao nhiêu với bầu rượu này?
Thiên Hải xoa tay chắc lưỡi :
- Bao nhiêu cũng được. Lúc này tại hạ đang rất cần rượu ngon và...
Xảo Nhi cướp lời Thiên Hải :
- Và cả con gà của Xảo Nhi?
- Hé hé. Xảo Nhi cô nương quả là người tinh tường. Tại hạ chưa nói ra mà Xảo Nhi cô nương đã đoán biết.
- Thế sao Chu công tử không đến quán của Xảo Nhi? Từ đây đến đó cũng đâu có xa.
Thiên Hải nhăn nhó :
- Tại hạ muốn đến lắm chứ. Nhưng khốn nỗi không thể rời khỏi đây được.
- Vì sao vậy?
- Tại hạ có hẹn.
- Có hẹn? A Xảo Nhi biết rồi. Hẳn Chu công tử sợ lỡ hẹn với vị cô nương nào đó?
Thiên Hải bực dọc nói :
- Nếu chỉ có thế thôi thì tại hạ đã bỏ đi mất rồi. Cần gì phải ngong ngóng chờ người ta chứ. Có một người hẹn với tại hạ ở đây, nếu tại hạ bỏ đi thì sau này khó mà gặp được hắn.
Y lia bàn tay qua cổ mình, rồi nói :
- Kiếm của y bén lắm.
Xảo Nhi nhướng mày :
- Chu công tử đã từng muốn chết mà, sao giờ lại sợ chết.
- Lúc này lúc khác.
Thiên Hải vừa cười, vừa giả lả nói :
- Có lẽ tại hạ gặp Xảo Nhi cô nương nên mới không muốn chết nữa. Không muốn chết thì tất nhiên phải muốn sống rồi.
- Công tử nói thật chứ?
- Tất nhiên, lời của tại hạ không bao giờ giả dối rồi.
Y xoa bụng :
- Tại hạ sắp chết đói và chết khát nữa đây. Nếu không may mắn gặp được cô nương, e Thiên Hải chết đói tại con suối này quá.
- Thế sao công tử không nói sớm?
Xảo Nhi vội vã bày con gà và bầu rượu ra phiến đá. Nàng vừa sắp thức ăn, vừa nói :
- Đêm nay Xảo Nhi có Công tử cùng ngồi đối ẩm qua đêm. Chờ lấy nước cũng đỡ buồn.
- Xảo Nhi cô nương cứ tính bao nhiêu kim lượng, tại hạ vẫn có thể trả cho

cô nương.
- Xảo Nhi tính thì sợ Công tử không trả nổi đâu.
Thiên Hải vỗ vào túi gấm :
- Tại hạ có nhiều ngân phiếu trong túi gấm này. Với số ngân phiếu đang có thì cô nương cứ thoải mái tính. Tại hạ không tiếc với Xảo Nhi cô nương đâu.
Nàng liếc Thiên Hải :
- Mời huynh.
Không chờ Xảo Nhi mời tiếng thứ hai, Thiên Hải xé luôn con gà nhai ngấu nghiến.
Chỉ loáng qua, gã đã ăn gần hết nửa con gà mà quên một tiếng mời khách sáo.
Bưng cả bầu rượu, Thiên Hải dốc vào miệng tu luôn một hơi dài.
Hắn đặt bầu rượu xuống phiến đá liếm mép nói :
- Tại hạ chưa bao giờ ăn một bữa ngon như thế này.
Đến khi thốt dứt câu Thiên Hải mới nhận biết Xảo Nhi chưa ăn một miếng nào.
Y ngượng ngập nói :
- Xảo Nhi cô nương ăn đi chứ. Thịt gà của cô nương rất là ngon, hảo tửu thì chẳng có nơi nào bằng.
Thiên Hải vừa nói, vừa xé một miếng đưa cho nàng. Nhưng Xảo Nhi lắc đầu mỉm cười nói :
- Nhìn huynh ăn, Xảo Nhi đã thấy ngon miệng chằng khác gì mình đang ăn. Huynh cứ tự nhiên.
Thiên Hải nhếch môi cười giả lả rồi cho tiếp miếng thịt gà vào miệng nhai ngon lành.
Xảo Nhi hỏi :
- Thấy huynh ăn thịt gà, biết huynh không phải là người muốn chết, thế vì cái gì mà trước đây huynh cứ nằng nặc muốn chết? Thậm chí còn khích lệ Lư Thành Văn công tử đâm trúng tim mình.
Thiên Hải ngừng nhai nhìn Xảo Nhi. Y nuốt trửng miếng thịt đang nhai dở trong miệng. Cầm bầu rượu tu luôn một hơi rồi mới chậm rãi nói :
- Lúc đó tại hạ khác bây giờ.
- Huynh thay đổi nhanh như thế à?
- Phải thay đổi chứ.
Y giả lả cười :
- Có lẽ tại hạ gặp được cô nương nên mới thay đổi nhanh như vậy.
Nàng nguýt Thiên Hải.
Thiên Hải dùng tay áo chùi miệng.
Động tác của Thiên Hải khiến Xảo Nhi chau mày. Nàng lấy chiếc khăn giắt bên hông đưa cho Thiên Hải.

- Huynh dùng khăn của Xảo Nhi nè.
Đón lấy chiếc khăn của Xảo Nhi, Thiên Hải vừa mỉm cười, vừa nói :
- Xảo Nhi cô nương tốt quá.
- Chỉ tốt với một mình Chu huynh thôi.
- Sao cô nương lại tốt với tại hạ?
- Vì huynh cùng là người tốt. Phàm những con người tốt thì làm những điều tốt. Tại tửu quán của Xảo Nhi, huynh đã không ngại tổn thương mà bênh vực Xảo Nhi, nên mới được Xảo Nhi đối xử tốt với huynh.
Thiên Hải khoát tay :
- Hê! Đó chỉ là chuyện nhỏ, Xảo Nhi cô nương đừng bận tâm.
- Xảo Nhi phải đáp lại tấm lòng của huynh chứ.
- Tại hạ không thể ngồi khoanh tay để cho bọn Thanh Thành bỡn cợt với cô nương.
- Họ bỡn cợt với Xảo Nhi? Huynh không thích ư?
- Hành động của bọn Thanh Thành chẳng ai thích.
Nàng nhướng mày :
- Huynh là người không biết võ công thế không sợ Lư Thành Văn công tử lấy mạng sao?
Gã dù sao cũng là thiếu gia của Thanh Thành phái. Kiếm pháp của Thanh Thành thì đã vang danh thiên hạ rồi.
Thiên Hải bật cười giòn giã.
Xảo Nhi hỏi :
- Sao huynh cười?
- Tại hạ cười vì nghĩ đến gã Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn.
Xảo Nhi mỉm cười nói :
- Có gì vui huynh nói cho Xảo Nhi nghe với.
- Nói ra sợ Xảo Nhi không tin Thiên Hải.
- Xảo Nhi tin huynh chứ.
- Thật ư?
Xảo Nhi gật đầu.
Thiên Hải nói :
- Lúc ở tửu quán, tại hạ khích bác Lữ Thành Văn công tử, bảo gã đâm trúng tim thì gã lại e ngại, sợ hãi. Khi tại hạ rời trấn Hồ Nam thì gã lại đuổi theo đòi lấy mạng, thế là bị tại hạ tặng cho một kiếm. Hắn sợ đến nỗi hồn siêu phách lạc.
Xảo Nhi nhướng mắt ra vẻ ngạc nhiên :
- Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn bị huynh tặng cho một kiếm hồn siêu phách lạc à?
- Đúng như vậy. Chắc có lẽ sau này hắn chẳng dám quấy nhiễu Thiên Hải nữa đâu.

- Xảo Nhi nghe người ta nói kiếm pháp của Thanh Thành thiếu gia cùng rất cao thâm đó.
- Có cao thâm gì đâu. Chẳng qua thùng rỗng kêu to mà thôi.
Thiên Hải bưng bầu rượu tu một hơi nữa. Y bắt đầu chếnh choang, nên trở nên bốc đồng. Y nhìn Xảo Nhi cao hứng nói :
- Với tại hạ, kim ngân hôm nay không có thì ngày mai có, nhưng tình người mới quý.
- Sinh mạng có đáng quý không?
- Tất nhiên là quý rồi.
Thiên Hải xê mình đến ngồi cạnh Xảo Nhi.
Nàng lườm gã.
Thiên Hải vừa cười vừa nói :
- Tại hạ có một cách trả ngân lượng cho Xảo Nhi cô nương.
Xảo Nhi nghiêm mặt :
- Huynh định trả ngân lượng cho Xảo Nhi bằng cách nào?
Thiên Hải xua tay :
- Này nhé... Xảo Nhi vốn phải phục vụ cho những gã khách nhân rày đây mai đó, gặp người tốt thì chẳng nói làm gì. Nhưng nếu gặp những kẻ bỉ ổi như Lư Thành Văn thì thật là phiền phức. Tại hạ thiết nghĩ Xảo Nhi cũng nên có vài miếng võ để hộ thân trong những tình huống như hôm qua.
- Ý huynh là...
Thiên Hải cướp lời nàng :
- Tại hạ vốn có ba chiêu kiếm vô cùng thần kỳ. Chỉ một chiêu trong ba chiêu kiếm đó thôi đã khiến cho Thanh Thành thiếu gia hồn siêu phách lạc. Thiên Hải sẽ truyền thụ lại cho Xảo Nhi ba chiêu kiếm đó, Xảo Nhi cô nương không còn sợ ai bắt nạt mình nữa.
- Huynh tốt với Xảo Nhi như vậy à?
- Có gì đâu.. Chỉ cần Xảo Nhi thích thì Thiên Hải sẽ truyền ngay thôi.
- Xảo Nhi nghe nói, người võ lâm thà tốn kim ngân hoặc mất cả cái mạng, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ lộ khẩu quyết võ công. Huynh thì lại khác, chỉ có một con gà và bầu rượu năm cân đã đòi truyền thụ võ công cho Xảo Nhi.
Thiên Hải khoát tay :
- Thiên hạ khác với Thiên Hải. Có võ công nhằm để hộ thân và giúp đời, chứ đâu phải xưng hùng xưng bá để làm gì. Tại hạ chỉ mong sao võ công được hữu ích là được rồi.
Y đứng lên :
- Thiên Hải sẽ truyền cho Xảo Nhi cô nương ba chiêu kiếm vô địch. Đó là Tích Lịch kiếm, Thiên Vân kiếm và Mạn Vũ di kiếm. Cả ba chiêu, chiêu nào cũng có uy lực bất phàm.

Xảo Nhi lắc đầu :
- Xảo Nhi không thích luyện kiếm đâu.
- Sao không thích?
- Thà Xảo Nhi không có võ công thì không ai biết đến, còn như có võ công hắn bị nhiều người để mắt đến. Lúc bấy giờ càng sinh ra lắm chuyện phiền phức.
Thiên Hải sa sầm mặt, suy ngẫm một lúc rồi reo lên :
- Xảo Nhi cô nương nói rất đúng. Thà không biết võ thì xem ra tránh được nhiều điều phiền phức. Cổ nhân có câu: Một câu nhịn, chín câu lành.
Thiên Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng, nhìn Xảo Nhi, ngập ngừng hỏi :
- Nhưng không có võ công, nếu gặp những gã bỉ ổi như Lư Thành Văn thì sao? Chẳng lẽ cứ cúi gằm mặt, để cho gã muốn làm gì thì làm sao?
Xảo Nhi mỉm cười :
- Trên đời này có người tốt, người xấu, kẻ quân tử, người tiểu nhân. Nếu Lư Thành Văn là kẻ bỉ ổi, tiểu nhân thì ắt phải gặp quả báo với người chính nhân quân tử. Xảo Nhi đâu cần thiết phải có võ công cũng có người giúp đở kia mà.
Nàng nhìn Thiên Hải :
- Huynh không có võ công mà đâu ngại chạm mặt với Lư Thanh Văn.
Thiên Hải nhìn nàng, nhún vai. Y với tay cầm bầu rượu.
Xảo Nhi mỉm cười nói tiếp :
- Chu huynh. Xảo Nhi có một cách để huynh trả lại cho Xảo Nhi con gà và bầu rượu này.
Thiên Hải phấn chấn nói :
- Xảo Nhi cô nương định giá bao nhiêu?
Xảo Nhi lắc đầu nhìn Thiên Hải, nói :
- Xảo Nhi không tính bằng kim ngân đâu. Huynh đã ăn của Xảo Nhi miếng thịt gà và bầu rượu năm cân, giờ phải hái sao để cho Xảo Nhi nướng cho huynh ăn thử.
Thiên Hải trợn mắt nhìn nàng, ngập ngừng nói :
- Hái sao để nướng. Ôi chao? Tại hạ mới nghe nói cái món này lần đầu.
- Huynh chưa bao giờ ăn ư?
- Chẳng có ai hái được sao trên trời, thế mà Xảo Nhi còn muốn nướng sao để làm thức uống rượu nữa.
Thiên Hải ngồi xuống bên Xảo Nhi :
- Xảo Nhi chỉ cho tại hạ cách hái sao đi. Nếu được, Tại hạ sẽ hái tất cả những sao trên trời tặng cho Xảo Nhi cô nương, đặng nàng để dành nướng dần.
Xảo Nhi bật cười. Nàng vừa cười vừa nói :
- Hái sao là cách nói của Xảo Nhi.

- Thế ý của nàng là gì?
Xảo Nhi nhìn lên bầu trời đầy sao.
Thấy nàng nhìn lên trời Thiên Hải nghĩ thầm :
- "Cô đừng có bắt ta lấy cả vầng nguyệt đêm nay làm đĩa đựng sao nương của cô đấy nhé".
Xảo Nhi nói :
- Huynh có thấy sao trên trời không?
Thiên Hải gật đầu :
- Thấy. Nhưng sao trên trời chắc không ngon đâu, Xảo Nhi cô nương chọn món khác đi.
Nàng nhìn Thiên Hải bằng nửa con mắt, rồi nói :
- Xảo Nhi đâu bắt huynh hái sao trên trời.
- Nàng có muốn thì tại hạ hái cũng không được.
- Tưởng đâu huynh nói được mới hay chứ.
Thiên Hải nhăn nhó :
- Ngày xưa Trụ vương xây lầu cao để Đắc Kỷ hái sao còn hái không được, huống gì Chu Thiên Hải này.
- Xảo Nhi đâu có bắt bí Thiên Hải huynh, bắt người hái những vì sao trên kia đâu.
- Thế huynh hái sao ở đâu?
Xảo Nhi chỉ xuống con suối trong vắt :
- Huynh sẽ hái sao dưới con suối này.
- Hê? Hái sao dưới nước?
Xảo Nhi gật đầu :
- Chu huynh đừng nghĩ hái sao như vớt trăng trong hồ nhé. Xảo Nhi không phải là kẻ càn rỡ như Khương Tử Nha câu cá mà chẳng có lưỡi câu đâu.
- Thế hái bằng cách nào?
Nàng mỉm cười, nói :
- Trong con suối này có một loài cá tên là cá Lăng. Chúng có cuộc sống cực kỳ tinh khiết, nên thân hình trắng như ánh sáng sao đêm. Ban đêm nhìn xuống suối, huynh sẽ thấy cá Lăng như những vì sao trên trời. Nhưng bắt được cá Lăng không phải là dễ, bởi chúng rất nhát và tinh quái.
- Thiên Hải hiểu rồi.
Xảo Nhi mỉm cười :
- Huynh đừng coi thường giống cá lăng, cho dù huynh có ba chiêu kiếm thần kỳ. Ê! Nhưng ở đây huynh cũng đâu có kiếm.
- Thiên Hải vẫn có cách mà. Tại hạ sẽ khoán đãi nàng một bữa cá Lăng tuyệt nhất trên đời này.
Thiên Hải cao hứng, tìm ngay một nhánh cây, tách làm thành cái chạc hai. Y quay lại nói với Xảo Nhi :

- Xảo Nhi cô nương chuẩn bị nhóm lửa là được rồi đó.
- Khi nào có cá, Xảo Nhi mới nhóm lửa chứ.
- Sẽ có cá ngay cho nàng mà.
Thiên Hải bước lại bờ suối đứng đang chân. Đúng như lời Xảo Nhi nói, dưới lòng suối lũ cá Lăng bơi lượn lập lờ, vảy của chúng phản chiếu ánh sáng trăng lấp lánh như những vì sao trên trời.
Xảo Nhi nhìn trộm Thiên Hải, mỉm cười.
Nàng nói :
- Lũ cá Lăng nhát lắm, chỉ cần huynh động đậy là chúng sẽ tản đi ngay.
- Tại hạ sẽ không động đậy.
- Thế thì Xảo Nhi hy vọng có cá để ăn rồi.
Thiên Hải đứng bất động chờ lũ cá tùm tụm lại. Nhưng mỗi lần toan phóng cầy chạc hai để bắt cá thì y như rằng lũ cá có linh tính, tản đi ngay. Thậm chí một tiếng thở hơi mạnh của Thiên Hải, lũ cá Lăng cũng tản ra rồi mất nhanh vào những khe đá dưới dòng suối.
Thiên Hải nghĩ thầm :
- "Bắt được một con cá Lăng chẳng khác nào hái một vì sao trên trời. Khó thế là cùng!"
Xảo Nhi ngồi nhìn Thiên Hải đứng dưới con suối. Nàng ôn nhu nói :
- Huynh có thể bắt được chúng không?
- Lũ cá này rất tinh quái.
- Chính vì chúng tinh quái và nhút nhát, nên bắt chúng chẳng khác nào hái sao trên trời. Nhưng nếu huynh thành công thì sẽ thưởng thức một món cá độc nhất vô nhị.
- Tại hạ sẽ bắt được một con mà.
- Sao huynh không dụng kiếm pháp thần kỳ của huynh để bắt?
- Tại hạ đang có ý nghĩ đó. Phải dụng Tích lịch kiếm pháp mới khả dĩ bắt được, nhưng khi tại hạ toan phóng cây chạc hai thì chúng lại tản ra.
- Ha... Có lẽ lũ cá Lăng nghe được hơi thở của huynh đó.
- Huynh phải ngưng thở sao?
- Xảo Nhi không biết. Nhưng muốn bắt được cá lãng thì huynh không để cho chúng phát hiện huynh. Nếu chúng phát hiện ra huynh thì chẳng bao giờ bắt được một con nào đâu, Xảo Nhi nhóm lửa cũng chỉ bằng thừa.
- Tại hạ đã nói rồi, nhất định sẽ bắt được một con cá để trả nợ cho Xảo Nhi cô nương chứ.
- Huynh hứa rồi đấy nhé. Xảo Nhi rất muốn thưởng thức thịt cá Lăng nhưng chưa bao giờ được ăn đó.
- Hôm nay Xảo Nhi sẽ được ăn mà.
Thiên Hải nói xong, đứng thẳng lên điều hòa hơi thở. Mặc dù đã chú trọng hít thở nhè nhẹ. Nhưng lũ cá vẫn cứ phát hiện ra có sự rình rập, nên khi tụ lại

rồi nhanh chóng mất dạng trong các khe đá dưới lòng suối.
Khi Thiên Hải điều hòa được hơi thở để lũ cá Lăng không phát hiện được thì hai chân đã mỏi nhừ, như thể có bầy kiến bên trong xương tủy.
Thiên Hải nghĩ thầm :
- "Thiên Hải! Ngươi không được thất bại. Một con cá nhỏ nhoi tầm thường ngươi không bắt được thì đâu làm được chuyện gì nữa".
Ý niệm đó thôi thúc, Thiên Hải quyết định không bỏ cuộc. Mặc dù đứng trong làn nước suối lạnh buốt cùng với sương đêm giá lạnh, nhưng vì tập trung tất cả tinh thần chú nhãn vào bầy cá Lăng dưới dòng suối.
Thiên Hải lòng cảm nhận được cái lạnh, thậm chí trán còn xuất hạn mồ hôi. Bởi sự chịu đựng sự bất động như pho tượng.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải, hai cánh môi xinh xắn của nàng điểm một nụ cười mỉm.
Một tảng mây lướt qua vừa che nửa vầng trăng thì Thiên Hải thi triển Tích Lịch kiếm pháp nhằm ngay con cá Lăng gần nhất. Cây chạc ba trong tay chàng xuất nhanh hơn chớp mắt và cực kỳ chính xác. Con cá Lăng nằm gọn trong khe ngọn cây.
Thiên Hải phấn khích reo lên :
- Được rồi.
Với Thiên Hải, có lẽ con cá Lăng kia còn quý hơn cả bạc vàng châu báu bởi vì nó nên y phải chịu khổ hình suốt ba canh giờ mà chẳng biết đến thời gian.
Cầm con cá Lăng trong tay, Thiên Hải ôm khư khư đến cho Xảo Nhi.
Thiên Hải quệt mồ hôi trán :
- Con cá chỉ đúng ba ngón tay thế này mà khiến cho Thiên Hải đổ mồ hôi trán.
Xảo Nhi mỉm cười nhìn Thiên Hải :
- Đã muốn ăn ngon thì phải chịu cực chứ.
- Tại hạ chẳng muốn ăn chút nào, cho dù thịt cá có ngon đến mấy.
Xảo Nhi nheo mày :
- Huynh vì Xảo Nhi mà thấy cực há?
Thiên Hải khoát tay :
- Không, không. Thiên Hải không có nghĩ như thế đâu.
Nàng mỉm cười :
- Sau này huynh đã có thế tìm cá Lăng dễ hơn nhiều.
- Tại sao?
- Vạn sự khởi đầu nan. Nếu lúc đầu huynh không chịu đựng, thì mãi mãi chẳng bao giờ có sự chịu đựng để bắt cá.
- Xảo Nhi nói rất đúng. Ta cũng không ngờ mình lại có sức chịu đựng như vậy. Âu cũng là nhờ có Xảo Nhi.
Thốt ra câu này. Nếu Thiên Hải tinh mắt sẽ thấy ngay đôi lưỡng quyền Xảo

Nhi thẹn hồng, e lệ. Nàng quay mặt rồi cặm cụi đánh đá lửa nhóm bếp.
Xảo Nhi nướng cá rồi đặt lên phiến đá.
Mùi cá Lăng thơm dìu dịu, thứ mùi thơm tinh khiết mà không có loại sơn hào hải vị nào có thể sánh bằng.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải :
- Huynh dùng thử đi.
Thiên Hải bưng bầu rượu tu luôn một hơi rồi nhìn Xảo Nhi, lắc đầu nói :
- Con cá này huynh dành riêng cho Xảo Nhi đó.
Chỉ tay xuống dòng suối :
- Thiên Hải còn những hai ngày ở đây, thiếu chi cơ hội thưởng thức món cá ngon này.
- Nhưng huynh cùng ăn, Xảo Nhi mới vui.
Nàng vừa nói vừa tách một miếng thịt cá.
- Huynh dùng thử đi.
- Ậy! Con cá bé xíu thế này. Thôi được rồi. Đêm mai Xảo Nhi có ra thì Thiên Hải chuẩn bị sẵn một bữa cá Lăng thịnh soạn đãi Xảo Nhi.
Nàng nhướng mày :
- Huynh hứa rồi đấy nhé.
- Nam tử đại trượng phu đã nói thì phải giữ lời. Chỉ sợ Xảo Nhi không ra thôi.
- Nhất định Xảo Nhi sẽ ra thưởng lãm món cá Lăng của huynh.
Thiên Hải cho miếng cá vào miệng. Y chắc lưỡi :
- Quả là ngon tuyệt. Không có món ăn nào sánh bằng.
- Huynh tin Xảo Nhi chưa?
- Tin rồi.
Thiên Hải tách một miếng cá đặt vào tay Xảo Nhi :
- Xảo Nhi dùng chứ?
Nàng e lệ nhìn Thiên Hải :
- Có bao giờ huynh lo lắng cho người nào như vậy chưa?
Thiên Hải lắc đầu :
- Chưa. Trên đời này chi có một người huynh lo lắng thôi. Nhưng...
Xảo Nhi hỏi :
- Người đó là nam nhân hay nữ nhân?
- Nữ nhân.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài. Chàng muốn bộc bạch tâm sự với Xảo Nhi, muốn thổ lộ tình cảnh của mình với nàng nhưng rồi xua ý niệm đó đi, khẽ lắc đầu :
- Có nói ra thì Xảo Nhi cũng chẳng giúp gì được cho huynh. Hay nhất đừng nói.
- Bộ huynh... Huynh...

Thiên Hải cướp lời Xảo Nhi :
- Huynh rất kính trọng và thương cô cô.
Buông một tiếng thở dài Xảo Nhi nhìn ra suối. Bất ngờ nàng đứng lên :
- Chết rồi! Khuya quá, Xảo Nhi phải về đây. Huynh ở lại đây bảo trọng nhé.
Thiên Hải nắm tay nàng :
- Xảo Nhi ra về cẩn thận. Hay để huynh đưa Xảo Nhi về?
Nàng lắc đầu :
- Không cần đâu. Xảo Nhi đã quen đường rồi. Đêm khuya như thế này, huynh đưa Xảo Nhi về cũng Không tiện. Nhỡ nội tổ bắt gặp, sẽ hiểu sai về huynh và Xảo Nhi.
Thiên Hải mỉm cười, khẽ gật đầu :
- Xảo Nhi cẩn thận.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải, rồi chậm rãi bước đi.
Thiên Hải nhìn theo sau lưng nàng.
Sực nhớ ra Xảo Nhi quên lấy nước, Thiên Hải gọi nàng :
- Xảo Nhi!
Xảo Nhi dừng bước, quay lại.
Thiên Hải nói :
- Muội chưa lấy nước.
Xảo Nhi mỉm cười :
- Đêm nay lấy không được thì ngày mai Xảo Nhi sẽ đến lấy. Huynh bảo trọng nhé.
Nàng nói xong, quay lưng bỏ đi một mạch. Chẳng mấy chốc khuất hẳn vào màn đêm.
Thiên Hải ngồi xuống phiến đá, bất giác cảm thấy một nỗi buồn trống vắng, ngơ ngư nhè nhẹ len vào tâm hồn mình.
- Xảo Nhi!
Thiên Hải khẽ gọi tên nàng. Khi thốt ra hai tiếng Xảo Nhi, lòng Thiên Hải như nhẹ hẳn với một niềm vui kỳ lạ và mơ hồ.
Bưng bầu rượu, Thiên Hải trút vào miệng tu một hơi dài. Men rượu chạy mạnh qua từng mạch máu, tạo cho Thiên Hải một cảm giác lâng lâng diệu kỳ. Trong cảm giác đó, Thiên Hải nghĩ đến Xảo Nhi mà cảm thấy mình phấn chấn vô cùng.
Nằm duỗi dài trên phiến đá, chẳng mấy chốc Thiên Hải đà ngủ quên từ lúc nào không biết. Trong giấc mơ đó, Thiên Hải thấy Xảo Nhi bước đến ngồi bên cạnh mình.
Ngày thứ hai trôi qua, Thiên Hải cứ như kẻ mộng mơ mông lung luôn nghĩ đến Xảo Nhi.
Để quên thời gian chầm chậm trôi, Thiên Hải chăm chú bắt cá Lăng trong dòng suối trong vắt. Thế rồi để đến đêm, chàng ngong ngóng chờ Xảo Nhi

đến.
Nhìn số cá Lăng bắt được, Thiên Hải nói :
- Xảo Nhi hẳn không ngờ mình bắt được bao nhiêu chú cá này.
Quá nửa đêm, bóng dáng Xảo Nhi vẫn biền biệt. Đến lúc này Thiên Hải mới cảm nhận một sự trống vắng mênh mông trỗi dậy trong suy nghĩ của mình.
Ngày thứ ba, Xảo Nhi vẫn biền biệt bóng chim tăm cá. Đến lúc này thì chàng bỗng nhiên lo lắng có điều gì đó bất an xảy đến cho nàng.
Trời vừa chạng vạng bình minh, Thiên Hải gom những con cá Lăng bắt được xâu lại rồi rời dòng suối đi thẳng đến tửu quán.
Cửa tửu quán đóng im im, Thiên Hải ngần ngại đứng ngó không dám gõ cửa.
Chàng cảm nhận một nỗi hồi hộp khi gặp lại Xảo Nhi.
Đứng một lúc lâu, Thiên Hải mới dám gõ cửa.
Cộc cộc cộc
Chàng chờ đợi cánh cửa tửu quán hé mở để gặp lại Xảo Nhi. Nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.
Thiên Hải gõ cửa vừa gọi :
- Lão chủ quán, Xảo Nhi cô nương. Lão chủ quán? Tại hạ là Chu Thiên Hải.
Không có ai đáp lời Thiên Hải.
Thiên Hải bất giác lo âu với sự im lìm vắng lặng đó. Hít một luồng chân khí, Thiên Hải đẩy cửa bước vào. Trong tửu quán vắng lặng như tờ. Mọi vật dụng đã gom về một góc.
Thiên Hải gọi :
- Xảo Nhi cô nương! Thiên Hải đem cá Lăng cho cô đây.
Không có ai đáp lời Thiên Hải. Chàng bước thẳng đến nhà sau, không thấy Xảo Nhi và lão chủ quán.
Thiên Hải cau mày, nghĩ thầm :
- "Xảo Nhi và nội tổ đi đâu nhỉ? Chắc hẳn họ đi đâu đó mua thức ăn đây".
Nghĩ như vậy, Thiên Hải bắc ghế ngồi chờ. Đến xế trưa mà Thiên Hải vẫn không thấy Xảo Nhi và lão chủ quán quay về. Thiên Hải đang miên man suy nghĩ xem Xảo Nhi và lão chủ quán đi đâu thì nghe tiếng vó ngựa vọng đến thính nhĩ. Rồi tiếng ngựa hí vang ngay trước cửa tửu quán.
Thiên Hải bước ra ngoài.
Đập vào mắt chàng là ba gã đại hán vận hắc y dạ hành, đầu đội mũ có cánh chuồn dỏng cao, ống tay áo có viền kim tuyến, nhưng nổi bật nhất là hình chiếc đầu lâu trắng hếu thêu giữa ngực. Cả ba đều có sắc mặt lạnh lùng, cùng nước da tái nhợt. Ba gã nhìn Thiên Hải.
Gã đứng giữa khoát tay :
- Đốt quán!
Nghe họ nói đốt quán, Thiên Hải giật mình thét lên :

- Không được làm vậy!
Gã đại hán đứng giữa gằn giọng nói :
- Tiểu tử là ai, mà đám cản ngăn bổn Đàn chủ Hoặc Dị Cung?
- Tại hạ chẳng là ai cả. Nhưng các người không được đốt quán của Xảo Nhi.
Hoặc Dị Cung chỉ Thiên Hải :
- Giết gã!

Hồi 10
Lãnh tình

Thiên Hải vừa nghe gã Đàn chủ Hoặc Dị Cung phát lệnh giết mình, hốt hoảng khoát tay :
- Hê! Lý do gì mà người muốn giết tại hạ chứ?
- Lấy mạng ngươi thì sao nào?
- Ai dám cãi lệnh bổn Đàn chủ thì sát tử không tha.
Hoặc Dị Cung quát tiếp :
- Hai ngươi còn chờ gì nữa?
Thiên Hải thối một bộ, lớn tiếng nói :
- Trong tay tại hạ không có một tấc sắt các người lấy mạng ta đâu phải là hay.
Y hất mặt nói với hoặc Dị Cung :
- Hoặc đàn chủ! Nếu ngươi có bản lĩnh thì cùng với Chu Thiên Hải đấu với nhau ba chiêu, cần gì phải sai những người khác thay ngươi. Hay ngươi là chú rùa rút cổ, chỉ biết lệnh cho người khác chết thay mình.
Đôi chân mày của Hoặc Dị Cung nhíu lại :
- Tiểu tử vừa nói gì?
- Bộ Đàn chủ điếc hay sao mà không nghe?
- Ngươi vừa mới xưng danh là Chu Thiên Hải.
- Chu Thiên Hải là ta đó.
Đàn chủ Hoặc Dị Cung cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Gã vừa cười, vừa chỉ Thiên Hải.
- Ông trời run rủi đặt cái mạng của tiểu tử vào tay bổn Đàn chủ rồi.
Gã vừa nói, vừa vươn tay chộp lấy thanh kiếm của tên môn hạ đứng bên phải, phóng vút về phía Thiên Hải.
Lối phi kiếm của Hoặc Dị Cung Đàn chủ khiến Thiên Hải giật mình. Thanh kiếm đi nhanh đến độ Thiên Hải chỉ kịp thấy ánh kiếm như đám tinh sa rồi mất hút. Khi định thần thì thanh kiếm đã ghim ngay trước mũi giày mình.
Xương sống Thiên Hải bất giác gai buốt.
Y nghĩ thầm :
- "Quỷ tha ma bắt gà này đi. Hắn làm mình giật mình".
Thở hắt ra một tiếng, Thiên Hải cầm đốc kiếm giật mạnh lên. Y phải dùng hết sức lực mới rút được lưỡi kiếm lên khỏi mặt đất.

Thiên Hải thủ kiếm nghĩ thầm :
- "Không biết với ba chiêu kiếm thần kỳ của Thánh Nữ nương nương, mình có thắng được gã này không?"
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải vẫn cương cường nói :
- Hoặc đàn chủ? Tôn giá sẵn sàng chưa?
- Giao thủ với một tiểu tử vô danh như ngươi thì Hoặc mỗ cần gì phải khẩn trương. Trước hay sau thì ngươi cũng phải nộp mạng vào cho thủ cốt của bổn Đàn chủ.
Hoặc Dị Cung vừa nói, vừa lòn tay ra sau lưng lấy binh khí.
Thấy binh khí của hắn, xương sống Thiên Hải càng gai lạnh hơn.
Trên tay Đàn chủ Hoặc Dị Cung không phải là kiếm, cũng không phải là đao, không phải là đoản côn, đoản kiếm hay đoản đao mà một cánh tay khô cốt, với năm ngón chỉ đen ngòm.
Hoặc Dị Cung nói :
- Lâu lắm rồi, Bạch Cốt thủ của bổn Đàn chủ chưa móc tim tên nào, hẳn hôm nay nó sẽ rất vui khi được móc tim của tiểu tử.
Thiên Hải cáu gắt nạt ngang :
- Bộ tim của Chu Thiên Hải dễ để cho Đàn chủ moi lắm ư?
Lời còn đọng trên miệng, Thiên Hải thi triển Tích Lịch kiếm.
Kiếm của Thiên Hải thoắt ra điểm tới yết hầu Hoặc Dị Cung.
Mặc dù chưa có nội lực nhung Tích Lịch kiếm pháp của Thiên Hải đâu phải tầm thường, điều đó được minh chứng qua cuộc giao thủ giữa chàng với Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn, thế mà Hoặc Dị Cung xem ra chẳng coi kiếm pháp của Thiên Hải vào đâu.
Gã chờ cho mũi kiếm chỉ còn cách mình một gang tay, thì phạt ngang ngọn Bạch Cốt thủ. Bàn tay khô cốt chém xả lấy sống kiếm của Thiên Hải.
Chát!
Thiên Hải chúi đầu đến trước, ngã sóng soài bởi nội lực mãnh liệt do Bạch Cốt thủ tạo ra đập vào sóng kiếm của mình.
Thiên Hải lồm cồm đứng lên trong khi Đàn chủ Hoặc Dị Cung chằng thèm xuất kích tận dụng tiên cơ.
Gã bật cười lớn :
- Kiếm pháp và nội lực như thế mà đòi giao thủ với bổn Đàn chủ, xem chừng gan của tiểu tử thì lớn, nhưng mạng của ngươi thì lại quá nhỏ.
Hoặc Dị Cung chờ cho Thiên Hải trụ bộ mới hất mặt nói tiếp :
- Nào! Xuất thủ tiếp đi.
Thiên Hải giờ mới nhận ra đối phương của mình chẳng giống chút nào với Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn, bất giác hồi hộp ra mặt mà cứ đứng ngây ra nhìn Hoặc Dị Cung.
Hoặc Dị Cung cười kháy nói :

- Tiểu tử? Ngươi sợ rồi ư?
- Thiên Hải mà biết sợ ư?
Thiên Hải quát lớn :
- Đở kiếm!
Lần này Thiên Hải thi triển chiêu thứ hai Triển Vân kiếm.
Lưỡi kiếm của Thiên Hải cắt một đường vòng cung tợ chớp trời vụt đến vùng thượng đẳng của họ Hoặc.
Cũng như lần trước, Hoặc Dị Cung chẳng một chút khẩn trương, bởi vì y đã nhận ra kiếm pháp của Thiên Hải chẳng hề có nội lực.
Lần này, y chờ cho lưỡi kiếm còn cách mình đúng một gang tay mới dùng song chỉ bắt kiếm.
Cạch!
Thiên Hải nghệch mặt, bởi thủ pháp thần kỳ vô biên của đối phương.
Nhìn song chỉ của Dị Cung kẹp lưỡi kiếm của mình, Thiên Hải cứ trố mắt mở to hết cở. Y không tin được vào sự thật hiển nhiên đó mà buột miệng hỏi :
- Tay của tôn giá bằng thịt hay bằng sắt vậy?
- Tất nhiên là bằng thịt rồi.
Dị Cung vừa nói, vừa đẩy nhẹ đến trước.
Chỉ một cái đẩy nhẹ của vị Đàn chủ họ Hoặc thôi mà Thiên Hải phải thối lui mười bộ, té ngửa ra sau.
Dị Cung cười nắc nẻ nhìn Thiên Hải nói :
- Ngươi biết dùng kiếm chiêu mà chẳng có nội lực. Lạ lắm đó. Nếu ngươi có nội lực thì những chiêu kiếm của ngươi cũng đáng mặt là một hảo kiếm khách trên giang hồ. Nhưng... Tất cả đều đã quá muộn rồi.
Dị Cung hoành Bạch Cốt thủ ra sau lưng, nhướng mày nói :
- Tiểu tử còn chiêu gì nữa không?
Thiên Hải suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Tại hạ còn rất nhiều chiêu. Đây là chiêu thứ ba của tại hạ đây.
Lần này, Thiên Hải sử dụng chiêu thứ ba Mãn Vũ di kiếm. Chung quanh Thiên Hải xuất hiện muôn vàn những ánh điểm kiếm như bầy đom đóm dầy đặc, chụp tới Hoặc Dị Cung.
Thiên Hải vừa vận động kiếm chiêu, vừa nói :
- Đây là chiêu Mạn Vũ di kiếm, không biết tôn giá có đón đỡ được không?
Hoặc Dị Cung cao ngạo nói :
- Với bổn Đàn chủ, chiêu kiếm này của ngươi quá tầm thường, chẳng có gì để ngươi huênh hoang cả.
Sự cao ngạo đó suýt khiến cho Hoặc Dị Cung trả giá. Hắn mặc nhiên thờ ơ với những đóm kiếm tinh sa mà chờ đợi lưỡi kiếm của Thiên Hải xuất hiện mới dùng song chỉ bắt lại.

Nhưng khi màn Mạn Vũ di kiếm chụp đến, Dị Cung mới giật mình bởi không thể nào phân biệt đâu là hư đâu là thực. Tất cả ba mươi sáu đại huyệt trên người gã đều cảm nhận có kiếm ảnh tạo áp lực.
Phàm một cao thủ như Hoặc Dị Cung đã đảm nhận chức vị Đàn chủ thì nội lực đã đạt đến cảnh giới hư hỏa thuần thanh. Y có thể cảm nhận kiếm khí của đối phương tập kích vào đâu trên ba mươi sáu đại huyệt của mình để có phương cách hóa giải. Nhưng với kiếm pháp của Thiên Hải thì cả ba mươi sáu đại huyệt đều có sát kiếm tạo áp lực đều nhau.
Chính vì lẽ đó mà y lúng túng, không phân biệt đâu là hư đâu là thực. Đến khi nhận ra điều này thì Mạn Vũ di kiếm của Thiên Hải đã chụp đến gã rồi.
Đàn chủ Hoặc Dị Cung hốt hoảng điểm chân lướt nhanh về sau. Thao tác phản ứng của họ Hoặc cực kỳ nhanh. Nhưng búi tóc vẫn bị mũi kiếm của Thiên Hải xuyên qua cắt đứt.
Hoặc Dị Cung thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc. Y thở phào một tiếng, khi biết mình đã thoát được khỏi võng lưới tử thần để rồi tức uất lên.
Mặt Hoặc Dị Cung biến sắc đỏ gấc vì tức giận. Gã nhìn nhúm tóc cuốn theo chiều gió mà nghĩ thầm :
- "Kiếm pháp của gã này quả là siêu quần xuất chúng, nếu không giết gã, sau này khó còn có cơ hội".
Cùng với ý nghĩ đó, trán Hoặc Dị Cung chợt điểm một giọt mồ hôi.
Gã nghiến răng rít lên :
- Tiểu tử! Đã đến lúc bổn Đàn chủ tống tiễn ngươi đi rồi đây.
Hoặc Dị Cung thét lớn. Cùng tiếng thét đó gã điểm chân thân pháp vút lên cao năm bộ, cắt một đường vòng cung, phối hợp cùng với ngọn Bạch Cốt thủ, chụp tới Thiên Hải.
Bộ pháp của họ Hoặc như cánh chim sắt săn mồi. Còn ngọn Bạch Cốt thủ lại tợ móng vuốt chim ưng linh hoạt xô xuống đỉnh đầu Thiên Hải.
Tất cả mọi diễn biến chỉ diễn ra trong chớp mắt mà Thiên Hải không thể nào có phản xạ gì ứng phó.
Ngọn Bạch Cốt thủ gần như chụp được vào thiên đỉnh Thiên Hải thì một chiếc bóng trắng lướt tới.
Bạch y nhân dụng kiếm thần kỳ. Tạo luôn áp lực đón thẳng lấy chiếc Bạch Cốt thủ của Hoặc Dị Cung.
Kiếm và trảo chạm thẳng vào nhau.
Choang!
Ngọn Bạch cốt trảo và lưỡi kiếm cùng bật trở ra, sau lần chạm thẳng đó.
Bạch y nhân đảo bộ trên không như rồng uốn khúc, đồng thời liên thủ phát tác liên tiếp những chiêu kiếm thần kỳ và mãnh liệt, buộc họ Hoặc thối lui luôn năm bộ.
Không dồn Hoặc Dị Cung vào thế hạ phong, mà chỉ dồn gã lui về sau. Bạch

y nhân bất ngờ đảo bộ lướt đến bên Thiên Hải. Hữu thủ vươn ra thộp lấy tay trái chàng.
Bạch y nhân đạp mạnh chân xuống đất, thi triển luôn khinh công thần kỳ kéo Thiên Hải băng mình thoát đi.
Thấy Bạch y nhân níu Thiên Hải băng mình đi, Hoặc Dị Cung không đuổi theo, mà lại trả Bạch thủ cốt vào vỏ da đeo sau lưng. Y nhìn theo bóng Bạch y nhân và Thiên Hải đang khuất dần vào cánh rừng tùng.
Hai gã thuộc hạ của Hoặc Dị Cung đồng lên tiếng hỏi :
- Đàn chủ. Chúng ta rượt theo chứ?
Hoặc Dị Cung lắc đầu :
- Không.
Y chỉ gian tửu điếm :
- Đốt tửu điếm này đi.
* * * * *
Trở lại Chu Thiên Hải.
Khi đã biết chắc mình đã thoát được cảnh giới tử vong trong đường tơ kẽ tóc nhờ Bạch y nhân, giờ mới định thần để ý đến ân nhân.
Mùi hương thơm thoang thoáng xộc vào khứu giác rất quen thuộc, mùi phấn hương mà Thiên Hải đã từng ngửi được tại gian nhà hoang.
Thiên Hải mừng rỡ nói :
- Thánh Nữ!
Thánh Nữ im lặng níu Thiên Hải quay lại đúng con suối trong rừng tùng.
Vừa buông tay Thiên Hải, Thánh Nữ lướt mình qua dòng suối đứng quay lưng lại chàng.
Thiên Hải thất vọng vì không thấy được diện dung của Thánh Nữ, bởi chiếc nón rộng vành có rèm phủ.
Thiên Hải ôm quyền xá :
- Đa tạ Thánh nữ đã giải nguy cho Thiên Hải.
Thánh Nữ cất tiếng thật thánh thót thanh tao, nhưng lại gắt gỏng nói :
- Ngươi thật là khinh xuất. Nếu như bổn Thánh Nữ không đến kịp thì ngươi đã mất mạng bởi Bạch Cốt thủ của Đàn chủ Hoặc Dị Cung rồi.
Thiên Hải nghe Thánh Nữ quở trách thì lúng túng chống chế :
- Tại hạ những tưởng với ba chiêu kiếm thần kỳ mà Thánh Nữ truyền thụ có thể khắc chế những người đó.
Thánh Nữ nạt ngang :
- Hoang đường! Ngươi không biết mình không có nội lực à?
- Ơ... Không hoang đường đâu.
- Sao lại không hoang đường?
- Với chiêu kiếm thứ ba, Thiên Hải đà đâm đứt búi tóc của Hoặc đàn chủ.
- Chẳng qua y khinh xuất mà thôi. Lối suy nghĩ của ngươi thì võ công trong

giang hồ võ lâm chỉ một sớm một chiều đã có thể tụ thành sao. Ba chiêu kiếm mà ta truyền cho ngươi chỉ dùng để hộ thân rồi tìm cách mà thoát chạy.
Thánh Nữ hừ nhạt một tiếng, nói tiếp :
- Ngươi nên biết những cao thủ trong giang hồ nhiều như sao đêm trên trời. Mà ngươi với ba chiêu kiếm của ta chỉ là con đom đóm không hơn không kém.
- Tại hạ biết lỗi của mình rồi.
Thánh Nữ nương nương hừ nhạt rồi nói tiếp :
- Từ bây giờ. Ngươi không được gây hấn với các cao thủ của Diêm Vương môn. Vì họ đều là những đại cao thủ kỳ tuyệt của giới võ lâm. Ngươi nên tránh xa họ thì mới mong giữ được mạng sống của mình.
- Sau nầy Thiên Hải lượng được sức mình.
Buông một tiếng thở dài, Thánh Nữ nương nương hỏi :
- Vì nguyên cớ gì mà ngươi gây hấn với Hoặc đàn chủ của Diêm Vương môn?
Thiên Hải lưỡng lự nói :
- Ba người đó toan đốt tửu quán của Xảo Nhi.
- Họ đốt tửu quán của Xảo Nhi thì có liên quan gì đến ngươi, mà ngươi gây hấn với họ?
- Thánh Nữ nương nương không biết.
Xảo Nhi nên trách Thiên Hải.
Thánh Nữ nương nương nghiêm giọng hỏi :
- Xảo Nhi là người quan hệ với ngươi thế nào, mà xem chừng ngươi quan tâm với Xảo Nhi quá vậy?
Thiên Hải ngượng ngập nói :
- Xảo Nhi là người rất tốt.
- Cho là người tốt thì cũng chưa đến mức ngươi phải đem cái mạng ra để giữ cho thị cái tửu điếm nghèo nàn đó.
Thánh Nữ nương nương khẽ lắc đầu, nghiêm giọng nói :
- Phải ngươi đã yêu Xảo Nhi cô nương nào đó rồi, phải không?
Thiên Hải lúng túng :
- Thiên Hải cũng không biết nữa. Nhưng...
- Nhưng sao?
- Thiên Hải không muốn thấy ai bắt nạt Xảo Nhi.
- Tại sao?
- Bởi vì Xảo Nhi quá chân chất và hiền lành.
Thánh nữ nương nương nghiêm giọng nói thật chậm :
- Ta muốn ngươi nói thật lòng mình chứ đừng quanh co.
- Thánh Nữ nương nương muốn hỏi gì?
- Ngươi có nhớ Xảo Nhi cô nương không?

Thiên Hải gật đầu. Y gật đầu mà thầm nghĩ :
- "Ơ lạ thật? Có gì mà Thánh Nữ nương nương lại hỏi chuyện riêng tư của mình?"
Thánh Nữ nương nương hỏi tiếp :
- Ta hỏi ngươi, ngươi có yêu Xảo Nhi cô nương không?
- Ơ! Thiên Hải cũng không biết.
- Nếu như ta nói ngươi đã yêu Xảo Nhi cô nương thì ngươi nghĩ sao?
- Ơ... Mà hình như Thiên Hải cũng có tình với nàng.
- Hẳn Xảo Nhi cô nương của ngươi đẹp lắm, phải không?
- Với tại hạ thì Xảo Nhi rất đẹp.
- Trong mắt ngươi chỉ có mỗi mình Xảo Nhi cô nương đó?
- Ơ... Mà sao Thánh Nữ nương nương...
Thiên Hải lấp lững bỏ câu hỏi giữa chừng.
Thánh Nữ nương nương cười khảy rồi nói :
- Ngươi nghĩ ta xen vào chuyện riêng tư của ngươi à?
- Thiên Hải khó trả lời cho Thánh Nữ nương nương.
- Nếu như bổn Thánh Nữ tác hợp ngươi với Xảo Nhi cô nương, thì ngươi có đồng ý không?
- Tại hạ là kẻ phiêu bạt giang hồ, chẳng biết ngày mai ra sao. Sợ Xảo Nhi khổ với tại hạ.
- Nhưng nếu Xảo Nhi cô nương chẳng sợ khổ ải. Yêu ngươi thì ngươi nghĩ sao?
Thiên Hải lúng túng :
- Xảo Nhi không biết Thiên Hải là ai? Người như thế nào, có lẽ nàng không để tâm đến Thiên Hải đâu.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói tiếp :
- Đến lúc này Thiên Hải không biết Xảo Nhi như thế nào. Nàng đã làm gì, đi đâu để cho bọn người của Diêm Vương môn kéo đến đốt tửu điếm. Không biết nàng ra sao rồi?
- Ngươi yên tâm. Ta nghĩ một người tốt như Xảo Nhi cô nương thì hẳn trời sẽ phù hộ cho cô ta.
- Lúc nào Thánh Nữ cũng tin vào tiên cơ.
- Không có trời, tất không có đất. Không có trời đất thì hẳn không có con người. Xảo Nhi cô nương là người tốt thì hẳn không có chuyện gì xảy ra cho cô ta cả. Bằng như ngược lại thì dù cô ta có võ công cao thâm như thế nào cũng khó mà tránh khỏi sự trừng phạt của lưới trời.
Thánh Nữ nương nương ngưng lời một lúc rồi nói tiếp :
- Nếu ta có dịp gặp Xảo Nhi cô nương sẽ nói lại với nàng những gì ngươi đã nói với ta, chỉ cần ngươi thật lòng với nàng mà thôi.
Thiên Hải nói :

- Tại hạ mong Xảo Nhi được bình an.
- Nàng sẽ bình an. Ngươi nhớ lời ta dặn đó. Bảo trọng.
Thánh Nữ nương nương thốt dứt câu, điểm chân cất mình băng thẳng đến trước.
Bóng dáng của Thánh Nữ nương nương nhanh chóng theo với thuật khinh công kỳ tuyệt mất hút trong rừng tùng.
Thiên Hải ngơ ngẩn đứng nhìn vào rừng tùng tự hỏi :
- Thánh Nữ nương nương là ai? Mình có cảm tưởng như lúc nào người cũng quan tâm đến mình. Tại sao lúc nãy mình không thỉnh ý Thánh Nữ nương nương, cho mình được diện kiến chân diện của người?
Thiên Hải lắc đầu, nhẩm nói :
- Thế nào mình cũng sẽ gặp lại Thánh cô nương nương. Bây giờ thì đến Thiếu Lâm tự. Đến đó, mình sẽ xin với Phương trượng Giác Chân cho mình thụ giáo võ công Thiếu Lâm.
Thiên Hải cột lại túi nãi rồi rảo bước rời dòng suối. Chàng sực nhớ đến Diệp Cát Quần mà nghĩ thầm :
- "Đã quá ba ngày rồi, mà Diệp Cát Quần vẫn không xuất hiện để đòi lại quyển kiếm phổ của hắn, vậy là quyển kiếm phổ kia đã thuộc về mình. Hay mình cứ ở lại dòng suối này luyện kiếm quyết của Diệp Cát Quần để chờ Xảo Nhi, xem nàng có đến không".
Thiên Hải ngồi xuống phiến đá. Y sực nghĩ đến Minh Nguyệt :
- Còn báu vật của Minh Nguyệt tỷ tỷ? Minh Nguyệt đâu có kỳ hạn cho mình. Cứ ở đây luyện kiếm của Diệp Cát Quần trước đã, rồi đến Thiếu Lâm sau. Lúc này mình đến Thiếu Lâm, sợ chưa đến đã bị người ta sát tử rồi. Giục tốc bất đạt, chi bằng cứ ở đây vừa chờ Xảo Nhi vừa luyện kiếm Thượng Ngươn.
Với ý nghĩ đó, ngay hôm đó, Thiên Hải dựng tạm cho mình một căn chòi ven bờ suối. Chàng đã quyết định lưu lại bên dòng suối để luyện Thượng Ngươn kiếm pháp.

Hồi 11
Đối diện Thần Chết

Diệp Cát Quần ngoảnh mặt chỗ khác, chẳng màng đến bàn đại yến đầy những món cao lương mỹ vị.
Y khoát tay khiến cho sợi xích va vào vách đá khua leng keng, rồi rống lên :
- Diêm Vương môn chủ? Lão định mua chuộc Diệp mỗ bằng cao lương mỹ vị đó à? Những thức ăn đó có gì lạ với Diệp mỗ đâu. Ta đã từng hưởng thụ những thức ăn ngon của ngươi nhiều đó.
Cánh cửa đá được kéo lên, Môn chủ Diêm Vương môn bước vào. Giờ lão không vận bộ thụng y Diêm Vương môn chủ, mà thay vào đó là bộ quân phục vương triều.
Bước đến bên bàn đại yến, Diêm Vương môn chủ nhìn Diệp Cát Quần, đằng hắng nói :
- Trên bàn đại yến này gồm những món ăn độc nhất vô nhị trong cõi đời này.
Lão bưng đĩa thức ăn chìa đến trước mặt :
- Đây là những củ tuyết liên sâm được cắt với chân gà ác. Người bịnh chỉ dùng một chén đã có thể hồi phục sức lực.
Đặt đĩa tuyết liên nhân sâm xuống, bưng đĩa thức ăn khác chìa đến trước mặt Diệp Cát Quần, Diêm Vương môn chủ nói tiếp :
- Còn đây là đĩa mật mãng xà chúa, mà bất cứ ai luyện tập võ công đều muốn dùng. Bởi dùng được mật của mãng xà chúa thì chẳng khác nào được gặp kỳ duyên có tật gia tăng công lực.
Đặt đĩa mãng xà chúa xuống bàn, Diêm Vương môn chủ chắp tay sau lưng, định nhãn nhìn Diệp Cát Quần :
- Trên bàn đại yến kia, ngoài hai đĩa thức ăn tuyết liên nhân sâm, mật mãng xà chúa còn có những thứ khác đều danh bất hư truyền. Túc hạ đà nhịn đói suốt mười ngày qua hẳn là rất đói. Đối với người bình thường, nhịn đói mười ngày thì sức lực kiệt quệ, nhấc tay chân không nổi.
Ngừng một chút, Diêm Vương môn chủ vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói tiếp :
- Hẳn túc hạ rất đói. Cái đói có thể khiến túc hạ bực bội. Nhưng tại sao lại không muốn dùng những món ăn mà bổn vương chỉ muốn dành riêng cho túc hạ?
Diệp Cát Quần cười khảy, rồi nói :
- Môn chủ tưởng những thứ đó mua chuộc được Diệp mỗ ư? Ngươi đừng có

nằm mơ, với hy vọng một chút những thứ thực phẩm rẻ tiền có thể khiến ta trao cho ngươi Thượng Ngươn kiếm pháp?
Y ngửa mặt cười khanh khách, vừa cười vừa nói :
- Môn chủ! Nếu ngươi muốn cho Diệp mỗ tâm phục khẩu phục, thì cùng ta giao đấu một trận sinh tử có hay hơn không?
Diêm Vương môn chủ vuốt râu, mỉm cười, từ tốn đáp lời Diệp Cát Quần :
- Bổn vương quý trọng tài năng của túc hạ nên mới trọng thị như vậy.
- Trọng thị mà lại giam Diệp mỗ ở đây à?
- Bổn vương giam túc hạ, xiềng tứ chi, bởi vì sợ túc hạ có thể bỏ đây mà đi. Với Thượng Ngươn kiếm pháp thì túc hạ có thể ra khỏi Âm Dương giới, mà điều đó thì bổn vương không muốn.
- Thế ngươi muốn gì ở Diệp mỗ?
- Bổn vương muốn có một tên thuộc hạ thân tín phục vụ bổn vương.
Diệp Cát Quần hừ nhạt :
- Ngươi đừng có nằm mơ. Diệp mỗ đã luyện thành Thượng Ngươn kiếm pháp, đả thông hai đại huyệt Sinh Tử huyền quan thì không cúi đầu với ai đâu. Chỉ có thiên hạ cúi đầu trước Diệp mỗ mà thôi.
Diêm Vương môn chủ vỗ tay tán thưởng lời nói của Diệp Cát Quần. Y vừa vỗ tay, vừa nói :
- Khí khái! Túc hạ có hào khí hơn người. Bổn vương chọn túc hạ không lầm.
Diêm Vương môn chủ vuốt râu nhìn Diệp Cát Quần :
- Túc hạ rất khí khái, nhưng lại là kẻ vô ơn bạc nghĩa.
- Diệp mỗ chưa mang ơn ai, thế mà ngươi nói ta là kẻ vô ơn.
Y cười kháy, nhướng mày nhìn Diêm Vương môn chủ, bĩu môi nói :
- May mắn là Diệp mỗ chưa dùng những thức ăn trên bàn kia, nếu lỡ ăn rồi chắc phải móc họng mà ói ra trả lại cho ngươi.
Những tưởng đâu lời nói đó của Diệp Cát Quần khiến Diêm Vương môn chủ giận, nhưng lão rất điềm nhiên như chẳng hề nghe tới.
Lão từ tốn nói :
- Bổn vương nói túc hạ là kẻ vô ơn bội nghĩa không sai đâu.
- Diệp mỗ thà chết chứ chẳng ăn thức ăn của ngươi để mang tiếng là kẻ vô ơn bạc nghĩa.
Diêm Vương môn chủ khoát tay :
- Bổn vương không nghĩ đến những thực phẩm này đâu.
Lão nói dứt câu, phủi ống tay áo quan bào. Một đạo nhu kình vô thanh vô sắc phát ra, thổi tung bàn đại yến đổ tất cả mọi thứ xuống đất.
Lão nhìn lại Diệp Cát Quần, trang trọng nói :
- Nếu không có bổn vương thì hẳn bây giờ túc hạ đã tẩu hỏa nhập ma.
Diệp Cát Quần sa sầm mặt :
- Diệp mỗ nhờ đại ca mình.

Diêm Vương môn chủ nạt ngang :
- Không. Nhờ bổn vương chứ. Đại ca của túc hạ, Diệp Tùng nếu không có bổn vương đã chết rồi. Nhờ có bổn vương mà y còn được sống để chờ túc hạ đến hợp nhất kiếm tông, đả thông hai đại huyệt Sinh Tử huyền quan đó.
Diệp Cát Quần cướp ngang lời Diêm Vương môn chủ :
- Diệp mỗ chẳng cần biết ai, mà chỉ biết mỗi mình sư huynh của mình thôi.
- Thế cũng được. Bổn vương nghĩ Diệp Tùng dưới suối vàng nghe được câu nói này của túc hạ sẽ rất mãn nguyện.
Diêm Vương môn chủ nhìn Diệp Cát Quần vuốt râu mỉm cười :
- Túc hạ không nhận những thực phẩm của bổn vương, bổn vương cáo từ vậy.
Diêm Vương môn chủ nói xong, chắp tay sau lưng, thong dong bước trở ra.
Diệp Cát Quần gọi giật lại :
- Môn chủ!
Diêm Vương môn chủ dừng bước. Lão không nhìn lại, mà thản nhiên nói :
- Túc hạ muốn chỉ giáo bổn vương điều gì?
- Nếu ngươi là kẻ quang minh chính đại, muốn thâu phục Diệp mỗ làm kẻ tâm phúc cho ngươi thì hãy cùng ta giao đấu một trận. Nếu Diệp mỗ thua sẽ mãi mãi là thuộc hạ tâm phúc của ngươi.
Diệp Cát Quần nói dứt câu thì Diêm Vương môn chủ ngửa mặt cười khanh khách.
Lão vừa cười, vừa nói :
- Quách Vĩ ta không như bọn hảo hán hữu danh vô thực đâu.
Diêm Vương môn chủ nói dứt câu toan rảo bước đi tiếp thì Diệp Cát Quần thét lên :
- Ngươi là một kẻ hèn nhát!
Cùng với tiếng thét đó, Diệp Cát Quần vận công tạo ngay lớp màn kiếm khí càn khôn hộ thân, rồi vung tay điểm tới Diêm Vương môn chủ.
Mặc dù Diệp Cát Quần đã nhịn đói suốt mười ngày qua, nhưng đạo khí kiếm vẫn xé gió, tạo ra âm thanh vi vút nghe buốt cả cột sống.
Diêm Vương môn chủ không tránh né, mà quay nửa bộ, điểm chỉ đón thẳng lấy đạo khí càn khôn của họ Diệp.
Chát!
Tiếng sắt khua vang động cả gian thạch lao. Trong khi Diêm Vương môn chủ bình thản thu hồi khí lực.
Lão từ tốn nói :
- Nếu không bị đói thì nội lực của túc hạ còn hơn thế nữa.
Trong khi lão nói thì khuôn mặt của Diệp Cát Quần đanh hẳn lại.
Giũ ống tay áo vương bào, Diêm Vương môn chủ bước thẳng ra ngoài thạch lao.

Đứng ngoài cửa thạch lao, lão nói vọng vào :
- Dù túc hạ có thần thông quảng đại cỡ nào, nếu không trở thành tâm phúc của bổn vương thì mãi mãi vẫn là một kẻ vô dụng. Cuối cùng cũng chỉ là bộ khô cốt trong thạch lao này.
Cánh cửa đá sập xuống.
Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài.
Đến lúc này Diệp Cát Quần mới nghiệm ra lời nói của Diệp Tùng quả là không sai. Nhưng khi nghiệm ra được điều đó thì thân của y đã là cá chậu chim lồng.
Diệp Cát Quần ngồi thừ ra, dựa lưng vào vách thạch lao. Y nhẩm nói :
- Đại ca! Diệp Cát Quần làm sao để thoát khỏi thân cá chậu chim lồng? Tại sao trước đây Diệp đệ không nghe theo lời đại ca, giờ mới ra nông nỗi này.
Diệp Cát Quần than vãn, sực liên tưởng nhớ lại chiêu kiếm khí càn khôn vừa mới tập kích Diêm Vương môn chủ. Đôi chân mày của gã nhíu lại rồi nhẩm nói :
- Môn chủ Diêm Vương môn đỡ được kiếm khí càn khôn, chứng tỏ võ công của y ngang với mình. Y đâu cần phải đày đọa mình để có được kiếm phổ Thượng Ngươn. Y cần gì nơi mình? Y muốn gì nơi mình?
Buông một tiếng thở dài, Diệp Cát Quần dựa lưng vào vách thạch lao, vô hình trung thần nhãn lại thu tóm những thức ăn đổ rơi vãi trên sàn thạch lao. Y đang đói lại càng đói hơn, khi những miếng thức ăn kia đập vào mắt mình. Y liếm hai vành môi khô khóc nứt nẻ, lắc đầu xua đi cảm giác đói khát đang trỗi dậy.
Diệp Cát Quần rít giọng, nói :
- Quách Vĩ! Diệp Cát Quần không thụ nhận những thực phẩm của ngươi đâu. Đừng nằm mơ.
Miệng thì nói vậy. Nhưng mắt Diệp Cát Quần không sao dời đi khỏi những đống thức ăn rơi vãi trên sàn thạch lao. Gã nghiến răng ken két để chống lại cái đói lẫn sự cám dỗ của những đĩa thức ăn kia.
Bất giác Diệp Cát Quần rống lên một tiếng :
- Không!
Tiếng rống của Diệp Cát Quần vang động cả thạch lao, nhờ tiếng rống đó, họ Diệp xua được cái đói lẫn sự cám dỗ của những thực phẩm rơi vãi trên sàn nhà đá.
Lỗ tai bên phải Diệp Cát Quần động đậy, bởi nghe được bước chân nhẹ nhẹ của ai đó đang tiến đến rồi dừng bên ngoài cửa thạch môn.
Y đằng hắng nói :
- Quách môn chủ đó à? Ngươi không quên Diệp mỗ ư? Tại sao ngươi lại rón rén như một con mèo vậy? Có thích Diệp mỗ thì cứ đường hoàng mà bước vào đây.

Cơ quan thạch môn khởi động nhấc lên.
Mùi phấn hương của nữ nhân bên ngoài phả vào xộc vào khứu giác Diệp Cát Quần. Chân mày gã nhanh chóng cau hắn lại.
Diệp Cát Quần nghĩ thầm :
- "Quách tặc hết dùng thực phẩm, giờ lại dùng đến mỹ nữ khuyến dụ Diệp mỗ ư? Quách tặc xem thường Diệp Cát Quần này quá. Chẳng có thứ gì trên đời này mà Diệp mỗ chưa hưởng qua, Quách tặc giở trò này chỉ hoài công vô ích thôi".
Ý niệm đó còn đọng trong đầu Diệp Cát Quần thì một mỹ nữ, tuổi vừa đúng đôi tám, nhan sắc không đẹp nhưng rất có duyên, dễ thu hút lòng người bước vào. Nàng vận xiêm y bằng vải thô, không trang điểm nhưng vẫn toát ra nét tao nhã của một thôn nữ chân chất quê mùa.
Diệp Cát Quần khoát tay nói :
- Quách tặc sai nàng đến với Diệp mỗ phải không? Đi ra ngoài đi. Đi và bảo với hắn đừng có giở trò gì nữa để khuyến dụ Diệp mỗ. Quách tặc muốn thu phục ta thì phải giao thủ với ta mà thôi.
Mỹ nữ nhìn Diệp Cát Quần từ tốn ôn nhu đáp lời :
- Mộng Tình được lịnh của chủ nhân đến hầu hạ tôn giá. Mong tôn giá chấp nhận.
Diệp Cát Quần trừng mắt thét lên :
- Không. Ra khỏi đây ngay! Và bảo với Quách tặc, Diệp mỗ không cần y phải lo lắng. Ta biến thành bộ khô cốt ở đây cũng được.
Y khoát tay khiến những sợi xích khua leng keng khi va vào vách đá.
- Đi đi!
Mộng Tình thối lại một bước.
Diệp Cát Quần rít lên :
- Nàng nghe Diệp mỗ nói không?
- Mộng Tình nghe, nhưng tôn giá hãy để Mộng Tình thu dọn những thực phẩm vương vãi nơi đây đã.
Diệp Cát Quần nạt ngang :
- Không cần.
- Mộng Tình phải thu dọn, nếu không chủ nhân sẽ quở trách và phạt tội.
Mộng Tình không chờ Diệp Cát Quần có cho phép hay không, mà chăm chút vào công việc thu dọn những thứ bừa bãi vương vấy trong thạch lao.
Chỉ trong một thời gian thật ngắn, Mộng Tình đã dọn dẹp thật sạch sẽ, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra trong thạch lao này.
Mộng Tình nhìn lại Diệp Cát Quần :
- Tôn giá...
- Nàng dọn dẹp xong rồi thì đi ra ngoài đi.
- Mộng Tình sẽ đi, sau khi tắm rửa cho tôn giá xong.

Diệp Cát Quần đanh mặt lại. Hắn vận hóa công phu Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm.
Toàn thân gã như có màn kiếm khí bao bọc, tạo ra những âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống.
Vận xong đạo lớp kiếm khí hộ thân, Diệp Cát Quần mới nói :
- Nếu nàng không ra khỏi nơi đây thì Diệp mỗ sẽ lấy mạng nàng bằng kiếm khí càn khôn.
Mộng Tình quỳ xuống ngay trước mặt Diệp Cát Quần :
- Xin tôn giá phát lạc.
Diệp Cát Quần ngơ ngẩn bởi hành động của Mộng Tình. Y gằn giọng nói :
- Nàng không sợ chết ư?
Mộng Tình ngẩng lên hướng mắt nhìn Diệp Cát Quần.
Nàng từ tốn nói :
- Thà chết dưới tay tôn giá, còn hơn chịu hình phạt của chủ nhân.
Diệp Cát Quần hóa giải kiếm khí Càn Khôn :
- Nàng sợ cực hình của Quách tặc?
Mộng Tình gật đầu.
Diệp Cát Quần hỏi :
- Tàn nhẫn lắm ư?
- Không có hình phạt nào tàn nhẫn hơn.
- Tại sao Quách tặc lại trừng phạt nàng?
- Vì Mộng Tình không làm tròn phận sự mà chủ nhân giao.
Diệp Cát Quần nheo mày :
- Quách tặc chỉ sai nàng vào tắm cho Diệp mỗ thôi sao?
Mộng Tình cúi mặt, từ tốn nói :
- Mộng Tình chỉ là một a hoàn theo ý tôn giá.
- Ngoài chức phận của một a hoàn, nàng không có ý gì khác chứ?
- Không.
Diệp Cát Quần hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Được! Thế thì cứ tắm cho Diệp mỗ.
- Đa tạ tôn giá.
Mộng Tình vừa nói, vừa hành đại lễ trước mặt Diệp Cát Quần.
Hành đại lễ xong, nàng lui ra ngoài, một lúc sau khệ nệ ôm vào một chậu nước đặt xuống bên cạnh Diệp Cát Quần.
Diệp Cát Quần để mắt quan sát từng hành động và cử chỉ của Mộng Tình, để đoán xem nàng có ý khêu gợi nhục dục của gã hay không. Vốn là kẻ lãng du từng trải, tất nhiên Diệp Cát Quần sẽ nhận biết ngay Mộng Tình sẽ là hạng nữ nhân gì.
Trong khi Diệp Cát Quần quan sát thì Mộng Tình im lặng làm phận sự của mình.

Nàng lột áo Diệp Cát Quần. Thấm khăn vào chậu nước chăm chút lau mình cho gã. Mọi thao tác của Mộng Tình đúng là của một a hoàn thuận phục và chăm chỉ lo cho chủ nhân một cách sùng kính, không một chút khêu gợi lòng dục nơi người được chăm chút.
Diệp Cát Quần thản nhiên để mặc cho Mộng Tình chăm lo thân thể mình với ý nghĩ thầm :
- "Những ả kỹ nữ mà Diệp Cát Quần này đã trải qua còn xinh đẹp hơn nàng gấp bội phần. Hừ! Nàng đừng có giả vờ đoan trang để dẫn dụ Diệp mỗ. Chỉ một sự lả lơi khiêu khích của nàng thôi. Diệp mỗ sẽ tống tiễn nàng về với gã Quách tặc ngay lập tức".
Cùng với ý nghĩ đó, gã lẳng lặng để Mộng Tình dùng khăn lau khắp thân thể mình.
Mộng Tình lau xong, ôm chậu nước bước ra. Rồi quay lại quỳ trước mặt Diệp Cát Quần :
- Tôn giá còn có điều chi chỉ bảo Mộng Tình?
Diệp Cát Quần khe khắt nói :
- Không. Ra ngoài đi!
- Thưa vâng. Mộng Tình ở ngay bên ngoài thạch lao, nếu cần gì, tôn giá cứ sai khiến.
- Diệp mỗ không cần gì nữa đâu.
- Mộng Tình sẽ ra ngoài đốt lò trầm hương bưng vào cho tôn giá.
- Ta không cần.
- Đây là phần lệnh của chủ nhân.
Mộng Tình lui ra, một lúc sau bưng vào chiếc lư đồng nghi ngút.
Gian thạch lao bé nhỏ bỗng chốc đã nhuộm mùi trầm hương thanh khiết.
Mộng Tình khép nép nói :
- Mộng Tình cáo lui.
Mộng Tình quay bước bỏ ra ngoài. Thạch môn lại đóng sập xuống.
Diệp Cát Quần định nhãn nhìn về thạch môn, nghĩ thầm :
- "Suýt chút nữa mình đã hiểu lầm Mộng Tình".
Được Mộng Tình tắm rửa, Diệp Cát Quần cảm thấy sảng khoái. Y muốn gọi Mộng Tình, nhưng rồi lắc đầu xua đi ý niệm kia.
Diệp Cát Quần dựa lưng vào vách đá, nhắm mắt với ý niệm vận công điều tức.
Y nghĩ thầm :
- "Quách tặc! Ngươi không bao giờ mua chuộc được Diệp Cát Quần này đâu".
Đang suy nghĩ miên man thì cửa thạch lao lại mở ra.
Diệp Cát Quần toan cất tiếng thóa mạ Mộng Tình sao lại bước vào. Gã chưa gọi thì đã ngậm miệng. Bởi không phải Mộng Tình bước vào mà là hai mỹ

nữ. Một người bưng đĩa thức ăn, một người bưng một bầu rượu. Họ vận xiêm y và trang điểm như những ả kỹ nữ ở các kỹ viện.
Diệp Cát Quần cau mày.
Hai ả cười khúc khích với nhau, đồng loạt nhìn lại Diệp Cát Quần.
Ả đứng bên phải õng ẹo nói :
- Chàng chọn thiếp trước, hay chọn Ngân Ngân trước?
Mặt Diệp Cát Quần đanh hắn lại. Y gằn giọng nói :
- Nhị vị cô nương đến đây để làm gì?
Ngân Ngân uốn éo nói :
- Chàng còn hỏi nữa. Phải nói rằng chưa có một tội nhân nào được diễm phúc như chàng.
Diệp Cát Quần nạt ngang :
- Nói thẳng ra đi. Đến đây để làm gì?
Ngân Ngân giả vờ e lệ :
- Tại sao chàng lại cáu gắt như vậy? Một đêm chàng tận hưởng hai trang giai nhân sắc nước hương trời, vậy là diễm phúc lắm rồi đó.
Ngân Ngân nhìn sang ả kỹ nữ kia.
- Tuyết Tuyết! Không biết tôn giá đây đã phước lộc gì mà được...
Ngân Ngân bỏ lửng câu nói, quay lại nhìn Diệp Cát Quần nói :
- Qua đêm nay, chàng sẽ không quên được Ngân Ngân và Tuyết Tuyết đâu.
Ngân Ngân và Tuyết Tuyết cùng tự lột bỏ xiêm y của mình.
Thao tác lẫn ngôn phong của hai người đúng là kiểu cách của những ả kỹ nữ trong lầu xanh.
Diệp Cát Quần chờ cho Tuyết Tuyết và Ngân Ngân lột bỏ y phục xong, biến thành những con nhộng trần truồng, mới cất tiếng cười ngạo nghễ.
Y vừa cười, vừa thét lộn :
- Mộng Tình!
Mộng Tình từ ngoài hối hả bước vào. Nàng quỳ xuống trước mặt Diệp Cát Quần.
- Tôn giá có điều chi chỉ giáo?
Diệp Cát Quần chỉ Ngân Ngân và Tuyết Tuyết.
- Đuổi hai con đười ươi đó ra ngoài giùm diệp mỗ.
Mộng Tình bối rối.
Diệp Cát Quần cau mày :
- Nàng nghe Diệp mỗ nói chứ?
- Dạ nghe.
Mộng Tình đứng lên, quay lại đối mặt với Tuyết Tuyết và Ngân Ngân :
- Nhị vị cô nương. Tôn giá mời nhị vị ra ngoài.
Tuyết Tuyết nhướng đôi chân mày vòng nguyệt được tỉa mỏng dính, quát Mộng Tình :

- Ả a hoàn thúi tha kia? Ngươi là ai mà dám lên mặt với nhị vị đại giai nhân chứ?
- Mộng Tình... Mộng Tình chỉ là một a hoàn, không thể sánh với nhị vị đại thư. Nhưng tôn giá đây không muốn nhị vị đại thư ở lại đây.
Ngân Ngân trừng mắt :
- Con nha đầu này hỗn xược.
Ngân Ngân vừa nói, vừa dấn đến một bộ vung tay tát thẳng vào mặt Mộng Tình.
Bốp!
Mộng Tình chúi người té xuống đất.
Ngân Ngân định bước đến bồi thêm một tát tai nữa thì Diệp Cát Quần đã phát tác kiếm khí càn khôn.
Đạo kiếm khí tàn khốc bắn ra lia thẳng vào cánh tay của Ngân Ngân.
Phập!
Cánh tay của Ngân Ngân rơi xuống đất.
Nàng rú lên thảm thiết.
- Ối trời ơi!
Tuyết Tuyết thấy cảnh đó vội rút tay lại giấu ra sau lưng, mặt mày biến sắc tái nhờn, tái nhợt.
Diệp Cát Quần nói :
- Còn hành động vô lễ với Mộng Tình thì Diệp mỗ sẽ cắt thân thể hai người ra thành trăm khúc.
Diệp Cát Quần quát lớn :
- Xéo ra khỏi đây.
Tuyết Tuyết dìu Ngân Ngân lùi nhanh ra ngoài. Quên cả xiêm y bỏ dưới sàn thạch lao.
Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Nàng thu dọn chỗ dơ bẩn đó giùm Diệp mỗ.
- Thưa vâng.
Mộng Tình thu dọn xong mọi thứ, lau sạch máu, rồi quay bước toan trở ra, nhưng Diệp Cát Quần đã gọi lại :
- Mộng Tình cô nương?
Mộng Tình quay lại quỳ trước mặt Diệp Cát Quần :
- Tôn giá có điều chi chỉ giáo Mộng Tình?
- Diệp mỗ chỉ muốn hỏi nàng.
- Mộng Tình sẽ trả lời tôn giá.
- Nàng có sao không?
Mộng Tình ngẩng cao mặt nhìn lên.
Đập vào mắt Diệp Cát Quần là dấu bản thủ đỏ ửng của Tuyết Tuyết in trên mặt nàng.

Diệp Cát Quần từ tốn nói :
- Ta không muốn nàng bị đánh như thế đâu. Đáng lý ra ta nên đuổi hai ả kia thì đúng hơn, chứ không nên sai nàng.
- Chuyện đã qua rồi, tôn giá đừng bận tâm.
- Diệp mỗ rất áy náy.
- Chỉ đau một chút thôi, không có sao đâu.
Diệp Cát Quần khẽ gật đầu :
- Nàng không sao là Diệp mỗ an tâm rồi.
Diệp Cát Quần nhìn đĩa thức ăn và bầu rượu.
Mộng Tình như thể đoán ngay ý nghĩ qua ánh mắt của Diệp Cát Quần.
Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tôn giá dùng chút rượu và thức ăn nhé?
Không để Diệp cát Quần thốt lời phản bác, Mộng Tình dọn đĩa thức ăn và bầu rượu đến trước mặt gã, rồi ngồi bên cạnh chờ đợi y sai khiến.
Diệp Cát Quần liếc sang nàng mỉm cười.
Mộng Tình đáp lại gã cũng bằng một nụ cười mỉm.
Chính nụ cười của nàng khiến Diệp Cát Quần cám thấy giữa hai người gần gũi hơn.
Y mở nắp bầu rượu tu luôn một hơi dài rồi từ tốn nói :
- Ta ở đây là một kẻ cô độc, ở ngoài kia ta cũng là một kẻ cô độc.
Y lại tu thêm một hơi dài nữa rồi mới đặt bầu rượu xuống bên cạnh.
Diệp Cát Quần nhìn Mộng Tình, từ tốn nói :
- Nàng có muốn thoát khỏi kiếp a hoàn bần hàn không?
Mộng Tình nhu mì đáp lời Diệp Cát Quần :
- Phận nhi nữ thì ai cũng có ước mơ, chứ đâu ai muốn mình mang kiếp a hoàn.
Diệp Cát Quần cười kháy :
- Nàng quả là người chân thành, không chút gian trá trong lời nói. Diệp mỗ khâm phục nàng đó.
Y lại dốc thêm một ngụm rượu lớn rồi chạm rãi nói tiếp :
- Diệp mỗ sẽ giúp nàng trút bỏ kiếp a hoàn bần hàn. Thậm chí nàng có thể ngẩng cao đầu với thiên hạ.
Mộng Tình nhìn Diệp Cát Quần :
- Mộng Tình chỉ muốn có một mái nhà và cuộc sống bình yên, chứ không muốn đua chen với ai.
- Nhưng ta có thể giúp nàng.
Diệp Cát Quần nhón tay bốc lấy một miếng thức ăn cho vào miệng, gã ăn ngon lành.
Mộng Tình nói :
- Để Mộng Tình bồi tiếp tôn giá.

Nàng vừa nói, vừa cầm đũa gắp thức ăn cho vào miệng diệp Cát Quần. Thao tác của nàng thật thuần thục không để thức ăn rơi vãi ra sàn đá, hay lem qua hai cánh môi dầy của Diệp Cát Quần.
Gã gật đầu :
- Ta thích lắm.
Diệp Cát Quần tợp một hơi rượu nữa rồi mới chậm rãi nói :
- Mộng Tình! Diệp mỗ có thể thay đổi cuộc đời nàng, chỉ cần ta ra khỏi gian thạch lao này.
Mộng Tình nhìn sững hắn.
Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Diệp mỗ mang trong mình một thân võ công kiếm pháp vô địch, thế mà lại bị chôn mình trong thạch lao này, chẳng thể vẫy vùng với thiên hạ, thật là phí hoài. Nếu như nàng giúp ta rời khỏi thạch lao thì ta sẽ thay đổi cuộc đời a hoàn của nàng.
Mộng Tình vừa nghe Diệp Cát Quần nói dứt câu, liền sụp đầu xuống :
- Tôn giá...
Diệp Cát Quần bối rối :
- Mộng Tình! Nàng sao vậy?
Mộng Tình ngẩng lên nhìn Diệp Cát Quần :
- Tôn giá có thể sai Mộng Tình bước vào lửa đỏ, nhưng Mộng Tình tuyệt nhiên không thể nào giúp tôn giá rời khỏi thạch lao này được.
Nàng vừa nói vừa nấc nghẹn.
Theo tiếng nấc của nàng, hai dòng lệ trào ra khóe mắt.
Diệp Cát Quần bối rối :
- Nàng đừng khóc. Phải nàng sợ Quách tặc trừng phạt nàng?
Mộng Tình gật đầu :
- Dạ. Một khi chủ nhân trừng phạt thì thà chết còn hơn. Nhưng lúc đó Mộng Tình có muốn chết cũng không được.
Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài rồi bất giác cười khảy nói :
- Một khi Diệp mỗ ra khỏi đây, với Thượng Ngươn kiếm pháp thì chẳng một ai dám bắt nạt nàng, dù người đó là đương kim hoàng thượng. Bất cứ ai bắt nạt Mộng Tình phải bước qua thanh kiếm tàn nhẫn của Diệp Cát Quần.
Mộng Tình mím môi :
- Nhưng... Nhưng Mộng Tình và tôn giá không thể nào ra khỏi Âm Dương giới khi chưa có lệnh của chủ nhân.
- Cần gì cái lệnh phát ra từ cái miệng thúi của Quách tặc chứ. Chỉ cần nàng giúp ta ra khỏi đây thì ta sẽ thâu tóm cả nơi này dâng tặng cho nàng.
- Tôn giá! Xin đừng nói.
Diệp Cát Quần bưng bầu rượu tu cạn rồi quẳng ra ngoài thạch môn.
Gã nhìn Mộng Tình :

- Mộng Tình! Diệp mỗ tin là nàng có thể giúp ta.
Y mỉm cười :
- Nàng có thể vào đây để hầu hạ ta, thì cũng có thể đưa ta ra ngoài.
- Mộng Tình sợ lắm.
- Bên cạnh ta, nàng chẳng còn sợ ai cả.
- Mộng Tình sợ...
- Bên cạnh ta, nàng chẳng sợ ai cả. Nếu đại sự không thành, Diệp mỗ sẽ gánh vác cho nàng. Nếu nàng không giúp ta rời khỏi thạch lao này thì một thân võ học kiếm pháp thượng thừa như của ta bị mai một với thiên hạ, còn nàng thì mãi mãi mang kiếp của một a hoàn bần hàn, sống dưới sự sai khiến của người khác.
Diệp Cát Quần nắm tay Mộng Tình :
- Ta sẽ gánh vác tất cả cho nàng, nếu như đại cuộc không thành. Mộng Tình! Nàng tin Diệp Cát Quần này không?
Mộng Tình mím môi.
Diệp Cát Quần giật tay nàng.
- Nàng phải tin ta. Nếu như rời khỏi thạch lao này, Diệp Cát Quần sẽ không bao giờ quên Mộng Tình.
Hắn vừa nói, vừa thoa nhè nhẹ bàn tay Mộng Tình :
- Nàng phải tin ta.
Mộng Tình im lặng.
Diệp Cát Quần nhỏ nhẹ nói :
- Rồi đây chính Quách tặc sẽ trở thành nô bộc của nàng.
Mộng Tình ngập ngừng hỏi :
- Đưa tôn giá ra bằng cách nào?
Diệp Cát Quần mỉm cười :
- Chỉ cần Mộng Tình muội muội giúp ta, ta sẽ có cách.
Buông một tiếng thở dài, Mộng Tình nhìn xuống, nhỏ nhẹ nói :
- Có lẽ đây là ý trời!

Hồi 12
Cửu Trùng đài

Thạch môn được mở ra. Mộng Tình đem trầm bỏ vào lư rồi bước đến quỳ trước mặt Diệp Cát Quần.
Mùi trầm từ trong lư tỏa ra khỏa lấp khắp gian thạch lao.
Diệp Cát Quần nhìn Mộng Tình :
- Mộng Tình muội muội, ta có cơ hội chứ?
Mộng Tình nhỏ giọng nói :
- Chủ nhân sắp rời khỏi Âm Dương giới để ra ngoài đây là cơ hội cho Mộng Tình đưa huynh rời khỏi đây.
Diệp Cát Quần phấn chấn hẳn lên :
- Ông trời còn có mắt đến Diệp mỗ. Mộng Tình! Ta thề với trời đất không bao giờ quên nàng.
Mộng Tình mím môi, nói như rót vào tai Diệp Cát Quần :
- Huynh để ý Môn chủ rời khỏi Âm Dương giới. Tất sẽ sai người giám sát huynh và Mộng Tình rất kỹ.
Nàng cúi mặt nhìn xuống :
- Nếu huynh để mắt quan sát kỹ sẽ thấy có người giám sát Mộng Tình và huynh. Nếu như huynh và Mộng Tình không qua được những cặp mắt cú vọ kia thì chẳng bao giờ có cơ hội để Mộng Tình đưa huynh đào thoát.
Nghe Mộng Tình nói, Diệp Cát Quần từ từ nhắm mắt. Y dụng nội lực vào thính giác để dò tìm từng tiếng động nhỏ trên vách đá.
Diệp Cát Quần hé mắt truyền âm nhập mật nói với Mộng Tình :
- Mộng Tình Huynh đã phát hiện chỗ có những cặp mắt tò mò. Muội có ngại khi huynh chạm đến thân thể muội không?
Sắc diên Mộng Tình đỏ gay. Với đôi lưỡng quyền ửng hông e lệ. Nàng nhún nhường nói :
- Khi Mộng Tình bước chân vào thạch lao đã được chỉ dụ của chủ nhân buộc muội phải là a hoàn hầu hạ huynh. Bất cứ chỉ huấn nào của huynh, muội đều phải phục tùng.
Diệp Cát Quần cướp lời nàng :
- Huynh không coi Mộng Tình là a hoàn của mình.
- Cho đến bây giờ muội vẫn là a hoàn của huynh, tuyệt nhiên không dám cãi lại ý huynh.
- Mộng Tình muội muội! Đừng nói vậy mà huynh đây thất lễ với Mộng Tình

muội muội. Chỉ vì huynh muốn chúng ta cùng rời khỏi nơi này để rồi phát dương quang đại trên chốn võ lâm giang hồ.
- Muội chỉ mong mỏi huynh được tự do, mà trở thành đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.
- Huynh sẽ không bao giờ quên muội. Nếu huynh sai lời, trở thành kẻ bạc tình vong ân thì trời tru đất diệt Diệp Cát Quần.
Mộng Tình vội bịt miệng Diệp Cát Quần :
- Huynh đừng nói vậy.
Diệp Cát Quần gỡ tay nàng ra.
- Huynh hứa với muội và thề với trời đất.
- Muội tin huynh.
Mộng Tình từ từ đứng lên. Nàng nhìn thẳng vào mắt Diệp Cát Quần rồi từ từ trút bỏ lớp xiêm y bằng vải chàm thô kệch. Thân hình nàng từ từ lộ ra tất cả những đường cong tuyệt mỹ mà Diệp Cát Quần suýt nghẹt thở. Gã vốn là kẻ lãng tử đã từng phiêu bạt vào những chốn lầu xanh, nhưng chưa từng bao giờ thấy một thân thể nữ nhân với những đường nét đầy sức sống như thể pháp của Mộng Tình.
Mộng Tình trút xong y phục thì Diệp Cát Quần nói lên bằng giọng the thé :
- Lũ cẩu tặc! Diệp mổ đang thưởng lãm vẻ đẹp của giai nhân mà các ngươi rình rập ư?
Cùng với lời nói đó, Diệp Cát Quần thi triển luôn một đạo càn khôn kiếm khí về phía vách đá đối diện.
Phập!
Một tiếng rú lanh lảnh cất lên :
- À a... a... a...
Sau tiếng rú đó, mọi sự trở nên im lặng đến lạ lùng.
Diệp Cát Quần giải tỏa nội công, nhỏ giọng nói :
- Muội! Huynh đã...
Hắn nghẹn lời khi thân thể của Mộng Tình in gọn trong hai con ngươi gã.
Mộng Tình ôn nhu nói :
- Diệp huynh! Dù như thế nào thì muội cũng trao thân cho huynh.
Nàng sà xuống, áp người vào người Diệp Cát Quần.
Mộng Tình nhỏ nhẹ nói :
- Mong rằng sau này huynh sẽ không đối xử tệ với muội.
Trong khi Mộng Tình nói thì Diệp Cát Quần ngửi được mùi hương da thịt băng trinh từ thân thể nàng tỏa ra. Y đã từng gần gũi với bao nhiêu nữ nhân, nhưng có lẽ đây là mùi xạ hương diệu kỳ nhất lần đầu tiên Diệp Cát Quần mới ngửi được. Chính mùi hương da thịt kia khiến cho lòng Diệp Cát Quần nao nao một cảm giác khó tả. Y lắc đầu, cố xua đuổi những cảm giác ham muốn nhục dục, nhưng rồi đôi nhũ hoa căng tròn của Mộng Tình vô tình hay

cố ý mà đã nằm gọn trong hai bàn tay của Diệp Cát Quần.
Diệp Cát Quần cảm nhận rõ mồn một từng mạch máu cũng như sức sống trong đôi gò bồng đảo. Một sức sống huyền diệu mà Diệp Cát Quần không thể cưỡng lại sức cám dỗ phải chiếm hữu nó. Hắn bất giác gục đầu vào giữa hai gò bồng đảo, cùng lúc Mộng Tình buộc rên lên một tiếng.
Tiếng rên của nàng tợ như một nốt nhạc khuấy động sự yên tĩnh trong tâm Diệp Cát Quần, hay có thể ví như hòn sỏi làm gợn sóng trong mặt nước hồ thu vốn đã phẳng lỳ.
Tiếng rên của Mộng Tình ví như một nốt nhạc khởi điểm giao khúc giai tình trong tâm thức Diệp Cát Quần. Thế rồi họ Diệp ngụp lặn trong giai khúc giao tình của mình.
Y ôm thịt lấy thân thể Mộng Tình, miệng thốt ra những lời nói thật vu vơ :
- Mộng Tình muội muội! Muội muội! Huynh đã yêu nàng. Muội muội. Huynh yêu muội! Huynh sẽ không bao giờ quên muội. Huynh không bao giờ đối xử tệ với muội.
Diệp Cát Quần vừa nói, vừa ngấu nghiến khám phá từng đường cong trên thân thể nàng. Sự khám phá tham lam của Diệp Cát Quần khiến cho Mộng Tình buộc ra những tiếng rên lạ lẫm. Những âm thanh không biểu hiện cho sự đau đớn, nhưng gợi cho người chiếm hữu cảm giác mình đang được làm chủ tòa gấm vóc của tạo hóa.
Trong niềm hoang lạc cực độ, Diệp Cát Quần liên tưởng đến những cuộc giao thủ kiếm pháp tàn khốc trong cuộc đời mình.
Với gã. Đã có biết bao nhiêu kiếm thủ toi mạng bởi đường kiếm Thượng Ngươn, ngay như Diệp Tùng cũng bị xé xác bởi kiếm quang tàn khốc, và hiện tại hắn cũng mảnh liệt và tàn nhẫn để rồi nó tạo ra cảm giác đau buốt nơi người con gái y vừa mới thốt tiếng nói yêu thương đằm thắm.
Lưỡi kiếm mà tạo hóa đã ban tặng cho Diệp Cát Quần vừa vặn tra vào vỏ kiếm mà gã muốn gởi gắm cuộc đời mình. Động tác sau cùng đó của Diệp Cát Quần khiến Mộng Tình phải oằn người thốt lên :
- Diệp huynh!
Nàng lịm cứng trong vòng tay siết chặt của họ Diệp.
Tất cả đều trôi dần đi, đến khi Diệp Cát Quần nhận thức được thực tại y làm chủ thân thể của Mộng Tình với cảm giác bàng hoàng.
Chứng minh cho sự làm chủ của Diệp Cát Quần với thân thể của Mộng Tình là những hạt huyết ngọc đọng trên lớp da trắng ngần của nàng.
Diệp Cát Quần ôm ghịt lấy Mộng Tình :
- Mộng Tình! Muội tha thứ cho huynh.
Nàng nép đầu vào vai Diệp Cát Quần, hai dòng lệ rịn trào ra khóe mắt.
- Muội là a hoàn cua huynh, huynh không có lỗi gì cả.
- Huynh có tội với muội.

Nàng vội bịt miệng họ Diệp :
- Không. Huynh không có tội. Đây là ý trời. Muội không muốn tránh, mà ngược lại rất mãn nguyện đã trao cho huynh sự trinh bạch của mình.
Hai người im lặng đối mặt nhìn nhau rồi họ ôm cứng lấy nhau, như thể người này che chở cho người kia.
Vận lại y trang, Mộng Tình nói với Diệp Cát Quần :
- Huynh chờ muội một chút.
Nàng bước ra ngoài. Một lúc sau quay vào ngồi xuống bên Diệp Cát Quần.
- Diệp huynh. Đêm nay chúng ta sẽ đào thoát khỏi Âm Dương Giới.
- Muội đã nắm chắc mọi đường đi rồi?
Mộng Tình gật đầu :
- Muội đã đánh cắp được chiếc chìa khóa mở xích cho huynh.
- Được Ra khỏi đây. Huynh sẽ hỏi tội Quách tặc.
- Muội chỉ muốn chúng ta sớm rời khỏi đây mà thôi.
Buông một tiếng thở dài, Mộng Tình quay sang hỏi Diệp Cát Quần :
- Được tự do rồi không biết Diệp huynh có còn nghĩ đến Mộng Tình không?
Diệp Cát Quần choàng tay qua bờ vai nàng :
- Muội hoài nghi huynh à?
Nàng lắc đầu :
- Không. Nhưng muội sợ hãi điều gì đó.
- Muội sợ điều gì?
- Linh tính của muội mách bảo muội sẽ mất huynh.
- Chỉ có cái chết mới chia lìa huynh và muội.
Nàng mỉm cười, cúi đầu thủ thỉ nói :
- Muội không muốn huynh chết đâu.
- Thì huynh sẽ không chết.
Mộng Tình ngẩng lên nhìn Diệp Cát Quần :
- Diệp huynh! Nếu như có con, chàng đặt tên cho nó là gì?
- Nàng muốn đặt tên cho con là gì?
- Huynh đặt trước đi.
Diệp Cát Quần mỉm cười :
- Nếu nàng muốn thì huynh sẽ đặt tên cho con là Diệp Trọng Can.
- Diệp Trọng Can!
- Muội thích chứ?
Nàng gật đầu :
- Thích.
Nàng nép đầu vào vai Diệp Cát Quần :
- Trong đời huynh hẳn có nhiều những trang giai nhân đi qua?
Diệp Cát Quần gật đầu đáp lời nàng :
- Nhưng chẳng có một trang giai nhân nào sánh bằng muội.

Nàng nhướng mày :
- Huynh nói thật lòng đấy chứ?
- Huynh không bao giờ nói dối muội.
- Muội không ngờ mình được may mắn như vậy. Thân phận muội chỉ là một a hoàn tầm thường, thế mà cũng gởi thân vào một trang hảo hán như huynh.
Nàng dụi mặt vào ngực Diệp Cát Quần :
- Muội hạnh phúc biết chừng nào.
Diệp Cát Quần vuốt tóc nàng :
- Khi chúng ta ra khỏi đây, muội không còn mang thân phận a hoàn nữa. Mà đã trở thành phu nhân của Thượng Ngươn kiếm khách. Huynh dùng Thượng Ngươn kiếm pháp, hợp nhất năm phái Tung Sơn, Hằng Sơn,Thanh Thành, Nga Mi và Hoa Sơn để lập Ngũ kiếm phái. Muội là phu nhân của chưởng môn Ngũ kiếm phái.
Nàng liếc Diệp Cát Quần, Nhỏ nhẹ nói :
- Mộng Tình không ước mơ cao xa như vậy đâu!
- Nhưng đó là phúc phần muội phải được hưởng. Bởi vì muội đã trao cho huynh cái gì quý nhất của người con gái và giúp huynh trở lại với giang hồ.
Mộng Tình nhìn lại Cát Quần rồi nép đầu vào ngực gã :
- Muội cầu xin phúc phận sẽ đến với huynh.
Tiếng khèn trỗi lên, cắt đứt sự đàm thoại giữa hai người.
Mộng Tình nhìn Diệp Cát Quần, nhỏ giọng nói :
- Diệp huynh! Đây là tiếng khèn thay quản ngục. Cũng là cơ hội để muội và huynh đào thoát.
Diệp Cát Quần ôm Mộng Tình :
- Chúng ta đi.
Mộng Tình lấy chìa khóa giấu dưới hài mở xích cho Diệp Cát Quần.
Vừa được Mộng Tình mở xích, Diệp Cát Quần cao hứng nói :
- Muội muội? Chúng ta tự do.
Diệp Cát Quần nắm tay Mộng Tình :
- Không ai dám cản bước Diệp Cát Quần đâu!
Y nói xong, nắm tay Mộng Tình bước thẳng ra ngoài thạch lao. Mặc dù nói như vậy nhưng Diệp Cát Quần cũng không dám chủ quan. Y vận hóa công phu Thượng Ngươn kiếm pháp để phòng bị bất trắc.
Sự cẩn trọng của Diệp Cát Quần không thừa chút nào.
Hai người vừa ra khỏi thạch lao thì sự đào thoát của họ đã bị phát hiện.
Từ hướng đối diện. Hai gã môn hạ Diêm Vương môn với khoái đao trên tay lao tới.
Diệp Cát Quần đâu để cho hai gã kia kịp phát triển đao pháp công mình. Một đạo kiếm khí Càn Khôn bắn ra. Đường kiếm khí đó quả đúng là lưỡi hái tử thần, chớp mắt đã cắt lìa hai chiếc thủ cấp của hai gã kia trong chớp mắt.

Diệp Cát Quần vẫn nắm tay Mộng Tình. Y hỏi :
- Muội muội? Chúng ta phải rời đây bằng cách nào?
- Thạch lao giam giữ huynh là điểm trung tâm của Bát giác lầu. Chúng ta phải đi qua chín cái hành lang hình trôn ốc mới ra đến bên ngoài.
- Trong những hành lang đó đều có cạm bẫy?
Mộng Tình gật đầu.
Diệp Cát Quần đanh mặt, gằn giọng nói :
- Dù trăm cái bẫy, huynh vẫn đưa Mộng Tình ra ngoài.
Gã nói dứt lời thì một phiến đá từ trên sụp xuống bịt hẳn lối đi.
Mộng Tình hốt hoảng :
- Diệp huynh!
Diệp Cát Quần hừ nhạt, nói :
- Phiến đá kia đâu thể cản được huynh.
Gã vừa nói vừa vận Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí đến tầng tối thượng. Toàn thân Diệp Cát Quần như thể được bao bọc bởi một màn kiếm khí uy mãnh. Gã thét lên một tiếng, màn kiếm khí càn khôn kia thoát ra nén thẳng vào tảng đá.
Ầm!
Phiến đá vững chãi như thế nhưng lại bị màn kiếm khi Càn Khôn Thượng Ngươn chém vụn thành từng mảnh.
Diệp Cát Quần dẫn Mộng Tình theo hành lang về phía tiến về phía trước. Lại thêm một cánh cửa đá chặn ngang lối đi của họ.
Diệp Cát Quần phải dụng đến Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí để khai thông sinh lộ. Cứ như thế hết phiến đá này đến phiến đá khác. Buộc Diệp Cát Quần không ngừng dụng đến nội lực thi triển kiếm khí càn khôn. Khi y phá được phiến đá cuối cùng để vào hành lang thứ hai thì bắt đầu thở dốc từng hơi, mồ hôi tuôn đẫm áo.
Mộng Tình lo lắng hỏi :
- Huynh có sao không?
Diệp Cát Quần nghiến răng nói :
- Muội yên tâm. Huynh đã quyết định rời khỏi đây thì trời sập lở. Huynh cũng sẽ ra khỏi đây.
Vào hành lang thứ hai. Diệp Cát Quần không khỏi sững sờ khi thấy hai bên vách đá là những chiếc ống đồng đang phun lửa khè khè.
Màn lưới lửa kia hẳn nhiên có uy lực không thể xem thường, có thể đốt cháy sắt thép chứ nói gì đến da thịt con người.
Diệp Cát Quần cau mày nói :
- Đây đúng là chốn Địa ngục.
- Huynh nói đúng.
Y nhìn sang Mộng Tình.

- Làm sao đi qua hành lang lửa này?
- Bên kia hành lang có cơ quan để đóng các lưới lửa.
- Tốt lắm. Huynh sẽ qua bên ấy đóng lưới lửa rồi muội qua sau.
Mộng Tình gật đầu.
Một lần nữa Diệp Cát Quần phải dụng đến Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí để hộ thân.
Gã thét lớn một tiếng thi triển khinh thuật siêu phàm băng thẳng đến trước.
Mặc dù đã có màn Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí hộ thân nhưng Diệp Cát Quần vẫn cảm nhận lửa đỏ nóng rực quét vào da thịt mình. Nội lực của gã như thể bị lửa nung nóng khiến cho nhanh chóng suy giảm.
Khi Diệp Cát Quần qua được màn lửa kia thì y đã thấm mệt.
Không khó khăn lắm, Diệp Cát Quần nhận biết ngay cơ quan khóa những chiếc ống đồng. Y ấn tay vào khối đá nhô ra khỏi vách. Ngay lập tức, những chiếc ống đồng đang phun lửa thụt vào trong và hành lang được thông thoát.
Mộng Tình chạy vội đến bên Diệp Cát Quần :
- Chàng có sao không?
Diệp Cát Quần mỉm cười :
- Huynh chỉ hao tổn chút công lực mà thôi.
Hai người bước vào hành lang thứ ba.
Đó là một gian phòng vuông vứt với ba lưỡi đại đao không ngừng phạt ngang, phạt dọc. Mà bất cứ kẻ nào bước vào cũng bị chém xả thành từng khúc.
Diệp Cát Quần nhìn sững Mộng Tình :
- Muội...
Mộng Tình nhìn Diệp Cát Quần nói :
- Chỉ có một cách duy nhất là phá hủy ba lưỡi đại đao kia, chúng ta mới có thể bước qua gian phòng tử thần này.
- Huynh hủy nó được rồi. Nhưng sợ...
Gã buông một tiếng thở dài :
- Dù muốn hay không thì huynh cũng phải hủy ba lưỡi đao kia thôi. Chúng ta đi thì phải đi đến cùng.
Diệp Cát Quần nói xong vận hóa Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí bổ thẳng tới một lưỡi đao.
Ầm!
Lưỡi đao thứ nhất bị kiếm khí Thượng Ngươn chém ngang, cắt thành hai đoạn rơi xuống đất. Đến lưỡi đao thứ hai, Diệp Cát Quần phải dụng đến hai lần phát tác Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí mới chặt gãy nó. Lưỡi đao thứ ba thì y phải phát tác đến bốn lần mới làm rạn nứt lưỡi đao.
Hai người qua được gian phòng tử thần thì nội lực Diệp Cát Quần đã hao tổn quá nửa. Tứ chi của y rã rượi. Mồ hôi tuôn đẫm y phục tội nhân.

Diệp Cát Quần nhìn lại Mộng Tình :
- Muội muội! Phía trước chúng ta còn gì nữa?
Mộng Tình từ tốn nói :
- Dưới a tỳ có chín tầng địa ngục thì bát giác lầu có bấy nhiêu cạm bẫy.
Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài, trầm giọng nói :
- Bao nhiêu tầng địa ngục, huynh cũng đều phải vượt qua bằng được.
Diệp Cát Quần nói như vậy. Rồi lùi lại ngại ngùng mở cánh cửa thứ tư để bước vào hành lang. Tim y bất giác đập thình thịch.
Y quay lại nói với Mộng Tình :
- Muội muội!
Nàng nhìn Diệp Cát Quần.
Diệp Cát Quần buông tiếng thở dài nói :
- Nếu như huynh chết muội muội có giữ được giọt máu của huynh không?
Nàng nhìn chăm chăm Diệp Cát Quần rồi từ tốn đáp lời :
- Huynh sẽ không chết và Diệp Trọng Can sẽ ra đời.
Diệp Cát Quần mỉm cười, nắm tay Mộng Tình :
- Muội nghe ta nói đây. Nếu chuyện gì xẩy ra cho huynh. Muội giữ được Diệp Trọng Can cho đến khi nó chào đời thì phải tìm một người. Người đó có tên là Chu Thiên Hải, y đang giữ kiếm phổ Thượng Ngươn. Sau đó đưa Trọng Can đến Thiếu Lâm tự gặp Giác Chân đại sư. Nói với Giác Chân đại sư, Trọng Can là giọt máu duy nhất của dòng họ Diệp. Y thay họ Diệp lấy lại kiếm phổ của Diệp gia.
Nàng buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu :
- Muội sẽ đưa Trọng Can đến Thiếu Lâm.
- Muội nhớ lời huynh dặn đó.
- Muội nhớ.
Diệp Cát Quần mỉm cười, vuốt tóc nàng :
- Dù bất cứ điều gì xảy ra, ta cũng sẽ bảo vệ cho muội.
Y mỉm cười lần nữa rồi đẩy mạnh vào cánh cửa đá bước vào hành lang thứ tư.
Mộng Tình bám sát theo Diệp Cát Quần.
Hành lang thứ tư là một hầm chông dài trên mười trượng. Với những mủi châm được bọc chì ánh sắc đen ngòm chứng tỏ nó đã được tẩm độc.
Diệp Cát Quần buông tiếng thở dài, nói :
- Quách tặc đúng là một lão Diêm vương biết bày cạm bẫy để giữ chân Diệp Cát Quần.
Gã quay lại nói với Mộng Tình :
- Muội hãy bám vào lưng huynh.
Mộng Tình ngập ngừng một lúc rồi nói :
- Sự thể đến nước này, hay một mình huynh rời khỏi đây thôi!

Diệp Cát Quần lắc đầu :
- Không. Huynh đã nói sẽ đi cùng với muội là đi cùng với muội. Bám vào lưng của huynh đi.
Mộng Tình bám vào cổ Diệp Cát Quần.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Diệp Cát Quần lắc vai băng thẳng đến trước.
Lần này, y không vận dụng nội lực để tạo Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí hộ thân, mà dồn xuống đôi cước pháp để thi triển khinh công.
Mũi giày của Diệp Cát Quần nhoang nhoáng điểm lên đầu nhưng mũi chông băng phía trước. Nếu không có nội lực lẫn khinh pháp siêu phàm thì có lẽ Diệp Cát quần không thể nào vượt qua hầm chông này mà trên lưng lại còn cõng theo Mộng Tình.
Vừa vượt qua hầm chông dài non mười trượng đặt chân lên bờ bên kia, Diệp Cát Quần chưa kịp để Mộng Tình xuống thì phát hiện một đạo phách không chưởng từ hướng đối điện vỗ thẳng tới mạnh.
Dù là một cao thủ thượng thặng, nhưng Diệp Cát Quần không sao có phản ứng gì. Bởi đạo phách không chưởng tập kích bất ngờ.
Bình!
Mặt Diệp Cát Quần nổ đom đóm, kinh mạch nhộn nhào, máu rịn hai bên mép. Tuy vậy y vẫn kịp thi triển Thiên Cân Trụy để không phải ngã xuống hầm chông chết người.
Để Mộng Tình xuống, mặt Diệp Cát Quần hiện rõ sát khí trùng trùng. Y Gầm lên :
- Quách tặc! Lão dùng thủ đoạn như vậy đâu phải là chánh nhân quân tử. Diệp mỗ sẽ san bằng cả tòa Diêm Vương cung này của ngươi.
Diệp Cát Quần mím môi, quay lại nắm tay Mộng Tình :
- Muội muội! Chúng ta đi tiếp thôi.
Mộng Tình lo lắng :
- Diệp huynh! Huynh đã bị nội thương rồi.
- Chẳng có gì ngăn được huynh đâu.
Diệp Cát Quần cắp tay Mộng Tình.
- Chúng ta đi.
Hai người bước và hành lang thứ năm.
Đó cũng lại là một gian phòng vuông vức với phạm vi bốn trượng vuông, bên trong trống rỗng chẳng có gì.
Diệp Cát Quần cau mày :
- Tại sao trong gian phòng này chẳng có gì cả? Nó là cạm bẫy gì?
Y nhìn lại Mộng Tình.
Mộng Tình Lắc đầu :
- Muội chưa từng thấy trong gian thạch phòng này có cạm bẫy.

Mặt Diệp Cát Quần đanh lại. Y ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :
- Chẳng lẽ Quách tặc gian trá lại cho ta một chỗ nghỉ ngơi để đi tiếp sao?
Y vừa nói, vừa nhìn lại Mộng Tình.
- Muội có nghĩ như huynh không?
- Muội cũng không biết nữa.
- Để huynh vào trước.
- Huynh cẩn thận đó.
Diệp Cát Quần mỉm cười :
- Chúng ta chỉ có đường tiến, chứ không có đường lùi.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Diệp Cát Quần chậm rãi bước vào gian thính phòng đó. Y lia mắt nhìn qua bốn bức vách. Đập vào mắt Diệp Cát Quần là những vách đá phẳng lì, trơn tru như đã được bào nhẵn thật kỹ.
Đôi chân mày Diệp Cát Quần cau lại. Y từ từ ngẩng mặt nhìn lên trần. Y giật mình khi thấy trần thạch phòng sụp xuống.
Diệp Cát Quần nghiến răng vận công dựng song chưởng đỡ lấy trần thạch phòng.
Sức nặng của thạch phòng dồn cả lên thân pháp khiến y có cảm tưởng như mình phải bưng cả quả thái sơn khổng lồ.
Mặt Diệp Cát Quần nảy đom đóm, kinh mạch nhộn nhào bởi phải dụng nội lực đỡ khối đá khổng lồ trên đầu mình.
Y nghĩ thầm :
- "Quách tặc! Ngươi muốn đè bẹp Diệp Cát Quần à?"
Ý niệm đó còn đọng trong đầu Diệp Cát Quần thì Diêm Vương môn chủ Quách Vĩ từ trong hốc vách đá theo cánh cửa bí mật bước ra. Y nhìn Diệp Cát Quần bằng đôi thần nhãn đầy uy quang.
- Túc hạ vượt qua được bốn cửa ải của Cửu Trùng đài đã là nhân vật hiếm có trên đời này.
Diệp Cát Quần gầm lên :
- Quách tặc!
- Bổn vương không thích những lời nói cộc lốc của túc hạ.
Diêm Vương môn chủ khoát tay.
Thạch phòng được đóng lại bằng những khối đá khổng lồ từ trên trần sập xuống.
Trước khi những khối đá đóng khít xuống thì Diệp Cát Quần kịp nghe tiếng nấc nghẹn của Mộng Tình.
Gã gào lên :
- Diêm Vương môn chủ! Có trừng phạt thì trừng phạt Diệp mỗ, đừng đụng đến Mộng Tình.
Tiếng thét của Diệp Cát Quần khiến nội lực gã tản mát, do đó khối đá trên

đầu xụp xuống một gang tay.
Diệp Cát Quần nghiến răng dồn nội công vào song thủ đỡ ngược lên.
Một làn khói mỏng từ dưới sàn phòng tỏa lên, nhanh chóng xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Diệp Cát Quần.
Nội lực trong Đan điền của Diệp Cát Quần nhanh chóng bị độc khí phong bế, tứ chi bủn rủn.
Diệp Cát Quần than thầm :
- "Một thân võ học Thượng Ngươn kiếm pháp, chẳng lẽ Diệp Cát Quần ta phải chịu chôn thây nơi thạch phòng này sao?"
Ý nghĩ đó khiến cho tâm thức Diệp Cát Quần mụ mẫm. Y từ từ mất dần nhận thức. Sau cùng tự buông thõng song thủ, chấp nhận một cái chết lăng trì đến với mình. Y đổ sập xuống sàn thạch phòng. Những tưởng đâu sẽ bẹp dí dưới sức nặng nghìn cân của khối đá, nhưng thật bất ngờ, khối đá không sụp xuống đè bẹp thân pháp Diệp Cát Quần, trong khi hắn đã biến thành một khối thịt vô tri vô giác.

Hồi 13
Long hổ phân tranh

Diệp Cát Quần chỏi tay bật ngồi lên.
Cảm giác đầu tiên y nhận được là tiếng gió hú bốn bề và điều thứ hai là người đang ngồi kiết dà quay lưng về phía y.
Diệp Cát Quần nhủ thầm :
- "Ta đang ở đâu đây?"
Cùng với ý niệm đó, y lia mắt nhìn qua bốn hướng. Đến lúc này, Diệp Cát Quần mới biết mình đang ở trong một gian nhà lục giác, giữa thung lũng, bao chung quanh là những vách núi cao ngất. Gian thảo xá lục giác này nằm lọt thỏm giữa một cái vực khổng lồ, với tiếng gió rít vi vu vang ra từ bốn vách núi.
Diệp Cát Quần nhìn lại người kia. Y chậm rãi đứng lên bước đến sau lưng người đó :
- Tôn giá là ai?
- Bổn vương đã hâm nóng rượu chờ túc hạ đối ẩm.
Giọng nói của Quách Vĩ, Diêm Vương môn chủ khiến Diệp Cát Quần giật mình. Vừa ngạc nhiên, vừa ngơ ngẩn.
Y buột miệng nói :
- Quách môn chủ đấy à?
- Chính bổn vương. Túc hạ hẳn không từ chối một bữa uống rượu cùng bổn vương chứ. Uống rượu với bổn vương, túc hạ có ba điều lợi.
Không hề ngoảnh mặt nhìn lại như thể đoán chắc Diệp Cát Quần không bao giờ tập kích mình từ sau lưng. Quách môn chủ chậm rãi nói :
- Điều lợi thứ nhất túc hạ uống rượu vì sự sinh tồn của Mộng Tình. Điều lợi thứ hai, túc hạ uống rượu vì Diệp Trọng Can. Điều lợi thứ ba, túc hạ vì túc hạ. Cả ba điều đó, bổn vương xem như món quà giao hảo tặng cho túc hạ.
Diệp Cát Quần mím môi, rồi bước qua Quách môn chủ. Y ngồi xuống chiếc đôn đối diện, nhìn Quách Vĩ chậm rãi đáp lời :
- Vì ba điều đó. Ta sẽ uống rượu với Quách môn chủ.
Quách Vĩ bưng bầu rượu hồ đào rót ra hai chiếc chén. Lão rót xong đặt bầu rượu xuống bên cạnh.
Diệp Cát Quần bưng chén rượu, y nhìn Quách Vĩ, nói :
- Uống chén rượu này, Quách môn chủ hãy cho ta biết, Mộng Tình hiện nay ra sao?

Diệp Cát Quần nói dứt câu dốc chén rượu đổ vào miệng mình.
Quách Vĩ nhìn y, mỉm cười nói :
- Bổn vương phải uống với túc hạ chứ?
Lão bưng chén đổ vào miệng rồi chậm rãi từ từ đặt chén xuống, nhìn Diệp Cát Quần hỏi :
- Hảo tửu của bổn vương có ngon không?
- Với Diệp mỗ thì rượu nào cũng thế thôi. Nhưng được uống rượu với người tri kỷ thì rượu dư cũng thành ngon. Bằng như ngược lại, dù là thiên hạ đệ nhất tửu cũng chỉ thấy cay và đắng.
Quách Vĩ vuốt râu lắc đầu :
- Bổn vương không thể là bằng hữu của túc hạ được. Mà chỉ có thể là chủ nhân của túc mà hạ thôi.
Quách Vĩ chỏi tay xuống bàn đứng lên. Quách môn chủ vẫn điềm nhiên nhìn họ Diệp nói :
- Bổn vương chưa trả lời câu hỏi của túc hạ. Sao túc hạ vội vàng nghĩ xa quá vậy?
Diệp Cát Quần buông tiếng thở dài từ từ ngồi xuống. Y gằn giọng hỏi :
- Mộng Tình giờ ra sao?
Quách môn chủ bưng bầu rượu rót vào chén của mình và Diệp Cát Quần. Lão vừa chuốc rượu vừa nói :
- Sự sống còn của Mộng Tình tùy thuộc vào thái độ cũng như cách cư xử của túc hạ.
Quách môn chủ hừ nhạt một tiếng, nói :
- Với tội phán phúc. Túc hạ hẳn có thể đoán ra nàng ta phải chịu những cực hình gì chứ?
- Nàng ta sẽ chịu những cực hình gì?
Quách môn chủ nhìn lên vách đá đối diện :
- Túc hạ có thấy ghềnh đá nhô ra đó không?
Diệp Cát Quần nhìn theo hướng tay của Quách Vĩ rồi khẽ gật đầu :
- Diệp mỗ thấy.
Quách Vĩ khẽ gật đầu :
- Mộng Tình sẽ bị trói, đặt nằm trên ghềnh đá kia để cho lũ kênh kênh háu ăn nhấm nháp từng miếng thịt, trong khi nàng vẫn còn sống. Tất nhiên bổn vương sẽ sắp xếp để cho túc hạ được chứng kiến cái chết chậm chạp đến với nàng.
Nghe Quách Vĩ nói, sắc diện Diệp Cát Quần xanh tái như nhuộm màu chàm. Gã nghiến răng rít lên :
- Quách môn chủ, Ngươi có thể tàn nhẫn hành hạ một nữ nhân chẳng biết võ công ư?
Y lắc đầu, tiếp :

- Ngươi tàn nhẫn quá đó!
Quách Vĩ cau mày :
- Túc hạ đừng quên bổn vương đây là chủ, còn túc hạ là khách. Nếu túc hạ thiếu sự tôn trọng bổn vương thì chỉ có hại cho Mộng Tình mà thôi.
Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài. Y bưng chén rượu chìa đến trước :
- Diệp mỗ kính Quách môn chủ.
Quách Vĩ mỉm cười, điềm nhiên tiếp nhận sự mời mọc của Diệp Cát Quần. Lão còn khách sáo đáp lời :
- Đa tạ túc hạ đã mời bổn vương.
Uống cạn chén rượu, Diệp Cát Quần nghiêm giọng hỏi :
- Diệp mỗ sẽ làm gì để nàng không phải chịu cực hình của Quách môn chủ?
Nhìn thẳng vào mắt Diệp Cát Quần, Quách Vĩ thẳng thừng nói :
- Thuộc hạ của bổn vương!
- Quách môn chủ cứ sai khiến Diệp mỗ.
Quách Vĩ lắc đầu :
- Bổn vương muốn biến túc hạ thành một tên thuộc hạ trung thành tuyệt đối.
- Nghĩa là sao?
- Cuộc rượu của chúng ta còn dài, từ từ rồi bổn vương sẽ nói hết.
Quách môn chủ lại chuốc rượu từ trong bầu vào hai chén rượu. Y đặt bầu rượu xuống bên cạnh chén của Diệp Cát Quần rồi chậm rãi nói :
- Thượng Ngươn kiếm pháp của Diệp túc hạ quả là cao minh. Nhưng nếu so sánh với ấn thủ thiết sa chưởng của bổn vương thì cũng có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng.
Diệp Cát Quần khẽ lắc đầu :
- Những lời của Quách môn chủ thốt ra, Diệp mỗ không tin.
- Túc hạ không tin bổn vương vì nguyên cớ nào?
Diệp Cát Quần đứng lên khoanh tay trước ngực. Y hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói :
- Môn chủ dùng mọi thủ đoạn đối với ta. Hết cho ta uống rượu mời lại đến rượu phạt, thậm chí dùng cả người thân của ta là Mộng Tình, cốt chỉ muốn có tâm pháp kiếm tông Thượng Ngươn mà thôi.
Diệp Cát Quần chống tay lên bàn chồm tới trước.
- Quách môn chủ nói thật đi. Đừng giả vờ quanh co để làm gì nữa.
Quách Vĩ lắc đầu :
- Túc hạ nói sai rồi. Bổn vương chẳng cần Thượng Ngươn kiếm pháp của túc hạ đâu mà cần một tên thuộc hạ trung thành ví như chiếc bóng của bổn vương để thực hiện những thiên chức mà bổn vương giao phó.
- Môn chủ cứ nói ra ý của Môn chủ đi.
Nhìn thẳng vào mắt Diệp Cát Quần. Quách Vĩ nghiêm giọng nói :
- Bổn vương muốn chứng minh lời nói của mình trước.

Thốt dứt câu, Quách Vĩ chắp tay sau lưng thong dong tiến ra bên ngoài. Lão vừa đi vừa nói :
- Túc hạ đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp đến tầng tối thượng, chắc không cần binh khí?
- Chẳng có thứ binh khí nào sánh với Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí của Diệp mỗ.
Diệp Cát Quần lắc vai, phi thân ra ngoài, y đứng đối mặt với Quách môn chủ.
Quách Vĩ cười mỉm, từ tốn nói :
- Bổn vương cho túc hạ thêm một cơ hội nữa. Nếu như túc hạ giết được ta, đã có thể trở ra ngoài Âm Dương giới cùng với Mộng Tình và xưng bá nghiệp trong chốn giang hồ. Bấy nhiêu đó túc hạ đủ biết, bổn vương ái mộ ngươi như thế nào.
Diệp Cát Quần nghiêm mặt nói :
- Quách môn chủ thắng Diệp mỗ, ta mới khâm phục khẩu phục. Diệp mỗ không làm ngươi thất vọng đâu.
- Tốt lắm. Chúng ta đều là những bậc hảo hán thành danh, do đó lời thốt ra tợ Thái Sơn.
- Diệp mỗ thất tín bội nhân, trời không dung Diệp mỗ.
- Được!
Hai người thối lại ba bộ. Họ đâu mặt nhìn thẳng vào nhau.
Diệp Cát Quần nghĩ thầm :
- "Nếu đúng như Quách Vĩ nói, đây đúng là cơ hội để ta trở lại với giang hồ".
Y vừa nghĩ thầm vừa vận chuyển Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí. Ngay lập tức, một màn kiếm khí nhập nhoạng xuất hiện bao bọc lấy thân pháp của họ Diệp.
Phía bên kia, Quách môn chủ cũng thi thố thần công. Một vệt hào quang vàng di chuyển xung quanh thân ảnh Quách môn chủ.
Thấy đối phương cũng có khí phòng hộ thân, Diệp Cát Quần đâu dám xem thường.
Y tự nhủ thầm :
- "Quách Vĩ biết ta đã tựu thành Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí thế mà vẫn thách thức giao đấu. Chứng tỏ y cùng có biệt tài vô song. Mình không thể xem thường gã họ Quách này".
Diệp Cát Quần nói :
- Tại hạ xuất chiêu.
- Mời.
Diệp Cát Quần quyết định xuất thủ trước để chiếm thế thượng phong, nên Quách Vĩ vừa dứt lời thì Diệp Cát Quần đã chớp động kiếm khí.

Đạo kiếm khí được Diệp Cát Quần phát tác đánh ra từ đầu hai ngón chỉ công thần trực diện vào vùng thượng đẳng của Quách Vĩ.
Khí kiếm với tám thành công lực phát ra âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống.
Như đã có chủ định ngay từ trước, Quách Vĩ chẳng cần tránh né mà dựng đứng hữu chưởng hứng thẳng lấy đạo khí kiếm của đối phương. Bản thủ hữu chưởng của Quách Vĩ ửng ánh sáng chói lia bởi phản chiếu ánh nhật quang hứng thẳng lấy đạo kiếm khí của Diệp Cát Quần.
Chát!
Những tưởng đâu đạo kiếm khí Thượng Ngươn sẽ đâm thủng hoặc phạt đứt bản thủ chưởng của Quách môn chủ, nhưng nó như chạm vào chiếc khiên rắn chắc kiên cố, bật ngược trở lại.
Đạo kiếm khí kia vừa bật ngược trở ra, Quách Vĩ lướt mình tới, liên tục vỗ chưởng, tạo áp lực lên Diệp Cát Quần.
Trước áp lực của chưởng công do Quách Vĩ áp chế lên mình, Diệp Cát Quần thét lớn một tiếng, hai chân rùn xuống, điểm chỉ pháp đâm thẳng vào trung tâm bản thủ chưởng pháp của đối phương.
Chát!
Lần này chưởng và chỉ chạm thẳng nhau. Những tưởng chúng sẽ bật ngược trở ra. Nhưng không ngờ lại hít chặt vào nhau.
Cả hai từ cuộc đấu chiêu thức chuyển qua thi đấu bằng nội lực.
Chân Diệp Cát Quần lún sâu xuống đất, trong khi đất dưới chân Quách Vĩ thì lại phồng lên.
Hai đối thủ đối mặt nhìn thẳng vào nhau.
Diệp Cát Quần thầm nghĩ :
- "Với nội công tâm pháp tối thượng như vậy sao Quách Vĩ vẫn cần đến mình? Gã muốn gì ở mình?"
Bên kia Quách Vĩ lại nghĩ khác :
- Y đúng là người mà ta cần tìm. Y sẽ là người thực thi thiên chức đảo lộn càn khôn. Nhưng trước tiên phải cho y biết ta xứng đáng là chủ nhân của gã.
Với ý nghĩ đó, Quách vĩ tăng nội lực vào chưởng ảnh.
Cảm nhận nội lực của đối phương gia tăng đột ngột, Diệp Cát Quần mím môi dồn thêm công lực vào chỉ pháp.
Những âm thanh chanh chách như sóng vỗ vào bực đá rộn lên giữa điểm chạm chưởng và chỉ.
Chân Diệp Cát Quần càng lúc càng lún sâu hơn.
Quách Vĩ trầm giọng nói :
- Bây giờ túc hạ hẳn đã nhận ra thần công của bổn vương chẳng thua kém các hạ rồi chứ?
- Có tận mục mới biết mình đúng hay sai.

Lời còn đọng trên miệng Diệp Cát Quần thì Quách Vĩ thét lên một tiếng. Cùng với tiếng thét đó thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra.
Hai người đồng loạt thối bộ.
Quách Vĩ lui lại hai bộ. Còn Diệp Cát quần thì trượt tới một trượng.
Hai chân tợ một lưỡi cày xới tung mặt đất.
Vừa trụ được, Diệp Cát Quần toan phát tác kiếm tông giao thủ tiếp nhưng Quách Vĩ Môn chủ đã khoát tay nói :
- Bổn vương thiết nghĩ cuộc giao thủ giữa ta và túc hạ đã đủ.
- Chưa phân thắng bại, sao gọi là đủ?
- Chẳng lẽ túc hạ muốn thấy một kẻ trọng thương, một người táng mạng sao?
Quách Vĩ chắp tay sau lưng bước vào gian nhà lục giác. Y vừa đi vừa nói :
- Bổn vương chỉ muốn chứng minh cho túc hạ biết và nhận thức lời của bổn vương không phải là lời nói ngoa ngôn.
Quách Vĩ yên vị, bưng chén rượu nhấp.
Diệp Cát Quần bước vào ngồi xuống ghế đối điện.
Hai người đối mặt nhìn nhau.
Quách Vĩ nghiêm giọng nói :
- Giờ thì túc hạ có đồng ý trở thành chiếc bóng của bổn vương không?
- Diệp mỗ chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Dù muốn hay không muốn. Tại hạ cũng phải chấp nhận nó mà thôi.
- Bổn vương nghĩ đó là một sự lựa chọn đúng. Một sự lựa chọn vì tình, vì nghĩa và vì bản thân túc hạ.
- Giờ thì Diệp mỗ chấp nhận trở thành môn hạ của Môn chủ.
- Bằng sự thành tâm thành ý của các hạ chứ?
Buông một tiếng thở dài Diệp Cát Quần nói :
- Tại hạ vì Mộng Tình, Trọng Can, chỉ mong Quách môn chủ đối xử tốt với những người đó.
- Túc hạ yên tâm. Bổn vương là người biết xử nhân.
Quách Vĩ chuốc rượu ra chén của mình và Diệp Cát Quần :
- Bổn vương kính túc hạ.
- Đa tạ Môn chủ.
Hai người cùng uống cạn số rượu Quách Vĩ rót ra.
Sau khi uống cạn số rượu đó, Quách Vĩ mới lấy trong ngực ra một chiếc tráp bằng vàng ròng.
Y nhìn Diệp Cát Quần, từ tốn nói :
- Trong chiếc tráp này là hoàn Tâm não linh, túc hạ sẽ uống hoàn dược này rồi cùng phối hợp vận công với bổn vương. Công lực của túc hạ sẽ gia tăng bội phần.
- Diệp mỗ mãi mãi sẽ là chiếc bóng của Môn chủ?

- Bổn vương đã cho túc hạ sự lựa chọn rồi.
- Và Diệp mỗ đã chọn.
Diệp Cát Quần thốt dứt lời, mở nắp chiếc tráp lấy hoàn Tâm não linh cho vào miệng. Gã nhai rồi nuốt mà chẳng có biểu hiện sự đắn đo, lưỡng lự.
Y nhìn Quách Vĩ :
- Diệp mỗ đã uống rồi.
- Túc hạ hãy vận công dẫn lưu Tâm não linh theo những chu kỳ Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên.
- Được.
Diệp Cát Quần rời bàn bước lại tràng kỷ ngồi kiết dà, vận công điều tức theo hai chu kỳ Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên.
Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên là tâm thức cơ bản của người luyện công bước đầu. Một khi vận công theo tâm thức này thì ba mươi sáu huyệt đạo mở toang. Có thể tiếp nhận nội lực của người khác, đồng thời cũng có thể trút bỏ nội lực, phế bỏ võ công. Phàm những ai đã luyện công đến cảnh lư hỏa thuần thanh thì không bao giờ dụng đến tâm pháp Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên để vận công điều tức nếu không muốn phế bỏ võ công.
Nhưng Diệp Cát Quần thì không còn cách nào khác, bởi y đã nghiễm nhiên chấp nhận trở thành chiếc bóng của Diêm Vương môn chủ.
Khi ba mươi sáu huyệt của Diệp Cát Quần hoàn toàn mở to thì Quách Vĩ mới từ từ áp song thủ vào đại huyệt Thiên linh cái.
Sắc thần của Diệp Cát Quần nhanh chóng chuyển qua màu tái nhợt khô héo, đồng thời trong Đan điền như thể có khói than hồng nung nấu rát bỏng. Mồ hôi xuất ra ướt đẫm trang y của gã.
Diệp Cát Quần rùng mình rống lên một tiếng rồi ngất lịm.
Đến lúc đó Quách Vĩ mới thu hồi bản thủ, nhìn Diệp Cát Quần, mỉm cười. Y nhẩm nói :
- Mãi mãi ngươi sẽ là mục nhân trong sự khống chế của bổn tọa.
* * * * *
Mộng Tình bước vào, tiến đến quỳ móp dưới chân Quách Vĩ.
Y đỡ nâng lên :
- Đứng lên đi.
Được lệnh, Mộng Tình mới dám đứng lên.
Nhìn nàng từ đâu đến chân, Quách môn chủ mỉm cười nói :
- Nàng đã lập được công lớn với bổn vương.
- Mộng Tình chỉ làm theo ý của chủ nhân.
Quách Vĩ mỉm cười :
- Nhưng chỉ có nàng mới khiến được Diệp Cát Quần.
Quách Vĩ chắp tay sau lưng trở bộ bước lại chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Y không vội ngồi xuống, mà lơ đễnh nhìn về phía bức hoành phi thêu con giao

long đang quẫy mình trên những áng mây trời với những chiếc vuốt đầy uy lực.
Quách Vĩ nói :
- Bổn vương không biết nàng đã làm gì mà khiến cho họ Diệp, một lãng tử lang bạt, từng trải phải lụy về tình?
Thốt dứt câu, Quách Vĩ mới ngồi xuống tràng kỷ, định nhãn nhìn Mộng Tình.
Mộng Tình cúi đầu, từ tốn đáp :
- Diệp Cát Quần lụy vì tình, bởi y nghĩ Mộng Tình là một a hoàn chơn chất.
- Nàng biết Diệp Cát Quần lụy vì nàng, thế nàng có lụy về hắn không?
Mộng Tình ngẩng lên, ánh mắt của nàng phảng phất một nỗi niềm u uẩn.
Nàng nói :
- Mộng Tình chỉ xin chủ nhân gia ân.
- Bổn tọa hiểu ý của nàng. Nàng đã thu phục Diệp Cát Quần cho bổn tọa, tất đã tạo cho mình một cơ hội để thực hiện ý muốn nhuộm máu Thiếu Lâm tự.
- Mộng Tình ngậm cỏ kết vành mãi mãi hầu phục chủ nhân.
- Nàng đừng đa lễ, bổn vương sẽ thực hiện ước muốn của nàng.
Y nhìn thẳng vào mắt Mộng Tình, chậm rãi nói :
- Theo nàng, Diệp Cát Quần là con người như thế nào?
Mộng Tình nhìn xuống mũi hài, nhỏ nhẹ đáp lời :
- Bề ngoài của Diệp huynh không đúng với nội tâm bên trong.
- Y không phải là kẻ lạnh nhạt thờ ơ ư?
- Không. Huynh ấy là kẻ nặng tình.
Quách Vĩ chống tay, tựa cằm nhìn Mộng Tình :
- Ta nghĩ họ Diệp chỉ nặng tình với nàng mà thôi. Theo bổn tọa, Diệp Cát Quần không thiếu một thứ gì trên đời này, nhưng khi gặp nàng, hắn gục ngã. Y trở nên ngờ nghệch một cách tội nghiệp.
Quách Vĩ bước xuống, tiến đến trước mặt Mộng Tình :
- Nàng có hối tiếc những gì đã làm không?
Mộng Tình lắc đầu :
- Không. Mộng Tình chỉ nghĩ đến một điều duy nhất.
- Điều gì?
- Trả thù cho mẫu thân.
- Bổn vương hiểu nàng.
Quách Vĩ mỉm cười, nói tiếp :
- Người giúp nàng trả hận chính là Diệp Cát Quần. Y sẽ thay bổn vương đòi lại sự công bằng cho nàng.
Mộng Tình cúi mặt nhìn xuống. Nàng nhẹ buông tiếng thở dài rồi ngập ngừng nói :
- Mộng Tình có một điều muốn thỉnh giáo chủ nhân.

- Nàng cứ nói.
- Diệp Cát Quần giờ như thế nào?
Đôi chân mày Quách Vĩ thoạt cau hẳn :
- Nàng nghĩ đến hắn?
- Mộng Tình chỉ muốn biết thôi.
Nhếch môi điểm nụ cười mỉm, Quách Vĩ từ tốn nói :
- Y vẫn bình an và đã trở thành chiếc bóng của bổn tọa.
Đặt tay lên vai Mộng Tình, Diêm Vương môn chủ nói tiếp :
- Chữ tình trong con người thường làm cho người ta mơ mộng ảo tưởng đến những cảm giác hạnh phúc nhưng thật ra chính nó là cội nguồn của sự đau khổ. Bổn tọa nghĩ tránh được nó sẽ có được những chân giá trị khác vẹn toàn hơn.
- Mộng Tình sẽ ghi nhớ chỉ huấn của Môn chủ.
- Tốt lắm.
Quay trở lại chiếc ngai sơn son thếp vàng. Sau khi yên vị, Quách Vĩ mới nhìn Mộng Tình, buông từng câu thật chậm rãi :
- Diệp Cát Quần đang lưu tại dịch quán. Bổn tọa cho phép nàng đến đó, nhưng...
Mộng Tình quỳ xuống, rồi mới nói :
- Mộng Tình sẽ không để chữ tình nặng hơn lý trí.
- Bổn vương tin vào nàng.
Nàng sụp lạy Quách Vĩ.
- Đa tạ Môn chủ.
Hành xong đại lễ, Mộng Tình mới ngẩng lên, nói :
- Mộng Tình còn một điều này muốn bẩm báo với chủ nhân.
- Nàng cứ nói.
- Mộng Tình được biết kiếm phổ Thượng Ngươn, Diệp Cát Quần đã trao cho một người.
Quách Vĩ chỏi tay lên thành chiếc ngai từ từ đứng lên :
- Đã trao nó cho ai?
- Dạ, người đó có tên là Chu Thiên Hải.
- Sao, y trao kiếm phổ Thượng Ngươn cho Chu Thiên Hải.
- Thưa vâng. Điều này chính từ miệng Diệp Cát Quần thốt ra.
- Bổn vương quả thật không ngờ.
Quách Vĩ khẽ gật đầu :
- Nàng hỏi xem Diệp Cát Quần có quan hệ thế nào với Chu Thiên Hải, mà lại trao quyển kiếm phổ Thượng Ngươn cho tên tiểu tử đó.
- Thưa vâng.
Quách Vĩ ngồi xuống. Buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Trong một ngày không xa, nàng sẽ được phép của bổn vương đến Thiếu

Lâm tự, hóa giải những oan nghiệt của đời trước.
- Đa tạ Môn chủ.
- Đừng đa lễ. Nhớ những lời bổn tọa chỉ huấn là được rồi. Giờ thì hãy đến với Diệp Cát Quần đi.
- Thưa vâng. Mộng Tình xin cáo lui.
Mộng Tình lui bước ra ngoài gian đại điện.
Khi Mộng Tình đi rồi, Quách Vĩ mới quay mặt nhìn lại bức hoành phi có hình giao long quẫy khúc trên chín tầng mây.
Y lẩm nhẩm nhắc tên Thiên Hải.
- Chu Thiên Hải!
Cùng với lời nói đó. Hai bàn tay của Quách môn chủ từ từ nắm cứng lại đến độ phát ra âm thanh răng rắc nghe tợ như tiếng cành khô gẩy sụm bởi những đạo cuồn phong dữ dội.
Y lặp Lại một lần nữa :
- Chu Thiên Hải!
Một ý niệm lóe qua đầu Quách môn chủ, y buông một câu thật lạnh lùng.
- Tiểu tử! Ngươi cũng sẽ trở thành mục nhân của bổn vương, để hậu nhân chẳng bao giờ nhắc đến cái tên Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung.

Hồi 14
Thượng Ngươn kiếm pháp

Lưu lại bên dòng suối trong rừng tùng, vừa luyện kiếm vừa có chủ đích chờ Xảo Nhi, nhưng khi bắt đầu luyện kiếm thì bị kiếm trong kiếm phổ lôi cuốn, quên bẵng đi thời gian, thậm chí cả cái ăn cũng không màng đến, chỉ khi nào quá đói mới dụng luôn kiếm pháp để bắt cá lăng trong suối nướng ăn. Ngày theo ngày cứ trôi qua, thế mà đã hết một tuần trăng.
Thiên Hải gần như thuộc lòng tâm pháp của quyển kiếm phổ Thượng Ngươn mà Diệp Cát Quần trao lại cho mình. Sau khi luyện thành thục chiêu thức sau cùng, Thiên Hải quyết định thi triển lại một lần cuối, rồi mới rời dòng suối đi lên đường đến Thiếu Lâm.
Dụng cành cây khô làm kiếm, chàng bắt kiếm quyết, nhìn lên vầng nguyệt đêm tròn như chiếc đĩa soi xuống dòng suối trong vắt, rồi thét lên một tiếng. Mặc dù trong tay Thiên Hải chỉ là một cành cây khô, nhưng khi chàng di chuyển kiếm pháp Thượng Ngươn thì lại tạo ra những âm thanh vi vu như tiếng kiếm khi xé toát không gian giá lạnh. Ngay cả màn hơi nước từ dưới con suối bốc lên cũng bị màn kiếm khí dày đặc xua tan. Cả một phạm vi non mười trượng dày đặc những bóng mộc kiếm, ngay cả lũ cá lăng nhút nhát, ẩn mình trong các khe đá dưới đáy suối vẫn bị kiếm khí tạo áp lực, buộc chúng hốt hoảng bơi tán loạn, thậm chí còn có con phóng vụt lên khỏi mặt nước, liền bị kiếm đánh cho văng lên ghềnh đá. Hết chiêu kiếm này lại đến chiêu kiếm khác không ngừng phát ra cứ như sóng triều liên tục vỗ vào bờ mà Thiên Hải không thể nào cưỡng lại được. Chàng ngỡ như mình chẳng còn làm chủ được kiếm mà kiếm làm chủ mình.
Thiên Hải muốn dừng kiếm, thì kiếm lại kéo chàng phải phát tác nó đến chiêu cuối cùng. Trong lúc thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp, Thiên Hải cảm nhận thần thất mình mụ mẫm, trong đầu trống rỗng, chẳng còn nghĩ tới điều gì ngoài những chiêu kiếm Thượng Ngươn đã nằm lòng. Cùng với sự trống rỗng của thần thức là sự nôn nao, nóng nảy cứ như trong đan điền có sự bực bội, cùng với cảm giác bừng bừng muốn phát tác những uất khí ra ngoài. Sự bừng bừng đó càng lúc càng lên đến cao trảo, để chàng phải dồn vào những chiêu kiếm khốc liệt, mà bản thân không sao tự chủ được.
Đến chiêu cuối cùng, bất giác Thiên Hải hú lên một tiếng vang động cả không gian tĩnh lặng. Tiếng hú của chàng khiến cho lũ cá lăng đã hốt hoảng càng hốt hoảng hơn.

Cùng với tiếng hú đó, Thiên Hải chuyển cành cây khô đâm vào ghềnh đá. âm...
Cành cây gãy ngang, nhưng ghềnh đá lại xuất hiện những rạn nứt. Thiên Hải lảo đảo, té sấp xuống dòng suối, mãi một lúc sau mới gượng đứng lên được.
- Ta... ta sao thế này?
Thấy ống tay áo đỏ thắm, Thiên Hải không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Chàng còn chưa biết điều gì thì trong đan điền lại quặn đau. Một cái đau khủng khiếp khiến cho đầu óc vang lên những tiếng ù ù và mắt hoa, tứ chi bủn rủn, không thể đứng nổi.
Thiên Hải quy xuống, mãi một lúc thật lâu, khoảng tàn một tuần trà thì mới trở lại bình thường. Thở hắt ra một tiếng nhẹ nhõm, Thiên Hải nghĩ thầm: "Chết rồi! Hẳn mình đã bị trúng phong hàn rồi. Phải đi tìm đại phu chữa trị sớm thôi." Nghĩ như vậy, nhưng giờ thì cảm thấy trong nội thể chẳng có gì thay đổi. Thiên Hải lắc đầu, buột miệng nói:
- Lạ thật!
Quay trở lại ghềnh đá, Thiên Hải ngồi xuống đếm lũ cá lăng bị kiếm khí đánh văng lên bờ đang nằm phơi mình dưới ánh trăng mà nghĩ thầm: "Phải chi Xảo Nhi có Ở đây, ta sẽ khoản đãi nàng một bữa cá lăng thỏa thuê." Ý nghĩ đó khiến hai cánh môi Thiên Hải nhếch một nụ cười mỉm. Nụ cười kia vừa chớm nở rồi vụt tắt, bởi cảm nhận trong nội phủ có như có hỏa khí bừng bừng trỗi dậy.
Thiên Hải ôm đan điền nghĩ:
"Mình hẳn là đã bị trúng phong hàn." Không chần chừ, Thiên Hải vội vã thu xếp mọi thứ cho vào túi vải, khoác lên vai, quay ngay lại trấn HỒ Nam. Khi chàng vào được trấn HỒ Nam, cũng là lúc mọi người đang vội vã đóng cửa lại. Tiếng mõ phu vang lên lanh lảnh:
- Đêm khuya thanh vắng nhớ tắt đèn, coi chừng lửa bén dễ cháy nhà.
Gã mõ phu đi ngang qua mặt Thiên Hải, chàng liền gọi lại:
- Đại ca!
Gã mõ phu dừng bước. Thiên Hải ôm quyền xá rồi nói:
- Tiểu đệ mạn phép hỏi đại ca, nhà đại phu Ở đâu?
- Ngay Ở phía trước. Công tử cứ đếm đúng hai mươi căn nhà nữa thì tới. Không biết giờ này lão đại phu Liễu Nghị có chịu chữa cho công tử hay không.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Tiểu đệ đây có ngân lượng, hẳn là lão Liễu phải chữa trị thôi.
- Nếu lão có chữa thì cũng lấy kim lượng rất cao.
- Không có chi, tại hạ thừa kim lượng.
Thiên Hải vừa nói, vừa lấy một nén bạc nhét vào tay gã mõ phu.
- Đa tạ đại ca đã chỉ giáo.

Nhận nén bạc, gã mõ bỗng chốc vồ vập hẳn lên.
- Thiếu gia có cần tôi dẫn đường không?
- thế thì tốt quá.
Gã mõ phu nhanh chân dẫn Thiên Hải đến nhà lão đại phu Liễu Nghị. Y còn sốt sắng gõ cửa hộ cho Thiên Hải. Gã vừa gõ cửa vừa nói:
- Hưởng Vực đây... Lão Liễu mở đi. CÓ khách đến tìm lão đây nè.
Mặc dù gã mõ phu Hưởng Vực vừa gõ vừa réo, nhưng phải đến nửa canh giờ, cánh cửa mới chịu dịch mở. Không phải lão Liễu ra tiếp, mà là một tên tiểu đồng xuất hiện.
Tên tiểu đồng chỉ nhú mặt ra cửa đã cộc cằn quát:
- Hưởng Vực! Huynh biết tính khí của chủ nhân tôi rồi chứ. Giờ này mà huynh đến gõ cửa, la lối om sòm, không sợ chủ nhân tôi quở mắng ư?
- Hây! Đã là đại phu mát tay thì thấy bệnh cũng như thấy hỏa, có gì mà chú em cộc cằn vậy?
Gã tiểu đồng "hừ" nhạt:
- Đại phu nào thì như vậy, nhưng Liễu chủ nhân thì khác. BỘ Hưởng huynh không biết chủ nhân tôi có đến ba bà vợ ư? Chính vì thế mà chủ nhân không muốn ai quấy rầy khi đêm xuống đâu. Cho dù con bệnh có gần chết đi nữa thì cũng phải chờ đến khi Liễu đại phu rảnh rỗi mới được.
Gã tiểu đồng nhìn qua Thiên Hải:
- Liễu chủ nhân không bố thí cho ai đâu. Hưởng huynh đây biết, người còn phải lo cho ba bà ái thiếp đó.
Thiên Hải mỉm cười gật đầu:
- Tại hạ chỉ muốn Liễu đại phu bắt mạch khám qua thôi. Với lại, tại hạ có ngân phiếu đủ để cho Lão đại phu chu toàn cho ba bà ái thiếp.
Thiên Hải vừa nói, vừa lấy ra tấm ngân phiếu năm mươi lạng. Chàng chìa đến trước:
- Tấm ngân phiếu này có giá năm mươi lạng. Liễu đại phu không thể làm ngơ được.
Gã tiểu đồng rọi đèn nhìn qua tấm ngân phiếu rồi nói:
- Chờ Ở đây, để tiểu đồng vào báo với Liễu đại phu Thiên Hải gật đầu.
Gã tiểu đồng quay vào, Hưởng Vực mới nhìn lại Thiên Hải, nói:
- Lão đại phu Liễu Nghị là một thần y Ở trấn HỒ Nam này đó. Ở đây, ai có bịnh tình gì thì cứ đến lão. Lão rất là mát tay, chữa cho ai cũng hết, chỉ những người bệnh quá nặng thì thôi, nhưng lão lại lấy ngân lượng quá cao.
- Ở trấn HỒ Nam chẳng còn đại phu nào ư?
Hưởng Vực nhún vai:
- Không còn ai cả, ngoài mỗi mình lão Liễu. Trước đây ba năm, cũng có một lão đại phu họ Dương tên Yên Thượng đến đây mở tiệm bắt mạch bốc thuốc, nhưng chỉ mở được CỎ mỗi con trăng thì phải dẹp dọn đi nơi khác.

Thiên Hải nhíu mày:
- Cư dân Ở trấn HỒ Nam chỉ có mỗi một lão Liễu, không làm sao đủ thời gian trị bệnh cho bá tánh, mà lão đại phu Dương Yên Thượng vừa mở tiệm hốt thuốc, sao lại bỏ đi?
- Điều gì thì chẳng ai biết. Nhưng lão Liễu hùng hồn nói, một khi có lão Ở đây, thị trấn HỒ Nam không một tên thầy lang nào được bén mảng đến.
Mặt Thiên Hải đanh lại khi nghe gã mã phu nói. Chàng từ tốn hỏi gã:
- Thế huynh biết Dương đại phu giờ Ở đâu không?
Gã mõ nhún vai:
- Ta có biết cũng không dám chỉ.
Y ôm quyền xá:
- Công tử chờ Liễu đại phu nhé, tại hạ xin cáo từ.
Gã mõ phu nói dứt lời, quay lưng bỏ đi một nước. Gã vừa đi vừa rống cổ nói:
- Đêm khuya thanh vắng, cẩn thận với bếp lửa để đề phòng lửa cháy.
Thiên Hải nghe gã rao mà khẽ lắc đầu.
Gã tiểu đồng quay trở lại, nhú mặt ra cửa:
- Liễu lão gia mời thiếu gia vào trong.
- Đa tạ.
Thiên Hải bước vào trong gian chính sảnh. Gã tiểu đồng dẫn chàng đến ghế ngồi.
- Thiếu gia chờ lão nhân gia một chút... người sẽ ra ngay.
- Tại hạ chờ.
Gã tiểu đồng bước đến quầy pha trà. Từ phía tấm rèm, một lão trượng, tuổi đã ngoài ngũ tuần bước ra. Lão vừa bước ra đã đưa tay lên miệng ngáp một cái rõ dài, rồi mới vươn vai, bước vội đến Thiên Hải.
Lão nhìn Thiên Hải chằm chằm, phán luôn một câu:
- Thiếu gia đây hẳn là bị trúng phong hàn rồi.
Lão ngồi xuống ghế, vuốt chòm râu lơ thơ có mấy cọng. BỘ mặt gà mái của Liễu đại phu khiến Thiên Hải bực bội. Sự bực bội đó khiến đan điền xuất hiện cảm giác nao nao kỳ lạ, thôi thúc chàng cứ phải thi triển kiếm pháp Thượng Ngươn. Thiên Hải lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.
Lão Liễu nhướn mày hỏi:
- Thiếu gia có bao nhiêu kim lượng?
Câu hỏi này của lão Liễu càng khiến cho sự bực bội của chàng dâng tràn.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Gã háo kim ngân thế này thì sao có thể là một danh y?" Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải buột miệng hỏi lão Liễu:
- Liễu đại phu chưa bắt mạch hốt thuốc cho tại hạ, sao đã hỏi đến kim ngân?
- Lão Ở đây có cái lệ...

Thiên Hải cướp lời lão:
- Phải có kim ngân thì lão mới trị bệnh phải không?
Nhưng tưởng đâu Liễu đại phu sẽ phản bác lại lời của Thiên Hải, nhưng thật bất ngờ, lão thản nhiên khẳng định điều đó.
- Đúng. Liễu lão gia là một danh y Ở trấn HỒ Nam, nên cái gì cần đến lão cũng phải trả bằng kim lượng. Bọn dân đen Ở đây, người thì đông, nhưng chẳng mấy ai có đặng kim lượng đúng với ý củ a lão phu.
- Thế ư! Nhưng nếu lão đại phu đây không chữa lành bệnh thì sao?
Liễu Nghị vuốt râu, bật cười ha hả. Lão vừa cười vừa nhịp tay xuống bàn.
- Công tử tin đi. Liễu lão phu hành nghề trước khi công tử có mặt trên đời này. CÓ thể nói Liễu lão phu là Hoa Đà, Biển Thước tái sinh, nên chẳng có thứ bệnh gì mà không chữa được.
- Nếu đúng như lão đại phu nói, thì tài nghệ của lão hẳn đã vang danh khắp chốn thiên hạ.
- Không dám, không dám. Nhưng lão Liễu có thể nói, HỒ Nam chỉ có một danh y duy nhất, chính là lão Liễu.
- Tại hạ cũng tin như vậy.
Thiên Hải đặt túi vải lên bàn rồi nói tiếp:
- Trong túi vải này có số ngân phiếu trên ngàn lạng, nếu lão đại phu trị hết bệnh cho tại hạ, thì tại hạ mạn phép xin được trả cho lão số ngân lượng bằng một trăm lạng, bằng như ngược lại, một nén bạc vụn cũng không có. Lão đại phu đồng ý chứ?
- ô! Tất nhiên là phải đồng ý rồi.
- Tốt lắm.
Thiên Hải thốt dứt câu chìa cánh tay phải đến trước.
- Mời lão đại phu Liễu Nghị nhìn chàng, mỉm cười rồi chậm rãi đặt ba ngón tay lên mạch môn. Lão quay mặt chỗ khác, hướng về phía tên tiểu đồng, lỗ tai không ngừng giần giật, cứ như nghe rõ từng nhịp đập của kinh mạch trong nội thể Thiên Hải.
Lão bỏ tay xuống khỏi mạch môn của Thiên Hải, vuốt râu, buông một tiếng thở dài.
Nhìn chàng, khẽ lắc đầu nói:
- Công tử đã bị trúng phong hàn, bệnh tình rất nặng.
Thiên Hải cau mày, chớp mắt.
- Liễu đại phu! Nặng đến mức độ nào?
- Phong hàn đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của công tử. Phong hàn khiến cho âm dương trong nội thể của công tử không được hài hòa. Nếu dương thịnh âm suy thì sẽ bị bốc hỏa mà khô héo để đi đến cái chết. Ngược lại, âm thịnh dương suy thì hàn khí sẽ khiến kinh mạch ngưng trệ, đóng băng cũng đi đến cái chết. Cả hai đều dẫn đến cái chết. Công tử không sợ tốn kim

ngân tìm đến lão Liễu là đúng rồi đó.
- Thế dùng cách chi để hòa âm dương trong nội thể củ a Thiên Hải?
Liễu Nghị vuốt râu, nhìn Thiên Hải mỉm cười.
- Lão Liễu là một danh y, nên phải có cách điều hòa âm dương trong kinh mạch của công tử rồi trục phong hàn ra ngoài. Công tử cứ yên tâm, chỉ trong một đêm thôi, lão Liễu sẽ trục phong hàn ra khỏi nội thể của công tử - Liễu đại phu quả là thần y.
- Nếu không phải là thần y, thì lão Liễu hẳn đã dẹp tiệm, giống như gã Dương Yên Thượng lang băm kia rồi.
- Vãn bối rất mong được đại phu giúp đỡ.
Lão Liễu vuốt râu, nhìn Thiên Hải hỏi:
- Công tử hẳn không phải là người địa phương này?
- Vãn bối chỉ là khách lỡ đường không gặp may mà thôi.
Lão Liễu chặc lưỡi nói:
- Lão Liễu đã từng cứu giúp cho biết bao nhiêu người lỡ đường như công tử.
- Thế mới đúng câu: "Lương y như từ mẫu. " - Đã chọn cho mình nghề y thì y đức phải đặt lên trên hết.
Liễu Nghị buông một tiếng thở dài, nói tiếp:
- Lão Liễu cố dùng y thuật để cứu nhân độ thế. Nhưng khốn nỗi, vì ông trời tặng cho lão Liễu những ba bà ái thiếp, người nào cũng là những trang giai nhân tuyệt sắc và có tật xài ngân lượng khá nặng tay. Chính vì thế lão Liễu mới cần đến ngân lượng. Xét cho cùng, ngân lượng hôm nay không có thì ngày mai có, nhưng tính mạng mà mất thì chẳng thể nào tìm lại được.
- Vãn bối hiểu tình cảnh của Liễu đại phu.
Thiên Hải nói dứt câu, lấy trong túi ra hai tấm ngân phiếu đặt lên bàn.
Liễu Nghị nhìn thấy hai tấm ngân phiếu, lão vuốt râu nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu khoát tay:
- Công tử cứ cất lấy. Khi nào lão Liễu trục phong hàn xong, công tử trở lại bình thường mới dám nhận ngân lượng. CÓ như vậy lão Liễu mới yên tâm.
Thiên Hải lấy hai tấm ngân phiếu cho vào túi:
- Vậy cũng được. Khi nào Liễu đại phu trục phong hàn xong cho vãn bối thì hai tấm ngân phiếu kia sẽ thuộc về Liễu đại phu.
Lão Liễu gật đầu. Lão quay lại nói với tên tiểu đồng:
- Vàng Vàng...
Tên tiểu đồng với cái đầu to, trán vồ, mặt thon hối hả bước lại bên Liễu Nghị.
- Ngươi đưa công tử đến thư phòng nghỉ ngơi, để lão nhân gia tự tay bốc thuốc cất cho công tử uống. Ngươi phải chăm lo chu đáo cho công tử đó.
- Dạ, lão nhân gia yên tâm, Vàng Vàng sẽ chăm sóc cho công tử đây.
Lão nhìn lại Thiên Hải:

- Công tử nghỉ ngơi, để lão Liễu bốc thuốc tự tay cất cho người uống. CÓ như vậy, lão Liễu mới yên tâm.
- Đa tạ lão đại phu đã có thịnh tâm đối với tại hạ.
Lão Liễu khoát tay:
- Không có gì, không có gì.
Vàng Vàng nhìn Thiên Hải:
- Mời công tử theo tiểu nhân.
Tên tiểu đồng Vàng Vàng dẫn Thiên Hải đi ra sau hậu viên. Thiên Hải không ngờ sau tiệm thuốc lại là hoa viên rộng lớn với những tán cây xinh tươi, bóng che mát rượi cả đường đi.
Thiên Hải hỏi gã tiểu đồng tên Vàng Vàng:
- Không ngờ Liễu đại phu lại còn có biệt tài trồng cây kiểng xinh tốt như thế này.
Gã tiểu đồng quay lại, đáp lời chàng:
- Tất cả mọi khóm kiểng trong khu vườn này xinh tươi như thế, vì đã được lão nhân gia bón cho thứ thuốc thần diệu. Cây đang khô hết, chết dần chết mòn cũng hồi sinh.
Gã nói xong, bật cười ra tiếng.
Thiên Hải hỏi:
- ĐÓ là thứ thần dược gì vậy?
- ĐÓ là điều bí mật, lão nhân gia không nói với ai.
- Chẳng lẽ cả tiểu đồng là người thân tín nhất cũng không biết?
- Nếu Vàng Vàng có biết cũng không nói, vì đó là bí mật của lão nhân gia.
Y nói xong, bỏ đi một mạch, đưa Thiên Hải đến gian thảo xá dựng ngay giữa hoa viên có những tán cây um tùm bao bọc, trông thật âm u.
Gã đẩy cửa thảo xá.
Lũ chuột trong thảo xá nghe tiếng động, kêu chút chít bỏ chạy tán loạn.
Nghe chuột kêu, Thiên Hải phải chau mày. Chàng buột miệng hỏi gã tiểu đồng:
- Liễu đại phu trị bệnh trong thảo xá này à?
- ấy! Thảo xá chỉ dành cho những con bệnh ngủ qua đêm thôi.
- Tại sao Liễu đại phu không để con bệnh trên đại sảnh có hơn không?
- ấy! Ba bà ái thiếp của Liễu đại phu sợ lắm...
Thiên Hải cau mày:
- HỌ sợ gì?
- Thì đàn bà sợ gì, hẳn công tử biết rồi.
- Trên đại sảnh, tại hạ đâu có thấy con chuột nào?
- HỌ không sợ chuột, mà sợ thứ khác cơ.
- Sợ gì?
- Sợ ma...

Thiên Hải bật cười:
- Tại hạ chưa từng thấy ma bao giờ.
Gã tiểu đồng nhìn Thiên Hải, rồi bước vào thảo xá châm đèn. Bên trong thảo xá, ngoài một chiếc chõng tre tồi tàn và hai chiếc ghế ra chẳng còn vật dụng gì khác.
Thiên Hải đanh mặt nói:
- Tại hạ không quen Ở những nơi như thế này.
Gã tiểu đồng quay mặt lại, thản nhiên đáp lời chàng:
- Thì công tử có Ở đây lâu đâu mà phải tốn nhiều thứ. Công tử chỉ ngủ qua đêm rồi mai đi sớm mà.
- Chỉ sợ Liễu đại phu không trục được phong hàn trong nội thể của Thiên Hải.
- Điều đó thì công tử cứ yên tâm. Nhất định Liễu lão gia sẽ trục được phong hàn trong nội thể công tử.
- Vàng Vàng cũng đoán chắc được như vậy ư?
- Tất nhiên biết chắc như vậy rồi. Liễu lão gia là một thần y của trấn HỒ Nam thì có gì mà chẳng làm được?
Gã nhìn Thiên Hải mỉm cười nói:
- Trăm người trúng phong hàn như công tử, Liễu lão gia đều trị hết cả. Điều đó thì Vàng Vàng đã từng chứng kiến kỳ tài của Liễu lão gia.
- Tốt lắm. Nếu phong hàn của tại hạ được trục ra ngoài, tại hạ sẽ thưởng cho Vàng Vàng.
- Không cần. Thế nào rồi Vàng Vàng cũng có thưởng mà. Công tử nghỉ ngơi nhé, Vàng Vàng lên phụ giúp với lão nhân gia đây.
Gã tiểu đồng toan quay trở ra thì Thiên Hải gọi giật lại:
- Tiểu đồng!
- Công tử có điều chi chỉ giáo?
- Tại hạ nghe nói trước đây HỒ Nam còn có một vị danh y tên là Dương Yên Thượng.
Vậy chẳng hay, giờ Dương lão đại phu Ở đâu, tiểu đồng có biết không?
- ủa! Công tử cũng biết Dương Yên Thượng lão lang băm đó à?
- Tại hạ chỉ nghe nói mà thôi.
- Nếu công tử muốn biết Dương đại phu Ở đâu, hẳn phải lên Đoạn Hồn Sơn.
Thiên Hải cau mày:
- Sao phải lên Đoạn Hồn Sơn? BỘ Dương đại phu ẩn cư trên Đoạn Hồn Sơn à?
Tiểu đồng Vàng Vàng lắc đầu:
- Vàng Vàng chỉ nghe đồn đại vậy thôi, chứ không biết Dương đại phu có Ở trên Đoạn Hồn Sơn hay không. nhưng từ trước đến nay, chưa có người nào lên Đoạn Hồn Sơn nếu không có sự cho phép của trại chủ lục lâm Hắc kỳ

lâm Lương Thế Lượm.
- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là sao ư? Nghĩa là có đi mà chẳng có về.
- Tại hạ hiểu rồi. Nếu không có lệnh của trại chủ lục lâm Lương Thế lượm thì sẽ bị Chết chứ gì.
- Công tử hiểu đúng rồi đó.
- Đa tạ Vàng Vàng đã chỉ giáo.
- Công tử nghỉ ngơi nhé, Vàng Vàng đi đây.
Gã nói xong bước nhanh ra cửa, như sợ có ma đuổi sau lưng mình.
Còn lại một mình, Thiên Hải ngồi trên chiếc chõng tre suy ngẫm. Chàng ngờ ngợ đằng sau tiệm thuốc của Liễu Nghị là một cái bẫy chết người rình rập khách bộ hành.
Chính vì ý nghĩ đó, Thiên Hải bất giác liên tưởng đến bộ mặt của Liễu đại phu. BỘ mặt của Liễu đại phu hiện ra trong tâm thức Thiên Hải, cùng lúc đan điền lại có sự bực bội với cảm giác nôn nao khó chịu. Xương sống chàng gai lạnh như thể có muôn vàn con kiến chi chít bò bên trong, cùng lúc thần thức như thể có lửa bỏng nung nấu.
Thiên Hải lắc đầu xua cảm giác đó đi thì ý tưởng phát tác kiếm chiêu Thượng Ngươn lại xuất hiện dồn dập thôi thúc chàng.
Chàng nhẩm nói:
- Ta bị gì thế này?
Thở hắt ra một tiếng, Thiên Hải nằm duỗi dài xuống chõng tre. Chàng cảm thấy tim mình đập mạnh hơn, với nỗi hồi hộp lạ thường.
Thiên Hải chưa nằm được bao lâu thì Liễu Nghị bước vào. Trên tay lão là chiếc mâm với thố thuốc còn bốc khói nghi ngút. Thiên Hải chói tay đứng lên.
Lão Liễu nhìn Thiên Hải, mỉm cười nói:
- Chỉ có công tử lão Liễu mới tự tay cất thuốc đó. Công tử hẳn đã tạo được nhiều phúc phần mới được một bậc danh y chăm lo.
- Thiên Hải sẽ đáp tạ lại thịnh tình của lão đại phu.
- Lão Liễu chỉ mong công tử sớm bình phục là lão vui vẻ rồi.
Lão bắc ghế đặt chiếc mâm lên trên rồi nói:
- Công tử mau đến uống thuốc. Uống nóng sẽ tốt hơn. Chén thuốc này gồm có nhân sâm, tuyết liên, đỗ trọng, ngũ gia bì, hà thủ Ô và một số dị chất có một không hai. Sau khi uống chén thuốc này, nhất định công tử sẽ thấy khác thường và chẳng bao lâu phong hàn tự nhiên bị trục ra khỏi nội thể. Sáng mai hoặc cần thì công tử có thể lên đường mà chẳng cần đến lão Liễu.
- Không gặp lão đại phu, chẳng biết bây giờ tại hạ như thế nào?
Thiên Hải cởi túi nải đặt xuống bàn, ngay trước mặt lão Liễu.
Túi vải của Thiên Hải đập ngay vào mắt lão. Đôi mắt tinh ranh của lão Liễu

sáng lên nhìn chiếc túi vải. Thiên Hải liếc trộm lão rồi bưng chén thuốc. Nhưng chàng không vội uống mà hỏi:
- Tại hạ mạn phép hỏi lão đại phu...
- ô! CÓ điều gì công tử cứ hỏi.
- Lão đại phu hẳn biết trại chủ Hắc Kỳ Lân Lương Thế lượm chứ?
Mặt lão Liễu thoạt nhăn lại rồi nhanh chóng giãn ra trở lại vẻ bình thường. Lão giả lả nói:
- Lão Liễu có nghe nói đến Hắc Kỳ Lân Lương Thế lượm trại chủ lục lâm HỒ Nam.
- Lão đại phu chỉ nghe nói thôi ư?
- Ờ Ờ lão chỉ nghe nói thôi.
Thiên Hải mỉm cười nhìn Liễu Nghị:
- Lão đại phu nghe nói về Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm như thế nào?
Lão Liễu vuốt râu, ngập ngừng hỏi:
- Sao công tử lại hỏi lão phu về trại chủ Lương Thế Lượm?
- Tại hạ rất muốn biết về trại chủ Lương Thế Lượm đã vang danh bốn cõi. Lương trại chủ đúng là một hảo hán, anh hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa.
Thiên Hải khoát tay:
- Nghe lão đại phu nói, tại hạ rất muốn gặp trại chủ lục lâm HỒ Nam.
Liễu Nghị vuốt râu nói:
- Nếu công tử muốn gặp trại chủ Lương Thế Lượm thì sau khi uống thuốc xong lão sẽ dẫn công tử đi.
Thiên Hải gật đầu đưa chén thuốc lên miệng. Thấy chàng kề miệng chén vào môi, lão Liễu không ngừng chớp mắt. Sắc diện của lão thoạt lộ những nét chờ đợi khẩn trương.
Những tưởng đâu Thiên Hải sẽ dốc chén thuốc vào miệng, nhưng bất ngờ chàng lại đặt chén thuốc xuống bàn. Chàng ngẩng lên, nói với lão Liễu:
- Chén thuốc của lão đại phu hẳn phải đắng lắm?
Lão Liễu cười giả lả nói:
- ấy! Thuốc có đắng mới là thuốc tốt. Chỉ có thuốc của lão phu mới khả dĩ đẩy được phong hàn trong nội thể của công tử ra ngoài.
Thiên Hải lại đưa chén thuốc lên mũi.
Lão Liễu động viên chàng:
- Công tử uống nhanh lên, kẻo thuốc nguội không được tốt.
Thiên Hải nhăn nhó:
- Chén thuốc của lão Liễu quả là khó uống quá.
Thiên Hải vừa nói, vừa đặt chén xuống bàn. Mặt lão Liễu đanh hẳn lại, lão lắc đầu, nói:
- sao công tử cứ bưng lên rồi lại đặt xuống mà không chịu uống?
- Tại hạ cảm thấy khó uống thôi.

Lão Liễu buông một tiếng thở dài:
- Công tử có uống thì uống nhanh. Lão Liễu đã mất công chưng cất thuốc hay cho công tử, thế mà người cứ bưng lên lại đặt xuống.
Thiên Hải nhướn mày ngẩng lên:
- Sao lão đại phu gấp gáp quá vậy?
- ấy! Thấy công tử cứ bưng chén lên lại đặt chén xuống, lão phu nóng ruột thôi.
Công tử để chén thuốc nguội, uống sẽ mất công hiệu đó. Bịnh tình của công tử rất nặng, chính vì thế mà lão phu mới tự tay chưng cất thố thuốc này.
- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tâm của lão đại phu.
Thiên Hải lại bưng chén lên, nhưng lần này chẳng vội vã để lên mũi ngửi, mà cứ chưng chén thuốc ngay trước mặt Liễu Nghị.
Liễu Nghị giục Thiên Hải:
- Công tử uống đi.
Thiên Hải nhìn lão Liễu, từ tốn hỏi:
- Lão đại phu hẳn có quan hệ với Lương trại chủ?
- Lão chỉ nghe tiếng tăm thôi chứ không quen biết gì.
Thiên Hải nhướn mày:
- Tiếc thật! Nếu lão đại phu không biết thì Thiên Hải...
Liễu Nghị cướp lời chàng:
- Công tử có uống thì uống nhanh lên, đừng hỏi lão Liễu quanh co nữa.
Mặt Thiên Hải sa sầm, nhưng miệng lại điểm một nụ cười.
Chàng nói:
- Tại hạ thỉnh lão đại phu uống trước.
Lão Liễu trợn ngược đôi chân mày:
- thế này là thế nào?
- Chẳng có gì lạ cả. Tại hạ vốn rất ngại dùng thuốc, nên muốn lão đại phu dùng trước, để có tinh thần mà uống thôi mà.
Lão Liễu khoát tay, lắc đầu:
- Hê! Lão Liễu đâu có trúng phong hàn như công tử đâu mà phải dùng chén thuốc đó chứ?
- Tại hạ biết Liễu đại phu không trúng phong hàn, nhưng chẳng lẽ uống trước một chút để tạo khí thế cho tại hạ không được sao. Hay trong chén thuốc này có vị thuốc đặc dị dành riêng cho tại hạ?
Lão Liễu nhăn nhó:
- Lão Liễu không có bịnh nên không dùng thuốc mà thôi.
Chân mày của Thiên Hải cau lại:
- Thiên Hải biết Liễu đại phu không có bệnh gì rồi. Nhưng chẳng lẽ uống một chút cũng không được? Hay để tại hạ mớm cho Liễu đại phu nhé?
Thiên Hải vừa thốt dứt câu, lão Liễu hất chiếc bàn đứng chổng lên. VÔ hình

chung chiếc bàn làm đổ chén thuốc trên tay Thiên Hải, nửa chén thuốc rơi xuống sàn bốc lên làn khói xanh có mùi khét lẹt.
Liễu đại phu rít lên:
- Tiểu tử! Thuốc ngươi không uống thì muốn gì Ở lão Liễu này chứ?
Thiên Hải gắt giọng nạt lại:
- Hừ! Thuốc độc thì sao mà uống được. Tại hạ đâu có muốn chết.
Cùng với lời nói đó thì sự bực bội lại xuất hiện trong đan điền chàng, cùng với hỏa khí rần rần lần đến tâm thức với ý muốn phát tác Thượng Ngươn kiếm pháp. Thiên Hải không sao dằn được sự bực bội càng lúc càng cao dần.
Chàng gằn giọng nói:
- Người có dã tâm như lão mà cũng làm đại phu được sao? Hẳn là lão đã từng bón thây người dưới tán những gốc cây đại thọ trong ngự hoa viên.
Lời còn đọng trên miệng, Thiên Hải hất luôn nửa chén thuốc còn lại vào mặt lão Liễu. Lão Liễu không ngờ Thiên Hải hành động tàn nhẫn như vậy nên không kịp tránh né. Khi thố thuốc vừa tạt vào mặt lão thì khói cùng với mùi thịt cháy khét bốc lên.
Lão Liễu ôm mặt rống lên tru tréo:
- Chết ta rồi! Tiểu tử... Ngươi đáng chết... ngươi đáng chết.
Thiên Hải nghiến răng:
- Lão đáng chết, hay ta đáng chết?
Cùng với lời nói đó, Thiên Hải quơ tay giật luôn cây tre trên vạt. Đôi mắt sáng ngời của chàng bất giác tỏa sát khí hừng hực.
Thiên Hải chưa kịp xuất chiêu thì lão Liễu vụt chạy ra ngoài. Lão vừa chạy vừa tru tréo:
- Cứu ta với! Chết ta rồi! Tiểu tử kia hại ta...
Thiên Hải khoác lại túi vải, cầm cây tre bước ra ngoài thảo xá. Chàng dừng bước khi thấy gã tiểu đồng Vàng Vàng đang hối hả xối nước vào mặt lão Liễu. Còn đứng đối mặt với chàng là hai gã lục lâm với binh khí hượm sẵn nơi tay.
Thiên Hải rít giọng đay nghiến nói:
- các ngươi cùng một bè với Liễu đại phu?
Gã lục lâm đứng bên phải nói:
- Tiểu tử không chết bởi độc dược của Liễu đại phu thì cũng chết bởi kiếm của ta mà thôi.
Nghe gã nói câu này, sự bực bội lẫn cơn cuồng nộ trong nội thể Thiên Hải bất giác bốc cao ngùn ngụt. Chàng cố làm chủ mình, nhưng rồi chẳng thể nào làm chủ được nữa, thần thức bỗng chốc trở nên trống rỗng, chỉ còn độc mỗi ý niệm phát tác Thượng Ngươi kiếm pháp.
Thiên Hải dụng luôn cây tre làm kiếm, hú lên một tiếng thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp nhắm hai gã lục lâm. Kiếm pháp Thượng Ngươn chưa thi

triển ra thì Thiên Hải còn khả dĩ kiềm chế mình, nhưng một khi đã phát tác thành kiếm chiêu thì chàng chẳng làm sao tự chủ được nữa. Cả một khoảng không gian trước thảo xá dày đặc kiếm khí do những chiêu kiếm tạo thành, mà kiếm chỉ là một cây tre tầm thường.
Hai gã lục lâm mặc dù cầm binh khí bằng sắt thép, nhưng tuyệt nhiên chẳng thi thố được một chiêu nào để cản phá cây tre trong tay Thiên Hải. Cả hai bị chìm trong vùng kiếm chiêu mất cả bóng lẫn hình.
Khi vùng ảnh biến mất, Thiên Hải chống cây tre thở hào hển. Chàng cảm nhận khí lực của mình cạn kiệt như ngọn đèn dầu sắp tắt, bởi những cơn giông dữ dội. Trong nội thể, kinh mạch nhộn nhào, mắt hoa cả lên, hơi thở đứt đoạn tưởng như muốn đứt bất Cứ lúc nào.
Trong lúc đó hai gã lục lâm thì đã biến thành hai khối thịt bầy nhầy, chẳng còn nhận ra hình với dạng nữa.
Gã tiểu đồng cứ trố mắt ra nhìn Thiên Hải. Y muốn bỏ chạy nhưng hai chân cứ như bị chôn xuống đất chẳng thể nào nhấc lên nổi. Trong khi gã tiểu đồng Vàng Vàng hồn siêu phách lạc biến thành pho tượng thì lão Liễu không ngừng rên rỉ.
Lão quờ quạng, thốn thức rên:
- Ta chết mất... Mắt của ta đui mất rồi. Ta chết mất. Lão Liễu này chết thì ba bà ái thiếp của lão sẽ tái giá mất, lão Liễu không muốn đâu. Ta chết thì ai chu cấp ngân lượng cho các bà ấy...
Gã tiểu đồng cáu gắt nạt:
- Lão nhân gia... Chết đến nơi rồi mà vẫn còn tơ tưởng đến ba bà tẩu tẩu ăn hại đó.
Gã thốt dứt lời, quay lại nhìn Thiên Hải.
Chạm vào cặp mắt với sát thần đỏ rực đầy hung quang chết chóc của Thiên Hải, gã tiểu đồng càng hồn siêu phách lạc hơn. Y như thể đôi mắt sát thần của Thiên Hải cướp mất thần thức, gã bò đến trước mặt Thiên Hải sụp lạy như tế sao, miệng không ngớt rên rỉ:
- Thiếu gia tha tội cho tiểu đồng... xin tha tội cho tiểu đồng.
Hai hàm răng Thiên Hải nghiến ken két. Nếu lúc này khí lực của chàng không cạn kiệt, thì có lẽ lại phát tác Thượng Ngươn kiếm pháp lấy mạng gã tiểu đồng.
Thiên Hải thở hắt ra một tiếng.
Tiếng thở hắt ra của chàng càng khiến cho gã tiểu đồng sợ hãi hơn. Y móp lưng vập đầu xuống đất van xin:
- Vàng Vàng biết tội rồi... xin thiếu gia tha mạng... Đây là những kế sách của Liễu Nghị lão quỷ, chứ không phải của Vàng Vàng.
Thiên Hải gằn giọng, cố gắng lắm mới dằn được sự bực bội xuống:
- Ngươi dẫn ta đến gặp Dương Yên Thượng đại phu.

- Dạ... dạ... Vàng Vàng sẽ dẫn thiếu gia.
- Nếu thiếu gia không gặp Dương Yên Thượng lão đại phu thì ngươi sẽ biến thành những khối thịt như thế kia.
Nghe Thiên Hải nói, gã tiểu đồng rùng mình, nổi đầy gai ốc. Y lại sụp lạy, khẩn thiết nói:
- Vàng Vàng sẽ dẫn thiếu gia lên Đoạn Hồn Sơn... để gặp Dương Yên Thượng đại phu.
Thiên Hải thở hắt ra một tiếng. Đến lúc đó sự bực bội mới dịu xuống, thay vào đó là Cảm giác gai lạnh nhói buốt trong cột sống. Thiên Hải phải rống lên một tiếng mới khả dĩ chịu được cực hình này. Tiếng rống của chàng khiến gã tiểu đồng ngã quay ra ngất xỉu, bởi tưởng rằng y sẽ chịu chung số phận giống như hai gã lục lâm kia.

Hồi 15
Trên đoạn Hồn sơn

Liễu lão tặc bị như vậy cũng đáng tội lão gây ra.
Vàng Vàng vừa nói, vừa liếc trộm Thiên Hải.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải hỏi:
- Lão Liễu đã hại bao nhiêu người?
- Nhiều lắm. May mà Chu huynh không uống chén thuốc đó. Nếu huynh uống thì giờ đã làm phân bón cho những tán cây đại thọ trong hoa viên của lão.
Thiên Hải dừng bước, quay lại sang nhìn dã tiểu đồng Vàng Vàng:
- Ngươi biết chuyện lão Liễu làm, sao không báo quan, mà lại nhắm mắt làm ngơ để cho lão đi hại bấy nhiêu người.
Gã tiểu đồng nghe Thiên Hải nói, mặt biến sắc, co rút người lại. Y ngập ngừng đáp lời:
- Chu huynh mới đến không biết thôi. Chứ lão Liễu đã gầy dựng được vây cánh khắp mọi nơi trong trấn HỒ Nam. Tay phải, lão đã mua chuộc tổng trấn HỒ Nam, tay trái thì có Hắc kỳ lân trại chủ Lương Thế Lượm. Vàng Vàng đối mặt với lão thì chẳng còn đất dung thây, huống chi còn gia đình nữa.
Thiên Hải "hừ" nhạt một tiếng, rồi rảo bước đi tiếp. Vừa đi, chàng vừa nói:
- Người có được lão Liễu chia phần không?
Vàng Vàng ngập ngừng một lúc rồi mới nói:
- Thỉnh thoảng, lão Liễu co cho Vàng Vàng ít bạc vụn để mua sắm riêng.
- Vậy là ngươi cùng một giuộc với lão Liễu rồi.
- Dù không muốn cũng phải muốn mà thôi. Vàng Vàng là tôi tớ sao dám cãi lệnh chủ nhân Thiên Hải lườm gã. Chàng đổi giọng từ tốn nói:
- Phải lão Liễu thấy ta có quá nhiều ngân lượng nên nảy lòng tham định chiếm đoạt?
- Không phải riêng mình chu huynh đâu. CÓ cơ hội là lão Liễu thực hiện ngay kế sách giết người đoạt của. Lão chẳng hề chùn tay với ai cả.
- Lão Liễu hám ngân lượng đến độ mất cả nhân tính vậy à?
- Thì phải vậy thôi. Lão có tới ba bà ái thiếp, mà người nào cũng vung ngân lượng quá tay.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài, buột miệng nói:
- xét ra, lão cũng tội nghiệp.

Thiên Hải dừng bước, quay lại Vàng Vàng:
- Ngươi hẳn biết chuyện của Dương Yến Thượng đại phu chứ? Ngươi không nói ta vẫn có thể đoán ra.
- Vàng Vàng biết không có gì qua được mắt của thiếu gia.
Vàng Vàng ngẩng mặt nhìn về phía đỉnh đoạn Hồn sơn, chậm rãi nói:
- Trước đây, trấn HỒ Nam xuất hiện dịch bịnh, may mắn có Dương đại phu đế đúng lúc Người đã lập tiệm thuốc chữa trị cho bá tánh. Dương đại phu vốn là người không màng kim lượng, nên chủ yếu lấy của người giàu, dùng kim ngân đó mua dược thảo.
- Chính vì thế mà Liễu lão đã hại Dương đại phu?
- Ơ Lão Liễu bấy giờ cũng là một con bịnh như bao người khác. Lão may mắn được Dương đại phu cứu chữa. Sau khi lành bịnh, lão nảy sinh ý định dụng Dương đại phu để làm giàu.
Thiên Hải chau mày:
- Lão làm giàu bất chính như thế nào?
- Một mặt, Liễu Nghi liên kết với trại chủ lục lâm HỒ Nam Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm bắt Dương đại phu, mặt khác tự mở tiệm thuốc, bố cáo trong thiên hạ mình là đệ tử được Dương đại phu truyền cho y thuật.
- Ta hiểu rồi. Lão dùng thuốc của Dương đại phu để làm giàu cho bàn thân mình.
Vàng Vàng gật đầu.
Thiên Hải hỏi:
- Bấy nhiêu đó không vừa túi tham của lão Liễu hay sao, mà lão lại còn muốn hãn hại những người khác để đoạt ngân lượng?
- Đối với lão Liễu thì bao nhiêu kim lượng cũng không đủ.
- Lão gian trá như thế, nên ông trời mới trừng phạt lão phải bị đui hai con mắt, mặt mày biến thành quỷ sứ.
Vàng Vàng nhướn mày nói:
- Đâu có ông trời nào, chính thiếu gia hại lão đó.
- Ờ Thì ngươi cứ xem ta như ông trời, có được không?
Gã tiểu đồng khúm núm:
- Dạ dạ... Thiếu gia là ông trời.
Hai người tiếp tục rảo bước đi tiếp. Vừa đi họ vừa nói chuyện với nhau.
Thiên Hải hỏi Vàng Vàng:
- Ta hỏi thật ngươi nhé.
- Thiếu gia cứ hỏi. Điều gì biết, tiểu đồng nhất nhất không dám giấu giếm thiếu gia.
- Giả như Dương đại phu truyền lại y thuật cho ngươi, thì ngươi có giồng như lão Liễu không?
Vàng Vàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Vàng Vàng không dám nằm mơ đến điều đó đâu. Nhưng nếu như Dương đại phu truyền lại y thật thì Vàng Vàng sẽ theo bước Dương đại phu.
- Tại sao ngươi không theo chân lão Liễu. Lão có cái đầu rất nhạy bén với kim ngân đấy Vàng Vàng nhăn nhó, buông luôn một câu:
- ác giả ác báo. Lão Liễu thất nhân thất đức, lấy y đạo để kiếm ngân lượng, xem thường mạng sống người khác nên ông trời mới xui quẩy lão mới gặp thiếu gia.
Thiên Hải bật cười sang sảng. Chàng vừa cười, vừa nói:
- Kẻ dụng y thuật không được phép có tà tâm. CÓ như thế thì ông trời mới cho hưởng.
- Thiếu gia dạy rất đúng.
Hai người cứ nói chuyện về y đức, cho đến khi đặt chân đến địa phận Đoạn Hồn sơn lúc nào không biết. Từ một chòi canh một gã lục lâm bước ra cản đường Thiên Hải và Vàng Vàng.
Y gắt giọng quát:
- Hai ngươi đi đâu?
Mặt Thiên Hải thoáng chốc đanh lại, nhưng Vàng Vàng đã lên tiếng trước.
- Đại ca không nhận ra tiểu đồng Vàng Vàng ư?
Gã lục lâm nhìn Vàng Vàng mỉm cười:
- Sao ta không nhận ra ngươi.
Y nhìn qua Thiên Hải:
- Gã này là ai?
- Lão nhân gia muốn đưa Chu thiếu gia lên Đoạn Hồn sơn ra mắt trại chủ.
Gã lục lâm cười nhếch môi:
- Lão nhân gia của ngươi hẳn có tặng phẩm cho trại chủ?
- Tất nhiên là phải có rồi. Đây đã thành cái lệ kia mà.
Vàng Vàng lấy luôn nén bạc vụn mà Thiên Hải đã tặng nhét vào tay gã lục lâm. Y vừa trao nén bạc vừa nói:
- Đây là phần của Vàng Vàng gởi huynh uống rượu.
Gã nhìn nén bạc vụn, nhướn mày nói:
- Chỉ có bấy nhiêu thôi à?
Thiên Hải lấy một nén bạc nguyên đặt vào tay gã:
- Đây là phần của tại hạ tặng cho huynh để được lên Đoạn Hồn sơn diện kiến Lương Trại chủ.
Gã nhín nén bạc của Thiên Hải, gật đầu:
- CÓ thế chứ.
Gã nhét nén bạc vào thắt lưng, rồi quay lại vào chói gác, Thiên Hải nhìn qua Vàng Vàng:
- Dưới trướng Lương trại chủ, Đoạn Hồn sơn biến thành sào huyệt của một lũ cướp cạn Như thế này thì đâu phải là hành động của anh hùng hảo hán.

Thiên Hải nói xong, rảo bước tiến thẳng theo con đường khúc khuỷu tiến lên Đoạn Hồn sơn. Dọc đường, hai người bắt gặp được một lão trượng dáng gầy gò đang gùi chiếc giỏ tre sau lưng.
Vàng Vàng nhận ra ngay vị lão trượng đó. reo lên:
- Dương đại phu... Dương đại phu đây mà.
Dương Yên Thượng dừng bước nhìn lại. Đôi mắt tinh anh của lão nheo lại nhìn Vàng Vàng một lúc, rồi từ tốn nói:
- Ngươi có phải là tên tiểu đồng Vàng Vàng Ở nhà Liễu Nghi không?
- Chính Vàng Vàng đây.
Dương Yên Thượng lắc đầu:
- Đởi người như khói sóng trên sông chỉ phù du trong chốc lát. Ngươi về nói lại với Liễu Nghi rằng, đừng có làm chuyện thất đức nữa. Trời sẽ phạt lão đó. Y đạo là con đường cứu người, chứ không phải để hại người.
- Vàng Vàng chắc không còn cơ hội nói với lão Liễu nữa rồi.
- Sao vậy?
- Lão đã bị trời phạt rồi.
Vàng Vàng chi Thiên Hải, thuật lại mọi chuyện. Dương Yên Thượng đại phu buông tiếng thở dài:
- Lão phu đã nói với lão Liễu rồi, lưới trời lồng lộng nhưng khó thoát lắm. Lão có ngày cũng bị trời trừng phạt mà.
Dương Yên Thượng nhìn lại Thiên Hải:
- Chu thiếu hiệp đã trừng phạt lão Liễu rồi. Sao còn lên Đoạn Hồn sơn để làm gì?
Thiên Hải ôm quyền nói:
- Vãn bối lên Đoạn Hồn sơn để đưa tiên sinh trở lại trấn HỒ Nam mà cứu nhân độ thế.
Dương Yên Thượng tròn mắt, khoát tay.
- Chuyện này không được đâu.
Thiên Hải hỏi:
- Tiên sinh! Sao lại không được?
- Lão phu phải Ở lại đây, trước là tránh cho bá tánh HỒ Nam khỏi sự phẫn nộ của Lương trại chủ, thứ hai, tại Đoạn Hồn sơn này có nhiều thảo dược quý, lạ kỳ mà lão phải khảo cứu. Sau này còn có cơ hội lưu lại hậu thế.
- Nhưng chẳng lẽ Dương tiên sinh cứ phải chịu cảnh tù đày của Lương trại chủ sao?
- Lão phu già rồi, đâu ngại gì những cảnh cực nhọc như thế này.
- Dương đại phu cao niên. Lương trại chủ phải kính trọng mới đúng chứ.
Dương đại phu lắc đầu:
- Ở đời có người này, người khác, lão phu chẳng trách ai cả, chỉ mong sao mọi người được bình yên.

- Vãn sinh sẽ thay đổi lại ngọn Đoạn Hồn sơn này.
Thiên Hải nhìn lại Vàng Vàng:
- Ngươi muốn học y thuật của Dương tiên sinh, hẳn biết lễ nghĩa tôn sư trọng đạo chứ?
- Dạ biết...
- Ngươi nói biết mà sao cứ đứng phỗng thế.
- Ơ Vậy Vàng Vàng phải làm gì ạ?
- Thế mà ngươi nói biết.
Thiên Hải thốt dứt câu, cùng với một cái vỗ tay vào đầu Vàng Vàng.
- Nghe bổn sư gia giảng huấn nè. Đạo tôn sư là thấy sư phụ làm việc nặng, mình phải làm thay. Ngươi không thất Dương tiên sinh gùi cái chõng tre đó à?
- Vàng Vàng thấy.
Vàng Vàng quay lại.
- Tiên sính! Để cho Vàng Vàng giúp tiên sinh.
Dương Yên Thượng khoát tay.
- Lão phu gùi được mà.
Thiên Hải nói:
- Tiên sinh hãy để cho Vàng Vàng gùi. Y muốn thụ huấn y thuật của tiên sinh, thì trước hết phải biết lễ nghi sư phụ chứ?
Thiên Hải vỗ lên đầu Vàng Vàng.
- Ngươi nghe rõ đây. Đạo tôn sư theo Kinh Thi đó là quân- sư- phụ. Trên là vua, kế là thầy, sau đó mới đến cha. Ngươi hiểu rồi chứ?
- Vàng Vàng hiểu.
- Hiểu thì phải làm cho tròn đấy.
Thiên Hải nói xong, bước ta sau lưng Dương Yên Thượng, gỡ giỏ tre đầy những lá thuốc khoác lên lưng Vàng Vàng. Chàng vừa khoác giỏ tre vào lưng Vàng Vàng, vừa nói:
- Bài học đầu tiên, thiếu gia thay Dương tiên sinh huấn thị ngươi là bài học tôn sư đó.
- Vàng Vàng ghi tâm lời dạy của thiếu gia.
Thiên Hải nhìn Vàng Vàng, mỉm cười.
Ba người theo con đường mòn tiếp tục lên đỉnh Đoạn Hồn sơn.
Thiên Hải nói với Dương Yên Thượng:
- Tiên sinh thấy trại chủ Lương Thế Lượm là người như thế nào?
Dương đại phu vuốt râu nói:
- Lương Thế Lượm là một người lỗ mãng, vừa hám quyền, vừa hám sắc lại hám danh, nhưng trời phú cho y được thần lực hơn người. Chính vì thế mà y mới tự xưng là Hắc kỳ lân trại chủ.
- Thần lự hơn người là y có sức mạnh hơn những kẻ khác.

Dương đại phu gật đầu. Lão nhìn lại Thiên Hải:
- Dáng vẻ của thiếu hiệp không phải là người có thần lực, mà giống một nho sinh yếu đuối Lão phu thiết nghĩ, thiếu hiệp không nên lên Đoạn Hồn sơn đối mặt với Hắc Kỳ lân trại chủ. Y rất nóng nảy chẳng hề nghe lời thiếu hiệp đâu.
Thiên Hải nhún vai:
- vãn bối không lên cũng không được. Bởi lúc này vãn bối rất cần Dương đại phu.
- Thiếu hiệp cần lão phu?
Thiên Hải gật đầu:
- Vãn bối bị trúng hàn khí kỳ lạ, nên đôi lúc thần thức mụ mẫm, xương sống như có hàn khí, tâm thần bất định, nao nao, khí huyết không bình thường.
Dương đại phu nhìn sắc mặt Thiên Hải. Lão mím môi khẽ gật đầu.
- Thiếu hiệp có muốn lão phu trị bịnh cho người không?
- Tất nhiên là muốn, nhưng trước tiên phải gặp Hắc kỳ lân trại chủ đã. Cái gì làm trước, vãn bối sẽ làm rồi mới lo đến chuyện sau.
Ba người bước đến cổng trại đã nghe tiếng cười sang sảng phát ra từ gian đại lều, tọa lạc ngay chính giữa những khu trại nhỏ vây quanh.
Vàng Vàng nói:
- Thiếu gia! ĐÓ là tiếng cười của Hắc kỳ lân trại chủ Lương Thế lượm.
Thiên Hải nhìn qua Dương đại phu. Chàng chợt thấy lão khẽ lắc đầu.
Thiên Hải hỏi:
- Tại sao tiên sinh lắc đầu?
Buông tiếng thở dài, Dương đại phu nói:
- Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm không biết giữ gìn thần lực trời ban, thì chẳng bao lâu y tự hại mình.
Vàng Vàng nghe Dương đại phu nói, liền lên tiếng.
- Sợ y chưa kịp tự hại thần thì trời đã trừng phạt gã.
Y vừa nói, vừa nhìn Thiên Hải.
Thiên Hải nhìn Vàng Vàng và Dương đại phu.
- Tiên sinh và Vàng Vàng cứ đứng đây, để tại hạ vào gặp Lương trại chủ.
Không để cho Dương đại phu cản mình, Thiên Hải bỏ đi thẳng một mạch đến trước gian đại lều của Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm. Đặt ngay trước cửa lều là con kỳ lân bằng đá đem mun, đang nhe nanh,, múa vuốt như thể muốn xông đến bất cứ người nào muốn xộc vào lều.
Thiên Hải vén rèm toan bước vào trong lều thì bọn lâu la từ các gian khác túa ra. Bọn lâu la thét lên:
- Đứng lại!
Thiên Hải chẳng màng đến tiếng thét đó mà cứ bước thẳng vào trong lều. Khi đã vào trong lều rồi, mặt Thiên Hải đanh hẳn lại, bởi cảnh nhớp nhúa

bên trong.
Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm cởi trần trùng trục, phơi những khối thịt u nần cùng chiếc ngực phẳng lỳ rộng quá khổ có hai khối thịt nhô ra, gã chỉ bận mỗi chiếc váy nữ nhân chung quanh gã đầy những thức ăn và bầu rượu bừa bộn. Hai bên gã là hai mỹ nhân trần truồng, phơi tất cả những chỗ cần phải che giấu.
Sự xuất hiện đột ngột của Thiên Hải khiến cho hai mỹ nữ của Lương Thế Lượm khoanh tròn tay như thể muốn che vùng ngực đầy đà nhong nhỏng.
Hắc kỳ lân trợn đôi mắt ti hí nhìn thẳng Thiên Hải. CỔ họng gã gừ gừ như tiếng mèo đi hoang, mãi một lúc mới gầm lên.
- Tên súc sinh nào đây?
Vừa nghe Hắc kỳ lân chửi mình, Thiên Hải đã đỏ mặt, buông luôn một câu chửi đáp:
- ông nội ngươi thì có.
Nghe Thiên Hải chửi, Hắc kỳ lân Lương Thế lượm đỏ bừng mặt.
Thiên Hải khoát tay:
- Bổn thiếu gia không phải là ông nội của trại chủ, mà là khắc tinh của trại chủ thì đúng hơn. Bổn thiếu gia đâu muốn làm ông nội của Lương trại chủ, bởi lẽ ta đâu có đứa cháu nào đen đúa như ngươi.
Lương Thế lượm quắt mắt.
- Tên súc sinh này muốn chết! Ai dám sai ngươi đến vuốt râu hùm?
- Bổn thiếu gia không thấy ngươi giống con hùm, mà giống con heo mọi thì đúng hơn.
Nghe thêm câu này nữa, Hắc kỳ lân Lương Thế lượm đập tay xuống bàn.
Rầm...
Chiếc bàn gãy vụn bởi thần lực kỳ tuyệt của Hắc kỳ lân Lương Thế lượm.
Y đứng phắt dậy, dằn giọng nói.
- Tiểu tử! Ngươi là ai mà dám xông vào đây bỡn cợt với bổn trại chủ?
- Ngươi có điếc không mà chẳng nghe Thiên Hải nói. Bổn thiếu gia chỉ mới nhìn thấy bộ tướng của ngươi đã thấy nao nao phát ghét rồi.
Thiên Hải thốt ra câu nói đó, bởi cảm thấy nao nao trong lòng. Sự bực bội, cùng cảm giác như thể có lửa đốt trong đan điền chàng lại trỗi lên.
Hắc kỳ lân nghiến răng quát.
- Phương Phương! Hằng Hằng! Lấy đại đao cho ta.
Thiên Hải khoát tay:
- Khoan! Ngươi đừng vội vã như thế, chờ bổn thiếu gia ra ngoài đã. Ngươi sai hai vị cô nương kia, trong lúc họ trần như nhộng khiến bổn thiếu gia chướng mắt lắm.
Thiên Hải khoát tay như đuổi ruồi:
- Bổn thiếu gia không thích nhìn thân thể hai ả Phương Phương, Hằng Hằng

của ngươi đâu.
Thiên Hải khạc nước bọt phun xuống đất.
- Ta tởm lắm!
Nghe chàng nói, sắc diện của hai ả mỹ nữ Phương Phương và Hằng Hằng đỏ như quả gấc chín. Cả hai bất giác tru tréo lên.
- Ngươi là ai chứ, mà chửi...
Thiên Hải cướp lời hai người.
- Tại hạ là lão nhân gia của hai người.
Hằng Hằng nhăn nhó, quay lại Hắc kỳ lân Lương thế Lượm. Nàng vuốt vùng ngực phẳng lì đang thở gấp vì tức giận, nhỏng nhảnh nói:
- Trại chủ! Hắn chửi thiếp kìa. Trại chủ trừng phạt hắn đi.
Thiên Hải cười khảy nói:
- Nghe nàng nói, thấy nàng ve vuốt, ái chà, nếu bổn thiếu gia lập kỹ lâu. Người đầu tiên sẽ tuyển là nàng đó. Nàng đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.
Hằng Hằng chớp mắt nhìn Thiên Hải. ánh mắt sắc sảo, ướt át đưa tình của nàng dịu hẳn xuống.
- Hằng Hằng đẹp lắm ư?
- Rất đẹp đáng giá một tô mì...
Mặt Hằng đỏ gấc. Nàng chỉ Thiên Hải...
- Ngươi... Ngươi muốn chết...
Nàng quay lại Hắc kỳ lân Lương Thế lượm.
- Trại chủ! Giết hắn đi.
Thiên Hải nói:
- Bổn thiếu gia sợ hắn không đủ thần lực. Theo Dương đại phu nói, Hắc kỳ lân Lương trại chủ chỉ có đủ tí thần lực phục vụ cho hai ả hồ ly mà thôi.
Trong khi Thiên Hải nói thì Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm nghiến răng ken két. Gã chưa từng bao giờ rơi vào cảnh ngộ này. Kể từ lúc lập trại đến giờ, tất cả mọi người đều răm rắp trước gã, thế mà hôm nay bỗng dưng có một người xấc xược chẳng xem gã ra gì Điều đó chỉ khiến cho Lương trại chủ tức giận, đến độ muốn phát nổ hai con ngươi khi nhìn Thiên Hải.
Thiên Hải nhún vai:
- Bổn thiếu gia chờ Lương trại chủ bên ngoài. Ta mong ngươi chứng minh mình là con kỳ lân đầu đen, chứ không phải là con heo mọi, chỉ được việc ăn chơi, trăng hoa.
Thiên Hải nói xong, chắp tay sau lưng, quay bước ra ngoài.
Hắc kỳ lân gầm lên:
- Chúng bây không được để cho hắn thoát, chờ ta ra lấy cái thủ cấp của gã đem vào uống rượu.
Thiên Hải nhìn lại.
- Bổn thiếu gia chỉ sợ trại chủ nói thì được, nhưng gan thì nhỏ bé quá đó.

Thiên Hải đứng ngay trước cửa lều của Lương Thế Lượm chờ gã. Từ trong lều, Lương Thế lượm cầm đại đao bước ra. ánh mắt ti hí của gã hằn hằn sát khí.
Y nhìn Thiên Hải gằn giọng nói.
- Tiểu tử! Bố ngươi đến nơi rồi.
- Chưa chắc bố của ai. Hắc kỳ lân trại chủ nên biết một điều, bổn thiếu gia một mình lên Đoạn Hồn sơn với mục đích chiếm trại của trại chủ thì không phải là kẻ tầm thường đâu - Chiếm trại của ta?
- Không sai.
- Ngươi có đủ bản lĩnh đó không.
- Thừa.
- Nếu ngươi muốn chiếm trại của bổn trại chủ, thì trước tiên phải bước qua xác của Lương mỗ trước.
- Tại hạ chẳng e dè đâu.
Hắc kỳ lân Lương Thế lượm rít giọng nói:
- Tiểu tử! Người đang tự đi tìm cái chết cho mình.
Thiên Hải nhìn Hắc kỳ lân. Chàng rít một luồng chân khí, cố nén sự buồn bực, nao nao trong lòng rồi nghiến giọng nói:
- Lương trại chủ! Bổn thiếu gia cho trại chủ một cơ hội.
- Cơ hội gì?
- Kiếm pháp của bổn thiếu gia rất tàn nhẫn và vô tâm. Một khi bổn thiếu gia thi triển thì không thể kìm chế được kiếm pháp, chính vì thế mới cảnh cáo trước với trại chủ.
Thiên Hải thở hắt ra rồi nói tiếp.
- Ngay lúc này, nếu trại chủ chịu buông đao cải tà qui chính, giải giới trại Đoạn Hồn sơn thì có thể được sống. Đây là thành ý của bổn thiếu gia, muốn trại chủ có cơ hội được sống đó.
Nghe Thiên Hải nói, Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm bật ra tràng cười sang sảng. Gã vừa cười, vừa chỉ Thiên Hải:
- Ngươi sợ chết rồi ư? Tên xúc sinh kia! Bổn trại chủ muốn lấy thủ cấp của ngươi để nhắm rượu, nên đâu thể nhận cái cơ hội của ngươi. Ngược lại bổn trại chủ cho ngươi một cơ hội chết tốt, đó là quỳ xuống để bổn trại chủ chặt đầu ngươi.
Thiên hải mím môi lắc đầu. Chàng cao giọng nói:
- các người nghe bổn thiếu gia nói đây. Mọt khi Lương trại chủ chết bởi tay thiếu gia thì bôn thiếu gia sẽ là trại chủ đấy. Ai không tuân thì sẽ được chết như Lương trại chủ.
Thiên Hải quay lại gã lục lâm đứng sau lưng mình.
- Túc hạ! Cho ta mượn tạm thanh kiếm của ngươi được chứ.
Gã lục lâm lưỡng lự.

Hắc kỳ lân lên tiếng:
- Đưa cho tên súc sinh đó mượn, để xem kiếm pháp gã cao thâm đến mức nào, mà đòi chiếm trại của Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm.
Được lời của Lương Thế luợm, gã lục mói thải kiếm cho Thiên Hải.
Lương Thế lượm nhìn Thiên Hải, nói:
- Với lưỡi kiếm tầm thường đó thì tiểu tử đang tự đào mồ chôn mình đấy.
- Thanh kiếm này thôi đủ tống tiễn Lương trại chủ. Trại chủ đã sẵn sàng về chầu diêm chúa chưa?
- Tiểu tử! Bổn trại chủ đã sẵn sàng đưa ngươi về a tỳ rồi đó.
- Thiên Hải thất lễ nhé.
Lời còn đọng lại trên miệng Thiên Hải thì kiếm chiêu đã phát ra. Kiếm kéo theo người thì đúng hơn. Cả một vùng ánh kiếm đầy đặc xuất hiện khi Thiên Hải phát tác chiêu thức. Chàng nhu thể không làm chủ được mình, mỗi khi thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp. Màn ảnh kiếm chụp tới Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm, mà dạ không kịp thi triển đao pháp đón đỡ.
Lục lâm trên Đoạn Hồn nhai chỉ chớp thất màn ảnh kiếm chụp xuống thân pháp của trại chủ, rồi cả hai người như chìm hẳn vào vùng ánh kiếm đó, mà chẳng hề có tiếng đao kiếm chạm vào nhau. ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp không ngừng lan rộng ra, rồi phủ lên cả con kỳ lân bằng đá.
Chát...
ánh kiếm vụt tắt, Thiên Hải quỳ một chân dưới đất. Trên cục trường, lưỡi kiếm đã bị gãy thành ba khúc, con kỳ lân bằng đá bị chém đứt hẳn một lỗ tai. không ai thấy bóng dáng Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm đâu, những tưởng y chui tọt xuống đất.
Mọi người ngơ ngẩn nhưng khi nhìn kỹ, thấy máu đỏ thẫm phạm vi năm trượng tròn.
Trên phạm vi đó là xương thịt cùng y trang của họ Lương. Thế pháp của gã đã bị kiếm pháp Thượng Ngươn băm thành những cục nhỏ đúng nửa bàn tay. Ngọn đại đao rơi ngay đúng chỗ dấu chân của Lương trại chủ.
Tâm thức Thiên Hải tối sầm với những âm thanh ù ù. Mắt chàng nhảy đom đóm, đan điền như thể có lửa nung, kinh mạch nhộn nhào. Phải cố gắng lắm, Thiên Hải mới không phun ra một vòi máu.
Trong khi Thiên Hải phải rít chân khí, đè nén những biến động trong nội thể mình thì bọn lục lâm cứ đứng ngây ra nhìn. Cái chết của Lương trại chủ, khiến chẳng còn ai giữ được tâm thức. HỌ như bị ác quỷ tước lấy cái thần để biến thành những pho tượng bất động.
Thời gia trôi qua đủ cháy tàn một tuần nhang thì Thiên Hải mới có thể đứng lên.
Chàng ngửa mặt cất tiếng hú lanh lảnh để phát tán uất khí trong nội thể mình.

Tiếng hú của Thiên Hải khiến cho bọn lục lâm đồng loạt quỳ xuống thần phục.
Tất cả đồng loạt xướng lên:
- Tân trại chủ Vạn thọ vô cương.
- Tân trại chủ Vạn thọ vô cương.
- Tân trại chủ Vạn thọ vô cương.
ooo.
Thiên Hải vừa bước vào gian đại lều thì Dương Yên Thượng lên tiếng:
- Chu thiếu hiệp! Sao không tận dụng cơ hội này để làm trại chủ sơn trại Đoạn Hồn sơn này?
Thiên Hải bước lên ngồi đối mặt với Dương Yên Thượng.
- Tại hạ đã giải tán trại lục lâm, vì muốn dành ngọn Đoạn Hồn sơn này cho Dương tiên sinh.
- Cho lão phu?
Dương Yên Thượng lắc đầu:
- Lão phu đâu thể làm trại chủ lục lâm.
Lão chìa hai bàn tay đến trước:
- Lão phu chỉ muốn hành y đạo mà thôi.
- Vãn bối biết tâm tính của tiên sinh. Chính vì biết tiên sinh thích hành y đạo, nên mới dành cả ngọn Đoạn Hồn sơn này cho tiên sinh đó.
- Nghĩa là sao?
- Tiên sinh há chẳng phải nói với vãn sinh, trên Đoạn Hồn sơn này có rất nhiều thảo dược kỳ bí mà người phải khảo cứu.
Thiên Hải mỉm cười:
- Chỉ cần tiên sinh đổi tên ngọn sơn này lại thì được rồi. Chỉ sợ tiên sinh sống một mình buồn tẻ thôi.
- Lão phu đã nhận gã tiểu đồng Vàng Vàng.
- thế thì tốt quá.
Dương Yên Thượng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:
- Kiếm pháp của thiếu hiệp quá ư tàn nhẫn, lão phu sợ...
Thiên Hải buông một tiếng thở dài.
Dương Yên Thượng nhìn mặt Thiên Hải:
- Sắc diện của thiếu hiệp rất ư là suy nhược. Thiếu hiệp hãy đưa tay cho lão phu bắt mạch.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi chìa tay đến trước. Chàng từ tốn thuật lại những cảm giác của mình khi thi triển kiếm pháp Thượng Ngươn.
Dương đại phu vừa nghe Thiên Hải nói, vừa đặt tay bắt mạch cho chàng.
Mặt Dương đại phu càng lúc càng căng thẳng tột cùng, thậm chí trán lão xuất hạn mồ hôi.
Buông một tiếng thở dài, Dương Yên Thượng chau mày nói.

- Kỳ lạ thật!
Thiên Hải hỏi:
- Tiên sinh đã phát hiện được những gì à?
Dương đại phu nhìn lên Thiên Hải. Lão ngập ngừng một lúc rồi nói:
- Chu thiếu hiệp chẳng bị trúng phong hàn gì hết.
- Thế vãn bối bị gì?
Buông một tiếng thở dài, Dương đại phu từ tốn nói:
- Nhất thời lão phu chưa thể đoán ra, nhưng có một điều lão phu biết...
Lão bỏ lửng câu nói, đứng lên.
Thiên Hải nhìn lão nói:
- CÓ gì tiên sinh cứ nói.
Nhìn Thiên Hải, Dương đại phu, chậm rãi nói:
- Nếu thiếu hiệp tiếp tục sử dụng kiếm pháp Thượng Ngươn, thì chỉ trong vài con trăng nữa, thiếu hiệp tự khắc bị cuồng tâm. Thiếu hiệp sẽ chẳng còn làm chủ được mình, chẳng phân biệt được đâu là thiện đâu là ác, mà chỉ duy nhất muốn thi triển kiếm pháp đó để lấy mạng người mà thôi.
- CÓ chuyện đó ư?
- Hiện giờ thì kinh mạch của thiếu hiệp đã hoàn toàn bị đảo lộn.
Lão buông một tiếng thở dài:
- Cho dù thiếu hiệp không sử dụng kiếm pháp Thượng Ngươn thì cũng chỉ sống không quá một năm. Khí kiếm tà quái kia sẽ làm kinh mạch thiếu hiệp đứt đoạn và sau đó là tẩu hỏa nhập ma. Thiếu hiệp vừa cuồng trí vừa tàn phế.
- Vãn sinh sẽ sống như thế nào?
- Lão phu cũng không biết nữa. Nhưng có thể nói, thiếu hiệp có cuộc sống vô cùng khốn đốn Nếu còn sống thì thiếu hiệp sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết.
- Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma?
Dương Yên Thượng gật đầu.
- Tiên sinh nói đi. Vãn sinh còn cách gì để cứu vãn được tình thế này?
- Người truyền thụ kiếm pháp cho thiếu hiệp là ai, thì người đó có thể hóa giải tà kiếm trong nội thể của thiếu hiệp.
Thiên Hải lắc đầu:
- Vãn sinh khó tìm được người đó.
- Sao không tìm được?
- CÓ lẽ người đó đã chết.
Dương Yên Thượng thở ra.
Thiên Hải nói:
- Dương tiên sinh là một thần y hẳn còn cách khác chứ?
- Thiếu hiệp luyện tà kiếm nên ra nông nỗi này, còn y thuật của lão phu chỉ

dùng để cứu người. NÓ chỉ có công dụng trị bịnh chứ không chuyên về võ công.
- Vậy là văn sinh chẳng còn cách nào ư?
- võ Công thì phải do võ công hóa giải. Nhưng...
- Tiên sinh! Nhưng sao...
Buông một tiếng thở dài, Dương Yên Thượng vuốt râu nói:
- Lão phu chỉ có thể giúp cho thiếu hiệp một thời gian, không để cho khí kiếm tà quái kia công phá tâm thức và kinh mạch, đặng thiếu hiệp tìm kỳ duyên mà hóa giải tà kiếm nội thể. Chỉ có kỳ duyên mới khả dĩ giúp được thiếu hiệp.
- Thế cũng được, còn hơn văn sinh bị kiếm pháp Thượng Ngươn chi phối tâm thức, để trở thành một kẻ đa sát ác nhân.
- Thiếu hiệp lòng dạ bao dung độ lượng, nên khả dĩ còn kiềm chế mình đến ngày hôm nay. Nếu như người luyện tà kiếm Thượng Ngươn là kẻ có tâm ác độc thì đã biến thành người cuồng sát từ lâu rồi.
- Nếu không may mắn gặp được Dương tiên sinh, thì Thiên Hải không biết lúc này mình như thế nào?
Dương Yên Thượng thở dài, vuốt râu nói:
- Lão phu chỉ làm theo y đức của người hành y thuật. Nếu không có thiếu hiệp thi lão phu cũng chỉ là người vô dụng trên ngọn Đoạn Hồn sơn này.
Thiên Hải mỉm cười.
- Người có từ tâm như tiên sinh, ông trời không bao giờ phụ.
Yên Thượng vuốt râu nhìn Thiên Hải với tay lấy bầu rượu, dốc ngược vào miệng, tu luôn một hơi dài.
Thấy Thiên Hải như vậy, Dương Yên Thượng nói:
- Thiếu hiệp đừng chán nản. Ai cũng có số có phần, lão phu sẽ hết sức vì thiếu hiệp.
- Đa tạ tiên sinh.
- Ngay bây giờ, lão phu sẽ đi tìm thảo dược để cất thuốc cho thiếu hiệp dùng. Hy vọng những thứ thảo dược mà lão chế tác ra sẽ có ích cho thiếu hiệp.
Dương Yên Thượng nói xong, rảo bước ra ngoài. Chiếc lưng của lão như còng xuống trong ánh mắt Thiên Hải.
Thiên Hải dốc thêm một ngụm rượu nữa. Chàng không ngờ Diệp Cát Quần lại trao cho mình kiếm phổ bá đạo tàn khốc như vậy.
Bóp bầu rượu, Thiên Hải nhẩm nói:
- Diệp Cát Quần! Sao lại hại Thiên Hải khốn đốn như thế này chứ? Bây giờ Thiên Hải biết tìm tôn giá Ở đâu.
Thiên Hải lưu lại Đoạn Hồn nhai đúng một tuần trăng để cho Dương Yên Thượng dụng y thuật hóa giải phần nào tà khí trong nội thể mình.

Bình minh vừa ló dạng thì Dương Yên Thượng bước vào lều cùng với gã tiểu đồng Vàng Vàng. Trên tay lão là chiếc tịnh bình lam ngọc. Lão đặt tịnh bình xuống trước mặt Thiên Hải.
- Thiếu hiệp! Lão phu đã bào chế xong "Não hoàn đơn". Thiếu hiệp có thể dùng Não hoàn đơn để điều hòa khí huyết trong nội thể. CÓ như vậy thì tam thức của người mới khả dĩ được thông thoát, không bị tà kiếm chi phối.
Thiên Hải đón lấy chiếc tịnh bình.
- Vãn sinh vô cùng biết ơn Dương tiên sinh.
- Thiếu hiệp khách sáo với lão phu rồi. Việc của lão phu làm là việc nhỏ, còn việc của thiếu hiệp làm là mới là đại đức để lại cho bá tánh trong trấn HỒ Nam.
- Tiên sinh quá khen, khiến cho Thiên Hải hổ thẹn.
Dương Yên Thượng vuốt râu ngắm chàng, rồi từ tốn nói:
- Lão phu có điều này muốn nói với thiếu hiệp.
- Tiên sinh cứ chỉ giáo.
- Chỉ những lúc cần thiết lắm, thiếu hiệp mới dụng đến tà kiếm. Vì mỗi khi dụng tà kiếm thì thời khắc tẩu hỏa nhập ma của thiếu hiệp sẽ đến gần hơn.
- Vãn sinh sẽ ghi nhớ lời chỉ huấn của tiên sinh.
- Thứ hai, lão phu muốn nói với thiếu hiệp...
Thiên Hải gật đầu lắng nghe.
Dương Yên Thượng nghiêm giọng nói:
- Theo lão phu thì thiếu hiệp nên đến Thiếu Lâm một chuyến. Lão phu nghĩ những cao tăng trên Thiếu Lâm tự có thể hóa giải tà kiếm trong nội thể tâm thức của thiếu hiệp. Trên Thiếu Lâm có những kỳ thư rất có ích cho thiếu hiệp như Dịch cân kinh của Đạt Ma sư tổ.
- Vãn bối cũng đang muốn đến Thiếu Lâm.
- Đã vậy thì thiếu hiệp mau sớm lên đường. Lão phu cầu chúc thiếu hiệp bình an.
- CÓ Não thần đơn của tiên sinh, vãn bối yên tâm rồi. Vãn bối lên đường ngay bây giờ để đến Thiếu Lâm.
- Thiếu hiệp bảo trọng.
- Tiên sinh bảo trọng.
Thiên Hải nhìn Vàng Vàng.
- Vàng Vàng! Ngươi vẫn còn nhớ bài học tôn sư trọng đạo chứ.
- Dạ. Vàng Vàng không bao giờ quên.
- Được lắm. Bổn thiếu gia mong ngươi giữ đạo thầy trò để học được y thuật của Dương tiên sinh đặng cứu nhân độ thế sau này, xứng là một nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa.
- Vàng Vàng ghi nhớ lời huấn thị của thiếu gia.
Thiên Hải ôm quyền xá Dương Yên Thượng:

- Vãn sinh cáo từ - Thiếu hiệp bảo trọng. Nếu như không gặp được kỳ duyên may mắn thì cứ quay lại đây Lão phu lúc nào cũng chờ thiếu hiệp.
Thiên Hải nhẹ gật đầu.
- Đa tạ thịnh tâm ưu ái của tiên sinh.
Thiên Hải rời Đoạn Hồn sơn mà trong lòng nặng trĩu. Chàng không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh này. Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nghĩ thầm:
"Chết thì chết, cớ gì mình phải ưu tư. Nhưng trước khi chết, hoặc trở thành phế nhân, cuồng tâm loạn thần trí mình phải biết lai lịch của mình, và vì sao Bảo mẫu cô cô lại muốn giết mình? Cuộc đời mình có những uẩn khúc gì?".
Thiên Hải sửa lại túi vải rảo bước đi nhanh hơn. Chàng vừa đi, vừa nghĩ thầm:
"Mình sẽ không sử dụng đến kiếm pháp Thượng Ngươn nữa. Nếu gặp chuyện rắc rối, chỉ sử dụng ba chiêu thức mà thánh cô đã truyền thụ. Như vậy, chắc tốt hơn cho mình".
Ý niệm đó lướt qua tâm thức Thiên Hải thì bất giác lại có cảm giác nao nao kỳ lạ.
Cảm giác kia thôi thúc chàng phải thi triển kiếm pháp tà quái, mà chàng khó lòng cưỡng lại được.
Thiên Hải lắc đầu. Trút một hoàn Não thần đơn, cho vào miệng nhai nuốt. Đan điền Thiên Hải ấm dần với cảm giác thật dễ chịu. cảm giác ấy lan nhanh, khiến cho tâm thức nhanh chóng trở lại bình thường, thậm chí có phần sáng suốt hơn.
Thiên Hải nhìn lọ tịnh.
- Y thuật của Dương tiên sinh đúng là thần dược. Người như Dương tiên sinh mới đáng mặt làm thần y, chứ đâu như gã lang băm ba vợ Liễu Nghi.

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 16
Mỹ nữ đa tình

- Quán chủ!
Gã quán chủ bước ra bàn, khúm núm nói:
- Thiếu gia dùng chi?
Thiên Hải nhìn lên:
- Quán chủ dọn cho tại hạ một bầu rượu hai cân, cùng chút thức ăn.
- Dạ. Thiếu gia chờ tiểu nhân một chút.

Gã quán chủ có dáng đi khòm khòm quay vào trong. Một lúc sau, bưng ra bày lên bàn Thiên Hải bầu rượu hai cân và dĩa đậu phụ, gã giả lả nói:
- Đây là món "Kim ngọc mãn đường" độc nhất vô nhị, chỉ có Ở tửu quán của tiểu nhân Thiên Hải nhìn đĩa đậu phụ chiên, khẽ gật đầu.
- Quán chủ đúng là một đầu bếp khéo tay. Chỉ ngửi mùi thơm của những đĩa đậu phụ tại hạ đã biết ngay chúng rất ngon. Tên của thức ăn, quán chủ đặt cũng rất hay.
- Đa tạ thiếu gia đã khen tặng.
Gã quán chủ xá Thiên Hải rồi trở bộ bước vào trong, cùng lúc đó có bốn gã kiếm thủ từ ngoài bước vào tửu điếm. Bốn gã đó đều vận cùng một thứ võ phục màu chàm, vạt áo thêu hai lưỡi kiếm gác chéo vào nhau.
Bốn gã chọn chiếc bàn bên cạnh Thiên Hải rồi gọi thức ăn cùng vò rượu năm cân.
Thiên Hải không khỏi tò mò khi hình hai lưỡi kiếm gác chéo nhau đập vào mắt chàng. Thiên Hải bất giác lắng nghe bốn gã đó ngồi ngay sau lưng mình lên tiếng.
- Đại ca có tin lời thiên hạ đồn đãi, trên võ lâm vừa mới xuất hiện một tên kiếm khách siêu phàm không?
Thiên Hải chau mày nghĩ thầm:
"Hẳn là gã này đang kháo chuyện mình. .
Thiên Hải nghĩ đến đó, thì gã có râu quai nón rậm rạp vừa bưng chén rượu, vừa khệnh khạng nói:
- Chẳng qua thiên hạ thấy tôm tưởng là rồng, chứ làm gì có thứ kiếm pháp băm người trên đời này.
Y dốc chén rượu vào miệng rồi nói tiếp:
- Nếu có thứ kiếm pháp kia thì đại ca sẽ bắt gã tiểu tử đó phải truyền thụ lại cho Tứ tú Thiên gia.
Nghe gã đại hán có hàm râu quai nón tự xưng là Tứ tú Thiên gia, gã quán chủ giật mình.
Gã quán chủ nhìn Tứ tú Thiên gia không chớp mắt, trong khi Tứ tú Thiên gia vẫn không ngừng kháo chuyện với nhau.
Gã quán chủ ôm vò rượu năm cân đến bên Tứ tú Thiên gia. Y giả lả nói:
- Tiểu nhân mạn phép hỏi bốn vị đại ca...
Gã có hàm râu quai nón nhìn gã quán chủ:
- Ngươi muốn hỏi gì?
- Tiểu nhân mạn phép hỏi bốn vị đây có phải là Tứ tú Thiên gia?
Gã có râu quai nón gật đầu:
- Đúng! Ngươi có chuyện gì cần nói với Tứ tú Thiên gia không?
Gã chủ quán cười, giả lả nói:
- Tiểu nhân xin mạn phép hỏi vị nào là Trang Tiểu Kiêu?

Gã có râu quai nón vỗ ngực mình:
- Trang Tiểu Kiêu chính là mỗ đây.
- Hóa ra là túc hạ.
Trang Tiểu Kiêu hất mặt:
- Ngươi có điều gì muốn nói với Trang mỗ?
- Tiểu nhân kính tặng túc hạ vò rượu năm cân này.
Trang Tiểu Kiêu bật cười sang sảng. Y vừa cười vừa gật đầu nói:
- Tốt lắm, tốt lắm. Ngươi biết Trang mỗ, tặng cho Trang mỗ một vò rượu như thế này, chứng tỏ ngươi biết nhìn người.
Trang Tiểu Kiêu với tay ôm vò rượu mở nắp.
Gã chủ quán nhìn Trang Tiểu Kiêu chằm chằm.
Gã Trang Tiểu Kiêu bất giác nhìn lại gã chủ quán, đôi chân mày rậm rịt của gã thoạt nhíu lại - Ngươi tặng cho Trang mỗ bầu rượu này?
- Nghe tiếng đại hiệp nên tiểu nhân mới tặng bầu rượu Trung Nguyên nhất tửu Thiệu nữ nhi hồng.
Trang Tiểu Kiêu nhướn mày:
- Ngươi nghe tiếng Trang mỗ thế nào?
Gã chủ quán khúm núm nói:
- Tiểu nhân chỉ nghe thiên hạ đồn đãi Trang Tiểu Kiêu là bậc cao nhân đại hiệp cứu nhân độ thế.
Nghe gã chủ quán thốt ra câu này, đáng ra Trang Tiểu Kiêu phải đắc ý mới đúng, nhưng ngược lại gã sa sầm mặt, đập tay xuống bàn.
- Tên tiểu nhân kia muốn gì? Ngươi đang bỡn cợt với ta đó à?
Gã quán chủ khúm núm nói:
- Tiểu nhân đâu dám bỡn cợt với Trang đại hiệp. Vừa nghe người đây là Trang đại hiệp, tiểu nhân đã nao nao Ở trong lòng.
Trang tiểu Kiêu chau mày:
- Ngươi nói vậy có ý gì?
Gã chủ quán điềm đạm hỏi:
- Trang đại hiệp còn nhớ chuyện xảy ra cách đây một năm không? Vào một đêm mưa rất to đó.
Trang Tiểu Kiêu từ từ đứng lên:
- Ta nhìn mặt ngươi thấy quen quen.
- Trang đại hiệp ráng nhớ lại xem.
Trang tiểu Kiêu cau mày:
- Hình như ngươi là... ngươi là Mạc Kình?
Gã chủ quán khe khẽ gật đầu:
- Trang đại hiệp nhớ không lầm, tiểu nhân đây chính là Mạc Kình.
Trang Tiểu Kiêu bật đứng lên, sửng sốt nói:
- Mạc Kình! Ngươi vẫn còn sống à?

Ba người huynh đệ của Tiểu Kiêu quay nhìn Mạc Kình bằng ánh mắt dò xét. Mạc Kình vẫn giữ vẻ khúm núm nói:
- Không giấu gì Trang đại hiệp, Mạc Kình lập tửu quán, cốt để tìm Trang đại hiệp Ở đâu mà thôi.
- Ngươi có ý định trả thù?
Mạc Kình thản nhiên gật đầu.
- Dạ, tiểu nhân sống chỉ độc một ý niệm đó. Cách đây một năm, Trang đại hiệp đã đến tửu quán của tại hạ, cướp đi người vợ yêu của Mạc Kình. Trang đại hiệp có biết Mạc Kình này đau khổ như thế nào không?
Trang Tiểu Kiêu cất tiếng cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:
- Kẻ đáng trách chính là ngươi đó.
- Sao lại là Mạc Kình?
- Trách ngươi, vì ngươi không biết giữ nương tử của mình. Ả quá lẳng lơ nên Trang mỗ mới mượn ngủ qua đêm.
- Hằng Hằng không phải là người như vậy. Chẳng qua Trang đại hiệp bức hiếp nàng.
Trang tiểu Kiêu ngửa mặt cười sằng sặc.
- Trang mỗ nghĩ ngươi có mắt mà như mù đó.
Y cười khảy:
- Mạc Kình! Giờ ngươi muốn trả thù Trang mỗ ư? Đáng lý ra, ngươi phải mang ơn Trang mỗ mới đúng, thế mà ngược lại. Ngươi nên tìm cho mình một ý trung nhân khác đi, còn nương tử của ngươi thì hẳn đã nâng khăn sửa túi cho tên tiểu tử Chu Thiên Hải roi.
Nghe Trang Tiểu Kiêu nói câu này, Thiên Hải cau mày. Chàng nghĩ thầm. "Thì ra gã chủ quán này là hôn phu của ả Hằng Hằng, ái thiếp của trại chủ Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm. Trang Tiểu Kiêu nói không sai. Không biết gã Mạc Kình này có tin hay không?" Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Trang Tiểu Kiêu đặt tay vào đốc ngọn khoái đao.
- Mạc Kình! Ngươi đã có ý muốn trả thù Trang mỗ thì hay nhất Trang mỗ tống tiễn ngươi đi trước vậy.
Trang Tiểu Kiêu rút ngọn khoái đao ra khỏi vỏ. Động tác của gã thật nhanh, nhưng nếu so với động tác của Mạc Kình thì còn quá chậm. Chậm đến độ đao chưa kịp ra khỏi vỏ thì tay của Trang Tiểu Kiêu đã rơi ra khỏi bờ vai gã rồi.
Trên tay Mạc Kình là con dao thái thịt bén ngót. Gã nhìn Trang Tiểu Kiêu:
- Giờ thì Mạc Kình chặt đến cái đầu của Trang đại hiệp đây.
Bị chặt đứt cánh tay, Trang Tiểu Kiêu xây xẩm mặt mày. Y rống lên lồng lộng:
- Trang mỗ bị mất tay rồi! Mất tay rồi!
Lời như còn đọng trên miệng Trang Tiểu Kiêu thì con dao thái thịt của Mạc

Kình đã lìa ngang với tốc độ cực kỳ nhanh. Nhanh đến độ ba người em kết nghĩa của họ Trang chẳng có phản ứng gì để kịp cứu lấy cái mạng của Trang Tiểu Kiêu.
Con dao thái thịt cắt ngang qua cổ Trang Tiểu Kiêu như thể phạt ngang đọt chuối.
Thủ cấp của Trang Tiểu Kiêu rơi khỏi cổ lăn lông lốc dưới sàn tửu quán.
Cái chết của họ Trang những tưởng sẽ khiến cho Mạc Kình dịu xuống, nhưng ngược lại, gã càng say máu hơn.
Thiên Hải quát lớn:
- Túc hạ dừng tay!
Mạc Kình toan dụng con dao thái thịt lia tiếp những người còn lại trong Tứ tú Thiên gia, nghe tiếng quát của Thiên Hải buộc thu tay dao.
Thiên Hải thở phào ra một tiếng khi Mạc Kình thu lại tay dao. Thiên Hải chưa kịp nói thì mấy gã huynh đệ kết nghĩa với Trang Tiểu Kiêu đồng loạt rút khoái đao, hượm sẵn.
Ba gã đó nhìn Mạc Kình gần như không chớp mắt.
Gã cao lớn nhất nói:
- Mạc Kình! Ngươi phải trả nợ máu cho huynh đệ Tứ tú Thiên gia.
Gã vừa nói xong, vung khoái đao chém bổ tới Mạc Kình. Thế đao của gã thật mãnh liệt, nhưng chỉ một cái lắc vai, Mạc Kình đã thi triển bộ pháp thần kỳ tránh khỏi. Đôi cước pháp của Mạc Kình như thể lướt trên mặt đất, nhanh không thể tưởng. Với bộ pháp quỷ dị vô thường, y dễ dàng né tránh ngọn đao của gã huynh đệ với Trang Tiểu Kiêu.
Con dao thái thịt lại lia ngang, phạt thẳng qua cần cổ gã đó.
Thủ cấp của gã kia lại rơi xuống đất, khi Thiên Hải vẫn trố mắt nhìn.
Hai gã còn lại biến hẳn sắc mặt, thối lùi ba bộ.
Mạc Kình nhìn hai gã đó:
- Đến lượt hai ngươi.
Gã toan thi triển những thế đao quái gở thì Thiên Hải lại thét lên:
- Túc hạ dừng tay, nếu muốn biết Hằng Hằng đang Ở đâu.
Nghe Thiên Hải thét như vậy, Mạc Kình nhanh chóng thu lưỡi dao thái thịt.
Thiên Hải nhìn lại thấy lưỡi dao thái thịt của Mạc Kình chẳng hề dính một chút máu nào, dù vừa mới tiện đứt hai chiếc thủ cấp, chưa kịp rửa.
Mạc Kình nhìn Thiên Hải, hỏi:
- công tử vừa nói gì?
Thiên Hải nhìn hai gã huynh đệ của Trang Tiểu Kiêu:
- Hai vị có thể đưa xác những huynh đệ kia rời khỏi đây.
Hai gã kia lấm lét nhìn Mạc Kình.
Thiên Hải quay lại nhìn Mạc Kình nói:
- Tại hạ là Chu Thiên Hải.

Mạc Kình nhìn sững chàng:
- Chu Thiên Hải?
Thiên Hải gật đầu:
- Tại hạ biết khá rõ về Hằng Hằng, nương tử của túc hạ.
- Biết Hằng Hằng ư?
Thiên Hải gật đầu, không vội nói. Thiên Hải chờ cho hai gã kia đưa xác Trang Tiểu Kiêu và gã đồng bọn rời tửu quán, rồi mới ngồi trở lại ghế, nhìn Mạc Kình:
- Hằng Hằng của Mạc huynh là một mỹ nữ vóc người nhỏ nhắn, tiếng cười thánh thót, mày ngài mắt phượng, trên khóe môi có điểm một nốt ruồi đúng không?
Mạc Kình chống tay lên bàn chồm tới:
- Đúng rồi, đúng rồi, nàng đang Ở đâu?
Thiên Hải chuốc rượu ra chén, nhìn Mạc Kình hỏi:
- Chuyện đã xảy ra như thế nào khiến cho Mạc huynh mất vị nương tử yêu dấu?
Buông một tiếng thở dài, Mạc Kình nói:
- Câu chuyện đó tại hạ đã ấp ủ một năm nay, không thể nào quên được.
Thiên Hải đẩy chén rượu về phía Mạc Kình. Gã thản nhiên bưng chén rượu uống cạn Thấy Mạc Kình uống rượu, Thiên Hải nghĩ thầm:
"Y đúng là một người điên vì tình." Đặt chén rượu xuống bàn, Mạc Kình nhìn Thiên Hải chậm rãi nói:
- Trước đây một năm, Mạc mỗ có việc phải đi xa đến Trường An, khi quay về thì được bức thư này...
Y lay vạt áo, xé lớp ra lấy bức thư đưa cho Thiên Hải.
- Tại hạ từ Trường An quay về thì chỉ nhận được bức thư này, còn Hằng Hằng thì đã bị gã Trang tiểu Kiêu đưa đi rồi.
Thiên Hải mở bức thư ra đọc nhẩm.
"Mạc tướng công.
Khi tướng công quay lại thì Hằng Hằng đã đi xa rồi. Đây có lẽ là số phận mà ông trời buộc muội phải xa huynh. Muội rất đau khổ khi hạ bút lưu thư lại cho huynh. Tấm thân trong trắng của muội đã bị Trang Tiểu Kiêu đại hiệp cướp đoạt vào một đêm mưa khi huynh không Ở nhà. Hằng Hằng không dám gặp huynh nữa đâu. Luuwu lại những dòng lưu bút này, Hằng Hằng luôn nhớ đến huynh. Nhưng huynh đừng đi tìm Hằng Hằng, cứ xem như muội đã chết. CÓ gặp thì muội cũng không thể nào dám nhìn huynh.
Tình của chúng ta đến đây đã hết, Hằng Hằng chỉ còn biết trách ông tạo mà thôi.
Hằng Hằng kính bút Mạc huynh bảo trọng. .
Thiên Hải gấp thư đưa lại cho Mạc Kình. Gã đón bức thư, chậm rãi nói:

- Mạc mỗ và Hằng Hằng nương tử như cây liền cành, chim liền cánh, chỉ tại gã Trang Tiểu Kiêu mà Mạc mỗ và Hằng Hằng phải chia lìa nhau, mỗi người một phương. Chính vì thế mà Mạc mỗ ôm hận, lưu lại tửu quán này, nhất định tìm cho được Trang Tiểu Kiêu để trả hận.
- Sao Mạc huynh không đi tìm nương tử?
- Mạc mỗ biết nàng Ở đâu mà tìm? Nhưng giờ ta đã gặp được tiểu huynh đệ, Trang Tiểu Kiêu nói tiểu huynh đệ biết Hằng Hằng đang Ở đâu?
Thiên Hải gật đầu. Bưng cả vò rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống trước mặt mình, Thiên Hải ôn nhu hỏi:
- Huynh tin vào những dòng bút trên mà Hằng Hằng để lại chứ?
Mạc Kình gật đầu:
- Ta tin nàng.
- Huynh tin?
Mạc Kình gật đầu.
Thiên Hải bưng vò rượu, nghĩ thầm:
"Gã Mạc Kình này đúng là kẻ ngu muội vì tình. Nếu như gã tận mắt thấy ả Hằng Hằng đú đa đú đớn với trại chủ Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm, không biết gã còn tin vào dòng bút tự gian trá kia không? .
Nhìn Mạc Kình, Thiên Hải nghĩ tiếp:
"Mình có nên nói sự thật cho gã biết không nhỉ? Không khéo nói ra sự thật thì gã lại xem mình chẳng khác gì Trang Tiểu Kiêu." Ý niệm đó khiến Thiên Hải lắc đầu.
Cái lắc đầu của chàng khiến Mạc Kình lo lắng. Y cầm chén rượu mà tay cứ run bần bật. Y ngập ngừng hỏi:
- Tiểu huynh đệ đã thấy Hằng Hằng nương tử, vậy xin hỏi giờ Hằng Hằng ra sao?
Nàng có bị gì không? Nàng đang Ở đâu? Tiểu huynh đệ hãy nói cho Mạc mỗ biết đi.
Thiên Hải tu thêm một ngụm rượu nữa, rồi từ tốn nói:
- Tại hạ may mắn lên Đoạn Hồn nhai và gặp được Hằng Hằng phu nhân.
- Nàng ra sao?
Thiên Hải gật đầu:
- BỘ Mạc huynh yêu thương Hằng Hằng lắm ư?
- Trên đời này Mạc mỗ chỉ có mỗi mình nàng thôi.
- Thế trong thời gian không có Hằng Hằng bên cạnh, Mạc huynh chẳng tìm được một trang giai nhân nào khỏa lấp chỗ trống của Hằng Hằng à?
- Trong đời Mạc mỗ chỉ có mỗi một Hằng Hằng mà thôi.
- Huynh đúng là kẻ chung tình hiếm có trên đời này.
- Thế tiểu huynh đệ cho ta biết, Hằng Hằng giờ ra sao rồi?
Thiên Hải đặt bầu rượu xuống bàn, nghĩ thầm:

"Gã họ Mạc này đã chung tình như vậy thì mình không nên nói ra sự thật, để cho gã tự tìm ra sự thật đó thì hay hơn. Mình có nói ra, chắc gì gã đã tin, không chừng lại xem mình như kẻ thù. " Nghĩ rồi, Thiên Hải buông một tiếng thở dài.
Tiếng thở dài của Thiên Hải càng khiến Mạc Kình lo lắng. Thiên Hải vòng tay lên mặt bàn, nhìn Mạc Kình nói:
- Huynh đã hết lòng hết dạ với Hằng Hằng phu nhân thì chắc ông trời không phụ lòng huynh. Theo Thiên Hải biết, phu nhân hiện đang lưu tại trấn HỒ Nam.
- Mạc mỗ đến đó làm sao gặp được nàng?
Thiên Hải cau mày, chàng nghĩ thầm:
"Không lẽ nói với gã cứ đến lầu xanh tất sẽ gặp nương tử?" Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Thiên Hải lại lắc đầu xua ý niệm kia ra khỏi đầu mình.
Chàng mỉm cười nói:
- Trấn HỒ Nam đâu có rộng lớn bằng kinh thành Trường An. Chỉ cần Mạc huynh cố công một chút sẽ tìm được nương tử thôi.
Mạc Kình đứng lên:
- Mạc mỗ sẽ đến ngay HỒ Nam.
Y nói xong, toan bỏ đi thì Thiên Hải gọi giật lại:
- Mạc huynh! Huynh định đi ngay đó à?
Mạc Kình gật đầu.
Thiên Hải hỏi:
- Thế ai sẽ xem chừng tửu quán của huynh?
- Tại hạ không cần nó. Nếu tiểu huynh đệ cần, thì cứ lưu lại đây thay Mạc mỗ.
Mạc Kình nói dứt câu, xăm xăm đi ra cửa, Thiên Hải lại gọi y lại:
- Mạc huynh! Thiên Hải có mấy điều muốn nói với huynh.
- Tiểu huynh đệ muốn nói gì?
Thiên Hải chuốc đầy chén rượu, bưng đến trước mặt gã:
- Mạc huynh hãy dùng chén rượu này.
Mạc Kình đón chén rượu dốc vào miệng.
Thiên Hải chờ cho gã uống xong mới từ tốn nói:
- Thiên Hải biết Mạc huynh rất yêu thương Hằng Hằng nương tử, nhưng huynh cũng phải biết nhìn người một chút. Trên đời này chẳng có gì là hoàn hảo tuyệt đối cả.
- Ý của tiểu huynh đệ là gì?
Thiên Hải ngần ngừ một lúc rồi nói:
- Tùy huynh hiểu vậy. Thiên Hải chỉ mong huynh sớm gặp lại Hằng Hằng.
Mạc Kình ôm quyền xá:
- Đa tạ... đa tạ.

Y nói xong, rảo bước thẳng ra ngoài. Còn lại một mình trong tửu quán, Thiên Hải chẳng biết làm gì. Chàng đi rảo qua một vòng, nhẩm nói:
- Tự dưng mình trở thành chủ quán. Quán chủ mà chẳng biết cất rượu, chẳng biết nấu ăn. Ai chà! Phải chi lúc này có Mộc Định Can lão tiền bối thì hay biết mấy.
Quay trở lại bàn, Thiên Hải ngồi độc ẩm một mình. Men rượu lâng lâng, Thiên Hải sực nhớ đến Xảo Nhi. Chàng lắc đầu nhẩm nói:
- Sao mình cứ nhớ đến Xảo Nhi thế nhỉ? Hay là mình cũng giống như gã Mạc Kình quán chủ này.
Thiên Hải xoa trán nghĩ thầm:
"Thiên Hải ơi, Thiên Hải! Ngươi đừng có ngu muội như cái gã họ Mạc đó. Y đã bị cắm sừng mà chẳng bao giờ biết sừng mọc trên đầu mình." Thiên Hải bật cười với ý niệm đó.
Thiên Hải bưng bầu rượu toan dốc vào miệng thì có tiếng vó ngựa dừng trước cửa tửu quán Nghe tiếng vó ngựa dừng trước cửa tửu quán khiến Thiên Hải lúng túng, bối rối, chẳng biết phải làm gì.
Chàng chắc lưỡi nói:
- Rắc rối rồi. Mình có phải là quán chủ đâu.
Từ ngoài cửa mùi phấn hương theo gió lùa hẳn vào, xông đến mũi Thiên Hải. Mùi phấn hương nồng nặc đó buộc Thiên Hải phải chú nhãn nhìn ra ngoài.
Chàng sửng sốt khi thấy Hằng Hằng và một đạo sĩ VÕ Đang bước vào. Thấy Thiên Hải, Hằng Hằng chưng lại, nhìn chàng không chớp mắt. Thiên Hải cũng ngớ người chẳng khác gì nàng.
Thiên Hải buột miệng nói:
- ơ, sao lại là phu nhân?
Hằng Hằng chớp mắt:
- Sao lại là... là công tử?
Thiên Hải bước đến trước mặt nàng:
- Hằng Hằng phu nhân đến trễ một chút rồi.
- Tại sao công tử lại có mặt Ở đây?
- À à, tại hạ thay Mạc huynh chăm lo tửu quán này để người đến HỒ Nam tìm phu nhân Hằng Hằng chau mày rồi mỉm cười hỏi:
- Mạc Kình đến HỒ Nam tìm Hằng Hằng à?
Thiên Hải gật đầu.
Hằng Hằng buông một tiếng thở dài:
- Mạc huynh tìm ta, còn ta thì tìm huynh ấy.
Thiên Hải nhìn sững Hằng Hằng:
- Phu nhân vẫn còn nhớ đến Mạc Kình ư?
Nàng nhìn Thiên Hải:

- Nếu không nhớ thì Hằng Hằng đã không quay về đây.
- thế thì tốt quá.
Thiên Hải vừa nói, vừa nghĩ thầm.
"Suýt chút nữa thì mình đã nghĩ sai cho vị cô nương này rồi. CÓ lẽ tại Đoạn Hồn sơn, Hằng Hằng bị Lương Thế Lượm bức ép nhưng tâm thì vẫn nghĩ đến Mạc Kình. Thế cũng tốt." Ý niệm đó đọng trong tâm thức, Thiên Hải buột miệng nói:
- Mạc huynh vừa mới đi, hẳn chưa đi xa đâu, Hằng Hằng tỷ tỷ có thể rượt theo huynh ấy.
Hằng Hằng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Không cần, Hằng Hằng có thể đợi Ở đây chờ huynh ấy về.
Thiên Hải thở phào một tiếng.
- thế thì tốt quá, Thiên Hải khỏi phải làm quán chủ.
Thiên Hải quay trở lại bàn. Chàng dừng bước bên bàn rượu, quay lại nhìn gã đạo sĩ VÕ Đang.
- Đạo trưởng hẳn là bằng hữu của Hằng Hằng tỷ tỷ?
Gã đạo sĩ ôm quyền xá Thiên Hải, buộc chàng phải đáp lễ. Gã ôn nhu nói:
- Bần đạo chu du giang hồ, tình cờ gặp Hằng Hằng cô nương đây. CÔ nương đây sợ thảo khấu chặn đường làm nhục nên nhờ bần đạo đưa về đây.
Thiên Hải phấn khích nói:
- Đạo trưởng làm như vậy rất tốt. Nếu Mạc huynh biết được, nhất định khoản đãi đạo trưởng.
- Bần đạo theo đạo tu tiên, không thể uống rượu được. Giờ Hằng Hằng cô nương đã về được đến nhà, bần đạo cáo từ.
Thiên Hải khoát tay.
- Đạo trưởng khoan đi đã.
- Công tử có điều chi cần chỉ giáo bần đạo?
- Mạc Kình huynh tạm thời giao tửu quán này cho tại hạ, giờ tại hạ thay Mạc Kình huynh bồi tiếp đạo trưởng, gọi là tiểu lễ đã đưa Hằng Hằng tỷ tỷ về đây.
Đạo sĩ VÕ Đang mỉm cười, khoát tay:
- Bần đạo đã nói không tiện uống rượu, vì uống rượu sợ phạm giới luật môn phái.
Bần đạo cáo từ.
Gã nói xong, không chờ Thiên Hải thốt câu gì nữa, mà trở bước đi thẳng luôn ra ngoài. Thiên Hải theo chân lão bước ra ngoài hiên thì chẳng còn thấy bóng dáng đạo sĩ đó đâu nữa.
chàng nhủ thầm:
"Khinh công của vị đạo trưởng này quả là siêu phàm xuất chúng, chỉ loáng cái đã mất dạng, chẳng để lại dấu tích gì. VÕ công của phái VÕ Đang quả là

lợi hại." Thiên Hải quay vào đến trước mặt Hằng Hằng:
- Hằng Hằng tỷ tỷ đã quay lại đây, đúng là duyên khó dứt, tình khó chia. Mạc huynh lúc nào cũng tơ tưởng đến tỷ tỷ. Thậm chí bức thư của tỷ tỷ, huynh ấy vẫn giữ khư khư trong mình, xem như báu vật.
Hằng Hằng buông một tiếng thở dài.
- Cũng chỉ vì Trang Tiểu Kiêu...
Nghe nàng nhắc đến Trang Tiểu Kiêu, Thiên Hải liền thuật lại tất cả mọi việc vừa mới xảy ra.
Chàng bưng bầu rượu, tu một ngụm dài.
- Xem như tất cả đều đã qua, Mạc huynh và Hằng Hằng lại như thuở xưa. Cây liền cành, chim liền cánh, tại hạ chúc mừng... chúc mừng. Còn những lời nói hồ đồ của Thiên Hải tại Đoạn Hồn sơn, mong tỷ tỷ bỏ qua.
Hằng Hằng lắc đầu:
- Trên Đoạn Hồn sơn, Hằng Hằng chỉ bị người ta ép buộc thôi. Công tử! Chẳng hay Mạc huynh có biết chuyện đó không?
- Thiên Hải không nói với Mạc huynh.
Hằng Hằng ôm quyền xá thi lễ.
- Đa tạ công tử...
- Sao tỷ tỷ lại đa tạ Thiên Hải?
- Hằng Hằng sợ Mạc huynh biết thì người sẽ đau lòng.
- Thiên Hải thấy Mạc huynh lúc nào cũng tơ tưởng đến Hằng Hằng nên không nói.
Không ngờ sự im lặng của Thiên Hải lại gắn bó được tình yêu giữa hai người.
Thiên Hải ôm quyền nói:
- Tỷ tỷ đã quay về, Thiên Hải xin được nhường chức vụ quán chủ lại cho tỷ tỷ để lên đường.
- Công tử không lưu lại đây chờ Mạc huynh về à?
- Thiên Hải có việc phải đi. Nếu có dịp, Thiên Hải sẽ quay lại chúc mừng cho hai người. Cáo từ.
Thiên Hải mỉm cười với Hằng Hằng rồi quay bước đi. Hằng Hằng gọi với theo Thiên Hải:
- Công tử bảo trọng.
Thiên Hải quay lại:
- Tỷ tỷ đã biết Thiên Hải là một kiếm thủ như thế nào rồi.
Hằng Hằng mỉm cười gật đầu.
Thiên Hải nhún vai quay bước rời tửu quán. Chàng đi được hai dặm đường thì dừng bước, ghé vào một tán cây, dốc rượu uống. Thiên Hải ngồi vơ vẩn nhìn trời, xem những tảng mây trôi lờ đờ. Chàng bất giác liên tưởng đến gã đạo sĩ VÕ Đang.

Thiên Hải nhẩm nói:
- Gã đạo sĩ VÕ Đang kia nhấp một chút rượu cũng sợ phạm giới quy. Gã đúng là một đạo trưởng chân chính.
Thiên Hải lắc đầu:
- Nhưng sao lạ vậy. Uống một chút rượu với mình thì gã ngần ngại. Nhưng đi cùng với Hằng Hằng thì gã lại xem như chuyện bình thường, chẳng có gì cả.
Thiên Hải bật cười nói:
- Chắc có lẽ quy giới của VÕ Đang chỉ cấm uống rượu, còn đi chung với nữ nhân, nhất là những nữ nhân có sắc đẹp lẳng lơ như Hằng Hằng thì được.
Thiên Hải lại dốc bầu rượu uống rồi đặt xuống, chân mày chàng nheo lại.
- Bọn đạo sĩ VÕ Đang này đặt ra giới luật khôn thật. ì... Không khéo gã đạo sĩ kia với Hằng Hằng có gì với nhau lắm. Nếu họ có tình ý thì nhất định Hằng Hằng đưa gã đó về tửu quán có mục đích. Mục đích của ả là gì nhỉ?
Thiên Hải dốc bầu rượu tu luôn một hơi dài. Bầu rượu rỗng tuếch, buộc Thiên Hải phải quẳng nó đi.
Chàng nhìn bầu rượu, nghĩ thầm:
"Không lẽ mình đã luyện thành Thiên tửu bất túy rồi ư?" Men rượu ngấm dần, Thiên Hải cảm thấy lâng lâng, bất giác cao hứng muốn quay lại tửu quán để rình xem Hằng Hằng làm gì khi không có Mạc Kình Ở nhà.
Với ý niệm đó, Thiên Hải quyết định quay lại tửu quán. Khi đến tửu quán, Thiên Hải nhận ra cửa ngoài đóng im ỉm. Chàng toan gõ cửa thì nghe tiếng cười thánh thót của Hằng Hằng từ bên trong dội tới thính nhĩ. Tiếng cười của Hằng Hằng khiến Thiên Hải phải cau mày, bởi liên tưởng đến sự lả lơi của nàng trên Đoạn Hồn sơn.
Chàng nhẹ bước đi vội ra phía sau. Cửa sau không đóng, Thiên Hải lẻn vào. Những bước chân của chàng thật nhẹ, êm hơn cả bước chân mèo lần đến gian thư phòng.
Thiên Hải dùng ngón trỏ chọc một lỗ vừa đủ ghé mắt nhìn vào.
Thiên Hải không sao ngờ được, trong thư phòng đó không phải chỉ có một mình Hằng Hằng mà còn có cả gã đạo sĩ VÕ Đang. Chiếc ngoại y đạo sĩ được vắt trên thành tràng kỷ, gã đạo sĩ mình trần trùng trục ngồi chễm chệ. Còn Hằng Hằng chỉ khoác hờ mỗi một tấm áo choàng mỏng tang, chẳng có dây buộc ngay thắt lưng.
Hằng Hằng ngồi ngay trên chân gã đạo sĩ VÕ Đang, õng ẹo bưng chén rượu áp vào môi gã.
- chàng uống với thiếp chén rượu này đi.
Hằng Hằng vừa nói vừa áp miệng chén vào hai cánh môi mỏng của gã đạo sĩ.
Gã ngửa đầu uống cạn chén rượu Hằng Hằng dâng. Nàng cất tiếng cười

thánh thót rồi áp má vào ngực gã.
- Bảo Hư đạo trưởng thích không?
Gã đạo trưởng gật đầu:
- Thích lắm, thích lắm...
- Nếu chàng thích thì phải lột bỏ đạo quang, lưu lại đây với thiếp đó.
- Tất nhiên ta sẽ lưu lại đây với nàng. Đã vào đây rồi thì đâu bỏ đi đâu được. Khi nào cái gã họ Mạc xấu số kia về thì nàng cứ cho gã hoàn độc dược mà ta giao thì chẳng còn ai quấy rối nàng và ta nữa.
- Thiếp sẽ cho gã uống độc dược của chàng mà.
- Hê hê... Nàng thật là ngoan.
Bảo Hư đạo trưởng vừa nói, vừa vòng tay qua chiếc tiểu yếm của Hằng Hằng siết mạnh.
Hằng Hằng rên khẽ.
- Úi Bảo Hư! Chàng làm thiếp đau.
- thế nàng có thích không?
Hằng Hằng liếc mắt lả lơi.
- Chàng còn hỏi thiếp nữa à? Nếu không thích thì thiếp đâu dẫn chàng về đây làm gì.
Hằng Hằng vừa nói vừa đứng lên. Nàng đứng đối diện với Bảo Hư, từ từ trút bỏ chiếc áo ngoài trên người nàng. Nàng đứng lõa thể ngay trước mắt gã đạo sĩ Bảo Hư, như thể muốn phô trương tất cả những gì có được trên người mình cho Bảo Hư thấy.
Gã đạo trưởng VÕ Đang Bảo Hư cứ ngây mắt chằm chằm nhìn vào thân thể Hằng Hằng. Thiên Hải đứng ngoài vẫn nghe được hơi thở dồn dập của gã đạo sĩ VÕ Đang.
Chàng lắc đầu, nghĩ thầm:
"Phải chi lúc này Mạc Kình thế vào chỗ của ta nhỉ. Y hẳn vỡ tim mà chết mất. Thấy cảnh này, không biết họ Mạc kia còn yêu vị nương tử lẳng lơ này không?" Thiên Hải chửi đổng:
"Đồ quỷ tha ma bắt ả đĩ được này đi." Trong khi Thiên Hải rủa thầm chửi đổng thì trong thư phòng, Hằng Hằng ngả người nằm ngửa ngay trên hai chân Bảo Hư. Đôi gò bồng đảo bé nhỏ, xinh xinh của nàng cứ muốn ưỡn cao lên để có thể chạm vào bộ mặt trắng hồng của vị đạo trưởng VÕ Đang.
Bảo Hư chắc lưỡi nhìn đôi nhũ hoa của Hằng Hằng, nhỏ giọng đầy phấn khích.
- Nàng đẹp lắm...
cùng với lời nói đó, gã cúi mặt xuống ụp lên vùng nhũ hoa của Hằng Hằng. Nàng lại bật ra tiếng cười khanh khách đầy sự khích động.
Cùng với tiếng cười lả lơi đó, Hằng Hằng vặn người như thể muốn chạy trốn bộ mặt tuấn tú của Bảo Hư, nhưng lại khích động gã lấn lướt hơn.

Thiên Hải thấy bàn tay Bảo Hư đạo trưởng lần từ từ, bắt dưới gót chân rồi di chuyển lên phía trên.
Bảo Hư đạo trưởng thở hắt ra một tiếng, ngẩng đầu lên khi tay gã chạm vào vùng kín tối ky của nữ nhân.
Hằng Hằng rên khẽ - Bảo Hư huynh...
Bảo Hư khích động nói:
- Hằng muội muội...
Đôi tay của Hằng Hằng vòng qua bá lấy cổ của Bảo Hư:
- Chàng yêu thiếp không?
- Ta yêu nàng... Ta yêu nàng.
Bảo Hư vừa nói, vừa cúi xuống áp chặt hai cánh môi vào giữa nhũ hoa đang căng cứng gọi mời của Hằng Hằng.
Từ trong miệng của Bảo Hư, chiếc lưỡi ướt át thè ra như lưỡi rắn lần vuốt lớp da trắng mỏng. Gã đạo trưởng Bảo Hư thở hổn hển:
- Ta thích nàng lắm.
- Muội cũng thích huynh.
- Nếu không có gã tiểu tử Chu Thiên Hải thì ta đã được ân ái với nàng ngay từ lúc bước vào tửu quán này.
- Nhưng nhờ có hắn, mà thiếp với chàng mới được tự do ân ái.
Hằng Hằng bật cười.
Bảo Hư đạo trưởng vòng tay bế xốc nàng lên, lần bước tiến về phía tràng kỷ.
Thiên Hải vốn đã từng Ở trong kỹ lâu Bách Hoa lầu, biết ngay chuyện gì sẽ xảy ra khi Bảo Hư đạo trưởng và Hằng Hằng đưa nhau vào tràng kỷ. Chàng nghĩ đến Mạc Kình mà cảm thấy bực bội bởi hành động của Hằng Hằng.
Thiên Hải rủa thầm:
"ả khốn kiếp này đê tiện thật! Thậm chí muốn giết cả Mạc huynh để được tự do phóng đãng." Ý niệm đó bất giác khiến cho đan điền Thiên Hải nao nao.
Rồi một luồng hơi nóng xuất hiện lan nhanh đến thần thức, kéo theo đó ý muốn phải thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp trừng trị Hằng Hằng.
Thiên Hải rít một luồng chân ngươi, cố đè nén sự bực bội đang trảo dâng trong mình, nhưng rồi chẳng thể nào chịu đựng được.
Khi Bảo Hư xốc Hằng Hằng bước đến tràng kỷ, thì Thiên Hải đạp cửa xông vào.
Rầm...
Bảo Hư giật mình.
Cái giật mình của gã đạo sĩ VÕ Đang khiến cho thân thể Hằng Hằng tuột khỏi tay gã rơi phịch xuống sàn thư phòng.
Bảo Hư quay ngoắt lại, trố mắt nhìn Thiên Hải.
- Ngươi... Ngươi...
Thiên Hải nhìn Bảo Hư dè bỉu nói:

- Một chén rượu bồi tiếp, đạo sĩ mũi trâu sợ phạm giới quy, vậy chuyện ngươi cướp nương tử của người ta thì không phạm giới quy à? VÕ Đang chưởng môn hẳn dạy cho ngươi làm những điều xằng bậy như vậy ư?
Mặt Bảo Hư đỏ gấc. Y vừa thẹn vừa giận, nhưng chẳng thể nào thốt ra lời.
Trong khi Thiên Hải nói thì Hằng Hằng lẩn vào tràng kỷ, dùng tấm chăn khoác hờ lên người.
Thiên Hải định nhãn nhìn Hằng Hằng.
- Bổn thiếu gia tiếc cho Mạc Kình, không biết trọng chữ tình của mình nên đặt không đúng người. Trong khi y ôm ấp hình bóng của Hằng Hằng phu nhân thì phu nhân đáp lại tình của gã bằng thói trăng hoa lăng loàn.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói tiếp:
- Trang tiểu Kiêu chết oan uổng, cũng bởi vì thói lăng loàn của phu nhân.
Chàng nhướn mày, thóa mạ tiếp:
- Đáng ra Hằng Hằng phu nhân phải lưu lại Bách Hoa lầu hoặc Dạ Tình lầu mới đúng. Cớ gì mà lại chọn tửu quán đơn sơ này chứ?
Hằng Hằng thét lên:
- Ngươi đi đi...
- Hê! Thiên Hải sẽ đi, nhưng trước khi đi phải cho Mạc huynh sáng mắt, biết được người yêu, người y trao trọn chữ tình là con người như thế nào.
Hằng Hằng rít lên:
- Ngươi... Tại sao ngươi lại chen vào chuyện riêng của ta?
- Thấy xốn mắt thì phải chen vào chứ sao.
Thiên Hải nhìn lại Bảo Hư:
- Đạo tu tiên của đạo sĩ có khoản cướp vợ người khác không?
Bảo Hư mím môi:
- Thiên Hải! Đáng ra ngươi không nên xen vào chuyện của ta mới đúng.
- Hê! Đạo sĩ thúi đừng quên tửu quán này Mạc Kình huynh đã giao cho tại hạ.
Không ngờ tại hạ vừa mới bước ra khỏi quán thì ả lăng loàn kia lại giở trò này.
Bảo Hư nghiến răng nói:
- Chuyện đã thế này, không giết ngươi cũng không được.
Bảo Hư đạo sĩ vừa nói, vừa chồm tay tới bàn rượu rút luôn thanh trường kiếm. Lưỡi kiếm rút ra khỏi vỏ, vỏ kiếm rơi xuống sàn thư phòng.
Bảo Hư đạo trưởng vừa múa kiếm vừa nói:
- Bần đạo giết ngươi trước, rồi tính đến gã họ Mạc kia sau.
Lời vừa dứt thì Bảo Hư đâm kiếm tới công thẳng vào yết hầu Thiên Hải.
Không có binh khí trong tay, Thiên Hải lúng túng. Chàng lách người qua trái né tránh, tay với tới thộp lấy vỏ kiếm của Bảo Hư đạo trưởng. Trong khi Thiên Hải chộp lấy vỏ kiếm thì Bảo Hư biến chiêu, phạt ngang qua vùng

trung đẳng của chàng.
Thế kiếm của Bảo Hư quả là linh hoạt và vô cùng uyển chuyển trong sự liên hoàn.
Thiên Hải chỉ kịp chòi mình tới, nhưng mũi kiếm vẫn cắt một đường dài trên trang y của chàng. Mặc dù không chết bởi thế kiếm của Bảo Hư, nhưng y phục của Thiên Hải vẫn bị chém một đường dài.
Thiên Hải cầm vỏ kiếm bật đứng lên, trong khi Bảo Hư đạo trưởng thì thu hồi trường kiếm, nhìn chàng cười khảy. Y nói:
- Tiểu tử chẳng có chút kiếm pháp mà dám chen vào chuyện của Bảo Hư. Đúng là ngươi tự đi tìm cho mình một cái chết. Bần đạo chỉ tiếc cho ngươi còn quá nhỏ tuổi, chưa biết lượng sức mình. Nhưng đây là ý trời.
Hằng Hằng nói:
- Huynh còn chờ gì nữa, giết hắn đi. Hắn đã từng lấy mạng Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm đó.
Bảo Hư nhướn mày như thể là nghe nhầm. Y quay lại hỏi Hằng Hằng:
- Gã tiểu tử vô dụng này mà có thể lấy được mạng của Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm Hằng Hằng gật đầu:
- Chính mắt Hằng Hằng nhìn thấy.
- CÓ lẽ y chỉ gặp may mà thôi.
Thiên Hải nhìn Bảo Hư không chớp mắt. Hai con ngươi của chàng từ từ biến đổi qua màu đỏ như nhuộm máu.
Chàng gằn giọng nói:
- Đạo sĩ thúi sẽ chết...
- Ngươi có bản lĩnh bao nhiêu mà đòi lấy mạng bần đạo chứ? Hãy ráng mà đỡ Lưỡng Nghi kiếm pháp của bần đạo.
Bảo Hư vừa nói, vừa toan thi triển Lưỡng Nghi kiếm pháp, nhưng Thiên Hải đã phát tác Thượng Ngươn kiếm pháp trước Bảo Hư đạo trưởng. Chiếc vỏ kiếm trong tay chàng nhích động thì cả một màn vỏ kiếm dày đặc chụp thẳng đến Bảo Hư đạo trưởng.
Thiên Hải chỉ mới phát tác chiêu đầu tiên mà vỏ kiếm đã đập ngay vào thiên đỉnh của Bảo Hư.
Bốp...
Chiếc đầu Bảo Hư đạo trưởng vỡ toang nhưng Thiên Hải vẫn chưa ngừng Thượng Ngươi kiếm pháp. Mỗi lần chàng dụng đến kiếm pháp Thượng Ngươn là y như rằng bị kiếm pháp đó khống chế phải sử dụng hết tất cả mọi chiêu trong kiếm phổ.
Đầu Bảo Hư đã bị đánh vỡ toang, thế nhưng vỏ kiếm trong tay Thiên Hải không ngừng công vào thân thể gã đạo sĩ chẳng chút nương tay. Hằng Hằng ngồi trên tràng kỷ cứ trố mắt nhìn màn vỏ kiếm không ngừng tàn phá thể pháp bất động của Bảo Hư với tất cả sự cu ồng nộ mà Thiên Hải không thể

kiềm chế được.
Cạch...
Chiếc vỏ kiếm gãy làm đôi, cũng là lúc Thiên Hải thở dốc, quỳ một chân dưới đất, đầu óc mụ mẫm với những âm thanh ù ù, mắt hoa, miệng rỉ máu.
Chàng ngẩng lên, vô hình chung định nhãn nhìn Hằng Hằng. Chạm vào ánh mắt tàn khốc Của Thiên Hải, Hằng Hằng co rúm người lại, cất tiếng van xin:
- Công tử tha mạng... Công tử tha mạng...
Thiên Hải lấy tịnh bình trút một hoàn Não thần đơn cho vào miệng, nhưng phải mất một thời gian nửa tuần nhang mới bình tâm được.
Chàng chậm rãi đứng lên, buông tiếng thở dài.
Thiên Hải gằn giọng nói:
- Tại hạ tha cho phu nhân lần này... Nhưng nếu biết được Mạc Kình chết bởi thói lăng loàn của phu nhân thì chẳng có chỗ nào cho phu nhân dung thân đâu.
Thiên Hải nhìn lại Hằng Hằng một lần nữa rồi sửa lại túi vải quay bước bỏ đi. Rời tửu quán, Thiên Hải vẫn mông lung nghĩ đến Bảo Hư và Hằng Hằng. Chàng lắc đầu với ý nghĩ kinh tởm tất cả các nữ nhân.
Thiên Hải nhẩm nói:
- Không biết Xảo Nhi có giống như Hằng Hằng không? Nếu tất cả nữ nhân đều giống như Hằng Hằng thì cuộc đời này đúng là cõi a tỳ địa ngục không hơn không kém.
Với ý nghĩ đó, Thiên Hải sực nghĩ đến Minh Nguyệt mà nảy sinh ý tưởng tò mò.
Chàng cởi túi vải ra, tạt vào một tàn cây với ý nghĩ:
"Để xem Minh Nguyệt gửi gì cho những vị cao tăng Thiếu Lâm. .
Thiên Hải lấy chiếc tráp mở ra, bên trong chỉ có mỗi một chiếc trâm có đính hạt dạ minh châu. Thiên Hải cau mày, nghĩ thầm:
"Minh Nguyệt gửi trâm cho phương trượng đại sư Giác Chân. Ai chà! Tặng trâm cho cao tăng Thiếu Lâm... Chẳng lẽ... .
Thiên Hải lắc đầu, xua đi những ý nghĩ hỗn độn trong đầu mình. Chàng nhẩm nói:
- Cao tăng Thiếu Lâm tự cũng quá vãng Bách Hoa lầu để tìm nhục lạc. VÕ lâm Trung Nguyên loạn cả lên, chẳng ra gì cả. Cao tăng cũng chẳng giữ được giới luật phật môn, thì gã Bảo Hư đạo sĩ thúi kia sao lại không phạm tội tày đình loạn dâm.
Thiên Hải nhìn chiếc trâm nhún vai, xoa trán nói:
- Mình có nên tốn công tốn sức đưa cây trâm này lên Thiếu Lâm tự, để làm Ô uế cửa Phật không nhỉ?
Chàng chắc lưỡi lắc đầu:

- Thôi kệ... Đã hứa thì ráng mà làm cho trót. Còn lão cao tăng kia không muốn thành chánh quả thì thành quỷ dạ xoa vậy.

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 17
Phi ma độn hình

Thiên Hải đến Trung Châu trấn thì trời đã nhá nhem tối. Suốt đoạn đường đi, chàng nghĩ thầm và tự nhủ sẽ không xen vào những chuyện thị phi trong thiên hạ, để tránh phải dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp mà tổn hại đến tâm thức củ a mình.
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng khi đi ngang qua một tòa kỹ lâu, thấy một nhóm vài mươi người đang la hét trước cửa, Thiên Hải tò mò bước lại.
Giữa bọn người đang hung hăng là một lão già, dáng vẻ lọm khọm bị trói tứ chi, quỳ xổm dưới đất. Đứng dạng chân trước mặt lão trượng già nua kia là một gã công tử có bộ tướng đẫy đà, rửng mỡ.
Y chỉ lão:
- Dẫn lão quỷ này vào trong cho bổn thiếu gia.
Bọn nha sai lôi xềnh xệch lão già vào trong kỹ lâu. Thiên Hải tò mò bước theo bọn nha sai vào kỹ lâu. Lão già bị bọn sai nha kéo đi xềnh xệch khiến chàng đau lòng. Chú ý, Thiên Hải thấy hai chân lão già bị cột chặt đến độ sưng tấy bầm tím.
Bọn sai nha kéo lão già ra trước đại sảnh rồi đứng vây quanh. Một gã khiêng chiếc ngai có hoa văn chạm trổ tinh xảo đặt trước mặt lão già để gã công tử yên vị.
Yên vị trên chiếc ngai đó, gã công tử đặt một chân lên đầu lão già kia rồi nói:
- Lão Ngươn Nhi! Lão đã trộm của bổn thiếu gia vị chi tất cả là năm mươi nén bạc, mỗi nén bạc bổn thiếu gia đổi lấy mười trượng, lão chịu nổi chứ?
Lão Ngươn Nhi nhăn nhó, lắp bắp nói:
- Bạch thiếu gia... Lão hủ đây chỉ lấy của Bạch thiếu gia có một nén, sao người vu cho lão lấy những năm mươi nén?
Bạch Thừa Kim trừng mắt, đạp chân dí đầu lão Ngươn Nhi xuống.
- Lão còn dám cãi lời Bạch thiếu gia nữa à? Bạc thiếu gia nói lão lấy năm mươi lạng thì lão phải chịu năm mươi lạng, nghe không?
Lão Ngươn Nhi miễn cưỡng đáp:
- Dạ nghe. Nhưng một lạng đổi lấy mười trượng thì da thịt lão hủ chắc nát nhừ. Lão hủ chết thì Bạch thiếu gia đâu lấy lại được kim lượng đã mất?
Bạch Thừa Kim bật cười khanh khách.
- Bổn thiếu gia đâu cần số ngân lượng nhỏ nhoi đó. Bổn thiếu gia cần thứ

khác cơ.
Lão Ngươn Nhi ngẩng lên:
- Lão hủ chẳng có gì đáng để trả cho công tử.
Bạch Thừa Kim thả chân xuống khỏi đầu lão Ngươn Nhi, gằn giọng nói:
- Lão có một thứ để đền cho bổn thiếu gia.
- Lão hủ có gì, Bạch thiếu gia cứ nói.
Bạch Thừa Kim xoa cằm, hai gò má gã giần giật như thể rất khích động.
- Bổn thiếu gia nghe nói lão có báu vật vô giá. Vậy báu vật đó là gì? Nếu lão giao cho bổn thiếu gia, bổn thiếu gia sẽ xóa nợ cho lão. Bằng như ngược lại... lão sẽ lãnh đúng năm trăm trượng, lúc ấy lão có hối thì cũng muộn rồi.
Lão Ngươn Nhi nhăn mày đau khổ gượng nói:
- Bạch thiếu gia sao lại nghe lời dèm pha của bọn tiểu nhân. Nếu như lão hủ có báu vật thì đã đem bán để có cái mà tiêu vặt, cớ gì lại đi trộm một nén bạc của Bạch thiếu gia để ra nông nỗi này.
Bạch Thừa Kim nhướn mày.
- Lão không có báu vật, tất là chịu năm trăm trượng của bổn thiếu gia.
- Nhận năm trăm trượng của Bạch thiếu gia, chắc lão Ngươn Nhi chết mất.
- Lão chết hay không thì mặc lão. Một khi lão dám lấy bạc của Bạch thiếu gia, xem như lão đã vuốt râu hùm rồi. Bổn thiếu gia không trừng phạt lão thì đâu còn uy danh của Bạch Thừa Kim này nữa.
Bạch Thừa Kim nhìn bọn sai nha:
- Bay đâu! Đánh lão quỷ này cho bổn thiếu gia xem.
Bọn sai nha định nọc lão Ngươn Nhi ra đánh thì lão thét lên.
- Đúng đúng. Lão phu có báu vật... có báu vật.
Bạch Thừa Kim khoát tay cho bọn sai nha dừng lại. Y hất mặt nói:
- Lão có báu vật gì?
Lão Ngươn Nhi chỉ vào trán mình.
- Báu vật lão hủ để trong đầu. Cái đầu của lão hủ chính là báu vật. Nếu như Bạch thiếu gia đánh lão hủ thì...
Bạch Thừa Kim cướp lời.
- Thì lão sẽ chết hả?
- Đúng rồi. Lão hủ chết, báu vật cũng không còn. Bạch công tử vừa mất kim lượng vừa mất báu vật không tiếc sao?
Bạch Thừa Kim gật đầu.
- Lão mách ta mới hiểu ra.
Bạch Thừa Kim quát bọn nha sai.
- Bay đâu... Lão quỷ kia đã nói cái đầu của lão là báu vật, thì chặt cái đầu của lão cho bổn thiếu gia.
Lão Ngươn Nhi tròn mắt:
- Hê... Sao lại vậy...

Lão Ngươn Nhi vừa thốt dứt câu thì hai gã sai nha xồng xộc bước ra đè cổ dí xuống sàn kỹ lâu. Lão Ngươn Nhi hồn siêu phách lạc khẩn thiết van xin.
- Bạch thiếu gia... Xin đừng chặt đầu lão hủ... Tội nghiệp lão.
Bạch Thừa Kim thản nhiên nói:
- Thủ cấp của lão là báu vật, đáng để cho bổn công tử lấy nó lắm. Nếu không lấy nó thì uy danh của bổn công tử mai một mất.
Y hất mặt.
- Các ngươi còn chờ gì nữa?
Lão Ngươn Nhi vùng vằng.
- Xin đừng chặt đầu lão hủ...
Bạch Thừa Kim nhếch miệng, cúi xuống nói:
- Lão chết cũng đáng, bởi vì lão dám trộm ngân lượng của bổn thiếu gia.
- Lão hủ tính mượn tạm một nén bạc, nó không đáng để Bạch thiếu gia lấy đầu lão hủ.
- Hành động coi thường Bạch thiếu gia của lão cũng đủ bổn thiếu gia phán tội chết cho lão rồi.
Bạch Thừa Kim khoát tay - Chặt đầu lão đi...
Thiên Hải nghe Bạch Thừa Kim phán lệnh giết người mà chẳng một chút e dè hay ngập ngừng nên bước ra:
- Dừng tay...
Bạch Thừa Kim nhìn Thiên Hải. Đôi chân mày của gã nhíu lại lộ vẻ bất nhẫn.
Y gằn giọng nói:
- Tiểu tử là ai?
Thiên Hải ôm quyền.
- Tại hạ chỉ là một khách qua đường nhưng thấy cảnh này không dằn được.
Bạch Thừa Kim hất mặt nói:
- Ngươi không dằn được lòng khi thấy Bạch thiếu gia hành xử lão quỷ Ngươn Nhi thì ngươi tính làm gì? Định cướp tội nhân của bổn thiếu gia chăng?
Bạch Thừa Kim vừa nói vừa giũ hữu thủ, lập tức bọn nha sai rút binh khí hượm sẵn.
Thiên Hải ôm quyền xá - Tại hạ đâu dám vô lễ với Bạch thiếu gia. Đã không dám vô lễ thì nào dám mạo phạm cướp tội nhân của Bạch thiếu gia.
- Thế ngươi định làm gì?
Thiên Hải vẫn ôm quyền từ tốn nói:
- Tại hạ tin thủ cấp của lão Ngươn Nhi là báu vật nên muốn xin Bạch thiếu gia cho tại hạ chuộc mạng lão Ngươn Nhi bằng kim lượng.
- Chuộc lão trộm già hết hơi hết sức này à?
Thiên Hải gật đầu.

- Mong Bạch thiếu gia chuẩn y lời thỉnh cầu của tại hạ. Lão Ngươn Nhi đã già rồi, sống nay chết mai chẳng được bao nhiêu nữa, Bạch thiếu gia cứ xem như mình đã làm việc đại nhân đại phước, phóng sinh vậy mà.
Bạch Thừa Kim gật đầu.
- Tiểu tử nói nghe được đó... Thế ngươi định chuộc mạng lão quỷ kia với giá bao nhiêu?
- Lão Ngươn Nhi thiếu Bạch thiếu gia năm mươi lượng bạc, tại hạ xin hoàn lại số bạc đó để phóng thích lão Ngươn Nhi.
- Năm mươi lượng bạc chuộc mạng lão Ngươn Nhi tên trộm già.
Thiên Hải gật đầu.
Bạch Thừa Kim suy nghĩ một lúc rồi nói.
- Bạc bổn thiếu gia không thiếu, ngươi có thể trả thêm cho bổn thiếu gia không?
- Tại hạ trả cho Bạch thiếu gia mười lạng nữa vị chi là sáu mươi lạng.
- Sáu mươi lạng... Cũng được đó, nhưng bổn thiếu gia đòi tới hai trăm lạng. Nếu ngươi có đủ số ngân lượng kia thì cứ đem lão quỷ này đi, bằng không thì Bạch thiếu gia mượn tạm cái thủ cấp của lão.
Thiên Hải cau mày.
- Hai trăm lạng.
- Bổn thiếu gia lấy như thế là ít đó.
- Bạch thiếu gia... Lão trượng đây chỉ lấy của Bạch thiếu gia có... CÓ năm mươi lạng...
- Hê... Với lão thì Bạch thiếu gia lấy năm mươi lạng nhưng khi lão quỷ có quái nhân giúp đỡ thì bổn thiếu gia phải tính cả vốn lẫn lãi nữa.
Bạch Thừa Kim chống tay tựa cằm nhìn Thiên Hải.
- Bổn thiếu gia nghĩ ngươi không đủ ngân lượng đâu. Đã không đủ thì đừng ra vẻ nhân nghĩa, hảo hán nhá.
Y khoát tay.
- Tống gã ra ngoài cho bổn thiếu gia.
Bọn nha sai toan thực thi lệnh của Bạch Thừa Kim thì Thiên Hải khoát tay.
- Khoan...
Bạch Thừa Kim hất mặt.
- Ngươi vẫn không từ bỏ ý định chuộc mạng lão Ngươn Nhi à?
- Tại hạ đã quyết rồi thì phải làm cho bằng được. Hiện giờ tại hạ không có hai trăm lạng, nhưng tại hạ có một thứ báu vật có thể đổi lấy báu vật lão Ngươn Nhi.
Đôi mắt ti hí cùng những thớ thịt rừng mỡ trên mặt Bạch Thừa Kim không ngừng nhích động. Gã từ từ đứng lên.
- Báu vật của ngươi là thứ gì nào?
Thiên Hải mỉm cười nói:

- Tại hạ đoán chắc Bạch công tử sẽ không thể làm ngơ trước báu vật của tại hạ.
- Bổn thiếu gia chưa thấy thì sao có thể tin vào lời của ngươi được.
Thiên Hải mở túi vải, lấy chiếc trâm có đính hạt dạ minh châu trong chiếc tráp mạ vàng. Chàng đưa cây trâm đến trước mặt Bạch Thừa Kim nói:
- Hẳn Bạch thiếu gia biết giá trị của cây trâm này.
Thiên Hải vừa nói vừa nghĩ thầm trong đầu:
"Cây trâm của Minh Nguyệt gửi cho Giác Chân cao tăng chỉ khiến cho cửa phật đượm sắc hồng trần. Thôi thì lấy nó cứu mạng lão già này, hẳn phật tổ cũng đồng ý với mình." Thiên Hải lắc nhẹ cổ tay. Hạt dạ minh châu lóe hào quang phản chiếu ánh sáng từ giá bạch lạp. Mắt Bạch Thừa Kim sáng hẳn lên. Gã chìa tay tới nói:
- Đưa cho ta xem.
Thiên Hải lắc đầu.
- Bạch thiếu gia muốn xem nó thì phải thả lão trượng đây ra.
- Ngươi không tin vào bổn thiếu gia à?
- Không phải không tin nhưng chỉ vì tại hạ không muốn mất của mà chẳng được việc Bạch Thừa Kim hừ nhạt rồi nói:
- Ngươi giỏi lắm.
Bạch Thừa Kim phán lệnh cho bọn gia nhân.
- Cởi trói cho lão Ngươn Nhi.
Được cởi trói, lão Ngươn Nhi vội vã đứng lên. Lão ôm quyền xá Thiên Hải.
- Đa tạ thiếu hiệp đã cứu mạng lão phu... Đa tạ... Đa tạ.
Lão Ngươn Nhi vừa ôm quyền vừa bước nhanh ra cửa kỹ lâu. Tuổi của lão đã ngoài thất tuần nhưng bộ pháp vô cùng linh hoạt. Thiên Hải chưa kịp nói tiếng nào thì lão Ngươn Nhi đã len qua đám đông, không biết lão bước đi như thế nào mà khiến cho những người vây quanh vẫn cứ đứng một chỗ còn lão thì ra đến cửa.
Thiên Hải muốn gọi lão Ngươn Nhi lại nhưng lại thôi vì thấy lão đã mất hút ngoài cửa kỹ lâu rồi. Chàng chỉ ngạc nhiên bởi bộ pháp quái dị, lạ thường của lão Ngượng Nhi.
Bạch Thừa Kim ngửa mặt cười khăng khắc. Y vừa cười vừa nói:
- Ngươi vừa mất cả chì lẫn chài. Mau giao cho bổn thiếu gia báu vật của ngươi.
- Tại hạ nói giao là giao chẳng nuốt lời đâu mà Bạch công tử phải sợ.
Thiên Hải bước đến đặt cây trâm vào tay Bạch Thừa Kim.
- Cây trâm này đã thuộc về công tử.
Bạch Thừa Kim cầm cây trâm nhìn Thiên Hải nói:
- Ngươi dại quá.
- Bạch công tử nói vậy có ý gì?

- Bổn thiếu gia cho ngươi biết, lão quỷ Ngươn Nhi không dễ bắt lại đâu. Bạch thiếu gia muốn bắt lão phải tốn bao nhiêu công sức ngươi biết không?
- Tại hạ đâu có ý bắt lão Ngươn Nhi. Thấy lão tội nghiệp quá nên ra tay thôi.
Thiên Hải ôm quyền.
- Cáo từ Chàng thản nhiên quay bước trở ra cửa. Bạch Thừa Kim nhìn theo Thiên Hải ngửa mặt cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:
- Y đúng là một tên ngốc, chẳng biết gì cả.
Mặc dù bị Bạch Thừa Kim cho mình là một gã ngốc, nhưng Thiên Hải vẫn không màng đến lời xúc xiểm kia. Chàng nghĩ đến lão Ngươn Nhi mà cảm thấy trong lòng thanh thản. Thiên Hải nghĩ thầm:
"Mình mất một cây trâm của Minh Nguyệt mà giúp lão trượng thoát khỏi khổ hình, âu đây cũng là chuyện đáng làm." Một bóng người vụt qua ngay sát Thiên Hải rồi mất hút ngay trong tầm mắt của chàng. Thấy hiện tượng lạ, Thiên Hải đưa tay dụi mắt.
Chàng buột miệng nói:
- Mắt mình hoa lên rồi à... Hay... Tâm thức đã...
Với ý niệm đó Thiên Hải toan lấy Não hoàn đơn ra uống, chưa kịp cho Não hoàn đơn vào miệng thì bóng người lại sạt qua rồi mất hút ngay phía trước cứ như là bóng ma rượt đu ổi nhau.
Thiên Hải cau mày:
- Mình thấy ma ư?
Lần này bóng ma quỷ dị lại lướt sát ngay bên phải Thiên Hải. Chàng nghe mồn một tiếng nói của ai đó rót vào tai mình.
- Công tử coi chừng lão trộm già lấy hết ngân phiếu trong túi đó.
Thiên Hải dụi mắt khi bóng người mất hút trước mắt mình.
Thiên Hải cau mày.
- Quái dị thật.
Sực nhớ đến lời nói vừa rồi, Thiên Hải mở túi vải ra. Trong túi trống rỗng chỉ còn lại chiếc tráp, còn bao nhiêu ngân phiếu mà Minh Nguyệt để cho chàng làm lộ phí đã không cánh mà bay.
- Kỳ lạ thật.
Bóng người lại vụt qua, lần này Thiên Hải nghe cũng giọng nói khi nãy thốt lên ngay bên tai mình.
- Muốn lấy lại số ngân phiếu kia thì thiếu hiệp phải đến gian nhà hoang tọa lạc tại phía tây Trung châu trấn.
Lời nói kia dứt thì bóng người cũng mất hút.
Thiên Hải ngớ người nhủ thầm.
- Mình gặp ma ư? Con ma này lại biết trộm ngân phiếu trong túi mình. CÓ thể đây là trò lừa phỉnh của lão Ngươn Nhi. Lão lấy cả ngân phiếu của mình như vậy thì thật là quá đáng.

Thiên Hải mím môi nhắm hướng tây Trung Châu trấn đi thẳng một mạch và không khó khăn để nhận ra căn nhà hoang, cửa đóng kín và được niêm phong bằng lá bùa với lời chú kỳ quặc.
- Nhất thiên nhất địa bế trung môn.
Thiên Hải đứng trước cửa ngôi nhà hoang đó. Chàng chần chừ không biết có nên vào hay nên đi. Thiên Hải lắc đầu.
- Nếu mình bỏ đi thì hóa ra là kẻ nhát gan ư? Trên đời này làm gì có ma, chẳng qua đây là trò bỡn cợt của lão Ngươn Nhi thôi.
Nghĩ như vậy, Thiên Hải bước lên những bậc tam cấp phủ rêu trơn trượt. Chàng đặt tay vào cửa ngôi nhà hoang, lắng tai nghe. Bên trong chẳng hề có tiếng động nào.
Thiên Hải từ từ đẩy cửa, khiến cho hai lá bùa bị rách làm đôi rồi bước vào trong.
Trong nhà treo đầy những mảnh lụa trắng rủ xuống, trông thật là rùng rợn. Xương sống Thiên Hải gai lạnh bởi vẻ âm u ma quái đó.
Rít một luồng chân khí, Thiên Hải lên tiếng.
- Lão Ngươn Nhi! Đừng bỡn cợt vãn bối nữa.
Không có ai đáp lời chàng ngoài sự im lặng âm u. Sự âm u tĩnh mịch đó khiến cho giọng nói của Thiên Hải làm đung đưa những mảnh lụa trắng, trông như thể những thây ma bị treo lơ lửng đung đưa qua lại.
Thiên Hải hừ nhạt rồi nói:
- Vãn bối không phải là kẻ nhát gan đâu để tiền bối nhát. Vãn bối đến đây để lão tiền bối trả lại số ngân phiếu đã lấy của vãn bối.
Thiên Hải vừa thốt dứt câu thì một bóng người lướt xẹt ngay bên cạnh chàng, rồi mất hút ngay vào những tấm lụa trắng phủ trước mặt.
Thiên Hải nói:
- Lão tiền bối bỡn cợt vãn bối như vậy đủ rồi.
Thiên Hải vừa nói, vừa lần bước hướng về phía trước. Chàng phát hiện ra trên kệ thờ có đá lửa và giá bạch lạp, liền đánh đá lửa thắp sáng.
Dưới ánh sáng nhập nhoạng của những ngọn bạch lạp, khung cảnh trông càng rùng rợn hơn.
Thiên Hải ngồi xuống trước kệ thờ, nói:
- Lão Ngươn Nhi! Có thể cho Thiên Hải này thấy mặt không? Thiên Hải không đòi báu vật của lão tiền bối đâu.
Thiên Hải nghe tiếng thở bên cạnh, giật mình quay ngoắt lại. Lão Ngươn Nhi ngồi bên cạnh chàng. Sự xuất hiện quá đỗi thần kỳ của lão Ngươn Nhi khiến chàng cứ ngây người ra nhìn lão không chớp mắt. Thiên Hải có cảm tưởng lão từ dưới đất chui lên hoặc từ trên trời giáng xuống mới có thể ngồi bên cạnh chàng mà chẳng hề tạo ra tiếng động nào, nếu như lão không có ý thở mạnh cho chàng phát hiện.

Thiên Hải buột miệng nói:
- Lão tiên sinh!
Lão Ngươn Nhi nhìn Thiên Hải, thản nhiên đặt con gà còn nóng hổi cùng bầu rượu mười cân xuống sàn gạch. Lão từ tốn nói:
- Gà và rượu lão hủ mua Ở phía đông Trung Châu trấn, cách nơi này những mười dặm đường.
Nghe lão Ngươn Nhi nói, Thiên Hải quay ngoắt lại nhìn bằng ánh mắt hoài nghi.
Nhìn con gà luộc, nó vẫn còn bốc khói nghi ngút, chứng tỏ rất nóng. Thiên Hải ngập ngừng hỏi lão Ngươn Nhi:
- Lão tiền bối mua con gà này cách nơi đây những mười dặm?
- Công tử không tin ư?
- Ơ Con gà vẫn còn nóng hổi như thế kia... Không lẽ tiền bối đi nhanh như vậy à?
Lão Ngươn Nhi vuốt râu rồi từ tốn nói:
- chuyện đó lão hủ sẽ nói sau với thiếu hiệp. Còn bây giờ lão và thiếu hiệp sẽ đối ẩm y ới nhau.
Lão vừa nói vừa bưng bầu rượu rót đầy ra hai chén.
- Mời thiếu hiệp.
- Vãn bối đang thèm rượu và đói đây.
Thiên Hải bưng chén rượu, thuận tay xé luôn một chiếc đùi gà. Chàng vừa ăn vừa uống không hề có một chút khách sáo nào. Thấy Thiên Hải uống rượu, ăn thịt gà một cách ngon lành, lão Ngươn Nhi nhìn chàng mỉm cười.
Thiên Hải đặt chén rượu xuống nhìn lão, hỏi:
- Lão tiền bối cười gì?
- Thấy công tử ăn và uống giống lão hồi còn trai trẻ.
- Tiền bối đã đãi thì vãn bối đâu khách sáo.
Bưng chén rượu nhấp một ngụm lớn, lão Ngươn Nhi từ tốn hỏi:
- Thiếu hiệp đến gian nhà này, có muốn đòi báu vật thủ cấp của lão không?
Thiên Hải khoát tay:
- Không, không. Tại hạ đến đây may mắn gặp được lão tiền bối chỉ ý để xin lại số ngân lượng mà tiền bối đã lấy của vãn bối.
- Ơ Lão phu thuận tay mượn tạm số ngân phiếu của công tử thôi.
Lão vừa nói, vừa lấy số ngân phiếu trong túi áo ngực. Nhìn số ngân phiếu, lão Ngươn Nhi nói:
- Lão hủ đã tạm sử dụng mất một tấm, công tử có buồn không?
- Lão tiền bối dụng tạm một tấm thì được, nhưng nếu dụng hết thì vãn bối đây khó mà ăn nói với Hành Cái Mộc Định Can lão tiên sinh.
- Sao... Cái lão ăn mày kia cũng có chân trong số ngân phiếu này à?
Thiên Hải gật đầu.

- Mộc tiên sinh có phần trong số ngân phiếu này.
- Lão ăn mày đó may mắn hơn lão phu. Lão đâu có bằng lão Ngươn Nhi này, thế mà lại sở hữu số ngân phiếu lớn như vậy. SỐ của lão cũng tốt phần.
Thiên Hải dốc chén rượu vào miệng, rồi mỉm cười nói:
- Tiền bối đây cũng tốt số tốt phần đấy chứ?
- Lão hủ đâu có số may mắn như Mộc Định Can. Không biết lão Mộc kia đã làm được những gì mà lại sở hữu số ngân phiếu của công tử?
- Tất nhiên có làm thì mới có hưởng.
Lão Ngươn Nhi buông tiếng thở dài rồi nói:
- Lão hủ có một đề nghị như thế này, không biết công tử có nhận lời không?
- Vãn sinh chưa biết lão tiền bối đề nghị gì thì làm sao mà nhận lời được.
Lão Ngươn Nhi chuốc rượu vào chén của Thiên Hải và của lão rồi nhìn chàng, buông một câu chắc nịch.
- Đạo chích.
Thiên Hải trợn mắt:
- Đạo chích ư?
Thiên Hải khoát tay:
- Vãn bối không làm được chuyện này đâu. Nếu tiền bối có cần...
Thiên Hải nhón tay lấy hai tờ ngân phiếu trị giá hai mươi lạng đặt vào tay lão:
- Tiền bối cứ giữ lấy mà dùng.
- Làm như thế này thì lão hủ mang ơn công tử mà không trả được cho người. Mang ơn mà không trả, kiếp sau dám đầu thai thành thân trâu bò để trả lắm, mà lão hủ thì không muốn làm thân trâu ngựa.
- Nhưng tại hạ đâu muốn làm ăn trộm.
Chàng xòe hai bàn tay:
- Vãn bối còn có tay có chân, có thể làm ra tiền.
- Lão hủ chưa nói hết ăn trộm của ai.
Thiên Hải mỉm cười:
- Nhất định lão tiên sinh đây muốn ăn trộm nhà của Bạch công tử.
- Sao công tử biết.
- Tại hạ đoán phỏng mà thôi.
- Đúng. Lão hủ quyết định ăn trộm toàn bộ tài sản của tên Bạch công tử dã tâm đó.
- Tiền bối muốn trả thù y?
Lão Ngươn Nhi nhướn mày, nhún vai, nhẹ lắc đầu rồi nói:
- Lão phu không có ý trả thù tên công tử họ Bạch đó đâu. Chẳng qua lão phu muốn lấy lại những thứ mà hắn đã lấy của người khác.
Lão bưng chén rượu nhấp môi rồi nói tiếp:
- Công tử không biết đấy thôi, tại trấn Trung Châu này, Bạch Thừa Kim là

một gã có dã tâm, tàn nhẫn. Y cắt cổ họng biết bao nhiêu người mới lập ra "Hoàng Kim Thiết trang". Lấy của hắn trả lại cho người nghèo há chẳng phải là việc làm tốt sao?
- Lão tiền bối biết như vậy, sao không làm?
- Hê! Lão hủ muốn lắm chứ. Nhưng vừa mới đột nhập vào thì lại bị y bắt.
- Hoàng Kim Thiết trang hẳn đề phòng rất cẩn mật?
- Rất cẩn mật. Lão phu là đệ nhất trộm đạo, vẫn không thoát ra khỏi Hoàng Kim Thiết trang.
- Lão tiền bối biết Hoàng Kim Thiết trang lợi hại như vậy thì còn liều lĩnh để làm gì?
Thiên Hải bưng chén rượu uống, rồi đặt chén xuống nhìn lão Ngươn Nhi, khẽ gật đầu - Tiền bối còn bị bắt thì Thiên Hải mới xuất đầu lộ diện đã bị người ta tóm cổ rồi.
Chàng khoát tay:
- Thôi thì bỏ qua chuyện đó đi.
Lão Ngươn Nhi lắc đầu:
- Không được. Ngày nào lão hủ thấy Bạch Thừa Kim còn ung dung cắt cổ, mổ họng bá tánh Trung châu trấn thì ăn không ngon ngủ không yên.
Thiên Hải nhún vai, mỉm cười nói:
- Điều đó vãn bối biết rồi. Nhưng chúng ta đâu có cách gì xâm nhập vào Hoàng Kim Thiết trang của Bạch Thừa Kim?
- ầy! Lão hủ thì đúng là khó, nhưng công tử thì lại khác đó.
Thiên Hải nheo mày:
- Nghĩa là sao?
Lão dốc chén rượu uống cạn, cười khà khà rồi nói:
- Thiếu hiệp không thấy lão hủ đã quá già rồi ư?
- Lão tiền bối già mà mua con gà cách nơi đây mười dặm đem về, gà vẫn còn bốc mùi thơm và nóng hổi. thế thì đâu có già.
- ầy! Chẳng qua lão hủ có báu vật thôi. Nếu công tử muốn, lão hủ sẽ truyền báu vật lại cho công tử, nhưng với điều kiện...
- Vãn bối phải đột nhập Hoàng Kim Thiết trang của Bạch Thừa Kim, tự đoạt kim ngân của hắn?
Lão Ngươn Nhi gật đầu.
Thiên Hải nói:
- Hoàng Kim Thiết trang canh phòng cẩn mật, ngay cả tiền bối có báu vật còn bị bắt, huống chi vãn bối chỉ là một kẻ tầm thường chẳng có tuyệt nghệ gì. Nếu có phép độn thổ, may ra.
- Báu vật của lão hủ còn hơn cả phép độn thổ.
- Hay như thế à?
- Chỉ cần công tử hứa, lão sẽ truyền báu vật đó cho công tử.

- Tiền bối nói làm Thiên Hải phát nôn.
Lão Ngươn Nhi nhón tay xé một miếng da gà cho vào miệng rồi chậm rãi nói:
- số ngân lượng mà Bạch Thừa Kim lấy của bá tánh gấp trăm vạn lần số ngân phiếu công tử đang có đây. Y càng có nhiều ngân lượng chừng nào thì bá tánh Ở đây càng khốn đốn bởi sự tác oai tác quái của gã.
- Bạch Thừa Kim đã làm gì?
- Gã cho vay cắt cổ, rồi cứ theo số ngân lượng phát lãi mà hành sự, bất kể nhân nghĩa là gì.
- Vậy là quá đáng rồi.
- Chính vì thế mà lão hủ muốn tước đoạt lại phần nào số ngân lượng của họ Bạch.
- Nếu đúng như lời tiền bối nói thì vãn bối sẽ thay tiền bối dạy cho Bạch Thừa Kim một bài học.
Lão Ngươn Nhi reo lên:
- Tốt rồi... Tốt rồi.
Lão đặt nhanh chén rượu xuống trước mặt rồi nắn vai Thiên Hải, từ tốn nói:
- Báu vật của lão hủ là thuật "Phi Ma Độn Hình".
Lão gõ vào trán mình.
- "Phi Ma Độn Hình" trong đầu lão hủ. Chính vì thế lão mới nói với gã Bạch công tử thủ cấp của lão là báu vật. Công tử hiểu rồi chứ?
- "Phi Ma Độn Hình" lợi hại thế nào mà tiền bối nói là báu vật?
- Để lão hủ cho công tử thấy.
Lão Ngươn Nhi dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt xuống trước mặt Thiên Hải.
Lão nghiêm mặt vuốt râu nói:
- Lão hủ sẽ đi qua tất cả những tấm lụa rủ xuống này, quay trở lại công tử vẫn chưa róc đầy chung rượu.
Thiên Hải lắc đầu.
- Khó đó.
- Khó ư? Đối với lão dễ như trở bàn tay. Hay lão hủ và công tử đánh cược với nhau.
- Đánh cược như thế nào?
- Lão phu thắng thì công tử phải giao toàn bộ số ngân phiếu cho lão, rồi dụng thuật "Phi Ma Độn Hình" xâm nhập vào Hoàng Kim Thiết trang đoạt lại số ngân phiếu khác.
- Nếu lão tiền bối thua?
- Lão hủ giao thủ cấp này cho công tử.
- Vãn bối đâu cần thủ cấp của tiền bối.
- Ơ Lão phu giao cặp chân này cho công tử.
Thiên Hải lắc đầu:

- Vãn bối chẳng cần cặp chân của tiền bối làm gì.
chàng chỉ vào chân mình:
- Vãn bối đã có chân để dùng rồi.
- Thế thì lão hủ giao cho thiếu hiệp cái gì...
Lão xoa trán rồi reo lên:
- CÓ thứ để giao rồi.
- Tiền bối đừng nói giao cả cái mạng cho vãn bối đó. Vãn bối không thích công việc của những gã đạo tỳ đâu.
- Lão phu sẽ giao cho công tử đứa cháu gái yêu dấu nhất tên là Dao Bội Như...
Thiên Hải khoát tay.
- Vậy Vãn bối không thích đèo bồng đâu, nhưng nếu không nhận thì tiền bối chẳng có gì để đánh cược cả. Do đó đành phải nhận.
Thiên Hải cười mỉm:
- Chúng ta bắt đầu chứ?
Chàng vừa nói, vừa bưng bầu rượu đưa lên cao, hướng miệng vào chén rồi nói:
- Vãn bối đếm đến ba thì cuộc đánh cược bắt đầu.
- Được Thiếu hiệp nhớ giao ước của lão đấy nhé.
- Vãn bối đã nói thì không bao giờ quên.
Thiên Hải rít một luồng chân ngươi căng phồng lồng ngực rồi đếm.
- Một, hai...
Chàng đếm đến hai mà lão Ngươn Nhi trông rất dửng dưng, chẳng hề khẩn trương, thậm chí vẫn ngồi lì trước mặt Thiên Hải.
Thấy lão có vẻ quá tự tin, Thiên Hải buột miệng hỏi:
- Tiền bối không sợ thua à?
- Lão Ngươn Nhi đã đánh cược thì không bao giờ thua.
Thiên Hải nhún vai mỉm cười rồi quay mặt chỗ khác, bất ngờ thét lớn:
- Ba...
Cùng với tiếng thét đó, Thiên Hải chuốc rượu vào trong chén. Chàng chú tâm chuốc rượu thật nhanh để thắng lão Ngươn Nhi, nhưng vẫn không quên liếc mắt nhìn.
Thiên Hải chỉ kịp thấy thân pháp lão Ngươn Nhi động rồi vụt biến mất ngay trong tầm mắt của chàng. Chính sự thần kỳ đó khiến cho Thiên Hải xao lãng một chút.
Khi chàng chuốc rượu đầy thì lão Ngươn Nhi đã xuất hiện trở lại. Trán lão lấm tấm mồ hôi, hơi thở có phần nặng nhọc. Lão vừa thở vừa nói:
- Lão hủ đã thắng rồi.
Thiên Hải cau mày:
- Nhanh như vậy à?

- Công tử sẽ không tin, nếu như lão hủ không làm dấu trên mấy tấm lụa rủ kia.
Lão Ngươn Nhi nói dứt câu bưng chén rượu đánh cược dốc vào miệng rồi với tay cầm giá đèn.
- Công tử theo lão phu kiểm tra nhé.
Thiên Hải tò mò gật đầu.
Lão Ngươn Nhi cầm giá đèn dẫn chàng đi kiểm tra từng mành lụa rủ. Trên những mành lụa, tấm nào cũng lưu lại một vệt mỡ gà ngay chính giữa.
Lão Ngươn Nhi đắc ý, chìa tay cho Thiên Hải xem.
- Lão hủ dùng mỡ gà đánh dấu đó.
Thiên Hải lắc đầu.
- CÓ nằm mơ, vãn bối cũng không thể nào nghĩ được.
- Thế mới gọi là báu vật chứ. Vậy là công tử đã thua.
- Vãn bối đã thua. Nhưng tại sao với thuật "Phi Ma Độn Hình" mà lão tiền bối vẫn bị Bạch Thừa Kim bắt?
Lão Ngươn Nhi buông một tiếng thở dài.
- Bởi vì lão quá già nên hụt hơi. Thiếu hiệp nhìn lão không đoán được sao. Năm nay lão đã trên trăm tuổi rồi đó.
Thiên Hải lõ mắt nhìn lão Ngươn Nhi, ngập ngừng nói:
- Lão tiền bối đã trên trăm tuổi?
- Lão hủ không ngoa ngôn đâu.
- Cho dù lão tiền bối có trên trăm tuổi, nhưng thuật "Phi Ma Độn Hình" lại thần kỳ như thế này thì việc xâm nhập vào Hoàng Kim Thiết trang chẳng khó khăn gì. Cớ sao lại bị Bạch công tử bắt?
Lão Ngươn Nhi lắc đầu:
- Già thì phải hụt hơi. Hoàng Kim Thiết trang rất là rộng thế mà lão phải dùng thuật "Phi Ma Độn Hình" để tìm chỗ giấu ngân phiếu và kim lượng. Khi tìm được thì bị Bạch Thừa Kim dùng kế gian trá bắt mà thôi.
- Lão tiền bối là thiên hạ đệ nhất đạo chích mà còn trúng kế bạch Thừa Kim thì Thiên Hải khó mà qua được hắn.
- Công tử khác lão phu. Công tử còn trẻ không bị hụt hơi như lão già đây. Hơn nữa lão hủ nhìn thấy Ở công tử có cái nhìn sắc sảo hơn người, nhất định sẽ có cách phát hiện ra sự gian trá của Bạch Thừa Kim.
Thiên Hải và lão Ngươn Nhi quay lại trước kệ thờ.
- Dù muốn hay không muốn, vãn bối đã thua cuộc thì phải hành động theo ý của lão tiền bối thôi.
- Lão hủ biết công tử là người giữ chữ tín. Hê... Nhưng khi công tử đã đoạt được ngân lượng của Bạch Thừa Kim thì phải nhớ đến lão nhé.
Thiên Hải nhìn lão Ngươn Nhi:
"Chưa được việc mà lão đã đòi chia. Nhỡ như ta không lấy được ngân lượng

mà bị bắt như lão, không biết lão có nhớ đến Chu Thiên Hải này không."
Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiên Hải vẫn từ tốn nói:
- Tất nhiên vãn bối sẽ không quên tiền bối đâu. Xem như tiền bối và vãn bối đã ngồi chung một xuồng rồi.
Lão Ngươn Nhi đứng lên.
- Tốt lắm! Tốt lắm! Ngay bây giờ lão hủ truyền "Phi Ma Độn Hình" cho công tử.
- Phải mất bao nhiêu lâu vãn bối mới tụ thành.
- Hấy! Nếu luyện bình thường theo khẩu quyết thì công tử phải mất năm năm mới bằng một nửa của lão hủ hiện nay, nhưng với sự dẫn dắt của lão hủ, phối hợp với công lực mà lão hủ đang có thì chỉ nội nhật một ngày. Còn tiến triển như thế nào là do căn cơ của công tử.
Thiên Hải cau mày:
- Tiền bối truyền cả nội lực cho vãn bối?
- Lão hủ đã quá già rồi, giữ để làm gì? Chết để đem xuống mồ ư? Xem như lão hủ trả nợ cho cây trâm của công tử đó.
- Truyền nội lực cho vãn bối, tiền bối sẽ bị hao tổn nguyên thần mà tổn thọ.
- Điều đó thì ai mà không biết, nhưng lão phu đã thọ quá lâu rồi. Hơn nữa ta cũng không muốn thuật "Phi Ma Độn Hình" của họ Dao bị mai một, công tử thông minh hẳn hiểu ý lão hủ.
- Thiên Hải hiểu.
Thiên Hải quỳ xuống ngẩng mặt nói:
- Tiền bối! Hãy nhận một lạy này của Thiên Hải.
Lão Ngươn Nhi thản nhiên gật đầu tiếp nhận đại lễ của Chu Thiên Hải. Lão vuốt râu, chờ cho Thiên Hải hành lễ xong mới nói:
- Lão phu nghĩ truyền thuật "Phi Ma Độn Hình" cho thiếu hiệp là đúng rồi.

Hồi 18
Sát thần

Trong bộ trang phục bộ hành bó chân, có thể ẩn thân vào bất cứ vùng tối nào, Thiên Hải ôm quyền xá lão Ngươn Nhi:
- Tiền bối! Thiên Hải lên đường.
- Lão hủ sẽ chờ công tử Ở phía tây sau ba canh giờ nữa.
- Vãn bối sẽ đến gặp tiền bối.
Thiên Hải rảo bước ra ngoài trời. Chàng đảo nhanh mắt nhìn qua một lượt, rồi thi triển thuật "Phi ma độn hình" nhắm thẳng Hoàng Kim Thiết trang.
Với thuật "Phi ma độn hình" kỳ tuyệt, Thiên Hải chỉ mất ít thời gian đã đến được Hoàng Kim Thiết trang.
Chàng lướt mình lên bờ tường, hướng thẳng về phía tòa biệt điện có ba tầng gác. Mọi ngóc ngách trong tòa Hoàng Kim Thiết trang, Thiên Hải đã được lão Ngươn Nhi truyền đạt, nên chẳng mấy khó khăn để vượt qua những vọng gác đầu tiên bằng thuật khinh công quỷ dị mà lão Ngươn Nhi đã truyền thụ.
Chàng chỉ điểm nhẹ mũi giày, đã thoát mình băng lên mái vòm tầng các thứ ba. Cùng lúc đó có một đội gia nhân mười hai người bước qua. Gã giáo đầu với cặp mắt sáng quắc láo liên nhìn khắp mọi hướng để kiểm tra.
chờ cho gã và bọn nha sai đi hẳn rồi, Thiên Hải mới treo người lộn đầu chúc xuống nhìn vào gian biệt sảnh của Bạch Thừa Kim. Qua Ô vòm, Thiên Hải thấy chiếc rèm lay động.
Chàng cau mày:
"Tại sao ta cứ mãi thấy những hoạt cảnh này nhỉ? Chẳng lẽ con mắt của Chu Thiên Hải chỉ để nhìn người ta ái ân sao!" Ý nghĩa kia còn đọng trong đầu Thiên Hải thì tấm rèm ngang tràng kỷ được vén lên.
Bạch Thừa Kim và một mỹ nữ tuổi chỉ mười tám đôi mươi bước xuống.
Ả mỹ nữ ẻo lả, bằng những bước chân nhún nhảy tiến đến trước tấm gương đồng.
Nàng ngắm mình trong gương rồi quay lại, nói với Bạch Thừa Kim:
- Bạch thiếu gia tặng cho thiếp cây trâm này nhé?
Bạch Thừa Kim mỉm cười nói:
- Nàng biết giá trị cây trâm đó không?
Ả mỹ nữ lắc đầu:
- Không biết. Nhưng nó rất đẹp và phù hợp với thiếp.
Ả vuốt lại mái tóc mai rồi quay lại nhìn Bạch Thừa Kim:

- Chàng xem Trinh Trinh có đẹp không?
Bạch Thừa Kim gật đầu:
- Đẹp lắm. Với cây trâm báu vật kia cài trên búi tóc, trông nàng đẹp ra bội phần.
Trinh Trinh đứng lên bước đến trước mặt Bạch Thừa Kim:
- Cành trâm này rất hợp với Trinh Trinh, thiếu gia tặng cho Trinh Trinh nhé?
- Hấy! Bổn thiếu gia chỉ có mỗi một cây trâm duy nhất đó thôi.
Trinh Trinh phụng phịu:
- Chàng không có ý tặng cho Trinh Trinh à?
Thừa Kim ve cằm, ngắm Trinh Trinh:
- Đã là báu vật thì sao bổn thiếu gia có thể tặng cho nàng được.
Mặt Trinh Trinh sa sầm. Nàng õng ẹo nói:
- Trinh Trinh chẳng tiếc thân với Bạch thiếu gia, thế mà thiếu gia chẳng nghĩ đến Trinh trinh.
Nàng õng ẹo:
- Trinh Trinh hổng thèm yêu Bạch thiếu gia nữa đâu. Thiếu gia không rộng lượng với Trinh trinh.
Trong khi Trinh Trinh và Bạch Thừa Kim đối đáp nhau thì Thiên Hải dụng thuật "Phi ma độn hình" lẻn vào biệt phòng mà tuyệt nhiên họ Bạch chẳng thế nào phát hiện được Chàng thản nhiên ẩn mình sau bức bình phong, lắng nghe Bạch Thừa Kim và Trinh Trinh đối thoại nhau mà đoán chắc chiếc trâm kia chính là chiếc trâm Minh Nguyệt đã trao cho mình để đưa đến Thiếu Lâm tự.
Thừa Kim bật cười khanh khách. Mỗi khi gã cười thì những thớ thịt nung núc lại giần giật như nhảy múa trên mặt gã. Y vừa cười, vừa nói:
- Trinh Trinh! Nàng nói không yêu Bạch Thừa Kim này ư?
Trinh Trinh vẫn giữ vẻ nũng na nũng nịu:
- Thiếp không yêu thiếu gia đó.
Thừa Kim đặt tay lên vai nàng.
Trinh Trinh lắc vai với bộ mặt làm nũng:
- Hổng cho người ta cây trâm này thì đừng đụng đến người ta.
Thừa Kim cười khẩy rồi nói:
- Nàng đừng quên ta là Bạch Thừa Kim, thiếu gia của Hoàng Kim Thiết trang.
Y nâng cằm Trinh Trinh xoay lại đối mặt với mình:
- Tại Trung Châu trấn không thiếu mỹ nhân đối với Bạch thiếu gia.
Y cười khẩy nói tiếp:
- Tất cả mỹ nữ Ở đây đều muốn có một đêm ân ái với Bạch thiếu gia Hoàng Kim Thiết trang này. Chỉ một tiếng vỗ tay của Bạch thiếu gia thôi thì bao nhiêu mỹ nữ sà vào tay ta.

Trinh Trinh đỏ mặt.
Bạch Thừa Kim nâng cằm nàng:
- Bổn thiếu gia thích ai thì người đó phải chiều theo ý bổn thiếu gia. Nàng cũng thế mà thôi.
Đôi lưỡng quyền của Trinh Trinh ửng hồng vì thẹn bởi những câu nói của Bạch Thừa Kim. Nàng mím môi nhỏ giọng:
- Nhưng những người kia đâu biết chiều chuộng thiếu gia như Trinh Trinh.
- Chính vì họ không biết chiều chuộng mà nàng mới được thiếu gia ưu ái hơn cho vào Hoàng Kim Thiết trang những ba lần.
Bạch Thừa Kim bật ra tràng cười tự đắc. Gã vừa cười, vừa rút cây trâm có đính hạ Dạ minh châu trên búi tóc của Trinh Trinh.
Gã ngắm cành trâm óng ánh sắc hào quang xanh biếc, cất tiếng thật ôn hòa từ tốn:
- Đêm nay, bổn thiếu gia trả cho nàng...
Gã bỏ lửng câu nói rồi thò tay vào thắt lưng ấy ra một thỏi bạc, đặt vào tay Trinh Trinh:
- Bây nhiêu thôi.
Trinh Trinh mở to hai con ngươi to hết cỡ nhìn nén bạc trong tay mình:
- Bạch thiếu gia chỉ tặng Trinh Trinh một nén bạc?
Bạch Thừa Kim gật đầu. Y nhón tay lấy lại nén bạc, lật ngược nó lên:
- Nén bạc của Bạch thiếu gia có đóng dấu triệt Hoàng Kim Thiết trang. Với nén bạc này, nàng có thể đi khoe với người khác là đã được ân ái với bổn thiếu gia. Được như thế, nàng còn đòi gì nữa?
Vừa nói, vừa đưa cây trâm lên ngắm:
- Còn báu vật này thì bổn thiếu gia phải để dành làm của riêng để ngắm nó.
Bạch Thừa Kim nói xong, ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo tự thị. Y cười nắc nẻ đến độ cặp mắt ti hí nhắm híp lại. Tận dụng cơ hội đó, Thiên Hải chớp động thuật "Phi ma độn hình", cướp lấy cây trâm trên tay Bạch Thừa Kim. Bạch Thừa Kim vẫn cứ nhắm cười mà chẳng hề hay biết cây trâm đã bị cướp mất rồi. Khi gã nhìn lại thì trợn ngược đôi chân mày nhìn Trinh Trinh gần như không chớp:
- Cây trâm của bổn thiếu gia?
Trinh Trinh ngơ ngác:
- NÓ vẫn trên tay Bạch thiếu gia.
Bạch Thừa Kim xòe hai bàn tay như thể có đầy bột bám vào. Gã vừa giũ vừa nói:
- NÓ đâu mấy rồi.
Y nhìn lại Trinh Trinh:
- Nàng dám lấy báu vật của bổn thiếu gia ư?
Trinh Trinh ngơ ngác lắc đầu:

- Không... Trinh Trinh đâu lấy báu vật của thiếu gia.
- Nàng không lấy, sao cây trâm tự dưng mất. Nàng nói xem. Trong gian biệt phòng này chỉ có ta với nàng, thế mà tự dưng báu vật canh trâm Dạ minh châu lại biến mất.
NÓ bốc hơi được à?
Trinh Trinh hốt hoảng:
- Bạch thiếu gia đã cầm nó kia mà.
- Thì chính tay ta cầm nó.
- Thếtại sao lại biến mất?
Bạch Thừa Kim cau mày đanh mặt. Y cười khẩy chỉ Trinh Trinh:
- Báu vật cành trâm của bổn thiếu gia biến mất, bởi vì nàng đã lấy nó. Chính nàng chứ không ai khác.
Trinh Trinh lắc đầu:
- Trinh Trinh không có lấy.
- Không lấy thì sao tự dưng lại biến mất trên tay Bạch Thừa Kim này?
- Trinh Trinh không biết.
- Không biết ư?
Nàng gật đầu.
- Không biết thì bổn thiếu gia bắt nàng phải biết cây trâm kia đang Ở đâu.
Bạch Thừa Kim vừa nói, vừa bất ngờ chồm tới, thộp song thủ vào y phục của Trinh Trinh.
Xoạt!
Gã xé y trang Trinh Trinh. Y vừa xé vừa thét lên:
- Nàng giấu báu vật của Bạch thiếu gia Ở đâu?
Bạch Thừa Kim vừa xé vừa nói:
- Nàng mau nói ra. Nàng dấu báu vật của Bạch thiếu gia Ở đâu?
Bạch Thừa Kim xé y trang Trinh Trinh, mà tuyệt nhiên nàng chỉ co rúm người lại không dám phản kháng. Xem xét từng chút trên y trang nàng, mà tuyệt nhiên chẳng thấy được cành trâm, gã cáu gắt chụp búi tóc nàng:
- Bạch thiếu gia hỏi lại lần nữa. Nàng giấu báu vật của bổn thiếu gia Ở đâu?
Trinh trinh bật khóc:
- Trinh Trinh không biết thật mà. Cứ như trong biệt phòng có ma vậy.
- Nàng là ma chứ ai.
Bạch Thừa Kim vừa nói, vừa thít đầu Trinh Trinh.
Đứng sau bức bình phong, Thiên Hải chứng kiến tất cả mọi diễn biến, nhưng không xuất đầu lộ diện. Chàng vốn đã mang mặc cảm với Hằng Hằng, nên thờ Ơ trước sự khốn đốn của Trinh Trinh bởi tay Bạch Thừa Kim.
Thiên Hải nhủ thầm:
"Có như thế, ả mới biết quý cái thân mà ông trời đã ban cho ả." Thừa Kim ghịt đầu Trinh Trinh, tát liên tục hai cái. Gã rít lên:

- Nàng không nói ư?
Trinh Trinh lắc đầu:
- Bạch thiếu gia! Quả thật Trinh Trinh không có lấy cây trâm báu vật của thiếu gia.
Oan cho Trinh trinh lắm.
Thừa Kim "hừ" nhạt một tiếng:
- Oan ư! Chẳng lẽ bổn thiếu gia lấy. Báu vật của Bạch thiếu gia mà thiếu gia lại ăn cắp báu vật của mình ư? Phi lý thật!
Gã thốt dứt câu, bấu vào đôi nhũ hoa của Trinh Trinh, kéo ngược lên:
- Chính ngươi lấy, chứ không ai vào đây.
Trinh Trinh rú lên đau đớn:
- Thiếu gia! Đau quá.
- Nàng phải nói cho ta biết.
- Trinh Trinh không biết thật mà.
Thừa Kim buông Trinh Trinh ra, nhìn nàng, gằn giọng nói:
- Nàng không nói, bổn thiếu gia sẽ dùng khảo hình, buộc nàng phải nói.
Trinh Trinh lắc đầu:
- Oan cho Trinh Trinh lắm, thiếu gia ơi!
Bạch Thừa Kim nghiến răng, buông một tiếng thở dài:
- Oan ư Để xem nàng kêu oan đến mức nào nhé.
Gã quát lên:
- Người đâu?
Hai gã nha sai lực lưỡng bước vào.
Bạch Thừa Kim gằn giọng, chỉ Trinh Trinh:
- Đưa ả này giam vào biệt lao cho bổn thiếu gia.
- Thưa vâng.
Trinh Trinh bị hai gã gia nô xốc nách kéo đi. Nàng không ngừng kêu lên:
- Bạch thiếu gia ơi! Oan cho thiếp lắm... Oan cho Trinh Trinh lắm.
Mặc cho Trinh Trinh gào thét, Bạch Thừa Kim vẫn quay lưng, chẳng thèm nhìn tới.
Gã buông tiếng thở dài, nhẩm nói:
- Hừ! Ả quỷ quyệt thật. Không biết ả giấu cây trâm Dạ minh châu Ở đâu?
Bạch Thừa Kim bực bội đi quanh rồi dừng trước tấm gương bằng đồng.
Gã làu bàu:
- Không kiếm được lại cành trâm, bổn thiếu gia sẽ cắt nhượng chân của ngươi đó.
Thừa Kim vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát nảy lửa vào má trái.
Bốp!
Mắt gã nảy đom đóm thét lên:
- Ai?...

Thừa Kim đảo mắt dáo dác nhìn quanh, nhưng chẳng thấy người nào, y xoa tay lên má. Cảm giác rất bỏng bởi cái tát vừa rồi khiên y chau mày.
Y buột miệng nói:
- Chẳng lẽ Ở đây có ma... ma ư?
Lời còn đọng trên miệng gã thì lại nhận thêm một cái tát nữa vào má còn lại.
- Ủi da!
Mắt Thừa Kim thấy đom đóm, tối sầm. Khi gã mở mắt thì thấy khắp xung quanh mình vô số những bóng đen vùn vụt di chuyển. Những bóng đen đó khiến cho xương sống gã giá buốt lạnh ngắt, hồn phách bay tản mác. Nhưng rồi gã cũng lấy được bình tĩnh, đứng sững lên.
- Ngươi định nhát Bạch thiếu gia đó à?
Bạch Thừa Kim vừa nói, vừa toan đưa tay với lấy thanh trường kiếm treo trên vách biệt phòng thì đã nhận một lúc hai cái tát đầy sức mạnh uy mãnh đánh thẳng vào mặt.
Bốp... bốp...
Bạch Thừa Kim té ngồi xuống sàn gạch. Đến lúc này thì y mới mất hẳn bình tĩnh, mặt biến sắc tái nhờn tái nhợt, trong khi những bóng đen vẫn vùn vụt di chuyển quanh gã.
Bạch Thừa Kim sụp lạy, rên rỉ nói:
- Tôn giá tha mạng. Tôn giá tha mạng.
Thiên Hải đổi giọng khàn khàn nghe như tiếng quỷ dưới a tỳ vọng về:
- Bạch Thừa Kim! Ngươi biết ta là ai không?
Bạch Thừa Kim lắc đầu:
- Bạch... Bạch... Bạch Thừa Kim không biết tôn giá.
- Ngươi giờ không biết thì chút nữa sẽ biết, sau khi về chầu Diêm chúa.
- Vậy vậy tôn giá là... là ai?
HỌ Bạch sợ đến nỗi không thể nói năng suông sẻ, mà lại lấp la lấp lửng không nói tròn câu.
Thiên Hải thình lình ngưng cước bộ "Phi ma độn hình" đứng quay lưng về phía Thừa Kim.
Chàng gằn giọng nói:
- Bổn tọa là Hắc VÔ Thường...
Bạch Thừa Kim ngẩng mặt nhìn lên, đập vào mắt gã là bộ hắc y đen kịt, càng khiến cho gã hồn siêu phách lạc, chẳng nhận biết được đâu là thiệt đâu là giả. Y sụp lạy như tế sao:
- Hắc VÔ Thường tôn giá quang lâm... Chẳng hay có điều chi chỉ huấn cho Bạch Thừa Kim?
Nghe gã nói, Thiên Hải chỉ muốn phì cười, nhưng kịp nén lại. Chàng giả giọng u hồn, cất tiếng chậm rãi:
- Bổn sứ giả Hắc VÔ Thường thừa lệnh Phán quan đại nhân, lên dương thế

dẫn độ hồn ngươi về chầu âm phủ.
Bạch Thừa Kim tròn mắt, há hốc mồm, lắp bắp nói:
- Bạch Thừa Kim đến số chết rồi ư?
- Ngươi đã đến số chết. Phán quan đại nhân đã gạch tên ngươi khỏi sổ sinh tử a tỳ rồi và bổn sứ giả Hắc VÔ Thường có chức trách dẫn độ ngươi về chầu Diêm chúa.
Thừa Kim nghe dứt câu này, hốt hoảng ngã vật ra sau, rên lên:
- Trời! Chẳng lẽ ta đến số tử rồi sao?
- Đúng. Ngươi ngoan cố cãi lệnh Diêm chúa thì sẽ bị đày xuống chín tầng địa ngục không cần xét xử.
Thừa Kim giờ thì hoàn toàn mất hẳn sự bình tĩnh. Y sụp lạy Thiên Hải như tế sao, thổn thức nói:
- Tôn giá Hắc VÔ Thường! Tội cho Bạch Thừa Kim quá! Tôn giá có cách chi cứu Thừa Kim... thì bao nhiêu cơ ngơi của Thừa Kim xin nhường cho tôn giá.
Thiên Hải gằn giọng:
- Bạch Thừa Kim! Ngươi nghĩ bổn sứ là ai chứ?
- Dạ, dạ. Thừa Kim biết mình đến số chết nên mới cầu xin tôn giá.
Thiên Hải buông một tiếng thở phào, rồi từ tốn nói:
- Bổn sứ nói cho ngươi biết, đáng ra số ngươi được sống đến trăm tuổi, vì kiếp trước ngươi là một đại phú biết lễ nghĩa, làm việc từ tâm. Nhưng kiếp này ngươi được vinh hoa phú quý mà lại chết yểu, chỉ tại ngươi làm cho ngươi tổn thọ mà thôi.
- Tôn giá, xin mách bảo cho Thừa Kim biết... Thừa Kim đã phạm tội gì?
- Hừ! Ngươi vẫn chưa biết ư? Ngươi tưởng những việc làm của ngươi, Diêm chúa và Phán quan đại nhân không biết à?
- Tôn giá! Quả thật Thừa Kim không biết. Mong người mách bảo Thừa Kim để Thừa Kim chuộc lại lỗi của mình.
- Bổn sứ sợ đã muộn quá rồi.
- Chỉ cần Thừa Kim còn sống thì bất cứ chuyện gì, Thừa Kim cũng sẽ thực hành theo ý của tôn giá.
Thừa Kim vừa nói, vừa sụp lại với tất cả sự thành khẩn của mình.
Thiên Hải nói:
- Bổn sứ có một cách giúp ngươi.
- Tôn giá chỉ huấn, Thừa Kim nguyện làm theo, chỉ mong được toàn mạng sống.
- Được Ngươi chết yểu chỉ vì ngươi dùng kim lượng không đúng. Cho vay cắt cổ, tội đó sẽ bị chặt tay, cắt lưỡi, nấu dầu dưới a tỳ. Nếu ngươi muốn sống lâu hơn để chuộc tội thì đúng giờ ngọ ngày mai, phải lập đàn đem tất cả số ngân lượng trước đây đã thu bằng cái nghề cắt cổ, phân phát cho bá tánh.

Điều đó khiến cho Diêm chúa thấy đặng ngươi thành tâm, mà gia hạn cho ngươi xem số được hưởng hồng phúc.
- Dạ, Thừa Kim sẽ nghe theo lời chỉ giáo của tôn giá.
- Còn trước mắt, ngươi phải giao cho bổn sứ ngàn lạng vàng ròng để bổn sứ trao lại Cho thần thổ địa, để thần giữ cho tinh thần và dương khí của ngươi không bị tà khí âm phủ khỏa lấp. CÓ như vậy, ngươi mới giữ được mạng cho đến canh ngọ ngày mai.
- Dạ... dạ, Thừa Kim xin làm theo lời chỉ huấn của tôn giá.
Thừa Kim khúm núm bước đến tràng kỷ. Y giở ngược chiếc tràng kỷ, mở nắp hầm rồi đếm đúng một ngàn lạng vàng và cho vài cái túi to.
Thiên Hải liếc trộm Thừa Kim xếp ngân lượng mà phải mím môi nén tiếng cười chực phát ra ngoài.
Thừa Kim xếp xong kim lượng vào túi, đặt trước mặt mình rồi nói:
- Tôn giá! Bạch Thừa Kim đã chuẩn bị xong số ngân lượng chuộc mạng.
- Ngươi nhớ lời bổn sứ chứ?
- Thừa Kim nhớ.
- Riêng bổn sứ thì ngươi phải lập đàn tế trong ba ngày. Khi đứng tế bổn sứ, ngươi phải nhịn ăn, và không được để tóc. Trong vòng ba ngày chỉ một điều ngươi không thực hành thì bổn sứ sẽ lấy hồn ngươi ra khỏi xác.
- Thừa Kim xin ghi tạc và sẽ làm theo sự chỉ huấn của Hắc VÔ Thường.
- Bổn sứ phá lệ với ngươi lần này, chẳng qua còn nghĩ đến kỳ duyên kiếp trước của ngươi. Nhưng sẽ không có lần sau đâu, ngươi ráng tự mà giữ mình.
Thiên Hải mỉm cười với những gì mà mình đã gieo vào đầu Thừa Kim.
Cùng cái mỉm cười đó, chàng thi triển thuật "Phi ma độn hình" quanh gã có vô số bóng đen vùn vụt quay tròn. Y sợ hãi phải úp mặt xuống sàn gạch, không ngừng khấn:
- Tôn giá tha mạng... Tôn giá tha mạng... Tôn giá tha mạng...
Thiên Hải biết họ Bạch giờ chẳng còn giữ nổi định tâm, mới thộp lấy túi kim lượng, dụng thuật "Phi ma độn hình" lướt ra ngoài.
Chàng đột nhập Hoàng Kim Thiết trang dễ bao nhiêu thì trở ra càng dễ bấy nhiêu.
Chẳng một ai phát hiện được hành tung kỳ bí, siêu thần đoạt thánh của Chu Thiên Hải.
Trong biệt phòng, Bạch Thừa Kim úp đầu một lúc thật lâu mới ngẩng lên thấy chẳng còn ai. Gian phòng của gã trống hoắc, im lặng đến nặng nề. Sự im lặng đó khiến cho họ Bạch sợ điếng cả người.
Y bước vội ra ngoài.
- Người đâu...
Hai gã gia nô lực lưỡng khi nãy xuất hiện.

Hai gã kính cẩn ôm quyền xá:
- Bạch thiếu gia có điều chi huấn thị chúng tiểu nhân?
Bạch Thừa Kim dáo dác nhìn quanh:
- Hai người nói thật cho bổn thiếu gia biết. Hai người có thấy kẻ lạ nào ra khỏi phòng Của ta không?
Hai gã gia nô lắc đầu nguầy nguậy:
- Dạ không. Còn ả Trinh Trinh thì đã bị giam trong biệt lao chờ thiếu gia.
Bạch Thừa Kim khoát tay, nạt:
- Bổn thiếu gia không hỏi đến ả Trinh Trinh đó.
Y ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Hai người không thấy ai ra khỏi biệt phòng của bổn thiếu gia?
- Thưa vâng. Chúng tôi đứng canh Ở đây thì một con muỗi cũng không qua khỏi mắt.
Bạch Thừa Kim cau mày. Y buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:
- Bổn thiếu gia vừa mới diện kiến Hắc VÔ Thường tôn giá.
Gã nói xong, quay trở vào trong biệt phòng đóng sầm cửa lại, tiến đến ngồi trước tấm gương đồng. Thừa Kim nhìn mình trong tấm gương đồng sáng ngời.
Y xoa cằm, vuốt trán:
- Mình tới số chết thật rồi sao? Ngày mai phải làm đàn cúng ngay.
Y nhìn lại tràng kỷ, buột miệng chắt lưỡi:
- Cái mạng của mình cao giá quá.
Y nói xong lại chắt lưỡi. Bất giác Thừa Kim ngậm miệng dáo dác nhìn quanh, như thể sợ có ai nghe được lời than thở vừa rồi của gã.
Trở lại Chu Thiên Hải.
Thiên Hải không quay về gian nhà hoang mà đi ra cửa tây. Lão Ngươn Nhi giữ đúng lời, đón Thiên Hải trên chiếc xa độc mã. Chàng vừa bước ra khỏi cổng thành, lão đã vội vã đánh xe đến.
- Thiếu hiệp! Lão hủ đã chờ thiếu hiệp Ở đây lâu lắm rồi.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Nhiều lắm cũng chỉ vừa đủ nguội một con gà.
- Hê! Lão hủ không thích dùng thịt gà nguội lạnh đâu.
Thiên Hải bước lên ngồi bên lão Ngươn Nhi. Trước mặt lão có sẵn một con gà luộc vẫn còn bốc khói, cùng bầu rượu năm cân.
Thiên Hải nhìn lão:
- Tiền bối lại mua ga Ở cửa đông à?
- ồ, không! Lần này lão hủ tự nấu đấy, bởi chẳng biết chừng nào thiếu hiệp quay lại.
Lão Ngươn Nhi vỗ vào túi vải:
- ĐƯỢC bao nhiêu lạng?

- Một vạn lượng. Đủ cho tiền bối sống trọn tuổi già an nhàn chứ?
Lão Ngươn Nhi phấn khích ra mặt. Lão giật dây cương, cho con tuấn mã kéo cỗ xe đi Lão trao bầu rượu qua tay Thiên Hải:
- Lão phu chúc mừng công tử.
- Chúc mừng lão tiền bối chứ. Bởi số ngân lượng này có phần tiền của tiền bối nữa ma.
- à! Chúc mừng lão phu...
Lão đón lại bầu rượu dốc chửng tu ừng ực. Lão uống một hơi cạn gần nửa cân, mới nhìn Thiên Hải nói:
- Trước đây lão tự xưng mình là Thiện Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, nhưng nay phải bái thiếu hiệp làm sư phụ.
Thiên Hải nhướn mày:
- Sao vậy?
- Phàm cho lão phu lúc sinh thời, muốn lấy một trăm lạng của họ Bạch cũng không phải dễ, cho dù có thuật "Phi ma độn hình". Còn thiếu hiệp chỉ dụng một xảo kế nhỏ là gã Bạch công tử hồn siêu phách lạc, hai tay dâng vạn lượng, còn phải lập đàn cúng tế, phát chẩn. Ngoài sự tiên liệu của lão Ngươn Nhi.
Thiên Hải nhướn mày:
- Hóa ra lão tiền bối theo sau vãn bối.
Lão Ngươn Nhi gật đầu:
- Lão hủ theo sau thiếu hiệp. Nằm rạp trên mái ngói, thấy thiếu hiệp đóng giả Hắc VÔ Thường mà muốn cười to lên. Lão không chịu nổi buộc phải đào thoát ra cửa tây, chờ thiếu hiệp.
Thiên Hải bưng bầu rượu lườm lão Ngươn Nhi:
- Lão tiền bối sợ vãn bối không chia phần ư?
Lão Ngươn Nhi lắc đầu:
- Không, không. Lão chỉ muốn biết coi thiếu hiệp hành xử như thế nào.
- Tiền bối thấy Thiên Hải hành xử như thế nào?
- Lão phu đã nói lời bái phục rồi.
Lão Ngươn Nhi đánh xe vào con đường mòn, rồi dừng trước một trang viên khá xinh xắn Thiên Hải ngờ ngợ hỏi:
- Nhà của tiền bối đây à?
Lão Ngươn Nhi vuốt râu mỉm cười:
- Thiếu hiệp thấy thế nào?
Thiên Hải nhìn lão Ngươn Nhi:
- Tiền bối cũng là một đại phú, chứ chẳng nghèo nàn gì.
- Lão phu dành dụm chút đỉnh lúc còn sinh thời, đặng sau này còn có của hồi môn cho Dao Bội Như.
Lão Ngươn Nhi đánh xe vào trang viên. Lão vừa giật dây cương, vừa lớn

tiếng gọi:
- Bội Như! Nội trở về tới rồi nè. Chúng ta có thượng khách, mau chuẩn bị tiếp đón.
Không có ai trả lời lão Ngươn Nhi. Lão cau mày nhẩm nói:
- Bội Như đi đâu vậy kìa? NÓ chẳng bao giờ ra khỏi trang viên.
Lão Ngươn Nhi và Thiên Hải phi thân xuống đất, sóng bước tiến về phía tòa nhà chính lầu có ba tầng, với những mái vòm cong, trông tựa một đóa hồng khổng lồ mọc giữa thảm hoa đủ màu sắc.
Hai người vừa đến bậc tam cấp thì bất thần từ trong tòa lầu một bầy bướm ào ào túa ra. Lũ bướm độc như thể bầy ong đói khát, ào ào lao đến lão Ngươn Nhi và Chu Thiên Hải.
Lão Ngươn Nhi thét lên:
- Thiếu hiệp! Coi chừng bướm độc.
Cùng với tiếng thét của lão Ngươn Nhi là một giọng nói lạnh lùng khô khốc từ trong lầu phát ra:
- Lão quỷ có chạy đằng trời cũng không trốn khỏi bầy bướm độc của ta.
Lão Ngươn Nhi và Thiên Hải thi triển thuật "Phi ma độn hình" tránh lũ bướm.
Nhưng chúng càng lúc càng đông hơn, khiến cho hai người không khỏi lo âu.
Lão Ngươn Nhi nói:
- Thiếu hiệp đừng để lũ bướm quỷ này bâu vào người. Chân chúng có kịch độc rất nguy hiểm.
Thiên Hải chao mình tránh dòng bướm trong gang tấc, rồi đáp lời lão Ngươn Nhi:
- Tiền bối... dẫn dụ lũ bướm quỷ này ra chỗ khác, vãn bối có cách trị bọn chúng.
Thiên Hải vừa thốt hết câu thì lại nghe tiếng thét của nữ nhân từ trong gian chính lầu vọng ra:
- Nội tổ ơi! Cứu con với...

Hồi 19
ái tình di hận

Lão Ngươn Nhi gần như bị lũ bướm độc phong tỏa mọi hướng tiến thối. Lũ bướm toan kết thúc cuộc vây bắt bằng cách chụp thẳng vào mặt lão Ngươn Nhi. Mặc dù có bộ pháp "Phi ma độn hình" kỳ tuyệt, nhưng lão Ngươn Nhi lại hoàn toàn bị động bởi lũ bướm đông đúc này. Chính vào lúc đó thì Thiên Hải đã lướt tới, ngọn đuốc trên tay chàng bùng cháy. Với ngọn đuốc đó, Thiên Hải chẳng khác nào ngọn đèn to để lũ bướm độc thiêu thân.
Tiếng sáo vi vu thổi lên điều khiển lũ bướm độc bay tản ra xa. Lão Ngươn Nhi phấn khích nói:
- Thiếu hiệp! Hay lắm...
Lũ bướm đi rồi, hai người mới đảo bộ đứng trước gian chính sảnh.
Lão Ngươn Nhi cao giọng nói:
- Du Mạn Ngọc! Không được di hại Bội Như, nó đã bị tật nguyền rồi. Muốn gì thì tính sổ với lão phu nè.
Thiên Hải nhìn lão Ngươn Nhi, nghĩ thầm:
"Lão Ngươn Nhi biết người khiến lũ bướm độc, xem chừng lão với người này có ân oán với nhau. " Thiên Hải đang suy nghĩ thì từ trong nhà một nữ nhân đeo mặt nạ bướm, trang phục được may cũng chẳng khác gì một cánh bướm thong dong bước ra. Đôi mắt sáng lóng lánh của Du Mạn Ngọc nhìn lão Ngươn Nhi rồi từ từ định về phía Thiên Hải.
Thiên Hải nhìn Du Mạn Ngọc, nghĩ thầm:
"Hẳn là mụ này tức giận mình lắm. Bởi vì mình đã đốt lũ bướm độc của mụ." Du Mạn Ngọc nhìn lão Ngươn Nhi, nói thật chậm:
- Bổn thần pháp có chức trách đưa Bội Như về Hoạt Thần giáo. Lão có ý cản Bổn thần pháp không?
Thiên Hải thấy lão Ngươn Nhi lúng túng, bối rối nhưng lại không dám nói. Chàng nhìn lão Ngươn Nhi, nghĩ thầm:
"Hoạt Thần giáo là giáo phái gì mà xem chừng lão Ngươn Nhi lại e dè, không dám phản kháng? Chẳng lẽ đã sống ngoài trăm tuổi, mà lão lại sợ chết ư? Chẳng biết Diêm Vương và Hoạt Thần giáo thì mèo nào cắn mỉu nào đây? .
Ý niệm đó khiến Thiên Hải lên tiếng:
- Du cô nương định đưa Bội Như tiểu thư đi à?
Mạn Ngọc dời mắt nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm:

- Ngươi đã đốt bầy bướm của Bổn thần pháp, Bổn thần pháp sẽ tính sổ với ngươi.
Thốt dứt câu, Du Mạn Ngọc toan động thủ, nhưng Thiên Hải đã khoát tay cản lại:
- Hê! Chuyện đâu còn có đó, chưa gì cô nương đã toan động thủ tại hạ. BỘ bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải dùng đến vũ lực sao? CÔ nương không nghĩ mình là thân phận nhi nữ à?
Thiên Hải nói tiếp:
- Chẳng lẽ cô nương buộc tại hạ cứ phải đứng yên, để cho lũ bướm độc của cô xơi thịt sao? thế thì ác độc và bất công nữa.
Du Mạn Ngọc hừ một tiếng:
- Ngươi đã xen vào chuyện riêng của Bổn thần pháp thì Bổn thần pháp phải trừng trị ngươi.
- Nếu cô nương là tại hạ thì sao? Chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn ư? Lão Ngượng Nhi đã ngoài trăm tuổi, chỉ có mỗi một Dao Bội Như tiểu thư để hủ hỉ, chăm sóc lúc tuổi già xế bóng, thế mà cô nương lại bắt Bội Như đi. Hành động dị kỳ của cô nương, chẳng lẽ tại hạ khoanh tay đứng nhìn?
Lời còn đọng trên miệng Thiên Hải thì Du Mạn Ngọc bật cười sang sảng. Nàng vừa cười, vừa nói:
- Ngươi là ai, mà tự cho mình làm một trang hảo hán, ra tay giúp đời, lại còn dám Chen vào chuyện của Hoạt Thần giáo?
- Tại hạ họ Chu, tên Thiên Hải.
- HỌ Chu, tên Thiên Hải... CÓ phải ngươi là kẻ đã san bằng trại lục lâm trên Đoạn Hồn sơn?
Thiên Hải lắc đầu. Chàng nghĩ thầm:
"Việc làm của mình mới đây thôi đã lan khắp giang hồ rồi, đến Hoạt Thần giáo cũng biết. Tin đồn nhanh thật." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa lắc đầu nhìn Du Mạn Ngọc, nói:
- Tại hạ đâu có san bằng Đoạn Hồn sơn, mà chỉ giải tán trại lục lâm kia thôi.
- Một mình xông lên Đoạn Hồn sơn, chứng tỏ bản lĩnh của ngươi không phải tầm thường.
Nghe Mạn Ngọc nói, Thiên Hải buột miệng nói theo nàng:
- Nếu bản lĩnh của Thiên Hải tầm thường, thì không dám đứng trước mặc Du cô nương.
Nghe Thiên Hải thốt ra câu này, lão Ngươn Nhi bất giác lõ mắt nhìn chàng. Lão nhỏ giọng, nói với Thiên Hải:
- Thiếu hiệp đừng cao ngạo với Thần pháp Hoạt Thần giáo.
- Lão tiền bối sợ Mạn Ngọc cô nương à?
Lão Ngươn Nhi cúi đầu nhìn xuống, tránh ánh mắt của Thiên Hải. Chàng nhìn lại Mạn Ngọc, từ tốn nói:

- Lão tiền bối lo cho Bội Như tiểu thư mà nể mặt cô nương, còn tại hạ thì không đâu.
Nếu cô nương quyết tâm đưa tiểu thư đi thì đã buộc tại hạ rồi đó.
Du Mạn Ngọc thét lên:
- Kiêu ngạo!
Cùng với tiếng thét đó, nàng chớp động thân pháp. Chỉ có một cái chớp động thân ảnh đó thôi mà Mạn Ngọc đã áp sát đến Thiên Hải. Song thủ của nàng vùn vụt đánh ra một lúc hai chiêu. Nàng vừa xuất thủ, vừa nói:
- Ngươi không phải là đối thủ của Bổn thần pháp đâu.
Tả thủ của Mạn Ngọc dùng trảo công vào thượng đẳng, còn hữu thủ thì lòn xuống dưới công vào đan điền.
Thiên Hải thi triển "Phi ma độn hình" thoát về sau nhanh hơn chớp mắt.
Mạn Ngọc thu hồi trảo công, nhìn Thiên Hải:
- Ngươi vừa thi triển "Phi ma độn hình"?
- CÔ nương đã nhận ra à? Biết tại hạ dùng thuật "Phi ma độn hình", cô nương nghĩ có thể đánh trúng tại hạ được không?
Mạn Ngọc lườm Thiên Hải rồi quay lại đối mặt với lão Ngươn Nhi:
- Lão Ngươn Nhi! Lão đã truyền thủ "Phi ma độn hình" cho gã này?
- Ơ Ơ Lão Ngươn Nhi chưa kịp thốt lời nào thì Mạn Ngọc gằn giọng nói tiếp:
- Lão đã phạm vào điều cấm ky của Hoạt Thần giáo.
- Lão Ngươn Nhi... Ơ...
Mạn Ngọc khoát tay:
- Lão đừng nhiều lời biện hộ. Đến nước này thì lão phải đối mặt với sự trừng phạt của Hoạt Thần giáo.
Lão Ngươn Nhi bối rối, rống lên:
- Tiểu tử! Ngươi hại lão phu rồi.
Du Mạn Ngọc không màng đến tiếng rống của lão Ngươn Nhi, mà quay bước vào trong, túm lấy Dao Bội Như. Lão Ngươn Nhi quỳ hẳn xuống đất, khẩn thiết nói:
- Lão phu xin Bổn thần pháp có trừng trị thì xin trừng trị lão phu. Còn Dao Bội Như chẳng có can hệ gì.
Thấy lão Ngươn Nhi quá sợ hãi đối với Mạn Ngọc, Thiên Hải bực tức nói:
- Làm gì lão tiền bối phải đầu lụy như thêm chàng nhìn lại Mạn Ngọc:
- Mạn Ngọc cô nương, nếu như có bản lĩnh thì đấu với tại hạ... Nếu thắng thì đem Bội Như đi, bằng ngược lại thì để Bội Như Ở lại với lão tiền bối đây. Nàng có dám không?
Mạn Ngọc đặt Bội Như xuống, nhìn Thiên Hải nói:
- Ngươi dám giao đấu với Bổn thần pháp?
- Đúng... Nàng sợ tại hạ ư?

- Hừ! Bổn thần pháp chẳng có gì phải sợ ngươi. Nhưng ngươi phải hứa không dùng đến thuật "Phi ma độn hình".
- Được Tại hạ không dùng đến thuật "Phi ma độn hình", nhưng ngược lại cô nương có giữ lời hứa với tại hạ không?
- Bổn thần pháp thua ngươi thì sẽ ra đi ngay.
- Tốt lắm.
Thiên Hải bước đến bẻ luôn một cành cây trước mặt, hất mặt nói:
- Tại hạ thỉnh giáo Du cô nương.
Thấy Thiên Hải dùng cành cây làm binh khí, Mạn Ngọc cau mày nói:
- Ngươi xem thường Bổn thần pháp rồi đó.
- Tại hạ chẳng có binh khí nào cầm vừa tay, nên tạm mượn cành cây này thôi, chứ nào có ý xem thường Du cô nương.
- Ngươi đã dùng cây thay kiếm thì Bổn thần pháp cũng chẳng thèm dùng binh khí.
- Hảo anh thư. Đáng mặt là đối thủ của Chu Thiên Hải.
- Ngươi nghĩ ngươi là Độc cô cầu bại ư?
Thiên Hải lắc đầu:
- Độc cô cầu bại là ai, tại hạ không biết, nhưng tại hạ chỉ muốn là Độc cô cầu thắng thôi.
Lão Ngươn Nhi bối rối nói:
- Thiếu hiệp! Chịu thua đi. Ngươi không phải là đối thủ của Thần pháp Hoạt Thần giáo đâu.
Không màng đến lời của lão Ngươn Nhi, Thiên Hải quyết định dùng Thượng Ngươi kiếm pháp, bởi trong đầu đã có ý niệm không xem thường võ công của Du Mạn Ngọc.
Thiên Hải nói:
- Du cô nương đỡ cây của tại hạ.
Thiên Hải thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp thì Mạn Ngọc sẽ biến thành một khối thịt bầy nhầy, bởi lẽ khi đụng đến kiếm pháp này thì Thiên Hải hoàn toàn bị kiếm khống chế, không thể nào kìm chế được tâm thức mình.
Khi vùng ảnh côn biết mất, Thiên Hải quỳ một chân dưới đất, tay chòi cành cây, mắt đờ đẫn nhìn Mạn Ngọc. Cảm giác bần thần lại trỗi lên, khiến mắt hoa, đầu ù, Thiên Hải vội lấy một hoàn Não thần đơn, cho vào miệng.
Bên kia, Du Mạn Ngọc đứng thừ người ra, gần như không chớp mắt. Chiếc mặt nạ bướm trên mặt nàng biến mất, cùng với trang phục rách nát tơi tả.
Nàng rùng mình buột miệng nói:
- Dị kiếm!
Lão Ngươn Nhi thì cứ há hốc ra nhìn Thiên Hải, rồi nhìn Du Mạn Ngọc. Lão không ngờ kiếm pháp của Thiên Hải thần kỳ và cao tham như vậy.
Thiên Hải từ từ đứng lên nhìn Mạn Ngọc. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đập

vào mắt chàng, vẻ đẹp tuyệt hảo của Du Mạn Ngọc khiến Thiên Hải buột miệng thốt:
Mạn Ngọc buông một tiếng thở dài:
- Ngươi đã thắng.
- CÔ nương không chết là may mắn rồi. Giữ được mạng sống, Du cô nương là một hảo c ao thủ.
Mạn Ngọc đỏ mặt, gằn giọng hỏi:
- Dị kiếm khách là sư tôn của ngươi?
Thiên Hải lắc đầu:
- Chu Thiên Hải chẳng biết Dị kiếm khách là ai cả.
Mạn Ngọc lườm Thiên Hải:
- Hoạt Thần giáo sẽ tìm ngươi. Đa tạ ngươi đã để lại cho ta một cái mạng.
Mạn Ngọc nói xong, thi triển khinh công lướt thẳng ra ngoài trang viên.
Mạn Ngọc đi rồi, lão Ngươn Nhi mới bước đến đỡ Dao Bội Như:
- Bội Như! Con có sao không?
Lão vừa nói, vừa bế xốc Bội Như vào trong nhà. Thiên Hải bước theo lão.
Chàng phát hiện hai chân Bội Như khô đét như hai câu que, với nước da tái nhợt.
Thiên Hải bước đến bên Bội Như:
- Dao tiểu thư không sao chứ?
Nàng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:
- Nếu như không có huynh, chẳng biết Bội Như bây giờ ra sao.
- Hê! Tiểu thư đừng khách sáo.
Chàng quay lại lão Ngươn Nhi:
- Lão tiền bối! Vãn bối thiết nghĩ lão tiền bối và Bội Như tiểu thư không thể Ở đây được nữa, hai người phải tìm nơi khác ẩn cư thôi.
Lão Ngươn Nhi nhìn lại Thiên Hải:
- Còn thiếu hiệp, lão phu nghĩ Hoạt Thần giáo sẽ không bỏ qua cho thiếu hiệp đâu.
- Tiền bối đừng lo. Vãn bối khuấy động giang hồ một thời gian, rồi cũng tìm đường theo lão tiền bối mà.
Lão Ngươn Nhi đặt Bội Như nằm xuống:
- Bội Như! Con nằm xuống nghỉ ngơi đi.
- Con muốn ngồi để bồi tiếp Chu huynh.
Thiên Hải khoát tay:
- Xin tiểu thư đừng ngại. Tại hạ và lão tiên sinh đây là những kẻ cùng hội cùng thuyền.
Lão Ngươn Nhi nhìn Bội Như:
- Con nằm nghỉ đi. Nội tổ có chuyện muốn nói riêng với Chu công tử.
Bội Như nhìn Thiên Hải, hai cánh môi điểm một nụ cười, rồi nhỏ giọng nói:

- Khi nào Chu huynh lại rời nơi đây?
- Khi nào đi, Thiên Hải sẽ vào cáo biệt tiểu thư.
Nàng khẽ gật đầu rồi nằm xuống.
Thiên Hải và lão Ngươn Nhi rời thư phòng của Bội Như trở ra ngoài gian chính sảnh.
Chàng nhìn lão Ngươn Nhi, nói:
- Vãn bối và tiền bối tiếp tục đối ẩm chứ?
Lão Ngươn Nhi quay sang nhìn chàng:
- Đến lúc này mà thiếu hiệp vẫn còn bình thản đối ẩm với lão chủ được ư?
- CÓ gì mà không được?
Chàng vừa nói, vừa nhường co cặp chân mày lưỡi kiếm. Lão Ngươn Nhi buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:
- Thiếu hiệp không nghĩ mình vừa mới gieo họa vào thân sao?
- Vãn bối chẳng có gì phải e ngại cả.
- Lão phu nghĩ Hoạt Thần giáo chẳng bỏ qua chuyện này cho thiếu hiệp đâu. HỌ sẽ tìm thiếu hiệp.
- Thì cứ để cho họ tìm.
Thiên Hải xoa tay:
- Tiền bối bỏ chuyện đó đi... suy nghĩ làm gì cho mệt. Cái gì đến thì nó đến. Còn bây giờ là lúc chúng ta một già một trẻ đối ẩm với nhau.
Lão Ngươn Nhi khẽ gật đầu. Lão ra cỗ xe, đem thức ăn và rượu vào bày ra bàn. Hai người lại tiếp tục đối ẩm, nhưng mặt lão Ngươn Nhi thì cứ đăm đăm có vẻ trầm tư mặc tưởng.
Thiên Hải hỏi:
- Lão tiền bối lo lắng điều gì đó?
- Lão hủ chẳng làm sao yên tâm được.
Thiên Hải bưng chén rượu dốc vào miệng rồi nói:
- CÓ gì mà không yên tâm với yên tâm. Lão tiền bối hẳn lo lắng cho Dao tiểu thư?
Chàng chuốc rượu vào chén:
- Này nhé... Với số ngân lượng mà vãn bối lấy được của gã Bạch Thừa Kim thì lão tiền bối có thể đưa Dao cô nương đến một nơi nào đó mà ẩn dật mai danh. Chỉ cần lão tiền bối đừng dụng đến thuật "Phi ma độn hình" để sinh nhai thì Hoạt Thần giáo ba đầu sáu tay cũng chẳng phát hiện ra tiền bối Ở đâu mà mò đến.
- Lão phu đã nghĩ đến điều đó. Nhưng còn thiếu hiệp?
- à! Đừng lo cho vãn bối... Vãn bối chẳng sống được bao nhiêu lâu đâu. Cho dù Hoạt Thần giáo có uy lực thế nào, thì cũng chẳng thế nào sánh bằng với Diêm Vương mon.
- Diêm Vương môn là gì của thiếu hiệp?

- HỌ cũng như Hoạt Thần giáo, rất muốn cái mạng của Chu Thiên Hải.
Lời vừa thốt dứt trên miệng Thiên Hải thì chiếc chén trên tay lão Ngươn Nhi tuột khỏi tay lão rơi xuống đất.
Xoảng...
Thiên Hải ngớ người:
- ơ! Tiền bối sao vậy?
- Thiếu hiệp gây thù chuốc oán với cả Diêm Vương môn?
- thế thì sao nào? Thiên Hải vẫn ngồi uống rượu với lão tiền bối.
Chàng bưng chén rượu chìa đến trước:
- Chén của tiền bối bể toang rồi, uống chén rượu của vãn bối đi.
Lão Ngươn Nhi đón lấy chén rượu của Thiên Hải, ngập ngừng hỏi:
- Tại sao thiếu hiệp lại gieo thù chuốc oán với Diêm Vương môn?
- CÓ thù oán gì đâu. Tự dưng họ muốn giết vãn bối thôi. Mặc kệ... Nếu vãn bối có yểu số thì đi tong rồi. Ai cũng có số mà, nhưng theo Thánh Nữ nương nương thì vãn bối đây có cái số làm minh chủ võ lâm đó. Cũng dám vì cái số đó mà vãn bối liên tục gieo oán này đến nợ khác trên cõi giang hồ.
Chàng khoát tay:
- Không bàn đến chuyện đó nữa.
Lão Ngươn Nhi nhìn Thiên Hải một lúc rồi trút rượu trong chén vào miệng mình.
Lão buông một tiếng thở dài đặt chén xuống bàn.
Thiên Hải nhìn lão, hỏi:
- Còn lão tiền bối đã làm gì mà Hoạt Thần giáo lại truy bức đến cùng?
Lão Ngươn Nhi lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Lão hủ trước đây cũng là một Bổn thần pháp của Hoạt Thần giáo. Vì Bội Như mà lão từ bỏ Hoạt Thần giáo.
- Chuyện như thế nào?
- Lão hủ có một vị bằng hữu tình thâm như thủ túc. Y đã đắc tội với Hoạt Thần giáo chủ, nên mới bị xử hình. Y chết để lại Dao Bội Như, lão phu đã liều mạng đem Bội Như rời khỏi Hoạt Thần giáo lưu lạc trên chốn giang hồ, những tưởng... Không ngờ Hoạt Thần giáo chủ vẫn truy ra tông tích của lão và Bội Như.
- Vị bằng hữu của lão tiền bối là cha của Bội Như?
Lão Ngươn Nhi gật đầu.
Thiên Hải bật cười khăng khắc.
Thấy chàng cười, lão Ngươn Nhi buột miệng hỏi:
- CÓ gì mà thiếu hiệp cười?
Thiên Hải nhìn thẳng vào mặt lão Ngươn Nhi, cười tủm tỉm rồi nói:
- Niên kỷ của lão tiền bối nay cũng đã trăm tuổi, vị bằng hữu xuýt xoạt thì cũng đã chín mươi, Dao tiểu thư thì chỉ lên mười bảy mười tám. Ai cha! Hèn

chi Hoạt Thần giáo chủ không tức giận.
Lão Ngươn Nhi khoát tay:
- Hừ! Thiếu hiệp đừng nghĩ vậy. Bằng hữu của lão hủ nếu còn sống thì năm nay chỉ ngoài bốn mươi thôi.
Thiên Hải cau mày:
- Lạ vậy?
- Tại tính của lão hủ thích rong ruổi kết bạn đấy mà.
- Thế mà vãn bối cứ tưởng... Bằng hữu của lão tiền bối tên gì?
- Dị Kiếm Khách...
Lão Ngươn Nhi bỏ lửng câu nói.
Thiên Hải hỏi:
- Còn tên?
- Y là một đại quan đương triều... Hình như là Ngự tiền thị vệ thì phải.
- Biết rồi, chẳng lẽ tiền bối lại không biết tên ư?
- Lão phu có hỏi, nhưng y không nói, chỉ nói là mình họ Vương. Y là kiếm thủ vô địch trong thiên hạ.
Thiên Hải chuốc rượu vào chiếc chén không. Chàng vừa chuốc rượu, vừa nói:
- Tiền bối đúng là vị đại trượng phu vì nghĩa, vị tình như lão tiền bối mới đúng là hảo hán chứ. - THẾ Dị Kiếm Khách đã đi đâu, mà để lão tiền bối phải cưu mang tiểu thư?
Lão Ngươn Nhi vuốt râu:
- Lão phu chỉ thấy y trở về kinh thành phụng chỉ hoàng thượng rồi bặt vô âm tín...
Sau đó, nghe nói y đã bị Diêm Vương môn ám hại tại Sanh Tử Bình.
- Sanh Tử Bình?
- Chuyện đó, lão hủ chỉ nghe nói thôi.
- Chuyện như thế thì làm gì Hoạt Thần giáo chủ lại hận bằng hữu của lão tiền bối?
- Chuyện éo le lắm.
- éo le thế nào? ái chà! Câu chuyện của Vương Ngự tiền thị vệ khiến vãn bối tò mò đỏ.
- Ơ Thế này. Vương thị vệ được Hoạt Thần giáo chủ sủng ái, nhưng lại chẳng giao tình, mà lại trao tình cho... cho...
Thiên Hải cướp lời lão:
- Cho ai?
- Y lại yêu muội muội của Hoạt Thần giáo chủ, đó là Tử Hà Băng Cơ.
- Thì y yêu ai thì yêu, cớ gì mà Hoạt Thần giáo chủ lại hận chứ?
- Thiếu hiệp chẳng hiểu về nữ nhân. Một khi họ đã yêu thì yêu cuồng nhiệt, không được đáp tình, họ sẽ hận. Hận đến thấu xương thấu tủy.

Thiên Hải bưng chén rượu trút vào miệng, rồi nói:
- Tiền bối thấy vậy, chứ vãn bối thấy khác.
- Khác như thế nào?
- Vãn bối thấy nữ nhân chỉ yêu ngoài mặt thôi, còn nam nhân mới yêu như một kẻ điên.
Lão Ngươn Nhi nheo mày:
- Hình như thiếu hiệp nói đúng. Tử Hà Băng Cơ nếu so với Hoạt Thần giáo chủ thì đâu thể nào sánh bằng, nhan sắc đã không bằng mà lại còn tật nguyền nữa. Thế mà vương thị vệ lại yêu. Mối tình đó để lại cho đời một Dao Bội Như.
- Hê! Vương thị vệ họ Vương, mẹ là họ Tử mà sao Bội Như tiểu thư lại mang họ Dao?
- Chẳng qua do lão phu đặt để tránh tai mắt của Hoạt Thần giáo chủ.
- Giờ thì mọi chuyện đều đã vỡ lở, tiền bối có định sửa lại họ của tiểu thư không?
Lão Ngươn Nhi gật đầu:
- Hẳn lão phu phải sửa lại cho Bội Như rồi.
Thiên Hải khoát tay:
- Không, không. Vãn bối nghĩ lại rồi. Cho nàng cái họ Chu của vãn bối đi.
Lão Ngươn Nhi gật đầu:
- Vậy cũng được.
Lão Ngươn Nhi nhìn Thiên Hải:
- Nếu không có thiếu hiệp, lão Ngươn Nhi chẳng biết sự thể như thế nào.
- Hê! Đã là người tốt thì ông trời cũng giúp đỡ mà. Nhất thời, lão tiền bối cứ đưa Dao tiểu thư lên đường ẩn cư ngay trong đêm nay. Khi nào vãn bối trở thành võ lâm minh chủ, sẽ hóa giải hận tình cho Vương thị vệ và Hoạt Thần giáo chủ.
Chàng chợt ngưng lời, nhìn sững lão Ngươn Nhi:
- Hê! Vậy Hoạt Thần giáo chủ là nữ nhân à?
- Một trang giai nhân tuyệt sắc.
Thiên Hải nhăn mặt:
- Nhưng hẳn bây giờ chẳng còn đẹp nữa. Ai mà giữ được xinh đẹp tươi trẻ của mình với thời gian chứ!
- Hoạt Thần giáo chủ thì khác đó.
Thiên Hải bật cười rồi nói:
- Nếu Hoạt Thần giáo chủ yêu Vương thị vệ quá thì nói với bà ta chui đại xuống âm ty xúm vầy với người tình. Bằng như cứ Ở dương thế, thì sao hội ngộ với tình lang?
- Thiếu hiệp...
Thiên Hải khoát tay:

- Tiền bối! Nếu gặp Hoạt Thần giáo chủ, vãn bối sẽ nói ý này. Còn nếu như bà ta khăng khăng không chịu, thì để vãn bối tìm cho bà ấy một đấng nam tử khôi ngô tuấn tú thế thì bà ấy chẳng còn gì để hận thù Dao tiểu thư.
Lão Ngươn Nhi lắc đầu:
- Thiếu hiệp nghĩ đơn giản quá, nhưng con người thì chẳng đơn giản như vậy.
- Cái gì cũng làm cho to chuyện, phức tạp thì chẳng chuyện gì ra chuyện gì.
Thiên Hải chuốc rượu ra chén, rồi tự bưng uống.
Lão Ngươn Nhi nhìn chàng uống rượu, buột miệng nói:
- Thiếu hiệp rất hao hao giống một người.
- Ai?
- Vương thị vệ...
- Vậy ư? Thế thì tốt rồi. Nếu vãn bối giống Vương thị vệ, thì có thể thay y mà gá nghĩa với Hoạt Thần giáo chủ.
Chàng vừa nói xong, bật cười sang sảng. Thiên Hải vừa cười, vừa nói:
- Nói thế, chứ vãn bối không chịu đâu. Thiên hạ sẽ cười vào mũi Thiên Hải mất.
Vẻ phóng khoáng của Thiên Hải, khiến lão Ngươn Nhi chẳng tự chủ với hoàn cảnh của mình nữa. Lão cười theo Thiên Hải, vừa cười, vừa nói:
- Hồi còn trai trẻ, lão hủ cũng giống như thiếu hiệp.
Lão nói xong, bưng cả vò rượu tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống bàn, lão Ngươn Nhi hỏi:
- Lão phu ra đi rồi, làm cách gì gặp thiếu hiệp?
- Tiền bối đừng có lo không gặp. Nếu vãn bối và tiền bối có duyên với nhau thì sẽ gặp thôi. Không chừng vãn bối trở thành Minh chủ võ lâm, sẽ tìm lại tiền bối.
Thiên Hải đứng lên:
- Còn bây giờ, để vãn bối sắp xếp mọi thứ, để tiền bối và Dao tiểu thư sớm lên đường.
- Lão phu thấy thời gian qua nhanh quá.
- thế mới có câu: "Thời gian như bóng câu qua cửa sổ .
Lão Ngươn Nhi buông tiếng thở dài:
- Ra đi chuyến này, chẳng biết bao giờ lão hủ mới gặp lại thiếu hiệp.
- Thế nào tiền bối cũng gặp lại vãn bối mà.
- Lão phu có thứ này xin tặng lại thiếu hiệp.
Lão cúi xuống, rút trong ống giầy ra ngọn trủy thủ sáng ngời, đặt lên bàn.
- Đây là ngọn trủy thủ, báu vật gia truyền của lão, sắc bén vô ngần, lại cứng hơn cả thép, lão hủ tặng cho thiếu hiệp.
- NÓ cần cho lão tiền bối hơn.
- Lão hủ không cần đến nó nữa.

- Sao lại không cần?
- Lão hủ đã có số kim ngân mà thiếu hiệp lấy của Bạch Thừa Kim đủ để làm của hồi môn cho Bội Như rồi, nên không cần đến ngọn trủy thủ này để hành nghề đạo chích nữa.
Thiên Hải nhướn mày:
- Lão tiền bối dùng ngọn trủy thủ này để đi đào tường khoét vách à?
- NÓ có thể làm được chuyện đó đó. Đây là tấm lòng của lão hủ, mong thiếu hiệp đừng từ chối.
Thiên Hải đón lấy ngọn trủy thủ rồi nói:
- Chỉ khi nào cần thiết lắm, vãn bối mới đến nó.
Lão Ngươn Nhi mỉm cười nói:
- Mất Vương thị vệ, lão hủ lại tìm được một Vương thị vệ khác chẳng thu gì người quá cô - Lão tiền bối quá khen vãn bối khiến cho vãn bối hổ thẹn đó.
Chu Thiên Hải làm sao có thể sánh với bằng hữu của lão tiền bối.
- Lão hủ thì lại thấy đúng như lão nghĩ.
Đêm đó, Thiên Hải lưu lại trang viên của lão Ngươn Nhi cho đến sáng.
Chàng chờ cho lão Ngươn Nhi và Bội Như lên đường, mới rời trang viên.
Suốt đoạn đường đi, Thiên Hải không làm sao quên được ánh mắt đầy nét thắm đượm của Dao Bội Như trong lúc chia tay với mình.
Thiên Hải nghĩ đến Bội Như mà buông tiếng thở dài:
- Tội nghiệp cho Bội Như.

Hồi 20
Rồng mắc cạn tôm lờn mặt

Thiếu Lâm tự...
Toà cổ tự uy nghi nằm lưng chừng dãy Thiên sơn với những đỉnh núi chót vót, ngỡ như muốn đâm thọc len tới những tầng mây xanh cao ngất. Khi nhật quang sụp xuống, thì tiếng đại hồng chung lại được gióng lên, tạo cho không gian vốn đã tĩnh lặng lại càng thêm phần thanh vắng, bởi tiếng chuông đồng ngân xa.
Thiên Hải sửa lại y trang, rảo bước theo những bậc tam cấp bằng những khối đá. Cứ đi được trăm bậc thang thì Thiên Hải lại gặp một vị cao tăng Thiếu Lâm ngồi kiết đà với vẻ mặt trầm tư, suy tưởng.
Chàng nghĩ thầm:
"Mình hẳn khó mà ngồi được như những vị cao tăng này".
Thiên Hải dừng bước trước mặt một vị cao tăng khi thấy có một con kiến đang bò trên đầu vị cao tăng đó. Thiên Hải nhìn vị cao tăng đó một lúc rồi toan đưa tay bắt con kiến. Vị cao tăng Thiếu Lâm mặc dù nhắm mắt, nhưng vẫn nhìn thấy hành động của Thiên Hải, liền niệm phật hiệu:
- A di đà phật. Thí chủ đừng hại đến những sinh vật bé nhỏ, hãy để nó yên.
Thiên Hải rụt tay lại:
- Vãn bối thấy con kiến trên đầu đại sư, chỉ muốn bắt nó thôi, để đại sư được tự nhiên tham thiền nhập định.
- Đa tạ thí chủ... Bần tăng chịu đựng được.
Thiên Hải mỉm cười nghĩ thầm.
- Đại sư chịu đựng được, nhưng Thiên Hải thì đã thấy ngứa đầu rồi.
Thiên Hải vừa nghĩ, vừa ôm quyền xá:
- Đại sư đã không muốn Thiên Hải giúp thì vãn bối cáo từ.
Thiên Hải tiếp tục đi lên Thiếu Lâm tự. Chàng đến được cổng tam quan thì đã nghe thấy tiếng đại hồng chung gióng lên ba hồi. Tiếng chuông như thể thôi thúc các vị cao tăng Thiếu Lâm phải quay trở lại toà "Đại Hồng bảo điện".
Thiên Hải nhìn về phía toà Đại Hồng bảo điện. Phía trước Đại Hồng bảo điện là một ngôi tháp uy nghi, với đỉnh tháp nhọn hoắt tựa một mũi giáo khổng lồ.
Thiên Hải chậm rãi, rảo bước tiến về phía Đại Hồng bảo điện.
Từ trong Đại Hồng bảo điện, một vị cao tăng bước ra. Vị cao tăng đó vừa

lần chuỗi hạt, vừa xá Thiên Hải. Chàng ôm quyền đáp lễ, rồi nói:
- Vãn bối là Chu Thiên Hải, đến Thiếu Lâm Tự vì có chuyện muốn diện kiến Giác Chân phương trượng đại sư.
- A di đà phật. Thí chủ muốn gặp Phương trượng đại sư, chẳng hay có chuyện gì?
- Vãn bối có một vật muốn trao cho Giác Chân đại sư.
- A di đà phật. Xin hỏi thí chủ, vật mà thí chủ muốn trao lại cho Phương trượng, đó là vật gì?
Thiên Hải nghe vị cao tăng hỏi, không khỏi lúng túng. Chàng nghĩ thầm:
"Cái vật mà tại hạ định trao cho Phương trượng đại sư là một cành trâm của một nữ nhân Bách Hoa Lầu. Nếu để cho tăng biết thì hẳn Phương trượng Giác Chân chẳng thể nào giữ được chức vị Phương trượng. .
Nghĩ như vậy, Thiên Hải mỉm cười từ tốn nói:
- Vật mà vãn bối đem đến Thiếu Lâm tự do một người uỷ thác, chỉ giao cho Phương trượng đại sư mà thôi, còn tuyệt nhiên không được giao cho ai.
Vị cao tăng buông tiếng thở dài rồi nói:
- A di đà phật. Bần tăng là nghinh tân khách Tri Giới hoà thượng, có thể thay đại sư huynh tiếp nhận món đó.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- Đại sư miễn thứ. Vật vãn bối đưa đến, chỉ có thể giao cho Phương trượng. Tuyệt nhiên không thể giao cho bất cứ người nào, nếu không phải là Giác Chân đại sư.
- A di đà phật, đến ngay cả bần tăng, thí chủ cũng không thể giao vật đó?
- Đại sư miễn thứ. Vãn bối đã nhận sự uỷ thác của người chủ nhân vật này.
Thiên Hải đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
- Trước khi vãn bối lên Thiếu Lâm, đã có hẹn với một người lên đây trước. Xin hỏi đại sư lão Thần cái Mộc Định Can đã lên đây chưa.
- A di đà phật. Mộc Định Can tiên sinh có lên đây và đã đi rồi.
Thiên Hải cau mày:
- Vãn bối có hẹn với lão Thần cái trên này mà.
- CÓ thể Mộc tiên sinh có chuyện phải đi, nên không chờ được thí chủ. Thí chủ đã lên đến Thiếu Lâm Tự, bần tăng mời thí chủ lên tịnh xá nghỉ ngơi, rồi sẽ bẩm báo với Phương trượng sau.
Thiên Hải ôm quyền:
- Đa tạ đại sư.
Sau đó hoà thượng sai chú tiểu đưa Thiên Hải đến gian tiểu cốc phía sau hậu viên.
Thiên Hải tự rót trà ra chén uống. Chàng vừa nhấp ngụm trà vội phun ra nhăn mặt nhìn bình trà.
Chàng nghĩ thầm:

"Mình đã quen uống rượu rồi hay sao mà uống trà lại đắng quá thế này .
Thiên Hải đặt túi xuống bàn, ngồi chờ.
Tiếng đại hồng chung lại vang lên đập vào thính nhĩ Thiên Hải, tiếng khánh chuông lần này khiến cho Thiên Hải bực bội, bởi vì nó quá thô và vang dội.
Chàng nghĩ thầm:
"Nếu mình là hoà thượng, đánh chuông còn hay hơn cái gã hoà thượng này."
Tiếng chuông vừa dứt thì Tri Giới hoà thượng cùng một vị lão tăng tuổi đã ngoài thất thần xuất hiện. Tri Giới hoà thượng đi trước, vị cao tăng kia đi sau.
- A di đà phật. Bần tăng đã đưa Giác Chân Phương trượng đã gặp thí chủ.
Thiên Hải nhìn Giác Chân đại sư. Đôi mắt của lão đại sư cứ như bị chảy ghèn nhướn lên không nổi, tay cầm thiền trượng, báu vật của thiền môn Thiếu Lâm cứ run run.
Thiên Hải ôm quyền xá Giác Chân đại sư:
- Vãn bối là Thiên Hải bái kiến đại sư.
Chàng vừa xá, vừa liếc trộm vị cao tăng Thiếu Lâm mà nghĩ thầm:
"ôi, chao ôi! Cái lão hoà thượng lùm khum này, thế mà lại được Minh Nguyệt tỷ tỷ gởi tặng trâm vàng nạm ngọc. Nữ nhân nghĩ cho cùng cũng lạ thật. Nếu đem lão Giác Chân đại sư so với Chu Thiên Hải thì lão ấy đâu thể nào sánh bằng.
Thiên Hải nghĩ vậy, mặt bất giác nhăn lại.
Tri Giới hoà thượng từ tốn nói:
- A di đà phật. Giác Chân sư huynh vốn bị lãng tai, không nghe thí chủ nói.
Thiên Hải bước đến bên Giác Chân đại sư, chàng ghé miệng vào tai lão hoà thượng:
- Giác Chân đại sư, có nghe vãn bối nói không?
- N ghe... nghe...
- Nghe là tốt rồi. Vãn bối cứ sợ đại sư điếc, mà không còn nghe được thôi.
Tri Giới hoà thượng lên tiếng:
- A di đà phật. Sư huynh của bần tăng nay đã cao niên, không còn minh mẫn như xưa nữa, thí chủ miễn thứ.
- Vãn bối hiểu. Phàm những bậc cao niên đều như thế thôi.
- A di đà phật. Thí chủ đã gặp được sư huynh rồi?
- à! Đúng rồi, vãn bối đã diện kiến Giác Chân đại sư, nhưng...
Tri Giới hoà thượng cướp lời chàng:
- Nhưng sao?
- Vãn bối thất vọng quá.
- A di đà phật. CÓ gì mà thiếu hiệp thất vọng?
Thiên Hải nhìn Giác Chân đại sư.
- Đại sư!

Giác Chân đại sư ngẩng mặt ngớ ngẩn, đôi mắt ti hí thoạt nhướn lên rồi sụp xuống.
Trông lão đại sư như những trưởng lão, chẳng còn đủ sức giữ đôi mi khỏi sụp xuống.
Thiên Hải nhìn lại Tri Giới hoà thượng.
- Vãn bối cứ tưởng đâu sẽ gặp được một vị cao tăng cốt cách hơn người, ví như Phật tổ Như Lai trong cái pho tượng đặt trên Đại Hồng bảo điện, nhưng...
Tri Giới hoà thượng cười mỉm, lần chuỗi hạt, niệm phật hiệu, nói:
- A di đà phật. Thế mới nói hồng trần này là cõi vô thường phù du, chỉ có cảnh giới niết bàn là cõi vĩnh hằng trường sinh, thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài.
Tri Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải nói tiếp:
- Đại sư huynh của bần tăng dù là Phương trượng Thiếu Lâm, đức cao trọng vọng vẫn chưa thoát khỏi cảnh sinh tử luân hồi, nên vẫn còn luẩn quẩn trong vòng sinh tử bịnh lão. Thí chủ đừng để tâm đến.
Thiên Hải hỏi Tri Giới hoà thượng:
- Đại sư! Giác Chân phương trượng đại sư già như thế này, sao không để cho đại sư an hưởng tuổi già, còn bắt người đảm đương chức vị Phương trượng làm gì? BỘ Thiếu Lâm không còn cao tăng nào nữa sao?
- A di đà phật. Thí chủ quan tâm đến Thiếu Lâm, bần tăng rất cảm kích. Mặc dù biết đại sư đã Cao niên, nhưng chúng cao tăng vẫn để người đảm đương chức vị Phương trượng, bởi qui giới của phật môn. Khi nào đại sư huynh viên tịch thì mới được thay người khác đảm đương chức vị của người.
- Hoá ra là vậy.
Thiên Hải gãi đầu nhìn lại Giác Chân đại sư, nghĩ thầm:
"Thật là khó hiểu. Minh Nguyệt hẳn đã quá chán nản nam nhân rồi hay sao, mà lại chọn vị hoà thượng hết gân cốt này để trao thân gởi tình." Ý niệm đó, khiến Thiên Hải buột miệng nói:
- Chẳng thể nào hiểu nổi.
Nghe Thiên Hải thốt ra câu đó, Tri Giới hoà thượng liền hỏi:
- A di đà phật. Thí chủ không hiểu điều gì?
Thiên Hải giả lả nói:
- À à! Vãn bối chỉ buột miệng thốt vậy thôi. Đạo lý của phật môn quá cao siêu, khiến cho vãn bối khó hiểu thế mà.
- A di đà phật. Chỉ có người của Phật môn mới hiểu thấu đạo sinh tử luân hồi của đấng Như Lai.
- thế nào vãn bối cũng phải thụ huấn đạo phật môn của đạo sư.
- A di đà phật. Bần tăng sẽ không tiếc rẻ thời gian đối với thí chủ.

Thiên Hải ôm quyền.
- Đa tạ đại sư.
Thiên Hải quay lại, lấy chiếc túi vải rồi bước đến trước mặt Giác Chân đại sư:
- Phương trượng! Vãn bối được sự uỷ thác của người ta, đem vật này đến cho Phương trượng, mong Phương trượng nhận lấy.
Giác Chân đại sư ngẩng lên nhìn Tri Giới hoà thượng.
Tri Giới hoà thượng khẽ gật đầu rồi nói:
- Đại sư huynh! Hãy nhận lấy.
Giác Chân đại sư đưa cánh tay run rẩy đón lấy túi vải trên tay Thiên Hải.
Chàng khẽ lắc đầu, buông một tiếng thở dài.
Tri Giới đại sư nhìn Thiên Hải, nói:
- Trời đã tối, thí chủ có lưu lại tệ xá này, bần tăng cho người dọn cơm chay khoản đãi thí chủ.
Thiên Hải khoát tay:
- Vãn bối chắc đi ngay, đại sư đừng bận tâm.
- A di đà phật, bần tăng thỉnh cầu thí chủ lưu lại Thiếu Lâm. Sau khi hội ý với các cao tăng Thiếu Lâm, bần tăng có chuyện muốn nói với thí chủ.
- Thôi được. Vãn bối sẽ lưu lại đây, sáng sớm mai lên đường.
Tri Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:
- Thí chủ lưu lại tệ cốc này, có thiếu gì cứ bảo với bần tăng.
- Vãn bối thấy không thiếu gì đâu.
- A di đà phật. Bần tăng cáo từ.
Thiên Hải chờ cho Tri Giới hoà thượng dẫn Giác Chân đại sư ra ngoài mới quay lại bàn. Thuận tay bưng lấy chén trà, Thiên Hải mới sực nhơ đây không phải là chén rượu, chàng nhìn chén trà rồi đặt trở lại bàn.
Bước lại bên Ô cửa sổ, Thiên hải nhìn về phía rừng tùng bao bọc chung quanh toà Đại Hồng bảo điện mà nghĩ thầm:
"Cái lão Giác Chân hoà thượng lụ khụ như thế kia, vậy mà được Minh Nguyệt lưu tâm, nghĩ cũng tức cười. Không biết lão làm cách gì khiến cho Minh Nguyệt để tình đến lão chứ? Gái kỹ lâu quả là khác thường, dám không chừng muốn xuất gia đầu phật làm ni co.
Ý niệm đó khiến Thiên Hải bật cười, buột miệng nói:
- Lão hoà thượng Giác Chân mà thu nạp Minh Nguyệt, chắc mấy vị cao tăng ngồi thiền ngoài kia, e khó mà đắc đạo đến cõi niết bàn để hầu phật tổ, mà lại giống như lão.
Chàng nhăn mặt, bật cười:
- Mỗi lão hoà thượng Thiếu Lâm đều có một cây gậy để dùng làm thiền trượng. VÕ lâm trung nguyên sẽ có một ngôi sao bắc đẩu với những vị cao tăng chuyên chống gậy kè kè một bên là một vị ni cô, lúc nào cũng bốc mùi

hương phấn nóng bỏng.
Thiên Hải thốt dứt câu, bật cười một mình. Chàng không sao nén cười, bởi những ý tưởng dung tục do mình nghĩ ra.
Nhìn cánh rừng tùng đang chìm trong bóng tối, Thiên Hải càng suy nghĩ mông lung.
Chàng bâng quơ nghĩ đến Xảo Nhi rồi Thánh Nữ nương nương, Mộc Định Can lão Ngươn Nhi, Dao Bội Như, Du Mạn Ngọc...
Thiên Hải mình sẽ đi đâu nhỉ?
Thiên Hải xoa trán nghĩ:
"Ngày mai rời Thiếu Lâm, mình sẽ đi đâu nhỉ. Trở về Đoạn Hồn sơn chăng? Trở về đó chỉ làm phiền Dương Yên Thượng đại phu mà thôi. Đến Hoạt Thần giáo, biết đâu mà đến.
Thiên Hải lắc đầu.
- Mai rồi tính, giờ thì đi nghỉ là hay nhất.
Thiên Hải quay bước, toan đặt mình lên chõng tre để dỗ giấc ngủ qua đêm thì Tri Giới hoà thượng bước vào với mâm cơm chay.
- A di đà phật.
Thiên Hải vội đứng lên bước đến, ôm quyền xá:
- Phiền đại sư quá.
- A di đà phật. Bần tăng là tri tân khách thì phải có bổn phận lo cho thí chủ.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Vãn bối không quen ăn chay và uống trà.
- A di đà phật. Bần tăng biết người trong võ lâm không thích dùng cơm chay của nhà phật. Nhưng trên Thiếu Lâm chỉ có cơm chay, duy rượu thì chỉ có một bầu duy nhất, bần tăng đem biếu thí chủ.
Thiên Hải đón lấy mâm cơm, nói:
- Vãn bối vô cùng cảm kích, chỉ cần có bầu rượu này thôi, vãn bối có thể dỗ giấc ngủ qua đêm.
- Bần tăng cáo lui.
- Vãn bối không dám phiền đại sư.
Tri Giới hoà thượng vừa lui bước, Thiên Hải đặt mâm cơm chay xuống bàn, mở nắp bầu rượu tu luôn một hơi dài. Chàng xuýt xoa nói:
- cỏ rượu là tốt cho mình rồi.
ôm cả bầu rượu, Thiên Hải bước đến chõng tre, rồi dốc chổng bầu, tu luôn hai hơi liền. Chàng nhìn bầu rượu, nói:
- Tửu lượng của mình không khéo đã tăng lên rồi, không chừng phải thụ giáo tuyệt nghệ thiên tửu bất tuý của Mộc Định Can Thần cái.
Chàng vừa nói dứt câu thì mặt mày xây xẩm, tứ chi bải hoải nhấc không nổi.
Thiên Hải lắc đầu:
- Mình mới uống chưa được nửa bầu mà đã say rồi ư? Đâu có chuyện là như

vậy được Thiên Hải nói dứt câu thì nằm duỗi dài ra trường kỷ, tứ chi không sao nhấc được nữa. Bầu rượu tuột khỏi tay Thiên Hải lăn lông lốc.
Chẳng lẽ trong rượu có độc? Cao tăng Thiếu Lâm mà lại dụng độc ư? Làm gì có chuyện đó. Thế tại sao tứ chi mình bải hoải như thế này?
- A di đà phật.
Tiếng niệm phật hiệu cất lên ngoài cửa thảo cốc, Thiên Hải quay mặt nhìn. Chàng chói tay gượng ngồi nhưng không sao nhấc nổi mình lên.
Tri Giới hoà thượng bước vào, nhìn Thiên Hải.
- Thí chủ đã trúng Nhục tán, không ngồi dậy nổi đâu.
Thiên Hải cau mày:
- Đại sư nói như thế, hoá ra vãn bối đã bị trúng độc rồi ư?
- Trông bầu rượu bần tăng trao cho thí chủ có Nhục tán. Người bị trúng nhục tán, tứ chi bải hoải, tê liệt không thể nào nhấc lên được.
Thiên Hải trừng mắt:
- Vãn bối đã có công lặn lội đến đây trao vật, sao đại sư lại hạ độc vãn bối?
Chàng "hừ" nhạt một tiếng:
- Thiếu Lâm cao tăng mà lại dụng độc công... chuyện này lạ lắm đó. Nếu thiên hạ biết, chẳng còn xem Thiếu Lâm là bắc đẩu võ lâm đâu. Đại sư mau lấy giải dược cho vãn bối.
Tri Giới hoà thượng nghiêm mặt nhìn Thiên Hải. Lão gằn giọng nói:
- Thí chủ đã trao đúng vật người gởi đến chứ.
- Vãn bối đâu có trảo báu vật, mà đại sư hỏi câu đó chứ.
Tri Giới hoà thượng lấy cành trâm đặt lên bàn.
- Vật này người ta uỷ thác cho thí chủ mang đến Thiếu Lâm là cây trâm đính dạ hạ minh châu này?
- Không sai... Chính là cây trâm đó.
Tri Giới hoà thượng sa sầm mặt, rít lên the thé.
- Thí chủ định bỡn cợt với bần tăng đó à?
- Vãn bối không bỡn cợt với đại sư đâu.
Tri Giới hoà thượng hừ nhạt một tiếng.
- Thí chủ coi bần tăng là ai mà bỡn cợt chứ.
Thiên Hải tròn mắt.
- Hê! Vãn bối đâu dám bỡn cợt với đại sư. Vật mà vãn bối đem đến Thiếu Lâm là vật riêng của Giác Chân đại sư, chứ đâu của đại sư đâu.
Cây trâm của nữ nhân mà trao cho Phương trượng Thiếu Lâm à. Thí chủ đâu phải là kẻ cuồng tâm.
- Tất nhiên vãn bối không phải là người cuồng tâm rồi, nhưng cũng không phải là kẻ gian trá để trao vật của người.
- Thí chủ không phải hạng người gian trá, mà lại trao cái thứ tầm thường này cho đại sư huynh Giác Chân hừ?

- Hê! Hẳn là Phương trượng đại sư quá già, nên lẩm cẩm không nhận ra thôi.
Tri Giới hoà thượng rít lên:
- Ngươi nói vậy có ý gì?
Thiên Hải ngơ ngác:
- Tại hạ đâu có ý gì đâu.
Tri Giới hoà thượng hục hặc gằn giọng nói:
- Bần tăng biết ngươi đã trảo đồ.
- Đại sư! Giới quy của phật gia răn dạy người hành giả là không được ngậm máu phun người. Đừng vội vã trút những lời vô cớ lên Thiên Hải chứ.
Chàng hất mặt, nói tiếp:
- Chỉ có Giác Chân đại sư mới biết được ý nghĩa của cây trâm đính hạt dạ minh châu.
Thiên Hải nói xong, liên tưởng đến bộ mặt nhăn nhúm của Giác Chân mà bật cười thành tiếng. Chàng vừa cười, vừa nói:
- Hẳn lão đại sư không dám nhận kỷ vật của người đó thôi. Đại sư cứ đi hỏi lại sư huynh của đại sư thì biết.
Nghe Thiên Hải vừa nói, vừa cười, Tri Giới hoà thượng bất giác tức giận. Lão sấn bước đến trước mặt Thiên Hải.
- Ngươi định bỡn cợt bần tăng đó à?
Tri Giới hoà thượng vừa nói, vừa dựng đứng hữu chưởng to như chiếc quạt mo.
Thiên Hải hốt hoảng thét lên:
- Hây! Đại sư...
Tri Giới hoà thượng từ từ hạ hữu chưởng xuống nhìn Thiên Hải.
- Đúng ra ngươi phải đem đến pho kiếm phổ Thượng Ngươn ỷ thiên mới phải. Đằng này ngươi lại bỡn cợt, trao cho Thiếu Lâm cây trâm của kỹ nữ. Tội ngươi có đáng chết không?
Thiên Hải nhăn mặt:
- Cái gì là pho Thượng Ngươn ỷ thiên kiếm pháp. Vãn bối chỉ nhận trâm thì trao trâm. Chuyện này đại sư có thể hỏi lại Giác Chân Phương trượng.
Tri Giới hoà thượng "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:
- Ngươi sẽ được gặp Giác Chân đại sư huynh.
Tri Giới hoà thượng nói xong, quay bước bỏ ra ngoài. Còn lại một mình, Thiên Hải suy nghĩ:
"Tại sao lão Tri Giới hoà thượng lại đòi Thượng Ngươn ỷ thiên kiếm. Kiếm pháp đó của họ Diệp trao cho mình, chứ đâu phải của Minh Nguyệt." Thiên Hải còn đang suy nghĩ mông lung, thì từ ngoài, bốn gã sải đồng bước vào. Chúng xăm xăm đến xốc nách chàng mang đi. Thiên Hải gắn hỏi:
- Bốn vị định đưa tại hạ đi đâu đây. Đừng có đưa tại hạ đi quẳng xuống vực núi nhé.

Làm điều đó, bốn vị có tu vi đến trăm năm cũng khó mà thành chánh quả.
Mặc cho Thiên Hải muốn nói gì thì nói, bốn chú tiểu vẫn khiên chàng đi.
Thiên Hải thấy họ khiên mình đi theo một con đường mòn đi lên núi. Càng lên cao, chàng càng nghe tiếng gió rít bên tai mình.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Không lẽ mấy gã trọc này định đưa mình lên đỉnh núi, rồi quăng xuống vực?" Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải muốn dùng thuật "Phi ma độn hình" để đào thoát, nhưng khốn nỗi tứ chi như bị liệt, chẳng còn theo ý của chàng nữa.
Chàng nhăn nhó nghĩ:
Mình bị biến thành phế nhân bởi nhục tán của lão trọc Trí Giới rồi ư? Trí Giới hoà thượng ơi! Nếu thiếu gia thoát qua kiếp nạn này, sẽ tính sổ với lão.
Thiên Hải được bốn chú tiểu khiêng vào một cái hang, chàng không còn cảm nhận được tiếng gió rít bên tai, mà thay vào đó là ánh sáng nhập nhoạng phát ra từ cuối đường hầm.
Bốn gã tiểu đồng khiêng Thiên Hải vào một thạch phòng hàm ếch, chúng đặt chàng nằm xuống. Cùng lúc tiếng âm thanh leng keng phát ra, rồi một giọng nói ồn ồn phát lên:
- Bọn trọc kia! Bọn bay mang ai vào đây nữa đó. Không biết Ở đây đã quá chật rồi à?
Các ngươi mở xích cho lão phu mau.
Bọn tiểu đồng đứng lên nhìn về phía bóng tối. Một gã lên tiếng:
- Tri Giới đại sư đưa gã này xuống làm bầu làm bạn với gã đó.
Bốn gã tiểu đồng nói dứt câu rồi bật cười lui bước.
Trong bóng tối, giọng nói kia rất rõ ràng:
- Lão phu mà ra khỏi đây thì lũ trọc các ngươi chẳng có chỗ để cạo đầu đâu.
Tiếng xích sắt khua leng keng, trong khi bọn tiểu giới tử bỏ chạy hối hả ra ngoài, nhưng không quên đem theo giá lạch lạp gắn trên vách đá. Bóng tối dày đặc, sau khi bọn tiểu sái đem giá bạch lạp đi. Thiên Hải có cảm giác mình đang Ở trong bụng một con quái vật, chẳng bao lâu nữa sẽ chết.
Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải ớn lạnh cột sống. Chàng buột miệng chửi đổng:
- Mẹ kiếp! Lũ hoà thượng lếu láo này, chẳng biết đâu là phải là trái. Làm ơn mắc oán.
Dùng độc hại thiếu gia đâu phải là người chân chính. Thế mà cũng đòi vỗ ngực xưng tên là chánh đạo Thiếu Lâm tự. Mẹ kiếp bọn trọc.

Hồi 21
Cao tăng trong cổ động

- Hòa thượng thúi! CÓ nghe gã tiểu tử kia nói gì không? Y chửi lũ trọc Thiếu Lâm tự của lão là lũ người bất chính, bất nghĩa, bất minh đó. Lão phu bị xiềng xích trong này, quả là hàm oan rồi.
Thiên Hải lắng nghe, nhủ thầm:
"Nếu trong này còn một người nữa, ngoài một vị tiền bối kia, hẳn là một vị cao tăng Thiếu lâm." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa liếc mắt nhìn về phía phát ra giọng nói ồm ồm không có thiện cảm. Trong bóng tối như hũ nút, Thiên Hải cảm thấy hai bóng sáng xanh rờn, mà có thể đoán ra đó là thần nhân của tội nhân kia.
Lão vị nhân kia thốt dứt câu thì tiếng niệm phật hiệu cất lên ngay phía sau đầu Thiên Hải.
- A di đà phật. Bất giới hoà thượng! Ngươi đừng giữ tà ý với phật môn. Nẻo phật mênh mông từ bi, quãng đại, nhưng không phải người xuất gia nào cũng nhận được chính quả.
- Lão hoà thượng thúi còn dạy đời ta nữa à? Ta không còn là hoà thượng của Thiếu Lâm đâu. Đầu của ta đã mọc tóc rồi và tóc lại dài nữa.
Thiên Hải nghe tiếng gãi đầu sồn sột.
Bất Giới hoà thượng vừa gãi đầu, vừa nói:
- Lũ chấy rận làm ngứa đầu lão phu. Hừ! Nếu thoát khỏi đây, ta thề sẽ bắt lũ trọc nuôi lũ chấy rận trên đầu ta.
ánh mắt đầy nội lực xanh rờn của Bất Giới hoà thượng hướng về phía Thiên Hải. Y trầm giọng nói:
- Tiểu tử! Ngươi sao lại bị lũ trọc Thiếu Lâm đẩy vào cái động thối tha này?
- Vãn bối làm ơn mắc oán đấy thôi. Không ngờ bị Tri Giới hoà thượng cho uống nhục tán, giờ đã thành phế nhân. Vãn bối từ xưa đến nay, chưa từng nghe cao tăng Thiếu Lâm dụng độc, bởi đó là hành động tà quái của hắc đạo, nhưng không ngờ nay chính hoà thượng Thiếu Lâm lại dụng độc hãm hại vãn bối.
Bất Giới hoà thượng rời mắt nhìn về phía trên đầu Thiên Hải, dè bỉu nói:
- Lão trọc thúi kia nghe tiểu tử nói không?
Giọng nói trầm trầm của vị cao tăng phát ra:
- A di đà phật. Bần tăng vô cùng hổ thẹn, bởi hành động dùng độc của tri tăng đường.

Bất Giới "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:
- Lũ trọc của lão thì ai chẳng vậy.
Y "hừ" nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Ngoài lão trọc thúi ra, trên Thiếu Lâm, ta chẳng phục một tên nào cả.
Bất Giới hoà thượng cười khàn:
- Nhưng xét cho cùng lão trọc cũng chẳng tốt là gì, nên mới bị giam vào đây cùng với ta. Lão trọc thúi giam ta thì người khác cũng giam lão. ác giả ác báo mà. CÓ như thế, lão trọc thúi mới sáng mắt ra.
Thiên Hải nghe tiếng thở dài của vị cao tăng bị xích phía trên mình. Nghe tiếng thở dài của vị cao tăng đó, Thiên Hải không khỏi lão lòng. Chàng buột miệng hỏi:
- Nhị vị tiền bối sao lại bị giam trong hang động này?
Bất Giới hoà thượng lên tiếng trước:
- Ta bị lão trọc thúi kia giam vào đây, còn lão thì bị sư đệ của lão giam. Thế mới nói, ông trời có mắt.
- A di đà phật. Sư đệ đừng giận bần tăng. Ta giam sư đệ vào bí động Thiên luân này cũng vì sư đệ mà thôi.
Bất Giới hoà thượng gầm lên:
- Lão hại ta thì có.
- A di đà phật. Bần tăng không hề có chút đố ky nào để hãm hại sư đệ cả. Chỉ vì sư đệ không giữ giới luật Phật môn, lại quá háo sắc, có thể gây ra những chuyện thị phi, nên sư huynh mới buộc giam sư đệ, để đệ có thời gian tu tính, sớm nhận ra chánh quả niết bàn.
Bất Giới hoà thượng gầm lên:
- Lão im cái miệng thúi của lão lại đi. Ta đâu có cần lão lo lắng như vậy.
Bất Giới hoà thượng rít giọng nói:
- Lão càng nói, ta càng thấy lão đáng nhận sự trừng phạt bị móc mắt và giam vào đây.
Mà tại sao lão cứ sống dai như vậy nhỉ? Người như lão hẳn phải sớm về chầu niết bàn rồi mới phải.
-A di đà phật. Sư huynh chưa về chầu Phật tổ, bởi nghiệp chướng còn quá nặng chưa trả hết được. Khi nào hết nghiệp chướng, tự khắc bần tăng sẽ viên tịch về chầu trời.
Bất Giới hoà thượng buông một tiếng thở dài:
- Ta nghe lão nói mà muốn nôn mửa, nhưng cũng tội nghiệp cho lão đó.
Bất Giới hoà thượng ngưng nói một lúc rồi hỏi Thiên Hải:
- Tại sao ngươi bị tên Tri Giới hoà thượng kia giam vào trong này vậy?
- Vãn bối bị Tri Giới hoà thượng hiểu lầm.
- Hắn hiểu lầm ngươi điều gì?
- Tri Giới hoà thượng nghĩ vãn bối đổi báu vật mà người ta uỷ thác cho vãn

bối đem đến cho Giác Chân đại sư Phương trượng chùa Thiếu Lâm.
Thiên Hải nói xong, bật cười, trong khi vị cao tăng bị xích lại niệm phật hiệu:
- A di đà phật...
Bất Giới hoà thượng nói:
- Sao tiểu tử cười? Ngươi cười cái gì? BỘ bị giam, ngươi hết hy vọng sống rồi hay sao mà cười như vậy?
- Vãn bối không hết hy vọng sống đâu, nhưng nghĩ lại chuyện này, quả là không thể nhịn cười nổi. Càng nghĩ, càng thấy tiền bối nói không sai về các hoà thượng của Thiếu Lâm tự.
Ta nói thì chẳng bao giờ sai rồi. Ngươi nghe tiểu tử nói chứ, hoà thượng thúi.
Bất Giới hoà thượng lại nhìn Thiên Hải, cao hứng nói:
- Tiểu tử! Nếu ngươi nói cho ta nghe câu chuyện cười của ngươi thì ta sẽ truyền cho ngươi một thứ thần công cực kỳ lợi hại. Với thần công của ta, ngươi có thể trở thành vua trong hậu cung đó.
Thiên Hải cau mày hỏi:
- Thần công của tiền bối là thần công gì mà lợi hại quá vậy?
- Thần công của ta có tên là "Tục hoàng công", hay lắm. Ta bị lũ trọc Thiếu Lâm giam Ở đây suốt hai mươi năm, buồn bực quá mới chế tạo ra thứ võ công có một không hai này.
- Thần công của tiền bối có thể giúp vãn bối trở lại bình thường được không?
- Chuyện đó thì ta không chắc, nhưng thử học thần công của ta, chắc chắn ngươi sẽ có lợi Ta rất muốn nghe câu chuyện cười của ngươi.
- Vãn bối không tiếc lời với tiền bối đâu. CÓ bao giờ tiền bối nghe người ta nói, hay biết đến một lão già lưng thì khòm, chân đi không vững phải chống gậy, mắt mở không lên, lỗ tai thì điếc đặc chẳng nghe được gì, thế mà được một mỹ nữ đẹp nhất Bách Hoa lầu để mắt trao trâm giao tình.
- Lão già đó là ai vậy?
- Nói ra sợ tiền bối không tin, nhưng lão già đó là Giác Chân Phương trượng Thiếu Lâm tự.
Bất Giới hoà thượng bật cười vang động cả cổ động Thiên Luân. Trong tiếu ngạo của Bất Giới hoà thượng ngập tràn nội lực, khiến cho cả toà động ngỡ như rung mình, bụi đã ào ạt trút xuống. Lão vừa cười, vừa nói:
- Tiểu tử! Nói cho lão phu nghe. Ta nghe lọt lỗ tai, sẽ truy truyền cho ngươi nửa phần nội lực.
- Tại sao tiền bối lại có nhã ý đó?
- Bởi vì chuyện Giác Chân đại sư, ta thích nghe lắm.
Trong khi Bất Giới hoà thượng phấn khích nói thì vị cao tăng lại niệm phật

hiệu:
- A di đà phật.
Bất Giới hoà thượng dời mắt về phía vị cao tăng Thiếu Lâm.
- Hoà thượng thúi, nghe tiểu tử này kể chuyện lão Giác Chân kìa.
Thốt dứt câu, Bất Giới hoà thượng lại cất tiếng cười sang sảng, gã cười với sự hê hả tột cùng.
Vị cao tăng chờ cho Bất Giới hoà thượng dứt tràng tiếu ngạo, mới lên tiếng:
- Bất Giới hoà thượng!
- Hoà thượng thúi muốn nói gì?
- A di đà phật. Bần tăng hỏi ngươi có giữ lời với vị thí chủ kia không?
- Hừ! Bất Giới hoà thượng ta nói là giữ lời, chứ không như lũ đầu trọc Thiếu Lâm của lão đâu - A di đà phật. Nếu Bất Giới hoà thượng giữ lời với thí chủ, thì bần tăng cũng có phần dành cho tiểu thí chủ đó, nếu nghe lọt lỗ tai.
Cặp mắt sát thần của Bất Giới hoà thượng chớp lên tục, rồi cất tiếng ôn hoà:
- Hoà thượng thúi định cho tiểu tử kia món quà gì?
- Món quà bần tăng cho tiểu thí chủ kia, hẳn nhiều hơn phần của Bất Giới hoà thượng.
- Lão hoà thượng thúi chắc chứ?
- A di đà phật. Kẻ xuất gia chẳng bao giờ nói hai lời.
Bất Giới hoà thượng nhìn lại Thiên Hải:
- Tiểu tử! Không chừng ngươi vào cổ động này đã may mắn gặp kỳ duyên rồi đó.
Ngươi kể cho ta và lão hoà thượng thúi kia chuyện Giác Chân đại sư đi.
Thiên Hải mỉm cười với những ý nghĩ, suy diễn của mình. Chàng chậm rãi thuật lại những chuyện mình nhận giao ước với Minh Nguyệt, đem cành trâm đến Thiếu Lâm giao tận tay Giác Chân đại sư. Thiên Hải kể theo lối suy nghĩ của mình.
Chàng kể đến đâu, Bất Giới hoà thượng cười to đến đấy. Thiên Hải nghe Bất Giới hoà thượng cười, những tưởng lão có thể bị đứt ruột, hoặc trang tiếu ngạo của lão có thể khiến cho toà cổ động sụp xuống.
Thiên Hải kể xong, buông một tiếng thở dài:
- Vãn bối không biết lão Giác Chân đại sư lọm khọm kia làm thế nào mà được một mỹ nữ Ở "Bách Hoa lầu" lưu tâm tặng trâm. Chuyện như thế, có nói ra tiền bối cũng không tin.
Bất Giới hoà thượng bật cười khăng khắc. Lão vừa cười, vừa nói:
- Ta tin tiểu tử... Ta tin tiểu tử... Trên không nghiêm, dưới mới loạn. Nghiệp quả của lão Giác Chân gây ra quá lớn, Thiếu Lâm khó có thể đứng vững trên đỉnh Thiên sơn này.
Bất Giới hoà thượng nhìn về phía vị cao tăng:
- Hoà thượng thúi nghe tiểu tử kể rồi chứ. Ta thật không ngờ, không ngờ

một Phương trượng Thiếu Lâm, chức cao vọng trọng, lúc nào cũng định tâm, định thân để tu học giới qui phật môn thoát vòng sinh tử, lại là một kẻ trăng hoa, lăng loàn. Thúi thật rồi... Thúi thật rồi.
- A di đà phật.
Sau tiếng niệm phật hiệu, vị cao tăng buông tiếng thở dài rồi nghiêm giọng nói:
- Bất Giới hoà thượng! Chuyện của tiểu thí chủ kia bần tăng nghe rất lọt hai lỗ tai. Để giữ lời hứa, bần tăng và ngươi cùng phối hợp nội lực, cách không truyền khí để trục chất độc "Nhục tán" trong nội thể của tiểu thí chủ.
- Cách không truyền khí à?
- A di đà phật. Bất Giới là một đại cao thủ của phật môn, bần tăng thiết nghĩ ngươi có thể làm được chuyện đó, chỉ cần hoà thượng toàn tâm toàn ý.
- Làm như vậy, ta sẽ bị tổn hao chân nguyên vô cùng.
- Nếu không dùng cách đó thì ngươi đâu thể thực hiện được lời hứa của ngươi với tiểu thí chủ kia. Bị giam suốt hai mươi năm trong cổ động này, ngươi chưa một lần nào hả hê như lần này mà.
Bất Giới hoà thượng gằn giọng nói:
- Hoà thượng thúi đừng nhiều lời. Lão đã đề nghị, ta sẵn sàng chấp nhận chiều theo ý của lão.
Bất Giới hoà thượng vừa thốt dứt câu thì Thiên Hải nghe tiếng nổi vi vu như tiếng muỗi kêu.
- A di đà phật. Bần tăng vừa vận công phối hợp với Bất Giới hoà thượng trục xuất độc "Nhục tán" trong nội thể thí chủ, vừa đọc khẩu quyết "Dịch cân kinh". Thí chủ theo đó mà vận hành chân ngươi nguyên khí.
Thiên Hải ngơ ngác bởi thuật truyền âm nhập mật của vị cao tăng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì lại nghe Bất Giới hoà thượng nói:
- Hoà thượng thúi! Lão sẵn sàng chưa?
- Bần tăng đã sẵn sàng.
Lời của vị cao tăng vừa dứt thì Thiên Hải thấy từ hai phía có hai vầng hào quang, một xanh một đỏ chụp đến thiên đỉnh mình. Đầu chàng bất giác nóng hổi.
Cùng lúc Thiên Hải tiếp nhận hai luồng hào quang của Bất Giới hoà thượng và vị cao tăng kia thì tiếng truyền âm nhập mật lại rót vào tai chàng.
"Mở bách hội, lưu chuyển qua thiếu khất, đến thượng môn qua thận du, quỉ nạp đan điền... khai thông nhâm đốc".
Thiên Hải chẳng kịp nghĩ, mà cứ theo khẩu quyết của vị cao tăng truyền thụ dẫn lưu khí lực Lúc đầu chàng còn lúng túng, cảm nhận hai luồng khí công của Bất Giới hoà thượng và vị cao tăng chạy loạn khiến cho trong kinh mạch như thể có lửa đốt hoặc nhức nhối, nhưng càng lúc thì sự dẫn lưu của chàng đã thành thục, hướng được hai luồng khí công kia hoà làm một, lưu chuyển

linh hoạt trong nội thể mình.
Khi Thiên Hải qui tụ chân ngươi thần khí vào đan điền, cảm thấy như có sức mạnh kỳ lạ, đồng thời thần trí vô cùng sáng suốt. Chàng lưu dẫn chân ngươi nguyên khí đến hai đại huyệt sinh tử huyền quan nhâm đốc. Đến lúc này mới có chuyện xảy ra. Thiên Hải có cảm giác khí công bị chận lại, bởi một bức tường kiên cố, không sao phá vỡ được.
Chàng cố công phá bức tường vô hình kia, nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu, bởi sự ngăn chặn kỳ lạ nơi hai tử huyệt sinh tử huyền quan. Trong lúc công phá sinh tử huyền quan. Thiên Hải không ngờ toàn thân mình đã xuất hiện một màn kiếm khí càn khôn hộ thể, đồng thời trục luôn chất độc Nhục tán qua đường lỗ chân lông.
Nội lực do Bất Giới hoà thượng và vi cao tăng truyền sang càng lúc càng dồn vào đan điền Thiên Hải. Mới đầu, Thiên Hải còn cảm thấy không có gì, còn khả dĩ chịu đựng được, nhưng càng về sau thì đan điền của chàng tựa một cái túi chứa chân ngươi càng lúc càng căng cứng, mà miệng túi thì bị hít chặt bởi bức tường kiên cố ngăn của sinh tử huyền quan không chịu cho thoát. Thiên Hải giờ cảm thấy bực bội vô cùng với cảm giác trong đan điền như có hoả diệm sơn bùng cháy, chỉ chực nổ tung.
Thiên Hải nghe tiếng truyền âm nhập mật của vị cao tăng Thiếu Lâm.
- Tiểu thí chủ! Ngươi phải tập trung tinh thần, trí lực, bằng mọi giá dẫn lưu chân ngươi của bần tăng và Bất Giới hoà thượng khai thông sinh tử huyền quan. Nếu không, thí chủ sẽ bị tẩu hoả nhập ma.
Nghe vị cao tăng Thiếu Lâm thốt ra câu này, Thiên hải càng cố gắng dẫn lưu khí công công phá sinh tử huyền quan, nhưng càng cố gắng chừng nào thì càng nhận ra sự bế tắc chừng ấy. Nội thể Thiên Hải lúc này tựa một cánh cung căng hết cỡ, nếu không buông sẽ đứt.
Chính vào lúc Thiên Hải gần như đứng trong cảnh giới tử thần có thể tẩu hoả nhập ma thì những bước chân rầm rập từ bên ngoài vọng tới.
Theo quán tính, Thiên Hải trừng mắt nhìn về phía cửa cổ động rồi bất thình lình rú lên một tiếng, dồn tất cả nội lực quay ngược lại mệnh môn, thi triển kiếm pháp Thượng Ngươi thoát ra từ hai ngón chỉ của Thiên Hải chụp thẳng về phía cửa cổ động.
Những âm thanh nghe tựa bảo đao, bảo kiếm chém vào những thân chuối đổ xuống bình bịch.
Vị cao tăng buột miệng niệm phật hiệu:
- A di đà phật.
Cùng với tiếng niệm phật hiệu, vị cao tăng thu hồi chân khí cùng lúc với Bất Giới hoà thượng. Cả hai im lặng không nói tiếng nào, trong khi Thiên Hải chỏm tay nhỏm người ngồi lên. Trục được nhục tán thoát được cảnh phế nhân, Thiên Hải như người chết được cải tử hoàn sinh, reo lên:

- Nhị vị tiền bối! Tiểu bối đã trục được độc công và trở lại bình thường rồi.
Thiên Hải vuốt ngực mình, rồi mới quỳ xuống hành đại lễ đối với Bất Giác hoà thượng và vị cao tăng Thiếu Lâm.
- Thiên Hải thành tâm đa tạ nhị vị tiền bối.
Vị cao tăng chậm rãi niệm phật hiệu:
- A di đà phật.
Bất Giới hoà thượng thì nói khác.
- Tiểu tử! Nội thể của ngươi có tà khí quái dị vô cùng. Tà khí đó vô cùng quái dị mà kỳ lạ. Ngươi phải cẩn trọng.
Thoát khỏi cảnh phế nhân, Thiên Hải phấn khích nói:
- vãn bối đã được hồi phục, giờ sẽ giải phóng nhị vị tiền bối thoát cảnh giam cầm này.
Vị cao tăng lên tiếng.
- A di đà phật. Tấm lòng của tiểu thí chủ, bần tăng và Bất Giới sư đệ vô cùng cảm kích. Nhưng thí chủ hãy đi đi, đừng bận tâm đến bần tăng và Bất Giới sư đệ.
Thiên Hải ngơ ngác bởi câu nói này của vị cao tăng. Chàng chưa kịp hỏi thì Bất Giới hoà thượng đã lên tiếng:
- Tiểu tử! Ngươi đừng nghe hoà thượng thúi đó nói. Hãy tìm cách...
Vị cao tăng Thiếu Lâm cướp lời Bất Giới hoà thượng:
- A di đà phật. Tuệ Thông! Trong cổ động này, sư đệ sớm tìm được con đường chánh quả, không nên rời khỏi đây.
- Ta không nghe hoà thượng thúi nói đâu. Ta muốn rời khỏi cổ động này lâu lắm rồi.
Y nhìn lại Thiên Hải.
- Tiểu tử! Ngươi đã được nhận nội lực của ta và lão hoà thượng thúi kia, thay vì lạy tạ ơn thì hãy mau phá huỷ hai sợi xích kim cương này cho ta.
- Vãn bối sẽ giải phóng cho tiền bối.
- A di đà phật. Bần tăng thỉnh cầu thí chủ đừng làm vậy.
Thiên Hải bất giác lúng túng, khi nghe hai người đối đáp nhau. Chàng không biết phải nên theo ý người nào. Thiên Hải gãi đầu suy tính.
chàng bước đến gần vị cao tăng, từ tốn nói:
- Đại sư! Vãn bối đã được tự do, do sự may mắn được đại sư và Bất Giới hoà thượng tiền bối truyền nội công trục nhục tán, chẳng lẽ giờ lại khoanh tay thờ Ơ trước sự tình của hai vị sao?
- A di đà phật. Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông phải lưu lại cố động này. Y có bị giam Ở đây thì mới có thể thành chánh quả và chúng sinh không bị vạ lây.
Thiên Hải mím môi thở dài:
- Nhưng vãn bối đã được Tuệ Thông đại sư ra ơn, giờ phải trả ơn cho người.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông lên tiếng:
- Tiểu tử! Ngươi đừng nghe lão hoà thượng thúi đó nói. Nếu lão có tài có đức thì đâu bị giam vào trong này với ta. Lão chỉ là kẻ cứng ngắt, ương ngạnh mà thôi. Suy nghĩ của ngươi mới đúng là của bậc hảo hán đinh thiên lập địa.
- A di đà phật.
Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông thét lên:
- Lão nói mãi cũng vậy mà. Đừng nói nữa, có được không. Tiểu tử! Hãy đến đây, nghe ta nói nè.
Thiên Hải quay lại dừng trước mặt Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Tiểu tử! Hãy đến đây, nghe ta nói nè.
Thiên Hải quay lại đứng trước mặt Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Chàng không khỏi nao lòng, khi nhận ra tấm thân khô đét, gầy gộc của Bất Giới hoà thượng. Tứ chi của lão đều bị xiềng xích, qua hai mươi năm nên cổ tay và cổ chân đều bị phồng rộp, nổi ghẻ chảy nước vàng.
Thiên Hải lắc đầu.
- Tiền bối! Người bị khốn khổ như vậy à?
Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:
- Cũng tại cái lão hoà thượng thúi tha kia mà lão phu mới ra nông nỗi này.
- Vãn bối sẽ giải phóng cho lão tiền bối.
- Ta muốn như vậy từ lâu rồi, nhưng không có cách gì bứt dứt được bốn sợi xích của lũ trọc Thiếu Lâm.
- Để vãn bối.
Thiên Hải nói dứt câu, vận công bứt xích, nhưng lúc này mới nhận ra sự rắn chắc của bốn sợi xích đó.
Lão tăng niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Bất Giới hoà thượng nói:
- Tiểu tử chỉ có mỗi một cách giải phóng cho ta mà thôi, đó là phải tìm cho được chiếc Chìa khoá trong túi lão Tri Giới hoà thượng.
Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông im tiếng rồi nhỏ giọng nói:
- Ta sẽ truyền thụ "Tục hoàng công" cho ngươi, chỉ cần ngươi hứa với ta sẽ giải phóng cho ta.
- Vãn bối đã hứa thì phải làm cho bằng được.
- Tốt lắm... Tốt lắm...
Lão vỗ vai Thiên Hải...
- Lão phu biết ngươi là kẻ chính nhân quân tử, không bao giờ nói hai lời.
Lão thốt dứt câu, ghé miệng vào tai Thiên Hải nói nhỏ khẩu huyết "Tục hoàng công". Nghe lão nói khẩu quyết đó, Thiên Hải bất giác cất tiếng cười khăng khắc.

Chàng vừa cười vừa nói:
- Tục hoàng công lạ như vậy à? - Lạ chứ sao... Chỉ có ngươi ta mới truyền thụ đó. ê!
Đây là tâm huyết của lão phu. Lão phu nói cho ngươi biết, với Tục hoàng công thì ngươi có thể di chuyển huyệt đạo dễ dàng khiến cho người ta không ngờ được, thứ hai là có thể hoá giải mọi thế yểm bế huyệt của bất cứ người nào.
Lão cười khảy nói:
- Lão phu bị hoà thượng thúi kia điểm huyệt mới ra nông nỗi này. Chính vì thế mà không tiếc bỏ ra tâm huyết để chế tác Tục hoàng công. Tiểu tử may mắn mới được lão phu truyền thụ đó.
- Vãn bối sẽ sử dụng tục hoàng công theo đúng đạo trời.
- Lão phu không cần biết ngươi sử dụng tuyệt thế công phu của ta như thế nào.
Nhưng trước tiên, ngươi phải tìm cách giải phóng ta ra khỏi cố động ôn dịch này.
- Vãn bối sẽ cố gắng hết cách.
Thiên Hải nheo mày suy nghĩ rồi sực nhớ đến ngọn trủy thủ của lão Ngươn Nhi.
- Vãn bối có cách rồi.
Bất Giới hoà thượng Tuệ Không phấn khích nói:
- Tiểu tử! Ngươi có cách gì?
Thiên Hải cúi xuống rút ngọn trủy thủ giấu trong ống giày. Thấy ngọn trủy thủ của Thiên Hải, Bất Giới hoà thượng Tuệ Không buông một tiếng thở dài, lắc đầu ngao ngán roi nói:
- Tiểu tử dụng ngọn trủy thủ đó để chặt đứt xích xiềng lão phu à?
- Vãn bối sẽ thử loại truỷthủ này.
- Tưởng cách gì chứ, cách đó ngươi làm lão phu thất vọng quá.
- Sao tiền bối lại thất vọng?
- Nếu bốn sợi dây xích xiềng lão phu là những sợi dây xích tầm thường mà đao kiếm có thể chặt đứt thì lão phu đã không chịu bị giam Ở đây suốt hai mươi năm.
Bất Giới hoà thượng buông tiếng thở dài nói tiếp:
- Bốn sợi dây xích của lão phu không tầm thường như tiểu tử nghĩ đâu.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Ngọn trủy thủ của vãn bối cũng không tầm thường như tiền bối tưởng đâu.
- Ngươi xem thử rồi biết.
Thiên Hải gật đầu. Chàng thủ ngọn trủy thủ rồi vận công, dụng luôn đến tám thành nội lực vừa mới được Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng và vị cao tăng kia truyền thụ, thét lớn một tiếng, chém vào sợi xích.

Keng...
Lửa bắn tung toé.
Sợi xích đứt đôi nhưng lưỡi ngọn truỷ thủ cũng bị mẻ một miếng to.
Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông nhìn sững Thiên Hải.
- Lợi hại thật! Binh khí của tiểu tử quả là có một không hai trên đời này đó. Hãy giúp lão phu đào thoát khỏi cổ động này.
- Tiền bối yên tâm. Vãn bối đã quyết thì phải làm cho bằng được.
vị Cao tăng lên tiếng:
- A di đà phật. Thí chủ hãy dừng tay.
Bất Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải, lắc đầu:
- Quân tử đại trượng phu, nhất ngôn phát xuất tứ mã nan truy, ngươi không thể rút lời được Đừng nghe lão hoà thượng thúi đó nói. Hãy nghe lão phu... Đây là kỳ duyên của ngươi đó.
Thiên Hải nhìn Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đại sư.
- Tiền bối...
Chàng ngập ngừng, Bất Giới hoà thượng nói:
- CÓ điều gì khó khăn, tiểu tử cứ nói ra, lão phu sẽ giúp cho ngươi.
Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đại sư.
- Tiền bối phải hứa với vãn bối một điều.
- Điều gì, lão phu cũng hứa mà. Tiểu tử nói đi.
- Nếu tiền bối được tự do thì không được ôm hận với Thiếu Lâm. Mọi ân oán giữa người với Thiếu Lâm coi như đã hoá giải.
- Ơ - Tiền bối không hứa thì vãn bối...
- Hê! Lão phu hứa... Lão phu hứa.
- Nếu tiền bối không giữ lời hứa thì sao?
Nếu lão phu không giữ lời hứa thì trời tru đất diệt, hoặc biến thành con rùa rụt cổ.
- Tiền bối đã thốt ra lời thề độc rồi đấy nhé.
- Hê! Lão phu đã thề rồi đó.
Thiên Hải mỉm cười:
- Vãn bối sẽ là người chứng kiến lời thề của lão tiền bối.
Chàng nói xong, vung ngọn trủy thủ chém xả vào những sợi xích còn lại.
Keng... Keng... Keng...
Chém đến sợi xích thứ tư thì ngọn trủy thủ bị gãy làm đôi. Lưỡi trủy thủ bay vụt ghim sâu vào vách đá.
Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông bị giải phóng khỏi bốn sợi xích xiềng lão suốt hai mươi năm. Quá dỗi phấn khích, lão nhìn những chiếc vòng xích còn lại trên cổ tay mình, ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười, vừa nói:
- ông trời còn để mắt tới lão phu... Còn nghĩ tới lão phu. Ha ha... Ta đã được tự do rồi. Ta đã được giải thoát rồi.

Tràng cười tiếu ngạo của Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông vừa sảng khoái, vừa tiềm ẩn sự cao ngạo vốn có Ở những đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, nên khi đập vào thính nhĩ của Thiên Hải, khiến chàng phải rùng mình, nghĩ thầm:
"Mình có phạm vào sai lầm, khi giải thoát cho lão tiền này không?"

Hồi 22
Thiếu Lâm nhuộm máu

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông định thần nhãn xanh rờn về phía vị cao tăng Thiếu Lâm, gằn giọng nói:
- Hai mươi năm nay, ta đã ôm hận chịu cảnh xiềng xích trong cổ động này, giờ là lúc ta trả hận Giác Chân hoà thượng thúi.
Bất Giới hoà thượng thốt dứt câu thì vị cao tăng niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Nghiệp chướng của bần tăng, bần tăng phải nhận. Bần tăng chỉ mong Tuệ Thông sư đệ sớm quay đầu nhìn về nẻo chính.
- Ta là nghiệp chướng của lão đó.
Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng vừa nói, vừa dấn đến một bộ. Thiên Hải hốt hoảng lách người chặn ngang trước mặt Bất Giới hoà thượng, chàng khoát tay, nói:
- Tiền bối quên lời hứa với vãn bối rồi ư?
Bất Giới hoà thượng nghiến răng nói:
- Ta hận lão hoà thượng thúi Giác Chân này.
Nghe Bất Giới hoà thượng nói, Thiên Hải quay lại nhìn vị cao tăng.
- Đại sư là Giác Chân Phương trượng?
Bất Giới hoà thượng chỉ vị cao tăng:
- Chính lão hoà thượng thúi đó. Lão đã bắt ta giam vào trong cổ động này. Giờ lão phu phải trả hận.
Thiên Hải nhìn lại Bất Giới hoà thượng:
- Tiền bối vừa mới hứa với vãn bối, sao lại sớm quên lời vậy?
Bất Giới hoà thượng lắc đầu, khiến cho tóc lão xổ bung ra trông tợ quái nhân. Lão nghiến răng nói:
- Ta hận lão thấu xương, thấu tuỷ... Chỉ vì lão Giác Chân hoà thượng thúi này, mà ta bị giam trong cổ động này suốt hai mươi năm.
Chỉ Giác Chân đại sư, Bất Giới hoà thượng thét lên:
- Được tự do, ta chỉ muốn ăn tươi nuốt sống lão mà thôi.
- A di đà phật. Tuệ Thông sư đệ đã hận bần tăng thì cứ trút sự oán hận đó lên bần tăng. Còn tuyệt nhiên phải giữ lời hứa với vị tiểu thí chủ kia, phải giải toả mọi oán thù với Thiếu Lâm.
Thiên Hải cau mày lên tiếng:
- Tiền bối đã hứa với vãn bối thì phải giữ lời, không được hại bất cứ vị cao

tăng nào của Thiếu Lâm. Lời thề trời tru đất diệt hoặc biến thành còn rùa rút cổ của tiền bối còn văngvẳngtrongtai vãn bối.
Bất Giới hoà thượng nghiến răng ken két.
- Tiểu tử! Ngươi có biết ta hận lão hoà thượng thúi Giác Chân này như thế nào không?
- Dù tiền bối có hận đến mức nào cũng phải giữ lời hứa của mình với vãn bối. CÓ như thế, vãn bối mới tâm phục khẩu phục mà không dám đắc tội với người.
Bất Giới hoà thượng trừng mắt nhìn Thiên Hải.
- Tiểu tử nói vậy có ý gì?
Thiên Hải nghiêm giọng:
- Nếu tiền bối không giữ lời hứa với vãn bối thì Thiên Hải buộc phải mạo phạm với người thôi.
- Ngươi...
Thiên Hải ôm quyền:
- Kẻ trượng phu nói là làm. Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, tiền bối đã dạy cho vãn bối điều đó.
Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông buông một tiếng thở dài rồi gằn giọng nói:
- Tiểu tử muốn ngăn cản ta?
- vãn bối chỉ muốn tiền bối là giữ chữ tín thôi.
- Nếu lão phu giết ngươi thì lời hứa của lão phu xem như không có chứ.
- Hê! Vãn bối đâu có chịu như vậy. Đã hứa thì phải giữ lời thôi.
Bất Giới hoà thượng "hừ" nhạt một tiếng rồi gay gắt nói:
- Ta hứa với tiểu tử là không lấy mạng bọn trọc Thiếu Lâm, chứ không hề nói sẽ không giết ngươi.
- Đúng.
- Nếu lão phu giết ngươi rồi thì đâu còn ai để ta giữ lời hứa đó.
Thiên Hải ngây người, bởi câu nói trắng trợn của Bất Giới hoà thượng.
Chàng nghĩ thầm:
"Lão tiền bối này đã bị sự oán hờn cho mất lý trí, nên lúc nào cũng đòi lấy mạng các vị cao tăng để trả thừ .
Thiên Hải cau mày, xoa trán nói:
- Tiền bối nói rất đúng. Nhưng chỉ khi nào tiền bối giết được Thiên Hải thì mới hoá giải lời thề của mình. Bằng như ngược lại thì sẽ bị trời tru đất diệt, hoặc biến thành con rùa rút cổ.
Bất Giới hoà thượng gật đầu.
- Được lắm. Sau ba ngày nữa, ta sẽ lấy mạng ngươi rồi tính sổ với lão già Giác Chân hoà thượng thúi kia.
- A di đà phật. Oan nghiệt... Oan nghiệt.
Nhìn Giác Chân đại sư, Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông gằn giọng nói:

- Nghiệp chướng mà lão gieo thì lão phải nhận.
Bất Giới hoà thượng nói xong, quay bước thi triển khinh thuật siêu phàm thoát về phía cửa động. Bất Giới hoà thượng đi rồi. Thiên Hải mới thở phào một tiếng. Chàng nhìn lại Giác Chân đại sư, quỳ xuống hành đại lễ.
- Đại sư! Vãn bối đã mạo phạm buông lời bất kính, mong đại sư miễn thứ.
- A di đà phật. Bần tăng không trách tiểu thí chủ. Chẳng qua vì tiểu thí chủ không biết mà nhầm lẫn, nên mới hiểu lầm cho bần tăng.
- Vãn bối hổ thẹn vô cùng, khi nghĩ tới những điều bất kính đã thốt ra với đại sư.
- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... Bần tăng hiểu thí chủ mới thầm truyền Dịch cân kinh củ a phật gia và không ngại truyền nội lực củ a mình cho thí chủ.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Đại sư để vãn bối mở xích giải phóng cho người.
- Bần tăng không có bị xiềng xích như Bất Giới hoà thượng, nhưng lúc này bần tăng xem như đã tự phế bỏ võ công của mình.
Thiên Hải bước đến:
- Đại sư! Sao đại sư lại tự phế bỏ võ công của mình?
Giác Chân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:
- A di đà phật. Bần tăng đã bị Tri Giới sư đệ không chế, buộc phải dụng thủ pháp bế huyệt của phật môn phong toả đan điền, và móc mắt đưa vào đây, chủ đích để canh giữ Bất Giới hoà thượng. Một khi bần tăng dụng công lực thì xem như tự phế bỏ võ công của mình.
Giác Chân đại sư mỉm cười, nói tiếp:
- Khi nghe thí chủ nói, bần tăng biết thí chủ được Diệp Tùng tôn giá giao trọng trách đem kiếm phổ Thượng Ngươn qui nạp Thiếu Lâm. Giọng nói của thí chủ, bần tăng nghĩ có thể nhờ thí chủ giúp khôi phục lại cương lĩnh Thiếu Lâm, nên không ngại sẽ bị phế bỏ võ công mà truyền Dịch cân kinh cho thí chủ.
- Vãn bối sẽ khôi phục lại cương lĩnh của Thiếu Lâm tự.
- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... CÓ như vậy bần tăng mới yên tâm.
- Đại sư! Hẳn hiện giờ Tri Giới hoà thượng là người cầm trịch Thiếu Lâm tự?
- A di đà phật. Tri Giới sư đệ vì hám quyền, hám tước mà bất kể thủ đoạn. âu đây cũng là nghiệp quả của Thiếu Lâm. Xét cho cùng, Thiếu Lâm dù là cửa phật môn, nhưng vẫn không thoát khỏi ngũ cảnh và vòng sinh tử luân hồi của cảnh giới nhân sinh.
- vãn bối sẽ cố gắng lập lại cương lĩnh của đại sư. Nhưng Tri Giới đã nắm quyền rồi, còn chưa thụ phong chức vị Phương Trượng. Phải chăng Tri Giới hoà thượng còn chờ đại sư viên mãn?

- ĐÓ là giới qui phật môn do những tiền nhân đề ra. Đã mấy trăm năm nay, không ai được cải sửa qui giới.
- Hoá ra là vậy. Thảo nào Tri Giới hoà thượng mới đưa một lão già lọm khọm, đi không vững, bước không nổi thế đại sư. Y rất muốn lão già kia viên tịch để thay đại sư.
- A di đà phật. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Bần tăng không màng đến chức vị Phương trượng chưởng môn, nhưng cũng không thể khoanh tay toạ thị nhìn Thiếu Lâm suy tàn. Bần tăng nhờ thí chủ.
- Vãn bối sẽ hết lòng vì đại sư.
Thiên Hải đỡ Giác Chân đại sư đứng lên.
- Vãn bối đưa đại sư ra ngoài nhé?
- A di đà phật. Thí chủ hãy đưa bần tăng đến thẳng Đại Hồng bảo điện.
- Thưa vâng.
Thiên Hải dìu Giác Chân đại sư rời cổ động. Chàng không ngờ chỉ mới vào cổ động thôi thế mà đã qua hết một ngày một đêm. Khi hai người ra khỏi cố động thì nắng chiều cũng sụp tắt, chỉ còn lại chút ánh hoàng hôn Ở chân trời phía tây.
Thiên Hải giật mình, khi thấy hai xác hoà thượng bị chém đứt đầu nằm ngưỡng cửa cổ động. Chàng nheo mày nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông lại không giữ lời".
Vừa nghĩ, Thiên Hải vừa trố mắt quan sát vết chém. NÓ quá bén như thể có lưỡi kiếm vô hình lia ngang, tạo ra cái chết bất ngờ khiến hai vị cao tăng Thiếu Lâm chết mà chẳng kịp nhắm mắt. Chàng sực nhớ lại lúc mình nhận công lực của Giác Chân đại sư và Bất Giới hoà thượng trong lúc bực bội khó chịu đã phát tác kiếm khí.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ đây là kiệt tác càn khôn kiếm khí của mình ư?" Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải dừng bước, buông tiếng thở dài.
Giác Chân đại sư hỏi:
- Thí chủ đã thấy gì mà thở dài vậy?
Thiên Hải bối rối, nhưng không dám nói sự thật. Chàng từ tốn đáp lời:
- Vãn bối thở dài, bởi nhận ra cõi nhân sinh này quá phù phiếm.
- A di đà phật. Thiện tai... Thiện tai.
Thiên Hải dìu Giác Chân đại sư đi tiếp. Cái chết của hai vị cao tăng vẫn lẩn quẩn trong tâm trí chàng. Khi dìu đại sư xuống đến khu Đại Hồng bảo điện, Thiên Hải sững sờ Trước Đại Hồng bảo điện là xác chết ngổn ngang của các cao tăng Thiếu Lâm. Mỗi người nằm chết trong một tư thế khác nhau, nhưng tất cả đều mở mắt trừng trừng, như thể đón nhận một cái chết quá nhanh, quá bất ngờ và tàn nhẫn. Thiên Hải càng rợn người hơn, khi thấy xác chết của những vị cao tăng Thiếu Lâm người thì mất đầu, kẻ thì bị chặt ngang

thắt lưng, người thì bị chặt cả tứ chi, có kẻ thì bị chẻ đôi chẻ ba trông thật là khiếp đảm. Giác Chân đại sư chắp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật.
- Đại sư.
- Thí chủ... Bần tăng cảm nhận được khí lạnh của xác chết và ngửi cả mùi máu tanh.
Thí chủ hãy cho bần tăng biết, chuyện gì đã xảy ra.
- Vãn bối cũng không biết...
- Tất cả chư tăng Thiếu Lâm tự bị thảm sát, phải không?
- Gần như vậy.
Thiên Hải đếm được ba mươi xác chết của các cao tăng Thiếu Lâm tự.
Chàng cau mày, nghĩ thầm:
"Xuống tay sát tử một lúc ba mươi vị cao tăng Thiếu Lâm thì gã sát thủ này phải là một sát nhân chi vương, giết người chẳng gớm tay. Hành động như ác thú mất cả nhân tính làm người".
Nghĩ như thế, Thiên Hải buông một tiếng thở dài, nhỏ giọng nói với Giác Chân đại sư:
- Đại sư Vãn bối sẽ tìm ra hung thủ để báo lên người.
- A di đà phật. Đây đúng là hoạ nghiệp của Thiếu Lâm tự.
Giác Chân đại sư buông một tiếng thở dài.
Thiên Hải dìu lão tăng Thiếu Lâm đi vào Đại Hồng bảo điện. Chàng vừa đi, vừa quan sát xung quanh mình, nhưng tuyệt nhiên chẳng nhận ra xác của Tri Giới hoà thượng.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Thiếu Lâm gặp hoạ kiếp trùng trùng điệp như thế này, mà chẳng thấy Tri Giới hoà thượng đâu. Gã đã chạy chốn rồi ư. Đúng là con rùa rút cổ .
Hai người vào Đại Hồng bảo điện. Trong Đại Hồng bảo điện chỉ có mỗi một xác chết duy nhất nằm ngay trước bệ thờ Kim thân phật tổ Như Lai. Xác chết đó bị chém thành nhiều khúc trông thật là khủng khiếp, mặt vẫn còn quay về phía bệ thờ.
Thiên Hải nhìn xác chết từ phía sau nghĩ thầm.
"Tri Giới hoà thượng ư?" Nhưng khi chàng bước đến gần mới nhận ra kẻ chết không phải là Tri Giới hoà thượng, mà chính là lão già lọm khọm, mắt loà, tai điếc đã đóng giả Giác Chân đại sư.
Thiên Hải quay lại nói với Giác Chân đại sư:
- Đại sư Trong Đại Hồng bảo điện chỉ có một người chết. Người đó lại chính là kẻ đã đóng giả đại sư.
- A di đà phật.
Vị cao tăng Thiếu Lâm đứng thừ người ra trước bệ thờ phật tổ Như Lai.
Thiên Hải nói:

- Đại sư! Những vị cao tăng Thiếu Lâm chết vì kiếm hoặc đao, chứ không phải chết vì chưởng hay quyền.
- A di đà phật. Thí chủ nói họ chết bởi kiếm hoặc đao à?
- Thưa vâng. Những vị cao tăng chết bởi những nhát chém vô cùng tàn nhẫn.
- A di đà phật. Nếu họ chết bởi đao hoặc kiếm thì hẳn không phải do Bất Giới Tuệ Thông tạo sát nghiệp.
- Vãn bối cũng nghĩ như vậy. Thế thì ai đã tạo sát nghiệp máu chảy thịt rơi với Thiếu Lâm?
Thiên Hải vừa dứt lời thì từ ngoài Đại Hồng bảo điện, Tri Giới hoà thượng cùng với hai vị cao tăng và một đạo sĩ bước vào.
Thấy Thiên Hải và Giác Chân đại sư, Tri Giới hoà thượng hơi sững sờ.
Thiên Hải nhìn Tri Giới hoà thượng, từ tốn nói:
- Đại sư! Hẳn không ngờ tại hạ có thể quay ra khỏi cổ động cùng với Giác Chân đại sư thật ư?
Tri Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải chằm chằm, rồi nói:
- Hoá ra kẻ thủ ác với Thiếu Lâm lại chính là ngươi.
Thiên Hải khoát tay, trừng mắt nhìn Tri Giới hoà thượng:
- Hê! Cao tăng Thiếu Lâm đừng ngậm máu phun người chứ. Đại sư thừa biết ai là người ác thủ với Thiếu Lâm mà.
Giác Chân đại sư niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Tri Giới sư đệ không được đổ oan cho tiểu thí chủ đây.
- Phật môn suy vi rồi, suy vi rồi nên đại sư huynh mới thốt ra lời bênh vực cho gã.
Y nói xong, bật cười sang sảng, vừa cười vừa nói:
- Đại sư huynh Giác Chân binh gã sát thủ kia cũng phải thôi. Tri Giới này đau xót cho các sư huynh đệ của mình đã chết oan uổng. HỌ chết không nhắm mắt mà. HỌ chết vì đại sư huynh và cả tiểu tử kia.
Giác Chân chắp tay niệm phật môn:
- A di đà phật. Bần tăng... bần tăng chưa hỏi tội Tri Giới sư đệ, mà đã bị sư đệ vu oan giá hoạ.
Giác Chân đại sư nghiêm giọng nói:
- sư đệ hẳn tinh thông giới luật của Thiếu Lâm và ngũ giới của phật môn. Sư đệ mau rút lại lời nói của mình.
- Giác Chân sư huynh sợ Tri Giới này nói ra sự thật ư?
Tri Giới hoà thượng vừa nói, vừa lấy cây trâm Minh Nguyệt chìa đến trước.
- Nhị vị thúc thúc và Xung Hư đạo trưởng nhìn xem đây là vật gì?
Thiên Hải lên tiếng:
- ĐÓ là cây trâm nạm dạ minh châu, mà tại hạ nhận từ tay Minh Nguyệt tỷ tỷ, với trọng trách giao đến tận tay Giác Chân Phương trượng, nhưng đã bị Tri Giới hoà thượng lừa lấy khi mới đặt chân đến đây.

Tri Giới hoà thượng "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:
- Bần tăng vì sự trong sạch của Thiếu Lâm nên mới dụng tiểu xảo lấy vật chứng này trong tay ngươi. Tri Giới hoà thượng không ngờ đại sư huynh đường đường là một cao tăng Thiếu Lâm lại đi giao du với ma nữ, để kết bè, kết phái đưa sát thủ về Thiếu Lâm giết chư huynh đệ. Hẳn đại sư Giác Chân có ý muốn biến toà Thiếu Lâm này thành chốn phù hoa của yêu nữ. Ô uế Ô uế Hai vị cao tăng cau mày, buột miệng niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Thiên Hải cau mày bất nhẫn nói:
- Tri Giới hoà thượng lại nói năng càn rờ rồi. Hẳn là Tri Giới hoà thượng muốn hưởng mấy cái tát tai của tại hạ. Đường đường là một cao tăng, thế mà mở miệng muốn nói gì thì nói. Lời nói của Tri hoà thượng Thiên Hải này ngửi chẳng được, chứ đừng nói là nghe.
Tri hoà thượng "hừ" nhạt, nhìn Thiên Hải, nói:
- Lời nói chân chính của bần tăng, làm sao kẻ tiểu nhân tà đạo như ngươi có thể nghe được. Nhị vị sư thúc, Xung Hư đạo trưởng, chuyện đã rõ như ban ngày, bần tăng thỉnh cầu ba vị căn cứ theo giới qui của Thiếu Lâm mà hành xử phán tội hai người kia.
Lời vừa dứt trên miệng Tri Giới hoà thượng thì Thiên Hải thi triển thuật "Phi mà độn hình". Thuật "Phi ma độn hình" của chàng trước đây còn thấy bóng, nhưng nay đã được nhận công lực cao thâm của Giác Chân đại sư và Bất Giới hoà thượng thì đã khác hẳn trước. Thiên Hải vừa lắc vai thì chớp mắt đã lướt đến bên Tri Giới hoà thượng. Vốn đã có thành kiến đó ky với Tri Giới hoà thượng, bởi vì lão cho uống Nhục tán, tưởng đâu thành kẻ phế nhân, nên Thiên Hải thẳng tay tát luôn một lúc mười cái tát vào hai bên má Tri hoà thượng mà tuyệt nhiên lão chẳng hề có phản ứng gì kịp để ngăn đỡ.
Bốp... Bốp... Bốp... Bốp...
Tri Giới hoà thượng nhận đủ mười cái tát, mắt nảy đom đóm té ngồi dưới đất. Khi gã tru tréo rống lên thì Thiên Hải đã quay lại chỗ cũ.
- Sát nhân! Sát nhân Thiên Hải cướp lời Tri Giới hoà thượng.
- Tại hạ chưa cắt lưỡi Tri Giới hoà thượng là may rồi đó. Nếu còn phun ra những lời nói khinh miệt, ngậm máu phun người thì đừng trách tại hạ.
Hai vị cao tăng Thiếu Lâm niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Thí chủ quá xem thường Thiếu Lâm tự của phật môn rồi.
- Tri Giới hoà thượng nói càn thì phải trừng trị gã.
Giác Chân đại sư lên tiếng.
- A di đà phật. Nhị vị sư thúc thánh tăng! Chuyện này có uẩn khúc... Giác Chân sẽ giải trình để nhị vị thấu đáo.
Hai vị thánh tăng niệm phật hiệu, lắc đầu. Người đứng bên phải cất tiếng ồm ồm:

- Thiếu Lâm không phải là chỗ để cho tiểu thí chủ kia tác oai tác quái. Giác Chân muốn nói gì thì nói.
- A di đà phật. Nhị vị thúc thúc cũng phải cho Giác Chân này phân bày chứ.
Người đứng bên trái niệm phật hiệu.
- Giác Chân Phương trượng muốn nói gì thì nói sau, còn chúng tăng phải thực hiện chức trách của mình.
Thiên Hải cáu gắt nạt ngang:
- Nhị vị đại sư vì gã Tri Giới hoà thượng kia mà không phân biệt đâu là chính đâu là tà, tại hạ chẳng tôn trọng đâu. Nhưng để bức hiếp tại hạ thì không dễ đâu.
Hai vị cao tăng đồng niệm phật hiệu.
Liền sau tiếng niệm phật đó, hai vị cao tăng Thiếu Lâm đồng loạt xuất thủ. Một người dụng tuyệt học Giáng Long Thập bát chưởng, người kia thì sử Thập bát La Hán quyền. Chưởi và quyền chớp động chụp đến Chu Thiên Hải. Vừa khởi phát hai tuyệt học đó, nhị vị cao tăng Thiếu Lâm đã tạo ra áp lực nặng như núi Thái Sơn ập đến Thiên Hải.
Giác Chân đại sư niệm phật hiệu, nói:
- A di đà phật. Công tử mau chạy đi...
Thiên Hải đâu để cho Giác Chân đại sư một mình chịu tội bởi những lời xúc xiểm của Tri Giới hoà thượng nên không có ý bỏ chạy, mà lại thi triển thuật Phi ma độn hình.
Mặc dù chưởng và quyền của hai vị cao tăng với sức mạnh uy vũ có thể san núi lấp biển, nhưng Thiên Hải vẫn lánh tránh dễ dàng qua từng khe hở mà tưởng chừng như chẳng có đường tránh né.
Xung Hư đạo trưởng cau mày nói:
- "Phi ma độn hình", thuật khinh công kỳ tuyệt của Hoạt Thần giáo. Tiểu tử này chính đại ma đầu của Hoạt Thần giáo.
Thiên Hải không muốn dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp, bởi sợ sẽ tạo thêm kiếp hoạ cho mình và Giác Chân nên tuyệt nhiên chỉ dụng thuật "Phi ma độn hình" tránh né. Chính vì chỉ muốn tránh né mà không thoát chạy, lại đương đầu một lúc với hai vị cao tăng Thiếu Lâm hộ pháp, nên dù thuật "Phi ma độn hình" có tinh diệu và thần kỳ đến đâu thì Thiên Hải cũng bị sức dồn càng lúc càng rơi vào tình thế bị ép vào tử lộ.
Chưởng và quyền của nhị vị cao tăng Thiếu Lâm càng lúc càng tạo áp lực lên Thiên Hải. Đối phó với hai vị cao tăng võ thánh của Thiếu Lâm mà không phản kích, chỉ có tránh né thì quả là chỉ có mình Thiên Hải.
Hai vị cao tăng võ thánh mặc dù công kích Thiên Hải, nhưng trong lòng cũng nảy sinh lòng khâm phục bởi thuật "Phi ma độn hình" của chàng. HỌ vừa khâm phục, vừa ngạc nhiên nhưng cũng hơi bực bội.
Thiên Hải bị dồn vào góc Đại Hồng bảo điện, nên bắt đầu lúng túng, trong

khi áp lực và quyền của hai vị cao tăng không ngừng lại, mà càng lúc lại càng gia tăng hơn. Thiên Hải vừa chớp động thân pháp tránh qua song quyền của vị cao tăng có khuân mặt dài ngoẵng, thì chưởng pháp của vị cao tăng có bộ mặt tròn ủng đã chớp đến, tập kích ngay chính diện chàng.
Thế công của hai vị cao tăng phối hợp thần kỳ, khi Thiên Hải thấy được bóng chưởng thì đã bị dồn cứng vào ngay góc bảo điện. Bóng chưởng pháp to bè như chiếc quạt mo hiện ngay trước mặt chàng, trong khi chẳng còn khoảng không gian nào để lòn lách.
Thiên Hải thất sắc hét lên:
- Dừng tay...
Thiên Hải những tưởng chẳng có ai nghe tiếng mình, nhưng thật ngạc nhiên, lời của chàng như còn đọng trên hai cánh môi mỏng thì bóng chưởng cũng vụt tắt biến mất.
Hai vị võ tăng đứng ngay trước mặt Thiên Hải, chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Thiên Hải bối rối ôm quyền:
- Đa tạ vị đại sư đã nương tay.
Vị cao tăng có bộ mặt tròn lên tiếng:
- Bần tăng không thể xuống tay với một người không có ý phản kích.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Vãn bối thấy chuyện này không cần thiết phải đổ máu.
Tri Giới hoà thượng thấy cuộc đấu bỗng dưng ngừng lại, trong khi hai vị cao tăng đã có thể sát tử Thiên Hải. Y tru tréo rống lên.
- Nhị vị sư thúc còn chờ gì nữa.
Giác Chân đại sư lên tiếng:
- Nhị vị thánh tăng, nếu còn xem Giác Chân này là Phương trượng Thiếu Lâm thì hãy dừng tay lại.
Thiên Hải nói:
- Đại sư! Nhị vị thánh tăng đã dừng tay không bức tử vãn bối.
- A di đà phật. Thiện tai, thiện tai.
Nhị vị cao tăng có bộ mặt dài sọc nghiêm giọng nói:
- Thí chủ đúng là một đại cao thủ. Nếu như thí chủ muốn đi thì bần tăng chẳng làm gì được thí chủ.
Thiên Hải buông tiếng thở dài nói:
- Đại sư quá khen. Nếu như đại sư đã hiểu ra sự thế, vãn bối hứa với đại sư sẽ tìm ra hung thủ tạo sát nghiệp với Thiếu Lâm.
- A di đà phật.
Hai vị cao tăng vừa niệm phật hiệu thì Tri Giới hoà thượng đã rống cổ nói:
- Nhị vị sư thúc! Đừng tin gã đó.
- A di đà phật. Nhị vị sư thúc! Giác Chân đem mạng mình bảo chứng cho

tiểu thí chủ Chu Thiên Hải. Giác Chân là người trong sạch từ trước đến nay, nhị vị sư thúc đã biết.
Nay Giác Chân đem căn cốt tu hành của mình để bảo chứng cho Thiên Hải và sự trong sạch của mình.
Hai vị cao tăng nhìn lại Thiên Hải. Vị cao tăng có bộ mặt dài nói:
- Thiện Minh bần tăng tạm thời gác qua chuyện này, nhưng thí chủ phải phân rõ trắng đen.
- Vãn bối có ý đó.
Vị cao tăng mặt tròn nói:
- Thiếu Lâm tự tạm thời quản thúc Giác Chân Phương trượng để chờ thí chủ.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- Đa tạ đại sư đã cho Thiên Hải cơ hội.
Chàng bước đến trước mặt Giác Chân đại sư.
- Đại sư! Thiên Hải này sẽ quay lại Thiếu Lâm tự để giải oan cho đại sư.
Thiên Hải nhìn lại Tri Giới hoà thượng, chàng nheo mày nói:
- Tri Giới hoà thượng! Tại hạ sẽ quay lại Thiếu Lâm, và nhất định sẽ đòi lại món nợ Nhục tán mà Tri Giới hoà thượng đã tặng cho tại hạ.
Chàng chậm rãi bước đến trước mặt của Tri Giới. Thiên Hải chớp động hữu thủ, nhị vị cao tăng giật mình thốt.
- Thí chủ!
Thiên Hải đoạt lấy cành trâm trên tay Tri Giới, rồi quay sang nói với nhị vị cao tăng:
Vãn bối chỉ lấy lại cây trâm của Minh Nguyệt mà thôi.
Nhìn lại cây trâm, Thiên Hải quan sát kỹ rồi nói Tri Giới hoà thượng:
- Tri Giới hoà thượng trả đồ cho tại hạ chứ. Kẻ tu hành thì không nên giữ những đồ vật không phải của mình.
Thiên Hải vừa nói, vừa dụng song thủ lục soát người Tri Giới hoà thượng. Động tác của chàng quá nhanh, đến độ Tri Giới không kịp phản ứng. Thiên Hải lấy ra chiếc tráp rồi gật đầu.
- Còn túi vải của tại hạ, Tri Giới hoà thượng để dưới thảo cốc phải không.
Tri Giới "hừ" nhạt rồi nói:
- Vật chứng Ô uế đó bần tăng không muốn giữ đâu. Ngươi lấy nó, nhưng phải giữ, đừng huỷ vật chứng đấy.
Thiên Hải nghiêm mặt nói:
- Tại hạ lấy vật trao lại đúng ngay người thôi.
Lườm Tri hoà thượng, Thiên Hải mới quay bước tiến đến bên Giác Chân đại sư.
Chàng trao chiếc tráp và cành trâm cho Giác Chân hoà thượng.
- Đại sư! Vãn bối nhận trọng trách đến Thiếu Lâm chủ đích trao vật này cho đại sư.

Giác Chân đòn lấy chiếc tráp của Minh Nguyệt.
- A di đà phật. Đa tạ thiếu hiệp.
- Đại sư bảo trọng.
Thiên Hải bùi ngùi nhìn Giác Chân đại sư. Chàng nghĩ thầm:
"Không biết chiếc tráp và cành trâm của Minh Nguyệt có phải là pho kiếm phổ Thượng Ngươn không nhỉ, hay là kỷ vật tình yêu của vị cao tăng này."
Như thể đọc được ý niệm trong đầu Thiên Hải, Giác Chân đại sư niệm phật hiệu, từ tốn nói:
- Chu thiếu hiệp! Bần tăng là người trong sạch.
- Thiên Hải không dám nghĩ quấy cho đại sư. Phong cách của đại sư đúng là một cao tăng Thiếu Lâm, nên mới bị lũ trọc tiểu nhân hãm hại.
Buông tiếng thở dài, Thiên Hải rảo bước đến trước mặt hai vị võ thánh tăng nhân.
Chàng ôm quyền nói:
- Nhị vị đại sư! Vãn bối rời Thiếu Lâm để tìm lời giải cho uẩn khúc này, mong nhị vị đại sư bảo hộ cho Giác Chân đại sư.
Thiện Minh đại sư nói:
- Thí chủ yên tâm rời Thiếu Lâm. Còn Ở đây, chúng tăng sẽ bảo vệ và quản thúc Giác Chân để chờ thí chủ.
- Vãn bối tin mình sẽ giải được oan nghiệt cho Giác Chân Phương trượng.
Nhị vị cao tăng khẽ gật đầu rồi chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Chúng tăng sẽ chờ thí chủ.
Thiên Hải quay bước tiến đến Tri Giới hoà thượng, chàng nghiêm mặt, gay gắt nói:
- Tri hoà thượng! Tại hạ biết thâm ý của hoà thượng như thế nào. Nhưng hoà thượng nên biết một điều, kẻ có đức mới đảm đương được chức vị Phương trượng Thiếu Lâm.
Còn kẻ vô đức, nhưng tham quyền, chẳng sớm thì chày cũng chịu sự trừng phạt mà thôi. Tại hạ rời khỏi Thiếu Lâm tự, ngày quay về, nếu biết Giác Chân đại sư bị Tri hoà thượng hãm hại thì...
Chàng khẽ lắc đầu.
- Cõi đất trung thổ này khó có đất cho Tri hoà thượng đó.
Thiên Hải nhìn sang Xung Hư đạo trưởng, chàng nhỏ giọng nói:
- Đạo trưởng! VÕ Đang của đạo trưởng cũng có những kẻ chẳng khác gì Tri Giới hoà thượng. Vãn bối mong đạo trưởng chú tâm, kẻo một ngày nào đó hoạ kiếp giáng xuống, chẳng khác gì Giác Chân Phương trượng.
Tri Giới hoà thượng trừng mắt nhìn Thiên Hải.
- Ngươi đừng có hồ đồ, vọng ngôn bừa bãi. Nếu ngươi không làm rõ trắng đen thì bần tăng sẽ hiệu triệu quần hùng tróc nã ngươi chẳng còn đất dừng chân.

Thiên Hải nhìn lại Tri Giới hoà thượng:
- Tri hoà thượng liệu mà giữ mồm thì đúng hơn, chờ Thiên Hải quay lại Thiếu Lâm tự.
Thiên Hải nhìn lại Giác Chân lần nữa rồi mới quay bước đi thẳng ra ngoài bảo điện.
Chàng quay lại thảo cốc lấy túi vải, rồi mới xuống Thiếu Lâm tự.
Chàng xuống núi Thiên Sơn mà trong lòng cứ canh cánh lo cho Giác Chân đại sư, sợ khó qua khỏi hoạ kiếp này. Thiên Hải buông một tiếng thở dài khi nghe tiếng đại hồng chung vang lên. Chàng để ý hai bên đường chẳng còn thấy những vị cao tăng ngồi kiết đà mà lắc đầu.
- Những vị cao tăng Thiếu Lâm ngồi kiết đà Ở đây hẳn đã về chầu phật tổ Như Lai.
Chàng lắc đầu:
- Không ngờ võ lâm lại có lắm chuyện tranh giành như thế này. Bảo mẫu cô cô cũng là người võ lâm, không biết lúc này cô cô như thế nào?
Thiên Hải xuống đến chân núi mới lấy trong ống tay áo ra một chiếc hoa mẫu đơn trắng toát. Chàng đã lấy đoá hao mẫu đơn này trên miệng của lão Giác Chân giả. Nhìn đoá hoa mẫu đơn, Thiên Hải nhủ thầm:
"Đoá hoa mẫu đơn này không biết có liên can gì đến hung thủ tạo sát kiếp Thiếu Lâm không. Nhưng nó đã được gắn lên miệng lão già đóng giả Giác Chân đại sư, nhất định phải có liên quan. Tên Tri hoà thượng hẳn biết, nhưng mình không có lý do gì để bắt chẹt lão".
Thiên Hải trả đoá mẫu đơn vào trong túi vải rồi rảo bước đi tiếp. Đầu óc chàng suy nghĩ mông lung.
"Không biết mình có kịp giải oan cho Giác Chân đại sư không".
Thiên Hải lắc đầu:
- Đến đâu hay đến đó, chẳng cần phải suy nghĩ nữa.

Hồi 23
Họa kiếp trùng trùng

Uống cạn một cân rượu, Thiên Hải toan đứng lên rời tửu điếm thì một gã tiểu cái bang bước vào. Y tiến thẳng đến trước mặt Thiên Hải, nhìn chàng rồi nói:
- Đại ca có phải là Chu Thiên Hải, vừa trên núi Thiếu lâm xuống?
Thiên Hải gật đầu.
Gã tiểu cái bang liền nhét vào tay chàng một mảnh vải:
- CÓ người trao cho đại ca vật này.
Thiên Hải mỉm cười:
- Đa tạ tiểu huynh đệ.
Thiên Hải vừa nói, vừa lấy một nén bạc vụn nhét vào tay gã:
- Chút quà mọn, ta gởi cho tiểu huynh đệ dùng cơm.
- Đa tạ đại ca.
Gã tiểu cái bang nhận nén bạc vụn lủi nhanh. Thiên Hải mở miếng lụa, miếng lụa tỏa ra mùi phấn hương nồng nồng, thứ phấn hương mà chàng đã quen mùi, vốn chỉ có Ở nhận g kỹ lâu.
Thiên Hải cau mày nghĩ thầm:
"Minh Nguyệt gởi ám hiệu cho mình ư?" Chàng đọc dòng chữ nguệch ngoạc trên miếng lụa:
"Ta chờ ngươi Ở ngôi miếu Thần Hoàng. - Bất Giới hòa thượng. .
Thiên Hải vo miếng lụa cho vào ngực áo. Chàng nghĩ thầm:
"Hẳn Bất Giới hòa thượng biết hung thủ tạo ra sát kiếp trên Thiếu Lâm nên mới muốn gặp mình." Thiên Hải gọi một vò rượu năm cân, cùng thức ăn khô rồi rời tửu điếm. Chàng không mấy khó khăn để nhận ra ngôi miếu mà Bất Giới hòa thượng hẹn với mình.
Thiên Hải vừa đặt chân đến tam cấp thì đã nghe tiếng cười khùng khục của Bất Giới hòa thượng cất lên. Bất Giới hòa thượng vừa cười vừa nói:
- Lão phu sợ tiểu tử không dám đến gặp lão chứ.
- Tại hạ đang muốn gặp tiền bối đây.
- Ngươi không muốn gặp ta thì ta cũng sẽ tìm ngươi mà. Thà gặp nhau một lần thì hơn.
Thiên Hải bước vào cổ miếu Thần Hoàng.
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông ngồi chễm chệ trước bệ thờ Thần Hoàng,

trước mặt lão là vò rượu năm cân, cùng những thức ăn ngon vẫn chưa động đũa.
Thiên Hải nhìn Bất Giới hòa thượng:
- Tiền bối chờ vãn bối đến để đối ẩm?
- Đúng. Lão phu chờ ngươi.
Thiên Hải ôm vò rượu cùng số thức ăn khô đến ngồi trước mặt Bất Giới hòa thượng.
Chàng bày rượu và thức ăn của mình, rồi nhìn Tuệ Thông:
- Vãn bối cũng góp phần với tiền bối.
- Ta không chê đâu.
Thiên Hải mở vò rượu của mình chuốc ra hai chiếc chén:
- Mời lão tiền bối.
Hai người nâng chén cùng uống. Bất Giới hòa thượng đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Thiên Hải, vuốt chòm tóc lõa xõa rối bời, nói:
- Hai mươi năm nay, ta mới được uống rượu lại. Ngon thật là ngon.
Lão nói xong, liền với tay bê cả vò rượu, ngửa cổ tu ừng ư như người quá khát nước.
Lão đặt vò rượu xuống trước mặt, lấy tay chùi miệng:
- Ngon thật là ngon!
Lão nhìn Thiên Hải:
- Đáng ra, khi xuống Thiếu Lâm tự thì ta phải đi uống rượu ngay cho đã thèm mới phải, nhưng ta vẫn nhịn thèm mà đợi tiểu tử.
- Đa tạ tiền bối đã có lòng với vãn bối.
- Hê! Tiểu tử đừng khách sáo. Ta chờ ngươi đối ẩm, bởi có chủ đích từ trước.
Thiên Hải mỉm cười, nhún vai:
- Chủ đích của tiền bối là đối ẩm với vãn bối?
- Ngoài chuyện đó ra, ta còn mục đích khác nữa.
Thiên Hải với tay lấy lại vò rượu. Chàng dốc ngược vò rượu, tu luôn một hơi dài. Bất Giới hòa thượng nhìn Thiên Hải uống mà chắt lưỡi, nói:
- Ngươi cũng là một con ma men.
Thiên Hải đặt vò rượu xuống, rồi từ tốn đáp lời:
- Vãn bối không phải là con ma men đâu, chỉ vì muốn uống bù thôi.
Bất Giới hòa thượng chau mày nói:
- Uống bù là sao?
- Sau hai mươi năm, tiền bối mới được uống rượu trong trạng thái sảng khoái tự do.
Còn vãn bối, sợ chút nữa đây mình chẳng còn cơ hội nào uống rượu, nên phải uống bù.
- Sao ngươi nói vậy? Sao mà chẳng còn cơ hội?

- Dưới a tỳ sợ không có rượu.
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông vỗ trán mình:
- Ta hiểu rồi...
Lão nhìn Thiên Hải:
- Ngươi hiểu mục đích sau của lão phu?
- Hiểu nên mới uống bù chứ!
Thiên Hải nâng vò rượu chìa đến trước:
- Mời lão tiền bối!
Bất Giới hòa thượng mở nắp vò rượu của lão, rồi bưng lên nói:
- Mời!
Hai người tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống sàn cổ miến, Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng nói:
- Tiểu tử biết bữa tiệc này của lão phu dùng để tiễn ngươi ư?
- Nghe tiền bối nói, vãn bối có thể đoán ra.
Bất Giới hòa thượng gật đầu:
- Tiểu tử biết mục đích của lão phu, sao còn dẫn sáng đến làm gì?
- Tiểu bối há chả nói: Thà gặp một lần còn hơn không.
- đúng, đúng. Thà gặp một lần còn hơn không.
Lão lại bưng bầu rượu, tu tiếp một hơi dài nữa rồi đặt xuống, nhìn Thiên Hải:
- Lão phu sợ ngươi chạy trốn. Nhưng ngươi đã đến khiến cho lão phu rất khâm phục ngươi. Lão phu cho ngươi một cơ hội.
Thiên Hải từ tốn hỏi:
- Tiền bối cho vãn bối cơ hội gì?
- Trước Thần Hoàng cổ miếu này, ngươi thề xóa bỏ những lời hứa của ta với ngươi.
Bấy giờ, ta và ngươi xem nhau như bằng hữu, chẳng còn gì để gieo oán cả.
- Nếu Thiên Hải hủy lời giao ước với tiền bối, tiền bối sẽ làm gì với Thiếu Lâm tự?
- ĐÓ là chuyện riêng của lão.
- Tiền bối không nói, Thiên Hải vẫn có thể đoán biết. Tiền bối sẽ quay lại Thiếu Lâm hành xử Giác Chân đại sư?
- Đúng. Ta thề sẽ lột da đầu lão hòa thượng thúi đó. Chỉ vì lão mà vì lão mà Tuệ Thông này bị giam suốt hai mươi năm trong cổ động. CÓ hận không chứ?
- Tiền bối đừng quên người cũng xuất thân từ Thiếu Lâm tự.
- Thì đã sao nào? Cái hận hai mươi năm bị giam trong cổ động không trả được.
Thiên Hải nhướn mày:
- Không trả thì đã sao nào?

Bất Giới hòa thượng bưng vò rượu, tu luôn một hơi dài rồi đặt xuống, nhìn Thiên Hải:
- Ngươi có biết ta hận như thế nào không?
- Không có lửa sao có khói. Hẳn tiền bối xuất gia đầu phật mà không giữ giới quy Thiếu Lâm, nên mới bị Giác Chân Phương trượng trừng phạt. Nếu như người giữ giới thì đâu đến nỗi bị giam vào cổ động.
- Ngươi... ngươi...
- Hê! Pháp danh Bất Giới đã nói cho vãn bối biết tiền bối không phải là người có căn tu rồi.
Bất Giới hòa thượng đập tay xuống sàn:
- Không nói nữa. Bây giờ có chịu xóa lời giao ước giữa ta với ngươi không?
- Nếu vãn bối không xóa lời giao ước đó thì sao?
- Đây là bữa tiệc tống tiễn ngươi. Hẳn ngươi không quên lời nói của lão phu trong cổ động chứ?
- Vãn bối làm sao quên được. Lời nói của tiền bối vẫn còn văng vẳng bên tai vãn bối.
Nhưng lúc này Phương trượng đại sư Giác Chân đang gặp kiếp họa, vãn bối đâu muốn người bị dồn thêm vào bước đường cùng.
- Thế là ngươi đã quyết định đi tìm Diêm chúa. Lão phu nói thật cho ngươi biết, Chẳng qua ta có chút cảm tình với ngươi nên mới cho ngươi cơ hội này. Chứ nếu không, lão phu đã giết quách ngươi rồi trở lại Thiếu Lâm cũng được.
Thiên Hải buông tiếng thở dài:
- Nếu không muốn gặp tiền bối thì tại hạ chẳng thèm đến ngôi cổ miếu Thần Hoàng này để tiền bối cho cơ hội được sống hay là chết. Vãn bối mà đi thì tiền bối không bắt kịp đâu.
- Ngươi đến đây vì muốn gặp ta ư?
Thiên Hải gật đầu, nhìn thẳng vào mặt Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông:
- Vãn bối không nghi ngờ cho tiền bối, nhưng gặp tiền bối để muốn hỏi tiền bối một chuyện.
- Chuyện gì?
- Trên Thiếu Lâm tự vừa xảy ra một cuộc huyết sát tàn nhẫn, trong lúc vãn bối và Giác Chân đại sư đang còn Ở trong cổ động.
Tuệ Thông nhướn mày:
- Sao Thiếu Lâm bị cảnh huyết sát à?
Thiên Hải gật đầu:
- Tiền bối rời cổ động trước, hẳn biết hung thủ tạo ra kiếp sát đó là ai?
Tuệ Thông sa sầm mặt, lắc đầu:
- Ta không biết.
- Chẳng lẽ người ta sát tử chư tăng Thiếu Lâm ngay trước mặt tiền bối mà

tiền bối lại không biết ư?
- Tiểu tử! Ngươi sai rồi.
- Vãn bối sai chỗ nào?
- Ta vì giữ giao ước với ngươi mà chọn tiểu lộ phía sau núi Thiên Sơn để ra đi, nên chẳng biết gì cả.
Lão bưng vò rượu uống tiếp một hơi dài rồi đặt xuống, nhìn Thiên Hải, nói tiếp:
- Chẳng phải ta sợ bọn trọc Thiếu Lâm đó đâu, chẳng qua vì muốn giữ giao ước với ngươi mà thôi.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
- Vãn bối những tưởng tiền bối biết...
Buông một tiếng thở dài nữa, Thiên Hải nói tiếp:
- Nếu không hóa giải được oan nghiệp này, vãn bối không thể nào nhìn mặt Giác Chân đại sư, nhất là gã Tri Giới hòa thượng.
- Sao, lão hòa thượng thúi Giác Chân bị oan à?
Thiên Hải gật đầu, nói:
- Tri Giới hòa thượng dựa vào cuộc huyết sát các trữ tăng Thiếu Lâm mà đổ tất cả lên đầu Phương trượng đại sư Giác Chân. Y muốn đoạt chức vị Phương trượng của Giác Chân đại sư.
Bất Giới hòa thượng nghe xong bật cười sằng sặc. Lão vừa cười, vừa nói:
- Lão Tri Giới hòa thượng nói ai tạo ra sát nghiệp thì lão phu đây còn tin. Chứ nói hòa thượng thúi kia giết người thì thà có trời sập, lão phu còn tin, chứ tuyệt nhiên không tin lão hòa thượng Giác Chân giết người.
Thiên Hải phấn khích nói:
- Tiền bối có thể làm chứng cho Giác Chân đại sư.
Bất Giới hòa thượng nhường cao đôi chân mày nhạt phếch, tưởng chừng hai con ngươi của lão chực lọt ra khỏi hốc mắt. Lão chỉ vào người, nhìn Thiên Hải nói:
- Tiểu tử nói ta làm chứng cho lão hòa thượng thúi Giác Chân đó à? Nực cười quá...
Lão "hừ" nhạt một tiếng:
- Ta không lột da lão thì thôi, cớ gì phải làm chứng cho lão?
Y bưng vò rượu dốc tu ừng ực, rồi cất tiếng cười sang sảng:
- ông trời có mắt, trả hận giùm cho Tuệ Thông này. Lão hại ta, giờ thì người ta hại lão Lão phu đây tìm rượu ngon, gái đẹp lên Thiếu Lâm khoản đãi gã Tri Giới hòa thượng mới đúng. Ta sẽ được nhìn lão hòa thượng thúi Giác Chân ôm mối hận này trong cổ động. Chắc lão đau khổ lắm... đau khổ hơn cả lão phu. Một con kiến, lão không dám giết, thế mà bị Tri Giới hòa thượng vu cho là kẻ giết người, lại giết chư huynh đệ củ a mình...
Bất Giới hòa thượng ôm vò rượu đứng lên:

- Thích quá đi mất... ông trời có mắt... ông trời có mắt.
Thiên Hải nhìn Bất Giới hòa thượng, buông một tiếng thở dài, từ tốn nói:
- Giác Chân đại sư dù gì cũng là đại sư huynh của tiền bối.
- Hắn mà là đại sư huynh của ta à... Hắn đã giam ta vào cổ động, ngươi biết chứ?
- Chỉ vì tiền bối phạm giới quy.
- Phạm giới quy...
Bất Giới hòa thượng "hừ" nhạt một tiếng, rồi nói:
- Ta phạm giới quy thì đã sao nào? Chẳng qua lúc đó ta chẳng kìm chế được chữ tình trong mình mà... mà...
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Mà phạm giới quy, phải không? Không biết tiền bối đã phạm giới quy gì mà phải bị giam vào cổ động?
- Ơ Ơ!
- Hắn là phạm giới tối ky, nên mới bị Giác Chân đại sư phạt nặng như vậy.
Dung diện của Bất Giới hòa thượng đỏ gắt. Lão gắt giọng nạt:
- Ta phạm giới một lần thì lão phạm giới mười lần. Lão đã từng vào kỹ lâu, đến nỗi được kỹ nữ tặng trâm thì sao nào? Hừ! Lão đáng bị trừng phạt hơn Tuệ Thông này. Ta có phạm giới thì cũng phạm giới với một thiếu nữ đàng hoàng. Còn lão thì chui tọt vào lầu xanh. Ai nặng hơn ai?
Thiên Hải lắc đầu:
- Vãn bối chỉ một chút nhầm lẫn, hiểu sai cho Phương trượng Giác Chân. Tiền bối đừng đem câu chuyện thêu dệt của vãn bối mà trút thêm vào Giác Chân đại sư sự Ô uế của mình.
Bất Giới hòa thượng "hừ" nhạt một tiếng, rồi nói:
- Cho dù lão hòa thượng thúi đó có quang minh chính đại thì cũng đã bị trừng phạt bởi ông trời rồi.
- Vãn bối sẽ giải oan cho Giác Chân đại sư mà không cần đến tiền bối.
Nốc một hơi, Bất Giới hòa thượng nhìn lại Thiên Hải:
- Ngươi dùng cách gì để giải oan cho lão nào?
Thiên Hải lấy đóa hoa mẫu đơn trắng toát thảy xuống sàn:
- đoá hoa mẫu đơn này có liên quan đến gã hung thủ tạo dựng sát nghiệp trên Thiếu Lâm.
Bất Giới nhìn đóa hoa mẫu đơn không chớp mắt. Thiên Hải nheo mày, bởi cảm nhận sự phản ứng mãnh liệt trong ánh mắt của Bất Giới hòa thượng. Thậm chí, Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng không kìm chế được mình, nên hai tay nắm chặt rồi mà cứ run bần bật.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Bất Giới hòa thượng sao lại có phản ứng xúc động khi thấy đóa hoa mẫu đơn? Lão hắn có liên hệ gì với đóa hoa mẫu đơn này." Bất Giới hòa thượng

nhìn Thiên Hải:
- Tiểu tử! Ngươi lấy đóa hoa mẫu đơn này Ở đâu?
- Trên miệng lão già giả dạng Giác Chân đại sư. Vãn bối nghĩ, hung thủ đã để lại đóa hoa mẫu đơn này. Nhưng chẳng biết với mục đích gì?
Lời của chàng vừa dứt trên hai cánh môi thì Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông đã vươn tay thộp lấy đóa hoa mẫu đơn. Lão chẳng nói một lời cáo biệt với Chu Thiên Hải, mà thi triển luôn thuật "Mê tông bộ", loáng một cái đã băng ra ngoài cửa ngôi miếu Thần Hoàng.
Hành động bất ngờ của Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông khiến cho Thiên Hải không khỏi hoài nghi lão có mối quan hệ với hung thủ này, nên Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng vừa thoát ra ngoài cổ miếu thì Thiên Hải cũng thi triển thuật "Phi ma độn hình" bám theo sau. Với thuật "Phi ma độn hình", cùng với nội lực đã có được do Giác Chân đại sư và Bất Giới hòa thượng truyền thụ trong cổ động, nên có thể Thiên Hải giờ ví như một bóng ma vô thường quỷ dị, khó ai phát hiện được. Chàng bám ngay theo sau Bất Giới hòa thượng, mặc dù lão là kỳ tài của Thiếu Lâm nhưng vẫn không phát hiện ra. Thiên Hải còn lạ lẫm một điều nữa, mặc dù chàng vận động nội lực thi triển thuật "Phi ma độn hình", đáng lý ra nội lực phải hao tổn, nhưng ngược lại càng lúc càng sung mãn. ĐÓ chính là hiệu năng Dịch cân kinh mà Giác Chân đại sư đã truyền thụ cho chàng. Duy có một điều khiến chàng khó chịu, đó là lâu lâu trong đầu lại có những âm thanh u u như sóng gầm, cùng với cảm giác nao nao bực bội.
Bất Giới hòa thượng thi triển thuật Mê tông bộ chạy miết, đến khi gặp một thảo trang hoang vắng mới dừng bước. Lão đứng ngoài thảo trang nhìn vào trong, như thể tìm người nào đó. Lão chần chừ như thể cố định tâm định thần, đặng đối mặt với một cao thủ kỳ tuyệt, rồi chậm rãi tiến vào thảo trang. Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng rít một luồng chân khí căng phồng ngực, rồi cất tiếng gọi lớn:
- Mộc Thanh Thanh! Ta biết nàng đang Ở đây. Tuệ Thông hòa thượng đến tìm nàng đây Bất Giới hòa thượng vừa réo gọi, vừa tiến thẳng về phía gian thảo xá cất bên góc hoa viên đã bỏ phế lâu ngày rợp đầy cỏ dại. Quanh thảo xá trồng đầy những khóm hoa mẫu đơn đã lão hóa và xơ xác vì thiếu sự chăm sóc.
Bất Giới hòa thượng bước vào gian thảo xá.
- Mộc Thanh Thanh... Tuệ Thông đã quay lại với nàng đây.
Bất Giới hòa thượng cau mày nhìn về phía trước. Đập vào mắt lão hòa thượng Bất Giới là bệ thờ có tấm bài vị khắc dòng danh tự:
"Mẫu đơn tiên tử Mộc Thanh Thanh".
Trên bệ thờ là những đóa hoa mẫu đơn còn tươi nguyên.
Bất Giới hòa thượng bước vào gian thảo xá, tiến thẳng đến trước bệ thờ.

- Thanh Thanh! Không thể nào như vậy được. Ta đã về với nàng đây. Nàng đừng trốn ta. Ta biết nàng không chết đâu.
Bất Giới hòa thượng đặt đóa hoa mẫu đơn đã lấy của Thiên Hải để lên bàn, rồi nói:
- Nàng hận Tuệ Thông này, phải không? Nàng hãy xuất hiện đi, rồi muốn trừng trị Tuệ Thông này sao cũng được. Hai mươi năm bị giam trong cổ động, ta luôn nhớ đến nàng. Thanh Thanh! Nàng hãy xuất hiện đi!
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng đứng mãi trước bệ thờ. Lão đâu thể nào ngờ được, sau lưng lão, Thiên Hải đang chú nhãn quan sát, không bỏ qua cử chỉ nào của hòa thượng phá giới Thiếu Lâm.
Tuệ Thông buông một tiếng thở dài:
- Thanh Thanh! Ta biết nàng chưa chết. Hãy xuất hiện đi. Hai mươi năm qua, ta chưa bao giờ quên nàng. Thanh Thanh! Nàng phải hiểu ta... Tuệ Thông không phải là kẻ phụ tình đâu Ta thất hẹn, chỉ vì lão hòa thượng thúi Giác Chân trừng phạt, giam vào cổ động thôi.
Bất Giới hòa thượng vỗ vào ngực mình:
- Thanh Thanh! Nàng phải tin ta... Ta vẫn yêu thương nàng như hôm nào và rất muốn gặp nàng.
Nghe Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông nói, bất giác Thiên Hải buông một tiếng thở dài vì ý nghĩ:
"Không ngờ hòa thượng mà cũng yêu. Lão vướng vòng tình ái, chẳng biết xuất gia đầu phật để làm gì? .
Tiếng thở ra của Thiên Hải vô hình trung đập vào thính nhĩ của Bất Giới hòa thượng nên lão quay lại một cách thình lình, rồi nói:
- Thanh Thanh! Nàng đó ư?
Biết Bất Giới hòa thượng đã phát hiện ra sự có mặt của mình, Thiên Hải bước vào thảo xá. Chàng nhìn Bất Giới hòa thượng nói:
- Chẳng có ai là Thanh Thanh, mà chỉ có vãn bối thôi.
- Ngươi à?
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng vừa ngỡ ngàng, vừa ngạc nhiên với sự xuất hiện của Thiên Hải. Lão buột miệng hỏi:
- Tiểu tử! Ngươi bám theo ta?
Thiên Hải gật đầu nói:
- Đúng. Vãn bối bám theo tiền bối, bởi hành động quá ly kỳ của tiền bối.
- Ly kỳ sao?
Thiên Hải định nhãn nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng:
- Tiền bối hẳn nhận biết chủ nhân của đóa hoa mẫu đơn. Mà vị chủ nhân của đóa hoa mẫu đơn kia chính là hung thủ tạo ra sát nghiệp trên Thiếu Lâm tự.
Thiên Hải nghiêm giọng:
- Tiền bối hãy nói thật cho vãn bối biết đi...

Tuệ Thông đại sư nhăn mặt:
- Tiểu tử! Ngươi biết nhiều quá!
Thiên Hải liếc nhanh về phía bệ thờ, nghiêm giọng nói:
- Hung thủ nhuộm máu Thiếu Lâm có phải là Mẫu đơn tiên tử Mộc Thanh Thanh?
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông "hừ" nhạt một tiếng?
- Thì đã sao nào?
- Vì sao Mộc Thanh Thanh lại sát tử các cao tăng Thiếu Lâm, nguyên cớ đó hẳn tiền bối biết. Nếu biết thì vãn bối cung thỉnh tiền bối quay lại Thiếu Lâm tự, giải oan cho Giác Chân Phương trượng đại sư. CÓ như vậy mới công bằng.
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng bật cười giòn giã, rồi nói:
- Được rồi! Tiểu tử thúi! Lão phu giải oan cho lão hòa thượng thúi Giác Chân bằng thủ cấp của ngươi.
Lời nói như vừa cạn trên miệng Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng thì lão chớp động chiêu công.
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông đúng là kỳ tài của Thiếu Lâm tự, lão chỉ lắc vai đã liền thủ công ra bốn thức La Hán quyền phổ với nội lực mãnh liệt siêu phàm, có thể lấy mạng đối phương trong chớp mắt chỉ bằng một thức quyền.
Đã chuẩn bị đề phòng từ trước, nên vừa thấy Tuệ Thông chớp động thân pháp, Thiên Hải liền thi triển thuật "Phi ma độn hình" tránh né. Mặc dù không trúng quyền ảnh của Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng, nhưng quyền phong của lão tạo ra cũng tạo sự rát bỏng khi sượt qua hông Thiên Hải.
Với thuật "Phi ma độn hình", Thiên Hải tránh né được bốn thoi quyền La Hán liên hoàn của đối phương, khiến cho Tuệ Thông ngơ ngác. Lão buột miệng nói:
- Tiểu tử! Ngươi cũng là một hảo cao thủ, thảo nào mới không sợ chết bám theo lão phu.
Công hụt Thiên Hải bốn thoi quyền, Bất Giới hòa thượng thi triển thuật sư tử rống phối hợp với Giáng Long thập bát chưởng.
Tiếng rống của lão hòa thượng Bất Giới cất lên làm cho đầu óc Thiên Hải xây xẩm thì nội lực của Thiên Hải liền tạo ra màn kiếm khí Thượng Ngươn hộ thể mà không biết.
Tiếng sư tử rống còn tạo ra âm thanh đì đùng tợ tiếng sấm dội vào thính nhĩ của Thiên Hải thì Tuệ Thông đại sư đã vỗ hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức công thẳng trực diện vào vùng thượng đẳng. Lão hòa thượng Bất Giới Tuệ Thông đã có chủ đích từ trước, nên dụng đến chín thành công lực. Với hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức, Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng quyết lấy mạng Chu Thiên Hải để bảo toàn bí mật mà chàng đã phát hiện.

Hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức vỗ thẳng vào vùng thượng đẳng của Thiên Hải.
âm...
Thiên Hải hứng trọn hai đạo phách không chưởng đó, thân ảnh tợ một cánh diều đứt dây bị cuốn phăng về sau, bắn ra khỏi cửa thảo xá bởi một đạo bạo phong khốc liệt.
Cũng chính hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức của Tuệ Thông tạo ra, khiến cho màn kiếm khí Thượng Ngươn phát huy uy lực của nó.
Hai đạo kiếm khí vụt xẹt ra, chém cả về phía Bất Giới hòa thượng. Lão hòa thượng Bất Giới không ngờ sự thể diễn biến thần kỳ như vậy nên không khỏi lúng túng. Lão chỉ kịp quay thân tránh được một luồng kiếm khí, còn luồng kiếm khí thứ hai buộc phải dùng hữu chưởng lên đỡ.
Phập.
Hữu chưởng của Bất Giới hòa thượng bị đao kiếm khí Thượng Ngươn chém lìa ra khỏi bả vai rơi phịch xuống đất. Cái đau đều thấu tận óc, nhưng lão vẫn nghiến răng tự điểm huyệt phong bế huyệt đạo cầm máu, rồi lướt ra ngoài tệ xá.
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng thấy Thiên Hải nằm duỗi dài dưới đất, lão xăm xăm bước về phía chàng.
Đối với Chu Thiên Hải, dù chàng đã được màn kiếm khí Thượng Ngươn hộ thể không chết bởi hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức của Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng, nhưng cũng bị nội thương khá trầm trọng, bởi lẽ không chủ động vận công đề khí. Thấy Tuệ Thông Bất Giới xăm xăm tiến về phía mình với một bên tay bị đứt, ánh mắt hằn sát khí, Thiên Hải chòi tay gượng ngồi lên.
Bất Giới hòa thượng vận công lực dồn vào tả chưởng còn lại định tung một chưởng sau cùng, kết thúc mạng sống của Thiên Hải.
Thiên Hải gằn giọng:
- Tiền bối định sát nhân diệt khẩu ư?
Lão rít giọng đáp lời chàng:
- Tiểu tử phải chết!
Chàng nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng, từ tốn nói:
- Vãn bối biết mình chết chắc rồi, nhưng trước khi chết, muốn biết vì nguyên cớ nào mình chết chứ. Phải chăng tiền bối muốn bao che cho hung thủ sát tử cao tăng Thiếu Lâm tự. Mộc Thanh Thanh Mẫu đơn tiên tử là gì của tiền bối?
Buông một tiếng thở dài, Tuệ Thông nói:
- Mộc Thanh Thanh là nương tử của ta.
Mặt Thiên Hải đanh lại:

- Tiền bối là một hòa thượng mà có nương tử à? Nương tử của tiền bối lại sát hại các huynh đệ của tiền bối. Thiên Hải lấy làm lạ đó.
Thiên Hải vừa nói, vừa âm thầm vận hành "Dịch cân kinh" điều hòa kinh mạch, khống chế nội thương. Xảo thuật của chàng không để lộ ra ngoài cho Bất Giới hòa thượng biết.
Bất Giới hòa thượng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Chắc có lẽ Mộc Thanh Thanh nghĩ ta là kẻ vô tình nên mới lên Thiếu Lâm tự, tạo sát nghiệp cho Thiếu Lâm.
- Hóa ra là vậy. Tiền bối gián tiếp đã tạo ra sát nghiệp cho Thiếu Lâm. Để che dấu sự thật và bao che cho hung thủ, tiền bối mới quyết định sát nhân diệt khẩu.
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng nạt:
- Tiểu tử im đi! Ngươi chẳng biết gì cả, chỉ thấy một mà không thấy hết.
- Vãn bối không thấy mới tò mò hỏi tiền bối. Thà được giải tỏa sự tò mò của mình rồi chết, còn hơn làm ma cứ thắc mắc hoài. Không khéo khó mà siêu thoát, mà biến thành oan hồn cứ lởn vởn theo chân tiền bối, mà điều đó thì Thiên Hải không muốn đâu.
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng nghiêm giọng nói:
- Ta nói ra sự thật rồi lấy mạng tiểu tử. Tiểu tử không ân hận chứ?
- Được đó CÓ như vậy, vãn bối chết mới nhắm mắt.
- Tiểu tử nghe đây. Hai mươi năm trước, ta xuống Thiếu Lâm, đến thảo trang này thì gặp Mộc Thanh Thanh. Nàng rất đẹp...
Thiên Hải cướp lời Bất Giới hòa thượng:
- Nhan sắc Mộc Thanh Thanh đẹp đến độ làm xiêu lòng vị cao tăng Thiếu Lâm tự?
- Đúng. Ta đã xiêu lòng vì sắc đẹp siêu phàm thoát tục của nàng.
- Nghe tiền bối nói, mà vãn bối nghĩ trên thế gian này chẳng còn nữ nhan sắc nào, ngoại trừ Mộc Thanh Thanh.
- Với ta thì như vậy đó.
- Thế sao tiền bối không hoàn tụ c để trọn duyên với nàng?
- Ta phải buộc chọn giữa hai con đường.
Thiên Hải tròn mắt:
- Vậy ư? Vậy đó là hai con đường nào?
- Nếu ta hoàn tục thì chẳng có cơ hội quay lại Thiếu Lâm tự để thụ huấn tuyệt học của phật môn. Còn như Ở lại Thiếu Lâm tự thì ta mất Mộc Thanh Thanh, điều đó thì ta không muốn.
Thiên Hải nhăn mặt nghĩ thầm:
"Lão tham quá. Hai thứ thì chọn một, đằng này lão muốn cả hai." Thiên Hải nghĩ vậy, liền hỏi:
- Trong hai con đường đó, tiền bối phải chọn một chứ?

Tuệ Thông đại sư ngập ngừng rồi lắc đầu:
- Ta chọn cả hai.
Thiên Hải há hốc miệng, thảng thốt hỏi:
- Làm cách gì mà tiền bối chọn cả hai được?
Mặt Tuệ Thông hòa thượng đỏ gay rồi dịu lại. Lão buông một tiếng thở dài:
- Tiểu tử! Ngươi đằng nào cũng chết, ta chẳng thèm giấu ngươi làm gì nữa.
- Vãn bối muốn nghe sự thật từ tiền bối.
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông nhìn Thiên Hải, lão lưỡng lự:
- Ta... ta... Ở... vào một đêm mưa, ta quay lại thảo trang và không kìm chế mình...
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Đã không kìm chế sắc đẹp của nàng nên... nên đã phạm giới.
Thiên Hải cười khảy nói:
- Tiền bối yên nên mới phạm giới, Mộc Thanh Thanh hẳn cũng yêu tiền bối?
- Nàng cũng yêu ta, nhưng... chưa muốn... chưa muốn trao thân.
Thiên Hải tròn mắt nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng:
- Nàng không muốn trao thân cho tiền bối?
Tuệ Thông gật đầu:
- Nàng muốn ta hoàn tục, nhưng...
- Vãn bối hiểu rồi.
- Ngươi hiểu gì?
Thiên Hải cười mỉm:
- Cơm cháo gì tiền bối cũng muốn ăn hết, hẳn chuyện này đến tai Giác Chân Phương trượng, nên Giác Chân đại sư mới giam tiền bối vào cổ động.
- Cớ gì lão hòa thượng thúi đó giam ta, để ta lỡ hẹn với Mộc Thanh Thanh. Nếu lão hòa thượng thúi Giác Chân kia không giam ta thì Mộc Thanh Thanh đâu gây ra sát nghiệp này.
Lão ngưng nói, buông tiếng thở dài:
- Giờ thì ngươi đã hiểu tất cả rồi. Ta giết ngươi để chuộc tội với Mộc Thanh Thanh.
Ngươi hẳn không hận ta?
Thiên Hải hỏi:
- Tiền bối có chắc lấy mạng vãn bối rồi thì giữ mãi được bí mật này không? Vãn bối e tiền bối đã không giữ được bí mật, còn bị dằn vặt bởi những chuyện mình đã làm. Hay nhất là tiền bối hãy quay về Thiếu Lâm tự, để chứng minh cho Giác Chân Phương trượng. Điều đó sẽ có lợi cho tiền bối hơn.
Bất Giới hòa thượng trừng mắt nạt:
- Tiểu tử! Chuyện này lộ ra, Thiếu Lâm để yên cho Mộc Thanh Thanh à?
- Vãn bối tin Ở cửa phật từ bi không nỡ bức tử Mộc Thanh Thanh đâu. Nếu

tiền bối sợ thì thay Mộc Thanh Thanh nhận tội hình.
Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông thét lên:
- Không. Hai mươi năm bị giam trong cổ động đủ để trả nợ cho bọn trọc Thiếu Lâm rồi. Còn bây giờ, ta chỉ cần giết ngươi thì mọi chuyện chẳng còn ai biết nữa.
Bất Giới hòa thượng nói dứt câu, thẳng tay phát tác chưởng kình vỗ xuống Thiên Hải.
Thấy lão phát tác chưởng kình, cùng lúc Thiên Hải tạm thời điều hòa xong kinh mạch, có chút nội lực nơi đan điền, liền thi triển thuật "Phi ma độn hình", vừa nói:
- Tiền bối không thể lấy mạng vãn bối được đâu.
Thiên Hải thoát đi nhanh ngoài sự tiên liệu của Tuệ Thông hòa thượng, nên chưởng kình của lão bổ xuống khóm hoa mẫu đơn.
âm...
Dồn công lực đánh ra chưởng kình lần này, cốt để sát tử Thiên Hải, bả vai phải bị động, một vòi máu phún ra khiến cho Tuệ Thông xây xẩm mặt mày, lảo đảo thối lui hai Mặc dù dùng thuật "Phi ma độn hình" tránh khỏi chưởng kình của Tuệ Thông đại sư, nhưng nội lực của Thiên Hải cũng nhanh chóng cạn kiệt. Nếu chàng không muốn như cành cây khô thì phải vận công điều tức, khống chế nội thương để bảo toàn kinh mạch.
Tuệ Thông hòa thượng gượng trụ cước pháp, nhìn Thiên Hải gằn giọng nói:
- Tiểu tử! Ngươi không thoát khỏi sát nghiệp của ta đâu.
Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng vừa nói, vừa lững thững bước chậm chạp về phía Thiên Hải. Thiên Hải nghĩ thầm:
"Lão hòa thượng Bất Giới này quyết lấy mạng mình để bảo toàn bí mật cho tình nhân, hẳn lão muốn mình chết chung với lão nên bất kể đến sự sống chết. Nếu mình chết thì đâu còn ai hóa giải nghiệp oan cho Giác Chân đại sư. Mình chết cùng với lão Tuệ Thông Bất Giới này, thật là một cái chết vô nghĩa." Ý niệm đó thôi thúc Thiên Hải phải đào thoát, chàng nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng:
- Tiền bối định chết chung với vãn bối à?
- Chỉ cần Mộc Thanh Thanh bình an thì ta chết cũng chẳng ân hận.
Câu nói này của Bất Giới hòa thượng thốt ra, càng khẳng định Thiên Hải đã nghĩ đúng. Chàng "hừ" nhạt một tiếng:
- Vãn bối đâu muốn chết cùng lão tiền bối.
Chàng nói xong, quay bước thi triển thuật "Phi ma độn hình". Tuệ Thông thoáng thấy Thiên Hải động thân, đoán ra ngay chàng muốn đào thoát, liền thét lên một tiếng thật lớn, thi triển Mê tông bộ, dồn hết công lực đánh ra một đạo chưởng kình chí tử.
áp lực chưởng kình ập đến sau lưng khiến Thiên Hải giật mình. Chàng

nghiến răng lao về phía trước. Mặc dù Thiên Hải phản ứng nhanh nhưng vẫn nhận đạo chưởng phách không của Tuệ Thông vào lưng.
âm...
Đạo chưởng kình của Tuệ Thông hòa thượng đẩy chàng đi luôn mười trượng đi theo đà chạy. Thiên Hải có cảm giác vừa bị trúng một quả búa nặng ngàn cân vào đúng lưng, đầu ù mắt hoa, phun thẳng tới trước một vòi máu. Chàng chới với, nhưng vẫn cắn răng thi triển thuật "Phi ma độn hình" để đào thoát.
Phát tác đạo chưởng kình với tất cả nội lực bình sinh, Bất Giới hòa thượng tựa ngọn đèn cạn dầu, lảo đảo ngồi bệt xuống đất. Lão cố gượng đứng lên, nhưng không sao nhấc mình đứng lên được.
Lão nhìn theo Thiên Hải nhẩm nói:
- Tiểu tử! Ngươi phải chết... Ngươi phải chết... Ngươi chết tại vì ngươi mà thôi.
Trong tâm Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông muốn rượt theo truy sát Thiên Hải, nhưng khốn nỗi lực bất đồng tâm nên phải ngồi kiết đà vận công điều tức. Cho dù nội lực của lão có cao thâm hơn Thiên Hải, nhưng lại bị mất máu quá nhiều, nên cũng không thể nào truy bức được chàng.
Bất Giới hòa thượng buông một tiếng thở dài nhìn theo bóng Thiên Hải đang lắc lư, cố chạy thoát. Lão nhẩm nói:
- Thiên Hải! Ngươi muốn gì thì cứ lấy mạng ta, đừng có tiết lộ bí mật này với Thiếu Lâm tự. Ta van xin ngươi... van xin ngươi...
Lão nói đến đây thì ngất lịm.
Phía bên kia, Thiên Hải chạy được hai mươi trượng cũng cảm nhận lực cạn hơi cùng.
Chàng ngã sấp đến trước, úp mặt lên khóm mẫu đơn rồi ngất lịm chẳng còn biết gì nữa.
Trong tình thế thập tử nhất sinh, Thiên Hải mơ mơ màng màng thấy Xảo Nhi hiện ra trong tầm tay mình, chàng buột miệng gọi tên nàng:
- Xảo Nhi... Xảo Nhi! Huynh đây nè...

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 24
Thiếu hiệp hành

Một tiếng sấm trỗi lên làm rung động cả không gian, tiếp theo sau là một ánh chớp xé toạc cả bóng đêm. Bầu trời bỗng chốc xầm xì che khuất cả những vì sao đêm, những luồng gió se lạnh thổi đến. Bầu trời bắt đầu chuyển mình bởi màn nước rơi xuống hơi nước bốc lên hoà vào mùi hương của hoa mẫu đơn phả vào khứu giác Thiên Hải.
Cảm giác đầu tiên Thiên Hải nhận được là khí trời se lạnh, cùng làn nước mưa lấm tấm phủ xuống mình. Chàng chòi tay đứng lên, và cảm nhận ra sự hồi phục đang nẩy nở trong nội thể mình. Mặc dù tứ chi vẫn còn uể oải, nhưng Thiên Hải vẫn còn cảm nhận được sự sống và sức sống trong mình đã được hồi sinh. Trạng thái đó khiến chàng phải ngạc nhiên. Thiên Hải đâu biết được rằng, do đã được Giác Chân Phương trượng truyền thụ "Dịch cân kinh" nên nội lực và nguyên khí mới mau chóng hồi phục nhanh như vậy
Chàng đưa mắt nhìn về phía gian Thảo Xá. ánh đèn loe loét đập vào mắt chàng.
Thiên Hải nghĩ thầm:
- Hẳn là Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đang Ở trong tháo xá. Lão đã bị đứt một tay, hẳn lúc này đang vận công điều tức.
chính ý nghĩ đó khiến Thiên Hải vận chuyển công lực. Nội lực của chàng như thể hồi phục được quá nửa. Ngoài sự uể oải ra, cứ như chưa từng bị nội thương. Vừa phấn khích vừa lưỡng lự, đắn đo. Thiên Hải quyết định quay lại thảo xá. Nếu có thể được sẽ buộc Bất Giới hoà thượng quay lại chùa Thiếu Lâm.
Chàng nhủ thầm:
"Đây là cơ hội để mình hoá giải oan nghiệp cho Giác Chân đại sư. Dù muốn hay không thì Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông cũng gián tiếp tạo ra oan nghiệp này".
Mưa nặng hạt hơn, Thiên Hải dời bước hướng về thảo xá, chàng đoan chắc sẽ gặp Bất Giới hoà thượng đang vận công điều tức trong thảo xá.
Bước chân của Thiên Hải giờ đây nhẹ tênh như một con mèo, chẳng gây ra một tiếng động, chàng lần bước đến vách thảo xá, soi lên một lỗ nhỏ trên vách tranh, ghé mắt nhìn vào.
Dưới ánh đèn lù mù, ngay trước bệ thờ là một thiếu nữ tuổi chỉ vừa mười

chín, đang kính cẩn quỳ mắt lên tấm bài vị. Nàng ngồi bất động như một phu tướng mặc niệm, suy tưởng.
Thiên Hải nghĩ thầm:
- Mộc Thanh Thanh ư? Mộc Thanh Thanh sao lại quỳ kính cẩn trước bài vị của mình.
Chỉ có kẻ cuồng tâm mới có hành động như nàng ta thôi. Không chừng kẻ này cũng đã cuồng tâm, bởi hành động hồ đồ của Bất Giới hoà thượng cách đây hai mươi năm. Nếu đúng là ả thì quả đây là cơ hội có một không hai để mình giải oan cho Giác Chân Phương trượng đại sư.
Chàng suy nghĩ như vậy nên quyết tâm bước vào thảo xá để thuyết phục Mộc Thanh Thanh, nhưng chưa kịp động thân thì tiếng những bước chân rầm rập vào thính nhĩ.
Từ ngoài cửa, Đàn chủ Hoặc Dị Cung cùng với hai gã thuộc hạ bước vào.
Hoặc Dị cung Đàn chủ phủ lớp bụi nước đọng trên vai, nhìn thiếu nữ đang quỳ nói:
- Mộng Tình! CÔ nương đã sẵn sàng đi rồi chứ?
Thiên Hải sững sờ bởi nghe Hoặc Dị Cung gọi thiếu nữ kia bằng tục danh Mộng Tình. Chàng khẽ lắc đầu.
"Hoá ra không phải Mộc Thanh Thanh, mà là Mộng Tình".
Mộng Tình từ từ đứng lên:
- Mộng Tình chưa sẵn sàng.
- Tại sao?
Nàng buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:
- Thiếu Lâm đã nhuộm máu, nhưng Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông vẫn còn sống.
- Bổn Đàn chủ không cần biết chuyện đó. Dù sao thì nàng cũng đã được toại nguyện lời thỉnh cầu của mình, bổn Đàn chủ đến đây với chức trách tiễn nàng đi.
- Mộng Tình biết... và có ý đợi Hoặc Đàn chủ.
- Nàng đợi ta để làm gì? Tống tiễn nàng ư?
- Không phải đợi Hoặc Đàn chủ tống tiễn Mộng Tình, mà để cầu xin.
- Nàng cầu xin Bổn Đàn chủ điều gì?
- Đàn chủ cho Mộng Tình một cơ hội.
- Cơ hội gì?
- Xin Hoặc Đàn chủ cho Mộng Tình một thời gian để có thể tìm gặp Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông.
Hoặc Dị Cung cau mày:
- Nàng muốn gặp Bất Giới Tuệ Thông để làm gì?
Mộng Tình nghiêm mặt, thốt từng tiếng:
- Chết trước mặt hắn.

Đàn chủ Hoặc Dị Cung nheo mày, gã có vẻ suy nghĩ rồi mới lên tiếng:
- Nếu bổn Đà chủ thuận theo ý của nàng, thì nàng bối đáp lại cho ta những thứ gì nào?
Mộng Tình nhìn gã:
- Bất cứ thứ gì mà Hoặc Đường chủ muốn.
Mộng Tình vừa thốt dứt câu, Hoặc Đàn chủ ngửa mặt cười khanh khách. Gã khoát tay ra hiệu cho hai tên thuộc hạ lui bước khỏi thảo xá. Chờ cho hai gã kia đi rồi, Hoặc Đàn chủ mới nhìn Mộng Tình, khe khắt hỏi:
- Nàng vừa nói với bổn chủ câu gì nhỉ?
Mộng Tình lặp lại câu nói của mình.
- Hoặc đàn chủ cho Mộng Tình cơ hội, thì Mộng Tình đáp lại thịnh tâm của Hoặc ớ án chủ.
Nàng buông tiếng thở dài nói tiếp:
- Mộng Tình biết đàn chủ muốn nói gì nơi Mộng Tình.
Hoặc Dị Cung ve cằm, nhìn Mộng Tình hỏi:
- Nàng biết đàn chủ muốn gì à? Nàng thử nói cho ta nghe xem.
Nhìn thẳng vào mắt Dị Cung, Mộng Tình nghiêm giọng nói:
- Đã từ lâu, Hoặc Đàn chủ đã để mắt đến Mộng Tình, tất nhiên cái mà Đàn chủ muốn chính là thân thể của Mộng Tình.
Hoặc Dị Cung dấn đến một bộ, thần nhãn của hắn sáng hẳn lên với cái nhìn háo hức. Gã từ tốn hỏi:
- Mộng Tình... Sao nàng biết ta ái mộ nàng, thế mà lại tránh mặt ta?
- Mộng Tình tránh né Hoặc Đàn chủ chỉ vì ôm mối hận với Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Trong tâm trí muốn trả mối thù đó, cho dù thịt nát xương tan.
- Nhuộm máu Thiếu Lâm tự, nàng cũng đã được toại nguyện rồi.
- Thiếu Lâm tự đã được nhuộm máu, nhưng Bất Giới hoà thượng thì vẫn còn sống.
- Lão hoà thượng thúi đó chẳng còn sống bao nhiêu lâu.
Gã Hoặc Đàn chủ chặc lưỡi:
- Thôi được rồi... Ta chấp nhận lời thỉnh cầu của nàng.
Hoặc Đàn chủ bước đến bên Mộng Tình. Gã choàng tay qua vai nàng, nói:
- Nàng vẫn còn là một trinh nữ chứ?
Mộng Tình nhìn sang gã. Buông một tiếng thở dài, nàng lắc đầu:
Hoặc Dị Cung trợn mắt nhìn Mộng Tình:
- Sao... nàng... nàng không còn là trinh nữ?
- Mộng Tình đã trao thân cho Diệp Cát Quần.
- Diệp Cát Quần... Tên Mục nhân kiếm thủ đó à?
- ĐÓ là cái giá mà Mộng Tình phải trả, để có được một kiếm khách thực thi chức phận trả thù cho Mộng Tình.

Đàn chủ Hoặc Dị Cung nhăn nhó.
Gã rút tay lại đẩy Mộng Tình ra xa. Y nhìn nàng bằng ánh mắt của loài chim cú đi săn mồi ban đêm. Mộng Tình lộ vẻ lo lắng.
Hoặc Dị Cung nói:
- Ta không ngờ...
- Đàn chủ thất vọng?
Hoặc Dị Cung rít lên:
- Đúng... Bổn đàn chủ thất vọng. Đáng lẽ, ta phải được hưởng sự trong trắng của nàng, thế mà...
Mộng Tình buông một câu thật lạnh nhạt:
- Sự trong trắng của Mộng Tình phải được dùng cho sự trả thù. Hoặc Đàn chủ không thể làm được những việc như Diệp Cát Quần, thì đâu thể hưởng được sự trong trắng của Mộng Tình.
Hai hàm răng Hoặc Dị Cung nghiến lại, đến độ phát ra những âm thanh ken két. Gã gắn giọng nói:
- Chẳng có được sự trong trắng nàng dâng tặng thì Hoặc Dị Cung này cầm đến thân thể của nàng.
Gã trừng mắt nhìn Mộng Tình.
Mộng Tình thối lại một bộ.
- Đàn Chủ đã hứa...
- Đúng. Bổn Đàn chủ giữ lời với nàng nhưng với điều kiện nàng còn là đoá hoa mẫu đơn tinh anh, nhưng giờ thì đoá hoa mẫu đơn kia đã đượm sự Ô uế.
Hoặc mỗ đâu cần sự Ô uế Mộng Tình buông tiếng thở dài.
Hoặc Dị Cung ngửa mặt cười rồi nói:
- Đằng nào thì Hoặc mỗ cũng tống tiễn nàng, giờ thì ta tận hưởng cái xác kia, sau đó thì tống tiễn nó đi. tiện cho Hoặc mỗ hơn.
Mộng Tình lắc đầu:
- Như vậy thì bất công quá. Mộng Tình đã trao thân cho Diệp Cát Quần để đổi lại, y phải thực hiện chức trách sát thủ vô tình. Còn Hoặc Đàn chủ chẳng có công gì cả, chỉ một lời thỉnh cầu cũng không cho.
Nàng lắc đầu:
- Hoặc Đàn chủ chẳng nhận được gì Ở Mộng Tình đâu.
Dị Cung gằn giọng nói:
- Ta đâu cần nàng tặng, dâng hiến mà chỉ muốn đoạt thôi.
Lời còn đọng trên miệng, Hoặc Dị Cung chớp động chỉ pháp điểm tới tĩnh huyệt của Mộng Tình. Thân pháp của gã quá nhanh, trong khi Mộng Tình lại chẳng biết võ công, đứng phỗng ra hứng trọn lấy đạo chỉ phong của Hoặc Dị Cung.
Mộng Tình nhìn Hoặc Dị Cung:
- Hoặc Dị Cung... đừng làm càn.

- Chẳng có ai cản được bổn đà chủ cả.
Đứng ngoài thảo xá Thiên Hải nghe được tất cả những lời đối đáp của hai người, bực tức bước thẳng vào.
- Suy nghĩ và lời nói của tôn giá ngửi không nổi.
Dị Cung giật mình quay lại. Y bất ngờ khi nhận ra người xuất hiện là Thiên Hải.
- Hoá ra tiểu tử.
Thiên Hải hất mặt:
- Chính ngươi mới là tiểu tử đó. Còn bổn thiếu gia là trưởng tôn của ngươi.
- Tiểu tử! Ngươi đến để nộp mạng đó à?
- Nộp mạng hay không thì tính sau. Còn bây giờ thiếu gia nói cho biết, ngươi hiểu, để một lát nữa nếu ngươi chạy thoát thì cũng nhớ lời răn dạy của bổn thiếu gia.
Hoặc Dị Cung sa sầm mặt lại.
- Tiểu tử muốn nói gì?
- Lối suy nghĩ về trinh tiết của ngươi sao nghe thối lỗ nhĩ quá. Bổn thiếu gia nghe mà không chịu được đó, ngươi đã không nhận sự trao đổi của Mộng Tình cô nương, còn muốn làm bậy nữa. BỘ ngươi không thấy quả báo nhãn tiền ư?
- Quả báo nhãn tiền là gì?
- Thế ngươi chẳng biết một nữ nhân hận, thì hận như thế nào rồi.
Thiên Hải cười khẩy:
- Ngươi mà để cho nữ nhân hận thì dù có một trăm cái mạng cũng không giữ nổi đâu B ổn thiếu gia nói như thế, tự ngươi suy nghĩ ra sẽ hiểu.
Hoặc Dị Cung ve cằm:
- Bổn đà chủ chỉ hiểu có một điều.
Thiên Hải hất mặt:
- Ngươi hiểu gì?
- Tại sao một gã tiểu tử ngu đần, dốt nát như ngươi, mà vẫn sống sờ sờ trước mặt bổn đà chủ chứ? Đáng ra tiểu tử thấy bổn đà chủ thì phải lui nhanh để giữ mạng, có đâu lại chường mặt ra thốt những lời tự cao tự đại.
Thiên Hải nhăn nhó:
- Bổn thiếu gia chẳng muốn gặp ngươi đâu, nhưng vì nghe ngươi nói, kịp nhận ra ngươi là một gã tiểu nhân bỉ ổi, nên không dằn được phải xuất đầu lộ diện.
- xuất đầu lộ diện để nhận cái chết ư?
- Chưa chắc.
Thiên Hải nhìn lại Mộng Tình:
- Mộng Tình cô nương! Nếu như tại hạ đuổi được con chồn hôi này đi, thì cô nương có nhận lời đi gặp lão Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông cùng với tại hạ

không?
- Mộng Tình rất muốn gặp người đó.
- thế thì tốt rồi. Tại hạ sẽ đuổi gã này đi ngay.
Hoặc Dị Cung quắc mắt nạt lớn:
- Tiểu tử! Ngươi bỡn cợt với bổn đà chủ đó à? Để ta moi gan ngươi xem nó lớn cỡ nao.
Hoặc Dị Cung vừa nói, vừa lòn tay ra sau lưng rút chiếc binh khí "Bạch cốt thử .
Y vừa rút binh khí thì Thiên Hải nhún vai nói:
- Bổn thiếu gia đã nói là làm, chứ không ngoa ngôn như ngươi đâu.
Liền ngay sau lời nói đó, Thiên Hải thi triển thuật "Phi ma độn hình" BỘ pháp thần kỳ được Thiên Hải thi triển khiến cho gã Hoặc Dị Cung sững sờ, đứng ngây ra như phỗng. Khi gã giật mình bởi cảm nhận có áp lực chụp đến mình thì đã hứng liên tục mười cái tát vào hai bên má.
- Bốp... Bốp... Bốp...
Hứng trọn một lúc mười cái tát tai của Thiên Hải, mắt Hoặc Dị Cung nổi đom đóm.
Thiên Hải vừa tát tai Hoặc Dị Cung, vừa nói:
- Lần này gặp nhau, bổn thiếu gia không như lần trước đâu. Ngươi đừng lầm tưởng mà hối hận không kịp đấy.
Lời nói vừa dứt thì Thiên Hải lướt đến bên Mộng Tình, trong khi Hoặc Đàn chủ xây xẩm mặt mày, tháo lùi ba bộ dựa lưng vào vách thảo xá.
Gã khạc mạnh một tiếng, phun luôn xuống đất ba chiếc răng cửa, rồi nhìn Thiên Hải không chớp mắt. Gã không ngờ lần gặp mặt lần này chỉ trong một thời gian cách biệt rất ngắn, thế mà gã tiểu tử kia như lột xác thành một đại cao thủ kỳ tuyệt với bộ pháp vô cùng quán tuyệt, gã không ngờ được.
Dị Cung đứng nhìn Thiên Hải gần như không chớp mắt.
Thiên Hải nhướn mày nói:
- Hoặc Đàn chủ còn đứng đó nhìn bổn thiếu gia à? Bổn thiếu gia chưa hỏi tội đàn chủ về chuyện đốt tửu quán của Xảo Nhi đó. Vốn bổn thiếu gia và đàn chủ không có thù oán với nhau, nhưng nếu một khi bổn thiếu gia phát hiện ra Xảo Nhi và lão Bá Bá bị ngươi hãm hại thì lúc đó mới tính sổ với ngươi đấy.
Hoặc Dị Cung nghe Thiên Hải nói dứt câu, gầm lên:
- Bổn đà chủ moi tim ngươi.
Liền ngay câu nói đó, Hoặc Dị Cung chớp động "Bạch cốt thử vỗ thẳng đến, công trực vào mặt Thiên Hải. Nhưng chiếc bạch cốt thủ chưa đến thì đã bị gạt ngang qua bên mà Dị Cung không sao biết được chuyện gì.
Gã toan biến chiêu nhưng chả biết công vào đâu, bởi chẳng còn thấy tăm dạng của Thiên Hải. Hoặc Dị Cung nghĩ thầm:

"Không hạ được tên tiểu tử này thì mình cũng phải làm tròn chức phận được giao".
Ý nghĩ đó loé lên cùng với thức chiêu sát tử chuyển hướng về phía Mộng Tình. Năm ngón trảo bạch cốt thủ vươn ra như năm chiếc vuốt chim ưng bổ thẳng xuống đỉnh đầu Mộng Tình.
Thế công của Hoặc Dị Cung vừa nhanh, vừa chuyển hướng bất ngờ, nhưng Thiên Hải với thuật "Phi ma độn hình" vẫn nhanh hơn gã. Thân pháp của Mộng Tình được chàng cắp ngang lách qua bên, đồng thời vỗ luôn một quyền ngay giữa mặt họ Hoặc.
- Bốp...
Thiên Hải thu hồi thôi quyền, trong khi đàn chủ Hoặc Dị Cung thì ngã ngửa xuống đất, tay buông chiếc binh khí bạch cốt thủ.
Thiên Hải đanh mặt nhìn gã:
- Hoặc đàn chủ sao lại có hành động hồ đồ như vậy. Ngươi đang đấu với bổn thiếu gia, mà lại tự dưng chuyển hướng định giết Mộng Tình cô nương.
Hoặc Dị Cung lồm cồm đứng lên.
- Tiểu Tử! Ngươi khá lắm.
- RÕ là hồ đồ! Đến lúc này mà còn mở miệng khen bổn thiếu gia nữa ư.
Thiên Hải dấn đến một bộ.
- Đàn chủ còn đứng đó, chưa chịu cút xéo đi à? Hay ngươi sợ trời mưa làm ướt mình ướt mẩy. Hê! Trời mưa sẽ gội được những ý niệm tiểu nhân trong đầu ngươi đó.
Thiên Hải vừa nói vừa dấn đến một bộ. Hoặc Dị Cung hốt hoảng thối lui hai bộ.
- Ta đi.
- Nếu đàn chủ không muốn rụng hết răng và mất cả cái lưỡi. Bổn thiếu gia nói thật cho ngươi biết. Khi nãy bổn thiếu gia còn nương tay, chưa dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp. Nếu như ta mà dụng đến thứ kiếm pháp tàn nhẫn đó thì ngươi đã biến thành khối thịt bầy nhầy rồi.
- Ngươi biết dùng Thượng Ngươn kiếm pháp?
- Ngoài Thượng Ngươn kiếm pháp ra, bổn thiếu gia còn ba chiêu kiếm thần kỳ nữa.
Nếu bổn thiếu gia phối hợp ba chiêu kiếm đó với thuật "Phi ma độn hình" thì ngươi khó mà chịu nổi một chiêu.
Hoặc Dị Cung mím môi. Gã nhìn Thiên Hải rồi rời mắt qua Mộng Tình.
- Mộng Tình! Nàng đã phản bội môn chủ.
câu nói này khiến cho Mộng Tình biến sắc.
Thiên Hải còn chưa nghiệm ra ẩn ý trong câu nói của Hoặc Dị Cung có gì mà khiến cho Mộng Tình sợ hãi như vậy, nhưng họ Hoặc đã bước thẳng ra cửa.

Thiên Hải gọi giật y lại:
- Hê! Hoặc Đàn chủ...
Gã Đàn chủ Hoặc Dị Cung dừng bước quay lại.
Thiên Hải chỉ chiếc binh khí "Bạch cốt thử :
- Bổn thiếu gia đâu cần thứ binh khí gớm ghiếc này của Đàn chủ. Đem nó đi đi.
Dị Cung thở hắt ra một tiếng, quay lại nhặt lấy chiếc binh khí Bạch cốt thủ rồi lặng lẽ bỏ đi. Thiên Hải nhìn theo sau lưng gã, buột miệng nói:
- Đường đường là một đàn chủ Diêm Vương môn, đáng ra phải là một nam tử hán đại trượng phu, chứ đâu lại mang lòng tiểu nhân vị kỷ, bỉ ổi. Cái gã họ Hoặc này hẳn là người nhỏ nhen ích kỷ lắm đây.
Mưa bắt đầu trút xuống nặng hạt, kéo theo một luồng gió lạnh thổi vào khiến Thiên Hải rùng mình.
Chàng quay lại Mộng Tình.
Mộng Tình nhìn Thiên Hải.
- Đa tạ thiếu hiệp đã cứu mạng.
Thiên Hải khoát tay:
- CÔ nương khách sáo quá rồi. Thiên Hải không để cô nương chết bởi gã họ Hoặc đó đâu Thiên Hải gãi đầu:
- Tại hạ không biết giải huyệt cho cô nương.
Chàng vỗ trán mình.
- Thật là hồ đồ. Hồi nãy sao không bắt cái gã Đàn chủ Hoặc Dị Cung giải huyệt cho cô nương nhỉ.
Mộng Tình nhướn mày:
- Một thân võ công quán tuyệt như vậy mà công tử không biết giải huyệt ư?
Thiên Hải gật đầu:
- Tại hạ đâu phải được trui rèn căn cơ võ công đâu. Chẳng qua được các cao nhân truyền mà thôi.
Thiên Hải bước đến trước mặt nàng:
- Tại hạ có rất nhiều chuyện muốn nói với Mộng Tình cô nương, nhưng trước tiên phải giải huyệt cho cô nương trước đã, khốn nỗi tại hạ lại chẳng biết giải huyệt. Làm sao bây giờ. CÔ nương biết thì chỉ cho tại hạ.
- Mộng Tình không biết võ công.
- thế thì rắc rối nhỉ.
Thiên Hải gãi đầu:
- Phải chi có lão Thần cái Mạch Định Can Ở đây thì hay quá.
- Thiếu Hiệp! Trên người có ba mươi sáu đại huyệt. Thiếu hiệp cứ lần lượt ấn đủ ba mươi sáu đại huyệt đó, hẳn sẽ hoá giải được huyệt đạo.
Thiên Hải xoa tay:
- CÔ nương nói rất hay. Tại hạ chỉ cần ấn lần lượt ba mươi sáu đại huyệt của

cô nương tự khắc sẽ hoá giải được bế huyệt của gã Hoặc đàn chủ ôn dịch.
Thiên Hải bước ra lưng nàng.
- Đầu tiên là Bách hội.
Thiên Hải vừa nói vừa điểm chỉ ấn vào đại huyệt Bách hội của Mộng Tình.
Chàng vừa ấn chỉ thì Mộng Tình rú lên một tiếng.
Tiếng thét của Mộng Tình làm cho Thiên Hải giật mình, vội vã thu hồi chỉ phong, nhưng Mộng Tình đã bất tỉnh trong tư thế đứng phỗng. Nước da mặt của nàng xám xịt trông người sắp chết.
Thấy hiện tượng đó, Thiên Hải bần thần, bối rối. Chàng vỗ má Mộng Tình.
- CÔ nương... CÔ nương... Tỉnh lại đi.
Mộng Tình hé mở hai mắt, nhỏ giọng nói:
- Thiếu hiệp! Mộng Tình sắp chết rồi.
- Sao kỳ lạ vậy?
- Mộng Tình cảm thấy kinh mạch trong nội thể mình đang đứt đoạn thành từng khúc, khó mà giữ mạng được lâu hơn.
Nàng thổn thức nói.
- Tại sao lạ lùng vậy? Tại hạ chỉ mới điểm chỉ vào đại huyệt Bách hội của cô nương.
- Chắc có lẽ hoá giải huyệt đạo không phải làm như vậy.
- CÔ nương! Hay tại hạ cõng cô nương lên Thiếu Lâm tự, nhờ các vị cao tăng Thiếu Lâm.
Mộng Tình lắc đầu.
- Mộng Tình không muốn lên Thiếu Lâm tự.
- Dù muốn hay không thì cô nương cũng phải lên Thiếu Lâm thôi. Tất cả những oan khúc của cô nương đều từ Thiếu Lâm mà ra cả. Đây có thể là ý trời sắp xếp tất cả.
Chàng nhìn Mộng Tình.
- CÔ nương hãy tin vào tại hạ.
Nàng khẽ gật đầu:
- Nếu Mộng Tình có chết...
Thiên Hải trừng mắt nạt ngang.
- Mộng Tình cô nương đừng nói gở. Nhất định những cao tăng Thiếu Lâm sẽ mở lượng từ bi mà cứu mạng cô nương.
Thiên Hải nói dứt câu, quay lưng cõng Mộng Tình. Mưa bên ngoài trút xuống như thác đổ, khiến cho Thiên Hải phải lưỡng lự:
- Mưa lớn quá.
Mộng Tình gục đầu lên vai Thiên Hải:
- Thiếu hiệp! Cứ để Mộng Tình Ở lại đây. Tôi được gần gũi với mẫu thân mình.
- Tại hạ sao nỡ để cô nương Ở lại được. Gã Hoặc đàn chủ có thể kéo bè kéo

cánh đến làm phiền hơn. Chúng ta đi đại thôi.
Thiên Hải cõng Mộng Tình đội mưa hướng về Thiếu Lâm tự. Chàng cõng Mộng Tình vừa đi, vừa nghĩ thầm:
"Không biết những vị cao tăng Thiếu Lâm sau khi biết Mộng Tình là người tạo ra huyết sát, không biết sẽ hành xử thế nào".
Ý niệm đó khiến Thiên Hải buông một tiếng thở dài não lòng. Chàng nghĩ tiếp:
"Cũng tại lão hoà thượng Bất Giới Tuệ Thông quá hồ đồ, hành động thiếu suy nghĩ mới tạo ra nghiệp cảnh này".
Mộng Tình nói vào tai chàng:
- Công tử đang nghĩ gì vậy?
- Tại hạ muốn hỏi cô nương một vài chuyện.
- Bất cứ chuyện gì, Mộng Tình cũng sẽ thổ lộ với công tử.
- Thiên Hải rất cảm kích thịnh tâm của Mộng Tình cô nương. Tại hạ hỏi thật cô nương nhé. Diệp Cát Quần hiện đang Ở đâu?
- Phải công từ là người đang giữ bí kiếp Thượng Ngươn kiếm pháp của Diệp Cát Quần?
Thiên Hải gật đầu, thuật lại chuyện mình được Diệp Cát Quần trao cho quyền kiếm phổ bên bờ suối trong rừng tùng, rồi buông tiếng thở dài nói:
- Tại hạ vô tình luyện kiếm pháp đó nên đã bị kiếm khí tà quái làm ngưng trệ kinh lạc.
Theo Dương Yên Thượng đại phu thì tại hạ sẽ bị tẩu hoả nhập ma, nên rất muốn tìm Diệp tôn giá, để người có thể hoá giải tà kiếm trong nội thể của tại hạ.
- Mộng Tình... biết nói sao với công tử đây.
- CÔ nương! Chỉ cần tại hạ gặp được Cát Quần thì cơ may tránh được kiếp hoạ rất lớn.
- Giờ công tử có gặp được Diệp Cát Quần cũng chẳng có ích gì.
- Sao vậy? Diệp tôn giá sẽ...
- Diệp Cát Quần đã trở thành mục nhân của Diêm Vương môn. Y chẳng còn là người nữa, mà chỉ là một thây mà với kiếm pháp Thượng Ngươn giết người không gớm tay.
Tại sao y biến thành mục nhân.
- Bởi vì Diệp Cát Quần đã là sứ giả của Diêm Vương.
Tại sao Diệp Vương môn lại biến Cát Quần thành mục nhân?
- Điều đó thì Mộng Tình hoàn toàn không biết mục đích của môn chủ. Nhưng một khi Diệp Cát Quần được sai khiến đi thực hiện thiên chức thần chết của mình thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi, bởi kiếm pháp vô thượng tối độc của y.
Mộng Tình buông một tiếng thở dài:

- Sao cô nương không cản y lại?
Diệp Cát Quần đã biến thành mục nhân, chỉ có môn chủ mới sai khiến được Cát Quần mà thôi.
- Chính môn chủ đã lệnh cho Cát Quần mở cuộc huyết sát trên Thiếu Lâm tự?
- Mộng Tình buông một tiếng thở dài:
- Mộng Tình thỉnh cầu môn chủ ra ơn.
- CÔ nương hận Thiếu Lâm tự?
- Hận Thiếu Lâm tự là hận chung, còn hận Bất Giới hoà thượng mới là hận chính.
Thiên Hải thở dài:
- Sao cô nương lại hận Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông? Tại hạ thiết nghĩ, Bất Giới hoà thượng chẳng làm gì để cô nương hận người như vậy.
- Sao công tử lại nghĩ thế?
- Tại hạ suy đoán thôi.
Thiên Hải ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Ta hỏi thật cô nương... Mộc Thanh Thanh mẫu đơn tiên tử là gì của cô nương?
- Mẫu thân của Mộng Tình.
- Hoá ra là vậy. Nghĩ nực cười thật.
- Công tử nghĩ gì?
- CÔ nương vì mối hận của thân mẫu mà nhẫn tâm sát tử cho kỳ được phụ thân mình. Chữ hận trong lòng cô nương quả thật là có một không hai đó.
Mộng Tình thoạt rùng mình, khiến cho Thiên Hải ngỡ nàng tự giải khai được huyệt đạo, liền thảng thốt nói:
- Ơ CÔ nương đã tự giải được huyệt đạo?
Mộng Tình lắc đầu.
- Không. Lời nói của công tử khiến Mộng Tình rùng mình đó.
- Tại sao cô nương lại rùng mình.
- Công tử! Công tử vừa nói Bất Giới hoà thượng là phụ thân của Mộng Tình à?
Thiên Hải im lặng một hồi rồi nói:
- Tại hạ không biết có đúng như vậy hay không, nhưng so tuổi của cô nương và Bất Giới hoà thượng với câu chuyện xảy ra hai mươi năm trước, thì sự suy đoán của tại hạ có lý - Công tử biết những gì?
- Thiên Hải chậm rãi nói:
- Tại hạ từng bị nhốt chung với Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông, thậm chí được Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng truyền thụ cho tuyệt công Tục hoàng công và cả nội lực tu vi của mình.
Thiên Hải vuốt mặt. Chàng vừa đi vừa thuật lại tất cả những gì mà mình đã

từng trải qua với Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông, chẳng hề giấu giếm một điều gì cả.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói:
- Bất Giới hoà thượng chỉ vì bị Giác Chân hoà thượng trừng phạt giam vào cổ động, mà thất hẹn với Mộc Thanh Thanh. Giờ được tự do, người rất đau khổ. Khi biết Thiếu Lâm xảy ra trận sát kiếp máu chảy thành sông, thây chất thành núi, nghĩ do Thanh Thanh tạo ra vì hận mình.
Thiên Hải dừng bước, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt mình rồi đi tiếp:
- Tuệ Thông đại sư không ngần ngại định lấy mạng tại hạ để bảo toàn sự bình yên cho thân mẫu của cô nương.
Mộng Tình nghe Thiên Hải kể xong, buông một tiếng thở dài não lòng:
- Tất cả những gì không nên xảy ra thì đã xảy ra rồi. Công tử có đưa Mộng Tình lên Thiếu Lâm thì chỉ có bằng thừa mà thôi.
- Tại hạ nghĩ khác cô nương.
- Công tử nghĩ gì?
- Thiếu Lâm là cửa phật từ bi hỷ xá, tất cả các vị cao tăng Thiếu Lâm sẽ dụng lượng từ bi mà hoá giải oan nghiệt này.
- Nếu như các vị cao tăng muốn trừng phạt thì Mộng Tình phải chịu. Mộng Tình đã làm thì phải nhận sự trừng phạt đó.
- Nguyên căn đều do Bất Giới hoà thượng tạo ra cả. Chắc chắn việc làm hồ đồ của thân phụ cô nương ngày xưa đã khiến cho thân mẫu rất đau khổ.
Nước mắt của Mộng Tình nhiều xuống cổ Thiên Hải, tạo ra cảm giác âm ấm. Nàng nấc nghẹn thổn thức nói:
- Nếu như công tử chứng kiến cảnh thân mẫu đau khổ như thế nào. Sự đau khổ khiến bà héo úa, gầy gộc, cuối cùng phải chết bởi tâm bịnh. Trong lúc hấp hối, thân mẫu còn nhắc đến tên thân phụ và ôm khư khư kỷ vật của người.
- Đúng là oan tình.
Thiên Hải cõng Mộng Tình đến chân núi Thiên Sơn thì dừng bước. Chàng có vẻ lưỡng lự.
Mộng Tình nói:
- Công tử! Với oan nghiệt này thì có nên lên Thiếu Lâm, thỉnh cầu các vị cao tăng không.
- Phải lên Thiếu Lâm, dù muốn hay không muốn. Nếu không một lần đối mặt vơi sự thật thì mãi mãi oan nghiệp sẽ không hoá giải được cô nương...
- Công tử muốn nói gì?
- Nếu như các vị cao tăng Thiếu Lâm tự muốn trừng phạt cô nương, giam trong cổ động sám hối thì cô nương có chịu không? CÔ nương có hận không?
- Đã gieo thì phải gạt... Mộng Tình không oán trách hay hờn giận đâu.

- Thế thì được.
Thiên Hải cõng Mộng Tình rảo bước theo những bậc tam cấp, hướng lên Thiếu Lâm tự Một hồi đại hồng chung được gióng lên nghe vang động cả trời đêm. Hồi chuông đại hồng chung đó khiến cho Thiên Hải lo lắng. Chàng nghĩ thầm:
"Đại hồng chung vang lên trong thời khắc này, hẳn trên Thiếu Lâm lại có chuyện".
Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải hồi hộp lo lắng cho Giác Chân đại sư. Chàng liền thi triển thuật ""Phi ma độn hình", cõng theo Mộng Tình băng lên núi.
Thiên Hải sực nghĩ đến Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Sự liên tượng đó khiến cho lòng dạ Thiên Hải như thể có lửa đốt.
Chàng lo lắng nói:
- Mộng Tình cô nương! Tại hạ sợ thân phụ của cô nương sẽ phạm thêm sai lầm không thể hoá giải được oán nghiệp này.

Hồi 25
Từ bi kinh

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đứng giữa Đại Hồng bảo điện với bên bờ vai phải còn rỉ máu. Lão định nhãn nhìn hai vị võ thánh cao tăng Thiếu Lâm tự, gằn giọng nói:
- Thiện Minh, Thiện Đức thúc thúc... Bất Giới hoà thượng ta đã xuống tay sát tử các cao tăng Thiếu Lâm tự đó. Các vị có muốn làm gì thì làm đi.
Thiện Minh đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật... Tại sao Tuệ Thông lại nhuộm máu Thiếu Lâm, không nghĩ đến tình sư huynh đệ đồng môn.
Tuệ Thông hừ nhạt nói.
- Hai mươi năm Tuệ Thông này bị giam trong cổ động, đã nung nấu hận thù với Thiếu Lâm nên mới xuống tay đồ tể, bất kể tình sư huynh đệ.
Tuệ Thông buông một tiếng thở dài:
- Hận thù hai mươi năm bị hoà thượng thúi Giác Chân giam trong cổ động, nay đã trả được rồi. Ta thiết nghĩ cũng đã toại nguyện, nên quay lại Thiếu Lâm để nạp mình.
Thiện Minh và Thiện Đức đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Thiện tai... Thiện tai... Tuệ Thông đã tìm ra được chân lý phật môn à?
Bất Giới hoà thượng ngửa mặt cười sằng sặc. Lão vừa cười, vừa nói:
- Tuệ Thông này đã từng xuất gia đầu phật, tất am tường giáo giới phật môn chứ.
Nhưng ta nghiệm chẳng ra gì đâu, mà chỉ vì không muốn nghiệp quả kéo dài nên mới đến đây.
Bất Giới hoà thượng nhìn thẳng vào mắt Thiện Minh và Thiện Đức, nghiêm giọng nói:
- Nhị vị thúc thúc là cao tăng Thiếu Lâm, tạm thời chấp chưởng xử lý những vụ việc thay Giác Chân hoà thượng thúi. Nay Tuệ Thông đã đến đây nhận tội của mình, chịu hình phạt lăng trì hay phanh thây cũng được. Điều đó, chứng minh Giác Chân đại sư huynh là người chân chính.
Thiện Minh và Thiện Đức niệm phật hiệu:
- A di đà phật. Vậy theo ý của Tuệ Thông muốn gì?
- Tuệ Thông cầu xin nhị vị thúc thúc trả lại chức quyền cho Giác Chân đại

sư huynh và sau khi Tuệ Thông này tự hành xử mình thì những oan nghiệp của Thiếu Lâm xem như hoá giải, chẳng truy cứu làm gì nữa.
Thiện Minh chắp tay.
- A di đà phật. Nếu Tuệ Thông đã nhận nghiệp quả của mình, bần tăng và Thiện Đức sư đệ sẽ chẳng truy cứu nữa.
Tri Giới hoà thượng lắc đầu nhìn Thiện Minh, Thiện Đức.
- Nhị vị sư thúc! Đừng tin vào lời của Bất Giới hoà thượng. Tri Giới nghĩ y đã bị sư huynh Giác Chân mua chuộc, nhận tất cả lỗi lầm về mình. Rồi đây hắn cũng sẽ được tự do, một khi Giác Chân đại sư huynh nắm chức vị Phương trượng.
Nhìn lại Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng, Tri Giới nghiêm giọng nói:
- Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng! Cả Thiếu Lâm này tất cả cao tăng đều biết, hai mươi năm trước đây ngươi đã phạm giới qui tà dâm cưỡng hiếp thôn nữ, rồi bị trừng phạt giam vào cổ động, sao tự dưng ngươi thay đổi đột ngột như vậy? Tri Giới bần tăng biết ngươi rất hận Giác Chân, sao sớm thay đổi như vậy? Thật ra, ngươi và Giác Chân đại sư huynh tính toán những gì, và có ý đồ gì?
Tuệ Thông cau mày trừng mắt.
Tri Giới hoà thượng! Ngươi đừng lắm mồm, ngậm máu phun người. Tuệ Thông ta đường đường là một nam tử hán, đỉnh thiên lập địa, mình làm mình chịu chứ không bao giờ có ý gì khác đâu. Ngươi hãy xa ra, đừng xen vào chuyện.
Tri Giới cao giọng nói:
- Làm sao Tri Giới bần tăng lại đứng khoanh tay toạ thị nhìn ngươi tác oai, tác quái chứ. Hẳn là ngươi và Giác Chân đại sư huynh đã bàn tính với nhau. Xét cho cùng, hai người thông đồng với nhau cũng đúng thôi, bởi ngươi và Giác Chân đều chung một hạng người đam mê tửu sắc.
Tri Giới cười khảy nói:
- Giác Chân hoà thượng cùng một hạng người với ngươi nên mới bị ngươi lung lạc tâm phật mà phạm giới qui, có đúng vậy không? Giờ thì mọi việc vỡ lở, mới bàn kế thí tốt để đoạt xe.
Mặt Tuệ Thông đanh hẳn lại, lão gầm lên.
- Tri hoà thượng im miệng...
- Hê! CÓ nhị vị sư thúc Thiện Minh và Thiện Đức Ở đây, ngươi sợ ta nói ra sự thật à?
- Ý của ngươi và Giác Chân đại sư huynh sao có thể qua được cặp mắt phật tổ Như Lai. Tuệ Thông! Ngươi hãy nhận tội thông đồng với Giác Chân hoà thượng đi, rồi Tri Giới bần tăng sẽ xin với nhị vị sư thúc niệm xá cho ngươi.
Tuệ Thông gầm lên một tiếng:
- Ta chẳng có thông đồng với ai cả, chỉ có thông đồng với ngươi mà thôi.

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, Tuệ Thông đại sư lắc vai tung mình lướt đến chực vỗ một thức Giáng Long thập bát chưởng công thẳng vào thượng đẳng Tri Giới hoà thượng. Chưởng công của Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng mãnh liệt như sóng thần, có thể cuốn trôi tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Nhưng đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát chưởng đã bị Thiện Minh dùng La Hán quyền đón đỡ thay cho Tri Giới.
âm...
Chưởng và quyền chạm thẳng vào nhau, tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông trượt dài về sau ba trượng, bờ vai phải nhún ra vòi máu tươi đỏ sàn Đại Hồng bảo điện trong khi Thiện Minh đại sư chỉ hơi rùn tấn. Nội lực của Tuệ Thông Bất Giới đâu phải tầm thường, nhưng vì lão đã bị trọng thương đứt một cánh tay, lại còn mất phân nửa vì đã truyền cho Thiên Hải, nên mới chịu lép phần như vậy Nếu so sánh nội lực giữa Thiện Minh võ thánh đại sư và Bất Giới hoà thượng lúc này thì chẳng thể nào so được. Bởi một người là võ thánh thần tăng, một người là kỳ tài Thiếu Lâm nhưng đã bị thương trầm trọng. Giao thủ với Thiện Minh đại sư, Tuệ Thông thảm bại là cái chắc rồi.
Thân pháp Tuệ Thông sau khi giao thủ một chưởng hứng trọn một quyền, công thẳng đỡ thẳng, tợ như cây sậy run rẩy trước luồng bạo phong dữ dội. Lão nghiến răng tự phong bế huyệt đạo cầm máu, trong khi Tri Giới đắc ý nói:
- Thiện Minh sư thúc! Gã Bất Giới này xem thường sư thúc, muốn giết người diệt khẩu, hành động của gã càng chứng tỏ dã tâm của gã. Tri Giới thỉnh cầu sư thúc đại sư sát giới phát lạc cho gã rồi tính đến sự trừng phạt đại sư huynh.
Tri Giới nói xong, nhìn Tuệ Thông:
- Tuệ Thông! Phải ngươi đã được chỉ huấn của Giác Chân sư huynh giết người diệt khẩu?
Tuệ Thông nghiến răng:
- Ta không phải hạng người tiểu nhân chuyên ngậm máu phun người như ngươi đâu.
Tri Giới! Ta tự hỏi sao trong phật môn lại có thể sản sinh ra một kẻ tiểu nhân và bỉ ổi như ngươi. Ngươi đã tương kế tựu kế hãm hại Giác Chân đại sư huynh, móc hai mắt của người, lại giam vào cổ động cùng với ta.
Tri Giới hoà thượng trừng mắt:
- Ngươi nói thế là có ý gì? Giác Chân đại sư huynh tự mình bế môn để tu thân, chư ai giam người vào cổ động làm gì. Còn việc mắt của ngươi mù thì tất cả cao tăng Thiếu Lâm đều biết, vì người trúng phong mà bị chứ có phải tại ta sao?
Tri Giới lắc đầu chắp tay.

- A di đà phật. Nếu Tuệ Thông nói như vậy thì đúng là lời xàm ngôn của kẻ bất đạo, vô đức Tri Giới bần tăng nghĩ về lời của ngươi càng cảm thấy chân lý của phật môn mênh mông. Gieo nhân nào thì phải gặp quả ấy. Giác Chân đại sư huynh hẳn đã gieo nhân ác nên mới bị phật tổ Như Lai trừng trị cho đui mắt. Không ngờ ngươi lại mang cái chuyện nhân quả của Giác Chân đại sư huynh mà gieo tiếng ác cho Tri Giới này.
Tri Giới quay lại Thiện Minh:
- Sư thúc! Tuệ Thông Bất Giới đã nhận tội giết hại đồng môn sư tăng, chẳng còn gì để bàn nữa. Tri Giới thỉnh cầu sư thúc đại khai sát giới, đặng Thiếu Lâm tránh được kiếp hoạ sau này.
Thiện Minh lưỡng lự.
Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng nhìn Thiện Minh và Thiện Đức, từ tốn nói:
- Nhị vị sư thúc là bậc cao tăng Thiếu Lâm, hẳn không dễ phá giới luật đại khai sát giới. Tuệ Thông nguyện sẽ tự sát để chuộc tội với chư huynh đệ cao tăng đồng đạo, nhưng thỉnh cầu nhị vị sư thúc hoá giải nghiệp chướng này, và đừng truy cứu nữa.
Thiện Minh và Thiện Đức đồng chắp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật.
Tuệ Thông nhìn lại Tri Giới hoà thượng.
- Tri hoà thượng! Ngươi sẽ được thấy ta chết trước mặt ngươi. Đặng ngươi sáng mắt, đừng vu oan cho đại sư huynh Giác Chân. Còn nếu như ngươi còn âm mưu gian trá thì cái chết của ta hôm nay là bài học cảnh tỉnh ngươi đó.
Tuệ Thông Bất Giới nói xong, quay lại bệ thờ. Lão hành đại lễ trước kim thân phật tổ Như Lai rồi từ từ giơ cao tả thủ chực vỗ xuống thiên đình mình.
Chính lúc lão toan thực hiện ý định đó thì Thiên Hải cõng Mộng Tình lướt vào.
Chàng nhận ra ngay cục diện sắp xảy ra, nên thét lớn:
- Tuệ Thông tiền bối dừng tay!
Tuệ Thông nghe tiếng Chu Thiên Hải, lòng dạ rối bời nhưng vẫn kiên định nói:
- Tiểu tử! Ngươi đến muộn rồi.
- Tiền bối muốn chết không liên can đến Thiên Hải. Nhưng trước khi chết, tiền bối phải nhìn thấy ái nữ của mình chứ.
Tuệ Thông từ từ hạ tay xuống. Lão quay mặt lại nhìn Thiên Hải đang cõng Mộng Tình.
- Tiểu tử! Ngươi vừa nói gì?
Thiên Hải nhìn Tuệ Thông:
- Vãn bối đưa ái nữ của tiền bối về Thiếu Lâm tự đây.
Mặt Tuệ Thông đanh lại:
- Chuyện này như thế nào?

Thiên Hải đặt Mộng Tình đứng xuống. Tuệ Thông vừa thấy mặt Mộng Tình, buột miệng nói.
- Mộc Thanh Thanh...
Mộng Tình nhìn Tuệ Thông, từ tốn nói.
- Lão là Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông?
- Chính ta.
Thiên Hải lên tiếng:
- Trước hết, tiền bối hãy giải huyệt cho Mộng Tình tiểu thư, rồi nàng sẽ nói tất cả sự thật cho các vị cao tăng đây biết chuyện gì đã xảy ra.
Thiên Hải nhìn lại Thiện Minh và Thiện Đức đại sư:
- Nhị vị đại sư hẳn cho Thiên Hải cơ hội hoá giải oan nghiệp Thiếu Lâm?
- A di đà phật. Bần tăng luôn tin vào thiếu hiệp.
Tuệ Thông chậm rãi bước đến trước mặt Mộng Tình. Thiên Hải thành thật thuật lại, vì sao Mộng Tình rơi vào tình trạng bất động như thế này.
Tuệ Thông nhìn Mộng Tình, cách không điểm chỉ giải khai bế huyệt. Vừa được giải khai bế huyệt, Mộng Tình bước thẳng đến một bộ, nhìn Tuệ Thông Bất Giới gần như không chớp mắt.
Nàng thở ra rồi nói.
- Cha định gánh hết tất cả tội lỗi mà Mộng Tình đã gieo cho Thiếu Lâm tự ư?
Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng nói:
- CÔ nương... ơ... Mộng Tình đừng nói gì cả. Chuyện ta làm ta chịu, chỉ mong sao Thanh Thanh được bình an là đủ rồi.
Lão quay lại nhìn Thiên Hải:
- Tiểu tử! Lão phu kính cẩn thành tâm đa tạ ngươi, đã cho lão cơ may gặp Mộng Tình trong giờ khắc sau cùng này.
Thiên Hải khoát tay:
- Oan nghiệp của Giác Chân Phương trượng đại sư chưa hoá giải được, tiền bối chưa thể ra đi được đâu.
Chàng nhìn lại Mộng Tình:
- CÔ nương...
Mộng Tình bước đến trước mặt nhị vị võ thánh thần tăng.
- Đại sư! Tất cả những gì xảy ra trên Thiếu Lâm này đều do Mộng Tình gây ra.
Nàng nhìn lại Tuệ Thông:
- Cha! Vì thù hận mà Mộng Tình nguyện sẽ lấy mạng cha. Chính vì thế mới thỉnh cầu Diêm Vương môn đưa sát thủ đến đây. Sát thủ là Mục nhân, tên Diệp Cát Quần với Thượng Ngươn kiếm pháp vô cùng lợi hại.
Nàng thành thật kể lại hết cả mọi sự rồi nhìn Thiện Minh và Thiện Đức nói:
- Trước khi Diệp Cát Quần trở thành Mục nhân của Diêm Vương môn, đã

nói cho tiểu tử biết Giác Chân đại sư Phương trượng sẽ nhận giữ nửa phần bí kiếp kiếm phổ Thượng Ngươn. Chính Chu công tử đây đưa nửa phần kiếm phổ Thượng Ngươn đến cho đại sư, và vô tình bị Tri hoà thượng đánh trảo.
Tri Giới hoà thượng nói:
- Bần tăng biết cái gì là kiếm phổ Thượng Ngươn.
Lão chỉ Mộng Tình:
- A di đà phật. A nữ đã tàn sát cao tăng Thiếu Lâm, giờ muốn ly gián ta và nhị vị sư thúc ư.
Mộng Tình lắc đầu:
- Sự thật Mộng Tình đã nói ra tất cả, tin hay không là quyền của nhị vị Thánh tăng.
Còn chư vị cao tăng muốn trừng phạt thế nào, Mộng Tình chịu thế nấy, chẳng một chút ân hận.
Thiên Hải nhìn Thiện Minh và Thiện Đức:
- Nhị vị đại sư. Những gì Mộng Tình cô nương nói ra đều là sự thật. Theo văn bối, các vị cao tăng Thiếu Lâm đã chết bởi Thượng Ngươn kiếm pháp. Chỉ có Thượng Ngươi kiếm pháp mới có những chiêu kiếm tàn nhẫn vô tâm như vậy. Văn bối đây có thể chứng minh cho nhị vị cao tăng thấy kiếm pháp Thượng Ngươn lợi hại thế nào.
Thiện Minh chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Diêm Vương môn đã luyện thành Mục nhân rồi à?
Mộng Tình gật đầu:
- Diệp Cát Quần đã là Mục nhân của Diêm Vương môn.
Thiện Minh, Thiện Đức cùng chắp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật.
Thiện Minh hướng mắt nhìn sang Thiện Đức. Hai vị cao tăng khẽ gật đầu.
Thiện Minh chậm rãi bước đến chiếc đại hồng chung, gióng lên ba hồi.
Không biết vị cao tăng đó làm gì, nhưng sau khi gióng ba hồi chuông. Thiện Minh và Thiện Đức đứng giãn qua hai bên bệ thờ kim thân phật tổ Như Lai.
Tri Giới hoà thượng chẳng hiểu hành động của hai vị cao tăng, thì từ ngoài cửa Đại Hồng bảo điện, Giác Chân đại sư được hai chú sãi dìu trong bộ tăng y Phương trượng, tay cầm thiền trượng bước vào.
Thiện Minh và Thiện Đức đồng loạt ôm quyền hành đại xá.
- A di đà phật. Phương trượng quang lâm Đại Hồng bảo điện.
Thấy hai người cung kính hành lễ. Thiên Hải, Mộng Tình và cả Tuệ Thông bất giác cũng phải nghiêm giọng nghinh tiếp Giác Chân đại sư.
Duy có Tri Giới thì cứ ló mắt nhìn. Lão nhìn Thiện Minh và Thiện Đức lẩm nhẩm nói:
- Chuyện này là chuyện gì?
Thiên Hải nhìn qua Tri Giới hoà thượng:

- Rồi lão sẽ biết ngay thôi mà.
Giác Chân đại sư được chủ giới tử dìu đến ngồi vào bồ đoàn chưởng môn thì ngoài Đại Hồng bảo điện, mười tám vị cao tăng tay cầm trường côn, vận tăng bào vàng choé bước vào. HỌ chia làm hai hàng tiến đến hầu bên Giác Chân đại sư.
Thiên Hải nhìn mười tám vị cao tăng đó, nghĩ thầm:
"Chắc những người này là những vị tăng hộ đường".
Ý nghĩ kia còn đọng trên ý niệm của chàng thì nghe tiếng truyền âm nhập mật róc vào tai mình.
"Mười tám vị cao tăng đó là Thập bát bồ tát. HỌ có danh là Thập bát La Hán. VÕ công đã đạt đến cảnh giới tối thượng.
[Mất vài trang (116:& 121)].
Những lời của bần tăng đều thốt ra bằng tâm từ bi hỉ xá, mong Tri Giới sư đệ thầm thấu mà xem lại mình.
Tri Giới cau có nói:
- Ai nói chẳng được, nhưng có vật chứng mới giải được sự uẩn khúc này.
Giác Chân đại sư chấp tay niệm phật hiệu, rồi lấy chiếc tráp của Minh Nguyệt đặt lên bàn.
- Bần tăng mời thí chủ.
Từ cửa hậu điện, Minh Nguyệt trong bộ nâu sòng bước lên. Nàng chậm rãi bước đến, quì trước mặt Giác Chân đại sư kính cẩn hành đại lễ.
- Bần ni Diệu Hương bái kiến Phương trượng đại sư.
Giác Chân đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... Diệu Hương sư cô hãy trình bày lại cho Tri Giới và chư tăng Ở đây hiểu, vì sao sư cô gửi trâm cho bần tăng.
- A di đà phật. Cây trâm mà Diệp Hương gửi cho đại sư là tín vật Diệp Tùng lưu lại.
NÓ là vật chứng để đại sư biết dưới chiếp tráp này là pho kiếm phổ Thượng Ngươn.
Giác Chân Phương trượng niệm phật hiệu rồi nói:
- Tri Giới sư đệ! Diệu Hương sư cô đã minh chứng sự trong sạch của đại sư huynh.
Còn chuyện sau thì không tiện nói, nhưng sư đệ phải thấu hiểu đừng buộc người phải thốt thành lời. Cửa phật không phải là nơi tranh giành, đoạt quyền để khiến cho lên niết bàn chẳng khác gì xuống âm ty. Đạo hạnh của tri Giới sư đệ hẳn còn nhiều kiếp luân hồi, sư huynh chỉ mong sao Tri Giới sư đệ sớm trút bỏ dục vọng tà kiến mà quay về với nẻo phật môn. A di đà phật.
Thiên Hải chau mày nhìn Giác Chân đại sư, nghĩ thầm:
Giác Chân đại sư hẳn còn muốn giấu điều gì đó mà không muốn nói ra".

Thiên Hải vừa nghĩ, vừa quan sát Tri Giới hoà thượng. Chàng nhận ra sắc diện của lão tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi khi Minh Nguyệt xuất hiện. Những thớ thịt trên mặt lão giật liên tục, rồi bất thình lình gã trổ khinh công, băng ra ngoài Đại Hồng bảo điện.
Thiên Hải trừng mắt nói:
- Hê! Chuyện chưa vỡ lẽ sao lại bỏ đi thế?
Thiên Hải vừa nói, vừa thi triển thuật Phi ma độn hình chặn đường Tri Giới, nhưng Giác Chân đại sư đã lên tiếng:
- Thiếu hiệp! Hãy để cho Tri Giới hoà thượng rời Thiếu Lâm.
Thiên Hải lườm Tri hoà thượng rồi bước về chỗ cũ. Tri Giới "hừ" nhạt một tiếng, băng mình thoát đi luôn.
Tri Giới hoà thượng đi rồi, Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng mới bước ra, tiến đến trước mặt Giác Chân Phương trượng, lão quì xuống đại lễ.
Hành đại lễ xong, Tuệ Thông mới ngẩng mặt, trịnh trọng nói:
- Đại sư huynh! Tuệ Thông Bất Giới xin chịu hậu quả do Mộng Tình gây ra, mong đại sư phát lạc.
- A di đà phật. Tuệ Thông sư đệ giờ đã nghiệm ra sự phù phiếm của cõi nhân sinh hỷ nộ ái ố. Cửa phật từ bi không bao giờ đóng chặt cửa phổ độ chúng sinh. Chỉ cần Mộng Tình và sư đệ biết đâu là chân quả, đặng ăn năn sám hối.
- Sư đệ chỉ thỉnh cầu đại sư tha cho Mộng Tình.
- A di đà phật. Mộng Tình không trực tiếp xuống tay sát tử các cao tăng Thiếu Lâm, nhưng lại gián tiếp, chỉ mong từ nay về sau đừng có những hành động như thế nữa, để tránh cho bá tánh thoát khỏi những sát nghiệp vô thường.
Giác Chân đại sư đặt chuỗi hạt xuống bên cạnh:
- Thiếu Lâm xem như không truy cứu những gì xảy ra nữa. Bần tăng xem như nghiệp quả mà Thiếu Lâm phải trả.
- Đa tạ đại sư huynh.
Tuệ Thông hành đại lễ rồi từ từ đứng lên. Lão nghiêm giọng nói:
- Đại sư huynh! Tuệ Thông nguyện đem xác thân này vào cổ động, để xám hối cho những gì mình đã gây ra.
- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... Mong rằng nghiệp quả của sư đệ sẽ hoá giải trong kiếp này, để kiếp sau sớm về với cõi niết bàn vô sinh.
Tuệ Thông bái Giác Chân rồi quay bước đến trước mặt Mộng Tình. Nắm tay Mộng Tình, Tuệ Thông bùi ngùi nói:
- Mộng Tình! Nghiệp quả của cha quá nặng, nên không làm tròn chức phận của cha đối với con. Con tự bảo trọng mình.
HỌ cắn răng vào môi, mắt buồn vời vợi.
Mộng Tình nhìn Tuệ Thông.
- Cha...

Hai người ôm chầm lấy nhau.
Tuệ Thông đẩy Mộng Tình ra.
- Con bảo trọng...
Nước mắt chảy dài ra khoé mắt xuống má lão hoà thượng Bất Giới. Thấy Tuệ Thông và Mộng Tình, Thiên Hải không khỏi bùi ngùi xúc động.
Chờ cho sự xúc động lắng dịu xuống, Tuệ Thông mới nhìn sang Thiên Hải.
- Bần tăng vô cùng cảm kích, và ghi tạc công lao của thiếu hiệp đã giúp cho bần tăng giải oan được nghiệp tình. Sắp tới đây bần tăng sẽ vào cổ động tu tâm sám hối. Nếu có cơ may, sau này bần tăng sẽ gặp lại thiếu hiệp.
Lão xá Thiên Hải.
- Cáo từ - Đại sư bảo trọng.
Tuệ Thông đại sư chậm rãi tiến ra Đại Hồng bảo điện, chiếc lưng của lão cứ như cong hẳn xuống, bởi phải vác một vật gì đó rất nặng nhưng vô hình. Các vị cao tăng nhìn sau lưng Tuệ Thông đại sư, rồi không ai nói ai, tất cả đều chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật.

Hồi 26
Tà tăng

Đêm trên Thiếu Lâm tự thật tĩnh lặng. Tất cả mọi sự vật hiện hữu trong cõi đời này cứ như chìm vào giấc ngủ, hoặc đã tham thiền nhập định tạo nên một không gian vắng lạnh lạ lùng. Thiên Hải ngồi trước ngọn nến, nghĩ mông lung. Chàng nhìn ngọn nến, nhỏ giọng nói:
- Không ngờ kết cục lại tốt đẹp như vậy, âu cũng nhờ lòng từ bi hỷ xá của Giác Chân Phương trượng.
Nếu như không phải là Giác Chân, mà là Tri Giới thì không biết chuyện gì xảy ra.
Hẳn máu sẽ đổ khắp nơi cổ tự này.
Thiên Hải nghĩ đến đây, sực liên tưởng đến Minh Nguyệt, chàng gãi đầu.
- Không ngờ Minh Nguyệt tỷ tỷ lại trở thành ni cô.
Thiên Hải bật cười nhỏ khi nghĩ đến những ngày Ở Bách Hoa lầu và tất nhiên không quên lần đầu tiên chàng đã đụng chạm với nữ nhân, mà nữ nhân đó lại là Minh Nguyệt.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Ngày mai mình đã rời Thiếu Lâm, giờ sao không qua thư phòng của tỷ tỷ gặp một lần Cuối, kẻ đạo người đời e sau này khó mà gặp nhau.
Nghĩ là làm, Thiên Hải chỉnh sửa lại y trang, rời gian thảo cốc, đi thẳng đến gian cốc xá của Minh Nguyệt.
Chàng gõ cửa vừa lên tiếng gọi.
- Minh Nguyệt tỷ tỷ...
Không có tiếng đáp lời chàng.
Thiên Hải gõ cửa tiếp:
- Minh Nguyệt ni cô! Ni cô có trong thảo xá không?
Vẫn không có tiếng ai đáp lại lời Thiên Hải, chàng cau mày nghĩ:
"Đêm khuya thế này, Minh Nguyệt tỷ tỷ lại đi đâu?" Thiên Hải vừa nghĩ, vừa đẩy cửa thảo xá. Bên trong chẳng có người nào, tất cả mọi vật dụng vẫn ngăn nắp. Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm. Chợt đập vào mắt Thiên Hải là chiếc khăn tay của Minh Nguyệt được vo lại nhăn nhúm, để ngay trên mặt bàn. Thiên Hải bước đến cầm lấy chiếc khăn.
Chàng suy nghĩ:
"Minh Nguyệt dù là ni cô, nhưng vẫn là nữ nhân, tất không bao giờ bỏ lại

khăn tay, một khi rời khỏi thảo cốc này. Hẳn đây là ám hiệu của Minh Nguyệt tỷ tỷ".
Thiên Hải mở chiếc khăn tay ra quan sát, chẳng có điều gì lạ để Thiên Hải phải lo lắng. Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nghĩ thầm:
"Chẳng có gì cả, vậy chiếc khăn của Minh Nguyệt để lại có ý nghĩa gì?
Thiên Hải nhìn lại bàn. Đập ngay vào mắt chàng là dòng bút tự vỏn vẹn chỉ có ba chữ.
"Hoạt Thần giáo".
Thiên Hải đứng sững ra nhìn dòng bút tự được Minh Nguyệt lưu lại bằng cách dùng ngón tay viết nghệch ngoạc lên mặt bàn rồi lấy chiếc khăn phủ lên.
Thiên Hải lẩm nhẩm.
- Hoạt Thần giáo đã đến đây rồi ư? HỌ đến Thiếu Lâm tự như đến chỗ không người.
HỌ đưa cả Minh Nguyệt đi, mà chẳng ai phát hiện được. Hoạt Thần Giáo muốn gì Ở Minh Nguyệt nhỉ?
Thiên Hải chắp tay sau lưng bước đến cửa sổ, đầu chàng căng ra với những suy nghĩ về hành động của Hoạt Thần giáo.
Mặt Thiên Hải bất giác sa sầm.
- CÓ thể Hoạt Thần giáo xâm nhập Thiếu Lâm tự lần này để đoạt quyển kiếm phổ Thượng Ngươn của Minh Nguyệt. Quyển kiếm phổ đó hiện đang Ở trong tay Giác Chân Phương trượng, mà đại sư lại mất võ công và mù hai mắt".
Nghĩ như vậy, Thiên Hải cảm thấy lòng mình nao nao lo lắng. Chàng thi triển thuật "Phi ma độn hình", thoát ra khỏi cốc thảo của Minh Nguyệt bằng lối cửa sau, băng mình về hướng thảo cốc của Giác Chân đại sư.
Thiên Hải vừa lướt đến thảo cốc của Giác Chân đại sư, thì từ trong thảo cốc có một bóng người mặc hắc y dạ hành với kinh pháp kỳ tuyệt "Phi ma độn hình" lướt ra.
Thiên Hải đảo bộ lướt đến chặn trước mặt người kia.
- Tôn giá là ai?
Thiên Hải vừa nói, vừa chớp động song thủ. Chàng dùng hữu thủ như một thanh kiếm thi triển một chiêu "Tích lịch kiếm" mũi bản thủ của chàng đâm tới vùng thượng đẳng của đối phương.
Dạ hành thích khách chỉ hơi nhích vai đã tránh chiêu kiếm Tích lịch của Thiên Hải một cách dễ dàng. Thân pháp kỳ tuyệt của dạ hành thích khách là bộ pháp "Phi ma độn hình" Thiên Hải buột miệng nói:
- Tôn giá là người của Hoạt Thần giáo?
Thiên Hải vừa nói, vừa suy nghĩ: "Phải dùng đến kiếm pháp Thượng Ngươn để bức ép người này phải lưu lại Thiếu Lâm tự".

Nghĩ là làm, Thiên Hải dồn nội lực vào hữu thủ, sử dụng nó như một thanh kiếm để thi triển kiếm pháp Thượng Ngươn. Chàng vừa mới vận công hoá công phu thì ngay lập tức toàn thân có màn kiếm khí xuất hiện.
Thấy có màn kiếm khí xuất hiện bao bọc thân pháp Thiên Hải, dạ hành thích khách lắc người thoái bộ về sau, khoát tay:
- Dừng tay!
Thiên Hải vừa toan pháp tác kiếm khí qua hữu thủ của mình, nghe dạ hành thích khách nói, liền rút tay lại.
Chàng nhìn dạ hành thích khách gằn giọng nói:
- Tôn giá biết sự lợi hại của Thượng Ngươn kiếm pháp?
- Công tử đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp từ đâu?
- Tôn giá hỏi để làm gì? Tại hạ cũng chẳng giấu làm gì, kiếm pháp mà tại hạ thi triển được Diệp Cát Quần tôn giá truyền thụ đó.
ánh mắt sáng ngời của dạ hành thích khách chằm chằm điểm vào mặt Thiên Hải. Y buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Công tử nghe rõ đây. Ơ đây, bổn toạ và công tử không tiện nói chuyện với nhau.
Bổn toạ thỉnh công tử đến Phong Ma sơn tổng đàn Hoạt Thần giáo.
- Tại sao Thiên Hải phải nghe lệnh của giáo chủ?
- Không nghe không được. Nếu công tử không đến thì Xảo Nhi cô nương sẽ bị đem tế thần.
- Xảo Nhi?
- Không bao giờ bổn toạ nói sai đâu.
- Hoạt Thần giáo chủ muốn gì?
- Bổn toạ sẽ gặp công tử tại Phong Ma sơn. Còn bây giờ công tử phải lo cho Giác Chân đại sư và cả Minh Nguyệt cô nương không có thời gian để chặn đường bổn toạ đâu Cho dù công tử có muốn chặn đường bổn toạ cũng không được.
- Tại sao không?
- Chu Thiên Hải! Ngươi đừng quên "Phi ma độn hình" là thuật khinh công kỳ tuyệt của Hoạt Thần giáo. Công tử có thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp cũng không cản đường được bổn toạ. Huống chi bổn toạ vẫn đối phó với người kia. Nếu ta không thắng thì chẳng bao giờ bái đâu.
Hoạt Thần giáo chủ đổi giọng từ tốn:
- Công tử nhớ lời bổn toạ nói đó, không đến Phong Ma sơn gặp bổn toạ thì Xảo Nhi sẽ bị làm vật tế thần. Còn bây giờ công tử mau đi cứu Minh Nguyệt đi, ả đang rất cần đến công tử đó.
- Minh Nguyệt đang Ở đâu?
- Toà Minh động của tri tân đường.
Thiên Hải cau mày:

- Minh động của tri tân đường?
Hoạt Thần giáo chủ khẽ gật đầu.
- Bổn toạ chờ công tử.
Nói dứt câu, Hoạt thần giáo chủ liền thi triển thuật "Phi ma độn hình". Thuật "Phi ma độn hình" mà Hoạt Thần giáo chủ thi triển còn tinh xảo hơn cả Thiên Hải. Chỉ trong chớp mắt, bóng dáng của Hoạt Thần giáo chủ đã mất hút chẳng để lại dấu ấn nào.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Thì ra kẻ đột nhập là Hoạt Thần giáo chủ, thảo nào mà không xuất thần".
Thiên Hải buông tiếng thở dài, khi nghĩ đến những lời của Hoạt Thần giáo chủ.
Chàng cau mày:
- Xảo Nhi hiện trong tay Hoạt Thần giáo ư? RÕ ràng là Hoạt Thần giáo luôn để mắt theo dõi mọi hành tung của mình.
Thiên Hải vừa đẩy cửa bước chân vào thảo xá của Giác Chân đại sư, đang ngồi kiết đà trên bồ đoàn, hai tay để trước ngực. Trông vị cao tăng như một pho tượng bồ tát đang tham phiền nhập định.
Thiên Hải vừa bước vào thì Giác Chân đại sư như thể nghe được bước chân của chàng, liền niệm phật hiệu:
- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai. Bần tăng không bị gì đâu. Thiếu hiệp đừng lo gì cho bần tăng, hãy lo cho Minh Nguyệt ni cô. Ni cô Minh Nguyệt hẳn đang cần thiếu hiệp.
Thiên Hải hỏi:
- Đại sư! Hoạt Thần giáo chủ đã làm gì đại sư?
- Kẻ đột nhập là Hoạt Thần giáo chủ à?
- Dạ đúng. Vãn bối nhận ra bộ pháp "Phi ma độn hình" của Hoạt Thần giáo chủ.
- A di đà phật. Hoá ra là vậy. Y chỉ điểm huyệt và lấy đi chiếc tráp kiếm phổ Thượng Ngươi của Diệp Tùng.
Thiên Hải thở phào:
- Đại sư bình yên, vãn bối cáo từ. Xin hỏi đại sư, Minh động Ở đâu?
- A di đà phật. Minh động toạ lạc Ở phía động núi Thiên Sơn. Tại sao thí chủ lại hỏi bần tăng?
- Minh Nguyệt đang bị nguy Ở Minh Động.
- A di đà phật. Tri Giới sư đệ có thể làm việc này ư? ác nghiệp của Thiếu Lâm mà.
Buông tiếng thở dài, Giác Chân đại sư nói:
- Thiếu hiệp! Tha thứ cho Thiếu Lâm.
Vị cao tăng Thiếu Lâm thoát dứt câu, khoé miệng ứa máu do sự phẫn nộ, nhưng vẫn lẩm nhẩm kệ Thời kinh tán dương oai đức của phật tổ Như Lai.

Thiên Hải biết chẳng còn gì nói liền bỏ ra ngoài, thi triển thuật "Phi ma độn hình .
băng về phía đông. Chẳng bao lâu chàng đã đến được khu hoa viên bạt ngàn những tán hoa được trồng theo hình bậc thang từ dưới lên. Hoa viên đó rộng mênh mông bạt ngàn, khiến cho Thiên Hải bối rối chẳng biết tìm Minh Nguyệt Ở đâu.
Chàng đứng sững ra ngay lối vào hoa viên, nhẩm nói:
- Tri Giới hoà thượng ư...
Thiên Hải nheo mày nghĩ:
"Minh Nguyệt tỷ tỷ sống Ở Bách Hoa lầu, tất có thu nhập được kinh nghiệm của những người ngoài giang hồ. Nếu Minh Nguyệt biết để lại ám hiệu thì có thể cũng để lại dấu tích cho mình.
Nghĩ vậy Thiên Hải đảo mắt quan sát thật kỹ. Chàng nhận ra một cánh hoa bị bẻ gãy ngang. Thiên Hải bước đến nhìn những cánh hoa đó. NÓ bị chẻ ngang, đoá hoa chỉ về một hướng. Thiên Hải nghĩ:
- Đây có thể là dấu tích mà Minh Nguyệt để lại.
Nghĩ như vậy, Thiên Hải liền theo hướng đoá hoa chỉ lần bước đi. Quả nhiên, chàng lại gặp cánh hoa thứ hai cũng bị bẻ làm dấu như cánh hoa đầu. Nhận ra điều đó, Thiên Hải vô cùng phấn khích. Chàng cứ lần theo dấu vết mà Minh Nguyệt để lại, cuối cùng đến được một toà hang động do con người tạo ra. Toà hang động đó rất tầm thường, như những hang động bỏ hoang, nhưng khi bước vào trong, Thiên Hải mới giật mình, bởi sự biến hoá được sắp xếp bằng những cửa hang nối tiếp nhau qua các hành lang được trang trí bằng những tấm bích hoạ với nét vẽ tinh xảo, cách ba trượng lại có một giá bạch lạp soi đường.
Dọc theo hành lang, cứ cách một trượng lại có một đài phun nước được thiết kế ngay trên vách tường, tạo ra không gian lành lạnh mát mẻ.
Thiên Hải có cảm tưởng như mình lạc vào một cảnh giới bồng lai khó lòng tìm được nơi trần gian. Khi Thiên Hải chú nhãn đến những bức bích hoạ mới phát hiện những hình bóng nhàn nhạt, mờ mờ, lúc ẩn lúc hiện qua ánh sáng những ngọn bạch lạp nhập nhoạng.
Những bóng hình ẩn hiện kia rất sống động, mỗi khi ánh sáng bạch lạp chuyển hướng theo những cơn gió nhẹ thổi ra từ những chiếc lỗ trên vách đá. Thiên Hải tò mò quan sát những bức bích hoạ.
Chàng chợt bật cười khi nhận ra những hình bóng nhập nhoạng kia tựa như đôi nam nữ đang trong cuộc giao hoan, mây mưa.
Thiên Hải nhăn mặt:
- ái chà! Đây hẳn là kiệt tác của Tri Giới hoà thượng. Cái lão này cũng khéo bày trò bỡn cợt chốn thanh tu của các vị cao tăng Thiếu Lâm. Nếu toà Minh động này được các cao tăng Thiếu Lâm dùng làm nơi tham thiền nhập định

thì khó mà đến cảnh giới niết bàn, không chừng lại chiu tọt vào "Bách Hoa lầu , "Dạ Tình lầu mà nhập niết bàn lắm!
Ý niệm đó, khiến Thiên Hải phải đưa tay bịt miệng, nếu không sẽ phát ra tràng tiếu ngạo không kềm được.
Thiên Hải theo hành lang bước đi thật chậm. Chàng lắng nghe mọi động tĩnh trong toà minh động, để có thể phát hiện ra chỗ Tri Giới đang giam hãm Minh Nguyệt.
Thiên Hải đi đến cuối hành lang nhưng chẳng phát hiện được gì. Đến lúc này, chàng mới lo lắng không biết Minh Nguyệt đang bị Tri hoà thượng giam Ở đâu.
Thiên Hải áp tai vào vách đá.
Mặt chàng đanh lại, khi nghe những tiếng thì thào cứ như từ trong vách đá phát ra.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Hẳn là sau vách đá này".
Thiên Hải lần tay dò dẫm trên vách đá để tìm chỗ dấu cơ quan bí mật. Thiên Hải thất vọng khi chẳng nhận ra chỗ nào có thể nghi ngờ là cơ quan bí mật.
Bất giác, Thiên Hải nhìn lên bức bích hoạ. Chàng ngờ ngợ bức bích hoạ kia có điều gì bất ổn, bởi chẳng có bóng người hiện ra với những ảo ảnh nhục dục. Thiên Hải gỡ những bức bích hoạ xuống, chàng phát hiện ra một cái cửa hình vòm, kích thước vừa đủ một bàn tay. Thiên Hải nhìn qua Ô cửa vòm đó.
Thiên Hải nóng bừng mặt khi thấy Minh Nguyệt đang Ở trong gian thạch thất, trên người nàng chẳng có lấy một mảnh vải nhỏ để che thân. Nàng co rúm người với nỗi sợ hãi hiện rõ trên mặt. Đứng trước mắt nàng là lão Tri hoà thượng, chỉ có lớp vải y khoát hờ che phần dưới. Gã ngồi chênh chếch trên chiếc tràng kỷ được khắc hoạ rất tinh xảo nhìn Minh Nguyệt cố khom người che phần thân thể loã lồ.
Tri Giới hoà thượng nói:
- Nàng đáng ra phải chiều theo ý của ta thì chuyện đã không xảy ra tồi tệ như thế này. Đáng lý nàng phải trao cho ta pho kiếm phổ Thượng Ngươn của Diệp Tùng, thì giờ đây ta có thể là chưởng môn của Thiếu Lâm tự. Còn nàng là chủ nhân của toà Minh động này. Thế mà bao tâm huyết của ta đều không thành, bởi vì sự ương ngạnh của nàng.
Tri hoà thượng rời tràng kỷ, bước đến trước mặt Minh Nguyệt:
- Nàng có biết, bao tâm huyết của ta chỉ trong phút chốc tan thành mây khói. Ta không đảm đương được chức vụ chưởng môn Thiếu Lâm tự, còn phải bỏ ngôi cổ tự Thiếu Lâm nữa. BỎ ngôi cổ tự Thiếu Lâm với những pho tượng vô tri vô giác ta không tiếc, mà tiếc bỏ toà Minh động này.
Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Tri hoà thượng. Nàng khẽ lắc đầu nói:

- Một người như ngươi không nên vận áo cà sa làm Ô uế cửa phật.
Tri hoà thượng bật cười, gã vừa cười vừa nói:
- Ta vận tăng ni có mục đích của ta, chứ ta đâu muốn giam mình trong cửa phật.
Tri hoà thượng vừa nói, vừa đặt tay lên vai Minh Nguyệt. Nàng rùng mình lết về phía góc phòng, thét lên:
- Ngươi tránh xa ta ra...
Tri Giới tròn mắt.
- Hê! Minh Nguyệt sao không tiếp Tri hoà thượng chứ? Trước đây khi ta đến Bách Hoa lầu với sỗ ngân phiếu đầy mình thì nàng rất vui vẻ kia mà. Sao bây giờ lại khó thế?
Tri hoà thượng nói dứt câu, trừng mắt đổi giọng.
Gã ngồi xổm trước mặt Minh Nguyệt:
- Nàng đã quên mình là gái lầu xanh rồi ư? Nàng đã là gái lầu xanh, lại còn nổi tiếng là trang mỹ nữ nổi tiếng nhất Bách Hoa lầu nữa đó.
Minh Nguyệt nhìn Tri Giới hoà thượng gay gắt nói:
- Trước đây Minh Nguyệt là gái lầu xanh, nhưng giờ thì đã xuất gia đầu phật, mặc áo nâu sòng, Tri hoà thượng đừng xem ta là gái lầu xanh nữa.
Tri Giới nghe Minh Nguyệt nói dứt câu, ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách.
Gã đưa tay đến nâng mặt Minh Nguyệt, dí sát miệng vào mặt nàng.
- Ta nói cho nàng biết, nàng là gái lầu xanh thì ta thích một. Còn nàng là ni sư thì ta còn thích mười.
Minh Nguyệt lắc mình:
- Ngươi buông ta ra! Ngươi nên biết đây là chốn thánh địa phật môn.
- Thánh địa phật môn thì ta là hoà thượng đây.
Nàng vung tay đẩy Tri Giới hoà thượng:
- Buông ta ra! Hoà thượng như ngươi thì chẳng bao giờ thoát khỏi vòng luân hồi đâu.
Tri hoà thượng cười khẩy:
- Ta thích Ở lại trần gian, hơn là đến cõi niết bàn của lão phật tổ Như Lai, chỉ để ngửi nhang mà chẳng được gì.
Minh Nguyệt lết sát vào góc phòng. Nàng rít giọng, căm phẫn nói:
- Tri hoà thượng! Ngươi không được đụng đến ta.
- Tại sao không được đụng đến nàng? Nàng thánh thiện và trong trắng quá, phải không?
Y ve cằm, dè bỉu nhìn Minh Nguyệt.
- Nàng mà trong trắng ư? Lạ tai lắm đó. Một ả lầu xanh mà trong trắng ư? BỘ nàng chỉ mặc chiếc áo nâu sòng kia rồi thì trở thành kẻ thánh thiện à? Nghe sao không lọt lỗ tai.

Tri hoà thượng nói dứt lời, ghì tay Minh Nguyệt đè ngửa nàng ra sàn thạch phòng.
Minh Nguyệt giãy nảy thét lên.
- Buông ta ra! Hoà thượng thúi! Buông ta ra! Ngươi không đáng mặt hoà thượng đâu.
- Ta đâu cần đáng mặt hoà thượng, mà chỉ muốn làm quỷ A tu la mà thôi.
Minh Nguyệt gào lên:
- Tri hoà thượng! Ngươi xúc phạm ta, ta sẽ cắn lưỡi chết để biến thành oan hồn đeo bám ngươi, trù yếm ngươi.
Tri hoà thượng cáu gắt nói:
- Nàng hù doạ ta đó à?
- Ta không hù doạ ngươi đâu.
Tất cả mọi diễn biến trong thạch phòng đều lọt vào mắt Thiên Hải. Chàng vô cùng phẫn nộ bởi hành động của Tri Giới hoà thượng. Sự tức giận đó khiến Thiên Hải bực tức nện tay vào vách đá. VÔ tình tay của chàng nện đúng vào chốt cửa mở thạch môn.
Vách đá dịch chuyển hé mở, Thiên Hải bước ngay vào phòng gằn giọng thét:
- Tri hoà thượng! Buông Minh Nguyệt ra.
Tri hoà thượng quay phắt lại. Lão nhận ra Thiên Hải, không biết lão giận hay thẹn mà những thớ thịt mọng trên mặt không ngừng nhú c nhích.
Tri hoà thượng rít lên:
- Hoá ra là tiểu tử.
Thiên Hải đay nghiến nói:
- Ta không ngờ những lời ngươi thốt ra với Tuệ Thông và Giác Chân đại sư lại chính là ngươi.
Tri hoà thượng thở hắt ra một tiếng rồi nói:
- Ta và ngươi không thù không oán, sao ngươi cứ đeo bám ta hoài vậy?
- Những lão trọc thúi như ngươi thì bổn thiếu gia phải đeo bám rồi. Bổn thiếu gia đeo bám để nhổ răng và cắt lưỡi, đặng không còn lũ trọc thúi trên đời này nữa.
Thiên Hải vừa nói, vừa toan động thủ. Nhưng Tri hoà thượng đã nhanh tay chụp lấy yết hầu Minh Nguyệt.
Gã gằn giọng nói:
- Tiểu tử! Nếu ngươi vung động thì ả ni sư Minh Nguyệt sẽ chết ngay lập tức bởi trảo công của ta. Hẳn ngươi không muốn ả chết ngay trước mắt ngươi chứ?
- Ngươi...
Thiên Hải từ từ hạ song thủ xuống, Tri hoà thượng cười khảy nói:
- Ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi không thể lấy mạng của ta dễ dàng như vậy đâu.

Y lườm Thiên Hải:
- Tiểu tử! Ngươi hãy cho ta một sinh linh, ta trả lại cho ngươi cái mạng của ả ni cô Minh Nguyệt này.
Minh Nguyệt lắc đầu:
- Thiên Hải đừng lo cho Minh Nguyệt, hãy đại khai sát giới với Tri hoà thượng đi.
Tri Giới nhìn lại nàng:
- Nàng không muốn sống à?
Gã nhìn lại Thiên Hải:
- Thiên Hải! Ta đoán chắc ngươi không muốn ả ni cô này chết trước mặt ngươi.
Tri Giới cười khảy nói tiếp:
- Hôm nay ngươi không giết được ta thì ngày mai ngươi cũng giết được cơ mà. Ta đâu phải là đối thủ của ngươi.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:
- Tri hoà thượng! Ngươi được đi đó, nhưng đừng bao giờ cho bổn thiếu gia thấy mặt.
Bổn thiếu gia gặp lại ngươi, thì ngươi chẳng có cơ hội nào đâu.
- Ta biết. Ngươi không cần răn dạy ta điều đó.
- Bổn thiếu gia chỉ muốn bảo cho ngươi biết mà thôi.
- Đa tạ... đa tạ.
Tri hoà thượng vừa nói, vừa kè Minh Nguyệt lấn bước về phía thạch môn.
Thiên Hải nhìn gã:
- Sao còn chưa thả ni cư Diệu Hương?
- Ta ra ngoài rồi sẽ thả nàng.
- Ngươi không tin ta à?
- Tin chứ. Một thiếu hiệp quang minh chính đại như Chu Thiên Hải, ta phải tin chứ, nhưng đề phòng vẫn hơn.
Tri Giới vừa nói vừa dìu Minh Nguyệt lấn bước. Gã dừng bước nói:
- Thiên Hải! Ta nghĩ ngươi đáng được hưởng những gì ngươi đã đoạt của ta.
Tri Giới vừa nói, vừa đẩy Minh Nguyệt về phía Thiên Hải, nhưng không quên điểm vào huyệt Thiên Linh cái của nàng.
- Ta trả thị cho ngươi đó...
Minh Nguyệt bị Tri Giới điểm huyệt, tứ chi mất lực mềm nhũn như bún nhão không gượng lại được, té sấp đến trước. Thiên Hải vội lắc người đến đỡ lấy nàng.
Minh Nguyệt nói:
- Thiên Hải! Coi chừng Tri hoà thượng.
Lời cảnh báo của Minh Nguyệt quá muộn, bởi Tri hoà thượng đã nhanh chân lẻn ra ngoài rồi khởi động cơ quan đóng sập thạch môn.

Minh Nguyệt hốt hoảng nói:
- Thiên Hải! Chúng ta bị gã nhốt rồi.
Minh Nguyệt nói ra câu này, Thiên Hải mới giật mình. Chàng nhìn lại thì thạch môn đã đóng khít, cùng lúc tiếng cười sang sảng của Tri Giới cất lên dội vào tai chàng.
Tri Giới hoà thượng xuất hiện qua lỗ tò vò, nói:
- Thiên Hải! Ta sẽ nhốt ngươi trong thạch lao này đến khi nào ngươi đói khát mà chết. Lúc bấy giờ ta mới vào lóc da, xẻ thịt ngươi mà làm thức ăn nhắm.
Gã nói xong, cất trang tiếu ngạo thật đinh tai nhức óc. Cùng với tiếng cười đó, ô cửa tò vò được đóng lại.

Hồi 27
Minh Động

Không thể để Minh Nguyệt với thân thể trần như nhộng. Thiên Hải phải cởi ngoại y thư sinh đưa cho nàng bận, Chàng rảo bộ quanh giang thạch phòng, nhưng tuyệt nhiên chẳng hề phát hiện ra cơ quan mở cửa thạch phòng, mặc dù không bỏ sót qua bất cứ chỗ nào dù trên vách hay dưới sàn.
Thiên Hải thất vọng quay lại, nói với Minh Nguyệt:
- Tỷ tỷ! Gã Tri hòa thượng thúi nhốt chúng ta thật rồi. Đệ đã kiểm tra tất cả mọi nơi, nhưng không làm sao phát hiện được cơ quan mở cửa Thạch môn trong thạch phòng.
Chàng vừa thốt dứt câu thì nghe tiếng Tri hoà thượng cất lên:
- Ngươi tìm vô ích mà thôi. Tốt nhất ngươi nên nằm xuống chờ thần chết đến thì hơn. Ngươi càng nóng lòng muốn thoát thì cái chết càng đến sớm với ngươi. Rồi ngươi sẽ khát, sẽ đói và biến thành một con chó van xin ta. Ha... Ha... Ha...
Thiên Hải sa sầm nét mặt, gắn giọng nói:
- Tri hoà thượng! Một khi bổn thiếu gia ra khỏi đây thì lão liệu mà giữ cái lưỡi của lão đó Lần này ta sẽ cắt lưỡi lão chứ không nương tay đâu.
Tri hoà thượng bật cười khanh khách. Gã vừa cười vừa đáp lời Thiên Hải:
- Tiểu tử thúi! Ngươi không có cơ hội đó đâu.
- Tri hoà thượng nghe ta nói đây nè. Ngươi đừng quá tự tin vào gian thạch phòng này. Trước khi đến đây, bổn thiếu gia đã thông báo cho Giác Chân đại sư. Nếu ta không quay về, Giác chân đại sư sẽ thống lĩnh cao tăng đến đây. Lúc đó, không biết ngươi còn cười nói được không.
Thiên Hải tưởng đâu nghe câu này, Tri hoà thượng sẽ lo lắng chẳng cười được nữa.
nhưng không ngờ gã lại càng phát ra tràng tiếu ngạo tự đắc hơn.
Thiên Hải hỏi:
- Tri hoà thượng không sợ sao mà lại cười to như thế? Bổn thiếu gia nghĩ Giác chân đại sư sắp đến rồi đó.
- Tiểu tử định đem lão giác Chân đuổi ruồi không bay kia ra hù doạ rồi ta sợ, thả ngươi ra à? thế thì tiểu tử ngươi lầm quá rồi.
- Bổn thiếu gia không hù doạ ngươi đâu. ĐÓ là sự thật đấy. Ngươi không tự mãn lâu hơn được đâu.

- Tiểu tử thúi nghe ta nói đây. Bọn hoà thượng thúi Thiêu Lâm chẳng bao giờ kéo đến đây đâu - tại sao?
- Toà Minh động này chính ta phát hiện ra, sau đó bần tăng đã bí mật cho kiến tạo theo ý mình, với những bức bích hoạ về các đồ hình diễn tả các cảnh giao hoan đầy khoái lạc Ta không nghĩ toà Minh động của ta bị lão Giác Chân phát hiện.
- Chốn thanh tu mà lão lập toà Minh động Ô uế này, tất nhiên không giấu được cao tăng Thiếu Lâm tự rồi.
- Lão Giác Chân phát hiện thì lại ngỡ là toà động của ma đạo chứ đâu nghĩ do ta kiến tạo Thế là lão ra giới điều cấm tất cả chư tăng được đến đây. Ai đến sẽ phạm giới qui phật, mà trục xuất khỏi cổ tự. VÔ hình chung toà Minh động này trở thành thánh địa của riêng ta.
Tri Giới nói dứt câu, bật lên tràng cười tự đắc. Gã vừa cười vừa nói tiếp:
- Cho dù bọn trọc Thiếu Lâm có kéo đến cũng vô ích. Bởi ta thiết lập ma trận trong Minh động. Mà bọn trọc Thiếu Lâm thì chẳng dám đố mặt nhìn vào những bức bích hoạ ma trận của ta. Bọn chúng sẽ chết, khi bước vào động này.
Thiên hải mím môi hừ nhạt:
- tại sao Giác Chân đại sư không phá bỏ nơi Ô uế này của ngươi.
- Ngươi đi mà hỏi lão Giác Chân. Tiểu tử! Sau khi lấy mạng ngươi rồi, ta sẽ tính đến việc thâu tóm Thiếu Lâm tự.
Tri Giới lại cất tràng cười tự thị.
sau tràng cười đó thì tất cả bỗng trở nên im lặng. Thiên hải nhìn lại Minh Nguyệt:
- Tỷ tỷ...
Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải Thiên Hải hỏi:
- Tỷ tỷ có tin vào lời của tên Tri giới hoà thượng không?
Minh Nguyệt lưỡng lự rồi gật đầu Thiên Hải cau mày hỏi:
- Tỷ tỷ tin vào lời của gã?
- Tỷ tin. Bởi Tri Giới là một người vô cùng gian trá và có rất nhiều thủ đoạn. Tòa Minh động này do gã tạo lập ra, tất đã có sự chuẩn bị để đối phó với các cao tăng Thiếu Lâm.nếu như Giác Chân đại sư đưa các vị võ tăng đến đây, chỉ rơi vào cái bẫy giương ra sẵn của Tri hoà thượng mà thôi.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
- Thế thì chúng ta phải cứu lấy mình, chứ không thể chờ đợi Giác Chân đại sư.
- Tỷ cũng nghĩ như vậy.
- Nhưng tỷ và đệ đã kẹt trong thạch phòng này rồi, làm sao thoát ra đây?
Thiên Hải buông một tiếng thở dài, chắp tay đi tới đi lui. Đầu chàng căng ra để tìm Cách thoát ra khỏi gian thạch phòng này, nhưng chẳng thể nào tìm ra

phương cách.
Thiên Hải nheo mày suy nghĩ:
"Nhất định trong gian thạch phòng này phải có chốt mở thạch môn, nhưng mình tìm không ra được. Nếu muốn rời khỏi đây, phải bắt Tri hoà thượng mở.Nhưng làm cách nào bắt lão mở cửa? Chẳng lẽ van xin lão ư? CÓ van xin thì lão cũng không bao giờ động tâm mở cửa thạch lao giải phóng mình".
Suy nghĩ không ra cách, Thiên Hải quay lại ngồi đối diện với Minh Nguyệt.
Chàng hỏi:
- Sao tỷ tỷ... sao tỷ tỷ lại xuất gia đầu phật?
Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt đượm buồn. ánh mắt sắc sảo ngày nào đã biến mất, thay vào đó là nét nhìn xa xôi vời vợi. Nàng nhỏ giọng nói:
- Tình yêu.
Đôi chân mày của Thiên Hải nhướn lên:
- Tình yêu ư?
Chàng thốt ra rồi mỉm cười. Nụ cười của Thiên Hải đập vào mắt Minh Nguyệt khiến nàng phải lắc đầu, thở ra:
- Đệ hẳn không tin lời tỷ. Một kỹ nữ Bách Hoa Lâu làm sao có tình yêu chứ.
Thiên Hải khoát tay:
- Không, không. Tỷ đừng hiểu lầm đệ. Thiên Hải tin tỷ chứ.
Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Thiên hải nói:
- Đệ đã từng là người của Bách Hoa lâu, tất biết rõ tường tận cuộc sống của những người trong Bách Hoa lâu. Tỷ mặc dù được người ta phong cho mỹ danh là mỹ nữ vô song, nhưng vẫn là gái lầu xanh. Nay trong vòng tay người này, mai lại trong vòng tay kẻ khác. Đến ngay một gã hoà thượng cũng có thể làm chủ được thân thể của tỷ thì sao nói được hai tiếng tình yêu.
- Nhưng đệ tin vào tỷ Minh Nguyệt nắm tay Thiên Hải:
- Tỷ chỉ biết được chân giá trị của tình yêu khi gặp Diệp Tùng. Lúc đầu, tỷ cũng chỉ xem Diệp đại ca như một vị khách tìm hoa. Nhưng rồi chính Diệp đại ca đã khiến cho trái tim băng giá của tỷ ấm lại.
- Ty đã yêu Diệp Tùng?
Minh Nguyệt gật đầu.
Thiên Hải nói:
- Diệp Tùng huynh cũng yêu tỷ?
- Tỷ nghĩ vậy.
- Thế sao Diệp huynh không đưa tỷ rời Bách Hoa Lầu.
- Huynh ấy có một sứ mạng, phải đi đến Diêm Vương môn.
- Đến Diêm Vương môn? Diệp Tùng đến Diêm Vương môn để làm gì?
- Tỷ không biết. Nhưng huynh ấy phải đến Diêm Vương môn. Trước khi huynh ấy đi, đã gợi lại cho tỷ tất cả số ngân phiếu mà huynh ấy có.

Thiên Hải cướp lời nàng:
- SỐ ngân phiếu mà tỷ đã trao cho đệ?
Nàng gật đầu:
- Cùng với số ngân phiếu đó là pho kiếm phổ Thượng Ngươn.Nếu như ngày hẹn huynh ấy không về thì phải giao pho kiếm phổ lại cho Giác Chân đại sư.
- Đệ cũng đã luyện kiếm phổ Thượng Ngươn. Kiếm pháp đó rất là tà quái và tàn bạo.
NÓ có thể khiến cho người luyện bị tẩu hoả nhập ma. Thiên Hải chẳng biết đến lúc nào thì bị tẩu hoả nhập ma đây.
Minh Nguyệt sững sờ.
- đến đã gặp Diệp Tùng?
- Không. Đã gặp Diệp Cát Quần. Diệp Cát Quần là em của Diệp Tùng.
Chàng buông tiếng thở dài nói:
- Diệp Tùng đã chết rồi.
- Chết rồi. Sao đệ biết...
- Mộng Tình cô nương đã nói với đệ. Diệp Tùng chết bởi kiếm pháp Thượng Ngươn của chính em mình là Diệp Cát Quần. Chỉ có giao kiếm với Diệp Tùng, thì Diệp Cát Quần mới hội đủ những chiêu kiếm Thượng Ngươn để khai thông đại huyệt nhâm đốc sinh tử huyền quan, nếu không y sẽ bị tẩu hoả nhập ma.
Thiên Hải im lặng mộ lúc quan sát Minh Nguyệt.
- Cũng như Diệp Tùng, Diệp Cát Quần đã trao lại cho đệ pho kiếm phổ Thượng Ngươi, trước khi đi đến Diêm Vương môn. Đến ngày hẹn, y không quay lại, đệ đã tò mò luyện kiếm phổ đó. Giờ mới bị tà kiếm làm cho loạn kinh mạch. May mắn là tỷ không luyện thứ kiếm pháp tà quái đo.
Minh Nguyệt lắc đầu.
Thiên Hải hỏi:
- - Thế nào lão Tri Giới lại biết bí mật này?
Chắc có lẽ lão đã nghe lỏm được câu chuyện này giữa Giác Chân và Diệp Tùng huynh. Tri Giới hoà thượng đã đến Bách Hoa lầu...
Nàng cúi mặt nhìn xuống.
Thiên Hải biết Minh Nguyệt đang nghĩ gì, liền quay sang chuyện khác.
- Tỷ tỷ! Đã tìm ra cách gì để thoát khỏi đây không?
Minh Nguyệt lắc đầu:
- Tỷ không biết. Tỷ chỉ biết Tri hoà thượng là một gã háo sắc và gian trá. Y vừa muốn lấy pho kiếm Thượng Ngươn của Diệp Tùng, vừa muốn cả tỷ.
Thiên Hải nhìn nàng nhún vai.
- Với sắc đẹp của tỷ thì nam nhân nào mà không muốn.
Chàng cười khảy rồi nói:
- Nếu tỷ khoả thân thì đến ngay cả những pho tượng vô tri vô giác cũng

thèm thuồng.
Minh Nguyệt lắc đầu:
- Sau khi Diệp Tùng không quay lại Bách Hoa lầu, tỷ đã quyết chí xuất gia đầu phật.
Mọi điều Ở thế gian, tỷ không màn đến nữa.
- Nhưng Tri Giới hoà thượng đâu dễ gì được yên thân trong cửa phật.
Minh Nguyệt cúi đầu nhìn xuống:
- Tỷ không ngờ Tri hoà thượng lại nhẫn tâm đeo đuổi đến cùng.
- Hê! Sao tỷ biết dạ hành thích khách là Hoạt Thần giáo chủ.
- Dạ hành hắc y tự nói với tỷ. Y muốn lấy pho Thượng Ngươn kiếm pháp.
Sau khi Hoạt Thần Giáo chủ đi thì Tri Giới hoà thượng mới đến bắt tỷ đưa vào toà Minh động này.
- Hoá ra là vậy?
Thiên Hải đứng lên, rảo bước đi quanh phòng, Chàng dừng bước nhìn lại Minh Nguyệt từ tốn nói:
- Đệ có mấy câu hỏi muốn hỏi tỷ, nhưng lại sợ tỷ cho đệ xúc phạm.
Minh Nguyệt lắc đầu:
- Đệ cứ hỏi. Bất cứ điều gì tỷ biết sẽ nói cho đệ biết.
- tỷ đã mở lời, đệ mới dám hỏi.
Chàng bước đến ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt. Lia mắt đảo quanh một lượt khắp gian thạch phòng, Thiên Hải mới nhỏ giọng nói:
- Tên Tri hoà thượng đã đến Bách hoa lầu... Hắn đã làm gì tỷ chưa?
Mặt Minh Nguyệt đỏ hồng vì thẹn. Nàng ngập ngừng đáp lời Thiên Hải.
- Tại Bách Hoa lầu tỷ là một kỹ nữ...
Nàng buông tiếng thở dài.
Thiên Hải nhìn Minh Nguyệt khoát tay, rồi nói:
- Đệ hiểu rồi, tỷ đừng nói nữa. Tỷ nghĩ coi tại sao Tri hoà thượng bắt tỷ đến toà Minh động này.
- Y y muốn hưởng thân xác của tỷ.
- Đệ cũng nghĩ như vậy. Xem ra gã tri Giới này ăn một lần muốn ăn lần thứ hai. Một khi gã đã ăn trái cấm một lần rồi thì không nhịn được nữa.
Thiên Hải đứng lên, đi tới đi lui suy nghĩ rồi đứng lại trước mặt Minh Nguyệt:
- Tỷ tỷ! Đệ có cách này, may ra có thể bắt lão Tri hoà thượng mở cửa thạch lao này cho chúng ta.
- Đệ định dùng phương pháp nào?
Thiên Hải mỉm cười nhìn nàng:
- Đệ ngại tỷ không chấp nhận cách thức của đệ mà thôi.
- Tỷ tỷ sẵn sàng hy sinh cả tính mạng mình, để đệ được tự do rời khỏi thạch thất này.

Thiên Hải nhún vai lắc đầu:
- Đệ không muốn tỷ hy sinh tính mạng vô ích đâu. Chỉ cần một chút xảo thuật của tỷ thôi.
Thiên Hải ghé miệng nói vào tai Minh Nguyệt. Chẳng biết chàng nói gì, nhưng sắc diện Minh Nguyệt càng lúc càng đỏ hồng rồi chuyển qua đỏ gấc, như quả chín.
Thiên Hải đứng lên nhìn Minh Nguyệt nói:
- Tỷ hiểu ý đệ rồi chứ.
Minh Nguyệt bẽn lẽn nhìn Thiên Hải gật đầu:
- Sợ Tri hoà thượng...
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Lão tri hoà thượng gian trá, nhưng không ngăn được dục tính của lão đâu. Đệ không muốn nói Tri hoà thượng rất mê thân xác của ni cô Diệu Hướng.
Minh Nguyệt đỏ mặt vì thẹn. Nàng nhìn Thiên Hải, khẽ lắc đầu nhưng hai cánh môi lại điểm một nụ cười.
ooo.
Mặc dù là người bày vẽ, nhưng khi Thiên Hải nghe Minh Nguyệt thốt lên những tiếng rên khoái lạc, thì cũng phải liên tưởng đến một cuộc giao hoan đầy nhục cảm.
Chàng nheo mày nghĩ thầm:
"Với tiếng rên rỉ như thế này thì Tri hoà thượng sao có thể đứng yên được. nhất định lão phải nhìn. Lão nhìn rồi sẽ giận, không giận thì cũng nao nao trong lòng".
Thiên Hải ấn mình sau lưng Minh Nguyệt, phủ hờ chiếc trường y trùm đầu. mặc dù đã đinh tâm không có ý nghĩ xằng bậy, nhưng Thiên Hải vẫn nao nao, bởi mùi da thịt tự nhiên từ Minh Nguyệt khoả lấp khứa giác chàng. Sự nao nao đi, khiến Thiên hải phải lắc đầu xua tan những ý tưởng mơ hồ mà nghĩ đến Xảo Nhi.
chàng thầm nghĩ:
"Phải chi Minh Nguyệt là Xảo Nhi" Thiên Hải vội xua nhanh ý tưởng đó ra khỏi đầu mình, nhỏ giọng hỏi Minh Nguyệt:
- Tỷ có thấy động tịnh gì không.
Minh Nguyệt khẽ lắc đầu nhưng vẫn tiếp tục thốt ra những tiếng rên ư ứ.
Nàng bất giác nói:
- Thiên Hải... Đừng mà... Đừng mà....
Giọng nói của nàng khiến cho Thiên Hải rùng mình, da thịt nổi ốc.
Ô cửa tò vò bật ra, tiếng Tri hoà thượng thốt lên:
- Các ngươi làm gì vậy?
Minh Nguyệt cứ như chẳng nghe lời của gã mà cứ thốt ra những tiếng rên ư ứ. Nàng rướn người, phô đôi gò bồng đảo đầy nhựa sống ra trước giá bạch

lạp, đồng thời nói:
- Thiên Hải... Tri hoà thượng.
Thiên Hải lên tiếng:
- Mặc xác gã hoà thượng thúi đó. Nếu Thiên Hải có chết thì cũng có được những khoảnh khắc thần tiên, chứ không phải chết thèm, chết khát như lão Tri hoà thượng.
Minh Nguyệt chồm người đến thổi ngọn bạch lạp. Cả gian thạch thất sụp trong bóng tối dày đặc. Chẳng còn thấy được gì ngoài màn đen như hủ nút. Minh Nguyệt tiếp tục thốt ra những tiếng rên đầy gợi cảm.
Thiên hải thi triển thuật "Phi Ma độn hình" đến bên Ô cửa tò vò mà Tri Giới chẳng hề hay biết. Lão cố nhướn to mắt nhìn vào thạch phòng.
Thiên Hải nghe được cả hơi thở dồn dập của Tri hoà thượng chứng tỏ lão đang khích thích tột cùng, bởi những tiếng rên rỉ đầy cảm giác khoái lạc của Minh Nguyệt.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Bổn thiến gia nghe Minh Nguyệt rên còn nao nao thì lão sao chịu đựng được .
Tri hoà thượng lại lên tiếng:
- Minh Nguyệt! Nàng thắp đèn lên. Cho ta xem nàng đang làm gì vậy?
Y lặp bặp nói tiếp:
- Hê! Nàng đã là ni cô rồi, sao lại...
Mặc cho gã nói, Minh Nguyệt vẫn tiếp tục tạo ra những tiếng rên càng lúc càng biểu lộ khoái cảm tột cùng. Nghe nàng rên rỉ biểu lộ cảm giác cực lạc.
Thiên hải phải nghĩ thầm:
"Đúng là những âm thanh ngập ngụa khoái lạc, mà chỉ có Minh Nguyệt mới khả dĩ thốt ra được. Nếu Diệp Tùng mà nghe được những tiếng rên này của Minh Nguyệt, Chắc khó mà giữ được tịnh tâm để đi qua cầu nại hà đặng siêu thoát qua kiếp khác".
Tri Giới hoà thượng một lúc bất chợt rống lên:
- Thiên Hải! Ngươi làm gì mà... mà... mà khiến cho Minh Nguyệt... Ngươi đã làm gì vậy hứ? Thiên Hải! Ta... ta muốn thấy ngươi.
Lời còn đọng trên miệng Tri Giới hoà thượng thì bất thình lình Thiên Hải thọt tay qua ôm cửa tò vò chụp lấy yết hầu gã. Năm ngón chỉ pháp của chàng như năm móng vuốt chim ưng bấu lấy yết hầu Tri giới.
Thiên Hải nghiêm giọng nói:
- Tri hoà thượng! Thiên Hải làm như vậy nè.
Nghe Thiên Hải nói, Minh Nguyệt không thốt lên tiếng rên rỉ nữa mà vội thắp sáng bạch lạp bằng đá lửa. nàng ngây người, khi thấy Thiên Hải thọt tay qua Ô cửa tò vò chụp lấy yết hầu tri hoà thượng.
Tri hoà thượng ho khèn khét, như thể có vật gì chẹn ngang cổ ngăn hắn thở.

Tri hoà thượng lặp bặp nói:
- Thiên Hải! Ngươi định giết ta à?
- Tri hoà thượng hiểu đúng rồi đó. Bây giờ chỉ cần bổn thiếu gia bóp chặt năm ngón tay mình lại thì yết hầu ngươi sẽ rách toát và tất nhiên sau đó là cái chết đau đớn sẽ đến với ngươi.
- Ngươi... Nếu Tri Giới này chết thì ngươi cũng s4 mãi mãi bị giam trong gian thạch phòng này, rồi ngươi cũng sẽ chết.
Thiên hải HỨ nhạt nói:
- Tri hoà thượng! Ngươi biết vì sao ngươi chết không? Bổn thiếu gia nói chắc ngươi không tin. Bổn thiếu gia nói cho ngươi biết. Ngươi chết bởi vì ngươi rình rập trong lúc bổn thiếu gia tìm lạc thú.
- Ta...ta...
Thiên Hải cướp lời không cho Tri hoà thường nói:
- Nếu ta chết thì cũng được chết cùng với Minh Nguyệt, có làm ma thì cũng có đôi có lứa. Còn ngươi chết trơ trọi một mình. Chết mà biến thành con ma đói thèm thuồng. Úi cha! bổn thiếu gia nghĩ ngươi sẽ đau khổ lắm.
Chàng đổi giọng từ tốn nói tiếp:
- Ngươi giam bổn thiếu gia vào thạch phòng này cùng với Minh Nguyệt... khiến cho ta chẳng muốn đi khỏi đây nữa. Giết ngươi rồi bổn thiếu gia cùng Minh Nguyệt sống mãi trong này cũng được.
- Ngươi đừng giết ta.
- Không giết ngươi thì ngươi cứ rình ta mãi sao.
- Ta sẽ không rình ngươi nữa.
- HỒ đồ! Ngươi đã rình thiếu gia rồi thì sao thiếu gia có thể tin được lời của ngươi.
Tri Giới hoà thượng rít lên:
- Ta không thấy gì đâu. Ta không thấy gì đâu.
Minh Nguyệt lên tiếng:
- Tri Giới hoà thượng không thấy gì ư?
- Ta không thấy gì cả.
Minh Nguyệt đay nghiến nói:
- Ngay cả một lời nói gã cũng không thật. Sự gian trá của ngươi phải được trả bằng sự độc ác Nàng đổi giọng thật từ tốn nhưng lạnh nhạt:
- Thiên Hải đệ đệ! Tri hoà thượng đã không muốn thấy, vậy đệ hãy móc hai con mặt của gã giùm chi Minh Nguyệt đi. Những gì gã thấy hẳn vẫn còn lưu lại trong hai con ngươi.
Tri hoà thượng hốt hoảng, thét lên:
- Đừng làm vậy. Tại sao lại móc mắt ta? Đừng móc mắt ta. Ta thấy... nhưng...
Thiên Hải gắn giọng hỏi:

- Nhưng sao...
- Ta không dằn được bởi tiếng rên của Minh Nguyệt.
Minh Nguyệt bật cười nói:
- Thì ra lão đã thấy còn nghe nữa. Thiên Hải đệ đệ! Minh Nguyệt thỉnh cầu đệ đục hai lỗ tai gã hoà thượng bất nhân, bất nghĩa và gian trá đó.
Thiên Hải nheo mắt với Minh Nguyệt, rồi nói:
- Vì tinh yêu của tỷ, Thiên hải sẽ móc mắt đục lỗ tai Tri hoà thượng, trước khi bứt dứt yếu hàu gã.
Tri hoà thượng rống lên:
- Đừng làm vậy. Ngươi tha cho ta lần này, ta sẽ mở cửa thạch phòng giải thoát cho ngươi. Đừng nghe ả ni cô kia nói. Diệp Tùng chết rồi, ả chẳng muốn sống đâu. Nhưng ả ích kỷ muốn ngươi chết chung với ả đó. Thiếu hiệp tin lời ta đi mà.
Thiên Hải chờ cho Tri hoà thượng nói xong, mới chậm rãi lên tiếng:
- Đề nghị của Tri hoà thượng hay đó. Nếu như bổ thiếu gia chấp nhận thì ngươi sẽ mở cửa bằng cách nào?
- Ngươi buông ta ra, ta sẽ mở cửa ngay.
- Thiếu gia đâu muốn bị lừa. Tri hoà thượng! Lão muốn sống thì phải mở cửa thạch lao trước.
- Ta đâu thể nào tin ngươi.
- thế thì chẳng còn gì để nói nữa. Thiếu gia tống tiễn ngươi theo ý của Minh Nguyệt.
Tri Giới gồng minh thét lên:
- Đừng làm vậy!
- Bổn thiếu gia không còn cách nào khác.
- Ơ Chỉ cần ngươi chịu hứa cho ta rời Minh động, ta sẽ chỉ cho ngươi.
Thiên hải bặm môi im lặng. Một lúc sau chàng mới lên tiếng:
- Tri hoà thượng sợ thành kẻ phế nhân không?
- Ai mà không sợ.
- Ngươi có sợ chết không?
- tất nhiên là sợ rồi.
- Được lắm. Nêu ngươi đã sợ chết thì bổn thiếu gia hứa cho lão sống. Ngươi sẽ rời khỏi minh động và thiếu Lâm tự.
- Lời của ngươi đang tin chứ?
- Ngươi phải tin, nếu không muốn chết.
- ĐƯỢC rồi. Ngươi hãy nói với Minh Nguyệt nhích tràng kỷ về bên phải sẽ có lối ra Thiên hải nhìn lại Minh Nguyệt, chàng nhướn mày làm hiệu.
Minh Nguyệt gật đầu, xoay tràng kỷ về bên phải. Quả nhiên có cơ quan thạch môn khởi động. Vách tường lộ ra Ô cửa hình vòm.
Thiên Hải nói:

- Ngươi ngoan ngoãn lắm đó.
Nói dứt câu, Thiên hải buông tri Giới hoà thượng, thi triển thuật "Phi ma độn hình .
thoát ra ngoài vòm cửa. Thuật "Phi ma độn hình" của Thiên Hải quá ư thần kỳ, đến độ Tri hoà thượng không kịp tháo chạy. gã đứng thừ ra nhìn chàng, lặp bặp nói:
- ngươi phải giữ lời hứa với ta.
- Ta có nói không giữ đâu Tri Hoà thượng đưa ống tay áo cà sa quệt mồ hôi trán, rồi mới quay bước bỏ đi.
Minh Nguyệt bước đến sau lưng Thiên Hải:
- Đệ đệ! Tha cho hắn sao?
Thiên Hải gật đâu:
- Tỷ tỷ! Y chưa đáng tội chết Hai người rời toà Minh động, trở về Thiếu lâm. Thiên Hải không ngờ tất cả những Cao tăng đã tụ họp tại Đại Hồng bảo điện.
Chàng nhìn sang Minh Nguyệt.
- Tỷ tỷ! Thiên hải thiết nghĩ mình không nên vào đại hồng bảo điện.
- Khuya như thế này đệ đệ định đi đâu nữa?
- Đệ tính rời Thiếu Lâm tự đến Hoạt Thần giáo trên Phong Ma sơn - Đệ không chờ đến sáng được hả?
- Ở lại cũng thế thôi rồi chẳng biết có nên, hay không nên xen vào những chuyện của Thiêu lâm Thiên hải nắm tay Minh Nguyệt:
- Tỷ bảo trọng.
- Thiên Hải...
Nàng thốt ra câu đó với giọng quyến luyến không muốn xa Thiên Hải.
- Chừng nào đệ mới quay lại "Bách Hoa lầu ?
Thiên Hải mỉm cười:
- Đệ không biết nữa, nhưng có lẽ cũng thời gian rất lâu, thậm chỉ không biết ngày nào. Bách Hoa lầu giờ đã không còn tỷ, đệ cũng không muốn quay về nơi đó.
chàng nắm bàn tay Minh Nguyệt:
- Đệ cầu mong tỷ tỷ sớm đạt đến đạo quả cao nhất trong phật môn.
- Thiên Hải...
- Tỷ cho đệ gởi lời vấn an đến các vị cao tăng Thiếu Lâm, nhất là Giác Chân đai sư.
Minh Nguyệt gật đầu.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải mới nói:
- CÓ dịp đệ sẽ thăm tỷ.
Chàng mỉm cười rồi quay bước, thi triển Khinh công băng mình thoát đi.
Thiên hải vừa đến chân núi Thiên Sơn thì bắt gặp bất Giới hoà thượng Tuệ

Thông chân đường.
Chàng cau mày hỏi:
- Đại sư chưa vào cổ động tịnh thận à?
- Ta chờ thiếu hiệp Ở đây. gặp được thiếp hiệp ta mới trút bỏ bụi hồng trần.
- Đại sư định chỉ giáo Thiên Hải điều gì?
Lần này Thiên Hải gọi Tuệ Thông bằng đại từ "đại sư", bởi vì lão đã cạo đầu và vận lại tăng bào.
Tuệ Thông lấy ngọn trủy thủ đã được tra lại cán. mặc dù ngọn trủy thủ ngắn hơn, nhưng lại được tra bằng một chiến cán rất tinh xảo chạm khắc hình long phụng.
Tuệ Thông nâng hai tay nâng ngọn dao đó.
- bần tăng trao lại cho thiếu hiệp con dao này.
Thiên Hải mỉm cười.
- Đa tạ đại sư.
Thiên Hải nhận lại ngọn trủy thủ, giắt vào ống giày. Bất giới hoà thượng nói:
- Bần tăng muốn thỉnh mời thiếu hiệp một bữa tiệc rượu, trước khi rời khỏi cỏi nhân sinh này mãi mãi giam mình trong cổ động để cầu siêu cho Mộc Thanh Thanh - Thiên Hải không từ chối đâu.
Bất Giới đại sư dẫn Thiên Hải vào một gian thảo xá, bên trong bày sẵn năm bầu rượu ngon.
Lão nhìn Thiên Hải:
- Bần tăng phá giới lần cuối, xin thiếu hiệp miễn thứ.
Thiên Hải cười giòn giã, chàng vừa cười vừa nói:
- Nếu đại sư phá giới như thế này thì Thiên Hải chắc phải lên Thiêu Lâm tự, cạo đầu làm hoà thượng rồi tham vấn học hỏi Ở đại sư.
Câu nói của chàng khiến Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông cao hứng cười vang. Lão phấn khích ôm cả vò rượu, chỏng ngược tu ừng ực.
Thiên hãi ôm vò rượu bắt trước Tuệ Thông bất Giới hoà thượng.
Tửu lượng của Thiên Hải chẳng thể nào bì kịp với lão hoà thượng Bất Giới, nên chỉ qua một tuần rượu, chàng đã say mèm, gục đầu xuống bàn, chẳng còn biết gì nữa.
Khi trời chạng vạng sáng, Thiên Hải bừng tỉnh, Chàng buột miệng gọi:
- Tuệ Thông đại sư!
Không thấy Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng, mà đập ngay vào mắt chàng là mảnh vải cà sa. Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nhẩm nói:
- thế là đại sư đã đi rồi.
Mở mảnh vải cà sa. Thiên Hải đoan chắc Bất Giới hoà thượng để lại di thư, Nhưng khi đọc mới biết đó là khẩu quyết chỉ huyệt đạo trên cơ thể người ta, cùng với tâm pháp thi triển Kim Cang thần chỉ.
Thiên hải nhìn mảnh cà sa chằm chằm:

- Bất Giới đại sư để lại khẩu quyết Kim Cang thần chỉ, tuyệt học tối thượng của Thiếu Lâm tự.
Phía dưới là bút tự của Tuệ Thông lưu lại.
"Thiên Hải nhã giám...
Bần tăng thiết nghĩ một khi đã vào cổ động thì chẳng cần đến võ công. bần tăng sẽ học theo Giác Chân đại sư huynh để sớm gội rửa những oan nghiệp mà mình đã tạo ra.
Nhưng chẳng lẽ để một thân võ học mai một trong cổ động, mà chẳng giúp ích gì được cho nhân thế này. Chính vì thế bần tăng quyết định truyền lại tất cả cho thiếu hiệp.
Trong lúc thiếu hiệp ngủ say bần tăng đã truyền tất cả nội công của mình cho thiếu hiệp, rồi mới lưu lại khẩu quyết kim cang thần chỉ. Thiếu hiệp chỉ cần theo khẩu quyết mà bần tăng để lại, tự khắc phát huy được tuyệt học tối thượng của thiếu Lâm.
CÓ một điều, bần tăng muốn nói với thiếu hiệp. hiện tại trong nội thể của thiếu hiệp có tà khí vô cùng quái lạ. tà khí này có thể di hại đến tâm thức của người. tất cả do số trời định. bần tăng mong sao thiếu hiệp sớm trở thành Minh chủ để cứu độ chúng sinh.
Tuệ Thông di bút" Đọc lại bức di thư lần nữa, Thiên Hải nghĩ thầm:
"Minh hết được người này truyền thụ võ công, đến người khác. Chẳng lẽ Thanh cô nương nương nói đúng ư. Chuyện này thật khó mà tin, cứ như đã có sự sắp xếp vậy".
Thiên Hải bước ra thảo xá, nhìn lên đỉnh Thiêu Lâm tự, nhẩm nói:
- Thiên Hải cầu chúc cho đại sư sớm đắc quả siêu sanh đến cỏi niết bàn.

Hồi 28
Giao duyên ngụ ý

Chu Thiên Hải... Đứng lại!
Tiếng quát bằng chất giọng nghe thật gay gắt, buột Thiên Hải phải dừng bước quay lại Chàng nhận ra ngay người gọi mình là Mạc Kình, gã điếm chủ đã gặp mình trên đường đến Thiếu Lâm. Cùng đi với Mạc Kình còn có sáu vị đạo sĩ VÕ Đang.
Mạc Kình lướt thẳng đến trước mặt Thiên Hải, gắt giọng nói:
- Ngươi nhớ ta chứ?
- Hê! Làm sao Thiên Hải quên được Mạc Huynh. Hẳn huynh đi tìm tại hạ, để gởi ít vò rượu trung nguyên nhất tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng à?
Mạc Kình gắt giọng quát:
- Càn rỡ! Mạc mỗ tìm ngươi để lấy thủ cấp của ngươi đây.
Lời cứ như còn động trên miệng thì Mạc Kình chớp động thân pháp. Gã vừa chớp động ảnh vừa lòn tay sau lưng rút luôn cây dao xắt thịt. tất cả mọi thao tác của họ Mạc gói gồm trong một chiêu một thức vừa nhanh vừa chính xác cực kỳ.
Thiên Hải bị Mạc Kình tập kích hoàn toàn bất ngờ, nếu không có bộ pháp thần kỳ "Phi Ma Độn Hình" có lẽ đầu đã rơi xuống đất, bởi chiêu thức tàn bạo của họ Mạc.
Thiên Hải tránh đao của Mạc Kình trong đường tơ kẻ tóc. Mặc dù thi triển "Phi ma độn hình", đạo sát đao khiến cho xương sống chàng gai lạnh. Thoát về sau hai bộ, Thiên Hải thét lên:
- Dừng tay!
Mạc Kình thu hồi ngọn dao xắt thịt, nhìn Thiên Hải. Chành nhìn gã, cau mày nói:
- Mạc huynh trả ơn cho tại hạ như vậy đó à? Nếu như lúc nãy tại hạ không kịp tránh đường đao tàn bạo của huynh, giờ đã biến thành ma không đầu.
Mạc Kình rít giọng nạt ngang:
- Mạc mỗ không chỉ muốn biến ngươi thành ma không đầu, mà còn muốn băm nát thân thể ngươi để làm thức nhắm với rượu nữa.
Mặt Thiên Hải sa sầm lại. Chàng không hiểu sao Mạc Kình lại bỗng dưng căm thù mình đến tận xương cốt vậy. Thiên Hải nheo mày. Chàng nghĩ thầm:

"Thôi rồi. Gã họ Mạc này hẳn lại nghe lời xúc xiểm của ả Hằng Hằng rồi".
Nghĩ như vậy, Thiên Hải nhìn Mạc Kình bằng ánh mắt khắc khe, nghiêm giọng hỏi:
- Hẳn Mạc huynh đã nghe những lời nương tử nói không tốt về Thiên Hải?
Mạc Kình nghiến răng:
- Mạc mỗ đã lầm ngươi. Ngươi cũng một hạng người với tên Trang Tiểu Kiêu.
- Tại hạ không đoán sai. Thế nương tử của Mạc huynh nói gì về tại hạ nào?
Mạc Kình đay nghiến nói:
- Những gì ngươi làm, bắt ta phải nói lại nữa à?
Thiên Hải lắc đầu:
- Thế Mạc huynh có nghĩ Thiên Hải giống hạng người như nương tử của huynh nói không?
- Nếu nàng nói ngoa cho ngươi thì sao thể sắc lại ủ dột, và đau khổ như vậy chứ?
Thiên Hải "hừ" nhạt một tiếng nói:
- Tại hạ không thích nói về chuyện riêng của người khác. Nhưng với Hằng Hằng phu nhân, tại hạ không nói không được.Huynh có muốn nghe không?
- Ngươi muốn nói gì?
Thiên Hải nhếch môi nói:
- Mạc huynh hẳn nghĩ Hằng hằng phu nhân là một nữ nhân đoan chính, một lòng, một dạ yêu thương huynh, nhưng tại hạ lại nghĩ khác đó...
- Thật ra ngươi đã thấy gì?
Thiên hải xoa tay, mím môi suy nghĩ rồi nhìn Mạc Kình, nói:
- Không biết tại hạ có nên nói sự thật cho huynh biết không nhĩ.
- Thật ra ngươi muốn nói gì?
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói:
- Mạc huynh thì yêu như một người điên. Chính vì luỵ vì tình mà mắt huynh đã bị mờ, chẳng biết phân biệt đâu là đúng đâu là sai.
Mạc Kình cắt ngang lời Thiên hải:
- Ngươi nói càn nói rỡ gì thế? Chẳng lẽ ta vì nương tử của mình, mà biến thành người điên sao?
- Hằng Hằng phu nhân không đang để huynh đem cả trái tim và tâm huyết vì tình.
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
Thiên Hải gay gắt đáp lời gã:
- trên "Đoạn Hồn Sơn", hằng Hằng phu nhân đú đa đú đớn với trại chủ nhân lục lâm HỒ Nam Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm. Nếu huynh thấy cảnh đó thì không tin nàng ta bị buộc phải làm như vậy đâu.
Mạc Kình chỉ Thiên Hải:

- Ngươi...ngươi nói càn.
Thiên hải khoát tay:
- chưa đâu. hằng Hằng phu nhân của Mạc huynh sau khi rời Đoạn Hồn Sơn, lại tính đưa người về giết huynh nữa đấy. Người đó chính là đạo sĩ thúi Bảo Hư.
Mạc Kình gầm lên.
- Chu Thiên Hải! Người quả là hết muốn sống rồi.
Mạc Kình vừa quát, vừa chớt động thân pháp, lăn xả vào Thiên Hải. Mặc dù bực tức bởi hành động hồ đồ của Mạc Kình, nhưng Thiên Hải vẫn nén giận, thi triển "Phi ma độn hình" tránh né, vừa nói:
- tại hạ chưa nói hết, sao huynh lại nóng giận như vậy chú?
Mạc Kình thu hồi đao, thở hồng hộc. Thiên Hải nhìn gã, nghĩ thầm:
"Sao trên đời này có một con người luỵ về tình như một người điên thế kia nhỉ".
Chàng rít một luồng chân khí, gắt giọng nói:
- Nếu không có Thiên Hải, Hắn bây giờ Mạc huynh đã xanh cỏ rồi.
- tại sao ta xanh cỏ?
- Huynh xanh cỏ, bởi độc công của Bảo Hư. Bảo Hư nghe theo lời Hằng Hằng phu nhân, chuẩn bị độc dược để tống tiễn huynh đó. Thiên Hải vô tình phát hiện ra điều đó, nên mới ra tay lấy mạng Bảo Hư. Tin hay không là quyền của huynh.
Mạc Kình sa sầm mặt, đay nghiến nói:
- Tin một người như ngươi ư. Làm sao Mạc mỗ tin được.
Gã lắc đầu:
- Chẳng qua ngươi muốn giết người diệt khẩu, nên chế tác ra chuyện khôi hài kia mà thôi. Thiên Hải thú nhận đi. Phải ngươi đã định cưỡng hiếp Hằng Hằng phu nhân của ta, vì bị Bảo Hư VÕ Đang đạo trưởng phát hiện nên mới nhẫn tâm giết người diệt khẩu, rồi cao chạy xa bay.
Thiên Hải cau có nhìn Mạc Kình Bất chợt chàng ngửa mặt cười khăng khắc.Tiếng cười của Thiên Hải dội vào Thính nhĩ họ Mạc, khiến gã phải nhăn nhó, đau khổ.
Y thét lên:
- Ngươi thoả thê lắm à?
Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Thiên Hải gắn giọng lạnh lùng, chậm rãi nói:
- Thiên Hải nói cho huynh biết, Hằng Hằng phu nhân của huynh không đáng để cho Thiên Hải này nhìn mặt đâu. Về nói với ả rằng, những kỹ nữ lầu xanh còn đang để cho Thiên Hải kính trọng, nhưng với ả thì nửa con mắt ta cũng không thèm nhìn tới. Chỉ có kẻ hồ đồ, ngu muội như Mạc Kình mới xem ả như thánh nữ trong sạch thôi.
Mạc Kình rít lên:

- Ngươi dám buông lời xúc xiểm Hằng Hằng?
- Thì sao nào? Trang Tiểu Kiêu bị chết oan vì thói lăng loàn của thị.
chàng hừ nhạt:
- Càng nghĩ, càng tội nghiệp cho Trang Tiểu Kiêu, mà thấy Mạc Kình đúng là hạng tiểu nhân đê tiện. Dạy nương tử không xong, mà đòi bước ra ngoài giang hồ làm hảo hán anh hùng.
Mạc Kình giận đến biến sắc. Mặt y tái nhợt rồi gầm lên:
- Người phải chết!
Gã gầm thét, cùng với đao pháp thoát ra chụp tới Thiên Hải. Lần này, Thiên Hải đã có chủ đích không muốn để Mạc Kình dồn ép mình, Chàng thi triển "Phi ma độn hình .
tránh ngọn dao xắt thịt của Mạc Kình, đồng thời phát tác một đạo Kim càng thần chỉ điểm tới bờ vai gã.
Bốp...
Mạc Kình đâu phải là đối thủ của Thiên Hải, nên hứng cả đạo Kim Càng thần chỉ vào bờ vai phải, tưởng chừng xương vai gãy vụn, buông ngay ngọn dao xắt thịt.
Thiên Hải lướt về sau hai bộ, đứng dạng chân nhìn Mạc Kình:
- tại hạ không muốn lấy mạng túc hạ. Chỉ vì muốn túc hạ thấy được đâu là đúng đâu là sai. Nếu túc hạ còn sống thì nhận ra mình là kẻ ngu muội, còn chết thì đó là nghiệp quả của túc hạ.
Thiên hải nói xong, toan quay bước bỏ đi thì sáu vị đạo sĩ VÕ Đang đồng loát rút kiếm lướt đến chặn đường chàng. Chân mày Thiên Hải cau hẳn lại.
Chàng lạnh lùng nói:
- Sáu vị đạo trưởng muốn trả thù cho Bảo Hư ư?
- Thất tinh đạo trưởng mất một thì đâu còn là thất tinh tú nữa. Chẳng lẽ sáu người chúng tôi lại làm ngơ ư?
Lời nói đó được thoát ra từ miệng Nhứt Tinh sa đạo trưởng, Thiên Hải nói:
- Tại hạ và Xung Hư đạo trưởng lão tiền bối có mối giao hảo với nhau. Chuyện này, tại hạ sẽ lên VÕ Đang phái phân giải với Xung Hư. Sự thật vẫn là sự thật, mong chư vị đạo trưởng đừng làm to thêm chuyện nhỏ nhen này.
Sau vị đạo trưởng lưỡng lự bởi câu nói của Thiên Hải.
Thiên Hải lia mắt nhìn qua sáu vị đạo sĩ, từ tốn nói:
- Cây ngay không sợ chết đứng giữa trời. Bây giờ sau vị có thể quay lại tửu điếm, thỉnh mời Hằng Hằng phu nhân lên VÕ Đang chờ tại hạ.
Nhứt Tinh sa đạo trưởng nói:
- Ngươi chắc sẽ lên VÕ Đang chứ?
Thiên Hải nhướn mày:
- Sáu vị không tin tại hạ à?
- Ơ!

Thiên Hải "hừ" nhạt rồi đanh giọng hỏi:
- Nay nể mặt Xung Hư đạo trưởng lão tiền bối mà Thiên Hải thốt ra câu nói đó, còn bây giờ Thiên Hải muốn đi cũng chẳng có ai cản được.
Thiên Hải thở hắt ra rồi nói:
- Cáo từ Chàng nhìn lại Mạc Kình:
- Bổn Thiếu gia mong rằng hai con ngươi của túc hạ sớm mở to để thấy được bản chất của phu nhân mình. Nếu không thấy thì cái hại sẽ đến với túc hạ trong nay mai đấy Thốt dứt câu, Thiên Hải thi triển thuật "Phi ma độn hình" chớp động thân hình băng qua đầu sáu vị VÕ Đang như một bóng ma quái dị chớp thấy bóng là mất dạng rồi, chẳng để lại dấu vết gì nữa.Bộ pháp khinh công kỳ tuyệt của chàng khiến cho bọn đạo sĩ VÕ đang lẫn Mạc Kình đứng ngây ra chẳng có chút phản ứng nào.
Ly khai khỏi sáu vị VÕ Đang và Mạc Kình,Thiên Hải vẫn tiếp tục thi triển thuật "Phi ma độn hình" hướng về phía Hàm Đan trấn.
Khi còn cách Hàm đan trấn khoảng mười dặm, chàng mới chỉnh lại y trang rồi rảo bước thong dong vào trong trấn. Thiên Hải đi dọc theo những con đường với những Cửa hiệu sầm uất trong trấn Hàm Đan. Thiên Hải vừa đi vừa suy nghĩ mong lung về sự hồ đồ của Mạc Kình. Chàng lắc đầu nghĩ thầm:
"cái gã hồ đồ kia không biết bên cạnh là con bò cạp, chẳng biết lúc nào sẽ ăn tươi nuốt sống gã.thế mới biết, gần mỹ nhân bao nhiêu thì càng gần với tử thần bấy nhiêu .
Thiên Hải đang suy nghĩ mong lung thì nghe tiếng chân rầm rập sau lưng mình.
Chàng quay lại thì thấy một thiếu nữ tuổi chỉ mười tám đôi mươi đang bỏ chạy, phía sau là ba gã cao thủ vận võ phục có huy hiệu của Diêm Vương môn truy đuổi.
Gã đại hán cao lớn nhất cầm đại đao phi thân cắt một đường vòng cùng, tay đao giương cao chực bổ xuống thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ mặc Hồng y. Chiêu đao của gã cao thủ Diêm Vương môn tưởng chừng đã chặt đôi thân pháp của thiếu nữ kia, Thiên Hải không chút chần chừ, thi triển thuật "Phi ma độn hình", chớp mắt đã cắt ngay mặt đạo kiếm khí càn khôn đánh bật lưỡi đại đao, rồi tung luôn một cước đá vào thượng đẳng của đối phương.
Bốp...
Gã cao thủ Diêm Vương môn bị đánh bật trở lại, trong khi Thiên Hải đảo bộ trên không lướt xuống bên thiếu nữ.
- Tiểu thư có sao không?
Sắc mặt của nàng vẫn còn những nét hốt hoảng, lo lắng như vẫn gượng nói:
- Đa tạ thiếp hiệp....
- Tiểu thư đừng khách sáo. Để tại hạ đuổi lũ sói này đã.

Chàng nhìn lại ba gã cao thủ Diêm Vương môn, tất cả đều bịt mặt.
- Ba người truy sát một cô gái chân yếu tay mềm, không biết ngượng à?
Ba gã cao thủ nhìn Thiên Hải. Gã có đôi chân mày chổi rễ gắn giọng nói:
- Ngươi là Chu Thiên Hải?
- Í! Ngươi biết bổn thiếu gia à?
Gã nhìn lại hai tên kia rồi quay lại nói với Thiên Hải:
- Ngươi đã dám xen vào chuyện của Diêm Vương môn thì có ngày ngươi phải chịu hậu quả khôn lường đó.
- Ủi cha! Sao ai cũng hăm Thiên Hải này thế. Túc hạ yên tâm. Sợ Diêm Vương môn chua đem cho tại hạ hậu quả thì Thiên Hải đã tìm đến môn chủ rồi đó.
Ba gã cao thủ Diêm Vương môn "hừ" nhạt một tiếng rồi trở bộ thi triển khinh công bỏ đi, Thiên Hải nhìn theo những người đó rồi nhún vai nghĩ thầm.
- Sao ba gã lại bỏ đi... hẳn bây giờ bọn sứ giả Diêm Vương môn đã biết minh không phải như ngày nào nên mới bỏ đi dễ dàng như vậy.
Thiên Hải mỉm cười với ý nghĩ đó, chàng quay lại thiếu nữ:
- Tiểu thư! Bọn chúng đã đi rồi. Tiểu thư có thể về nhà.
Thiếu nữ nhìn chàng bằng ánh mắt bối rối, nàng ngập ngừng nói:
- Lưu Cát Vân đâu còn nhà để về.
- Sao, Lưu tiểu thư không còn nhà để về à?
Nàng gật đầu.
- Nhà tan cửa nát cả rồi - Diêm Vương môn khiến cho nhà của nàng không còn Lưu Cát Vân gật đầu.
Thiên Hải hỏi:
- Tại sao Lưu tiểu thư lại bị bọn Diêm Vương săn đuổi.
Cát Vân buông tiếng thở dài:
- Chuyện dài dòng lắm. Ở đây Cát Vân không tiện trả lời công tử. Khi nãy, Cát Vân nghe gã kia gọi công tử là Chu Thiên Hải?
Thiên hải gật đầu:
- Tại hạ là Chu Thiên Hải.
Cát Vân phấn khởi hẳn lên.
- ơn trời phật. Cát Vân may mắn gặp được Chu huynh.
Thiên Hải ngơ ngác.
Cát Vân nói:
- Chu huynh! Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện. CÓ rất nhiều chuyện Cát Vân muốn nói với huynh. Không ngờ trong cái hoạ, Cát Vân lại gặp huynh.
Thiên Hải gật đầu.
Cát Vân và Thiên Hải ra ngoài trấn Hàm Đan. Cát Vân vừa đi vừa nói:
- Cát Vân định chạy đến nhờ Đàn thúc thúc, dọc đường thì gặp huynh.

Thiên hải hỏi:
- tại sao họ truy sát Lưu tiểu thư?
Nàng dừng bước nhìn sang Thiên Hải:
- Vì Cát Vân là người thân của Giãn hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh.
Thiên hải sững sờ:
- Sao? Nàng là...là người thân của Bảo mẫu cô cô?
- Cát Vân gọi Ngọc Ninh bằng cô cô.
Thiên Hải buông tiếng thở dài:
- Cát Vân! Huynh hiểu rồi.
Cát Vân nhướn mày hỏi Thiên Hải:
- Huynh hiểu gì?
Bu ông một tiếng thở dài...
- Huynh biết vì sao những cao thủ Diêm Vương môn kia lại truy sát Cát Vân. Môn chủ Diêm Vương môn quá tàn nhẫn. Y muốn trừng trị cả những người thân của cô cô.
Thiên Hải nghiến răng rít giọng:
- Thiên Hải thề sẽ bắt môn chủ Diêm Vương môn trả món nợ này.
Chàng nhìn Cát Vân, nói:
- Cát Vân Muốn biết vì sao Diêm Vương môn sai sát thủ giết muội không?
Cát Vân lắc đầu:
- Muội không biết...
Thiên Hải thở ra:
- Muội không biết cũng đúng thôi.
Cát Vân nói:
- Hoạ kiếp như từ trên trời rơi xuống nhà của muội. Toàn bộ mọi người đều chết, duy chỉ có mình muội thoát chết bởi không có Ở nhà. Nhưng khi quay lại thì bị sát thủ truy đuổi, nếu không có huynh thì muội chắc đã chết rồi.
Thiên hải muông một tiếng thở dài:
- chỉ tại vì huynh mà muội nhà tan cửa nát.
Cát Vân nhướn mày:
- sao lại là huynh?
Thiên Hải nhìn Cát Vân:
- Cát Vân! Bảo mẫu cô cô đã nuôi huynh từ lúc lên mười, đến khi huynh trưởng thành thì Diêm Vương môn xuất hiện. Đến lúc đó huynh mới biết Bảo mẫu cô cô là người võ lâm. CÔ cô được lênh sát tử huynh, nhưng vì nặng tình như mẫu thân, người đã không xuống tay giết huynh. Chính vì lẽ đó mà Diêm vương môn trút sự căm giận lên cô co. Không ngờ Diêm Vương môn chủ lại nhẫn tâm phát lịnh xử tử gia tộc của cô cô như phát lệnh chu di cửu tộc của hoàng thượng.
Buông tiếng thở dài, Thiên hải nói:

- Nếu huynh không Huyết tẩy Diêm Vương môn ra khỏi cõi đời này thì họa kiếp vẫn treo lơ lửng trên đầu huynh và những người thân của huynh.
Cát Vân nói:
- tại sao Diêm Vương môn lại muốn giết huynh?
- Điều đó thì huynh cũng không biết.
- Bây giờ huynh tính sao?
- CÓ lẽ phải gặp Diêm Vương môn chủ một lần, để kết thúc mọi ân oán với gã.
Hai người lại tiếp tục đi. Thiên hải bất giác trở nên im lặng lầm lý. từ lúc đó cho đến khi họ đặt chân tới khu trang viên lẫn khuất sau cánh rừng tùng, Cát Vân mới nói:
- Chu huynh! Đây là trang viên của Vương đại thúc.
- Diêm vương môn hẳn không biết trang viên của Vương đại thúc?
Cát Vân gật đầu:
- Nếu Diêm Vương môn biết toà trang viên này của Vương đại thúc và mối quan hệ của đại thúc với Lưu cô cô thì chắc chắn không để yên như thế này đâu.
Cát Vân và Thiên Hải rảo bước vào toà trang viên. Từ trong gian chính sảnh, một lão tiền bối vận trường y bằng gấm hàn Châu vội vã bước ra. Lão dừng bước, nhìn Cát Vân rồi quay lại Thiên Hải.
Cát Vân nói:
- Vương Thúc Thúc! Công tử đây là Chu huynh đó.
Lão chớp mắt nhìn Thiên hải từ đầu đến chân.
- Thiên Hải mà Ngọc Ninh muội muội nói với lão phu đó à?
Thiên Hải ôm quyền:
- Hiền Điệt là Chu Thiên Hải... Bái kiến lão đại thúc.
- Tốt quá... Tốt quá...
Lão nhìn lại Cát Vân rồi quay sang nhìn Thiên hải khẽ gật đầu:
- Tốt lắm... Tốt lắm...
Thiên Hải nhìn sang Cát Vân, nhỏ giọng nói:
- Lão đại thúc muốn nói gì vậy?
Cát Vân lắc đầu:
- Muội cũng không hiểu.
Lão Vương vuốt râu nói:
- Chu hiện diệt! Cát Vân... Theo đại thúc.
Theo chân lão Vương, Thiên hải và Cát Vân bước vào đại sảnh. tất cả mọi đồ vật bài trí trong đại sảnh đập vào mắt Thiên Hải, minh chứng với chàng lão Vương đây là một đại phú đất hàm Đan.
Lão Vương chỉ hai chiếc đôn có khảm ngọc.
- Hiền Điệt và diệt nữ ngồi xuống đây đi.

Chờ cho Thiên Hải và Cát Vân yên vị rồi. Lão Vương mới lấy chiếc chuông vàng giắt bên hông lắc. Tiếng chuông nghe thật thanh tao bởi nó được đúc bằng vàng ròng tinh khiết Từ cửa hậu, một ả a hoàn bước ra khúm núm nói:
- Lão nhân gia sai bảo.
Lão Vương nhìn ả a hoàng:
- Ngươi mau bày đại yến và rượu cho lão phu đãi Hiền Điệt và diệt nữ của lão.
- Thưa vâng Cát Vân hỏi:
Cát Vân hỏi:
- Đại thúc sao hôm nay lại long trọng quá vậy?
Lão Vương vuốt râu, ngồi xuống trước mặt Thiên hải. Lão nhìn Thiên Hải,nói:
- Thiên Hải Hiền Điệt! Ngọc Ninh muội muội của đại thúc đã gởi gắm cho lão lo chuyện này trước khi ra đi.
Thiên Hải cau mày:
- Đại thúc! Bảo mẫu cô cô có đến đây?
Lão Vương gật đầu:
- CÓ đến đây.
- Vậy bảo mẫu cô cô gởi lão đại thúc làm giùm chuyện gì?
Lão Vương vuốt râu:
- Chuyện này gấp gáp quá. Lão đại thúc chỉ sợ Cát Vân bất ngờ thôi.
cát vân từ tốn nói:
- CÔ cô nhờ đại thúc làm chuyện gì cho Cát Vân.
Lão Vương lại lắc chuông. Ả a hoàn xuất hiện. Lão trừng mắt nhìn ả a hoàn:
- Sao lâu thế?
- Dạ, nô tỳ đã sai nhà bếp, sắp xong rồi ạ.
- Đây là chuyện hệ trọng. các ngươi không làm tròn đừng trách lão nhân gia
Lão quay lại nhìn Thiên Hải:
- Khi nào yến tiệc bày lên, đại thúc sẽ nói.
Thiên hải mỉm cười:
- Đại yến, Thiên hải không cần, mà chỉ muốn biết về tông tích Bảo mẫu cô cô mà thôi.
Lão Vương vuốt râu:
- Hiền Điệt đừng nôn nóng. Từ từ đại thúc sẽ nói Hiền Điệt. Chuyện quan trọng trước ta lo trước, còn những gì không quan trọng ta sẽ lo sau.
Sáu ả a hoàn bưng thức ăn vào hồ tửu bày ra bàn rồi lui bước ra đứng sau lưng lão Vương.
Lão Vương nhìn họ khoát tay:
- cho các ngươi lui.
Chờ cho sáu ả a hoàn kia lui ra hẳn, lão Vương mới mở bầu rượu chứa trong

chiếc bầu bằng lam ngọc, rồi rót ra ba chén cũng bằng ngọc.
Lão bưng chén:
- Đại thúc mời Hiền Điệt và diệt nữ.
Thiên Hải bưng chén rượu, từ tốn nói:
- Đa ta đại thúc.
Ba người cùng uống cạn số rượu do lão Vương chuốc ra. Chờ cho Thiên Hải đặt chén xuống bàn, lão Vương mới đứng lên bước đến chiếc tủ có dát vàng. Lão mở tủ, lấy ra một cái tráp cũng bằng vàng đem đến đặt xuống bàn.
Thiên Hải tò mò nhìn lão Vương.
Lão Vương mở nắp chiếc tráp rồi bưng lên để trước mặt Thiên Hải:
- Hiền Điệt nhìn xem trong tráp là vật gì?
Thiên Hải nhìn vào trong tráp. Tinh nhãn chàng đóng đinh vào chiếc tráp những tưởng chẳng bao giờ muốn dời mắt đi.
Lão Vương nói:
- Hiền Điệt hẳn nhận ra vật Ở trong tráp?
Thiên Hải buông một tiếng thở dài, ngẩng lên nhìn lão Vương. Chàng khẽ gật đầu:
- Đại Thúc trong tráp này là chiếc lược ngà, vật bất ly thân của Bảo mẫu cô cô.
- Hiền Điệt nhận ra chiếc lược đó à?
Thiên Hải cầm lấy chiếc lược ngà:
- Làm sao Hiền Điệt quên được.Thiên hải đã từng dùng chiếc lược này để chải tóc cho bảo mẫu cô cô.
Lão Vương vuốt râu nhìn Thiên hải nói:
- Lưu Ngọc Ninh muội muội lưu lại chiếc lược cho lão đại thúc, để làm tín vật nói với Hiền Điệt một chuyện vô cùng hệ trọng. Chuyện mà lão đại thúc sắp nói ra đây có liên quan mật thiết đến Hiền Điệt và Cát Vân.
Lão nói xong chuốc rượu ra chén của mình và Thiên Hải. Thiên Hải đớ lấy bầu rượu nói:
- Đại thúc! Để Thiên Hải hầu rượu cho đại thúc.
Lão chớp mắt gật đầu:
- Cũng được.
Lão Vương nóc liên tục ba chén rượu, buộc Thiên Hải cũng phải uống theo lão. Lão đặt chén xuống bàn, nhìn sang Lưu Cát Vân:
- Diệt nữ! Ngươi uống hết chén rượu của mình đi, rồi đại thúc sẽ nói.
cát vân nhìn Thiên Hải. nàng bưng chén rượu từ tốn nói:
- Huynh uống cùng với muội nhé.
Lão Vương vuốt theo:
- được đó, hai ngươi cùng uống với nhau một chén trước mặt đại thúc xem.
Thiên Hải gật đầu.

Chàng uống cùng với Cát Vân cạn chén rượu rồi hỏi lão Vương:
- Vương đại thúc! Bảo mẫu cô cô đã nhắn gởi lại gì cho Thiên Hải?
Lão Vương Đứng lên, chắp tay sau lưng, bước đến bên cạnh Lưu Cát Vân. Lão nhìn Thiên Hải chậm rãi nói:
- Thiên Hải! Đại thúc hỏi thật ngươi. CÓ bao giờ ngươi cãi lại ý của cô cô Lưu Ngọc Ninh không?
- Thưa không. Thiên Hải được Lưu cô cô chăm sóc từ lúc lên mười, nên lúc nào cũng xem Lưu cô cô như thân mẫu mình. Hiền Điệt chỉ tiếc không biết được song đường mình là ai.
Lão vương buông tiếng thở dài rồi nói:
- Cây có cội, nước có nguồn, việc Hiền Điệt tìm lại lai lịch song thân mình cũng tốt lắm. Nhưng đại thúc biết Ngọc Ninh cô cô chắc biết song đường Hiền Điệt là ai.
- cô CÔ khong nói.
Lão Vương vuốt râu nói:
- Ngọc Ninh không nói, hẳn có nguyên nhân sau xa. Nhưng đại thúc nghĩ sau chuyện này, thế nào Ngọc Ninh cũng sẽ thố lộ với Hiền Điệt.
- Thiên Hải không biết hiện giờ cô cô Ở đâu?
Chàng buông tiếng thở dài:
- Bảo mẫu cô cô giờ cũng khác ngày trước?
Lão Vương vuốt râu:
- Đại thúc hiểu Hiền Điệt định nói gì? Ngọc Ninh hẳn có điều khó nói ra với Hiền Điệt thôi.
Lão Vương dồi giọng nghe thật trang trọng:
- Hiền Điệt! Chỉ cần ngươi không thay đổi tính tình của mình, một lòng đói với Ngọc Ninh như trước kia thì mọi sự đại thúc nghĩ sẽ được minh bạch - Đại thúc! Thiên Hải một lòng vẫn tôn kính cô cô.
Lão Vương vuốt râu:
- Được như vậy, đại thúc mới có thể nói.
Lão quay lại chỗ ngồi, nhìn Thiên Hải trịnh trong lên tiếng:
- Lưu Ngọc Ninh bảo mẫu của Hiền Điệt để lại chiếc lược ngà làm tin vật, thỉnh cầu Vương đại thúc hợp tác tình duyên cho hiện diệt và Lưu Cát Vân.
Thiên Hải tròn mắt nhìn lão Vương:
- Đại Thúc...
Lão Vương buông một tiếng thở dài:
- đại thúc biết Hiền Điệt rất khó xử. Hiền Điệt vừa mới gặp Cát Vân đây, hẳn chưa có tình ý, nay nghe đại thúc nói không khỏi ngỡ ngàng.
Cát Vân nhìn sang Thiên Hải, rồi quay lại nhìn lão Vương Vương, nói:
- Đại thúc! Cát Vân giờ đã không còn nhà còn cửa, thì sao có thể sánh với Chu huynh được? Huống chi, Chu huynh có thể đã tìm được ý trung nhân

của người.
Lão Vương buông tiếng thở dài nhìn Thiên Hải, nói:
- Hiền Điệt! Đây là tâm huyệt của Ngọc Ninh. Đại thúc đã hứa với Ngọc Ninh lo đại sự này. Nhất thời Hiền Điệt và Cát Vân không có những tháng ngày thơ ấu, còn Cát Vân thì lại chẳng may nhà tan cửa nát. Nếu Lưu Cát Vân không dựa vào Hiền Điệt, đại thúc chẳng biết ngày mai cát Vân sẽ ra sao.
Lão vuốt râu lắc đầu:
- Chuyện này không thành, đại thúc cũng khó mà gặp mặt Ngọc Ninh.
Thiên Hải bặm môi. Chàng nhìn sang Cát Vân:
- cát vân! Huynh chỉ sợ sau này muội sẽ khổ vì huynh.
Buông tiếng thở dài. Thiên Hải nói:
- Đại thúc! Hiền Điệt có điều khó nói ra. Nhưng nếu Lưu muội muội chấp nhận thì Hiền Điệt sẽ tuân theo sự chỉ huấn của cô cô.
Lão Vương nhìn sang Cát Vân nói:
- Diệt nữ! Đã là duyên tình của trời đất, diệt nữ hẳn không ngại chứ?
Cát vân cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:
- Cát Vân sợ không xứng với Chu huynh.
Lão Vương nhướn mày:
- Sao lại không xứng. tất cả đều là duyên số do trời định. Nếu trước đây, Ngọc Ninh không cưu mang Thiên Hải thì sao có chuyện duyên tình hôm nay. Với lại, đây là ý của Ngọc Ninh chứ không phải của đại thúc.
Thiên Hải nhìn sang Cát Vân, nói:
- Người không xứng đáng chính là huynh.
Chàng nhìn lại lão Vương:
- Đại thúc! Hiền Điệt vốn vô tình đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp, chẳng biết lúc nào sẽ trở thanh phế nhân, cuồng tâm loạn trí.Hiện diệt chỉ sợ đem phiền não cho Lưu muội muội.
Lão vương nhường cao đôi chân mày rậm rịt:
- Vậy ư? Thế có cách giúp cho Hiền Điệt không?
Thiên Hải lắc đầu:
- Hiện diệt đã diện kiến Dương Yên Thượng đại phu. Người nói chỉ có kỳ duyên may ra hoá giải được tà khí trong nội thể hiện diệt.
Nhìn sang Cát Vân:
- Bây giờ muội hiểu huynh rồi chứ?
Lão Vương thở dài rồi nói:
- Cho dù Hiền Điệt đã luyện tà kiếm, sau này có thể tẩu hoả nhập ma, nhưng quyết định vẫn do Cát Vân định đoạt.
Lão Vương nhìn Lưu Cát Vân nói:
- Diệt nữ! Dù diệt nữ muốn hay không muốn thì đại thúc vẫn phải nói. Tơ

duyên của diệt nữ và Thiên Hải Hiền Điệt là do ý trời sắp xếp. Nêu diệt nữ không ngại sau này Thiên Hải có thể tẩu hoả nhập ma, biến thành phế nhân thì đại thúc sẽ chu toàn đại lễ cho hai người.
Cát Vân cúi đầu Nàng im lặng một lúc mới ngẩng lên nhìn sang Thiên Hải:
- Chỉ cần Chu huynh đối xử tốt với Cát Vân thì dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Cát Vân cũng chịu đựng được.
Nàng thốt dứt câu, lão Vương cất tiếng cười sang sảng. tràng tiếu ngạo của Lão nghe vô cùng đắc ý và đầy phấn khích. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo, nhìn Thiên Hải nói:
- Hiền Điệt! Ngươi nghe Cát Vân nói rồi chứ?
- Thiên Hải nghe - Thế còn ngươi thì sao?
Thiên Hải trầm giọng nói:
- Đã là ý của Bảo mẫu cô co thì Thiên Hải phải tuân theo. Thiên Hải sẽ bảo vệ cho Cát Vân, đến khi nào mình chẳng còn hơi thở để sống.
- tốt lắm...
Lão Vương bưng chén rượu, cao hứng nói:
- Hiền Điệt! Diệt nữ! Cùng uống với đại thúc chén rượu này.
Thiên Hải và Cát Vân trịnh trọng nói:
- Đa tạ đại thúc ra ân.
Thiên Hải đổ rượu vào trong miệng. Chàng cảm nhận chất cay và đắng của chén rượu. Trong cảm giác đó, Thiên Hải nhớ đến Xảo Nhi Chàng nghĩ thầm:
"Xảo Nhi! Muội đang Ở đâu... Phải chi Cát Vân là Xảo Nhi. Thiên Hải hoan hỷ biết Chừng nào. CÓ lẽ đây là ý trời, nên ta và Xảo Nhi không chọn duyên trọn tình."

Hồi 29
Hoa rơi hữu ý
Nước chảy vô tình

Sương đêm càng lúc càng phủ dày. Đã quá nửa đêm rồi mà Thiên Hải vẫn ngồi thừ ngoài hoa viên. Chàng không muốn rời bỏ chỗ ngồi của mình cùng với bầu rượu. Không biết từ lúc nào, mà Thiên Hải đã trở thành một con sâu rượu.
Tu một ngụm dài, buông một tiếng thở dài, Thiên Hải buột miệng nói:
- Mọi việc quá bất ngờ. Cứ như mình đang Ở trong một giấc mơ mà không thể làm chủ được. Bỗng dưng gặp Lưu Cát Vân rồi thoáng chốc lại trở thành tình lang, để sau ngày mai thì ngang nhiên trở thành hôn phu của nàng. Mọi sự cứ như đã là sự sắp xếp mà mình không sao cưỡng lại được.
Thiên Hải lắc đầu, bưng bầu rượu, tu luôn một hơi dài. Chàng nhớ đến Xảo Nhi mà bất giác lo lắng, tự nhủ thầm:
"Xảo Nhi giờ ra sao? Mình chưa đến Phong Ma Sơn đã thành đấng lang quân rồi. .
Thiên Hải lại lắc đầu, rồi uống rượu.
Cát Vân nhẹ bước đến sau lưng Thiên Hải. Nàng khoác chiếc áo choàng trên lên vai chàng.
Thiên Hải lơ đễnh hỏi:
- Lưu muội vẫn còn thức đó à? Đêm đã khuya rồi sao không đi nghỉ?
- Muội định hỏi huynh câu đó.
Nàng ngồi xuống cạnh Thiên Hải, nhìn lên chàng:
- Huynh không ngủ được à?
- Huynh không ngủ được.
- Tại sao?
- Mọi sự đến với huynh quá bất ngờ. Chính vì thế mà huynh phải suy nghĩ. Huynh có cảm tưởng như mình đang Ở trong một giấc mơ không thật.
Cát Vân nhìn chàng:
- Muội cũng có cảm giác như huynh. Bất ngờ thật! Muội cũng tưởng như mình đang năm mơ.
Nàng cúi mặt nhìn xuống:
- Thế huynh có nghĩ đây là giấc mơ không?
- Không.

Cát Vân nắm tay Thiên Hải:
- Đại thúc đã chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai.
- Huynh chưa từng thấy một người nào tốt như đại thúc.
Cát Vân dựa đầu vào vai Thiên Hải. Mặt chàng thoáng cau lại:
- Cát Vân muội muội...
- Huynh muốn nói gì?
Thiên Hải thở dài:
- Chúng ta phải giữ trọng đạo đến lúc thành thân.
- Muội biết mà.
Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thiên Hải.
- Huynh nè! Sau khi thành thân mình sẽ đi đâu?
- Huynh sẽ đi đến Phong Ma Sơn, gặp "Hoạt Thần giáo chứ .
Cát Vân đứng lên:
- Tại sao huynh phải lên Phong Ma Sơn, gặp Hoạt Thần giáo chủ?
Thiên Hải cau mày:
- Muội biết Phong Ma Sơn à?
Cát Vân lắc đầu:
- Không. Nhưng muội nghe nói Hoạt Thần giáo là tà giáo. Còn Hoạt Thần giáo chủ thì rất gian trá, tàn bạo, vô tâm. Huynh đi lên đó, muội lo lắm.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói:
- Dù muốn hay không thì huynh cũng phải lên Phong Ma Sơn, diện kiến Hoạt Thần giáo chủ.
- Huynh không lên không được à? Muội cứ tưởng...
- Muội không lên không được à? Muội cứ tưởng...
- Muội nghĩ gì?
- Muội nghĩ, sau khi thành thân xong, muội và huynh sẽ tìm một nơi nào đó để lập nghiệp. Vương đại thúc đã chuẩn bị cho muội và huynh một chỗ để sinh sống.
Mặt Thiên Hải cau lại:
- Cát Vân muội muội có ý nghĩ đó à?
Cát Vân gật đầu.
Thiên Hải buông tiếng thở dài rồi nói:
- Huynh không có cùng ý nghĩ với muội.
- Huynh nghĩ gì?
- Sau ngày mai, huynh tiếp tục con đường của mình. Huynh cần biết song đường của mình là ai, và chuyện gì đã xảy ra cho bảo mẫu cô cô, cũng như những oán ân với Diêm Vương môn.
- Huynh không cần phải lo lắng những chuyện đó. Vương đại thúc nói sẽ chu toàn mọi chuyện cho huynh.
Thiên Hải nhìn nàng, lắc đầu:

- Huynh biết đại thúc là một đại hào có danh tiếng Ở Hàm Đan, nhưng chẳng lẽ bất cứ chuyện gì cũng phải nhờ đại thúc sao?
Thiên Hải nắm tay Cát Vân:
- Cát Vân muội muội không nghĩ đến hận thù của mình à?
Cát Vân cúi đầu:
- Muội có nghĩ đến chứ. Nhưng đối đầu với Diêm Vương môn, chẳng khác nào là châu chấu đã xe, chỉ chuốc hoạ vào thân thôi. Muội biết Diêm Vương môn có thực lực rất mạnh, người của họ lại là những cao thủ tuyệt đỉnh.
- Dù họ có là thần thánh, hay là quỷ thì mối thù cũng phải trả.
- Nhưng muội đã có huynh rồi.
- Nếu huynh không gặp được kỳ duyên để khai thông sinh tử huyền quan thì cũng không sống lâu với muội đâu.
Cát Vân đứng lên:
- Thôi, bỏ chuyện đó đi. Muội dẫn huynh đi xem cái này. Đẹp lắm.
Nàng không để Thiên Hải nói đồng ý hay không, mà nắm tay kéo chàng đi.
Thiên Hải miễn cưỡng bước theo Cát Vân. Đi bên cạnh Lưu Cát Vân. Thiên Hải thấy lòng mình trống vắng lạ lùng, chứ không như Ở bên cạnh Xảo Nhi.
Thiên Hải tưởng mình đang hoá thành khúc cây vô tri vô giác, mặc tình để cho Cát Vân muốn kéo đi đâu cũng được.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Không biết Cát Vân có nhận ra tâm tư của mình không. Bảo mẫu cô cô! Sao cô cô lại ép Thiên Hải vào tình cảnh này? Thiên Hải chỉ cần cô cô mà thôi." Cát Vân đưa Thiên Hải đến một hồ nước, chung quanh có những hòn giả sơn được xếp tinh tế với những ẩn ý như: "Loan Phượng hoà minh ", "Song long phi vân"...
"Kình ngư quá hải".
Cát Vân bước xuống một ghềnh đá. Nàng ngoắc Thiên Hải:
- Huynh xuống đây.
Thiên Hải chần chừ.
Nàng hối thúc:
- Huynh! Muội chỉ cho huynh cảnh này đẹp lắm.
Thiên Hải bước xuống ghềnh đá đứng bên nàng. Mũi chàng ngửi được mùi thơm nhè nhẹ phát ra từ cơ thể Cát Vân. Thứ hương thơm của những nữ nhân dùng để dành riêng cho ngày loang phòng.
Cát Vân chỉ xuống mặt hồ nước.
- Huynh xem dưới đáy hồ kìa.
Thiên Hải lơ đễnh đáp lời nàng:
- Huynh có thấy gì đâu.
Cát Vân nhìn lại Thiên Hải. Nàng nũng nịu nói:
- Huynh có nhìn xuống dưới đáy đâu mà thấy.

Thiên Hải giả lã cười với nàng rồi hỏi:
- Muội muốn cho huynh thấy cái gì nào?
Cát Vân nguýt Thiên Hải:
- Huynh sẽ được thấy một vẻ đẹp tuyệt trần.
Thiên Hải còn chưa hiểu ý của Cát Vân thì nàng đã trút bỏ xiêm y, bước xuống hồ.
Thiên Hải ngơ ngẩn bởi hành động của Cát Vân. Chàng không sao ngờ được Cát Vân lại hành động như vậy.
Thân thể Cát Vân với những đường cong thật hoàn hảo ẩn hiện trong màn nước trắng xoá, được tô bởi ánh trăng khiến nó lấp lánh mỗi khi Cát Vân tạo ra những đợt song lăn tăn.
Nàng tợ như mỹ nhân ngư đắm mình trong nước để phơi bày vẻ đẹp hoàn hảo của mình dưới ánh trăng. Thỉnh thoảng, nàng lại thốt ra những tiếng cười thanh tao nghe tợ như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau, tạo ra sự phấn khích trong lòng người.
Thiên Hải nhìn Cát Vân, buông một tiếng thở dài.
Cát Vân rướn người lên khỏi mặt nước, nói với Thiên Hải:
- Huynh! Sao huynh không xuống với muội?
Thiên Hải ngớ ngẩn bởi câu hỏi của Cát Vân. Chàng chưa lên tiếng đáp lời nàng thì nghe giọng nói ồn ồn của Thánh Nữ nương nương.
- Sao ngươi còn chưa xuống với mỹ nhân ngư.
Thiên Hải quay ngoắt lại. Thánh Nữ nương nương trong bộ thụng y, đứng cách Thiên Hải hai trượng. Thiên Hải buột miệng nói:
- Thánh Nữ!
Thánh Nữ nương nương giũ giũ ống tay áo thụng.
- Ta muốn nói chuyện với ngươi.
Thánh Nữ nương nương nói xong quay bước băng mình đi.Thiên Hải cũng thi triển khinh công theo sau Thánh Nữ nương nương. Chàng nghe Cát Vân gọi mình.
- Thiên Hải huynh! Huynh đâu rồi...
Thiên Hải bặm môi, lắc đầu xua đi những tiếng gọi của Cát Vân để bám theo Thánh Nữ. Thánh Nữ nương nương lướt mình vào rừng tùng và dừng bước dưới một tán cây đại thụ. Tán cây đại thụ che hẳn ánh trăng nên Thiên Hải không nhận ra chân diện dung của Thánh Nữ nương nương, khi người quay mặt lại đối diện với mình.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- Vãn bối bái kiến Thánh Nữ nương nương.
- Đừng đa lễ. Bổn nương muốn gặp ngươi chỉ để hỏi vài câu rồi đi ngay.
- Vãn bối thỉnh thị những câu hỏi của nương nương.
- Đối với ả mỹ nữ kia, ngươi xem thị như thế nào?

- Thiên Hải rất khó nói. Mọi sự diễn biến ngoài những ý muốn của vãn bối.
Thánh Nữ nương nương đổi giọng thật khe khắt lạnh lùng. Giọng nói của người khác hẳn lúc gặp Thiên Hải Ở ngôi nhà hoang.
- Ngươi phải có sự lựa chọn. Ngày mai là ngày chính thực hợp thân giữa ngươi với ả.
Lúc đó, ngươi phải quyết định. Nếu như ngươi chọn ả thì Xảo Nhi của ngươi sẽ được đem tế. Bằng như ngược lại, ngươi phải có mặt tại Phong Ma Sơn.
- Nương nương...
Thiên Hải bàng hoàng bởi câu nói này của Thánh Nữ nương nương. Chàng vô cùng bối rối và lúng túng.
Thánh Nữ nương nương nói tiếp:
- Ta biết ngươi khó xử, nhưng không thể không có sự lựa chọn. Kẻ lữ hành không bao giờ lưỡng lự trước hai con đường, mà phải biết chọn cho mình một quyết định để đi, dù biết quyết định của mình có thể dẫn đến một cái chết.
- Vãn bối yêu Xảo Nhi. Nhưng...
- Bốn nương biết, ngươi không cần thiết phải phân giải. Nàng thảo nữ Xảo Nhi hôm nào cũng rất yêu ngươi.
Rít một luồng chân khí, Thánh Nữ nương nương nói tiếp:
- ĐÓ là tất cả những gì bổn nương muốn nói với ngươi. Ngươi chẳng có sự lựa chọn nào, ngoài một quyết định đúng hay sao. SỐ phận của ngươi thuộc về ngươi. Kẻ nắm giữ số phận mình chính là kẻ chiến thắng. Ta đi đây.
Thiên Hải muốn hỏi Thánh Nữ nương nương về Xảo Nhi, nhưng người đã thi triển khinh công thoát đi. Cùng lúc đó, thì Lưu Cát Vân cũng chạy đến. Nàng cất tiếng gọi:
- Thiên Hải huynh! Thiên Hải huynh!
Đầu óc Thiên Hải rối bời. Chàng đúng như Thánh Nữ nương nương nói, đang đứng Ở ngã hai đường, chẳng biết chọn con đường nào. Nếu chọn nghĩa thì mất tình và ngược lại.
Trước những gì dồn dập xảy ra, bất giác Thiên Hải không làm chủ mình nữa. Chàng rống lên một tiếng rồi theo tâm pháp Kim Cang Thần Chỉ thi triển chiêu thức.
Thiên Hải thét lên:
- Nhất chỉ dương cương.
- Song chỉ cầm long.
- Tam chỉ sầu ưng.
- Tứ chỉ huyền không.
- Ngũ chỉ thu đào.
Một lần chàng thốt ra lời thì những đạo chỉ cứng như sắt thép từ những ngọn chỉ pháp bắn ra, cắt ngang cắt dọc, xới cả mặt đất. Khi Thiên Hải dừng phát

tác nội lực Kim Cang thần chỉ thì cây đại thụ như bị sét trời khoang lủng lỗ chỗ.
Cát Vân vỗ tay.
- Hay quá, hay quá! Ca ca đúng là một kỳ tài của võ lâm.
Thiên Hải thở phào, quay lại nhìn nàng, rồi lặng lẽ bước ngang qua mặt Lưu Cát Vân.
Nàng bước theo Thiên Hải, nói:
- Ca ca! BỘ huynh giận muội à?
Thiên Hải dừng bước, quay lại nhìn nàng:
- cát vân muội muội! Cuộc hôn phối của huynh và muội có phải là một sai lầm hay không?
Cát Vân sững sờ nhìn Thiên Hải.
- Sao ca ca lại hỏi vậy?
- Muội không xứng đáng với huynh ư? Hay huynh thấy tình cảnh của muội đã không nhà không cửa, song thân đều bị chết nên đổi ý.
Nàng thổn thức, lệ nhanh chóng trảo ra hai bên khoé mắt. Nàng nắm tay Thiên Hải:
- Muội biết trong lòng huynh không yêu muội. Nhưng mọi sự thì đã nằm ngoài ý muốn của huynh.
Nàng giằng tay Thiên Hải:
- Ca ca! Sao ngay từ đầu huynh không từ chối, mà lại miễn cưỡng chấp nhận? Để khi mọi sự đâu đó an bài thì người lại đắn đo đổi ý... Huynh hại đời con gái của muội rồi.
Nếu muội có chết, cũng không dám nhìn mặt liệt tổ liệt tong. Huynh ác lắm...
Cát Vân bật khóc rồi bỏ chạy.
Thiên Hải ngơ ngẩn với những lời nói của Cát Vân. Chàng gọi theo Cát Vân:
- Cát Vân muội,... Cát Vân...
Thiên Hải chỉ biết gọi, và nhìn theo Cát Vân, trong khi hai chân cứ dính chặt dưới đất Bóng của Cát Vân mất hẳn trong tầm mắt Thiên Hải, bấy giờ chàng mới buông tiếng thở dài.
Ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng đầy, Thiên Hải nói:
- Xảo Nhi! Nàng hiểu cho huynh không?
Cùng với lời nói đó, Thiên Hải phát tác một đạo Kim Cang chỉ, đánh bổ vào tán đại thụ.
âm...
Uy lực của ngọn chỉ xuyên thấu qua thân cây, khiến cây đại thụ khổng lồ phải chuyển mình răng rắc.
Tiếng xướng trầm trầm của Vương đại thúc cất lên khoả lấp mọi suy nghĩ của Thiên Hải.

- Nhất bái thiên địa.
Theo tiếng xướng âm của Vương đại thúc mà Thiên Hải và Lưu Cát Vân hành đại lễ.
Hai người hành đại lễ tế trời tế đất xong, cùng hướng mặt nhìn về bệ thờ, trên đó chỉ có bốn chiếc bài vị. Hai chiếc không ghi tên người. Hai chiếc kia, ghi tục danh song đường của Lưu Cát Vân.
Tiếng của Vương đại thúc lại cất lên.
- Nhị bái song đường...
Thiên Hải toan gập đầu hành đại lễ thì dừng lại. Nhận ra sự lưỡng lự của chàng. Cát Vân nói:
- Ca ca... sao vậy? Huynh và muội sẽ trở thành phu thê với nhau.
Thiên Hải bặm môi nói:
- Huynh... huynh không thấy bài vị của song thân mình. Hai chiếc bài vị trên bệ thờ không ghi tục danh của song thân huynh.
- Khi nào chúng ta thành thân, Vương đại thúc sẽ tìm hiểu và lo chuyện này.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài nói:
- Huynh muốn tự mình tìm ra. Chẳng lẽ ngày huynh hợp hôn với muội, ngay cả bài vị song thân cũng không có ư?
- Ca ca! ĐÓ chỉ là tiểu tiết. Vương đại thúc sẽ tra cứu để lập bài vị cho nhị vị lão gia.
Lúc ấy muội và huynh cùng bái lạy cũng không muộn.
- Làm như vậy có phải là bất đạo không?
- Ca ca! Đây là tâm huyết của Lưu cô cô. Muội cùng huynh thành thân, Lưu cô cô chết cũng mỉm cười nơi chín suối. Vương đại thúc thì đã lo tất cả rồi.
- Cát Vân! Muội biết trong lòng huynh như thế nào không?
- Muội không biết, nhưng sau này muội và huynh sẽ cùng hành đại lễ trước linh vị Của tứ vị lão nhân gia.
Đợi mãi không thấy Thiên Hải hành đại lễ bái song đường, lão Vương lớn tiếng xướng lại:
- Nhị bái song đường.
Lão xướng xong, nhìn Thiên Hải, nói:
- Hiền Điệt! Ngươi còn chần chừ gì nữa. Mọi người đang chờ ngươi hành đại lễ xong, rồi cùng chung vui đại yến, sau đó hai người sẽ bước vào loan phòng.
Thiên Hải nhìn sang Cát Vân, buông một tiếng thở dài. Bất thình lình, chàng đứng lên tiến thẳng đến bàn thờ tổ tiên, với tay lấy hai chiếc bài vị chưa khắc tên.
Thiên Hải quay lại nói với lão Vương:
- Vương đại thúc! Khi nào Tiểu Điệt khắc được tên của song thân mình lên hai tấm bài vị này, sẽ tiến hành làm lễ bái song đường, hợp thân cùng Lưu

Cát Vân muội muội...
Lão Vương thừ người.
Tất cả khách quan được mời, trong đó có cả những chưởng môn tôn kính của võ lâm như Thanh Thành chưởng môn Lư Hoài Giãn, Bắc Hành Sơn Nam Cung Linh, và cả tổng trấn Hàm Đan Nguyên Thọ.
Vương lão nhìn Thiên Hải, nói:
- Hiền Điệt! Ngươi nói vậy có hàm ý gì?
Thiên Hải từ tốn ôm quyền, đáp lời lão Vương:
- Vương đại thúc! Cây có cội, nước có nguồn. Ngày trọng đại của Thiên Hải, thế mà bài vị song thân cũng không có. Thiên Hải đã trở thành kẻ bất nghĩa, bất hiếu và thậm chí bất trung, bất đạo nữa.
Thiên Hải buông tiếng thở dài nhìn Cát Vân:
- Cát Vân muội muội! Tha thứ cho huynh. Huynh hứa khi nào khắc tên song đường vào hai chiếc bài vị này, sẽ cùng với muội thành thân và bái song đường.
Thiên Hải thốt dứt câu thì Thần Cái Mộc Định Can từ ngoài bước vào. Lão vừa đi, vừa vỗ tay:
- Thiên Hải lão đệ! Ngươi làm rất đúng... rất đúng đó.
Vương lão đại nhìn Mộc Định Can, mật sa sầm. Lão cáu gắt nói:
- Lão ăn mày Mộc Định Can... Vương lão phu đâu có mời lão, thế mà lại mò đến.
Lão cần rượu thịt thì lão phu đã bày sẵn một bàn ngoài thảo xá, ra ngoài đó mà dùng.
Mộc Định Can, nhìn Vương lão đại. Lão khoát tay.
- Vương lão đại! Mộc lão phu không phải đến đây để tìm rượu thịt của lão đâu. Lão đến để xem coi Thiên Hải lão đệ của lão phu cưới nương tử như thế nào. Lão không mời Mộc Định Can này là chuyện của lão. Lão phu cũng đâu có cần rượu và thịt của lão.
Mộc Định Can vỗ bầu hồ lô đeo bên hông.
- Rượu lão phu đã có rồi đây.
Lão nói xong, rút bầu rượu tu ừng ực. Tu xong một ngụm dài, Mộc Định Can nhìn Thiên Hải, nhún vai nói:
- Trong ngày đại hỷ của lão đệ, thế mà bài vị cũng không có tên song thân và bằng hữu cũng chẳng có ai. Hê! Bằng hữu của lão đệ chỉ có Mộc Định Can thôi, thế mà ngươi cũng không nhớ đến. Ngươi cưới vợ buồn quá... buồn quá.
- Mộc tiền bối! Thiên Hải chưa lấy nương tử.
Mộc Định Can nhướn mày.
- Thế? Ngươi chưa lấy, sao lại bận lễ phục song hỷ?
Thiên Hải thở ra:

- Thiên Hải đã suy nghĩ lại rồi.
Thiên Hải nói dứt câu, trút bỏ bộ lễ phục.
Mộc Định Can chờ cho Thiên Hải trút xong bộ lễ phục rồi mới nói:
- Thế mà Mộc lão phu chẳng còn gì Ở lại đây nữa. Phàm lão phu chờ những ngày trọng đại như thế này để được uống rượu no say, nhưng bây giờ thì chẳng còn gì đề Chờ nữa. Lão đành phải chờ đợi dịp khác.
Mộc Định Can nhìn Thiên Hải.
- Thiên Hải! Mộc Định Can lão phu biết ngươi lấy được nương tử thì buồn lắm.
Phàm là người ta buồn thì phải dùng rượu để tiêu sầu. Ngươi có dùng rượu để tiêu sầu thì đi cùng với lão phu.
Thiên Hải gật đầu.
- Thiên Hải sẽ đi cùng với lão ca ca.
Thiên Hải dợm bước.
Lão Vương chặn đường chàng.
- Thiên Hải! Ngươi bỏ đi như vậy hẳn không nghĩ đến bảo mẫu cô cô của ngươi à?
- Vương đại thúc...
Lão Vương chỉ Lưu Cát Vân:
- Ngươi hãy nhìn Cát Vân kìa. Ngươi nỡ nhẫn tâm bỏ đi với lão ăn mày quỷ đó à?
Mộc Định Can rống lên:
- Hê! Sao lại chửi tao là ăn mày quỷ chứ. Lão phu có là ăm mày quỷ thì cũng còn biết giữ lễ nghi, chứ không như lão. Bày ra đại yến, tổ chức lễ hợp cẩn mà chẳng có lễ nghi gì cả. Ngươi xem thường đạo làm con, đạo làm người quá rồi.
Thiên Hải lên tiếng tiếp lời Mộc Định Can.
- Vương đại thúc! Mộc tiền bối nói cũng đúng. Cát Vân muội muội sẽ hiểu cho tiểu diệt Bảo mẫu cô cô cũng không trách Thiên Hải đâu.
Lão Vương nhìn Thiên Hải nói:
- Ngươi bỉ mặt ta quá.
Thiên Hải ôm quyền xá.
- Vương đại thúc hiểu cho Tiểu Điệt. Thiên Hải sẽ cố gắng chuộc lại lỗi lầm hôm nay.
Đại thúc! Thiên Hải cáo từ.
Thiên Hải ôm quyền xá mọi người.
- Mong chư vị trưởng tôn miễn thứ cho Thiên Hải.
Cát Vân đứng lên, lột bỏ chiếc khăn lụa trùm đầu. Nàng nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt đầy căm phẫn:
- Huynh bỏ đi thật à?

- Cát Vân! Muội hiểu cho huynh...
Cát Vân gằn giọng nói:
- Muội không hiểu gì đâu.
- Rồi muội sẽ hiểu.
- cát vân hận huynh.
Thiên Hải buông tiếng thở dài.
Chàng nhìn Cát Vân lần nữa rồi quay bước tiến đến bên Thần Cái Mộc Định Can.
- Mộc lão huynh! Chúng ta đi.
Mộc Định Can nheo mày nói:
- Ta tưởng đâu ngươi chê lão ăn mày già này rồi chứ.
- Thiên Hải còn nợ lão huynh.
Hai người sánh vai rời chính sảnh trước những cặp mắt dõi theo họ.
Vương đại thúc nói với theo chàng:
- Thiên Hải! Ngươi liệu mà giữ mình.
Nghe lão Vương nói, Thiên Hải toan dừng bước nhưng Mộc Định Can đã níu tay chàng.
- Đi thôi. Ở đời chẳng có gì tròn trịa cả.
Buông tiếng thở dài, Thiên Hải bước tiếp theo Mộc Định Can.
Thiên Hải và Mộc Định Can rời khỏi trang viện của lão Vương, quay lại trấn Hàm Đan Mộc Định Can vỗ vai Thiên Hải.
- Lão đệ còn muốn luyện tuyệt công Thiên Tửu bất tuý của ta không.
Thiên Hải mỉm cười nhìn lão:
- Thiên Hải chưa luyện thành Thiên Tửu Bất Tuý của Mộc lão huynh mà tửu lượng đã tăng gấp bội rồi.
- Thế thì chúng ta phải đấu với nhau chứ. Không được uống rượu mừng của lão đệ thì lão đệ phải đãi lão huynh đó.
Lão nói xong cười khăng khắc.
Hai người chọn một gian tửu điếm bình thường nằm ngoài ngoại vi trấn Hàm Đan.
Thiên Hải chuốc rượu vào chén Mộc Định Can rồi hỏi:
- Sao lão huynh biết hôm nay là ngày song hỷ của Thiên Hải?
Mộc Định Can bưng chén rượu dốc vào miệng rồi nói:
- Không phải một mình lão huynh biết đâu, mà gần như cả võ lâm đều biết chuyện này.
- Cả võ lâm đều biết?
Mộc Định Can gật đầu:
- Ngươi tin ta đi. Bây giờ trên giang hồ ngươi có mỹ danh là "Tàn Kiếm Thư Sinh".
Thiên Hải nhướn mày:

- Ai đã cho Thiên Hải mỹ danh đó vậy?
- Lão huynh không biết lão đệ làm gì trong mấy ngày ta và lão đệ xa nhau. Nhưng đâu đâu cũng truyền rao về sự xuất hiện của lão đệ, lão nghe mà mát dạ vô cùng.
Không ngờ Mộc Định Can có được một bằng hữu như vậy.
- Lão huynh chưa trả lời Thiên Hải.
- Ơ thì mỹ danh đó chính lão huynh đặt đó.
Thiên Hải lắc đầu:
- Thế ư?
- Lão đệ không ưng à.
- CÓ cũng được, không có cũng được, Thiên Hải không quan tâm.
Mộc Định Can nhìn Thiên Hải:
- Thiên Hải lão đệ xem chừng đang suy nghĩ điều gì vậy. Hình như lão đệ không được vui?
Thiên Hải nhìn lão Mộc:
- Thiên Hải đang suy nghĩ.
Mộc Định Can khoát tay:
- Lão đệ can gì phải suy nghĩ cho mệt. Cứ uống rượu với Mộc lão huynh đi, rồi sẽ thấy Ở trên đời này chẳng có thứ gì phải để cho mình đắn đo suy nghĩ. Hôm nay lão đệ chưa hành đại lễ hợp hôn thì ngày mai, có gì mà ngươi phải suy tính.
- Thiên Hải không nghĩ chuyện mình đã làm tại trang viện của Vương đại thúc. Thật ra, Thiên Hải cũng đâu có yêu Cát Vân.
- Thế thì lão đệ buồn gì nữa. Không yêu thì không cưới có thế thôi. Chẳng lẽ ta lại tự ép ta lấy cái thứ mà ta không thích. Hư... lão huynh một khi đã không thích thì chẳng bao giờ đoái hoài tới.
- Thiên Hải chỉ sợ bảo mẫu cô cô buồn.
- Ngươi khỏi lo điều đó.
- Tại sao Thiên Hải lại không lo?
- Lão đệ không để ý trong ngày hợp hôn của ngươi, bảo mẫu cô cô Lưu Ngọc Ninh cũng không có mặt kia mà.
- Đúng rồi. Hoá ra ngày vui của Thiên Hải mà người thân chẳng có ai.
Lão Mộc gật đầu vuốt râu:
- Lão phu còn không có thì sao có những người kia. Không được uống rượu song hỷ thì uống rượu bằng hữu vậy. Nào... Lão huynh và lão đệ cùng uống.
Hai người uống cạn hết vò rượu ba cân. Thiên Hải mới đứng lên:
- Lão huynh! Thiên Hải bồi tiếp lão huynh rồi, bây giờ là lúc phải đi.
- Lão đệ lên Phong Ma Sơn?
Thiên Hải nhướn mày:
- Sao lão huynh biết?

Mộc Định Can vuốt râu:
- Chuyện gì mà lão không biết chứ. Hê! Nếu lên Phong Ma Sơn mà có tổ chức lễ song hỷ thì lão đệ nhớ gửi thiếp cho lão huynh trước đấy nhé.
Thiên Hải cười khảy rồi nói:
- Thiên Hải sợ không có cơ hội lần nữa đâu.
- Ta thấy bộ tướng và chân diện của lão đệ có số đào hoa đó. Trước đây, Mộc lão huynh không được như ngươi đâu.
- Mộc lão huynh không giống như Thiên Hải, thế mà lại được nhàn tản, ung dung chu du khắp giang hồ không gặp phiền luỵ.
- Ha... không có phiền lụy thì đâu phải là con người.
Mộc Định Can đứng lên:
- Lão đệ đi đi, kẻo muộn.
- Lão huynh bảo trọng.
- chỉ cần lão đệ không quên lão ăn mày già này trong ngày song hỷ, thì Mộc Định Can lão phu đâu có quên.
- Thiên Hải sẽ không quên.
- Lão đệ đừng quên lời nói của mình đấy.
- Thiên Hải không quên đâu.
Thiên Hải ôm quyền xá.
- Thiên Hải cáo từ lão huynh.
- Lão đệ bảo trọng.

Hồi 30
Dưới chân Phong Ma sơn

Mặc dù đứng dưới chân Phong Ma sơn nhưng Thiên Hải vẫn nghe những âm thanh u u như tiếng tù và từ trên núi vọng xuống. Những âm thanh kia nghe tợ như tiếng ma tru quỷ khóc, nó được tạo ra bởi những luồng bạo phong thổi chéo trường y nho sinh của Thiên Hải giũ phần phật, chứng tỏ trên đỉnh còn hơn thế nữa.
Không gian thật vắng lặng lạ thường, trong khi Thiên Hải chẳng tìm được con đường nào để lên đỉnh Phong Ma. Chàng đang lưỡng lự chẳng biết phải làm gì để có thể tìm được đường lên đỉnh Phong Ma sơn thì phát hiện ra hai gã sứ giả vận bạch y có khăn che mặt như từ trong vách đá bước ra.
Cả hai tiến về phía Thiên Hải. HỌ ôm quyền rồi người đứng bên phải nói:
- Túc hạ là Chu Thiên Hải, người mà giáo chủ đang chờ?
Thiên Hải gật đầu:
- Chính tại hạ.
- Mời túc hạ theo chúng tôi.
Hai gã bạch y sứ giả vừa quay lưng thì một ánh chớp bạc lóe lên làm lóa cả mắt Thiên Hải. ánh chớp đó khiến Thiên Hải giật mình thi triển thuật "Phi Ma Độn Hình", thoát về sau. Với thuật "Phi Ma Độn Hình" thần kỳ nhưng chàng vẫn cảm nhận sát kiếm rát rát còn tiềm ẩn trước ngực mình.
Khi Thiên Hải định thần được thì thấy hai gã bạch y sứ giả vẫn còn bước đi nhưng thủ cấp không còn nữa. Hình tượng đó khiến chàng cứ đứng ngây ra nhìn.
Đi thêm được ba bộ, hai xác không đầu mới đổ ập đến trước. Cái chết mất đầu của hai gã sứ giả Hoạt Thần giáo khiến xương sống Thiên Hải lạnh buốt. Chàng đứng thừ ra nhìn hai cái xác đó, mà cổ họng đắng ngắt như có cái gì chặn ngang không thể thở noi.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Một đường kiếm khủng khiếp." Thiên Hải phải rít một hơi chân ngươi căng phồng lồng ngực mới định thần lại được.
Bây giờ chàng mới nhận ra trước mặt mình là một kiếm thủ vận dạ hành thích khách, người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Diệp Cát Quần.
Y đứng dạng chân, tay cầm trường kiếm sáng quắc, tuyệt nhiên chẳng hề đọng chút máu nào, dù mới đây đã chặt đứt đầu một lúc hai gã sứ giả của

Hoạt Thần giáo.
Thiên Hải nhìn Cát Quần không chớp mắt. Tim chàng đập như trống trận, bởi nhận ra sát nhãn khủng bố của gã đang chiếu về phía mình.
Thiên Hải từ từ thò tay xuống giày rút ngọn trủy thủ. Chàng nghĩ thầm: "Cho dù mình có ngọn trủy thủ này thì vẫn không phải là đối thủ của Diệp Cát Quần. Nhưng chẳng lẽ lại đứng yên chờ y đến chặt đầu." Thiên Hải mím môi nhìn Cát Quần.
Mãi một lúc sau chàng mới từ tốn lên tiếng:
- Tôn giá muốn lấy mạng tại hạ?
Đôi thần nhãn đầy sát khí tàn khốc của Cát Quần đóng đinh vào Thiên Hải gần như không chớp. Nhìn gã, Thiên Hải có cảm giác y đã biến thành pho tượng bất di bất dịch.
ánh mắt sát nhãn vô hồn của Diệp Cát Quần khiến cho lòng dạ Thiên Hải nao nao khó chịu, cùng với nỗi hồi hộp và xương sống lạnh buốt.
Thiên Hải rít một luồng chân khí, lặp lại câu hỏi của mình:
- Tôn giá muốn lấy mạng tại hạ?
Đôi mắt Cát Quần chớp động. Chỉ cái chớp mắt của gã thôi mà đã khiến cho Thiên Hải giật mình thối bộ.
Chàng nghĩ thầm:
"Chỉ mỗi ánh mắt của gã thôi mà mình đã bị hớp hồn, thế thì còn gì mà động thủ với gã Nếu y muốn giết mình thì chắc chắn phán quan đã giũ số Chu Thiên Hải." Thiên Hải hỏi:
- sao tôn giá lại cản đường tại hạ?
Cát Quần vẫn im lặng. Y đứng phỗng ra như pho tượng chẳng hề nhích động. Hiện tượng đó khiến Thiên Hải không khỏi ngạc nhiên lẫn tò mò và hồi hộp.
Chàng còn đang bâng quơ suy nghĩ thì từ phía vách đá Phong Ma sơn phát ra một tiếng nổ. Cùng với tiếng nổ đó, hai mươi gã sứ giả bạch y đồng loạt xuất hiện, với kiếm quang lăm lăm lao về phía Diệp Cát Quần.
Theo sau hai mươi gã bạch y sứ giả là Du Mạn Ngọc. Nàng không lướt về phía Diệp Cát Quần mà hướng về phía Chu Thiên Hải.
ánh kiếm chói lòa cả không gian dưới chân Phong Ma sơn. Máu chảy thành sông, quỷ thần khiếp hãi, càn khôn rùng mình bởi màn kiếm quang tàn khốc của Diệp Cát Quần.
Khi Mạn Ngọc lướt đến bên Thiên Hải thì mười gã bạch y sứ giả đã biến thành những khối thịt chẳng còn nhận được dạng.
Mạn Ngọc nói:
- Công tử theo Mạn Ngọc.
Thiên Hải vội theo nàng. Chàng và Mạn Ngọc vừa dợm người phi thân lướt về phía vách đá thì nghe tiếng tru của Diệp Cát Quần. Tiếng tru đó dứt thì

mười gã bạch y sứ giả còn lại cũng theo những gã kia bằng cái chết khủng bố.
Thiên Hải sững sờ khi thấy Cát Quần lại đứng trước mặt chàng. Thiên Hải buột miệng nói:
- Không thể nào tưởng tượng được.
Mạn Ngọc nghiêm giọng nói:
- Công tử thi triển "Phi Ma Độn Hình" hướng về phía vách đá có người đón, để gã mục nhân này cho Mạn Ngọc.
Nàng nói xong, toan lướt đến thì Thiên Hải kịp nắm tay kéo lại. Thiên Hải nghiêm giọng nói với du Mạn Ngọc:
- CÔ nương sẽ chết không toàn thây bởi kiếm pháp Thượng Ngươn của Diệp Cát Quần. Để đó cho tại hạ - Công tử, không được đâu. Giáo chủ rất cần công tử.
- Cần hay không thì chuyện tính sau. Còn bây giờ tại hạ đâu thể để người ta chết vì mình được.
Thiên Hải mím môi rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, thi triển thuật "Phi Ma Độn Hình" phóng đến trước vừa nói:
- Khi tại hạ giao thủ, cô nương mau rút về phía vách đá chờ tại hạ.
Cùng với lời nói đó, Thiên Hải thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp bằng ngọn truỵ thủ chém sắt như chém bùn. Diệp Cát Quần cũng sử dụng Thượng Ngươn kiếm pháp.
Hai đối thủ cùng sử dụng một thứ kiếm pháp tàn nhẫn vô biên.
Du Mạn Ngọc chỉ thấy kiếm mà chẳng thấy bóng dáng hai đối thủ. Nàng buông một tiếng thở dài, đoán chắc Thiên Hải sẽ biến thành một khối thịt như những gã bạch y sứ giả của Hoạt Thần giáo.
Mạn Ngọc nghe Thiên Hải thốt lên một tiếng:
- ôi cha...
Màn kiếm ảnh vụt tắt cùng với thân pháp của Thiên Hải bắn vụt ra ngoài.
Chàng té ngửa dưới đất, miệng rỉ máu trảo ra hai bên khóe. Ngọn trủy thủ trong tay Thiên Hải ghim vào bả vai mình, còn bên kia thanh trường kiếm của Diệp Cát Quần chỉ còn lại đốc kiếm.
Tinh nhãn của Thiên Hải đỏ au, chàng rùng mình liên tục, trông như người trúng phong hàn đang lên cơn sốt. Mạn Ngọc cắp lấy hông Thiên Hải.
Thiên Hải gào lên:
- Buông ta ra...
Thiên Hải vừa gầm, vừa vươn trảo bấu lấy vai Mạn Ngọc.
Mạn Ngọc rú lên:
Nàng tưởng như xương mình gãy bởi trảo công của Thiên Hải, nhưng vẫn nén đau lao về phía trước.
Diệp Cát Quần bị không còn trường kiếm, gồng mình rống lên một tiếng,

toàn thân gã xuất hiện màn kiếm khí càn khôn hộ thể. Mạn Ngọc bất kể sống chết lẫn cái đau buốt thấu lên tận óc, lao mình vào một khe núi. Cùng lúc, từ khe núi bên cạnh, mười gã bạch y sứ giả băng ra, kết thành hàng ngang che chắn sau lưng nàng.
Tất cả diễn ra thật nhanh. Khi Mạn Ngọc đưa được Thiên Hải vào khe núi thì đạo kiếm khí càn khôn của Diệp Cát Quần cũng lia đứt đôi thân thể mười gã bạch y sứ giả Hoạt Thần giáo.
Mạn Ngọc đưa được Thiên Hải vào khe núi, cắn răng lấy một khối hỏa pháo quẳng về phía khe cửa.
âm...
Cả tòa Phong sơn như thể chuyển mình, kéo theo những khối đá ào ào đổ xuống che lấp khe đá lại.
Thiên Hải vẫn không ngừng nghiến răng ken két, trảo công bóp chặt lấy bờ vai Mạn Ngọc.
Chàng đay nghiến nói:
- Ta giết ngươi...
Tình trạng của Thiên Hải khiến Mạn Ngọc vừa ngỡ ngàng vừa hốt hoảng. Nàng không sao hiểu được Thiên Hải lại thình lình rơi vào trạng thái cuồng tâm loạn thức này.
Thiên Hải nghiến răng ken két, mắt lộ sát nhãn đỏ au trông thật khủng khiếp. Bất giác chàng rùng mình buông trảo công khỏi bờ vai Mạn Ngọc, ôm đầu rống lên lồng lộng.
- Không... Không... Các người tránh xa ta ra... Tránh xa ta ra... Không không...
Cùng với tiếng rống đó, Thiên Hải thi triển Kim cang thần chỉ đánh vào vách đá.
Chát... Chát... Chát...
Những đạo Kim cang thần chỉ chàng đánh khoét lỗ chỗ trên vách đá.
Thiên Hải lăn lộn dưới đất, trong khi Mạn Ngọc đứng thừ ra chẳng biết phải làm gì.
Thiên Hải gồng người nhìn Mạn Ngọc thống thiết nói:
- CÔ nương giúp ta... CÔ nương giúp ta...
Mạn Ngọc hốt hoảng hỏi:
- Công tử sao vậy?
Thiên Hải nghiến răng gắng gượng nói:
- Não thần đơn... Não thần đơn...
- Não thần đơn là gì?
Thiên Hải thở hổn hển:
- Bên hông của ta... Bên hông của ta...
Chàng vừa nói mà vừa ôm cứng đầu mình không dám buông tay ra.

- Hãy giúp ta... Hãy giúp Thiên Hải.
Mạn Ngọc vội bước đến thò tay vào chiếc túi vải bên hông Thiên Hải, lấy ra chiếc tịnh bình lam ngọc. Nàng trút lấy một hoàn "Não thần đơn" chìa đến trước mặt Thiên Hải.
- Công tử, đây có phải là Não thần đơn?
Thiên Hải trừng mắt nghiến răng, cố lắm mới gật đầu được. Chàng vừa gật đầu thì toàn thân từ từ có màn kiếm xuất hiện.
Mạn Ngọc lúng túng không biết cho Thiên Hải uống bằng cách nào khi hai hàm răng chàng rịt chặt lại với nhau.
Mạn Ngọc bối rối:
- Công tử? Làm sao đây?
Thiên Hải nghiến răng:
- Đi đi! Tránh xa ta ra.
Mạn Ngọc chờ cho Thiên Hải nói hết câu, liền nhét hoàn thuốc vào miệng chàng rồi áp môi dồn công lực thổi cho hoàn thuốc Não thần đơn chui tọt vào nội thể Thiên Hải.
Thiên Hải không ngừng gồng mình. Bất thình lình chàng bấu chặt lấy hai bờ vai Mạn Ngọc. Mười ngón chỉ của Thiên Hải tưởng chừng như muốn xé toạc da thịt của Mạn Ngọc, trong khi mắt đỏ ửng chiếu vào mặt nàng.
Mạn Ngọc thừ người.
Thấy tình trạng vô cùng khổ sở lên sắc mặt khủng bố của Thiên Hải, Mạn Ngọc toan điểm vào tĩnh huyệt của chàng nhưng Thiên Hải bỗng dưng buông trảo công khỏi bờ vai nàng, ánh mắt từ từ dịu lại. Thiên Hải rùng mình một cái, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trang phục và mặt mày.
Thiên Hải thở hắt ra một tiếng:
- Đa tạ Mạn Ngọc cô nương.
Mạn Ngọc sững sờ trước sự hồi phục trở lại bình thường của Thiên Hải.
Nàng đỡ Thiên Hải đứng lên.
Thở ra một tiếng, Thiên Hải nói:
- Tại hạ tưởng đâu mình đã trở thành kẻ cuồng nhân loạn sát rồi.
Mạn Ngọc nhìn Thiên Hải:
- Sao công tử lại bị như vậy?
- Tà khí kiếm pháp Thượng Ngươn tạo ra cho tại hạ cảm giác đó. Nếu không có Não thần đơn thì khó giữ được tinh thần.
Đến lúc này Thiên Hải mới cảm nhận được cái đau nơi bờ vai phải. Chàng dùng tả thủ rút phắt ngọn trủy thủ ra khỏi vai mình. Máu phun ra từ vết thương khiến Mạn Ngọc hốt hoảng.
- Công tử...
Thiên Hải nhìn Mạn Ngọc:
- CÔ nương! Tại hạ không sao đâu. Hãy đưa tại hạ lên Phong Ma sơn diện

kiến Hoạt Thần giáo chủ.
Thiên Hải nhìn về phía khe đá đã bị lấp.
Mạn Ngọc nói:
- Công tử bị thương rồi, hãy nghỉ ngơi tịnh dưỡng ít ngày rồi Mạn Ngọc sẽ đưa người bái kiến giáo chủ.
- Tại hạ muốn gặp Hoạt Thần giáo chủ.
- Công tử đang bị thương mà.
Thiên Hải lắc đầu:
- Vết thương xoàng thôi, nếu tại hạ không gặp giáo chủ Hoạt Thần e không kịp, Xảo Nhi sẽ bị đưa đi tế thần.
Mạn Ngọc nhìn Thiên Hải:
- Công tử đến Hoạt thần giáo vì sợ an nguy của Xảo Nhi cô nương?
- đúng, vì sự an nguy của Xảo Nhi mà tại hạ đến đây.
Mạn Ngọc lưỡng lự:
- Mạn Ngọc chỉ sợ công tử mang vết thương này gặp giáo chủ không tiện thôi.
- Giáo chủ cần gặp tại hạ. Ngược lại, tại hạ muốn Xảo Nhi được bình an.
- Mạn Ngọc sẽ đưa công tử đi diện kiến giáo chủ.
Mạn Ngọc nhìn lại Thiên Hải lần nữa rồi trở bước đi trước. Thiên Hải ôm vết thương trên bờ vai theo sau nàng. Mạn Ngọc cùng với Thiên Hải theo hành lang thoai thoải, trên vách có những cây đuốc soi đường. Hành lang dẫn đến một gian phòng hàm ếch với chu vi khoảng mười trượng, có sáu gã hắc y sứ giả đứng nghiêm như những pho tượng bất động.
Mạn Ngọc rút ra một tấm kim bài chìa đến trước:
- Kim bài lịnh... Đưa Chu công tử lên Phong Thiên đài.
- Tuân lịnh Kim bài hộ pháp đàn chủ.
Gã rút tù và đeo bên hông thổi luôn ba tiếng. Từ trên cao, một chiếc giỏ tre được thả xuống.
Mạn Ngọc quay lại nhìn Thiên Hải:
- Mời công tử.
Thiên Hải và Mạn Ngọc cùng bước vào giỏ tre. Giỏ tre được kéo lên. Phải mất đúng một canh giờ, chiếc giỏ tre mới kéo hai người lên đến một bãi bằng phía trên gian phòng hàm ếch đó. Thiên Hải và Mạn Ngọc theo con đường bậc thang kiến tạo bằng đá hoa cương dẫn lên trên Phong Ma sơn.
Lên đến trên đỉnh Phong Ma sơn, Thiên Hải mới sững sờ với khung cảnh hùng vĩ nguy nga của tòa sơn này. Từ trên đỉnh Phong Ma sơn, chàng có thể phóng mắt nhìn ra tám phương bốn hướng mà thấy không gian bao la như nhỏ bé trong tầm mắt mình.
Những luồng bạo phong thổi rào rào, khiến cho chéo y của Thiên Hải giũ phần phật.

Nhưng khi Thiên Hải tiến về phía tòa Phong Thiền điện thì những luồng bạo phong kia lại trở thành nhu hòa nhẹ nhàng như những lọn gió thu ve vuốt lữ khách.
Tòa Phong Thiền điện sừng sững với những mái vòm cong vút và những nét chạm khắc nguy nga tráng lệ. Thiên Hải chiêm ngưỡng tòa Phong Thiền điện mà ngỡ rằng đang chiêm ngưỡng tòa đại hoàng cung của đức kim thượng.
Chàng nhủ thầm:
"Hoạt Thần giáo dựng được tòa Phong Thiền điện trên đỉnh Phong Ma sơn thì thế lực và kim tài của họ không thể nhỏ được. .
Hoạt Thần giáo chủ hẳn phải có quyền uy chẳng thua gì Diêm Vương môn chủ.
Từ cửa đại điện, hai hàng bạch y sứ giả đứng dọc hai bên kéo dài đến những bậc tam cấp Những gã bạch y sứ giả đứng như những pho tượng bất động, với vẻ mặt đăm đăm vô hồn vô cảm. Thấy bộ mặt lạnh như trét sáp của những gã bạch y sứ giả, Thiên Hải cau mày bực dọc.
Chàng quay sang Mạn Ngọc, nhỏ giọng nói:
- Mạn Ngọc cô nương! Những gã thuộc hạ của giáo chủ trông như những pho tượng chết. Tại sao giáo chủ không thổi vào họ chút sinh khí để cho vui vẻ chứ.
Mạn Ngọc nhìn lại Thiên Hải:
- Công tử không nên buông những lời vô lễ đó với giáo chủ khi gặp người.
Thiên Hải nhún vai nhướn mày nói:
- Tại hạ nghĩ giáo chủ của cô nương cần tại hạ hơn tại hạ cần giáo chủ đó.
Mạn Ngọc dẫn Thiên Hải đến trước cửa Phong Thiền điện mới quỳ xuống hành đại lễ rồi nói:
- Thần pháp đàn chủ Du Mạn Ngọc thừa lịnh giáo chủ đón Chu công tử lên Phong Thiền điện.
Từ hướng đại điện có tấm rèm nhung phủ xuống, một giọng nói thanh tao nhu hòa cất lên:
- Thần pháp đàn chủ không biết Chu thiếu hiệp đã bị thương sao, còn đưa người lên bái kiến bổn tọa.
- Giáo chủ gia ân. Thiên Hải thiếu hiệp muốn diện kiến giáo chủ, bất kể người đang trọng thương.
- Đáng ra Thần pháp đàn chủ nên đưa Thiên Hải thiếu hiệp về "Đãi nghinh lầu dưỡng thương, sau khi lành bệnh hãy đến gặp bổn tọa.
Thiên Hải bước đến bên Mạn Ngọc.
- Giáo chủ! Tại hạ không đến gặp giáo chủ sợ không kịp.
- Bất cứ chuyện gì của thiếu hiệp, bổn tọa đều biết và đã có sự sắp xếp trước. Thiếu hiệp không cần phải lo. Bổn tọa biết thiếu hiệp đang lo điều gì. Phải

chăng thiếu hiệp sợ tà kiếm Thượng Ngươn trong nội thể sẽ khiến người trở thành cuồng nhân loạn sát.
- Không sai.
- Bổn tọa đã sắp xếp. Khi nào thiếu hiệp lành hẳn, bổn tọa sẽ hóa giải tà kiếm trong nội thể của người.
- Đa tạ giáo chủ. Nhưng còn Xảo Nhi thì sao?
- Thiếu hiệp đã lên đến Phong Thiên đài, chứng tỏ sự chọn lựa của người, tất nhiên bổn tọa sẽ không tế thần Xảo Nhi nữa.
- Giáo chủ có thể cho tại hạ gặp Xảo Nhi được không?
- Lúc này thì không, nhưng bổn tọa hứa sẽ xếp đặt cho hai người gặp nhau.
Thiên Hải ôm quyền xá.
- Đa tạ Hoạt Thần giáo chủ.
Tấm rèm trắng được rủ xuống như một tín hiệu cuộc hội kiến đã xong. Mạn Ngọc đứng lên nhìn sang Thiên Hải.
- Mời công tử theo Mạn Ngọc đến "Đãi nghinh lầu .
Thiên Hải mỉm cười với Mạn Ngọc.
- Tại hạ không ngờ được giáo chủ bồi tiếp chu đáo như thế này.
Mạn Ngọc nhìn chàng.
- Công tử đã trở thành thượng khách của Phong Thiên đài. Sự ưu ái đó chỉ xảy ra có một lần.
- Tại hạ là người duy nhất ư?
- Công tử là người thứ hai.
Thiên Hải mỉm cười nghĩ thầm:
"Người đầu tiên hẳn chính là Ngự tiền thị Vương Quốc Trung. Hẳn Vương Quốc Trung phải là bậc kỳ tài nên mới được Hoạt Thần giáo trọng thị. Nếu đúng như vậy thì mình cũng là kỳ tài của thiên hạ, sánh ngang với Vương Quốc Trung."

Hồi 31
Hoạt Thần giáo chủ

Những ngày lưu lại "Đãi nghinh lầu , Thiên Hải được cung phụng thật đầy đủ. Gần như mọi thức cao lương, hảo tửu trên thế gian đều được những ả a hoàn xinh đẹp của Đãi nghinh lầu chăm chút lo cho chàng không thiếu một thứ gì. Cuộc sống đó khiến Thiên Hải có cảm tưởng như mình là một vị vương hầu, hay một sứ giả được khoản đãi những ngày sau cùng, trước khi đi sứ sang Tần quốc thích khách Tần vương. Vết thương trên bờ vai của Thiên Hải được một vị đại phu chăm sóc bằng những dược thảo quý hiếm, chỉ nội trong ba ngày đã hoàn toàn bình phục, liền da, chẳng còn có cảm giác đau đớn nữa. Tuy có một thứ Thiên Hải thiếu, đó là sự ấm cúng mà chàng chờ đợi được gặp Xảo Nhi.
Thiên Hải luông nhủ thầm:
"Không biết Xảo Nhi có trên Phong Ma sơn không? Hay đây chỉ là lời nó suông của Hoạt Thần giáo chủ? .
Đôi lúc Thiên Hải muốn tự mình dụng thuật "Phi ma độn hình" để thám thính Phong Thiền điện, nhưng những ý tưởng đó như thể đều bị Du Mạn Ngọc đọc qua.
Nàng cứ như một cái bóng luông Ở bên cạnh Thiên Hải.
Bình minh vừa ló dạng, cùng với những tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày tốt thì Mạn Ngọc xuất hiện trong bộ xiêm y trắng toát. Trong bộ cánh đó, Thiên Hải nhận ra vẻ đẹp thanh tao và uy nghi của nàng. Theo sai Mạn Ngọc là ba ả a hoàn trên tay có bưng những chiếc mâm bạc có để trang phục.
Thiên Hải ôm quyền hỏi:
- Mạn Ngọc cô nương đến sớm như thế này, hẳn giáo chủ muốn dời đến tại hạ.
Mạn Ngọc gật đầu:
- Giáo chủ cho mời công tử.
Nàng nhìn lại ba ả a hoàn:
- Thay y phục cho công tử.
Thiên Hải khoát tay:
- Không cần.
Mạn Ngọc nhìn chàng:
- BỘ y trang này được dệt bằng thứ tơ tằm Tây Hạ. NÓ cực đẹp và bền chắc

chẳng thua kém Kim Ty Giáp. Giáo chủ muốn công tử bận nó.
- Thôi được. Thịnh tâm của Hoạt Thần giáo chủ, tại hạ sẽ nhận. Nhưng tự tại hạ bận chúng, không cần đến những vị cô nương này.
Mạn Ngọc mĩm cười với chàng:
- cũng được. Tùy công tử.
Nàng ra dấu bằng tay cho ba ả a hoàn đặt những chiếc mâm bạc rồi cùng với mình lui ra ngoài. Chờ mọi người rời khỏi "Đãi nghinh lầu , Thiên Hải mới thay y trang.
Chàng lại càng ngạc nhiên hơn, khi thấy trang phục mình vừa thay thật vừa vặn với mình. Duy có một điều chàng làm lạ là có một vết vá rất nhỏ ngay tâm nguyệt. Nếu tinh mắt lắm, mới nhận ra vết vá này.
Thiên Hải cau mày nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ Hoạt Thần giáo chủ chuẩn bị y phục mới để đem mình đi tế thần thay cho Xảo Nhi".
Thiên Hải nhìn lại chỗ vá. Vết vá thật tinh xảo khó nhận ra, Thiên Hải nhận ra nó, bởi vì sự tò mò thái quá khi bận bộ trang y óng anh sắc màu kim tuyến.
Chàng nheo mày:
"Đằng nào thì mình cũng đi đến cái đích mình đặt ra. Mình thay Xảo Nhi cũng không sao. Nếu không chết thì cũng tẩu hỏa nhập ma mà biến thành kẻ cuồng tâm loạn sát,, Chàng bước lại trước tấm gương đồng, chàng sửa lại y trang rồi mới bước ra ngoài.
Mạn Ngọc và ba ả a hoàn chờ Thiên Hải bên ngoài Đãi nghinh lầu.
Mạn Ngọc ngắm chàng từ đầu đến chân.
- công tử khác hẳn trước nhiều.
- Tại hạ lạ lắm à?
- Trông khác hẳn.
Thiên Hải nhún vai mỉm cười:
- Tại hạ khác, chẳng qua cũng nhờ có bộ y trang bằng tơ tằm của xứ Tây Hạ. Chúng ta lên yết kiến giáo chủ chứ?
Mạn Ngọc khẽ gật đầu.
Nàng dẫn Thiên Hải trở lại Phong Thiền điện. Lần này có sự khác hẳn lần trước, hai hàng cao thủ Bạch y sứ giả chẳng còn nữa, mà thay vào đó là hai hàng a hoàn. Chính sự thay đổi đó khiến cho sự uy nghi của "Phong Thiền điện" mất đi phần nào.
Thiên Hải càng ngạc nhiên hơn, khi thấy giữa toà Phong Thiền điện là một chiếc lồng sắt với chu vi non hai mươi bộ. Chàng nhìn chiếc lồng sắt đó, nghĩ thầm:
"Tại sao lại có chiếc lồng này Ở đây nhỉ? Chắc Hoạt Thần giáo chủ định nhốt mình vào trong chiếc lồng này để đem tế thần. Không hiểu thần linh

của Hoạt Thần giáo la giống khỉ gì mà phải đem người đi tế?
Thiên Hải đang suy nghỉ thì bức rèm trắng được kéo lên, cùng lúc mạn Ngọc quỳ xuống hành đại lễ:
- Giáo chủ quang lâm.
Giọng nữ nhân từ sau tấm rèm cất lên:
- Bổn toạ miễn lễ.
Mạn Ngọc đứng lên.
Hoạt Thần giáo chủ lại lên tiếng:
- Bổn toạ đã quang lâm Phong Thiền điện, sao công tử không hàng lễ?
Thiên Hải mỉm cười, lắc đầu ôm quyền xá:
- Tại hạ không phải môn đồ của Hoạt Thần giáo chủ, nên không thể hành đại lễ trước giáo chủ.
- Bổn toạ không đáng để cho công tử hàng đại lễ sao?
- Ơ Với tại hạ... Tại hạ chỉ hành đại lễ với thiên tử, song đường và ân sư. Khi nào giáo chủ là những người đó, Thiên Hải sẽ theo đạo nghĩa hành lễ.
- Thế công tử gặp Diêm Vương môn chủ có hành đại lễ không?
Thiên Hải lắc đầu:
- Không. Cũng như giáo chủ. Khi nào Diêm Vương môn trở thành thiên tử hoặc ân sư hay song đường thì tại hạ sẽ hàng đại lễ khi diện kiến.
- Thế đối với ân nhân thì sao?
- Giáo chủ chưa phải là ân nhân của tại hạ.
- Bổn tọa sắp là ân nhân của công tử rồi đó.
Thiên Hải nhếch môi nói:
- Tại hạ nghĩ khác.
- Công tử nghĩ gì?
- Giáo chủ chưa ra ân, sao tự cho mình cái quyền làm ân nhân của tại hạ?
Nếu giáo chủ đã nói vậy thì Thiên Hải không dám thọ ân của người.
- Tại sao lại từ chối thụ ân của bổn tọa?
- Thi ân bất cầu báo. Nhưng giáo chủ thì khác. Tại hạ sợ thụ ân rồi trả ân không được, nên hay nhất đừng thụ ân.
- Bổn tọa đâu bắt ngươi trả ân, nhưng ngươi phải thụ ân của bổn tọa.
- Tại hạ không biết giáo chủ định gia ân gì đây?
- Giải tỏa tà kiếm trong nội thể của công tử.
Đôi chân mày của Thiên Hải nhường cao, tưởng chừng không thể tin được những lời mình vừa mới nghe.
Chàng thảng hốt lập lại.
- Sao...
- Công tử không tin ư?
Thiên Hải khẽ lắc đầu:
- Thật là khó tin. Chẳng lẽ giáo chủ là kỳ duyên của tại hạ?

- Bổn tọa làm được, nên mới thốt lời đại ngôn.
Thiên Hải thở dài:
- Nói như giáo chủ thì người đã biết tại hạ bị tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp.
- Bổn tọa biết ngươi luyện Thượng Ngươn kiếm pháp bị kiếm khí phân liệt tâm thức.
Và chỉ có bổn tọa mới khả dĩ hóa giải kiếm khí trong tâm thức ngươi.
- Dương Yên Thượng tiền bối nói, chỉ khi nào tại hạ gặp được kỳ duyên mới hóa giải được tà kiếm của mình. Không ngờ kỳ duyên của tại hạ lại là Hoạt Thần giáo chủ.
Những chuyện dồn dập đến với tại hạ quá bất ngờ.
- Nếu không vì công tử, bổn tọa đã không mạo muội đơn thân độc mã xâm nhập Thiếu Lâm tự.
Thiên Hải cau mày, nghiêm giọng nói:
- Giáo chủ đoạt phần kiếm phổ của Diệp Tùng hóa giải kiếm khí tà quái trong nội thể tại hạ?
- Không sai.
- Nếu thế tại hạ không nhận nhã ý đó?
- Ngươi phải nhận ân điển của bổn tọa.
- Tại sao lại phải nhận chứ?
- Ngươi lên Phong Ma sơn vì mục đích gì?
- Tất nhiên tại hạ lên Phong Ma sơn không phải để thụ ơn của giáo chủ. Nói thẳng ra, tại hạ lên Phong Thiền điện không phải để hóa giải tà kiếm trong nội thể mình.
- Điều đó ngươi không nói ra bổn tọa cũng có thể đoán được. Nhưng bổn tọa có biết ngươi lên đây vì mục đích gì.
Thiên Hải cướp lời Hoạt Thần giáo chủ.
- Tại hạ lên đây vì Xảo Nhi.
- Bổn toạ biết mục đích của ngươi. Nếu ngươi không thụ ân của bổn tọa thì chẳng bao giờ đạt được mục đích mà ngươi muốn.
- Nghĩa là tại hạ phải chấp nhập sự hóa giải tà kiếm trong nội thể mình qua sự ban ân của giáo chủ?
- Đúng.
Thiên Hải cười khảy, rồi cất giọng nhạt nhẽo nói:
- Tại hạ nói trước. Tại hạ chỉ có mỗi một cái mạng duy nhất thôi, không có cái mạng thứ hai đâu. Nếu như giáo chủ đòi những hai cái mạng để trả ân cho người thì giáo chủ se thất vọng đó.
- Ta đâu buộc ngươi trả ân. Nếu có đòi thì cũng không đòi quá cao ngoài sức của ngươi đâu.
- Vậy thì tại hạ không dám từ chối sự ban ơn của giáo chủ.

- Tốt lắm...
Tấm rèm nhung từ từ vén lên.
Hoạt Thần giáo chủ ngồi trên một chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành thêu con phụng đang tung cánh che kín cả mặt trời.
Thiên Hải đứng ngây ra nhìn Hoạt Thần giáo chủ. Chàng tự nhủ thầm:
"Không biết giáo chủ Hoạt Thần này được bao nhiêu tuổi? .
Ý nghĩ đó nổi lên trong đầu Thiên Hải, bởi vì đập vào mắt chàng là một mỹ nhân tuổi chưa quá ba mươi. Nhan sắc không thể nào tả được bởi quá hoàn hảo. Hoàn hảo đến độ Thiên Hải tưởng chừng như mình đang đối mặt với một cái đẹp không thật.
Một vẻ đẹp của trí tưởng tượng tạo ra để khắc thành dung mạo của giáo chủ Hoạt Thần Giáo.
Thiên Hải lắc đầu.
Chàng nghĩ thầm:
"Hoạt Thần giáo chủ theo ý của mình thì phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân".
Thiên Hải còn đang ngơ ngẩn trước vẻ đẹp kiêu sa, huyễn hoặc của Hoạt Thần giáo Chủ thì giáo chủ Hoạt Thần lên tiếng hỏi:
- Chu công tử sao lại đứng ngây ra như vậy?
Thiên Hải bối rối bởi câu nói đó. Chàng giả lả cười rồi nói:
- Tại hạ không ngờ giáo chủ lại là một mỹ nhân không một nữ nhân nào sánh bằng.
- Sắc đẹp rồi sẽ tàn phai, bổn tọa không quan tâm đến điều đó.
- Thế giáo chủ quan tâm đến điều gì?
- Bổn tọa chỉ quan tâm đến công tử mà thôi.
- Tại sao giáo chủ lại quan tâm đến tại hạ? Thiên Hải cũng là một kẻ bình thường như những kẻ khác, thậm chí còn kém xa họ nữa.
- Không... không. Thiếu hiệp là người bổn tọa chọn.
Giáo chủ Hoạt Thần giáo từ từ đứng lên, dời gót sen hướng về phía Thiên Hải. Dáng đi của Hoạt Thần giáo chủ thật nhẹ nhàng uyển chuyển. Một bộ pháp khoan thai, tao nhã mà bất cứ nữ nhân hay nam nhân chiêm ngưỡng cũng phải thèm thuồng.
Hoạt Thần giáo chủ bước đến trước mặt Thiên Hải. Những lọn gió nhè nhẹ đưa mùi phẩm hương từ cơ thể của người sang khứu giác Thiên Hải, khiến cho tim chàng phải đập rộn.
Thiên Hải phải nhủ thầm:
"Nam nhân khó qua khỏi ải sắc mỹ nhân".
Hoạt Thần giáo chủ nhìn Thiên Hải mỉm cười rồi nói:
- Công tử đang nghĩ gì?
Thiên Hải buột miệng nói:
- Với vẻ đẹp kiêu sa và đài các như giáo chủ, tại hạ phải tự hỏi, sao trước

đây Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung lại có thể thờ Ơ mà đặt tình cho Tử Hà Băng Cơ được. Gã Vương Quốc Trung này quả là không biết nhìn thấy cái đẹp nhi nữ nhân.
Thiên Hải thốt đứt câu thì sắc diện của Hoạt Thần giáo chủ biến qua xanh nhợt, xanh nhạt, vẻ mặt như hoa thanh khiết của giáo chủ Hoạt Thần giáo nhanh chóng chuyển qua những nét cau có, hận thù.
Như thể bị một lưỡi kiếm vô tình đâm trúng tim, toàn thân Hoạt Thần giáo chủ run bắn lên. Hai cánh môi mím khít lại rồi thốt ra một câu bằng chất giọng khô khốc:
- Ngươi muống chết!
Hắn vừa nói, vừa bất ngờ xuất thủ. Đôi ngọc thủ nhanh không thể tưởng, phối hợp với bộ pháp "Phi ma độn hình", chớp động đã đặt trảo công vào đúng yết hầu Thiên Hải mà chàng chẳng hề kịp phản ứng gì.
Năm ngón tay thanh mảnh của Hoạt Thần giáo chủ đã biến thành năm chiếc móng câu cứng như sắc bấu vào yết hầu của Thiên Hải. Sắc diện xanh tái với nỗi căm phẫn hiện rõ trên ánh mắt.
Hoạt Thần giáo chủ gằn giọng nói:
- Ngươi phải chết!
Thốt câu nói đó, nhưng Hoạt Thần giáo chủ lại thu hồi trảo công khỏi yết Thiên Hải rồi buông một tiếng thở dài não nề.
Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm khi Hoạt Thần giáo chủ thu hồi trảo công lại. Chàng hoàn toàn bất ngờ khi nhận trảo công của giáo chủ Hoạt Thần đặt vào yết hầu mình.
Hoạt Thần giáo chủ buông tiếng thở dài.
- Bổn tọa không làm chủ được mình.
- Giáo chủ miễn thứ. Tại hạ thốt lời vô tình.
- Ngươi đừng nhắc đến quá khứ. Một khi cánh cửa đã đóng lại thì phải có cánh cửa khác mở ra.
Hoạt Thần giáo chủ nhìn lại Thiên Hải:
- BỎ chuyện đó đi.
Chỉ chiếc lồng sắt, Hoạt Thần giáo chủ nghiêm giọng nói:
- Bổn tọa hóa giải khí kiếm tà quái Thượng Ngươn bằng chính kiếm pháp đó.
Thiên Hải tròn mắt nhìn Hoạt Thần giáo chủ.
- Tại hạ không hiểu.
- sự ứng chế của kiếp pháp chỉ có thể hóa giải bằng kiếm pháp.
- Tại hạ sẽ luyện kiếm pháp hóa giải tà kiếm trong chiếc lồng này?
Hoạt Thần giáo chủ lắc đầu:
- Không.
- Vậy tại hạ phải làm gì?

- Đấu kiếm!
- Đấu kiếm với ai?
- Với những kiếm thủ Thượng Ngươn đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp. Ngươi có thể chết và cũng có thể đã thông được sinh tử huyền quan để hóa giải tà khí kiếm pháp định chế trong tâm thức.
- Nhưng làm như vậy sẽ có người chết.
- Đúng. Hai người phải có một người sống. Chiếc lồng sắt kia chỉ có thể chứa được một người.
- Lối hóa giải của giáo chủ có tàn nhẫn quá hay không?
- Không có cách nào khác. Ngươi đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp của Diệp Cát Quần thì cũng phải giống như Cát Quần mà thôi.
- Tại hạ cũng sẽ trở thành Mục nhân?
Hoạt Thần giáo chủ lắc đầu.
- Không. Môn chủ Diêm Vương môn có thể biến Diệp Cát Quần thành Mục nhân nhưng bổn tọa thì không làm được chuyện đó.
- Tại hạ muốn hỏi giáo chủ, không còn cách nào khác ngoài đấu kiếm ư?
- Nếu có cách khác thì Diệp Cát Quần đã không xuống tay sát tử Diệp Tùng, đại ca của gã.
Thiên Hải mím môi lắc đầu:
- Tại hạ không nỡ thấy những kẻ vô tội phải chết bởi kiếm pháp Thượng Ngươn.
- Vậy ngươi luyện kiếm để làm gì?
- Tại hạ chỉ vô tình.
- Ngươi vô tình nhưng cũng đã trở thành một kiếm thủ, một kiếm thủ vô địch nữa.
Còn đối phương của ngươi cũng là những kiếm thủ. HỌ luyện kiếm để trở thành kẻ bất bại, người chiến thắng. Kiếm pháp của họ cũng tàn nhẫn chẳng kém Thượng Ngươn kiếm pháp củ a ngươi đâu.
- Những người đó đã luyện kiếm pháp từ kiếm phổ của Diệp Tùng?
Hoạt Thần giáo chủ gật đầu:
- Không sai. Bổn tọa nghĩ ngươi phải vì ngươi, vì Xảo Nhi mà chiến thắng để trở thành một kiếm thủ vô địch.
Hoạt Thần giáo chủ thốt dứt câu, quay bước trở lại tràng kỷ. Trong khi Thiên Hải đứng thừ ra, với những ý niệm hỗn độn trong đầu.
Chàng lắc đầu nhẩm nói:
- Kiếm vô tâm. Kiếm thủ quả là vô tình.

Hồi 32
Kiếm vô tâm

Đứng đối mặt với gã kiếm thủ, tim Thiên Hải đập như trống trận. Chàng không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra khi dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp, nhưng có một điều chắc chắn là gã kiếm thủ kia khó mà giữ được tính mạng, bởi những chiêu kiếm tàn nhẫn vô song. Trán Thiên Hải đổ mồ hôi lấm tấm. Sự hồi hộp càng lúc càng dâng tràn trong tâm thức của Thiên Hải.
Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.
Gã kiếm thủ gằn giọng nói:
- Ta chết hay là ngươi chết?
- Ta muốn cả hai cùng sống.
- Phải có một người chết.
Gã dứt câu thi triển kiếm chiêu. Chiêu kiếm cắt ra như một tia chớp chụp đến Chu Thiên Hải. Một thoáng lưỡng lự, Thiên Hải thi triển thuật Phi Ma độn hình. Chủ động dùng thuật khinh công Phi Ma độn hình né tránh kiếm chiêu của đối phương, nhưng chiếc lồng sắt quá hẹp không đủ cho chàng trổ hết sự linh hoạt biến hóa của bộ pháp kỳ ảo kia. Đến khi sát kiếm trùm khắp cả thân thể, Thiên Hải mới giật mình nhận ra mình đã rơi vào tử đạo.
Xoạt!
Mũi kiếm của gã kiếm thủ rọc một đường dài từ bả vai xuống hông bên trái. Toàn thân chàng như thể bị nung trong lò thiêu nóng bởi sát kiếm tàn khốc kia. Nếu không có bộ trường y bằng tơ tằm Tây Hạ, có lẽ thân pháp của Thiên Hải đã bị bổ làm hai bởi thanh trường kiếm của đối phương.
Hoạt Thần giáo chủ cau mày, đứng phắt lên gằn giọng nghiêm lạnh nói:
- Thiên Hải! Ngươi muốn chết bằng kiếm à? Nếu ngươi chết, Xảo Nhi buộc phải chết theo ngươi.
Thiên Hải gần như đứng bất động. Chàng không ngờ sự thể lại bỗng chốc trở nên tồi tệ như vậy Xuất một chiêu trúng địch, thần nhãn của gã kiếm thủ hằn lên cái nhìn sát nhân vô hồn.
Gã kiếm thủ nghiến răng tạo một thứ âm thanh kèn kẹt, rồi chớp động trường kiếm cùng lúc với lời nói của Hoạt Thần giáo chủ.
- Gã cũng dụng một thứ kiếm pháp như ngươi.
Màn kiếm quang chụp đến khi lời nói của Hoạt Thần giáo chủ vừa dứt lời.
Lần đối kiếm này, Thiên Hải không dụng đến thuật Phi Ma độn hình để

tránh né mà dụng Thượng Ngươn kiếm pháp đón thẳng đỡ thẳng. Kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp hoà nhập với nhau.
Hoạt Thần giáo chủ vừa quan sát cuộc chiến, vừa nói:
- Chu công tử phải dụng tất cả sở học Thượng Ngươn kiếm pháp phối hợp với nội lực vốn có trong bản thân để giao thủ với kiếm pháp của đối phương, mà nương theo đó dồn tất cả kiếm khí quy về đan điền rồi công phá sinh tử huyền quan.
Thiên Hải vừa dùng kiếm đỡ thẳng vào kiếm của đối thủ, vừa lắng nghe chẳng bỏ sót một lời nào. Trong tâm chàng xuất hiện một cảm giác nao nao, buồn bực, như thể tội nhân bị giam trong ngục thất chỉ muốn đào thoát ra bên ngoài.
Thiên Hải rống lên một tiếng vang động cả phòng thiên điện. Tiếng rống của chàng khiến cho Hoạt Thần giáo chủ phải giật mình, những tưởng chàng đã hóa thành những khối thịt bởi kiếm của người kia.
Tiếng rống của Thiên Hải dứt thì kiếm ảnh cũng biến mất. Trong chiếc lồng chỉ còn lại mình chàng, với đầu tóc rũ rượi, thần nhãn đỏ hoe, tay chống kiếm quỳ một chân, còn sau lưng là một xác người bị chặt làm năm khúc.
Hoạt Thần giáo chủ bước đến bên chiếc lồng sắt nhìn Thiên Hải:
- Công tử thấy trong nội thể ra sao?
Thiên Hải không ngẩng mặt lên nhìn Hoạt Thần giáo chủ, mà nghiến răng ken két, trông chàng vô cùng sầu não.
Du Mạn Ngọc bước đến sau lưng Hoạt Thần giáo chủ. Nàng nhìn Thiên Hải rồi nói với Hoạt Thần giáo chủ:
- Giáo chủ! Thiên Hải đã rơi vào trạng thái cuồng kiếm. Trong trạng thái này, y cực kỳ nguy hiểm, không phân biệt được đâu là bạn, đâu là thù. Thậm chí cả song đường cũng có thể bị chết bởi kiếm của y.
Mặt Hoạt Thần giáo chủ đanh lại:
- Trong trạng thái cuồng kiếm, y mới có thể đả thông được hai đại huyệt nhâm đốc.
- Thưa vâng.
- Ngươi còn chờ gì nữa mà không giúp y. Bằng bất cứ phương cách gì cũng không để cho y biến thành cuồng kiếm vô dụng.
- Mạn Ngọc tuân lệnh giáo chủ.
Hoạt Thần giáo chủ quay lại chỗ ngồi.
Mạn Ngọc vỗ tay ba tiếng. Một gã kiếm thủ do một ả nha hoàn dẫn ra. Mạn Ngọc nhìn gã kiếm thủ nói:
- Ngươi muốn sống thì phải dùng kiếm pháp trong kiếm phổ Thượng Ngươn kiếm pháp giết người trong lồng sắt kia.
Gã kiếm thủ gật đầu:
- Được.

Mạn Ngọc khẽ gật đầu:
Cửa lồng sắt nhanh chóng được mở ra. Gã kiếm thủ bước vào. Rút trường kiếm. thét lên một tiếng:
- Chết!
ảnh kiếm chụp đến nhưng rồi chìm ngay vào kiếm quang do Thiên Hải thi triển. Khi màn ảnh kiếm đó biến mất, Thiên Hải lại quỳ một chân, tay chống kiếm. miệng rỉ máu tươi, còn gã kiếm thủ kia chỉ còn lại là năm khúc thịt chẳng nhận được dạng người.
Mạn Ngọc thừ người. Tim nàng đập rộn trong lồng ngực. Nàng quan sát sắc diện của Thiên Hải, nhận ra mặt chàng bây giờ đã tái nhợt nhạt, hai bên khoé miệng rỉ máu tươi đỏ rịn ra ngoài.
Du Mạn Ngọc lo lắng quay lại ôm quyền, nói với Hoạt Thần giáo chủ:
- Giáo chủ! Thiên Hải không trở lại bình thường, mà xem chừng chàng càng lúc càng phát cuồng hơn.
Hoạt Thần giáo chủ cau mày:
- Cứ tiếp tục để y dồn được kiếm khí Thượng Ngươn vào đan điền đả thông sinh tử huyền quan.
- Tuân lệnh giáo chủ.
Thêm một gã kiếm thủ thứ ba. Gã này bước vào lồng sắt vừa mới rút kiếm thì đã Chìm ngay vào màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp của Thiên Hải.
Hạ xong gã kiếm thủ thứ ba, mặt mày Thiên Hải thật hốc hác, toàn thân cứ run bần bật, những tưởng như sắp nổ tung bởi nội khí trong kình lực.
Hoạt Thần giáo chủ đứng ngây ra nhìn Thiên Hải.
Thấy chàng trong tình trạng đó, Mạn Ngọc bặm môi, lo lắng ra mặt. Nàng nhìn Hoạt Thần giáo chủ:
- Giáo chủ...
Hoạt Thần giáo chủ buông tiếng thở dài.
Du Mạn Ngọc nói:
- Giáo chủ! Nếu cứ tiếp tục thì tất cả cao thủ của Hoạt Thần giáo sẽ chết bởi kiếm của Chu Thiên Hải mà chưa chắc y đã đả thông được nhâm đốc.
Hoạt Thần giáo chủ buông tiếng thở dài.
Mạn Ngọc tiếp:
- Diêm Vương môn đã cho cao thủ áp sát Hàm môn. Chúng ta không còn người. Nếu như tiếp tụ c để Thiên Hải dùng Thượng Ngươn kiếm pháp...
Hoạt Thần giáo chủ khoát tay:
- Im đi!
Buông một tiếng thở dài, Hoạt Thần giáo chủ nhìn Thiên Hải rồi nhạt nhẽo nói:
- Dùng Não thần đơn hóa giải tâm thức Chu Thiên Hải.
Hoạt Thần giáo chủ nói xong, quay lưng đi luôn vào cửa hậu điện.

Thiên Hải được Du Mạn Ngọc cho uống Não thần đơn, nhưng phải mất nửa canh giờ sau chàng mới hồi phục thần thức. Thiên Hải giật mình khi thấy chung quanh đầy những sát chết.
Mạn Ngọc vội vã mở lồng sắt đỡ chàng ra.
Thiên Hải nói:
- Thần pháp Mạn Ngọc cô nương! HỌ đều chết bởi kiếm chiêu của tại hạ?
- Công tử không giết họ, họ giết công tử.
Thiên Hải lắc đầu:
- Phương cách hóa giải tà kiếm của Hoạt Thần giáo chủ chỉ sớm đưa tại hạ đến cảnh giới cuống thức loạn sát mà thôi.
Du Mạn Ngọc nhìn Thiên Hải:
- Công tử còn nhớ cảm giác trong khi giao thủ kiếm chiêu với những cao thủ Hoạt Thần giáo?
Thiên Hải lắc đầu:
- Tại hạ chẳng có cảm giác gì cả. Trong đầu tại hạ chỉ có một ý niệm duy nhất là phải phóng kiếm khi có sát khí kiếm ảnh chụp đến mình.
Thiên Hải xoa trán:
- Thiên Hải chỉ ngờ ngợ những người kia phát tác kiếm chiêu quá chậm. Chậm đến độ giống như đứa trẻ nít mới học đánh kiếm khiến Thiên Hải bực bội.
- Không có ai là đối thủ của công tử.
- Giáo chủ đâu rồi?
- Công tử muốn gặp giáo chủ?
Thiên Hải gật đầu:
- Tại hạ muốn gặp giáo chủ.
- Để làm gì?
- Thiên Hải không muốn những người này vì Thiên Hải mà phải nhận những cái chết quá ư khủng khiếp và vô nghĩa.
Mạn Ngọc buông tiếng thở dài:
- Chết là cảnh giới khác, chẳng có gì là vô nghĩa cả.
Thiên Hải gằn giọng, gắt gỏng nói:
- Nhưng Thiên Hải không muốn họ chết vì mình.
Mạn Ngọc thở dài:
- Thôi được rồi. Công tử hãy quay về Đãi nghinh lầu, để Mạn Ngọc đi thỉnh ý giáo chủ.
- Đa tạ Thần Pháp Mạn Ngọc cô nương. Tại hạ rất mong diện kiến giáo chủ.
- Mạn Ngọc cố gắng giúp công tử.
Thiên Hải cùng hai ả a hoàn rời Phong Thiền điện quay về Đãi nghinh lầu. Vừa bước vào Đãi nghinh lầu. Vừa bước vào Đãi nghinh lầu, Thiên Hải đã chụp lấy bầu rượu Thiệu nữ nhi hồng mở nắp tu ừng ực. Chàng nốc rượu

như thể kẻ khát nước cùng cực, gặp được bầu nước suối mát lạnh.
Dằn mạnh bầu rượu xuống bàn, Thiên Hải ngồi xuống chiếc đôn. Chàng nhẩm nói:
- Tại sao lại như vậy được chứ? Sinh mạng con người còn nhỏ bé hơn cả con kiến, con ru ồi ư?
Chàng ngồi thừ người ra với những ý niệm hỗn độn trong đầu mình. Trán Thiên Hải xuất hạn mồ hôi. Chàng liên tưởng đến một ngày nào đó mình bỗng dưng tẩu hoả nhập ma rồi trở thành kẻ cuồng tâm loạn sát. Ngày đó chẳng còn bao xa đối với chàng. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Thiên Hải đã sát tử bằng ấy mạng người, biến họ thành những khối thịt không thể nhận dạng được, nếu không có chiếc lồng sắt kia thì sự thể sẽ ra sao?
Thiên Hải chìa hai bàn tay đến trước:
- Tay mình sẽ nhuộm đỏ máu, máu sẽ chảy thành song, thây chất thành núi khi mình trở thành kẻ cuồng tâm loạn sát. Thiên Hải! Ngươi phải làm sao đây?
Chàng bưng bầu rượu trút vào miệng mình ừng ực. Tu luôn một hơi dài, cho đến khi bầu rượu cạn, Thiên Hải mới từ từ hạ bầu rượu xuống. Chàng quẳng bầu rượu vào góc phòng, thẫn thờ nhìn lên trần Đãi nghinh lầu.
- Ai cũng một lần chết. CÓ lẽ mình nên chọn một cái chết để tránh cho mọi người phải chết oan uổng vì mình.
Thiên Hải xoa trán. Chàng nhẩm nói:
- Mục nhân Diệp Cát Quần.
Thiên Hải với tay lấy bầu rượu thứ hai, chưa kịp mở mắt thì Du Mạn Ngọc bước vào.
Thiên Hải quay lại nhìn nàng:
- Thần pháp Mạn Ngọc cô nương! CÔ nương đã thỉnh được ý giáo chủ cho tại hạ gặp mặt?
Mạn Ngọc gật đầu:
- Giáo chủ đang chờ gặp công tử tại Băng động.
- Nhờ cô nương dẫn đường.
- Mời công tử theo Mạn Ngọc.
Thiên Hải bưng bầu rượu theo chân Mạn Ngọc. Mạn Ngọc đưa Thiên Hải đến một toà động với vách phẳng lý như những chiếc gương bằng đá được mài nhẵn, bóng đến độ thấy chàng hiện trong đó.
Mạn Ngọc dừng bước nói:
- Giáo chủ đang chờ công tử Ở trong đó.
- Tại hạ vào một mình?
Mạn Ngọc gật đầu:
- Chưa một ai được vào đây, ngoại trừ...

- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung?
Mạn Ngọc lắc đầu:
- Ngự tiền sứ cũng chưa vào. Trong động này chỉ có mỗi một mình giáo chủ được vào mà thôi. Người thứ hai chính là công tử.
- Tại hạ được may mắn đó à?
Thiên Hải nói xong, ôm quyền xá Du Mạn Ngọc rồi chậm rãi bước vào trong Băng động. Chàng có cảm tưởng Băng động được kiến tạo bằng những khối phiến thạch bóng nhẵn như ngọc lưu ly, nên nó tự phả ra ra hàn khí lành lạnh.
Khi Thiên Hải gặp một Ô cửa hình vòm, vừa đủ một người đi qua thì dừng bước.
Chàng nhìn qua Ô cửa đó. Phía trong Ô cửa là một gian thư phòng với đầy đủ vật dụng, tất Cả vật dụng đó đều được tạo bằng những khối phiến thạch trong suốt như ngọc lưu ly, trông thật rực rỡ và lạ mắt.
Khi bước qua Ô cửa vòm, Thiên Hải những tưởng mình lạc vào cảnh giới khác, hoàn toàn không có thực.
Tiếng của Hoạt Thần giáo chủ cất lên từ sau phiến băng thạch trong suốt mà Thiên Hải có thể nhìn bóng người từ phía sau.
- Công tử cứ tự nhiên.
Thiên Hải nhìn về phía tấm phiến băng thạch nơi cất ra tiếng nói của Hoạt Thần giáo chủ, nhưng rồi vội vã quay mặt chỗ khác. Chàng không nhìn chỗ khác sao được, khi đập vào mắt mình là bóng mỹ nhân với những đường cong của đôi nhũ hoa in qua tấm băng thạch trong suốt.
Thiên Hải mở nắp bầu rượu uống rồi giả lả nói:
- Hình như tại hạ đến diện kiến giáo chủ không đúng lúc.
- Chẳng có gì khiến cho công tử e ngại cả. Đúng lúc hay không đúng lúc là do bản thân mình.
- Nhưng tại hạ sợ bất kính với giáo chủ.
- Tâm của công tử trong như băng ngọc thì không có gì bất kính với bổn tọa. Phàm những lúc không thể giải quyết được sự việc, bổn tọa phải ngâm mình trong băng khí để thư giãn thần trí. Công tử đừng ngại.
- Nếu giáo chủ đang bận thư giãn thì tại hạ xin cáo từ, khi khác sẽ gặp lại.
- Không cần công tử phải giữ kẽ, những lúc bổn tọa ngâm mình trong băng khí thần thức sáng suốt hơn.
- Vậy thì được.
Thiên Hải dốc bầu rượu tu ừng ực. Chàng đặt bầu rượu xuống chiếc bàn băng ngọc.
- Thiên Hải đến đây có điều muốn thỉnh giáo giáo chủ.
- Công tử muốn thỉnh giáo bổn tọa điều gì?
- Tại hạ nghĩ, giáo chủ không nên dùng phương cách đấu kiếm để hóa giải tà

khí Thượng Ngươn kiếm pháp trong nội thể củ a tại hạ.
- Nếu không hóa giải được nó thì chẳng bao lâu, công tử sẽ bị tẩu hoả nhập ma biến thành cuồng nhân loạn sát.
- Ai cũng có số phận cả. Với lại phương cách đấu kiếm hóa giải tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp, tại hạ nghĩ không giúp ích gì cho tại hạ. Ngược lại còn sớm dẫn Thiên Hải đến chỗ tẩu hoả nhập ma, trở thành kẻ cuồng nhân loạn sát.
- Chính vì phương cách đó thất bại, mà bổn tọa phải suy nghĩ tìm phương cách hóa giải cho Chu Thiên Hải.
- Tại hạ vô cùng cảm kích trước thịnh tình của giáo chủ. Nhưng tại hạ nghĩ rằng chẳng còn cách nào khác nữa đâu, ngoài một cách duy nhất.
- Công tử đã tìm ra cách hóa giải à? ĐÓ là cách gì?
Thiên Hải tu một ngụm dài. Chàng vô tình liếc mắt về phiến băng ngọc. Bóng dáng của Hoạt Thần giáo chủ với những đường cong tuyệt mỹ đập vào mắt chàng. Thiên Hải lắc đầu quay mắt nhìn nơi khác và nghĩ thầm:
"Mắt của ta sao cứ may mắn được thấy những cảnh mà nam nhân ao ước cũng không được. Không biết gã Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung có được may mắn như mình không. Nếu gã gặp may như Thiên Hải, chắc không nỡ bỏ qua một trang giai nhân tuyệt sắc như Hoạt Thần giáo chủ .
Thiên Hải thở hắt ra khẽ lắc đầu:
- Cách thức của tại hạ nói ra sợ giáo chủ không đồng ý.
- Cách của công tử như thế nào cứ nói ra. Nếu được, bổn tọa sẽ không từ nan để giúp người.
- Cách này giáo chủ giúp được đó.
- Cách gì?
Thiên Hải tư thêm một ngụm dài nữa rồi nghiêm giọng nói:
- Một là tại hạ giam mình trong thạch lao trước khi biến thành cuống nhân loạn sát.
Hai là tự kết liễu mình, thế là xong hết tất cả.
- Không! Bổn tọa không chấp nhận cách thức đó của công tử.
- Tại hạ nghĩ chỉ có mỗi cách đó mà thôi.
- Bổn tọa không chấp nhận. Dù cho bổn tọa có phải hy sinh vài trăm cao thủ Hoạt Thần giáo giao kiếm với công tử để người hóa giả tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp cũng được, nhưng tuyệt nhiên không cho công tử chết.
- Tại sao?
- Bổn tọa rất cần công tử.
- Nhưng nếu tại hạ biến thành cuống nhân loạn sát thì đã trở thành phế nhân vô dụng rồi.
- Bổn tọa cũng không để công tử biến thành cuống nhân loạn sát.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Giáo chủ cần gì nơi tại hạ?
- Chưa phải lúc để ta nói. Lúc này bổn tọa phải suy nghĩ để tìm ra cách hóa giải tà khí kiếm pháp của ngươi.
- Tại hạ nghĩ không có cách hóa giải được đâu.
- Diệp Cát Quần hóa giải được khí Thượng Ngươn kiếm pháp thì tại sao ta không hóa giải được cho công tử?
- Diệp Cát Quần đã trở thành mục nhân.
- Trước khi trở thành mục nhân, y đã hóa giải được khí kiếm pháp đó.
Thiên Hải mỉm cười. Chàng toan nhìn lại, nhưng sực nhớ, có thể thấy thân thể Hoạt Thần giáo chủ, nên cầm bầu rượu tu một ngụm dài.
- Giáo chủ định dùng phương cách của Diệp Cát Quần?
- Đúng.
Thiên Hải lắc đầu:
- Giáo chủ sai rồi.
- Bổn tọa sai chỗ nào?
- Diệp Cát Quần giao thủ với Diệp Tùng. Diệp Tùng là huynh trưởng của y.Hai người tuy hai mà một, chính vì lẽ đó mà Diệp Cát Quần mới có thể quy tụ khí kiếm về đan điền để công phá sinh tử huyền quan. Khi y đã công phá được sinh tử huyền quan thì mới kết thúc cuộc đấu với cái chết của Diệp Tùng. Khi tại hạ dồn được khí kiếm pháp vào đan điền thì đối phương đã chết rồi. Tà khí kia vô hình trung sẽ phát triển cao hơn và sớm đưa tại hạ đến chỗ tẩu hoả nhập ma biến thành cuồng nhân loạn sát.
Thiên Hải dốc bầu rượu uống cạn rồi đặt xuống bàn:
- Tại hạ có một cách nữa.
- Cách gì?
- Tại hạ sẽ giao thủ với Diệp Cát Quần.
- Ngươi sẽ chết.
- CÓ thể cả hai sẽ cùng chết.
- Không đâu. Kẻ chết chỉ có thể là ngươi.
- Chết như thế còn có ý nghĩa hơn.
- Chết thì chẳng có ý nghĩa gì hết.
- Đằng nào thì tại hạ cũng chết.
- Bổn tọa không muốn ngươi chết.
Thiên Hải ngửi được mùi phấn hương đặc dị phả ra từ sau lưng mình. Chàng nhỏ giọng nói:
- Giáo chủ đã...
- Ta đã bước ra khỏi hồ hàn băng.
- Ơ - Công tử sợ nhìn bổn tọa ư?
- Không phải sợ, mà chỉ ngại mình bất kính.
- chẳng có gì bất kính cả.

Thiên Hải từ từ quay lại. Chàng thở phào khi thấy Hoạt Thần giáo chủ đã trở lại vẻ uy nghi trong bộ xiêm y lộng lẫy.
Hoạt Thần giáo chủ nói:
- Cái chết của công tử phải thật có ý nghĩa.
- Chết là hết, chẳng có gì để tại hạ phải đắn đo.
Hoạt Thần giáo chủ chắp tay sau lưng bước đến trước tấm băng thạch. Nhìn vào tấm băng thạch như thể đang chiêm ngưỡng toàn bộ thân thể mình. Hoạt Thần giáo chủ từ tốn nói:
- Nếu công tử chết, có lẽ Xảo Nhi cũng sẽ chết theo công tử.
- Tại sao? Xảo Nhi đâu can dự vào võ lâm?
Hoạt Thần giáo chủ nhìn lại:
- CÓ đó Nhưng bây giờ chưa phải lúc mà bổn tọa nói với công tử.
Buông một tiếng thở dài, Hoạt Thần giáo chủ nói:
- Tất cả các cao thủ của Diêm Vương môn đều đã hội về Hàm môn. Chỉ trong vài hôm nữa thôi, có thể Diêm Vương môn sẽ chiếm Phong Thiền điện. Nếu bây giờ không có cách gì để buộc môn chủ rời Phong Ma sơn thì tất cả sẽ phải chết.
- Kể cả giáo chủ?
- Không loại trừ.
Giọng nói của Hoạt Thần giáo chủ khiến cho xương sống của Thiên Hải ớn lạnh.
Chàng nhìn sau lưng Hoạt Thần giáo chủ nghĩ thầm:
"Chuyện ân oán của Hoạt Thần giáo và Diêm Vương môn, cớ gì lại lôi kéo Chu Thiên Hải và Xảo Nhi? Các người quả là chỉ biết có mình mà chẳng biết đến người. .
Chàng đang nghĩ mông lung thì Hoạt Thần giáo chủ bất ngờ quay lại:
- Công tử đang nghĩ gì?
- Tại hạ đang nghĩ như giáo chủ.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải mỉm cười nói tiếp:
- Giáo chủ nói phía sau tấm băng phiến thạch này là hồ băng khí, khi ngâm mình trong đó thần thức sẽ sáng suốt hơn, và có thể giải quyết được những việc nan giải?
- Mỗi lần bổn tọa không giải quyết được đại sự thì ngâm mình trong hồ băng khí.
- Nếu giáo chủ không sợ, có thể cho tại hạ mượn hồ băng khí, được chứ?
Hoạt Thần giáo chủ nhìn sững Thiên Hải:
- Công tử muốn ngâm mình trong hồ băng khí?
Thiên Hải gật đầu:
- Đúng. Tại hạ muốn ngâm mình trong đó, để tìm cách hóa giải tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp. Biết đâu, tại hạ chẳng nghĩ ra một cách lưỡng

toàn cho giáo chủ và cả cho mình nữa.
Hoạt Thần giáo chủ chau mày suy nghĩ rồi nói:
- Được Bổn tọa không tính gì với công tử, chỉ mong ngươi sớm hóa giải tà kiếm pháp trong tâm thức. CÓ như vậy, mới khống chế được Mục nhân Diệp Cát Quần.
- Tại hạ không hứa nhưng sẽ cố gắng mà.
Hoạt Thần giáo chủ bước đến trước mặt chàng:
- Kể từ lúc này, bổn tọa trao lại băng động cho công tử. Bổn tọa sẽ sắp xếp người bên ngoài cửa động, có cần gì, công tử cứ sai khiến.
Thiên Hải giả lả cười:
- Chỉ cần giáo chủ đưa vào vài bầu rượu mười cân là đủ rồi.
Đôi chân mày vòng nguyệt sắc sảo của Hoạt Thần giáo chủ thoạt nhíu lại:
- Công tử uống rượu sao suy nghĩ được?
Thiên Hải nhăn nhó:
- Tại hạ đã lỡ tập luyện Thiên Tửu bất tuý của lão thần cái Mộc Định Can, nếu không có rượu, thần trí u mê chứ không sáng suốt.
- Bất cứ võ công nào công tử cũng luyện sao?
Thiên Hải sực nhớ đến tục hoàng công do Tuệ Không Bất Giới hoà thượng truyền thụ mà toan bật cười nhưng kịp cắn răng vào môi nén lại.
Chàng cố từ tốn gượng nói:
- VÕ công nào hay là tại hạ không từ chối.
Hoạt Thần giáo chủ nhìn chàng, khẽ lắc đầu:
- CÓ những thứ võ công không nên thụ giáo nếu không có căn cơ của nó.
- Tại hạ là người có căn cơ luyện bất cứ thứ võ công nào.
Hoạt Thần giáo chủ mỉm cười. Lần đầu tiên, Thiên Hải thấy nụ cười hiện ra trên hai cánh môi của giáo chủ. Chàng ngỡ như đó là nụ hoa tầm xuân đầy chất nhựa sống trong ngày đầu tìm hơi ấm của mùa xuân. Nụ cười của Hoạt Thần giáo chủ đúng là đóa hoa hàm tiếu của những trang giai nhân chỉ có trong huyền thoại và trong mộng.
Thiên Hải buột miệng nói:
- Giáo chủ đúng là một trang giai nhân độc nhất vô nhị trên cõi đời này.
- So với Xảo Nhi thì sao?
- Xảo Nhi không có sắc đẹp bằng giáo chủ.
- Thế tại sao công tử yêu Xảo Nhi? Vì Xảo Nhi? Mà không yêu bổn tọa vì bổn tọa?
Thiên Hải cười khẩy:
- Tại hạ gặp Xảo Nhi trước và đã nảy sinh tình cảm với nàng. Nếu gặp giáo chủ trước thì chắc Thiên Hải đã theo chân giáo chủ rồi.
- Tình yêu cũng có kẻ đến trước người đến sau ư?
Thiên Hải gật đầu.

Hoạt Thần giáo chủ nhìn Thiên Hải:
- Bổn tọa đi đây.
Hoạt Thần giáo chủ quay bước, Thiên Hải nói với sau lưng người:
- Giáo chủ!
Hoạt Thần giáo chủ quay lại:
- Công tử có điều gì muốn thỉnh giáo?
- à! Tại hạ chỉ muốn biết tục danh của giáo chủ.
Mặt Hoạt Thần giáo chủ sa sầm lại, suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng.
- Tục danh của bổn tọa là Tử Hà Băng Cơ.
Hoạt Thần giáo chủ nói xong quay bước đi thẳng ra ngoài. Nhìn theo sau lưng Hoạt Thần giáo chủ, Thiên Hải nhẩm nói:
- Sao lại là Tử Hà Băng Cơ? Tử Hà Băng Cơ là kẻ tật nguyền, mẹ của Dao Bội Như ma.

Hồi 33
Phong Thiền đài

Ngâm mình trong hồ băng khí, Thiên Hải tợp hết trọn bầu rượu ba cân Trung Nguyên nhất tửu Thiệu nữ nhi hồng, thế mà tưởng như chẳng có giọt rượu nào. Màn khí lành lạnh từ bốn bức vách băng thạch toả ra khiến cho chàng thật thư thái.

Dựa lưng vào vách băng thạch, Thiên Hải với lấy bầu rượu thứ hai ra uống. Chàng vừa uống vừa nhìn lên trần. Những khối thạch nhũ trong suốt rủ xuống tạo ra những hình dáng thật sinh động và kỳ thú, xem không biết chán và có thể dẫn đến những sự liên tưởng do người nhìn nó tạo ra. Thiên Hải nhủ thầm:

"Ngồi trong hồ băng khí như được đắm mình vào cảnh thần tiên, thảo nào mà Tử Hà Băng Cơ Hoạt Thần giáo chủ lại không thích chứ." Thiên Hải dốc bầu rượu tu một hơi dài rồi nhẩm nói:

- Tử Hà Băng Cơ sống như một tiên nữ trên Phong Ma sơn này. Nếu mình có một nơi như thế này thì chả cần phải xuống dưới núi làm gì nữa để chen chân vào chốn giang hồ.

Thiên Hải sực nhớ đến Thần cái Mộc Định Can.

"Nếu lão thần cái mà được thư giãn trong hồ băng khí như mình, không chừng lão luyện thành Vạn thiên tửu bất tuý cũng nên" Chàng bật cười với câu nói bâng quơ của mình.

Thiên Hải vươn vai rồi ưỡn người ra nằm duỗi dài ngay trong hồ băng khí. Chàng bắt tay lên trán như một tiên ông thư giãn trong cảnh giới thoát tục, đảo mắt nhìn qua bốn bức vách băng thạch.

"Không biết ai đã tìm ra được chỗ thần tiên này nhỉ? Tử Hà Băng Cơ ư? Nếu Hoạt Thần giáo chủ tìm ra chỗ này và chọn nó thì đúng là người thoát tục."

Thiên Hải xoa trán rồi cầm bầu rượu trút vào miệng, nhắm mắt tận hưởng cảm giác lành lạnh lạ lùng, cùng với hơi men âm ấm chạy lan toả trong kinh mạch chàng.

Mặt Thiên Hải giãn ra với những nét thật thư thái. Chàng chợt ngồi bật lên, mắt chằm chằm nhìn vào bức vách băng thạch đối diện.

Thiên Hải nói:

- Tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp, có thể dùng cách đó hóa giải được không?

Thiên Hải cầm bầu rượu quan sát, chàng xoa trán nhẩm nói:
- Mình cầm bầu rượu, thì rượu Ở nguyên trong bầu, nhưng nếu mình trút ngược bầu rượu thì rượu sẽ đổ ra ngoài. Cách đó có thể hóa giải được chứ.
Thiên Hải dốc bầu rượu trút vào miệng uống cạn rồi quẳng chiếc bầu qua phiến băng thạch chắn ngang hồ băng khí.
Chàng nhìn bóng mình chằm chằm in trên bốn bức vách băng thạch.
- Trước đây mình luyện Thượng Ngươn kiếm pháp từ trên xuống dưới, từ thấp lên cao theo quyển kiếm phổ của Diệp Cát Quần. Bây giờ thì mình luyện kiếm pháp từ trên cao xuống thấp, từ trên xuống dưới. Biết đâu chừng...
Nghĩ là làm, Thiên Hải dùng luôn ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày bắt đầu luyện kiếm ngược lại.
Chàng dụng tả thủ nắm lấy đốc trủy thủ chậm rãi từ từ theo khẩu quyết đã thuộc nằm lòng,luyện từ cảnh giới cao đến cảnh giới thấp cùng với cách vận công ngược lại tất cả những gì đã hoạ qua kiếm phổ.
Lúc đầu luyện kiếm, Thiên Hải còn thấy ngượng nghịu, nhưng chẳng mấy chốc đã bắt đầu thành thục, rồi sau đó có khí kiếm xuất hiện trong nội thể lưu chuyển theo hướng ngược lại, Thiên Hải giật mình khi thấy mình lần hồi không làm chủ được mình.
Đan điền Thiên Hải bứt rứt lạ thường. Cùng với cảm giác nặng trĩu trên đầu mình, khiến cho mắt nảy đom đóm. Thiên Hải có cảm giác hữu thủ cũng bắt đầu phát tác kiếm chiêu chống lại tả thủ. Thần thức của chàng càng lúc càng mụ mẫm đi.
Thiên Hải nghiến răng nghĩ thầm:
- Mình tự đánh với mình ư?
Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải cố định thần. Chàng chỉ kịp buông ngọn trủy thủ cũng là lúc tả thủ và hữu thủ chạm lại với nhau. Thiên Hải những tưởng như hai thanh kiếm chém thẳng vào nhau bởi hai đại cao thủ bất đội trời chung.
Chát!
âm!
Cảm giác đau thấu đến tận óc, xương ống tay như thể gãy thành nhiều khúc khiến Thiên Hải bừng tỉnh như người thức dậy bởi một cơn ác mộng. Tuy nhiên, chàng lại nhanh chóng nhận ra mình không có sự bần thần u tối bởi kiếm thức.
Ngồi tựa lưng vào vách băng thạch Thiên Hải nhìn lên trần ngắm những khối thạch nhũ đang rủ xuống. Chàng bâng quơ nghĩ:
"Mình tự đánh mình. Mình tự đánh với mình.Diệp Cát Quần với Diệp Tùng tuy hai mà một. Vậy mình thì sao? Mình thì ngược lại phải như là... như là một, nhưng thực chất là hai. Nếu mình làm chủ được mình thì khi phát chiêu sẽ có hai Chu Thiên Hải. .

Thiên Hải xoa trán:
- Đúng là thứ kiếm pháp quái dị.
Thiên Hải bật cười với ý nghĩ đó, rồi đứng lên bắt đầu luyện kiếm bằng tay không.
Thiên Hải không ngờ kiếm quyết càng lúc càng lôi cuốn khiến chàng không sao ngừng được nữa.
Tay trái Thiên Hải chưa luyện thuần thục nên không ngừng công vào tay phải.
Ngược lại, tay phải như thể có linh trí vừa tránh tay trái, thỉnh thoảng lại chém xả vào nó. Khi Thiên Hải kiệt sức thì hai cánh tay đã mỏi nhừ và nhức buốt.
Mặc rù rát buốt và sưng tấy nhưng Thiên Hải cảm thấy mình phong bế được sự bực bội vốn thường xuất hiện mỗi khi dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp.
Không màng đến cái đau ngoài da, Thiên Hải lại bắt đầu luyện. Tay trái và tay phải không ngừng phát chiêu công kích vào nhau rồi nội thể xuất hiện hai luồng nội khí quái dị từ từ hội nhập tại đan điền. Hai luồng nội khí đó tách ra, chia thành hai hướng chu du những chiều ngược lại với nhau, cuối cùng dồn về đại huyệt sinh tử huyền quan Nhâm Đốc.
Thiên Hải rống lên một tiếng thật lớn.
Đầu chàng như thể vỡ tung ra với cảm giác tất cả ba mươi sáu đại huyệt đồng loạt bị phá huỷ khai thông. Hai luồng kiếm khí hoà nhập làm một, rồi lại tách ra làm hai. Cứ như thế chúng không ngừng cuộn trảo chảy trong kinh mạch chàng, sau đó tụ lại tại đan điền.
Toàn thân Thiên Hải xuất hạn mồ hôi.
Chàng từ từ thả lỏng toàn thân thể, tập trung vận hành kiếm khí theo Dịch Cân Kinh mà Giác Chân đại sư đã truyền thụ. Một màn khí kiếm đan chéo xuất hiện bọc lấy khắp thân thể Thiên Hải. Thiên Hải mất dần sự nhận thức mình đang hiện hữu trên cõi đời này, mà tâm niệm đã nhập vào khí lưu điều hoà chân khí lúc nào không biết.
Thiên Hải mở bừng mắt.
Vừa quay lại nhận thức của mình, thính nhĩ Thiên Hải đã nghe tiếng sấm chưởng và binh khí chạm nhau. Tiếng sấm chưởng lẫn tiếng binh khí chạm vào nhau khiến chàng giật mình. Chàng hối hả rời băng động với ý nghĩ: "Diêm Vương môn đã lên Phong Thiền điện rồi ư?" Ra đến cửa động, Thiên Hải gặp ngay ả a hoàn đứng hầu ngoài cửa động, liền hỏi:
- CÔ nương! Chuyện gì đã xảy ra?
- Tiểu nữ không biết.
- Sao cô nương không biết?
- Tiểu nữ được lệnh của giáo chủ đứng hầu Ở đây đã ba ngày nên không hay

biết gì.
- Đã ba ngày rồi à?
Ả a hoàn gật đầu nói:
- Dạ, đã ba ngày rồi tiểu nữ không nghe công tử réo gọi lấy thêm rượu.
- Thôi được rồi. Tại hạ sẽ uống rượu sau.
Thiên Hải nói xong liền thi triển thuật Phi Ma độn hình lướt nhanh về phía Phong Thiền điện.
Phía trước Phong Thiền điện là một bãi thây ma của những a hoàn thuộc Hoạt Thần giáo khiến cho Thiên Hải não lòng. Chàng vội vã lướt mình vào trong Phong Thiền điện.
Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ vẫn yên vị trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.
Phía sau là bức hoành phi thêu hình phượng hoàng đang tung cánh che kín cả vầng nhật quang. Thần pháp Du Mạn Ngọc với xiêm y tả tơi hồ khẩu rườm máu, đứng bên cạnh nàng là lão Lã Ngươi Nhi mặt mày xanh mét, mặt bị rọc một đường kiếm ngang qua sống mũi. Đứng hai bên Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ là tám ả a hoàn, người nào cũng rút kiếm sẵn. Đối mặt với Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ là bốn gã đàn chủ Diêm Vương môn cùng với một người vận hắc y dạ hành che mặt. Một trong bốn gã đàn chủ mà Thiên Hải nhận được ra có Hoắc Dị Cung đàn chủ.
Hoắc Dị Cung nhìn Tử Hà Băng Cơ nói:
- Hoạt Thần giáo đã đến ngày tận số rồi, còn mau chưa quỳ xuống để Diêm Vương môn phát lạc.
Tử Hà Băng Cơ thoạt nhìn Thiên Hải, nàng điểm một nụ cười thật tươi rồi nói:
- Diêm Vương môn chủ không sợ bổn tọa lấy mạng ái nữ của lão sao, mà vẫn cho các ngươi công phá Phong thiền điện.
- Với môn chủ đó chỉ là tiểu tiết. Môn chủ đã phán lịnh san bằng Phong Thiền điện Của Hoạt Thần giáo.
Tử Hà Băng Cơ Hoạt Thần giáo chủ lắc đầu:
- Bổn tọa nghĩ môn chủ Diêm Vương môn không thể làm được chuyện đó đâu.
Hoắc Dị Cung quắc mắt nói:
- Đến nước này mà ma nữ còn huênh hoang ư? Hoắc mỗ sẽ san bằng toà Phong Thiền điện này, rồi sẽ...
Y nhếch môi cười hềnh hệch nghe thật là dâm đãng. Tràng cười của họ Hoắc đập vào thính nhĩ Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ, khiến dung diện xinh xắn của Tử Hà Băng Cơ thoạt nhíu lại lộ vẻ căm tức.
Tử Hà Băng Cơ nói:
- Ngươi đừng nói càn. Bổn cung rất tiếc không thấy gã môn chủ gian trá kia

đâu. Nếu như có gã Ở đây thì bổn cung đã chẳng chần chừ để các ngươi đến Phong Thiền điện để cho nơi đây Ô uế.
Hoắc Dị Cung nhún vai nói:
- San bằng Phong Thiền điện của Hoạt Thần giáo đâu cần dụng đến bảo đao, bảo kiếm.
Lời Hoắc Dị Cung vừa dứt thì Thiên Hải đằng hắng.
Nghe tiếng đằng hắng của chàng, bốn gã đàn chủ lẫn tên dạ hành sát thủ bận võ phục hắc y che mặt cũng quay lại.
Hoắc Dị Cung mở ta hai con ngươi, tưởng chừng chúng có thể lọt xuống đất.
-Y tiểu tử...
Thiên Hải rảo bước ngang qua gã, tiến đến lão Ngươn Nhi.
- Lão tiền bối cũng đến nữa à?
- Lão phu không thể bỏ rơi Phong Thiền điện.
- Thế mà vãn bối cứ tưởng lão tiền bối đã quyết tâm quy ẩn giang hồ.
Chàng nói xong, quay lại Hoắc Dị Cung:
- Tôn giá hẳn không ngờ tại hạ có mặt Ở đây?
- Tiểu tử sao lại Ở trên Phong Thiền điện?
Thiên Hải giả lả đáp lời gã:
- Nơi nào có tôn giá thì nơi đó có Thiên Hải.
- Ngươi lúc nào cũng muốn đi tìm cái chết.
- Câu này tại hạ nghe tôn giá nói nhiều quá. Nghe riết rồi lỗ tai của Thiên Hải tưởng như bị đóng băng, chẳng muốn nghe nữa.
- Tiểu tử! Ngươi muốn gì?
- Tôn giá còn hỏi nữa. Muốn đuổi tôn giá ra khỏi Phong Ma sơn chứ muốn gì. Nơi đây đẹp lắm, đến nỗi tại hạ có nằm mơ cũng không thể hình dung ra. Nhưng sự có mặt của tôn giá thì Phong Thiền điện mất đi cái đẹp vốn có của nói.
Thiên Hải ngưng lời. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, chàng mới từ tốn nói với Hoắc Dị Cung:
- Nào! Giờ tôn giá muốn lặng lẽ ra đi hay muốn chết?
- Tiểu tử lịnh cho bổn đàn chủ đó à? Cả một Hoạt Thần giáo với những cao thủ kỳ tuyệt còn không giữ nổi Hàm môn, một mình ngươi sao có thể đuổi được bổn đàn chủ.
Hoắc Dị Cung gằn giọng nói tiếp:
- Hôm nay tiểu tử sẽ được chết. Sau đó bổn đàn chủ sẽ phanh thây ngươi cho bõ tức.
- Tôn giá tức vì chuyện Ở thảo trang của Mộng Tình à?
Thiên Hải thốt ra câu này, không biết Hoắc Dị Cung nghĩ gì nhưng sắc diện gã biến đổi xanh nhợt. Gã gầm lên:
- Giết gã!

Gã sát thủ vận võ phục rút xoạt thanh trường kiếm dấn đến một bộ. Thiên Hải khoát tay:
- Dừng lại!
Gã dừng bước chiếu tinh quang sát nhãn chiếu vào Thiên Hải.
Thiên Hải hỏi:
- Túc hạ là ai? Túc hạ có phải là Diệp Cát Quần?
Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ lên tiếng:
- Y không phải là mục nhân.
Thiên Hải nhìn gã sát thủ:
- Túc hạ không phải là mục nhân Diệp Cát Quần thì đâu phải là đối thủ của tại hạ.
Chỉ có Diệp Cát Quần mới là đối thủ của Thiên Hải mà thôi.
Tử Hà Băng Cơ nói:
- Sau khi khai thông Hàm môn, Diệp Cát Quần đã quay về rồi. Diêm Vương môn chủ không bao giờ muốn mất một Mục nhân như Diệp Cát Quần. Y cần Diệp Cát Quần như cái bóng của hắn.
Thiên Hải nhìn gã sát thủ:
- Vậy còn người này là ai. Không phải là mục nhân, sao túc hạ lại che mặt?
Thiên Hải vừa nói dứt câu, chớp động thân pháp với khinh thuật Phi Ma độn hình, chớp tới vươn trảo chộp lấy vuông khăn che mặt gã sát thủ.
Thao tác của chàng quá nhanh, nhanh đến độ gã sát thủ không kịp phản ứng, còn lão Ngươn Nhi thì há hốc miệng. Lão Ngươn Nhi không ngạc nhiên sao được, khi nhận ra thuật khinh pháp của Thiên Hải đã vượt xa cả mình.
Bị Thiên Hải lột mất chiếc khăn che mặt, lộ rõ chân tướng. Khi nhận ra chân diện của người đó. Thiên Hải cứ tròn mắt nhìn. Chàng ngơ ngác nói:
- ý! Xung Hư đạo trưởng. Sao lại vậy? Chẳng lẽ...
Xung Hư đạo trưởng rít giọng nói:
- Thiếu hiệp đã buộc bần đạo rồi.
Xung Hư đạo trưởng vừa nói vừa múa kiếm pháp lưỡng nghi. Khí kiếm lưỡng nghi do Xung Hư đạo trưởng kiến tạo dồn thẳng đến Thiên Hải.
Thiên Hải nghiêm giọng nói:
- Tại hạ thất lễ.
Thiên Hải vừa nói, vừa rút ngọn trủy thủ thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp bằng hữu thủ. Mặc dù trong tay Thiên Hải chỉ là ngọn trủy thủ dài không quá một tấc, nhưng kiếm quang vẫn toả ra bao trùm lên kiếm ảnh của Xung Hư đạo trưởng. Màn kiếm ảnh vụt tắt, cùng lúc tả thủ của Thiên Hải đã bắt lấy trường kiếm của vị đạo trưởng chưởng môn VÕ Đang, đặt lưỡi kiếm vào yết hầu của lão.
Xung Hư đạo trưởng hoàn toàn bị bất ngờ trước sự kỳ tuyệt của kiếm pháp do Thiên Hải tạo ra. Kiếm của lão chưa phát tác hết chiêu thì đã bị đoạt mất

kiếm mà lão hoàn toàn không hay biết. Lão có cảm giác như có người thứ hai đoạt kiếm của mình, trong khi đang phải chịu áp lực từ đối phương.
Keng.
Lưỡi trủy thủ chặt thẳng vào lưỡi kiếm của Xung Hư đạo trưởng chém nó gãy làm đôi Đến lúc đó Thiên Hải mới thu hồi ngọn truỷ thủ.
Chàng thở phào một tiếng nói:
- Tại hạ phải chặt gãy kiếm của đạo trưởng, nếu không muốn lấy mạng người.
Xung Hư đạo trưởng xuất hạn mồ hôi nhìn Thiên Hải.
Nhìn Xung Hư đạo trưởng, Thiên Hải nói tiếp:
- Đạo trưởng rời khỏi Phong Thiền điện chứ?
Xung Hư đạo trưởng lúng túng.
Thiên Hải nheo mày:
- Đạo trưởng đừng buộc vãn bối phải thất lễ với VÕ Đang.
Xung Hư đạo trưởng khẽ gật đầu.
Thiên Hải buông lưỡi kiếm gãy của Xung Hư đạo trưởng:
- Vãn bối sẽ lên VÕ Đang tạ tội với đạo trưởng.
Xung Hư đạo trưởng buông một tiếng thở dài rồi ôm quyền nói:
- Đa tạ thiếu hiệp đã nương tay.
Lão đạo sĩ nói xong, quay bước thi triển khinh công lướt ra ngoài Phong Thiền điện.
Thiên Hải nhìn lại Hoắc Dị Cung:
- Còn tôn giá, có định rời khỏi đây không?
- Tiểu tử...
- Tôn giá vẫn còn giữ ý tưởng kiểm chứng võ công với tại hạ ư?
- Ngươi...
Hoắc Dị Cung chưa kịp thốt hết câu thì Thiên Hải thi triển thuật Phi Ma độn hình phối hợp với Thượng Ngươn kiếm pháp. Ngọn tiểu đao chém sắt như chém bùn của chàng cắt một đường cung nhanh đến độ Hoắc Dị Cung và ba gã kia hoàn toàn chẳng có phản ứng gì cả.
Khi Thiên Hải thối bộ, thì bốn gã kia mới phát hiện ra búi tóc đã bị chém đứt lìa. Cả bốn người đứng bất động.
Thiên Hải nói:
- Tại hạ biết các người không phải là kẻ thủ kiếm sát nhân, nên chừa cho các vị một sinh lộ để rời khỏi Phong Thiền điện. Nếu muốn giết các người thì chẳng khó gì với Thiên Hải đâu.
Hoắc Dị Cung không cần nghe Thiên Hải nói, cũng có thể đoán ra điều đó.
Gã nhìn Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ rồi nhìn Thiên Hải gằn giọng nói:
- Hôm nay Diêm Vương môn chưa san bằng được Phong Thiền đài thì ngày

mai cũng sẽ san bằng nó. Thiên Hải! Ngươi rang mà giữ mạng để phò trợ cho Hoạt Thần giáo.
Hoắc Dị Cung nói dứt câu, miễn cưỡng cùng với ba gã kia quay bước tháo lui.
Những người đó rời khỏi Phong Thiền đài rồi, Thiên Hải mới thở phào nhẹ nhõm.
Chàng quay lại Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ:
- Giáo chủ có sao không?
- Bổn tọa không sao.
Tử Hà Băng Cơ vừa nói, vừa đứng lên đi thẳng vào hậu điện. Thiên Hải bước đến bên Thần Pháp Du Mạn Ngọc và lão Ngươn Nhi.
Chàng hỏi Mạn Ngọc:
- Mạn cô nương không sao chứ?
- Nếu không có thiếu hiệp thì Phong Thiền đài sẽ biến thành chốn hoang tàn đổ nát bởi hoả pháo.
- Tại hạ đến muộn một chút để cho Phong Thiền đài biến thành bãi tha ma, dù sao mọi người cũng đã quá rõ.
Chàng nhìn sang lão Ngươn Nhi:
- Vãn bối không ngờ lão tiền bối cũng có mặt Ở đây.
- Lão phu không thể bỏ Phong Thiền đài.
Lão ôm quyền:
- Lão phu vô cùng cảm kích đại ơn của thiếu hiệp.
Thiên Hải nhìn lão:
- Vãn bối có thể đòi lại số ngân phiếu đã trao cho tiền bối đó.
- Lão Ngươn Nhi nói:
- Ngươi có đòi cái mạng của lão cũng được!
Thiên Hải bật cười:
- Nếu vãn bối đòi cái mạng lão tiền bối thì đâu còn ai đối ẩm với vãn bối.
Vãn bối chỉ đòi tiền bối một vò rượu mười cân đưa đến Đãi nghinh lầu.

Hồi 34
Băng động

Thiên Hải nằm duỗi dài xuống hồ băng khí sau khi đã luyện qua kiếm quyết. Đến lúc này chàng đã hoàn toàn chế ngự được kiếm quyết Thượng Ngươn và cả hai đạo kiếm khí trong nội thể theo ý mình, chứ không như lúc đầu buộc phải dụng nó đối phó với Xung Hư đạo trưởng chưởng môn VÕ Đang.
Dựa lưng vào vách băng thạch, chàng thở phào nhẹ nhõm với ý nghĩ:
"Hóa ra hồ băng thạch này thế mà hay. Nhờ có nó mà mình đã có thể tự chủ được kiếm khí trong nội thể .
Chàng mỉm cười với những ý nghĩ thật sảng khoái, đưa mắt nhìn lên trần ngắm những khối thạch nhũ, Thiên Hải liên tưởng đến thời khắc được gặp Xảo Nhi mà cảm thấy trong lòng tràn đầy xúc cảm sảng khoái.
Chàng chợt nghe có những bước chân nhè nhẹ tiến về phía mình. Hiện tượng thần kỳ đó là do thính nhĩ của Thiên Hải giờ còn thính hơn cả lũ chim ăn đêm, bởi đại huyệt sinh tử huyền quan đã được đả thông khí lưu hợp nhất với Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm.
Chờ cho người kia bước đến gần bức phiến băng thạch chắn ngang hồ, Thiên Hải mới lên tiếng:
- Ngươn Nhi lão tiền bối đến đây thăm vãn bối có đem theo bầu rượu mười cân không?
Trong tâm Thiên Hải nghĩ người đó là lão Ngươn Nhi nên mới thốt ra câu nói đó.
Nhưng khi chàng quay mặt nhìn lại mới sững sờ, vì người đến đó không phải là lão Ngươn Nhi, mà lại là Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ.
Thiên Hải nhỏm ngồi lên.
Tử Hà Băng Cơ nhìn chàng, từ tốn nói:
- Công tử đừng ngại bổn cung.
- Tại hạ...
Tử Hà Băng Cơ lắc đầu, mỉm cười. Không biết Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ nghĩ gì. Nhưng thật bất ngờ, nàng lại từ từ bước xuống những bậc tam cấp để vào hồ băng khí.
Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ mà tim đập rộn như trống trận. Chàng nghĩ thầm:
"Tử Hà Băng Cơ vào trong hồ băng khí này để làm gì? Chẳng lẽ nàng... "

Thiên Hải không dám nghĩ tiếp, bởi sợ những ý niệm sằng bậy khoả lấp tư tưởng mình trái với vẻ đẹp thánh thoát kiều diễm của Tử Hà Băng Cơ.
Thiên Hải nhìn Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ mà tự nhủ thầm:
"Nếu mình không có ý niệm càn rỡ, thì chẳng có gì phải ngại khi cùng với nàng ngồi trong hồ băng khí này. .
Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ từ từ ngồi xuống rồi nằm duỗi dài trong hồ, dựa lưng vào vách băng thạch. Chờ cho nàng đã yên vị, Thiên Hải mới lên tiếng:
- Giáo chủ đến băng động tìm tại hạ hẳn có chuyện?
Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải, bằng ánh mắt gợi tình. Chạm vào ánh mắt gợi tình sắc sảo của nàng, Thiên Hải phải quay mắt nhìn lên trần.
Nàng từ tốn nói:
- Công tử đoán xem bổn cung đến đây vì chuyện gì?
Thiên Hải nhìn lại nàng.
Rít một luồng chân khí lành lạnh, Thiên Hải nghiêm giọng nói:
- Tại hạ nghĩ giáo chủ đến băng động, không phải vì giáo chủ.
- Bổn cung không hiểu ý công tử...
Thiên Hải ngập ngừng:
- Tại hạ không phải là Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung để giáo chủ trao tình.
Thiên Hải nhắc đến Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, mặt của Tử Hà Băng Cơ đanh hẳn lại. Nàng buông một tiếng thở dài:
- Công tử đừng bao giờ nhắc đến con người đó trước mặt bổn cung. Bổn cung thiết nghĩ công tử cũng chẳng có quan hệ gì với y. Nếu công tử là y thì bổn cung đã không để cho công tử sống đến bây giờ.
Nàng ngẩng mặt lên nhìn trần băng động.
Thiên Hải hỏi:
- Hoạt Thần giáo chủ đến dây với mục đích gì?
Nàng nhìn lại Thiên Hải, từ tốn nói:
- Vì công tử.
- Vì tại hạ?
Tử Hà Băng Cơ gật đầu:
- Nếu không có công tử thì Phong Thiền điện hẳn biến thành đống tro tàn. Bổn cung mang ân công tử.
Thiên Hải nhún vai, mỉm cười rồi nói:
- Giáo chủ muốn trả ân cho tại hạ.
- Nếu công tử muốn.
- Tại hạ không đòi giáo chủ trả ân.
Nhưng nếu giáo chủ muốn trả ân cho tại hạ, thì tại hạ thỉnh cầu một điều.
- Công tử cứ nói.
- Tại hạ muốn gặp Xảo Nhi.

- Công tử muốn gặp Xảo Nhi?
Thiên Hải gật đầu:
- ĐÓ là điều cầu xin của tại hạ.
- Bổn cung đồng ý với lời thỉnh cầu của công tử. Bổn cung sẽ sắp xếp cho người được gặp Xảo Nhi.
Thiên Hải ôm quyền:
- Đa tạ giáo chủ ra ân.
Tử Hà Băng Cơ lắc đầu:
- Bổn cung không ra ân, mà là đền ân cho công tử.
- Tại hạ rất muốn gặp Xảo Nhi.
Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải:
- Trong suy nghĩ của công tử, chỉ có mỗi một mình Xảo Nhi sao?
- Tại hạ cũng không biết.
Nụ hoa hàm tiếu lại hiện trên hai cánh môi xinh xắn của Tử Hà Băng Cơ. Nàng ôn nhu hỏi Thiên Hải:
- Bổn cung không biết công tử đã dùng phương cách gì để hóa giải tà khí kiếm pháp Thượng ngươn.
Thiên Hải nhìn lên trần băng động:
- Nhờ có chiếc hồ băng khí của giáo chủ.
- Nhờ chiếc hồ này? Bổn cung đã từng ngâm mình trong hồ này, nhưng chưa bao giờ phát hiện ra sự linh diệu của nó, ngoài trừ cảm thấy thần trí được thanh thản.
- Chính vì thần trí được minh quang, mà tại hạ mới nghĩ ra cách hóa giải tà khí kiếm pháp. Với lại, tại hạ may mắn được phương trượng đại sư truyền cho Dịch Cân Kinh.
- Công tử có hồng phúc mới được Giác Chân đại sư truyền thụ Dịch Cân Kinh.
Nàng trở thế ngồi:
- Bổn cung nghe nói Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự chỉ truyền thụ cho những cao tăng, mà sau đó sẽ có thể đảm đương chức vị phương trượng Thiếu Lâm. Còn công tử là người phàm tục, không thuộc Phật gia, sao lại được Giác Chân truyền thụ Dịch Cân Kinh? Chuyện này quả là hy hữu đó.
- Tại hạ cũng không biết, nhưng có lẽ đây là duyên phận của tại hạ.
Thiên Hải chòi tay nhỏm người ngồi dậy. Chàng nhìn Tử Hà Băng Cơ, nói:
- Giáo chủ! Khi tại hạ gặp giáo chủ Ở Thiếu Lâm Tự, võ công của người xuất quỷ nhập thần, cớ sao lại bất lực với những cao thủ như Xung Hư đạo trưởng và cả Hoắc Dị Cung đàn chủ?
Tử Hà Băng Cơ buông một tiếng thở dài:
- Hôm nay là ngày nào rồi nhỉ?
- Hôm nay đã qua ngày rằm đúng ba ngày. Hôm cao thủ Diêm Vương môn

lên Phong Thiền điện đúng ngày rằm.
Tử Hà Băng Cơ buông một tiếng thở dài:
- Nếu ngày Diêm Vương môn lên Phong Thiền điện không phải là ngày trăng tròn thì bổn cung không để cho bọn chúng tác oai tác quái như vậy đâu.
Thiên Hải cau mày:
- Tại hạ không hiểu.
Tử Hà Băng Cơ từ từ chỉ ngón trỏ về phía phiến băng thạch chắn ngang hồ băng khí.
Từ đầu ngón trỏ của nàng một đạo chỉ khí đỏ ối bắn ra điểm vào tấm băng thạch.
Thiên Hải không nghe âm thanh nào phát ra nhưng lửa bốc lên từ tấm băng thạch, và khoét lấy một lỗ ta bằng bàn tay.
Tử Hà Băng Cơ thu hồi nội lực nhìn Thiên Hải:
- Hoả chỉ củ a bổn cung như thế nào?
- Đốt Cháy cả băng thạch thì có thể đốt cháy cả sắt thép. Quả là lợi hại. Tại hạ vô cùng khâm phục.
- Hoả chỉ của bổn cung lợi hại như vậy đó, nhưng ngày ấy thì bổn cung phải khoanh tay nhìn lũ tiểu nhân kia bỡn cợt trước mặt mình.
- Tại sao?
- Đúng ngày rằm trăng tròn thì bổn cung mất tất cả nội lực.
- Sao lạ vậy?
Hai cánh môi của Tử Hà Băng Cơ mím lại:
- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung...
- Ngự tiền sứ đã làm gì khiến giáo chủ bị ức chế nội lực trong ngày trăng tròn?
- Hắn đã dụng ngũ hành bế huyệt. Phong toả huyệt đạo của bổn cung, để thiên hạ có cơ hội giết ta.
- ĐÓ là bí mật của giáo chủ, không một ai biết.
- Không.
- Tại sao giáo chủ lại thổ lộ với tại hạ?
- Với công tử, bổn cung chẳng muốn giấu gì cả. Bởi sắp tới đây, bổn cung thỉnh cầu công tử một sứ mạng mà không một người nào có thể làm được.
Thiên Hải nhỏm lên, bó gối, chống tay tựa cằm nhìn Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ Thần nhã sáng quắc của chàng đóng đinh vào khuôn mặt thanh tú, khả ái của Tử Hà Băng cơ. Thiên hải nghiêm giọng nói:
- Giáo chủ đừng nói với tại hạ đi giết người đấy nhé. Nếu tạ hạ xuống tay giết người thì chỉ vì bắt buộc mà thôi.
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười, từ tốn nói:
- Bổn cung không giao cho công tử sứ mạng giết người mà ngược lại, cứu

người.
- Cứu người?
Thiên Hải nheo mày suy nghĩ:
- Người tại hạ cứu là hạng người nào? Chắc người đó có quan hệ mật thiết với giáo chủ?
Tử Hà Băng Cơ nhìn lên trần, buông một câu bằng chất giọng nhạt nhẽo:
- Người mà công tử đi cứu rất cao quý.
- Mạn phép hỏi giáo chủ, người đó là ai?
- Chưa phải lúc bổn cung nói.
Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ nghĩ thầm:
"Giáo chủ thì lúc nào cũng không phải lúc cả. Hẳn chờ đến lúc người bà biến thành cái không hồn mới thổ lộ. Lúc ấy Thiên Hải có ba mươi sáu phép thần thông quảng đại Cũng bó tay, chứ đứng nói là người phàm mắt thịt." Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải hỏi:
- Công tử đang nghĩ gì?
- Tại hạ chẳng nghĩ gì cả. Nếu có nghĩ thì nghĩ đến Xảo Nhi. Không biết lúc này nàng như thế nào?
- Công tử chỉ nghĩ đến mỗi một mình Xảo Nhi thôi ư?
Thiên Hải gật đầu.
Tử Hà Băng Cơ hỏi tiếp:
- Ngay cả những lúc bên cạnh một trang giai nhân tuyệt đẹp như bổn cung.
Thiên Hải ve cằm nhìn Tử Hà Băng Cơ nói:
- Giáo chủ từng nói với tại hạ, sắc đẹp không tồn tại. Với lại sắc đẹp của mỹ nhân không làm tại hạ chạnh lòng.
Đôi chân mày của Tử Hà Băng Cơ nhướn lên:
- Tại sao?
Thiên Hải mỉm cười rồi từ tốn đáp lời Tử Hà Băng Cơ:
- Tại hạ đã từng gần gũi với những trang giai nhân tuyệt sắc tại Bách Hoa lầu.
- công tử phong trần như vậy à?
Thiên Hải lắc đầu:
- Không phải phong trần mà kiếm sống thì đúng hơn. Để có cái để ăn, tại hạ phải dựa vào Bách Hoa lầu, mà trong Bách Hoa lầu thì không thiếu mỹ nhân...
- Bách Hoa lầu đã khiến cho trái tim công tử trai sạn.
- Không. Tại hạ chỉ thờ Ơ với cái đẹp.
Tử Hà Băng Cơ trở mình rồi hỏi:
- Công tử nói thật lòng mình chứ?
- Tại hạ chẳng có gì phải giấu giáo chủ.
- Thế mà bổn cung thấy công tử bang khuâng ngơ ngẩn khi thấy ả Cát Vân

khoả thân trầm mình dưới làn nước trong cái hồ Ô uế tại trang viện của lão Vương.
Thiên Hải tròn mắt nhìn Tử Hà Băng Cơ:
- Sao giáo chủ lại biết? Chẳng lẽ giáo chủ lại là...
- Thánh Nữ nương nương.
Thiên Hải giật mình ngồi thẳng lưng:
- Thánh Nữ nương nương!
Tử Hà Băng Cơ khoát tay:
- Không bổn cung chỉ thay Thánh Nữ nương nương trong khoảnh khắc đó thôi.
- Giáo chủ đổi giọng giả làm Thánh Nữ nương nương?
Tử Hà Băng Cơ gật đầu:
- Công tử nhận ra chứ?
- Tại hạ ngờ ngợ thôi. Bởi chất giọng của giáo chủ không giống lắm với giọng của Thánh Nữ nương nương. Giọng giáo chủ cũng giống, nhưng quá uy nghiêm.
- Công tử quá tinh tế. Biết bổn cung giả Thánh Nữ nương nương, thế công tử biết Cát Vân là người thế nào không?
- Tại hạ đồng ý giao hôn với Cát Vân bởi có hoàn cảnh riêng.
- Vì hoàn cảnh của Cát Vân ư?
- CÓ tại hạ nữa.
- Nếu vậy phải chọn giữa Xảo Nhi và Cát Vân, công tử chọn ai?
Thiên Hải thừ người bởi câu hỏi của Tử Hà Băng Cơ. Chàng mím môi suy nghĩ rồi nói:
- Vì tình, tại hạ sẽ chọn Xảo Nhi. Cát Vân chỉ là sự đáp nghĩa đền ân.
- Đã là tình yêu thì không thể nói đến đáp nghĩa đền ân.
Thiên Hải buông tiếng thở dài:
- Đa tạ giáo chủ chỉ giáo.
Tử Hà Băng Cơ chòi tay, ngồi thẳng lên một chút. Lớp băng khí khiến cho ngoại y của nàng áp sát vào người, lộ ra những đường cong tuyệt trên cơ thể khiến cho Thiên Hải không dám nhìn thẳng.
Tử Hà Băng Cơ nói:
- Chúng ta hãy bỏ chuyện đó đi.
- Giáo chủ còn muốn hỏi tại hạ điều gì?
Tử Hà Băng Cơ chòi tay đứng lên. Nàng ghé lưng đứng dựa vào vách băng thạch.
Dáng đứng của nàng thật thanh thoát, kiêu sa khiến cho tim Thiên Hải phải đập rộn.
- Công tử hẳn đã làm chủ được tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp?
- CÓ thể nói như vậy.

- Bổn cung rất mừng cho công tử.
- Đa tạ giáo chủ đã quan tâm.
Nàng buông một tiếng thở dài, từ tốn nói thật chậm:
- Nếu công tử nhận sứ mạng của bổn cung đi cứu người thì công tử được quyền tận hưởng tất cả mọi thứ có trên Phong Ma Sơn này, trước khi công tử lên đường.
Mặt Thiên Hải đanh lại:
- Tại hạ nghe giáo chủ nói mà những tưởng chuyến đi này của mình không có ngày trở về.
- chưa hẳn như vậy. Nhưng có một thứ, công tử phải chịu thiệt thòi.
Thiên Hải ve cằm. Chàng vẫn ngồi tựa lưng vào vách băng thạch ngẩng mặt nhìn lên Tử Hà Băng Cơ. Thiên Hải nghĩ thầm:
"Nếu như tại hạ nói thích giáo chủ thì giáo chủ nghĩ sao nhỉ?" Nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải lại nói khác:
- Tại hạ chịu thiệt thòi gì?
- Khi nào công tử nhận lời, và thề trước trời đất sẽ thực thi sứ mạng đó thì bổn cung sẽ nói.
- Nếu như tại hạ không phải giao cái mạng của mình cho sứ mạng đó.
Tử Hà Băng Cơ nhìn thẳng vào mắt chàng:
- Công tử đi cứu người tất có thể mất mạng nếu võ công tầm thường. Chính vì võ công của công tử không tầm thường nên bổn cung mới đặt hy vọng vào công tử.
- Tại hạ không nói mình chết bởi đối phương. Sợ giáo chủ bắt tại hạ tự kết thúc mạng sống của mình thôi.
- Bổn cung không ép buộc Chu Thiên Hải điều đó.
Thiên Hải nghe Tử Hà Băng Cơ nói mà nghĩ thầm:
"Hoạt Thần giáo chủ đúng là một người kín đáo. Nàng kín như hũ nút. Chỉ những điều không đáng nói thì nàng mới nói ra với. Hẳn giáo chủ đã có sự sắp xếp." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa xoa trán:
- Nếu đúng như giáo chủ nói thì tại hạ chẳng có lý do gì phải từ chối.
Thiên Hải ngẩng mặt nhìn lên trên trần băng động, mỉm cười từ tốn hỏi:
- Tại hạ mạn phép hỏi giáo chủ một điều này.
- Công tử cứ hỏi.
Thiên Hải từ từ chói tay đứng lên. Hai người đối mặt nhìn nhau. Cả hai như thể muốn dùng mắt của mình để đọc những ý nghĩ đang tồn đọng trong đầu người kia.
Nụ cười thoạt hiện trên hai cánh môi Thiên Hải, rồi mặt chàng nhanh chóng đanh lại, tạo ra những nét cương nghị quyết đoán đến lạnh lùng.
Thiên Hải rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi nói:
- Giáo chủ đã nói, nếu tại hạ nhận lãnh sứ mạng cứu người mà giáo chủ sắp

giao thì tại hạ được quyền tận hưởng tất cả mọi thứ có trên đỉnh Phong Ma Sơn này?
Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ gật đầu.
- Đúng. Bổn cung đã thốt ra lời đó thì sẽ thực hiện đúng lời nói của mình.
Thiên Hải mỉm cười, nhún vai:
- Tại hạ vừa nhận ra giáo chủ là một đoá hoa tuyệt đẹp. Đoá hoa kia chẳng thể nào tìm được trên thế gian này. Nếu như tại hạ nảy ý muốn làm chủ đoá hoa đẹp đó thì sao?
Tử Hà Băng Cơ im lặng.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Nàng đang đắn đo. Mình đã hỏi một câu khiến cho nàng ta không thể không thể trả lời được,, Thiên Hải cười thầm với ý nghĩ đó.
Tử Hà Băng Cơ chớp mắt rồi từ tốn nói:
- Ý muốn của công tử sẽ được bổn cung đáp ứng.
Nàng bước đến một bộ:
- Bổn cung vẫn còn là một trinh nữ.trong trắng, nhưng vẫn sẵn lòng trao thân này cho công tử, nếu công tử nhận lời.
Thiên Hải thẫn thờ, bởi sự quả quyết của Tử Hà Băng Cơ. Chàng đứng phỗng ra như bị trời trồng, mãi một lúc sau mới thốt ra lời:
- Tại hạ đòi hỏi một điều như thế mà giáo chủ vẫn bồi đáp ư?
- Tất cả những gì có trên Phong Ma Sơn này đều được dâng hiến cho công tử, kể cả bổn cung.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
- Giáo chủ khiến cho tại hạ nôn nao muốn nhận ngay sứ mạng kia.
Thiên Hải chắp tay ra sau lưng:
- Tại hạ chỉ được mỗi một yêu cầu thôi, phải không?
- Tất cả mọi thứ đều thuộc về công tử, nhưng chỉ có một điều này, công tử được chọn một mỹ nữ trước khi lên đường thực hành sứ mạng. Nếu chọn bổn cung thì không chọn Xảo Nhi và ngược lại.
- Tại hạ lại phải lựa chọn?
- Đúng. Đối với bổn cung, chữ tình rất nặng. Một khi mỹ nhân nào được công tử chọn thì mãi mãi thuộc về người, dù bất cứ chuyện gì xảy ra với người.
- Nếu tại hạ chết thì người tại hạ chọn cũng phải đội tang thờ suốt đời, không được tái giá.
- Công tử muốn như vậy không?
- Đã là cong người thì ai mà chẳng ích kỷ. Nhưng tại hạ không nỡ ép người ta khổ vì mình mãi đâu.
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:
- Vậy trên Phong Ma sơn này, công tử chọn ai?

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ từ tốn nói:
- Theo giáo chủ thì tại hạ chọn ai?
Hai cánh môi của nàng điểm một nụ cười đầy ẩn ý. Nàng từ từ xoay lưng về phía Thiên Hải. Chàng còn chưa biết Tử Hà Băng Cơ định làm gì thì nàng đã tự kéo trễ xiêm y mình xuống qua khỏi bờ vai. Làn da trắng như ngọc lưu ly hiện ra qua màn hàn khí đập vào mắt Thiên Hải. Tử Hà Băng Cơ nói:
- Tử Hà Băng Cơ đẹp chứ?
- Giáo chủ rất đẹp, nhưng rất tiếc tại hạ lại thích Xảo Nhi.
Tử Hà Băng Cơ đứng thừ ra rồi từ từ quay lại đối mặt với Thiên Hải:
- Công tử đã chọn Xảo Nhi?
Thiên Hải gật đầu.
Đôi lưỡng quyền của Tử Hà Băng Cơ ửng hồng, không biết nàng thẹn hay nàng giận.
Buông một tiếng thở dài, Tử Hà Băng Cơ nói:
- Không ngờ bổn cung lại là một kẻ vô duyên đến như vậy.
Nàng nói xong, bước theo mấy bậc tam cấp để lên trên.Thiên Hải cảm nhận Hoạt Thần giáo chủ có nỗi lòng thật ai oán bi luỵ.
Thiên Hải nhìn theo sau lưng Tử Hà Băng Cơ, nói:
- Giáo chủ!
Tử Hà Băng Cơ dừng bước từ từ quay lại:
- Công tử đã suy nghĩ lại.
Thiên Hải lắc đầu:
- Tại hạ muốn biết tục danh của giáo chủ.
- Tử Hà Băng Cơ không phải là tục danh của bổn cung hay sao?
- Thiên Hải lắc đầu:
- Tại hạ biết tục danh kia của ai. Tử Hà Băng Cơ là mẫu thân của Dao Bội Như.
Mặt Hoạt Thần giáo chủ đanh hẳn lại:
- Lão Ngươn Nhi nói cho công tử biết.
Thiên Hải gật đầu.
Nàng nhìn Thiên Hải, lạnh lùng cất tiếng:
- Thế công tử không muốn bổn cung là Tử Hà Băng Cơ à?
- Tử Hà Băng Cơ chỉ là một cái tên nếu giáo chủ thích thì cứ dùng, chẳng có gì quan trọng cả. Nhưng chỉ vì tại hạ thắc mắc, sao giáo chủ lại không chọn cái tên khác mà lại chọn cái tên Tử Hà Băng Cơ.
Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ buông một tiếng thở dài, nàng quay lưng vừa bước đi,vừa nói:
- Bổn cung thích được là Tử Hà Băng Cơ.
Thiên Hải im lặng. Câu trả lời của Tử Hà Băng Cơ khiến cho chàng phải suy nghĩ, Cùng với tiếng đập thình thịch của trái tim mình.

Thiên Hải từ từ ngồi xuống trở lại hồ băng khí. Chàng nhìn lên trần băng động, suy nghĩ mông lung.
Thiên Hải chau mày, nhẩm nói:
- Mạc Kình yêu Hằng Hằng như một người điên. Mình chỉ nghĩ trên đời này có một mình gã là kẻ lụy về tình. Bây giờ thì biết thêm một người thứ hai. Xem chừng Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ còn nặng tình hơn gã họ Mạc kia.
Thiên Hải chau mày nghĩ tiếp:
"Nàng ta lụy về tình, sao lại sẵn sàng trao thân cho mình vì cái sứ mạng cứu người nào đó. Sứ mạng kia hơn cả tình yêu của Tử Hà Băng Cơ chăng?"
Thiên Hải như bừng nghĩ ra, vì sao Tử Hà Băng Cơ lại hành động như vậy.
Chàng nhẩm nói:
- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung. Ngự tiền sứ... chẳng lẽ là...
Thiên Hải từ từ ngồi trở lại hồ băng khí với những câu hỏi dồn dập hiện ra trong tâm trí chàng.

Hồi 35
Duyên nợ bất phân

Thiên Hải đứng trước bàn hương án với Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ. Trên bàn hương án đó là tấm bài vị của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung và thanh trường kiếm với chiếc vỏ kiếm chạm khắc hình con giao long cỡi mây.
Tử Hà Băng Cơ chuốc rượu ra ba chiếc chén ngọc rồi nói:
- Công tử hãy thề với trời đất, sẽ thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung thực hiện sứ mạng của người, bảo hộ thánh giá đương kim hoàng thượng.
Thiên Hải nhìn tấm bài vị Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung khẳng khái nói:
- Tại hạ Chu Thiên Hải, đứng giữa trời đất nguyện thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung đảm đương chức phận bảo hộ thánh giá đương kim hoàng thượng. Nếu như Thiên Hải nói hai lời thì trời tru đất diệt.
Lời vừa dứt trên cửa miệng Thiên Hải thì một tia sét bỗng trỗi trỗi lên trên không trung, tạo ra một tiếng sấm làm rung động cả khoảng không gian trên Phong Ma sơn.
Tiếng sét và tiếng sấm đó khiến mọi người phải ngẩng lên nhìn trời.
Tử Hà Băng Cơ từ tốn nói:
- càn khôn đã tiếp nhận lời thề của thiếu hiệp. Nếu người nói hai lời thì trời tru đất diệt người.
Tử Hà Băng Cơ nói xong bưng lấy một chén rượu rưới trước bàn hương án. Nàng vừa tưới rượu lên mặt đất, vừa nói:
- Ngự tiền sứ Vương huynh! Tử Hà Băng Cơ đã tìm được người thay thế huynh.
Huynh sống trong cảnh giới nào cũng phải chứng kiến cho lời nói của ta.
Buông một tiếng thở dài, Tử Hà Băng Cơ đặt chén rượu xuống bàn hương án. Bưng chén thứ hai, nàng trịnh trọng dâng bằng hai tay đưa qua Thiên Hải:
- Thiếu hiệp! Bổn cung thay mặt Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, mời thiếu hiệp chén rượu này.
Thiên Hải đón lấy chén rượu.
Tử Hà Băng Cơ bưng chén rượu thứ ba:
- Bổn cung là người chứng cho lời thề của thiếu hiệp.
Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén.

Thiên Hải đặt chén xuống bàn cùng với Tử Hà Băng Cơ, hai người nhìn nhau Tử Hà Băng Cơ từ tốn nói:
- Bổn cung đã sắp xếp tất cả mọi thứ để thiếu hiệp gặp Xảo Nhi cô nương.
Nàng quay lại nhìn Du Mạn Ngọc:
- Đưa Chu thiếu hiệp đến biệt sảnh loan phòng.
Thiên Hải cau mày:
- Sao lại là loan phòng?
Tử Hà Băng Cơ không đáp lời chàng.
Du Mạn Ngọc bước đến bên Thiên Hải:
- Mới thiếu hiệp.
Thiên Hải nóng lòng muốn gặp Xảo Nhi nên cũng không hỏi. Chàng nhìn lại Tử Hà Băng Cơ gượng cười.
- Giáo chủ đừng nghĩ tại hạ là người trăng hoa.
- Bổn cung không nghĩ như vậy đâu. Mà đây là những gì mà công tử phải được hưởng trước khi thực thi sứ mạng của mình.
- Tại hạ không ngờ giáo chủ lại chu đáo như vậy.
Thiên Hải nói xong, bước theo Mạn Ngọc. Du Mạn Ngọc đưa chàng đến một toà lầu nguy nga tráng lệ, được kiến tạo lưng chừng Phong Ma sơn. Bên ngoài ta biệt sảnh là một hoa viên với muôn ngàn sắc hoa đua nhau khoe hương sắc dẫn dụ bầy bướm. Ở đây có thể phóng tầm mắt nhìn ra bốn phương tám hướng để nhận thấy vẻ hùng vĩ của Phong Ma sơn được tạo bởi bàn tay của hóa công.
Du Mạn Ngọc dừng bước:
- Thiếu hiệp! Xảo Nhi đang đợi người.
Thiên Hải ôm quyền xá Du Mạn Ngọc.
- Đa tạ cô nương đã dẫn đường.
Thiên Hải bước đến mở cửa biệt sảnh. Chàng sững sờ khi thấy Xảo Nhi đã đợi sẵn trong biệt phòng, và lại vận trang phục song hỷ.
Thiên Hải bước vào, giả lả nói:
- Hê! Xảo Nhi muội muội định cho huynh sự bất ngờ gì đây.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải gần như không chớp mắt:
- Thiên Hải huynh đó ư?
- Muội không nhận ra huynh à?
Xảo Nhi bước vội vã đóng cửa biệt sảnh lầu.
Thiên Hải cau mày hỏi nàng:
- Muội gặp huynh sao lại gấp gáp đóng cửa biệt lầu?
Chàng nắm tay Xảo Nhi nói:
- Nào! Nói cho huynh nghe những gì đã xảy ra với muội. Tại sao muội lại Ở đây?
Xảo Nhi khẩn trương nói:

- Đại ca! Những gì đáng nói, muội sẽ nói sau. Bây giờ đại ca phải nghe muội.
- Muội muốn huynh làm gì?
- Huynh phải đào thoát khỏi đây ngay.
Thiên Hải nhăn mặt:
- Đào thoát là sao?
Xảo Nhi lung túng, bối rối. Nàng khẩn trương nói:
- Bất cứ chuyện gì xảy ra với muội, muội cũng chịu được cả. Muội có chết cũng chịu nữa, nhưng huynh phải mau đào thoát khỏi Phong Ma sơn này.
Thiên Hải cau mày, lắc đầu:
- Muội nói mà huynh chẳng hiểu gì cả. Tại sao phải đào thoát khỏi Phong Ma sơn.
Huynh thấy giáo chủ Tử Hà Băng Cơ rất tốt với huynh, thậm chí huynh đã nhận lời thực thi thiên chức của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung bảo hộ thánh giá, giáo chủ mới cho gặp muội.
Thiên Hải mỉm cười nắm tay Xảo Nhi:
- Muội đừng lo cho huynh. Nghe ta nói đây.
Xảo Nhi lắc đầu:
- Huynh phải nghe muội nói trước đã.
- Muội muốn nói gì?
- Dù huynh có nhận lời bảo hộ thánh giá thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung thì cũng phải đào thoát khỏi chốn này.
- Nếu huynh trốn thì Tử Hà Băng Cơ giáo chủ sẽ hiểu lầm. Không được đâu.
- Muội van xin huynh mà.
- Tại sao muội lại van xin huynh? VÕ công của huynh bây giờ không phải như trước đây muội gặp đâu. Huynh đã luyện thành thk, lại thêm Dịch Cân Kinh, Kim Càng Chỉ và cả thuật Phi Ma độn hình.
- Dù cho huynh có võ công kỳ tuyệt như thế nào thì cũng phải đào thoát khỏi đây thôi, nếu không muốn tuyệt giống, tuyệt dòng.
Thiên Hải thẫn thờ:
- Cái gì mà tuyệt giống, tuyệt dòng? Nói cho huynh nghe xem nào.
Xảo Nhi mím môi.
Nàng cất giọngtrangtrọng:
- Để thực thi sứ mạng thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, huynh phải chịu cung hình.
- Cung hình? Nghĩa là Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ muốn biến huynh thành thái giám?
Xảo Nhi gật đầu.
Thiên Hải bật cười giòn giã. Chàng vừa cười vừa nói:
- Chu Thiên Hải biến thành thái giám. Làm thái giám thì chắc chắn tuyệt

dòng, tuyệt giống rồi.
Chàng nhìn Xảo Nhi:
- Xảo Nhi muội muội! Sao Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ muốn huynh biến thành thái giám?
- Ngự tiền sứ thì đảm đương chức phận bảo hộ thánh giá đường đường chính chính.
Còn huynh thì đâu có danh tước gì trong triều đình phải làm thái giám rồi.
Thiên Hải nhướn mày cười nắc nẻ chàng vừa cười vừa nói:
- Thảo nào mà giáo chủ Tử Hà Băng Cơ lại cho Thiên Hải muốn tận hưởng tất cả mọi thứ Ở trên đỉnh Phong Ma sơn này. Thì ra để thực hiện sứ mạng kia, huynh phải trở thành thái giám.
Thiên Hải lắc đầu:
- Huynh đâu muốn làm thái giám.
- Muội cũng đâu muốn huynh biến thành thái giám. Chính vì thế mới nói huynh mau trốn khỏi biệt lầu này.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
- Nếu huynh trốn đi thì hóa ra những lời thề của huynh chỉ là ngôn phong của bọn tiểu nhân bỉ ổi, chỉ biết nói rồi cao chạy xa bay. Không chừng trời tru đất diệt.
- Nhưng nếu huynh thực hiện lời thề đó thì sẽ biến thành thái giám.
Thiên Hải nhìn Xảo Nhi:
- Muội muội biết vì sao Tử Hà Băng Cơ giáo chủ đưa huynh đến biệt phòng này không?
Xảo Nhi lắc đầu:
Thiên Hải nói:
- Muội không biết tại sao lại vận trang phục song hỷ làm cô dâu.
- ơ! Trang phục này do Du Mạn Ngọc thần pháp trang điểm cho muội. Du Mạn Ngọc nói, muội vận trang phục này sẽ được gặp huynh.
- Hê! Tử Hà Băng Cơ giáo chủ có ý hết rồi đó.
- Ý gì?
Thiên Hải nhướn mày mỉm cười nói:
- Hoạt Thần giáo chủ đã sắp xếp tất cả. Người không muốn huynh tuyệt dòng tuyệt giống nên mới sắp xếp cho huynh được gần muội.
Sắc diện Xảo Nhi đỏ bừng lên vì thẹn.
Thiên Hải nói tiếp:
- Tại băng động, Tử Hà Băng Cơ nói huynh chọn bất cứ ai trên Phong Ma sơn để chung chăn gối đều được, kể cả người. Huynh...
Chàng bỏ lửng câu nói.
Mặt Xảo Nhi càng ửng hồng hơn.
- Huynh đã chọn...

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
- Thật ra huynh chỉ muốn gặp muội thôi, chứ không có ý gì cả đâu.
Xảo Nhi thở dài, nói:
- Muội... muội...
Thiên Hải mỉm cười:
- Xảo Nhi đừng sợ. Huynh không sàm sỡ với muội đâu.
Nàng lắc đầu:
- Muội không có ý xem thường huynh, nhưng muội không muốn huynh tuyệt giống.
Nàng mím môi nhìn Thiên Hải:
- Thiên Hải huynh! CÓ lẽ đây là ý trời. Muội... muội...
- Huynh không bắt muội vì huynh làm mất sự trong trắng của mình.
xảo Nhi nhìn vào mắt Thiên Hải:
- Huynh có thật lòng yêu muội không?
- Xảo Nhi! Huynh yêu muội, nhưng huynh không muốn đoạt sự trong trắng của muội bằng sự ích kỷ của mình.
Xảo Nhi nép đầu vào vai Thiên Hải:
- Huynh... Ca ca... Xảo Nhi cũng yêu ca ca.
Thiên Hải đẩy nàng ra:
- Xảo Nhi! Muội nói thật chứ?
Nàng gật đầu:
- Muội không giấu ca ca điều gì cả đâu. Muội chính là Thánh Nữ nương nương đã truyền cho huynh ba chiêu kiếm tại ngôi nhà hoang.
Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình.
Thiên Hải ôm nàng:
- Xảo Nhi!
Chàng ngửi được mùi hương nhè nhẹ phả ra từ bộ y trang song hỷ của Xảo Nhi. Mùi hương kia vừa xông vào khứu giác thì đan điền của Thiên Hải như thể có lửa nóng xuất hiện cùng với cảm giác nao nao đòi dục tình.
Thiên Hải giật mình đẩy Xảo Nhi ra, buột miệng nói:
- Lạ quá!
Xảo Nhi ngây người ra nhìn chàng:
- Ca ca sao vậy?
Nàng vừa thốt dứt câu thì mặt đã biến sắc qua màu đỏ ửng. Xảo Nhi nheo mày nói:
- Lạ quá!
Thiên Hải nói:
- Muội thấy trong nội thể ra sao?
Xảo Nhi đỏ mặt.
Nhìn nét mặt Xảo Nhi, Thiên Hải nhận ra nàng cũng đang rơi vào tình trạng

chẳng khác gì mình.
Thiên Hải lùi lại ba bước nghĩ thầm:
"Chén rượu và mùi hương trên trang phục của Xảo Nhi kích dục mình".
Thiên Hải lắc đầu.
Chàng bất giác ngửi ống tay áo mình, kịp phát hiện trên trang y của mình cũng có mùi hương đó.
Thiên Hải mím môi:
"Tử Hà Băng Cơ muốn mình giao hợp với Xảo Nhi trước khi biến thành thái giám." Thiên Hải nghĩ đến đây thì đầu óc mụ mẫm chỉ còn đọng lại ý niệm phát dục.
Thiên Hải rống lên:
- Không được. Như thế này là không được. Du Mạn Ngọc thần pháp? Các người đâu rồi?
Du Mạn Ngọc từ ngoài đẩy cửa bước vào, nàng nhìn Thiên Hải và Xảo Nhi:
- Hai người chưa...
Thiên Hải rống cổ, gượng nạt Du Mạn Ngọc:
- Trong chén rượu và trang y của tại hạ có độc dược gì?
- ĐÓ chỉ là dược thảo "Giao hoà âm dương" giúp thiếu hiệp.
Thiên Hải nghiến răng cố nén dục tính bởi sự kích thích của "Giao hoà âm dương" gượng nói:
- Giao hoà đơn cái con khỉ.
Chàng lỗ mãn nói như thét:
- Tử Hà Băng Cơ giáo chủ tệ lắm. Tệ lắm! Làm chuyện gì cũng giấu giấu diềm diềm, chẳng bàn bạc gì với tại hạ.
Thiên Hải nhăn mặt cố nói tiếp:
- Nếu ta không phát hiện ra thì đã tẩu hoả nhập ma rồi.
Du Mạn Ngọc ngơ ngác nhìn Thiên Hải.
Thiên Hải rít một luồng chân khí. Chàng vừa nói vừa vận công thi triển "Tục hoàng công" tuyệt học bí truyền của Tuệ Thông đại sư đã truyền cho lúc Ở trong cổ động.
- Tại hạ đã biến thành thái giám từ lâu rồi.
Du Mạn Ngọc trợn tròn hai mắt to hết cỡ. Nàng cứ như mình nghe nhầm mà hỏi lại Thiên Hải:
- Sao, công tử đã biến thành thái giám rồi ư?
- Chẳng lẽ ta nói ngoa với Mạn Ngọc thần pháp. Không tin thì bảo giáo chủ của các người khám xét đi.
Thiên Hải dấn đến bên Du Mạn Ngọc chìa tay:
- Mau đưa thuốc giải Giao hoà âm dương thảo nếu không, bổn thiếu gia tẩu hoả nhập ma mất.
Du Mạn Ngọc vội lấy thuốc giải đặt vào tay Thiên Hải. Chàng cho thuốc

giải vào miệng rồi vận công điều tức. Chàng vừa vận công điều tức vừa hoàn thành nốt phần còn lại của Tục hoàng công.
Khi tất cả hoả dục trong nội thể đã tan biến, chàng mới thở phào một tiếng, rồi tò mò lần tay xuống vùng hạ đẳng. Thiên Hải bật cười giòn giã với trạng thái quái dị của mình.
chàng nghĩ thầm:
"Cái lão hoà thượng Bất Giới chế tác ra công phu quái dị này thế mà được việc đấy.
ông trời còn thương mình. Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông ơi, Thiên Hải này chắc phải tìm lão để bái làm sư phụ." Tử Hà Băng Cơ cùng với hai ả a hoàn bước vào, nàng nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt xét nét, nghi ngờ.
Thiên Hải nhìn nàng. Chàng "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:
- Giáo chủ định cho tại hạ rơi vào tình trạng tẩu hoả nhập ma đó ư?
- Bổn cung không biết.
Tử Hà Băng Cơ nhìn sang Du Mạn Ngọc.
Hiểu cái nhìn của Tử Hà Băng Cơ. Du Mạn Ngọc bước đến dìu Xảo Nhi đi.
Thiên Hải hỏi:
- Giáo chủ đưa Xảo Nhi đi đâu?
- Giải độc giao hoà âm dương cho nàng.
Thiên Hải thở phào:
- Tại hạ thỉnh cầu giáo chủ chăm sóc cho Xảo Nhi.
- Bổn cung sẽ chăm sóc cho nàng.
Tử Hà Băng Cơ bước đến đối mặt với Thiên Hải:
- Xảo Nhi hẳn đã nói tất cả với thiếu hiệp?
Thiên Hải gật đầu:
- Tại hạ không ngờ giáo chủ muốn biến tại hạ thành thái giám.
- Nếu thiếu hiệp không thành thái giám thì chẳng thể nào thực hiện được sứ mạng dã tuyên thệ với trời đất.
- Nhưng muốn gì thì giáo chủ cũng phải bàn với tại hạ.
- Một người như thiếu hiệp thì chẳng bao giờ muốn tuyệt dòng tuyệt giống.
Thiên Hải bật cười giòn giã. Chàng vừa cười vừa nói:
- Giáo chủ sai rồi...
- Bổn cung sai chỗ nào? Nếu như thiếu hiệp không trở thành thái giám thì không bao giờ bước chân vào cấm thành để bảo giá cho hoàng thượng. Chính vì thế mà bổn cung mới cho thiếu hiệp...
- Tại hạ biết ý của giáo chủ rồi. Giáo chủ hẳn không muốn tại hạ bị tuyệt dòng, tuyệt giông.
Tử Hà Băng Cơ gật đầu.
Thiên Hải bật cười giòn giã. Chàng vừa cười vừa nói:
- Tại hạ đâu muốn giáo chủ dụng cung hình với mình.

- Không nên dụng đến thuật cung hình thì sao thiếu hiệp trở thành thái giám được.
Thiên Hải khoát tay:
- Tại hạ trở thành thái giám từ lâu rồi.
Đôi chân mày của Tử Hà Băng Cơ chau lại:
- Thiếu hiệp trở thành thái giám từ lúc nào?
- Từ lú c tại hạ luyện Thượng Ngươn kiếm pháp.
Thiên Hải vừa nói vừa mỉm cười.
Tử Hà Băng Cơ nhìn chàng khẽ lắc đầu.
Thiên Hải nhướn mày nói:
- Giáo chủ hẳn không tin lời của Thiên Hải. Không tin thì hẳn giáo chủ phải kiểm chứng.
- Thiếu hiệp đồng ý cho bổn cung kiểm chứng.
Thiên Hải gật đầu:
- Chỉ sợ cung chủ Ô uế thần nhãn tinh anh trong suốt.
Tử Hà Băng Cơ lắc đầu:
- Bổn cung không ngại đâu.
- Giáo chủ đã không ngại thì tại hạ đây cũng rất sẵn lòng để cho người kiểm chứng.
Nhưng tại hạ thỉnh cầu giáo chủ không được thổ lộ điều này với bất cứ ai.
- Bổn cung hứa.
Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ mỉm cười nghĩ thầm:
"Không biết Tử Hà Băng Cơ có phát hiện ra thuật "Tục hoàng công" của lão hoà thượng Bất Giới không?" Tử Hà Băng Cơ ra dấu cho hai ả thị nữ lui ra.
Còn Thiên Hải thì bước đến lấy vò rượu mười cân tu ừng ực. Tử Hà Băng Cơ đặt nhẹ ngón tay trỏ lên mê huyệt của Thiên Hải. Nàng bặm môi suy nghĩ một lúc rồi từ tốn nói:
- Nếu sự thật đúng như công tử nói, bổn cung...
Tử Hà Băng Cơ bỏ lửng câu nói giữa chừng, thay vào đó là một tiếng thở dài.
Thiên Hải mỉm cười:
- Cung chủ tiếc cho tại hạ.
Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải, khẽ gật đầu:
- Một đoá kỳ hoa của võ lâm, thế mà...
Nàng nói đến đây thì điểm vào mê huyệt của Thiên Hải. Chàng lịm đi trong nỗi hồi hộp lo âu sợ cung chủ sẽ phát hiện ra thuật Tục Hoàng công mà Bất Giới hoà thượng đã truyền cho mình.
Trước khi mất hẳn thần thức. Thiên Hải còn lẩm nhẩm nói:
- Ta không muốn làm thái giám đâu.

Hồi 36
Thâm cung bí sử

Thiên Hải hồi tỉnh. Cảm nhận đầu tiên của chàng là đầu óc nặng trịch như búa bổ, thứ hai là mình chẳng có lấy một lớp vải che thân, thứ ba là có mùi hương trầm phả vào khứu giác. Thiên Hải thầm nhủ:
- Mình đang Ở đâu đây?
Thiên Hải vừa suy nghĩ vừa cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Xương sống chàng lạnh ngắt khi những gì đã xảy ra quay lại với hồi ức của chàng. Thuận tay, Thiên Hải từ từ đặt vào vùng hạ đẳng. Chàng thở phào nhẹ nhõm khi không thấy vết đao hay vết cắt nào. Thiên Hải mỉm cười nhủ thầm: "Đa tạ lão đại sư Bất Giới hòa thượng. Nếu Thiên Hải có quay lại Thiếu Lâm, nhất định sẽ bưng đến cho lão cả một vò Vương tửu của hoàng thượng để khoản đãi." Thiên Hải xoa trán chờ cho đầu mình bớt cảm giác nặng óc, mới nhỏm người ngồi lên.
- Tiểu tử! Ngươi tỉnh rồi à?
Thiên Hải nghe giọng nói eo éo, tò mò vén rèm nhìn ra. Ngồi trên chiếc đôn đặt bên cạnh tràng kỷ của chàng là một lão già, râu tóc bạc phơ, vận đồ Tổng quản thái giám.
Thiên Hải ôm quyền:
- Lão công công.
Lão thái giám khoát tay:
- Tiểu thái giám không cần nói, lão phu cũng biết ngươi là ai.
- Tử Hà Băng Cơ cung chủ đã đưa vãn bối đến đây.
Lão thái giám gật đầu:
- Tiểu thái giám đã hôn mê suốt ba ngày. Giờ thấy trong người thế nào?
- Dạ, vãn bối chỉ thấy đói và thèm rượu.
- Điều đó không khó đối với lão phu đâu.
Lão cầm lấy chiếc chuông vàng lắc liền ba hồi chuông. Từ ngoài, hai ả a hoàn vận trung cung nữ bước vào.
Lão công công đứng lên nhìn hai nàng đó nói:
- Hai ngươi tắm rửa thay đồ cho tiểu thái giám rồi dẫn đến biệt phòng của lão phu.
- Thưa vâng.
Lão công công nhìn lại Thiên Hải:

- Lão phu đặt tên cho ngươi là Tiểu Thuận Tử.
- Đa tạ lão công công.
Lão công công vuốt râu:
- Tiểu Thuận Tử tắm rửa xong, thay đổi y trang rồi đến gặp lão phu Ở biệt phòng.
Thiên Hải gật đầu.
Hai ả cung nữ chờ cho lão công công bước hẳn ra ngoài mới làm phận sự của mình.
Thiên Hải tưởng như mình là một đứa trẻ mới lên hai lên ba được chăm chút bởi hai bà bảo mẫu vừa tinh nghịch, vừa thuần thục trong việc chăm lo cho mình.
Hai ả cung nữ dùng miếng bọt biển nhẹ nhàng chà xát lên cơ thể Thiên Hải. Thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau cười khúc khích.
Thiên Hải buột miệng hỏi:
- Hai người cười cái gì vậy?
Ả cung nữ đứng bên phải cúi xuống vuốt miếng bọt biển từ ngực Thiên Hải cố ý kéo dài tới vùng hạ đẳng. Chàng vội vã nắm tay nàng lại.
Ả nguýt thiên hải:
- Tiểu Thuận Tử còn ngại ngùng gì nữa? Giờ ngươi đâu khác gì Tú Lan và Tú Trinh.
Thiên Hải ngửa mặt cười.
Tú Lan và Tú Trinh cũng cười theo chàng. Thiên Hải cắt ngang tràng cười rồi nói:
- Ta khác hai nàng đó.
Tú Trinh nhướn mày, ghé miệng vào tai Thiên Hải:
- Khác chỗ nào? Tiểu Thuận Tử giờ đâu còn là nam nhân mà nói là khác với Tú Trinh và tú lan chứ?
Tú Trinh vừa nói vừa vuốt cằm Thiên Hải:
- Sau này Tiểu Thuận Tử cũng chẳng còn râu để mà khác nữa.
Tú Lan mỉm cười, gỡ tay Thiên Hải rồi áp miếng bọt biển vào vùng kín của chàng.
Nàng vừa xoa bọt biển, vừa nói:
- Tú Lan tiếc cho Tiểu Thuận Tử quá. Trong này đầy những trang mỹ nữ tuyệt sắc, thế mà Tiểu Thuận Tử lại chẳng còn làm gì được.
Nàng nhìn Tú Trinh bật cười:
- Ở trong này tất cả những nam nhân như Tiểu Thuận Tử đều là những gã vô dụng.
Mập thây, mập người nhưng chẳng khác gì những con gà trống thiến. Chẳng biết gáy, chẳng biết vỗ cánh và cũng chẳng làm được cái chuyện bé xíu kia.
Tú Lan nói dứt câu cùng Tú Trinh cười lên khanh khách. Thiên Hải nhìn hai

nàng Tú Lan và Tú Trinh. Thấy họ cười, chàng cùng bật cười theo với ý nghĩ thầm:
"Bổn thiếu gia không phải như những gã thái giám tầm thường kia đâu." Tú Trinh hỏi lại:
- Tú Lan nói đúng sao Tiểu Thuận Tử cười?
Thiên Hải vừa cười, vừa đáp lời Tú Trinh:
- Nếu Tú Lan nói không đúng thì ta đâu có cười. ối trời ơi! Làm thân nam nhi sống giữa đàn tiên nữ xinh đẹp, mà chẳng làm trò trống gì thì đúng là gà trống thiến thật.
Nghe Thiên Hải nói như vậy, Tú Lan và Tú Trinh càng cười lớn hơn.
Tú Lan hỏi:
- Thế Tiểu Thuận Tử có làm gì khác hơn lũ gà trống thiến kia không?
- Nàng hỏi ta ư?
Tú Lan gật đầu.
Thiên Hải thẹn đỏ bừng mặt.
Thấy chàng thẹn, Tú Lan càng bỡn cợt nhiều hơn:
- Tiểu Thuận Tử cũng chẳng khác gì những gã thái giám kia à?
Tú Lan vừa nói, vừa nâng cằm Thiên Hải:
- Khôi ngô tuấn tú như thế này mà lại là thái giám. Tiếc thật, tiếc thật.
Tú Trinh bước đến trước mặt Thiên Hải. Nàng thản nhiên kéo trịch y trang quá nửa, phô cả chiếc yếm hồng bên trong được may bằng lụa mỏng không đủ che đôi gò bồng đảo căng cứng.
Nàng ưỡn người chìa cả vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa đến sát mặt Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử thấy có đẹp không?
- Đẹp lắm!
- Thấy đẹp mà Tiểu Thuận Tử chẳng làm sao hưởng được nó đây, cho dù Tú Lan có trao tặng cho ngươi.
Trong khi Tú Lan nói thì Tú Trinh bất giác thò tay xuống vùng hạ đẳng của Thiên Hải, Thiên Hải vội nắm lấy tay nàng:
- Hê! Bổn thiếu gia cũng như những gã thái giám khác thôi làm gì mà nàng cứ khám ta hoài vậy?
Tú Trinh đỏ mặt:
- Tú Trinh hy vọng nó còn sót lại chút đỉnh đấy mà.
Thiên Hải "hừ" nhạt rồi nói:
- Hai nàng bỡn cợt như thế đủ rồi, không sợ Tiểu Thuận Tử bổn thiếu gia tâu với lão công công à? Nếu Tiểu Thuận Tử tâu hót với lão công công, không biết Tú Lan và Tú Trinh sẽ bị lão công công trừng phạt như thế nào đây?
Tú Trinh và Tú Lan biến sắc, vẻ mặt hớn hở ban đầu không còn nữa, mà thay vào đó là sự lo âu Tú Trinh buông tiếng thở dài, miễn cưỡng nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng tâu với lão công công!
Thiên Hải nói:
- Lão công công không phải là gà trống thiến sao hai nàng sợ?
Sắc diện Tú Trinh và Tú Lan xanh tái, sau khi nghe Thiên Hải thốt ra câu nói này.
Tú Lan nói:
- Tiểu Thuận Tử! Chẳng qua chúng tôi vui đùa một chút đáy mà. Nếu Tiểu Thuận Tử không thích thì thôi, hai chúng tôi sẽ không bỡn cợt nữa. Chứ đừng tâu với lão công công. Lão công công sẽ trừng phạt Tú Trinh và Tú Lan.
- Hai nàng sẽ bị trừng phạt như thế nào?
- Lão công công sẽ cho người căng hai chúng tôi ra để đánh, đánh cho khi chết thì thôi.
Thiên Hải tròn mắt khi nghe Tú Lan nói như vậy:
- Chỉ một chút xíu như thế mà hai nàng bị lão công công căng ra đánh cho đến chết Tú Trinh và Tú Lan cùng gật đầu.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
- Biết như vậy sao hai nàng còn dám bỡn cợt với Tiểu Thuận Tử mà không sợ chết?
- Tiểu Thuận Tử là tiểu thái giám mới nhập nội cung. Hẳn chưa biết quy lệ của nội cung nên Tú Trinh và Tú Lan mới dám chọc ghẹo đôi chút. Ơ trong nội cung, Tú Trinh và tú Lan cũng buồn lắm.
Tú Lan buông tiếng thở dài nói tiếp theo lời Tú Trinh:
- Bị tiến cung, sống trong lầu son gác tía, nhưng hai chúng tôi chẳng khác nào những trọng phạm bị giam lỏng. Chỉ còn biết mơ tưởng đến một ngày nào đó được ra khỏi đây, nhưng đến ngày đó thì cũng mất tuổi thanh xuân rồi, đâu còn nam nhân nào để tâm đến mình.
Thiên Hải thở dài nhìn Tú Trinh và Tú Lan:
- Tiểu Thuận Tử hỏi thật hai nàng nhé? Hai nàng có bao giờ nghĩ đến chuyện lập gia thất không?
Tú Lan nói:
- CÓ chứ, nhưng chỉ trong giấc mộng thôi. Bởi Ở đây đâu có ai là nam nhân đích thực.
Nam nhân thì đã biến thành thái giám hết rồi.
- Còn bọn cấm vệ quân?
- Trong nội cung không có cấm vệ quân. Nếu có thì cũng chỉ là những thây người vô tri vô giác, hay những pho tượng biết dịch chuyển mà thôi, còn những nam nhân có hồn như Tiểu Thuận Tử thì lại chẳng phải là nam nhân.
Thiên Hải gật đầu, nghĩ thầm:
-Vậy người duy nhất là nam nhân có hồn đúng thực là đương kim hoàng

thượng.
Một mình hoàng thượng sống giữa bầy cung nữ đẹp như thế này làm sao mà thọ được.
Tử Hà Băng Cơ giao mình sứ mạng bảo giá nhưng e khó mà chu toàn, bởi đám cung nữ như Tú Trinh và Tú Lan. Thiên Hải ta mà là đương kim hoàng thượng sợ cũng chết sớm, chứ đừng nói đến người khác. .
Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải bật cười ra tiếng.
Tú Trinh và Tú Lan nhìn chàng. Tú Trinh hỏi:
- Tiểu Thuận Tử nghĩ sao lại cười?
- Ta chẳng nghĩ gì cả mà chỉ thấy thương cho hai nàng bởi âm dương không được công bằng.
Thiên Hải vươn vai đứng dậy:
- Tắm thế đủ rồi. Hai người thay y trang để ta còn gặp lão công công.
Tú Trinh và Tú Lan giờ không dám bỡn cợt nữa. HỌ chăm chút bận trang y thái giám cho Thiên Hải. Chờ cho hai nàng bận xong, Thiên Hải thuận tay ôm ngang thắt lưng của hai người. Chàng dí mặt vào má Tú Lan nói:
- Tiểu Thuận Tử ôm để nàng đỡ thèm nam nhân đó.
Tú Lan đỏ mặt, nhưng lại không phản kháng động tác của Thiên Hải. Nàng cảm nhận tim mình đập rộn rã bởi sự đụng chạm này.
Khi Thiên Hải bước ra ngoài rồi mà Tú Lan vẫn còn đứng bần thần với cảm giác diệu kỳ mà Thiên Hải đã mang đến. Bất giác hai nàng nhìn nhau.
Tú Trinh hỏi:
- Tú Lan muội muội có cảm giác gì không?
Tú Lan gật đầu.
Tú Trinh nói:
- Tú Trinh tỷ tỷ cũng có cảm giác rất lạ. Cứ như mình vừa được một nam nhân ôm ấp vậy - Muội cũng có cảm giác đó.
Tú Trinh mỉm cười nói với Tú Lan:
- Chắc là Tiểu Thuận Tử vừa mới cung hình chưa mất hết khí chất nam nhan, nên tỷ và muội mới có cảm giác như vậy.
Hai nàng nhìn nhau mỉm cười với ý nghĩ họ tự tưởng tượng ra trong đầu.
Thiên Hải được Tú Trinh và Tú Lan dẫn đến biệt phòng của lão công công.
Suốt đoạn đường đi, Thiên Hải cứ tưởng như mình lạc vào cảnh giới thần tiên hoàn toàn khác hẳn với những gì mình đã tưởng tượng. Thiên Hải nghĩ thầm:
"Sống trong cảnh giới như thế này thì ai mà chẳng ham nhập nội. Nhưng nhập nội để trở thành gà trống thiến thì phí hoài quá. Thế mới biết Thiên Hải là con trời thật. Ai mà chẳng muốn làm thiên tử. Dưới mỗi ông trời còn trên cả thiên hạ." Lão công công đợi Thiên Hải bên cửa sổ, tay chắp sau lưng. Khi Thiên Hải đến, lão quay lại ngắm chàng từ đầu đến chân, rồi vuốt râu

mỉm cười, khẽ gật đầu:
- Đẹp lắm.
Cái giọng eo éo của lão công công khiến cho thính nhĩ của Thiên Hải lùng bùng cùng với cảm giác bực bội. Dù vậy, nhưng chàng vẫn nén mà ôm quyền xá lão.
- Tiểu Thuận Tử bái kiến lão công công.
- Miễn lễ, miễn lễ.
Lão vừa nói vừa xua tay đuổi Tú Trinh và Tú Lan ra khỏi biệt phòng rồi bước đến đóng cửa lại. Lão công công bước đến bên Thiên Hải.
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi ngồi đi.
Lão công công chỉ chiếc đôn cạnh tràng kỷ. Lão bước đến giá rượu lấy xuống một vò Thổ Phồn tửu bưng đến bàn.
Thiên Hải nói:
- Lão công công cứ để Tiểu Thuận Tử chuốc rượu cho lão công công.
Lão vuốt râu gật đầu ra vẻ rất tâm đắc.
Thiên Hải chuốc rượu vào hai chiếc chén ngọc để sẵn trên bàn.
Lão công công bưng chén rượu nhìn Thiên Hải nói:
- Lão chúc mừng ngươi đã nhập nội thành.
Thiên Hải bưng chén rượu nghĩ thầm:
"Hóa ra đây là cấm thành. Cả đời mình cũng không ngờ được đặt chân vào cấm thành. Nghĩ cũng nực cười, từ một gã vô danh tiểu tốt Ở Bách Hoa lầu, thế mà đùng một cái trở thành tiểu thái giám trong nội cung của thiên tử. Sự đời thật thay đổi khó mà lường trước được." Đặt chén ngọc lưu ly xuống bàn, sau khi đã uống cạn số rượu Thiên Hải chuốc ra, lão công công mới nhìn Thiên Hải nói:
- Tiểu Thuận Tử! Phận sự của ngươi thì ngươi đã biết rồi.
Thiên Hải gật đầu:
- Vãn bối có sứ mạng bảo giá hoàng thượng.
Lão công công gật đầu:
- Lão phu có nghe cung chủ nói về ngươi. Ngươi có thể thay thế Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung hộ giá cho hoàng thượng. Kiếm pháp và nội lực của ngươi lão phu có nghe cung chủ nói đến.
- Cung chủ Tử Hà Băng Cơ Tử giao cho vãn bối sứ mạng trọng đại này, nhưng không biết có hoàn thành nổi không.
- Lão phu tin cung chủ không chọn lầm người.
- Đa tạ lão công công đã cho một lời khen, nhưng Tiểu Thuận Tử không biết làm sao tiếp cận hoàng thượng.
- Ngươi không phải lo chuyện đó. Phần việc đó để cho lão phu định liệu. Lão phu chỉ có mấy điều muốn nói với ngươi.
- Tiểu Thuận Tử xin lắng nghe chỉ huấn của lão công công.

Thiên Hải chuốc rượu ra chén.
Lão công công chờ Thiên Hải chuốc đầy chén mới bưng lên nhấp một ngụm nhỏ.
Lão chắt lưỡi:
- Lão phu có tật chỉ uống được rượu bên Tây Hồ. Những vò rượu của lão phu đây đều là hảo tửu của xứ Tây Hồ, cứ mỗi con trăng lại lại có người đưa đến cống nạp.
Lão nhìn Thiên Hải, vuốt râu, mỉm cười, nói:
- Tiểu Thuận Tử nếu lập được công đầu trong chuyện này thì chắc chắn được hoàng thượng ban thưởng. Lão phu đoán chắc lúc đó ngươi sẽ giữ được những chức tứ phẩm trở lên. Lão sẽ được hưởng lây công của ngươi đó.
- Tiểu Thuận Tử muốn lập được công lớn, trước hết cũng phải nhờ đến hồng phúc của lão công công.
Nghe chàng thốt ra câu này, lão công công bật cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo Của lão nghe chua đến độ Thiên Hải phải nhăn mặt, bởi thứ âm thanh nửa đực, nửa cái.
Thiên Hải nhìn lão công công, nghĩ thầm:
"Lão thái giám này gần đất xa trời rồi mà vẫn đam mê công hầu khanh tước. Chẳng biết lão chết có đem theo được mấy thứ phù phiếm kia xuống a tỳ được không?" Lão công công vuốt râu nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử khéo ăn, khéo nói quá. Cung chủ chắc đã chọn lắm mới được một người như ngươi.
Thiên Hải ôm quyền, giả lả đáp lời:
- Vãn bối sẽ cố gắng hết sức mình để không phụ lòng lão công công và cung chủ.
Miệng thì nói vậy, nhưng Thiên Hải nghĩ khác:
"Lão muốn nói gì nói huych toẹt ra đi, cứ cà kê mãi, bổn thiếu gia chẳng thể nổi phải đàm đạo với một lão thái giám." Lão công công vuốt râu nhìn Thiên Hải mỉm cười, nói:
- Lão phu rất muốn ngươi lập được công lớn.
Lão bưng chén rượu nhấp môi rồi đặt chén xuống. Động tác của lão công công ra vẻ rất trưởng thượng.
- Tiểu Thuận Tử vận y trang nội cung xinh đẹp lắm đó. Lão phu chưa từng thấy một gã thái giám nào đẹp như ngươi.
- Lão công công có điều chi cần chỉ huấn cho Tiểu Thuận Tử?
- à! Ngươi không nhắc lão phu quên mất. Kể từ bây giờ, ngươi chính thức là người của nội cung. Ngươi sống đây cho đến lúc tóc bạc, răng rụng như lão phu.
Thiên Hải nheo mày nghĩ thầm:

"Lão thì sống được, chứ Thiên Hải không chấp nhận đời sống cá chậu chim lồng giống như lão đâu." Nghĩ như thế, nhưng Thiên Hải lại nói vuốt theo lão:
- Tiểu Thuận Tử sẽ cố gắng hầu phục lão công công.
Lão công công gật gù:
- Trong này mọi thứ trên đời đều có cả, ngươi chẳng thiếu thốn thứ gì, chứ không như cuộc sống xô bồ chen chúc kiếm ăn ngoài kia.
Thiên Hải nghe lão nói, giả lả cười:
- Tiểu Thuận Tử đạm bạc quen rồi, chẳng cần cao sang sung túc.
- Hê! Đã là thái giám thì phải hưởng chứ. Ngươi cứ theo lão phu, bạc vàng không thiếu, quyền cũng rất lớn, chỉ thiếu...
Lão buông tiếng thở dài, trong khi Thiên Hải nghĩ thầm:
"Lão chỉ thiếu cái thứ đáng lẽ lão có mà thành không có." Lão công công vuốt râu:
- Nhưng ngươi và lão sẽ có tất cả, cần gì phải là nam nhân chứ.
- Lão công công dạy rất đúng.
Lão nhấp một ngụm rượu, nhìn Thiên Hải nghiêm giọng nói:
- Ngươi đã là thái giám thì phải biết luật lệ trong cung. Nói năng cẩn thận, không được đi lung tung. Thấy xem như không thấy, nghe xem như không nghe. CÓ điều gì không biết cứ hỏi lão phu.
- Vãn bối sẽ ghi nhận điều này.
Lão công công khoát tay:
- Hê! Ngươi bỏ cái lối xưng hô ngoài kia đi. Nếu lão nói, ngươi phải xưng là nô tài.
Mặt Thiên Hải đỏ bừng, lão công công nói:
- Hê! Lão phu nói như thế bây giờ ngươi chưa quen còn ngại, nhưng từ từ rồi ngươi sẽ quen.
- NÔ tài sẽ quen.
- Tốt lắm! Tốt lắm!
Lão bưng chén rượu nhấp một ngụm nữa rồi nói tiếp:
- Gian phòng này lão phu giao cho ngươi, cùng với hai cả cung nữ Tú Trinh và Tú Lan. Ngươi muốn gì, cứ sai khiến họ.
- Đa tạ lão công công. NÔ tài có một điều muốn hỏi.
- Được, ngươi cứ hỏi đi.
- Khi nào nô tài mới được dụng kiếm?
- Ngươi không phải là Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, mà chỉ là một tiểu thái giám vô danh tiểu tốt vừa mới nhập cung, nên tuyệt nhiên không được mang theo binh khí bên mình.
- Thế thì nô tài làm sao bảo giá cho hoàng thượng?
- Chuyện bảo giá không phải lúc này. Trong nội cung thì một con ruồi cũng

không đột nhập được chứ đừng nói thích khách. Khi nào lão phu trao kiếm cho ngươi, tự khắc ngươi biết phải làm gì. Còn hiện tại... ngươi tuyệt nhiên không để lộ cho bất cứ người nào biết ngươi là một kiếm thủ kỳ tài.
- NÔ tài ghi nhớ lời chỉ huấn của lão công công.
Lão công công vuốt râu, chắt lưỡi:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi rất ư là thông minh. Lão cảm thấy thích ngươi rồi đó. Nếu như ngươi một mực theo lão phu thì chắc chắn sẽ hưởng được vinh hoa phú quý. Sau kỳ công này, tha hồ mà tận hưởng. Lão phu chỉ mong ngươi đừng quên công của lão mà thôi.
Thiên Hải ôm quyền:
- Nếu được hoàng thượng ban thưởng, nô tài sẽ tấu trình công đầu của lão công công.
Thiên Hải thốt dứt câu, lão công công ngửa mặt cười sang sảng. Lão vừa cười, vừa nói:
- Tốt lắm! Tốt lắm! Thế mới xứng đáng là Tiểu Thuận Tử của lão phu.
Lão công công chỉ chén rượu của Thiên Hải:
- Ngươi uống đi chứ!
- NÔ tài đa tạ lão công công.
Lão nhìn Thiên Hải uống cạn số rượu trong chén. Chờ cho Thiên Hải đặt chén xuống, lão công công mới nói:
- Tiểu Thuận Tử! Lão phu báo cho ngươi biết một tin rất vui.
- Lão công công! ĐÓ là tin vui gì?
Lão nhìn Thiên Hải nói:
- Cung chủ Tử Hà Băng Cơ nói với lão phu, nếu như ngươi lập được kỳ công này thì ngươi biết được song đường của ngươi là ai.
Thiên Hải chống tay đứng bật lên. Chàng nhìn lão công công gần như không chớp mặt.
Lão công công nhìn chàng hỏi:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi ngạc nhiên lắm à?
- NÔ tài bất ngờ quá.
- Ngươi nên tập theo lão phu. Với một thái giám thì chẳng có gì là bất ngờ cả. Lão phu và ngươi là những con người rất đặc biệt. Chúng ta có tất cả, nhưng có một thứ rất tầm thường ta lại không có.
Lão vuốt râu nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử biết thứ gì chứ?
- Nữ giới. NÔ tài nói có đúng không?
Lão công công vuốt râu ngửa mặt cười khùng khục. âm thanh do tràng tiếu ngạo quái gở của lão đập vào thính nhỉ. Thiên Hải ráng chịu đựng lắm mới không phải nhăn mặt bực bội những âm thanh kia gieo vào thính nhĩ của chàng.

Lão công công chống tay đứng lên. Lão nói:
- Đã đến lúc lão phu phải đi bồi tiếp cho ái phi của hoàng thượng. Ngươi cứ Ở đây, có gì cần thì cứ sai Tú Lan và Tú Trinh. Còn thích uống rượu thì cứ dùng. Tất cả những thứ trong thư phòng này xem như lão phu tạm thời cho ngươi mượn đấy.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- NÔ tài cảm kích lòng bao dung của lão công công.
Lão nhìn Thiên Hải, vuốt râu nheo mắt một cách hóm hỉnh. Lão bước qua đứng sát chàng, nhỏ giọng nói:
- Nếu Tiểu Thuận Tử ngoan ngoãn biết vâng lời lão công công, biết ân, biết nghĩa với lão phu thì lão còn dạy cho ngươi nhiều đạo thuật đặc biệt. Ngươi được ta dạy rồi, chắc chắn sẽ được các ái phi của hoàng thượng sủng ái. Lúc đó, thứ gì ngươi không có.
Lão vỗ vai Thiên Hải:
- Lão phu thấy ngươi đáng được lão phu để mắt tới lắm.
Thiên Hải nhún nhường ôm quyền:
- NÔ tài sẽ không làm cho lão công công thất vọng.
Lão công công vuốt râu:
- Tốt lắm!
Lão nói xong chắp tay sau lưng thong dong bước ra ngoài. Thiên Hải chờ cho lão đi hẳn ra ngoài rồi mới bưng cả vò rượu dốc vào miệng tu ừng ực. Chàng đặt vò rượu xuống bàn, chống tay tựa cằm nghĩ về lão công công. "Thiên hạ đồn đãi trong hậu cung của hoàng thượng, bọn thái giám làm mưa làm gió, xem chừng lời đồn đãi không sai chút nào. Nếu mình là thái giám thật, không biết có thay đôi như lão công công không nhỉ? Nếu chuyện này vỡ lỡ ra, không chừng phạm tội khi quân, tru di cửu tộc lắm." Với ý niệm đó, Thiên Hải bật cười một mình. Chàng vừa cười, vừa bưng vò rượu Thổ Phồn tửu dốc vào miệng uống.
Đặt vò rượu xuống bàn, Thiên Hải nhẩm nói:
- Ngày mai chẳng biết mình sẽ ra sao? Thôi thì cứ hưởng được ngày nào thì cứ mà hưởng.

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 37
Bí lục hành cung

Nghe những tràng tiếu ngạo rộn ràng như bắp rang, Thiên Hải tò mò bước đến tòa lầu ngũ giác. Chàng ghé mắt nhìn qua khe cửa. Bên trong đúng là một hoạt cảnh mà Thiên Hải không sao ngờ được.
Ngồi trên tràng kỷ là một mỹ phụ có nhan sắc thật tuyệt vời. Dung nhan toát ra vẻ lẳng lơ, cùng với đôi thu nhãn toát ra sức gợi tình đầy nhục cảm.
Hai bên mỹ phụ là bốn ả cung nữ, trước là hai gã thái giám đang quỳ móp, thè lưỡi liếm từng ngón chân mỹ phụ.
Thấy cảnh đó, Thiên Hải cau mày nghĩ thầm:
"Trong cung của hoàng thượng còn hơn cả Bách Hoa lầu ư?" Chàng vừa nghĩ, vừa tò mò dán mắt quan sát hoạt cảnh đang diễn ra trong tòa lầu.
Thiên Hải nghĩ tiếp:
"Nếu mụ kia bắt mình làm như vậy, chắc mình không chịu được mà tặng cho thị một chưởng. .
Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì bất thình lình mỹ phụ co chân đạp thẳng vào mặt hai gã thái giám.
Bốp... Bốp...
Bị mỹ phụ đạp ngã sóng soài, nhưng hai gã thái giám chẳng dám có phản ứng gì, mà lại đến quỳ móp đầu dưới chân mỹ phụ.
Vẻ cung cúc tận tụy của hai gã thái giám, cứ như tạo cho mỹ phụ sự phấn khích liền cất tiếng cười khanh khách. Bốn ả thị nữ đứng hầu cũng cất tiếng cười hòa cùng với mỹ phụ.
Mỹ phụ quay lại bốn nàng cung nữ đứng hầu:
- Các ngươi làm trò gì cho nương nương vui coi...
Bốn ả cung nữ cung kính nói:
- Thưa vâng.
Bốn ả cung nữ chụm đầu bàn bạc với nhau rồi cùng đến bên hai gã thái giám. Hai ả cung nữ bất ngờ dựng hai gã thái giám kia lên lột sạch trang y của họ. Cả hai trần như những con nhộng, phơi cả lớp da trắng xanh của những người thiếu ánh nắng mặt trời.
Bốn ả cung nữ chia làm bốn góc, còn hai gã thái giám thì bị bịt mắt bằng những sợi lụa đen. Cả hai phải bò để tìm quả cầu mà bốn ả cung nữ đá chuyền cho nhau. Thỉnh thoảng, các nàng lại cố ý đá thốc vào móng và bụng của hai gã thái giám. Mỗi lần bị đá như thế hai gã thái giám lại tru tréo, cố làm trò như thể đang đau đớn tột cùng. Tiếng tru tréo của hai gã đó khiến cho mỹ phụ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của mỹ phụ dội vào thính nhĩ Thiên Hải làm cho chàng bực bội cáu gắt.
Chàng nhủ thầm:
"Phong cách như thế mà cũng là bậc cành vàng lá ngọc. Mụ này chỉ đáng là cục phân dê không hơn không kém." Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì mỹ phụ ngồi trên tràng kỷ bước xuống.

Thiên Hải những tưởng mụ ta sẽ bắt chước bốn nàng cung nữ đá vào mông hay bụng của hai tên thái giám, nhưng không. Mỹ phụ vén xiêm y, ngồi thót lên lưng một gã thái giám, tay vung lên đánh vào mông gã:
- Làm ngựa cho bổn nương nương. Đi đi!
Gã thái giám ngẩng đầu tru miệng hí lên như ngựa. Gã bò khắp gian chính sảnh tòa ngũ lầu. Gã thái giám thứ hai thì tội nghiệp hơn, cõng một lúc bốn nàng cung nữ, cố bò theo gã kia.
BÒ được hai vòng thì gã thái giám thứ hai kiệt sức nằm móp xuống.
Bốn ả cung nữ bật cười khanh khách.
Mỹ phụ nhìn lại thấy gã thái giám kia nằm móp, liền đứng lên ra lệnh:
- Đưa gã đến đây!
Bốn ả cung nữ lôi gã thái giám kia đến dưới chân mỹ phụ. Bàn tay nâng cằm gã thái giám. Thiên Hải thấy mặt gã thái giám đầm đìa mồ hôi, trông thật là khốn khổ.
Mỹ phụ hỏi gã:
- Ngươi còn đủ sức cõng nương nương chứ?
Gã thái giám ụp mặt xuống chân mỹ phụ, nói:
- Nương nương sai làm gì, nô tài sẽ làm như vậy ạ.
Mỹ phụ mỉm cười:
- Được rồi. Ngươi trồng chuối cho bổn nương xem.
- Thưa vâng.
Gã nô tài miễn cưỡng cắm đầu xuống đất trồng chuối. Mỹ phụ nhìn gã cười mỉm, rồi bất thình lình xỉa ngón tay có móng nhọn hoắc vào chỗ kín của gã thái giám. Cái mà đúng ra phải có phần kiến tạo của một nam nhân, nhưng bây giờ chẳng khác gì một miếng thịt đỏ ửng bị dần nhuyễn.
Gã thái giám rùng mình, mím môi nhưng không dám thốt ra tiếng rên đau đớn.
Thấy gã rùng mình, mỹ phụ như thể cao hứng bật cười khoái trá.
Nàng ta thọc ngón tay lần nữa và nói:
- cái Chỗ này của ngươi đáng ra phải có, chứ sao lại như thế này?
Lần chọc tay này mỹ phụ dụng sức khá nặng khiến gã thái giám run cả thân người, da ốc nổi lên đầy mình. Rồi như không chịu được, gã ngã xuống, nằm sóng soài, co rũ người lại.
Thiên Hải thấy cảnh đó, lòng bất nhẫn không dằn được. Chàng sồng sộc bước vào:
- Hành hạ một người đáng thương như vậy mà các người có thể cười được à?
Nghe tiếng nói gay gắt của Thiên Hải, mỹ phụ đang cười quay ngoắt lại. Đôi mắt tinh anh, sáng ngời lửa dục của thị thoạt đanh lại cùng với đôi chân mày nhíu hẳn lại. Mỹ phụ quay bước trở lại ngồi trên tràng kỷ nhìn Thiên Hải:

- Tiểu nô tài kia! Ngươi là ai mà dám đường đột xâm nhập vào hành cung của Bạch Hải Đường phi tử chứ?
Thiên Hải nhìn Bạch Hải Đường bằng ánh mắt căm ghét. Chàng gắt giọng nói:
- Ta không thể nào chịu được cái cảnh mà nương nương hành hạ người ta, nên phải bước vào.
Nghe chàng nói, Bạch Hải Đường càng ngạc nhiên hơn. Chợt Bạch Hải Đường tựa lưng vào tràng kỷ, bật cười sằng sặc. Vừa cười, Bạch Hải Đường vừa nói:
- Tiểu nô tài có biết hành động đường đột của ngươi vừa rồi có thể khiến cho ngươi mất đầu không?
- Mất đầu. Chẳng lẽ Chu Thiên Hải phải làm ngơ khi thấy nương nương làm nhục người ta à?
Bạch Hải Đường phi tử cười khảy rồi nói:
- Tại vì ngươi thấy ta hành hạ mấy gã nô tài của mình nên đau lòng ư? Thế thì bổn nương nương sẽ móc mắt ngươi vậy.
Thiên Hải cáu gắt gạt:
- Không dễ đâu!
- Hừ! Đối với Bạch Hải Đường chuyện gì chẳng làm được chứ.
Bạch Hải Đường nhìn lại hai gã thái giám:
- Cho ngươi lui.
Hai gã thái giám móp người nói:
- NÔ tài xin cáo lui.
Cả hai quơ vội y trang rồi lủi nhanh ra cửa hậu điện. Bạch Hải Đường phi tử nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân rồi đổi giọng từ tốn uy nghi nói:
- Tiểu nô tài tên gì?
Nghe câu hỏi này của Bạch Hải Đường, Thiên Hải mới giật mình sực nhớ lại mình có thân phận gì. Chàng nén sự bực tức vào trong, cố lấy giọng từ tốn đáp lại:
- NÔ tài là Tiểu Thuận Tử.
- Bổn nương chưa nghe cái tên này. Hẳn là ngươi mới nhập nội?
- NÔ tài vừa mới được lão công công cho nhập nội.
- Thảo nào.
Bạch Hải Đường gác tay lên thành tràng kỷ nhìn Thiên Hải:
- Tiểu nô tài không thích bổn cung tìm chút hoang lạc với hai gã nô tài của bổn cung, thì ngươi có ý định làm cho bổn cung vui?
Thiên Hải lắc đầu:
- NÔ tài không thể làm được như hai người kia.
Chàng nói dứt câu, ôm quyền xá:
- NÔ tài cáo lui.

Thiên Hải toan quay bước trở ra, nhưng Bạch Hải Đường đã đứng phắt lên quát:
- Hỗn láo! Bổn cung chưa cho ngươi đi, ngươi dám tự tiện đi ư? Ngươi chỉ có một cái đầu thôi đó.
Thiên Hải gượng đứng lại.
Bạch Hải Đường từ từ ngồi xuống.
Sau khi yên vị, Bạch Hải Đường phi tử "hừ" nhạt một tiếng:
- Ngươi có biết tội của mình không?
Thiên Hải lắc đầu.
Đúng lúc đó thì lão công công hối hả bước vào. Lão tiến thẳng đến trước mặt Bạch Hải Đường phi tử, khom người thi lễ:
- Lão nô tài bái kiến nương nương.
Bạch Hải Đường lườm lão công công, "hừ" nhạt một tiếng nói:
- Lão nô tài có biết tên Tiểu Thuận Tử kia làm náo động hành cung của bổn nương không?
- Dạ dạ, lão nô biết tội. Lão đã không biết răn dạy Tiểu Thuận Tử những nghi lễ trong nội cung. Xin nương nương tha tội cho lần này.
Bạch Hải Đường lườm lão công công:
- Tên Tiểu Thuận Tử đã khiến cho bổn cung mất vui, lão nô có biết không?
- Dạ, lão nô biết.
- Hắn phải chịu tội như thế nào?
Lão công công xá Bạch Hải Đường phi tử:
- Nương nương! Xin nương nương tha cho Tiểu Thuận Tử lần này. Y chẳng qua chỉ là một tên nô tài vừa mới nhập nội nên chẳng biết nghi lễ nội cung. Lão nô sẽ huấn thị lại gã. Sau này gã có mạo phạm sẽ xử tru di cửu tộc, hoặc lăng trì gã.
Bạch Hải Đường phi tử lại nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghe rồi chứ?
Thiên Hải nhìn Bạch Hải Đường. Trong tâm can chàng như thể có lửa đốt phừng phừng, chỉ muốn xuất thủ Kim Cáng thất chỉ lấy mạng Bạch Hải Đường, nhưng vì sợ hư đại cuộc nên nén lòng.
Thiên Hải gượng nói:
- NÔ tài biết rồi.
Bạch Hải Đường phi tử "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:
- Bổn nương nể mặt lão công công cho Tiểu Thuận Tử lui ra.
Lão công công quay lại nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử mau đáp tạ nương nương.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- NÔ tài xin cáo lui.
Chàng quay bước trở ra ngoài ngũ giác lầu. Lão công công xá Bạch Hải

Đường phi tử:
- Đa tạ nương nương, lão nô cũng xin cáo lui.
- Bổn nương còn có chuyện với lão. Lão chưa đi được đâu.
- Dạ, lão nô xin nghe chỉ huấn của nương nương.
Trở lại Thiên Hải.
Rời tòa ngũ lầu với cảm giác bực bội, chàng đi thẳng về gian biệt phòng của lão công công, rồi lấy luôn vò rượu năm cân ngồi uống một mình.
Thiên Hải thở hắt ra một tiếng, lảm nhảm nói:
- Nương nương con khỉ khô gì mà còn tệ hơn cả những kỳ nữ Ở Bách Hoa lầu. Cái mụ Bạch Hải Đường này nếu không Ở trong nội cung núp bóng hoàng thượng thì chẳng đáng làm nô tỳ cho Minh Nguyệt tỷ tỷ.
Thiên Hải cầm vò rượu trút vào miệng mình. Chàng uống rượu như rồng hút nước.
Đặt bầu rượu xuống bàn, Thiên Hải cố lắc đầu xua những ý nghĩ căm phẫn cho hoạt cảnh trong ngũ lầu đọng vào tâm não mình, nhưng không sao xua được sự căm phẫn đó đi, mà cảm thấy càng lúc càng bực tức hơn.
Dằn tay xuống bàn, Thiên Hải nghĩ:
- Nội cung của hoàng thượng như thế này thì làm sao giữ được phép nước chứ. Hừ, hỏi sao mà chẳng có người muốn thích khách thiên tử.
Thiên Hải đứng lên, rủa thầm:
- TỔ cha nó! Thế này thì Chu Thiên Hải ta cần gì phải lưu lại đây để hộ giá cho tên thiên tử vô tài vô đức này chứ.
Thiên Hải vừa nói, toan cởi bỏ y trang thái giám thì lão công công bước vào.
Lão nhìn Thiên Hải:
- Hê! Tiểu Thuận Tử! Ngươi định làm gì vậy?
Thiên Hải bưng vò rượu tu một ngụm dài rồi quay lại nhìn lão công:
- Vãn bối quyết định trả lại y trang cho lão tiền bối rồi rời khỏi đây.
Lão công công tròn mắt nhìn chàng như mình nghe nhầm lời nói của Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi định bỏ đi à?
Thiên Hải gật đầu:
- Vãn bối không thể nào chịu được bối cảnh này.
Lão công công lắc đầu vuốt râu bước đến bên Thiên Hải vỗ vào vai chàng:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghe lão phu nói đây.
- Lão công công muốn nói gì?
- Ngươi đừng quên chức phận và sứ mạng của ngươi chứ. Ngươi dù muốn hay không cũng đã trở thành thái giám rồi. Ngươi có bỏ đây đi cũng đã là thái giám. Ở lại, ngươi có cơ hội được đại công với hoàng thượng, nhẫn nhục một chút, có được không?
- Vãn bối không nhẫn nhục được.

Lão công công cau mày:
- sao lại không nhẫn nhục được? Đã làm thái giám thì phải biết nhẫn nhục. Lão phu đã nhẫn nhục suốt năm mươi mấy năm nay rồi có sao đâu. Chỉ cần có nhiều vàng bạc để sau này an hưởng tu ổi xế chiều.
Thiên Hải muốn nói sự thật, nhưng nhanh chí, lắc dầu bỏ ý niệm đó. Chàng gượng nói:
- Lão công công có thể nhẫn nhục, nhưng vãn bối không thể giống như lão công công được Lão công công vuốt râu:
- Rồi Tiểu Thuận Tử sẽ quen thôi mà. Nếu Tiểu Thuận Tử bỏ đi thì sứ mạng mà cung chủ Tử Hà Băng Cơ giao cho ngươi, ai sẽ thực hiện đây? Nếu ngươi không thực hiện thì sao cứu Xảo Nhi cô nương và biết song đường của ngươi là ai?
Lão vuốt râu mỉm cười, vỗ vai Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Lão phu biết ngươi đang tức giận Bạch Hải Đường phi tử nương nương. Nhưng sau này ngươi sẽ quen. Lão cho ngươi biết, những người như nương nương, bọn tiểu nhân của chúng ta mới có lợi. Không có những người như Bạch Hải Đường nương nương thì chúng ta chẳng nhiều ngân lượng nhiều đâu.
Lão nói xong, tước lấy vò rượu trên tay Thiên Hải, đặt xuống bàn. Lão vỗ vai chàng:
- Lão phu cho ngươi biết. Bạch Hải Đường nương nương ngoài mặt thì tỏ ra giận dữ muốn trừng phạt ngươi, nhưng bên trong thì thích ngươi rồi đó.
Thiên Hải nhìn lão công công:
- Thích vãn bối ư?
- Ngươi lại dùng từ xưng hô sai rồi. Thích nô tài chứ!
Lão vừa nói vừa mỉm cười.
Thiên Hải nói:
- Mụ ta thích nô tài, nhưng nô tài thì căm ghét mụ ta.
- ầy! Tiểu Thuận Tử đừng quan tâm tiểu tiết. Ngươi phải nghĩ đến đại sự chứ. Lão chưa nói rõ cho ngươi biết thì ngươi đã sinh chuyện rồi.
- Lão công công muốn nói gì với vãn bối?
- Hấy! NÔ tài chứ, ngươi đâu còn là người của giang hồ.
- Vâng, nô tài.
Lão công công vuốt râu:
- Hê! Sắp tới đây, hoàng thượng sẽ mở hội tuyển cử trạng nguyên võ để tìm người thay thế Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung vốn bỗng dưng tuyệt tích không có tin tức gì.
Lão phu nghĩ đây là lúc bọn phản tặc cho thích khách thi hành kế độc hành thích hoàng thượng. Nếu như ngươi được theo hầu bên cạnh Bạch Hải Đường phi tử thì rất có cơ hội lập công lớn đấy.

Thiên Hải khoát tay:
- NÔ tài không thể hầu hạ mụ đó được đâu.
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng nghĩ tiểu tiết mà nghĩ đến đại cuộc. Nếu như Tiểu Thuận Tử hầu hạ chu đáo thì Bạch Hải Đường phi tử không nỡ hành hạ ngươi đâu.
Lão phu nghe nói Bạch Hải Đường phi tử là người rất rộng lượng.
Lão công công buông tiếc thở dài:
- Lão phu đã nói với ngươi ngay từ đầu rồi. Trong nội cung này, với thân phận thái giám thì ngươi có mắt cũng như không, có tai cũng như điếc. Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghe lão phu nói chứ?
Thiên Hải lắc đầu thở dài:
- Nhưng với cái thói lăng loàn của mụ...
Lão công công nạt Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng có hồ đồ, nói năng bừa bãi như vậy chứ. BỘ ngươi định trút tội lên đầu lão phu à?
Lão công công sa sầm mặt:
- Sau ngày hội thí võ, ngươi muốn Ở lại hay muốn đi cũng được, lão công công không cản ngươi. Nhưng bây giờ ngươi phải nhẫn nhục nghe lời lão phu.
Lão buông tiếng thở dài:
- Cung chủ Tử Hà Băng Cơ đã giao ngươi cho lão phu.
Thiên Hải mím môi:
- Thôi được rồi.
Lão công công vỗ vai chàng:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi từ từ rồi sẽ quen thôi mà. Ngươi ráng lấy lòng Bạch Hải Đường phi tử, để có cơ hội cùng với phi tử lên đại điện dự khán ngày hội võ tìm Trạng nguyện.
- NÔ tài sẽ ráng hết sức mình.
Lão công công vuốt râu mỉm cười. Lão bưng vò rượu đặt vào tay Thiên Hải:
- Uống đi.
Không khách sáo, Thiên Hải dốc ngược vò rượu trút vào miệng mình. Chờ cho Thiên Hải đặt vò rượu xuống bàn, lão công công mới nói:
- Lão phu sẽ truyền nghệ thuật bấm huyệt cho Tiểu Thuận Tử, rồi sau đó ngươi lên hầu Bạch Hải Đường phi tử.
Thiên Hải tròn mắt nhìn lão:
- NÔ tài phải đi hầu Bạch Hải Đường ư?
Lão công công vỗ vai chàng:
- Lão phu đã nói với ngươi rồi. Ngoài mặt Bạch Hải Đường phi tử tỏ vẻ giận dữ với ngươi, nhưng bên trong thì thích ngươi đó. Phi tử đã sai lão phu đến đây khuyến dụ ngươi đến hầu phục phi tử.

- Vãn bối không thể chịu nhục như hai gã thái giám kia đâu.
- Lão phu tin chắc Bạch Hải Đường phi tử không nỡ làm nhục ngươi như hai gã thái giám kia đâu. Mà ngược lại rất ưu ái ngươi nữa.
- Nếu mụ ta có ý làm nhục vãn bối thì...
- Ngươi cũng phải ráng.
Thiên Hải lắc đầu:
- Vãn bối không chịu nhục được đâu.
- Được rồi. Nếu như có chuyện gì thì lão phu sẽ xuất hiện giúp cho Tiểu Thuận Tử.
Thiên Hải nhìn lão.
Lão công công vuốt râu mỉm cười rồi lấy trong tay áo ra một túi gấm, đặt vào tay chàng:
- Trăm lạng vàng ròng đấy, ngươi giữ đi, sau này có cơ dùng đến.
Lão nói xong vuốt râu, mỉm cười với Thiên Hải:
- Nếu không phải là thái giám, Tiểu Thuận Tử đúng là một trang nam nhi mỹ tú đó.
Thiên Hải bước vào tòa ngũ giác lầu những tưởng như mình bước vào ngôi nhà mồ hoang vắng với hàn khí lành lạnh khiến cho xương sống phải gai buốt. Nếu không có những chùm hoa đăng treo đầy khắp mọi nơi thì nơi đây đúng là cửa a tỳ trong trí não của chàng.
Thiên Hải bước đến trước tràng kỷ có che tấm rèm bằng ngọc trai óng ánh phản chiếu ánh đèn lồng. Chàng biết phía sau tràng kỷ kia là Bạch Hải Đường phi tử, người mà chàng chẳng hề muốn gặp nhưng bây giờ buộc lòng phải đến hầu phục.
Thiên Hải bước đến trước tấm rèm bằng ngọc trai, ôm quyền khom mình theo đúng nghi lễ rồi từ tốn nói:
- NÔ tài Tiểu Thuận Tử đến yết kiến Phi tử nương nương.
Từ sau tấm rèm, Bạch Hải Đường phi tử nương nương cất tiếng thật ôn nhu và thánh thót:
- Lão công công đã truyền cho ngươi thuật bấm huyệt chưa?
- NÔ tài đã được lão công công truyền cho thuật bấm huyệt rồi và sai đến hầu hạ Phi tử nương nương.
- Tốt lắm.
Thiên Hải mím môi, nhẹ buông một tiếng thở dài, rủa thầm:
"Chu Thiên Hải nếu không vì chức trách hộ giá thì mụ đừng hòng ta hầu hạ. Thậm Chí mụ xin rửa giày cho Thiên Hải, Thiên Hải cũng không nhận. .
Thiên Hải còn đang nghĩ mông lung thì Bạch Hải Đường phi tử lên tiếng nói tiếp:
- Tiểu Thuận Tử! Nếu ngươi làm tốt phận sự của mình thì bổn nương nương sẽ trọng thưởng hậu hĩ cho ngươi.

- NÔ tài sẽ cố gắng không để cho Phi tử nương nương phiền lòng.
- Nếu Tiểu Thuận Tử một lòng với bổn nương thì ngươi tha hồ mà hưởng giàu sang phú quý. Ngươi có chịu không?
- NÔ tài đã được lão công công huấn thị.
- Tốt lắm! Thế ngươi có còn giận ta không?
Thiên Hải miễn cưỡng ôm quyền xá:
- NÔ tài không dám mạo phạm Phi tử nương nương.
- Được lắm, được lắm. Tiểu Thuận Tử nếu biết, với bổn nương nương, ai thuận theo ta thì sống, ai nghịch ý ta thì chết.
- NÔ tài đã được lão công công huấn thị.
Thiên Hải vừa nói, vừa nghĩ thầm:
"ở đây, ta tạm thời nhẫn nhục, nếu ngoài giang hồ thì mười ả như mụ, Thiên Hải cũng bẻ răng, cạo đầu." Trong khi Thiên Hải nghĩ thì tấm rèm ngọc trai từ từ vén lên, Bạch Hải Đường thò tay ngoắt Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi vào đây.
- NÔ tài tuân lệnh nương nương.
Thiên Hải bước thẳng đến tràng kỷ. Tấm rèm ngọc trai không đủ kín để che mắt Thiên Hải. Chàng sững sờ khi thấy Bạch Hải Đường phi tử nằm duỗi dài trên tràng kỷ mà chẳng có mảnh vải nào che thân thể. Vị nương nương cành vàng lá ngọc cứ phơi mình ra trước mắt Thiên Hải khiến chàng phải nghĩ thầm:
"Không chừng mụ nương nương này biết mình là thái giám giả hiệu rồi đây. Nếu mụ biết thì ta phải đối phó sao đây? .
Thiên Hải còn đang suy nghĩ thì Bạch Hải Đường lại lên tiếng:
- Tiểu Thuận Tử vào trong này với ta.
- NÔ tài không dám.
- Sao lại không dám.
- Nương nương là bậc cành vàng lá ngọc, còn nô tài chỉ là tên tiểu thái giám thấp hèn.
Bạch Hải Đường phi tử nương nương bật cười khanh khách:
- Ta cho phép ngươi vào thì ngươi cứ vào. Ngươi đứng ngoài đó thì sao bấm huyệt cho ta được.
Nghe Bạch Hải Đường thốt ra câu này, trán Thiên Hải đã xuất hạn mồ hồi. Chàng thở ra nhè nhẹ nghĩ thầm:
"Thiên Hải ơi! Ngươi đang là tiểu thái giám đấy nhé! " Với ý niệm đó, Thiên Hải len qua tấm rèm ngọc trai đến bên tràng kỷ. Thân thể của Bạch Hải Đường nằm gọn trong mắt chàng chẳng che giấu chỗ nào, dù cho là chỗ kín nhất Bạch Hải Đường quay mặt vào trong nói:
- Thủ thuật bấm huyệt của lão công công đã nổi tiếng khắp hậu cung, nhưng tuyệt nhiên lão chẳng hề truyền cho ai, nhưng nay lão lại truyền cho ngươi,

hẳn là ngươi rất được cảm tình của lão. Lão công công đã quá già rồi nên lẩm cẩm, thường thì lão bấm huyệt cho ta, nay ta muốn ngươi thay lão. Nếu ngươi làm tốt thì sẽ được ta trọng thưởng đó.
Thiên Hải miễn cưỡng nói:
- NÔ tài sẽ cố gắng hết mình.
Bạch Hải Đường phi tử từ từ trở mình nằm ngửa. Hướng mặt nhìn Thiên Hải. Phi tử nương nương từ tốn nói:
- Tiểu Thuận Tử! Bổn nương sẽ trọng dụng ngươi như kẻ thân tín của mình, ngươi đồng ý chứ?
- NÔ tài vô cùng cảm kích.
Bạch Hải Đường phi tử gật đầu rồi từ từ nhắm mắt lại.
Thiên Hải tự biết vì sao bà ta nhắm mắt. Chàng mím môi nhủ thầm với mình:
"Thiên Hải! Ngươi đang là Tiểu Thuận Tử đấy nhé!" Với ý nghĩ đó, Thiên Hải từ từ đặt tay lên hai chân Bạch Hải Đường, rồi theo các huyệt đạo từ lòng bàn chân bấm dần đến vùng đan điền.
Tất cả mọi đường cong và những nơi kín đáo nhất của Bạch Hải Đường đều nằm gọn trong mắt Thiên Hải, nhưng tuyệt nhiên chàng không có một chút xao tâm nào. Đối với một nam nhân bình thường đầy sức sống như Thiên Hải hẳn là khó mà cầm lòng được với những đường cong gợi mời của Bạch Hải Đường phi tử trong tình huống như thế này. Nhưng không, Thiên Hải lại rất thờ ơ, bởi vì trong tâm đã có ác cảm với vị nương nương cành vàng lá ngọc này.
Chàng có cảm giác như mình đang đặt tay vào trong một khối băng thạch thì đúng hơn. Khối băng thạch đầy sức sống và căng trảo lửa dục kia chẳng làm Thiên Hải xao động tâm thức và dục tình.
Thiên Hải liếc trộm khuôn mặt của Bạch Hải Đường phi tử.
Hai mắt Bạch Hải Đường lim dim như thể tận hưởng cảm giác do đôi bàn tay của Thiên Hải đem lại. Hai cánh môi khi thì mím lại, khi thì hé mở như thể một đóa hoa hàm tiếu chực chờ mở cửa đón lấy chú ong đang vờn bay quanh.
Thiên Hải nhìn Bạch Hải Đường, nghĩ thầm:
"Mụ nương nương này đáng ra phải Ở trong Bách Hoa lầu làm kỹ nữ cho bọn khách tìm hoa lạ mới đúng. ông trời đặt sai chỗ của mụ." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa rà tay rồi áp bản thủ của mình lên đôi nhũ hoa căng cứng của Bạch Hải Đường. Chàng bắt đầu xoa nhè nhẹ lên đôi nhũ hoa của Bạch Hải Đường, theo đúng những gì mà lão công công đã truyền thụ.
Thiên Hải bất ngờ khi nghe Bạch Hải Đường khẽ rên lên một tiếng. Tiếng rên của Bạch Hải Đường phi tử rất nhỏ, nhưng cũng đã lọt vào tai Thiên Hải. Bà ta bỗng dưng ưỡn mình cứ như muốn áp chặt đôi nhũ hoa sát hơn vào hai

bàn tay của Thiên Hải. Cùng với động tác đó, tay của Bạch Hải Đường từ từ xoa nhẹ Ở vùng kín.
Thiên Hải chau mày.
Tất cả mọi động tác của Bạch Hải Đường phi tử khiến cho chàng cảm thấy tởm lợm đối với nữ nhân, mà nghĩ thầm:
"Tất cả bọn cung nữ phi tần trong nội cung đều như thế này ư? .
Trong lúc đang vẩn vơ suy nghĩ, Thiên Hải quên bẵng chuyện mình phải làm. Bạch Hải Đường hé mắt nhìn chàng nhỏ nhẻ nói:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đang nghĩ gì vậy?
Thiên Hải giật mình:
- NÔ tài đâu dám nghĩ gì.
Bạch Hải Đường phi tử mỉm cười nói:
- Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Ngươi đang tiếc rẻ cho ngươi đã không còn là nam tử hán, phải không?
- NÔ tài không dám có ý nghĩ đó.
- Ngươi đừng giấu ta.
- Nếu nô tài có ý niệm đó cũng không dám xúc phạm nương nương.
- Ta chỉ nói thế thôi, chứ đâu có bắt tội ngươi đâu.
Nàng nhìn lên trần phòng, nhỏ giọng nói:
- Trong nội cung này bổn nương nương cô đơn vô cùng. Ta chỉ có mỗi mình hoàng thượng. Còn hoàng thượng thì có biết bao nhiêu cung tần, mỹ nữ.
Buông một tiếng thở dài, Bạch Hải Đường phi tử nói tiếp:
- Ta cũng là phận nhi nữ, cũng muốn cận kề long nhan để được âu yếm. Nhưng thân thể ta ví như mảnh đất khô, thỉnh thoảng mới có được cơn mưa ngâu chẳng thấm đất.
Sự buồn tẻ chán chường luôn Ở trong ta, mặc dù chung quanh là lầu son gác tía, sơn hào hải vị. Bổn nương đã có mọi thứ, nhưng lại thiếu. Thiếu hơi nam nhân, mà tất cả nam nhân thì lại là những kẻ chẳng phải là nam nhân.
Bạch Hải Đường nắm tay Thiên Hải, nhìn chàng nói:
- Ngươi mới vừa cung hình nên chất nam nhân vẫn còn trong ngươi, nên hôm nay ta thấy mãn nguyện vô cùng. Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng bỏ ta nhé!
- NÔ tài sẽ không làm nương nương thất vọng.
Bạch Hải Đường phi tử mỉm cười. Cùng với nụ cười đó, Bạch Hải Đường ấn hai bàn tay Thiên Hải sát hơn vào đôi nhũ hoa đang căng đầy nhục vọng của nàng.
- Tiểu Thuận Tử làm cho bổn nương thích đấy.
Thiên Hải thẹn đỏ mặt bởi câu nói của Bạch Hải Đường phi tử. Chàng ngượng ngùng nói:
- NÔ tài... nô tài chỉ muốn giúp nương nương vơi bớt nỗi cô đơn.

Nàng nhìn Thiên Hải:
- Ta thích nghe ngươi nói câu này.
Bạch Hải Đường từ từ nhắm mắt lại. Nàng nắm tay Thiên Hải từ từ kéo lần xuống dưới. Động tác của nàng khiến Thiên Hải toát mồ hôi. Chính vào lúc đó thì có tiếng bước chân rộn lên ngoài cửa ngũ giác lầu rồi giọng eo éo của lão công công cất lên:
- Hoàng thượng ngự giá.
Bạch Hải Đường buông tay Thiên Hải, nhỏm lên:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi mau lui vào trong.
- Thưa vâng.
Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm, vội vã lui bước. Rời khỏi ngũ giác lầu bằng cửa hậu điện, trong đầu Thiên Hải miên man những suy tư về những lời Bạch Hải Đường phi tử.
Chàng khẽ lắc đầu nói:
- Những kẻ sống trong nội cung ví như những tội nhân bị giam lỏng, hay những tên nô lệ hèn mọn chủ đích để phục vụ cho mỗi một mình thiên tử.
Chàng "hừ" nhạt một tiếng:
- CÓ vào trong đây, mình mới biết Thiên tử như thế này, và những kẻ bên Thiên tử là những con người ra sao.
Thiên Hải bất giác rùng mình khi liên tưởng nếu không may biến thành Tiểu Thuận Tử thật, không biết chàng sẽ ra sao nữa.
Thiên Hải nhìn lên trời, chắp tay khấn:
- Bất Giới hòa thượng! Cám ơn người đã truyền thụ Tục hoàng công, Thiên Hải suốt đời không bao giờ quên. Nếu không có đại sư, Thiên Hải đã là một tên Tiểu Thuận Tử tồi tệ rồi.
Thiên Hải xá trời nhẩm nói:
- Đa tạ Tuệ Thông đại sư. Đa tạ đại sư.
Trở về biệt phòng, Thiên Hải bước thẳng đến kệ chứa rượu, chọn lấy bầu rượu mười cân bưng đến bạn Chàng không rót rượu ra chén, mà bưng cả vò rượu tu ừng ực như người đang khát nước cần giải khát.
Lão công công bước vào:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi lại uống rượu rồi.
Thiên Hải đặt bầu rượu xuống bàn, nhìn lão công công:
- NÔ tài không uống rượu thì làm gì bây giờ?
Lão công công vuốt râu lắc đầu:
- Ngươi bớt uống lại một chút, có được không?
- Tất nhiên là được.
Lão công công bước đến đặt tay lên vai chàng:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi khá lắm đó. Nương nương đã trọng thưởng cho ngươi và lão phu đây.

Lão công công lấy ra một túi gấm đặt lên bàn:
- Nếu ngươi biết nghe theo lão phu thì chẳng bao lâu sẽ có cả một núi vàng, tha hồ mà phung phí.
Lão vuốt râu nhìn Thiên Hải.
Thiên Hải chỉ còn biết dốc rượu trút vào miệng với ý niệm:
biết bao giờ mới không còn những con người ái nam ái nữ này trong hoàng cung?"

Hồi 38
VÕ trường máu

Thiên Hải thấm thoát đã lưu lại nội cung đúng ba con trăng. Chàng nhẩm đếm chỉ không đầy con trăng nữa đã đến tết Trung Ngươn. Trong những ngày này, hoàng cung rộn rịp hẳn lên. Công việc bỗng trở lên chôn rộn hơn và chàng cũng không phải gặp Bạch Hải Đường phi tứ nhiều.
Thiên Hải ngồi uống rượu một mình ngồi ngẫm nghĩ lại những ngày đã qua mà tự hỏi không biết chừng nào mới rời khỏi nội cung này. Chàng vừa nghĩ, vừa bưng chén rượu, chưa kịp uống thì Tú Trinh và Tú Lan xuất hiện.
Hai nàng bước đến bên Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Lão công công và Bạch Hải Đường phi tứ cho dời người.
Thiên Hải nhìn hai nàng:
- Bạch Hải Đường và lão công công cho dời Tiểu Thuận Tử à?
Tú Lan nói:
- Ngoài lão công công và Bạch Hải Đường nương nương thì đâu có ai dám sai Tiểu Thuận Tử.
Thiên Hải lườm Tú Trinh và Tú Lan.
Hai nàng nhìn Thiên Hải, nhoẻn miệng cười.
Thiên Hải nhường mắt:
- Hai người cười gì Tiểu Thuận Tử?
Tú Lan nhìn Thiên Hải, nhỏ giọng nói:
- Tiểu Thuận Tử sau này được cất nhắc, đừng quên Tú Trinh và Tú Lan đấy nhé. Hai người chúng tôi là những người đầu tiên tắm rửa và thay y trang cho Tiểu Thuận Tử đó.
Thiên Hải mỉm cười:
- Ta được cất nhắc không quên nhị vị cô nương đâu. thế nhị vị cô nương muốn gì nơi ta nào?
Tú Trinh nhìn Tú Lan rồi quay lại Thiên Hải mỉm cười nói:
- Sợ Tiểu Thuận Tử không đáp ứng được thôi.
- Hai nàng muốn gì cứ nói.
Tú Lan nũng nịu làm duyên rồi nói:
- Tú Lan và Tú Trinh cần một trang nam nhi đúng thực, chứ không phải là...
Thiên Hải bật cười. Chàng giả lả nói:
- Nhị vị cô nương chọn ta không?

Tú Lan nhướn mày:
- Tiểu Thuận Tử đâu phải nam nhân.
- Nhưng ta có thể là nam nhân đó. Khi nào rời khỏi nội cung ra ngoài giang hồ. Tiểu Thuận Tử sẽ kiếm cho nhị vị một gã nam nhân giống như ta.
Tú Trinh cười khảy:
- Giống như Tiểu Thuận Tử thì trong nội cung này không thiếu đâu.
- Hê! Chưa biết thì đừng nói càn.
Thiên Hải nói dứt câu, sải bước ra khỏi biệt phòng không màng đến ánh mắt của Tú Trinh và Tú Lan. Chàng đi thẳng đến ngũ giác lầu. Lão công công và Bạch Hải Đường phi tứ đang ngồi sẵn chờ Thiên Hải.
Thiên Hải bước đến ôm quyền xá:
- NÔ tài bái kiến nương nương và lão công công. CÓ điều chi cần chỉ huấn, nhị vị cứ sai nô tài.
Lão công công vuốt râu nhìn chàng rồi nói:
- Tiểu Thuận Tử! Lão phu có chuyện sắp giao cho ngươi đây.
- Lão công công cứ giao, nô tài sẽ làm hết sức mình.
Lão công công vuốt râu nhìn sang Bạch Hải Đường phi tứ:
- Nương nương...
Bạch Hải Đường phi tứ nhìn lão khẽ gật đầu rồi nói với Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử!
- CÓ nô tài.
Bạch Hải Đường đứng lên, bước đến cạnh Thiên Hải:
- Đêm nay hoàng thượng sẽ mở hội quán. Người muốn tìm một ngự tiền sử để bảo hộ cho người trong những ngày tới. Bổn nương rất muốn dự hội võ quán đó, nhưng ta sợ nhân dịp này có những kẻ đố ky sẽ ra tay hành thích ta.
Thiên Hải tròn mắt nhìn Bạch Hải Đường phi tứ:
- Sao, có kẻ đố ky ra tay hành thích nương nương? Kẻ đó là ai?
- Bổn cung không biết, nhưng lão công công đã nghi ngờ đến chuyện đó nên ta rất lo.
Chính vì thế mà bổn cung mới triệu hồi Tiểu Thuận Tử.
- NÔ tài luôn phục vụ tận trung với nương.
- Ta biết. Lão công công có nói với bổn cung. Đây cũng là cơ hội để bổn nương kiểm chứnglòngtrungthành của ngươi.
Thiên Hải nhìn sang lão công công. Lão nhìn chàng, nhướn mày mỉm cười.
Thiên Hải nói với Bạch Hải Đường:
- NÔ tài sẽ chứng minh cho nương nương thấy lòng trung thành của mình.
Bạch Hải Đường tháo chiếc nhẫn nạm lam ngọc đưa qua tay Thiên Hải.
- Bổn nương tin ngươi. Chiếc nhẫn này là tín vật của bổn nương, ngươi hãy giữ lấy.
CÓ chiếc nhẫn này trong tay, ngươi đã có thể tự hào là kẻ tận trung với bổn

nương.
Lão công công nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Sao còn chưa bái tạ nương nương.
Thiên Hải ôm quyền xá Bạch Hải Đường:
- NÔ tài thành tâm đa tạ Phi tử nương nương.
Bạch Hải Đường khoát tay:
- Được rồi, Tiểu Thuận Tử không cần phải đa lễ.
Bạch Hải Đường nhìn lại lão công công:
- Lão công công! Đã đến lúc thượng đài chưa?
Lão công công bước ra ngoài, một lúc sau quay vào:
- Nương nương! Đã đến lúc thượng điện.
Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Lúc nào ngươi cũng phải Ở bên ta.
- NÔ tài sẽ luôn Ở bên nương nương.
chàng nghĩ thầm:
"Chẳng có ma nào đến hành thích mụ đâu, mà mụ phải lo lắng như vậy".
Thiên Hải theo hầu Bạch Hải Đường phi tử cùng với bốn ả cung nữ mà chàng đã từng biết trong buổi đầu nhập cung. Theo chân Bạch Hải Đường, Thiên Hải đến giảng võ đường.
Giảng võ đường được dựng trên một bãi bằng, rộng trên trăm mẫu đất, có một đài cao hẳn được dùng để cho Thiên tử ngự giá thưởng lãm những cuộc tỷ thí võ công.
Phía dưới đài Thiên tử là một đài khác nhỏ hơn để dành cho các bậc phi tần cành vàng lá ngọc muốn thưởng ngoạn cuộc đấu sinh tử của các võ sĩ muốn tiến thân bằng con đường quan trường.
Dưới nữa là hai hàng ghế dành cho các vị đại thần võ tướng hoàng triều là hai hàng ngự lâm quân, đứng như những pho tượng bất động, mặt đăm đăm nhìn xuống võ đường.
Tất nhiên Thiên Hải trong bộ lốt Tiểu Thuận Tử phải theo hầu Bạch Hải Đường phi tử thì được đứng trên nhị đài dành cho các bậc cung tần. Chàng nhìn xuống dưới võ đài Không khí thật náo nức của các võ sinh chờ đợi được nhập cuộc chứng minh tài nghệ võ thuật của mình.
Thiên Hải nheo mày, nghĩ thầm:
"ở dưới kia tới hơn trăm người, mình làm sao biết được ai là thích khách."
Bất thình lình, Bạch Hải Đường phi tử quay lại hỏi Thiên Hải:
- Ngươi đang nghĩ gì vậy?
- NÔ tài không nghĩ gì cả, mà chỉ ngạc nhiên và lạ lùng bởi sự uy nghi, hùng vĩ của đêm hội võ thôi.
- Nếu ngươi không phải là một tiểu thái giám thì cũng có thể tham gia vào hội võ đêm nay. Nhưng để được công danh không phải dễ đâu, có thể mất

mạng nữa.
- NÔ tài không có dũng lược như những vị tráng sĩ kia.
Bạch Hải Đường mỉm cười:
- Ngươi không có dũng lược, nhưng lại có dũng tâm nên mới nhập nội.
- NÔ tài.
Bạch Hải Đường mỉm cười khi thấy mặt Thiên Hải đỏ thẹn. Nàng quay mặt nhìn xuống võ đường.
Ba hồi trống cùng với ba hồi khèn được gióng lên. Ba hồi khèn trống vừa dứt thì tiếng tù và trỗi lên vang động cả không gian võ đường. Tiếng tù và ngưng thì một giọng nói xướng lên từ gã thái giám có thân hình bệ vệ đứng ngay trên thượng đài.
- Hoàng thượng ngự giá.
Tất cả mọi người động loạt đứng lên, ôm quyền khom người đứng về phía thượng đài Thiên Hải tò mò hướng mắt nhìn lên. Bạch Hải Đường phát hiện ra điều đó liền nói:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi muốn rơi đầu à?
Thiên Hải vội cúi đầu nhìn xuống. Chàng nghĩ thầm:
- Chẳng biết mặt rồng như thế nào đây. Không biết có giống như mặt những con rồng đá trong các ngôi miếu thác hoàng.
Thiên Hải nghe gã thái giám xướng tiếp:
- Hoàng thượng miễn lễ, chư khanh bình thân.
Bạch Hải Đường phi tử yên vị trở lại. Thiên Hải muốn nhìn lên, nhưng Bạch Hải Đường đã thầm nói với chàng:
- Không phải ai cũng có thể được nhìn mặt thiên tử. Ngươi đừng quá tò mò mà khó giữ được đầu. Chỉ cần ngươi trung thành, hầu phục bổn nương có cơ hội bổn nương sẽ cho ngươi cơ hội được thực mục long nhan.
- NÔ tài biết tội, không dám tò mò nữa.
Thiên Hải giờ chú tâm nhìn xuống võ trường.
Từ hàng ghế đại thần một người vận vương phục bước ra, ôm quyền hành lễ, nói:
- Khởi bẩm hoàng thượng! Ngự tiền sử Vương Quốc Trung bỗng dưng bặt vô âm tín.
Hạ thần đã hội ý với Binh bộ thượng thư và BỘ hình tiến hành lập hội võ đêm nay để tiến cử người tài có chức vụ ngự tiền sứ. Xin hoàng thượng chuẩn tấu.
- Tứ vương gia có chắc tìm được người thay thế Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung không?
- Hạ thần nghĩ, nhân tài của trung nguyên không thiếu, nên có thể tìm được người tài - Được Bổn vương ân chuẩn hội võ đêm nay.
- Bổn vương mong sẽ tìm được một người tài đức hầu phục hoàng thượng.

Tứ vương gia nói xong, lui bước về chỗ cũ, rồi phán lệnh cho gã ngự lâm quân:
- Hội võ bắt đầu.
Gã ngự lâm quân bắt tay lên miệng xướng lên thật to:
- Hội võ bắt đầu.
Một hồi trống được trỗi lên nghe thật đinh tai nhức óc. Sau hồi trống đó, một vị đại thần vận võ phục bước ra giữa võ đường. Lão dõng dạc nói:
- Các ngươi nghe đây. Hôm nay là hội võ tiến cử Ngự tiền sứ. Một ngày hội võ vô cùng quan trọng, nên chỉ có những kẻ thực tài mới tham gia hội võ này. Mặc dù đã qua vòng sơ khảo, nhưng các ngươi cũng phải biết tự lượng sức mình. Nếu cảm thấy mình không đủ tài thì không được bước lên để làm cho hội võ mất đi thần khí uy nghi. Ai có tài thì sẽ được hưởng long ân của hoàng thượng. Kẻ tham gia hội võ có thua cũng không hờn, có chết cũng không oán. Hội võ cấm không được sử dụng độc công và ám khí Tất cả phải được thi thố bằng thực tài. Các ngươi nghe rõ chưa?
Tất cả mọi người tham gia hội võ đều đồng loạt xướng lên:
- Rõ.
Bổn quan tuyên bố. Hội võ bắt đầu.
Lão võ tướng nói xong, lui bước về chỗ hàng ghế các vị quan đại thần đảm đương việc thảo chứng.
Từ trong đám võ sinh ứng thi, một trung niên cầm thương bước ra. Y ôm quyền hướng về phía thượng đài hành lễ rồi quay sang các vị võ quan giám khảo ôm quyền hành lễ, nói:
- Tại hạ Tư ĐỒ Văn, trưởng nam của đề đốc Tư ĐỒ Can. Ngoại hiệu Truy mạng thương xin được thượng đài.
Ba khảo quan gật đầu cùng với một hồi trống.
Hồi trống dứt, Tư ĐỒ Văn liền thi triển một bài thương pháp uy mãnh như vũ bão.
Gã vừa thi triển thương pháp, vừa nói:
- Xuyên tâm thương.
Gã chọc cây thương thẳng về phía trước rồi thu lại đứng dạng chân.
Ban giám khảo khẽ gật đầu.
Từ đám võ sinh, một người cầm đao bước ra. Y cũng làm những động tác giống như Tư ĐỒ Văn, rồi tự giới thiệu mình:
- Tại hạ Đoàn Kỷ, người Sơn Đông, ngoại hiệu Sơn Đông kim đao xin được lĩnh giáo thương pháp của Tư ĐỒ thiếu gia.
Tư ĐỒ Văn nhìn Sơn Đông đao Đoàn Ký nói:
- Tư ĐỒ Văn thỉnh giáo.
Y nói xong mú a vun vút trường thương như thể chiếc chong chóng thị uy.
Đoàn Ký nheo mày nhìn Tư ĐỒ Văn, nhún vai, nói:

- Thương biến hoá nhưng chẳng có sát thương. Thương pháp của Tư ĐồVăn thiếu gia chỉ được dụng khi múa võ Ở đất Sơn Đông.
Tư ĐồVăn vừa múa thương, vừa nói:
- Đoàn Kỷ! Ngươi có bản lĩnh thì nhập cuộc giao thủ với bổn thiếu gia.
- Tư ĐồVăn thiếu gia khỏi thách đố Đoàn mỗ.
Gã rống lên một tiếng:
- Đỡ đao!
Ngọn đại đầu đao của Đoàn Kỷ cắt một đường vòng cung trông thật đơn giản nhưng lại ẩn chứng nội lực uy mãnh, bổ thẳng vào màn thương dày đặc của Tư ĐồVăn.
Đao và thương chạm thẳng vào nhau.
Choang.
Ngọn thương bị bật ngang Tư ĐồVăn buộc thối bộ.
Đoàn Kỷ không để cho Tư ĐồVăn kịp trụ tấn múa thương, liên tiếp thủ phạt tiếp một chiêu đao nữa, bổ qua yết hầu Tư ĐồVăn. Tư ĐồVăn hốt hoảng thụt người xuống tránh đao. Mặc dù thụt người nhanh, nhưng búi tóc của Tư ĐồVăn vẫn bị đại đao của Đoàn Kỷ cắt đứt. Tư ĐồVăn mặt cắt không còn chút máu, cây thương trong tay cứ run lên bần bật.
Đoàn Kỷ hoàn đao nhìn Tư ĐồVăn nói:
- Bản lĩnh thương pháp như vậy mà lại tiên phong thượng đài, ngươi hẳn muốn làm bẽ mặt các anh hùng hào kiệt Trung nguyên. Đáng chết.
Lời còn đọng trên miệng, Đoàn Kỷ chớp động cước pháp. Thân ảnh của gã cất lên cao ba bộ, đại đao tợ lưỡi sét trời bổ thẳng xuống đỉnh đầu Tư ĐồVăn.
Pháp.
Mọi người chỉ thấy đạo quang cắt xuống thân pháp Tư ĐồVăn và đoán chắc gã trưởng nam của đề đốc Tư ĐồCan đã táng mạng. Bốn gã thái giám bước váo gom hai nửa thân Tư ĐồVăn cho vào chiếc túi khiêng ra ngoài.
VÕ trường bỗng chốc trở nên lạnh lùng trong sự im lặng.
sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ dùng đế giày lau lưỡi đại đao rồi bước đến ôm quyền xá ban khảo quan.
- Xin các đại nhân cho một lời phán xét.
Ban khảo quan chưa kịp nói thì từ trong đám võ sinh, một trung niên bước ra. Người này chẳng hề đem theo binh khí. Y đến trước mặt ban khảo quan, tự xưng danh tính:
- Tại hạ Dương Tùng, người trấn Phúc Kiến, ngoại hiệu Tử Thủ kim ma.
Sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ nhìn sang Dương Tùng.
Vị võ quan đại nhân gật đầu:
- Hai người tự khảo chứng võ công, xem ai hơn ai.
Dương Tùng ôm quyền:

- Tuân lệnh đại nhân.
Dương Tùng và Đoàn Kỷ đối mặt nhau, Dương Tùng nói:
- Dương Tùng nghe thiên hạ kháo với nhau về Đoàn túc hạ, nay mới được thấy đao pháp quả là tàn nhẫn vô biên.
- Biết đao pháp của đoàn mỗ tàn nhẫn vô biên, sao ngươi còn dám thượng đài ấn chứng võ công.
- Không thượng đài thì chẳng biết Dương mỗ đứng thứ bậc nào trong giang hồ. Với lại, Dương mỗ đến đây không phải thị mục xem các bằng hữu thi thố võ học, mà cũng CỎ ý tham gia.
- Tham gia để được nhận cái chết như gã Tư ĐỒ Văn, phải không?
- Nếu Đoàn túc hạ có bản lĩnh.
- Bản lĩnh của Đoàn mỗ đây.
Lời còn như đọng trên miệng Sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ thì ngọn đại đao đã chém xả đến Dương Tùng. Dương Tùng đã có sự chuẩn bị từ trước nên lách tránh rất linh hoạt. Y không hề phản công Sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ, mà lại chắp tay sau lưng thi triển bộ pháp thần kỳ, lúc qua trái, lúc bước qua phải, thậm chí có lúc ngã ngửa về sau, nhưng tuyệt nhiên không hề mất tấn, thế mà Đoàn Kỷ không làm sao công trúng đích.
Đoàn Kỷ thấy đối phương đấu với mình trong tư thế thong dong tự tại, càng tức giận hơn. Y dồn tất cả nội lực vào chiêu đao cuối cùng rồi thét lên một tiếng. Thân pháp cất lên cao bốn bộ, bổ thẳng lưỡi đao xuống đầu Dương Tùng. Những tưởng lần này [mất vài chữ] Văn, nhưng họ Dương chỉ hơi lách qua nửa bộ để lưỡi đại đao của Đoàn Kỷ lướt sát ngay bên hông mình rồi bổ luôn xuống đất.
Chát.
Lưỡi đại đao với nội lực như núi Thái Sơn công hụt Dương Tùng chém xuống đất ngập quá nửa. Đoàn Kỷ toan rút đao lại thì chớp thấy chảo công của họ Dương thộp đến mặt mình. Y hốt hoảng nhưng không lẽ bỏ đao, nên buộc vung tả thủ gạt trảo công Của đối phương. Tả thủ vừa vung lên thì đã bị thủ pháp của Dương Tùng chụp lại:
Rắc.
Xương vai Đoàn Kỷ bị gãy vụn khi Dương Tùng ghịt tay gã ra sau. Không dừng lại Ở đó, hữu thủ của Dương Tùng với thế ưng trảo tàn khốc chụp thẳng tới vùng tâm đẳng của đối phương. Năm ngón tay họ Dương như năm chiếc vuốt chim ưng xuyên thăng qua trang phục và da thịt của họ Đoàn rồi rút trở lại với trái tim của đối phương còn thoi thóp đập.
Đoàn Kỷ cứ đứng khom khom mãi một lúc thật lâu mới đổ sập đến trước. Đến lúc đó Dương Tùng mới nhét quả tim vào mình Đoàn Kỷ.
Y chùi hai tay vào mặt họ Đoàn rồi đứng chống tay nhìn bọn thái giám khiêng xác Đoàn Kỷ ra.

Qua hai trận tỷ thí võ công đã có hai người chết, điều đó khiến Thiên Hải chao lòng.
Chàng nghĩ thầm:
"Cần chi cái chức Ngự tiền sứ mà phải chết oan uổng như vậy chứ. CÓ cho bổn thiếu gia, thiếu gia cũng chẳng thèm nhận".
Bạch Hải Đường phi tử nhìn lại Thiên Hải, hỏi:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghĩ sao về những võ sinh dưới kia?
- HỌ đều là những cao thủ của võ lâm Trung nguyên, chết thật đáng tiếc.
- Ngươi tiếc cho họ à?
- Không dễ gì tìm được những cao thủ như vậy.
Bạch Hải Đường mỉm cười, nói:
- Nếu như những người kia là thích khách thì ngươi có bảo vệ bổn nương không?
- NÔ tài sẽ làm hết sức mình để bảo vệ nương nương.
- Ngươi không sợ chết như gã Tư ĐỒ Văn hay gã Đoàn Kỷ?
- NÔ tài chết cũng không tiếc, nếu đã hết sức mình.
Bạch Hải Đường gật đầu:
- Được lắm.
Trong lúc hai người nói chuyện thì Dương Tùng đã hạ thêm một người nữa cũng bằng cái chết như Đoàn Kỷ.
Sau khi sát tử hai mạng người, Dương Tùng vô cùng tự đắc. Y ôm quyền hướng về chúng môn sinh:
- Ở đây còn vị nào muốn lên khảo chứng võ công với tại hạ nữa không?
Bạch Hải Đường hỏi Thiên Hải:
- Ngươi có tin họ Dương kia chiếm được kim bài Ngự tiền sứ không?
- NÔ tài không dám chắc. Bởi những cao thủ chưa xuất đầu lộ diện. Nhất là người...
- Người nào?
- NÔ tài chỉ có thể nó người muốn kim bài phải có sát thần khủng bố mới có thể khống chế đước các võ sinh đang háo hức với hoài tưởng trở thành Ngự tiền sứ của hoàng thượng.
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi tinh mắt lắm đó.
Hai người nói đến đây thì trong đám võ sinh, một hảo hán tuổi chỉ ngoài hai mươi bước ra. Y cũng chẳng mang theo binh khí gì.
Y bước đến bàn khảo quan:
- Vãn bối họ Lâm, tục danh Quang Hạo. Người chấn Lĩnh Nam chuyên nghề tơ tằm, thêu hoa đơm vải, xin được tỷ thí với Dương Tùng tôn giá.
Lão võ quan nhìn Lâm Quang Hạo, nói:
- Công tử còn quá nhỏ tuổi, hẳn không biết hậu quả như thế nào khi thượng đài. Lão phu khuyên công tử mau quay về. Sẽ còn nhiều cơ hội để công tử

tiến thân, chứ không chỉ có lần này.
Lâm Quang Hạo ôm quyền:
- Đại nhân! Vãn bối lặn lội từ Lĩnh Nam lên tới kinh thành, chẳng lẽ lại quay về chỉ vì tuổi quá nhỏ sao. Người xưa có câu: "Anh hùng chẳng đợi tuổi", huống chi vãn bối nay Cũng đã hai mươi rồi. Xin đại nhân cho vãn bối tỷ thí.
Lão võ quan thở dài một tiếng, nói:
- Lão phu đã nói hết lời, nhưng nếu công tử vẫn một mực thì lão cũng không cản.
Lâm Quang Hạo ôm quyền xá:
- Đa tạ đại nhân.
Y bước ra võ trường đứng đối mặt với Dương Tùng, ôm quyền nói:
- Tốn giá đừng nghĩ Lâm Quang Hạo còn nhỏ mà nương tay.
- Dương mỗ lại nghĩ khác. Hắn là ngươi có hai trái tim và hai lá gan nên mới thượng đài giao thủ với ta.
- Nếu không thượng đài thì vãn bối sẽ về tay không sao?
- Thà ngươi về tay không còn được cái mạng, nhưng rất tiếc ngươi đã thượng đài tìm công danh.
Dương Tùng nói xong đảo bộ, xoay tròn bản thủ chớp động tấn công Lâm Quang Hao. Đối phó với đôi bản thủ của Tử Thủ kim ma Dương Tùng. Lâm Quang Hạo chẳng né tránh. Hành động của họ Lâm khiến cho vị lão quan giật mình, đứng xống lên.
Lão đại nhân lắc đầu nói:
- Thật là hồ đồ!
Mọi người những tưởng Lâm Quang Hạo sẽ bị moi tim như những người trước, nhưng họ Lâm chỉ khẽ xoay người như thục nữ múa mừng ngày hội trồng dâu lấy tơ tăm.
Đôi song thủ chết người của Dương Tùng chộp trượt qua bên hông Lâm Quang Hạo thì gã đã rú lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng rú đó, Dương Tùng ôm lấy hai con ngươi, lảo đảo thối bộ.
Gã rên rỉ:
- Mắt của ta... Mắt của ta...
Lâm Quang Hạo thản nhiên nói:
- Mắt của tôn giá đã bị Lâm Quang Hạo đâm mù rồi, đâu còn nữa.
Mọi người chứng kiến cảnh đó cứ trố mắt ra nhìn Lâm Quang Hạo. HỌ không biết Lâm Quang Hạo đã dụng thủ pháp gì mà đâm mù mắt Dương Tùng.
Dương Tùng gầm lên.
Bị mù mắt, Dương Tùng như con thú điên lao thẳng đến Lâm Quang Hạo. Trong lúc đang tự đắc, Lâm Quang Hạo không ngờ đối phương lại lao đến

mình dù đã bị mù mắt.
Y cũng xoay mình đúng động tác ban đầu, hai mũi kim, giấu trong bàn tay phóng ra đâm xuyên qua hóc mắt đã mù của Dương Tùng thấu qua bên kia.
Lâm Quang Hạo có ngờ đâu Dương Tùng cũng có ý liều chết trong cơn phẫn nộ.
Mặc dù bị đâm như thế, nhưng lão vẫn thừa sức để lấy mạng Lâm Quang Hạo. Tả thủ Dương Tùng bám cứng lấy thắt lưng, còn hữu thủ thì vồ vào yết hầu.
Thụp.
Cả hai cùng đổ kềnh xuống đất. Mọi người chỉ thấy hai người ôm cứng lấy nhau, giãy giụa nằm ườn ra bất động.
Một vị khảo quan bước ra rồi lắc đầu.
Vị khảo quan ra hiệu. Bốn gã thái giám bước vào võ trường gỡ hai đối thủ đang ôm cứng. Lúc này mọi người mới biết cả Dương Tùng và Lâm Quang Hạo đều chết bởi độc thủ của a nhau.
Cái chết của Dương Tùng và Lâm Quang Hạo khiến cho võ trường bỗng chốc trở lên im lặng đến lạ lùng. Sự im lặng đó khiến cho bầu không khí sôi động bỗng chốc trở lên nặng nề khó thở.
Bạch Hải Đường phi tử nhìn lại Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghĩ còn người nào dám bước lên thượng đài nữa không?
Thiên Hải gật đầu:
- NÔ tài nghĩ, đã là người luyện võ thì đây là cơ hội để tiến thân. Không ai muốn chiếc kim bài Ngự tiền sứ lại không có chủ cả. Nếu không có chủ, hoàng thượng hẳn buồn lắm. Chẳng lẽ võ lâm Trung thổ chỉ có bấy nhiêu người sao.
Thiên Hải ghé miệng vào tai Bạch Hải Đường:
- Đây mới là cao nhân thượng đài.
Thiên Hải vừa nói dứt câu thì Hoàng Bang và Hoàng Khởi từ trong đám môn sinh bước ra.
Thiên Hải nhận ngay ra họ. Chàng nghĩ thầm:
"Hai gã Hoàng Bang và Hoàng Khởi xuất hiện Ở đây ư? Hoa Sơn chưởng môn cũng muốn cho môn hạ của mình đoạt kim bài Ngự tiền sứ à".
Thiên Hải nhỏ giọng nói với Bạch Hải Đường phi tứ:
- Nương nương! Hai người này nô tài biết.
- HỌ là ai?
- HỌ là những cao thủ của phái Hoa Sơn. Tên là Hoàng Khởi và Hoàng Bang.
- Kiếm pháp của họ cao thâm lắm hả?
- NÔ tài không biết. Nhưng đây mới là lúc các bang phái lớn trong giang hồ

xuất đầu lộ diện.
Thiên Hải vừa nói, vừa quan sát xuống võ trường. Chàng nghĩ thầm:
"chẳng lẽ hành thích hoàng thượng là những cao thủ của các đại phái trong võ lâm.
Ai cha! Chuyện này nếu không thành thì võ lâm sẽ rơi vào tai kiếp trùng trùng điệp điệp Nếu thành thì bá tánh chẳng có một ngày nào yên. Một ngày không có thiên tử thì đại loạn ắt sẽ xảy ra. Chỉ mỗi một tấm kim bài Ngự tiền sứ mà đã có bao nhiêu cao thủ chết vì nó. Nếu đem cả ngai vàng thiên tử làm mồi thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi mất".
Thiên Hải lắc đầu nghĩ tiếp:
"Dưới có ông trời còn trên có trăm họ, bên cạnh có quyền, có ngân lượng lại thêm cả tam cung lục viện thì người có tâm thanh nhàn đến mấy cũng khó mà cầm lòng. CÓ Thiên tử thế mà đỡ sinh chuyện".
Thiên Hải nghĩ như vậy, muốn quay lại nhìn dung mạo Thiên tử, nhưng lại bỏ ý định đó Chàng buông một tiếng thở dài.
Bạch Hải Đường phi tứ hỏi Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Sao ngươi lại thở dài thế? Ngươi không thích xem tỷ võ à?
- NÔ tài rất thích. Nhưng sao thấy nhiều người chết quá mà thở ra đấy thôi. Không biết kim bài Ngự tiền sứ sẽ cho họ những gì mà sao nhiều người ham muốn như vậy.
- Chỉ tại Tiểu Thuận Tử là thái giám nên không biết đấy thôi. Nếu ngươi là Ngự tiền sứ thì trở thành thống lãnh Ngự lâm quân trong nay mai. Xem như lúc nào cũng được Ở Cạnh hoàng thượng, tất nhiên sẽ được đặc ân của Thiên tử. thế thì ai mà chẳng muốn.
Thiên Hải ve cằm:
"Ai cũng muốn, nhưng Thiên Hải thì không muốn đâu. Bổn thiếu gia biết tỏng tất cả bí mật trong nội cung của các ngươi rồi. Chẳng qua cũng chỉ là hạng tôi tớ trung thành củ a đấng thiên tử".
Thiên Hải nghĩ đến đây thì dưới võ trường đã có sự chuyển biến thần kỳ. Một người vận hắc y võ phục cùng thanh trường kiếm với thuật khinh công kỳ tuyệt từ từ hạ thân xuống trước mặt Hoàng Bang và Hoàng Khởi. Chỉ với khinh pháp của người đó thôi mà quần hùng tham gia hội võ phải Ồ lên.
Y chậm rãi bước đến bàn khảo quan. Tưởng đâu y cũng như những người kia tự giới thiệu mình, nhưng không. Y đứng thừ ra, đưa cặp mắt ngời ngời nhìn chiếc kim bài Ngự tiền sứ.
Vị khảo quan hỏi gã:
- Tráng sĩ tên gì? Quê quán Ở đâu?
Vị khảo quan chưa hỏi hết câu, gã kiếm thủ đã lấy tấm kim bài cho vào ngực áo.
Động tác và thái độ của gã đã khiến cho ban khảo quan bực bội, tất cả đều

đứng bật lên.
Không màn đến sự bực tức của ban khảo quan, gã kiếm thủ lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm. Lưỡi kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ thì một ánh chớp loá mắt. Khi mọi người nhìn lại thì Hoàng Bang và Hoàng Khởi chỉ còn là hai cái xác mất đầu nhưng vẫn đứng sừng sững như bị trời trồng.
Trên nhị đài, Thiên Hải giật thót ruột buột miệng nói:
- Thượng Ngươn kiếm pháp.

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 39
Trùng kiếm

Thấy kiếm pháp, Thiên Hải nhận ra ngay người vận võ phục hắc y chính là Diệp Cát Quần Mục nhân. Chàng nheo mày nhủ thầm:
"Diệp Cát Quần đã là mục nhân còn cần gì chức Ngự tiền sứ chứ?" Thiên Hải còn đang suy nghĩ thì từ trong quần hùng, một gã kiếm thủ bước ra. Gã đặt tay vào đốc kiếm rồi nói:
- Tại hạ là Quân tử kiếm Chi Huy.
Quân tử kiếm Chi Huy vừa nói vừa rút kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm của gã vừa rút ra khỏi vỏ trong khi chưa nói hết câu tự giới thiệu mình thì đạo kiếm Thượng Ngươn của Diệp Cát Quần đã chớp động.
Chiêu kiếm Thượng Ngươn của Diệp Cát Quần nhanh đến độ đầu của Quân tử kiếm Chi Huy rơi xuống đất mà miệng vẫn còn lải nhải nói.
Cái chết của Quân tử kiếm Chi Huy khiến cho quần hùng thẫn thờ sửng sốt. Tất cả mọi người giờ đã nghiệm ra kiếm thủ đoạt chiếc kim bài kia là một sát nhân thần chết, giết người trong nháy mắt chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào.
võ trường vốn đã nặng nề bởi những cái chết thảm khốc, giờ càng nặng nề hơn sau cái chết của Quân tử kiếm Chi Huy. Đến ngay những vị đại thần võ quan cũng phải thừ người bất động, nhìn Diệp Cát Quần như không chớp mắt.
Trong khi mọi người thờ thẫn với sát chiêu kiếm của Diệp Cát Quần trở nên im lặng thì bất ngờ có những tiếng vỗ tay tán thưởng phát ra từ phía thượng đài.
Thiên Hải cau mày. Chàng không nhìn lên, nhưng biết đó là những tràng vỗ tay tán thưởng của Thiên tử. Thiên Hải nghĩ thầm:
"Thiên tử hẳn không biết kiếm chiêu Thượng Ngươn tàn khốc như thế nào nên mới tán thưởng họ Diệp. Còn nếu hoàng thượng biết mà vẫn vỗ tay ngợi khen thì đây đúng là một bạo chúa thích chuyện giết người. .
Nghĩ như vậy, bất giác Thiên Hải buông tiếng thở dài. Chàng nhìn xuống dưới các vị đại thần. Chàng nhận ra Tứ Vương gia đang cầm cây còi nhỏ bằng tre.
Thiên Hải lấy làm lạ. Chàng ngờ ngợ sẽ có đại biến sắp xảy ra với sự xuất hiện của Diệp Cát Quần.

Thiên Hải hỏi nhỏ Bạch Hải Đường phi tử:
- Nương nương...
Bạch Hải Đường nhìn lại chàng:
- Tiểu Thuận Tử muốn hỏi gì?
- Tứ vương gia hẳn phải là đại thần nhất phẩm.
Bạch Hải Đường nhìn sững Thiên Hải:
- Còn hơn cả nhất phẩm công thần nữa. Tứ vương gia sẽ là nhiếp chính vương một khi hoàng thượng có điều bất hạnh. Sao ngươi lại hỏi bổn nương điều đó?
- NÔ tài chỉ nhìn thấy phong tướng Tứ vương gia quá uy nghi nên buột miệng hỏi thế thôi.
- Ngươi cũng biết xem tướng nữa à?
- NÔ tài trước đây có học qua thuật tướng số của một vị cao tăng.
- Hay lắm. Khi nào về ngũ giác lầu ngươi xem tướng cho bổn cung thử coi.
- Thưa vâng.
Trong lúc đó, dưới võ trường đã hoàn toàn khoác một bầu không khí nặng mùi khủng bố và chết chóc. Diệp Cát Quần vẫn đứng giữa võ trường hướng mắt về phía quần hùng. Thế nhưng chẳng một ai dám thượng đài, cứ như mọi cao thủ đã bị ánh mắt sát thần của Mục nhân cướp mất hồn vía.
Tứ vương gia chờ một lúc rồi ôm quyền nói:
- Khởi bẩm hoàng thượng, kiếm sĩ vô danh kia đã đoạt được kim bài Ngự tiền sứ.
Thiên Hải lắng nghe tiếng hoàng thượng cất lên:
- Nếu không còn ai muốn đoạt kim bài Ngự tiền sứ thì trẫm sẽ chuẩn y cho kiếm sĩ đó Chức vị Ngự tiền sứ thay cho Chu ái khanh. Kiếm pháp của y đáng để cho mọi người học tập.
Thiên Hải nghe hoàng thượng phán và nghĩ thầm:
"Nếu ai cũng thụ học được Thượng Ngươn kiếm pháp thì Mục nhân Diệp Cát Quần đâu dễ dàng đoạt kim bài Ngự tiền sứ." Tứ vương gia nghe hoàng thượng phán xong, quay lại:
- Hoàng thượng đã chuẩn y kiếm sĩ vô danh là người đoạt kim bài Ngự tiền sứ.
Giọng xướng của Tứ vương gia đập vào thính nhĩ của Thiên Hải, đôi chân mày chàng cau lại. Chàng nghĩ thầm:
"Diệp Cát Quần xuất hiện chủ đích để đoạt chức vị Ngự tiền sứ. Chẳng lẽ chỉ để đoạt chức vị đó thôi sao. Bản thân y là Mục nhân của Diêm Vương môn, thế thì đoạt chức vị Ngự tiền sứ để làm gì? Đúng ra y phải hành thích hoàng thượng chứ?" Thiên Hải lắc đầu nghĩ tiếp:
"Nếu y chỉ đoạt chức vị Ngự tiền sứ thì mục đích của y là gì? Tất nhiên y chẳng có mục đích gì rồi." Thiên Hải giật mình, buột miệng nói nhẩm:

- Không thể như vậy được.
Bạch Hải Đường phi tử quay lại:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nói gì thế?
Thiên Hải hỏi:
- Nương nương! NÔ tài mạn phép hỏi, một khi kiếm sĩ kia đoạt được chức vị Ngự tiền sứ thì sẽ thống lĩnh đội ngự lâm quân?
Bạch Hải Đường phi tử gật đầu.
Mặt Thiên Hải đanh lại với ý nghĩ:
"Hắn đoạt chức vị Ngự tiền sứ cốt là thống lĩnh ngự lâm quân. Đến lúc đó muốn giết hoàng thượng lúc nào mà chẳng được. Hoặc khống chế hoàng thượng, và kẻ chủ mưu thâu tóm thiên hạ. Kẻ chủ mưu lại chính là Diêm Vương môn chủ." Bạch Hải Đường phi tử hỏi Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đang nghĩ gì mặt căng quá vậy?
- NÔ tài không thể để cho kiếm sĩ kia đoạt chức vị Ngự tiền sứ.
- Tiểu Thuận Tử. Ngươi làm gì?
Cùng lúc với câu hỏi của Bạch Hải Đường phi tử thì ban khảo quan chuẩn bị tiến hành lễ nhậm phong cho Diệp Cát Quần. Tiếng phèn được gióng lên.
Thiên Hải nói:
- NÔ tài phải thượng đài.
- Ngươi có điên không?
Bạch Hải Đường phi tử vừa thốt dứt câu thì Thiên Hải thi triển thuật Phi ma độn hình từ trên nhị đài lướt xuống võ trường. Chàng vừa lướt đi vừa thét:
- NÔ tài muốn thượng đài.
Một tiểu thái giám khôi ngô, anh tuấn từ trên nhị đài thi triển thuật khinh công siêu phàm lướt xuống võ trường, khiến ai nấy cũng ngạc nhiên trố mắt nhìn.
Khi Thiên Hải đã đứng trước ban khảo quan mà các vị đại thần vẫn còn ngơ ngẩn nhìn chàng. Vị võ quan chủ khảo nhìn Thiên Hải:
- Tiểu thái giám. Ngươi định thượng đài à?
Thiên Hải ôm quyền xá:
- NÔ tài quyết định thượng đài.
Vị võ quan đanh mặt nói:
- Tiểu tử quyết định thượng đài mà chẳng có bản lĩnh gì thì biết tội gì không? Ngươi sẽ phạm tội khi quân hí lộng võ trường, có thể bị tội bêu đầu.
- Trong luật không có điều cấm thái giám thượng đài. Nếu vãn bối không có bản lĩnh thì sẽ chết ngay dưới kiếm của kiếm sĩ kia, đâu còn cái mạng để cho Thiên tử trừng trị.
- Tại sao ngươi muốn thượng đài?
- vãn bối muốn nhận chức Ngự tiền sứ.
- Ngươi đã là thái giám rồi kia mà?

- Thái giám không thể trở thành Ngự tiền sứ được à? CÓ những lão công công được phong đến chức Thiên tuế thì sao vãn bối không thể là Ngự tiền sứ?
Vị võ quan chủ khảo nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân:
- Được! Bổn quan chuẩn y lời thỉnh cầu thượng đài của tiểu thái giám.
Vị chủ khảo quan đưa tay phất cờ hiệu.
Tiếng trống lại trỗi lên. Khi tiếng trống dứt thì Tứ vương gia lớn tiếng nói:
- Không.
Tứ vương gia ôm quyền tiến ra xá hoàng thượng rồi trịnh trọng nói:
- Hoàng thượng! Gã tiểu thái giám kia hí lộng võ trường đáng tội bêu đầu.
Hoàng thượng hỏi:
- Y không được thượng đài à?
Vị võ quan chủ khảo từ dưới võ trường hối hả chạy lên. Lão ôm quyền thi lễ với hoàng thượng rồi nói:
- Khởi tấu hoàng thượng, trong lệ thượng đài hội võ tuyển chọn Ngự tiền sứ không có điều khoản cấm thái giám nội cung thượng đài.
- thế thì cứ cho tiểu thái giám kia thượng đài.
Tứ vương gia nói:
- Khởi tấu hoàng thượng, phàm những kẻ đã tự biến mình thành nội thị trong cung thì không được luyện võ công, hay đem binh khí, bởi lúc nào cũng kề cận long nhan. Gã tiểu thái giám này vốn đã có võ công lại nhập nội tất có chủ đích rất đáng ngờ. Nếu như y trở thành Ngự tiền sứ, thống lĩnh cấm quân, hạ thần e có biến.
- Tứ vương gia nói có lý. Trẫm không ngờ trong nội cung lại có cao thủ.
Tứ vương gia liếc qua vị võ quan chủ khảo rồi nói tiếp:
- Hậu họa bên cạnh, cúi xin hoàng thượng minh xét cho trảm ngay tên thái giám kia.
Bạch Hải Đường phi tử nghe Tứ vương gia nói như vậy, mặt đanh hẳn. Nàng đứng lên hướng về phía hoàng thượng:
- Hoàng thượng! Thiếp có mấy lời thỉnh cầu.
- ái phi cứ nói.
- Tiểu Thuận Tử là người của cung ngũ giác. Nếu như y có tà ý nhập nội để làm chuyện trái đạo trời thì hóa ra thần thiếp đây cùng một bè với y sao. Với lại, thái giám là người kề cận long nhan, Ngự tiền sứ cũng là kẻ kề cận long nhan, thì sao lại không chọn người tâm phúc dám cung hình để hầu hạ long nhan chứ.
Tứ vương gia trợn mày nhìn Bạch Hải Đường phi tử.
Bạch Hải Đường phi tử nhìn xuống Tứ vương gia:
- VÕ trường hôm nay lập ra để hoàng thượng ngự mục tìm hiền thần. Tứ vương gia sao lại buông những lời gán cho Tiểu Thuận Tử là kẻ có tà ý

muốn làm điều xằng bậy trái ý trời. Bổn cung hỏi Tứ vương gia, kiếm sĩ vô danh kia thượng đài, ngang nhiên đoạt kim bài Ngự tiền sứ mà chẳng khai tên khai họ, chính vì thế Tiểu Thuận Tử mới bất phục nên thượng đài. Lấy một kẻ vô danh để đề bạt làm Ngự tiền sứ với chọn một người tâm phúc của ngũ giác lầu, hẳn hoàng thượng thừa sáng suốt để chọn ai.
Bạch Hải Đường nhìn lên thượng đài:
- Thần thiếp thỉnh cầu hoàng thượng cho Tiểu Thuận Tử thượng đài. Nếu đúng ý trời thì y sẽ là Ngự tiền sứ hầu hạ hoàng thượng. Còn ngược lại, tự y đi tìm cái chết bởi kiếm pháp vô song của người kia.
- Trẫm chuẩn y lời ái khanh.
Hoàng thượng nhìn xuống vị võ quan chủ khảo:
- Cứ cho thượng đài.
Vị võ quan hành lễ nói:
- Đa tạ hoàng thượng.
Vị võ quan quay bước trở xuống.
Lão công công vội vàng bước xuống đi thẳng đến bên vị võ quan chủ khảo:
- Hà đại nhân!
Hà đại nhân nhìn lại:
- Công công có điều chi chỉ giáo?
Lão công công trao cây phất trần của mình vào tay Hà đại nhân rồi nói:
- Tiểu Thuận Tử do lão phu đào tạo, nhờ Hà đại nhân chuyển cây phất trần của lão phu cho y để dụng làm binh khí. Hắn không có binh khí e khó giữ được mạng bởi kiếm chiêu của người kia.
Hà đại nhân gật đầu:
- Bổn quan sẽ trao cho tiểu thái giám.
Lão công công vuốt râu:
- Đa tạ Hà đại nhân.
Lão quay trở lại thượng đài, nhưng không quên liếc nhìn Tứ vương gia. VÔ hình chung lão công công bắt gặp ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của Tứ vương gia đã hướng vào mình. ánh mắt sắc của Tứ vương gia khiến cho xương sống của lão công công buốt lạnh.
Lão công công nghĩ thầm:
"Nếu tên tiểu tử Thiên Hải mà không đoạt được chức Ngự tiền sứ thì mình hẳn đã tới số thật rồi. .
Trở lại với võ trường, Hà đại nhân bước lại bàn chủ khảo. Lão nhìn Thiên Hải, nói:
- Hoàng thượng đã chuẩn y cho tiểu thái giám thượng đài. Còn đây là cây phất trần của lão công công trao cho tiểu tử để làm binh khí.
Thiên Hải đón lấy cây phất trần. Chàng nhanh chóng nhận ra đó là một thanh kiếm được tạo lại dáng của cán ngọn phất trần.

- Đa tạ đại nhân đã thỉnh cầu hoàng thượng.
- Tiểu thái giám cẩn thận.
Thiên Hải gật đầu.
Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn Thiên Hải với sự lo lắng cho chàng. Ai cũng nhủ thầm: Thiên Hải chỉ còn sống trong khoảnh khắc ngắn ngủi nữa mà thôi.
Hà đại nhân phất cờ hiệu. Ba hồi trống được gióng lên làm vang động cả không gian võ trường vốn dĩ yên tĩnh, kể từ lúc Diệp Cát Quần chiếm ngự võ trường.
Thiên Hải rảo bước chầm chậm tiến ra võ trường rồi đứng đối mặt với Diệp Cát Quần.
Thiên Hải từ tốn nói:
- Tôn giá nhận ra Thiên Hải chứ?
Diệp Cát Quần gật đầu. Y buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Tại sao ngươi thượng đài? Ngươi không sợ chết bởi Thượng Ngươn kiếm pháp à?
- Thiên Hải thượng đài bởi đã luyện thứ kiếm pháp Thượng Ngươn của tôn giá.
- Ngươi có luyện cũng không phải là đối thủ của ta.
- Nhưng đã luyện kiếm thì phải thượng đài thôi. Thiên Hải có điều muốn hỏi tôn giá.
Tôn giá đã là Mục nhân của Diêm Vương môn, cớ gì lại thượng đài để đoạt chức vị Ngự tiền sứ? Tôn giá cần chức vị đó lắm sao?
Diệp Cát Quần lắc đầu:
- Ta thực thi sứ mạng của mình.
- Sứ mạng của tôn giá là đoạt chức vị Ngự tiền sứ, mà kẻ đắc lợi chính là Diêm Vương môn?
- Ngươi không cần biết. Lúc này ngươi còn cơ hội để giữ được mạng của mình, mau rời khỏi đây đi.
Thiên Hải lắc đầu:
- Thiên Hải đã thượng đài rồi, đâu thể rời khỏi võ trường được. Nếu rời khỏi võ trường thì phạm tội khi quân mất.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải hỏi:
- Tôn giá hẳn chưa gặp Mộng Tình tỷ tỷ?
- Mộng Tình...
Thiên Hải gật đầu:
- Tất cả mọi chuyện xảy đến với tôn giá, Thiên Hải đều biết qua lời của Mộng Tình tỷ tỷ Tôn giá đã biết mình đang bị môn chủ Diêm Vương môn lợi dụng, sao cứ phải tuân lệnh của Diêm Vương môn chủ?
- Diệp Cát Quần đã là Mục nhân.
- Thiên Hải biết. BỘ cứ là Mục nhân thì phải tuân theo lệnh của Diêm

Vương môn chủ?
- Ngươi là ta thì cũng thế thôi.
- Thần thức của tôn giá vẫn bình thường kia mà.
- Không như ngươi nghĩ đâu.
- Không như Thiên Hải nghĩ là sao?
- Ta hoàn toàn khác trước rất nhiều.
- Thiên Hải thấy tôn giá vẫn bình thường như hồi mới gặp lần đầu.
- Ta không bình thường như ngươi tưởng đâu. Ta đã là cái bóng của môn chủ. Ta phục tùng môn chủ. Chết được thì ta đã chết rồi.
- Tôn giá vì môn chủ hơn cả mình sao?
- Đúng.
- Còn Mộng Tình thì sao?
- Diêm Vương môn chủ hơn cả Mộng Tình.
Nói đến đây, chợt sắc diện của Diệp Cát Quần đổi qua màu xanh xác chết. Thấy sự biến đổi đó, Thiên Hải không khỏi e dè và ngại ngùng. Chàng liếc nhanh về phía Tứ vương gia. Thiên Hải thấy Tứ vương gia vừa đưa chiếc còi lên miệng thổi.
Thiên Hải nghĩ thầm:
"Thì ra Diệp Cát Quần bị Tứ vương gia điều khiển bằng chiếc còi vô thanh kia. Chỉ có Diệp Cát Quần mới nghe được tiếng còi của Tứ vương gia mà thôi. Nếu Tứ vương gia điều khiển Diệp Cát Quần thì lão chính là Diêm Vương môn chủ." Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiên Hải thì Diệp Cát Quần đã rống lên cùng với động tác rút kiếm ra khỏi vỏ.
Tiếng rống của gã khiến Thiên Hải giật mình.
Chứng kiến màn kiếm ảnh Thượng Ngươn do Diệp Cát Quần thi triển, Thiên Hải tự biết không thể dùng thuật Phi ma độn hình để tránh né một khi võng lưới kiếm tử bao trùm lên mình.
Không dùng được thuật Phi ma độn hình để tránh né, Thiên Hải muốn hay không cũng phải dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp của chính Diệp Cát Quần. Hai đối thủ cùng sử dụng một thứ kiếm pháp tối thượng tàn bạo vô biên. VÕ trường với chu vi non trăm mẫu thế mà vẫn bao cả màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp. Bóng của Diệp Cát Quần lẫn Thiên Hải chìm trong màn kiếm quang dầy đặc, chẳng một người nào nhìn ra đâu là Diệp Cát Quần, đâu là Thiên Hải.
Tất cả mọi người trên thượng đài, nhị đài và trung đài đều đứng hẳn lên.
Bạch Hải Đường phi tử lộ rõ sự lo lắng ra mặt. Nàng không ngờ Tiểu Thuận Tử bề ngoài rất thư sinh nho nhã lại là một kiếm thủ cao siêu thần kỳ, có thể đấu ngang ngửa với gã kiếm thủ sát nhân kia. Nghĩ như vậy, nhưng tim Bạch Hải Đường cứ đập thình thịch.
Nàng bất giác nhìn lên thượng đài. Vị Thiên tử con trời đã đứng lên từ lúc

nào không biết, mắt cứ đăm đăm nhìn xuống võ trường với những nét căng thẳng cực độ.
Còn lão công công cứ giũ tay áo liên tục, cứ như trong y có kiến bò.
Bạch Hải Đường phi tử nhẩm nói:
"Tiểu Thuận Tử mà chết, mình chẳng tìm được gã thái giám nào như y. .
Trong cuộc giao đấu, Thiên Hải cảm nhận áp lực kiếm chiêu của đối phương càng lúc càng đè lên mình đến ngợp thở. Mặc dù hai người sử dụng cùng một thứ kiếm pháp tối thượng, nhưng Diệp Cát Quần như nhanh hơn Thiên Hải đúng nửa chiêu. Chính vì thế mà chàng gần như bị động khi phải đối phó với Diệp Cát Quần. Nếu không có Kim cang thần chỉ của Thiếu Lâm Tự, với Dịch Cân kinh thì Thiên Hải hẳn đã bị kiếm chiêu của Diệp Cát Quần tước mất mạng ngay từ lúc giao đấu chiêu đầu tiên.
Cứ mỗi lần kiếm của Diệp Cát Quần đạt đến cảnh giới tối thượng đã có thể chặt đứt đầu Thiên Hải thì bị chàng hóa giải bằng Kim cang thần chỉ.
Thiên Hải phải phối hợp vừa kiếm vừa chỉ mới khả dĩ giữ được thế cân bằng. Giao thủ suốt một canh giờ, trao đổi qua lại đúng trăm chiêu kiếm Thượng Ngươn bất phân thắng bại, mọi người ngầm thán phục Thiên Hải.
HỌ có biết đâu lúc này Thiên Hải vô cùng lúng túng. Chàng gần như chỉ còn một chiêu duy nhất nữa thôi trong khi kiếm pháp của đối phương càng lúc càng trở nên quái dị khó lường. Thiên Hải nghĩ thầm:
"Mình chỉ còn một chiêu kiếm nữa thì hết. Trong khi Diệp Cát Quần còn ngàn chiêu.
Xem ra mình đã tới số thật rồi." Nghĩ như vậy, Thiên Hải không khỏi bồi hồi lo lắng cho mình. Chàng tự biết trong khoảnh khắc nữa thôi kiếm của Diệp Cát Quần sẽ lấy mạng mình, mà Ở đây thì không thể cầu cứu người nào.
Trong lúc bối rối, tuyệt vọng, Thiên Hải quyết định dụng chính sở học tự thân mình chế tác ra lúc còn lưu lại băng động.
Chàng thét lớn:
- Tôn giá đỡ chiêu.
Cùng với tiếng thét đó, Thiên Hải hất mạnh cán ngọn phất trần. Lưỡi kiếm giấu trong cán cây phất trần bay vút lên cao mười trượng. Trong khi lưỡi kiếm còn lơ lửng trên không trung thì hữu thủ cầm cán cây phất trần thi triển chiêu cuối cùng trong Thượng Ngươi kiếm pháp đâm đến trước.
Bên kia Diệp Cát Quần cũng dùng cùng một chiêu với Thiên Hải, cũng dụng kiếm đâm về phía chàng. Mũi kiếm của gã và đầu gậy chạm thẳng vào nhau.
Chát!
Hai thứ binh khí chạm thẳng vào nhau. Cán gậy bị gãy đôi, hổ khẩu Thiên Hải rách toạc phún ra một dòng máu. Trong khi phía bên kia, lưỡi kiếm của Diệp Cát Quần cũng oằn cong.
Trong một khoảnh khắc chớp mắt, Diệp Cát Quần toan tiếp thêm một chiêu

nữa để kết thúc cuộc đấu của mình với Thiên Hải thì ngọn kiếm từ trên cao rơi xuống ngay tầm tả thủ Thiên Hải. Mọi sự diễn ra nhanh ngoài dự đoán của Diệp Cát Quần. Y không thể nào ngờ được khi thanh kiếm từ trên cao rơi xuống lại biến thành chiêu kiếm liên hoàn thần kỳ.
Tay vừa chộp vào đốc kiếm, Thiên Hải đã đâm thẳng đến trước trong khi Diệp Cát Quần chưa kịp thu hồi kiếm để biến chiêu. Diễn biến nhanh đến độ Diệp Cát Quần không kịp phản ứng gì.
Phập!
Thiên Hải thi triển chiêu cuối cùng trong kiếm phổ mà Diệp Cát Quần đã trao cho chàng. Mũi kiếm xuyên qua bờ vai phải của gã. Khi kiếm được rút về thì hữu thủ cầm kiếm của Diệp Cát Quần đã rơi xuống đất.
Gã đứng thừ người ra như pho tượng, quên cả chuyện bế huyệt cầm máu.
Thiên Hải thối về sau hai bộ nhìn Diệp Cát Quần.
Chàng buột miệng nói:
- Tôn giá...
Diệp Cát Quần nhìn Thiên Hải:
- Ngươi đã thắng ta. Không ngờ Thượng Ngươn kiếm pháp đã có chủ nhân mới.
Ngươi đáng là chủ nhân của Thượng Ngươn kiếm pháp. Xứng đáng lắm.
Thiên Hải thở dài:
- Thiên Hải buộc phải thắng tôn giá, nếu không muốn chết.
- Ta chết rất mãn nguyện. Nếu tiểu đệ gặp lại Mộng Tình, nhắn với nàng rằng, Diệp Cát Quần rất yêu nàng và ta chết như một kiếm thủ.
- Thiên Hải sẽ nhắn với Mộng Tình tỷ tỷ.
Diệp Cát Quần mỉm cười:
- Ta không tìm được chân hoàn mỹ của kiếm pháp Thượng Ngươn, mặc dù đã khổ luyện nó từ lúc còn để chỏm và giết cả huynh trưởng mình. Còn tiểu đệ mới luyện đã tìm ra cái chân giá trị thật của kiếm pháp Thượng Ngươn. Tiểu đệ đã làm chủ được kiếm pháp. Tiểu đệ đáng là chủ nhân của VÔ địch kiếm.
Diệp Cát Quần nói xong, ngửa mặt cười sang sảng. Tràng tiếu ngạo của họ Diệp nghe thật sảng khoái.
Thiên Hải hỏi:
- Huynh định đi đâu?
Nhìn lại Thiên Hải, Diệp Cát Quần nói:
- Mục nhân như ta đã vô dụng rồi. Kiếm pháp Thượng Ngươn đã có chủ nhân mới thì ta phải trở về với cát bụi.
Diệp Cát Quần nói xong, bước đến nhặt lấy kiếm của mình.
Thiên Hải hốt hoảng:
- Huynh làm gì vậy?

Nhìn lại Thiên Hải, Diệp Cát Quần nói:
- Ta rất mãn nguyện khi đã trao kiếm phổ cho đệ.
Gã nói xong trở kiếm đâm thẳng vào tim mình. Diệp Cát Quần đứng quay mặt nhìn về phía hạ đài, nơi có Tứ vương gia đang ngồi như pho tượng bất động.
Thiên Hải nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của quần hùng. Trên thượng đài, Thiên tử vỗ tay ra vẻ rất thích thú với cuộc giao kiếm vừa qua.
Thiên Hải nhìn lên thượng đài, nghĩ thầm:
"Ngươi vui và thích thú trong cái chết của người khác ư? Bổn thiếu gia không bao giờ hầu hạ cho ngươi đâu."

Hồi 40
Phi tử học kiếm

- NÔ tài bái kiến phi tử!
Bạch Hải Đường phi tử vội bước đến đỡ Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi không cần đa lễ.
- Đa tạ nương nương.
Bạch Hải Đường ngắm Thiên Hải từ đầu đến chân. Nàng mỉm cười nói:
- Bổn cung mở đại yến khoản đãi Tiểu Thuận Tử.
Bạch Hải Đường vừa nói vừa nắm tay Thiên Hải. Hai người sóng bước qua gian thư sảnh. Trong gian phòng này đã bày sẵn một bàn đại tiệc đầy những cao lương mỹ vị.
Bốn ả cung nữ đứng bốn góc để chuẩn bị hầu phụ hai người.
Thiên Hải và Bạch Hải Đường yên vị. Hai ả cung nữ bưng hai chậu nước có mùi hoa lài đem đến để cho hai người rửa tay. Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải.
Nàng mỉm cười bưng rượu chuốc vào chén cho chàng rồi nói:
- Những gì xảy ra bổn nương không thể nào tin được. Bổn nương tưởng như mình đang nằm mơ vậy.
- NÔ tài mạn phép hỏi, có gì mà nương nương không tin?
- Một tiểu thái giám tuổi vừa đôi mươi mà đã thượng đài hội võ, lại chiếm luôn kim bài Ngự tiền sứ. Ngũ giác lầu của ta được thơm lây khi ngươi đoạt kim bài Ngự tiền sứ.
- NÔ tài buộc phải thượng đài thôi.
Bạch Hải Đường nhìn chàng. Nàng bưng chén rượu nói:
- Bổn nương mời ngươi.
- Đa tạ nương nương.
Thiên Hải uống cạn rồi đặt chén xuống bàn. Bạch Hải Đường gắp thức ăn bỏ vào chén chàng rồi nói:
- Ai đã buộc Tiểu Thuận Tử thượng đài? Lão công công ư?
Thiên Hải giật mình nghĩ thầm:
"Mình trót lỡ lời. Không nên nói sự thật với ả nương nương này. Ả mà biết thì cả hoàng cung đều biết, không khéo mình tự gây đại loạn cũng nên."
Nghĩ như vậy, Thiên Hải giả lả cười nói:
- Nương nương không biết đấy thôi, một khi đã luyện kiếm thì gặp hội võ nào cũng phải thượng đài thôi.

- Tiểu Thuận Tử không sợ chết à?
Bạch Hải Đường vừa nói, vừa chuốc rượu vào chén Thiên Hải. Thiên Hải từ tốn đáp lời nàng:
- NÔ tài sợ chết chứ. Ai mà chẳng sợ chết, nhưng không thể vì cái sợ đó mà bỏ qua cơ hội thượng đài.
Bạch Hải Đường phi tử gật đầu. Nàng mỉm cười ngắm nhìn Thiên Hải, nói:
- Tại võ trường, ta không thấy ngươi có chút gì của một tiểu thái giám cả. Ngược lại, Tiểu Thuận Tử có phong thái của một vị anh hùng, khiến ta rất phấn khích.
- Nương nương quá khen nô tài rồi, chẳng qua kiếm pháp của nô tài chỉ để hộ thân thôi.
- Tiểu Thuận Tử! Nếu như ta muốn học kiếm pháp đó, ngươi có truyền thụ cho ta không?
Thiên Hải ngây người bởi câu nói đề nghị của Bạch Hải Đường phi tử.
Bạch Hải Đường nhìn chàng:
- Sao? Ngươi có truyền không?
Thiên Hải đứng lên ôm quyền:
- NÔ tài được nương nương ưu ái tất nhiên sẵn sàng truyền kiếm pháp đó cho nương nương. Chỉ sợ...
Bạch Hải Đường nhường đôi chân mày vòng nguyệt hỏi:
- sợ gì?
Thiên Hải nhíu mày:
"Nếu bổn thiếu gia truyền thụ kiếm pháp Thượng Ngươn cho mụ, thì chắc chắn hậu cung sẽ có máu chảy đầu rơi, khủng khiếp vô cùng. .
Thiên Hải giả lả cười, nói:
- Học được kiếm pháp của nô tài rất khó. Kẻ thụ học kiếm pháp của nô tài phải có căn cơ và sự nhẫn nhục hơn người.
Bạch Hải Đường khoát tay:
- Tiểu Thuận Tử nghĩ bổn nương không học được à?
- NÔ tài không dám nghĩ vậy.
Bạch Hải Đường nhìn chàng mỉm cười, khẽ gật đầu. Nàng ôn nhu nói:
- Một khi bổn nương đã muốn thì bất cứ chuyện gì cũng làm được. Chỉ cần Tiểu Thuận Tử truyền thụ cho ta thì ta sẽ học được ngay thôi. Chỉ sợ Tiểu Thuận Tử không mu ồn truyền thụ kiếm pháp đó cho bổn nương.
- NÔ tài không dám dấu nương nương điều gì.
Nàng bưng chén mời Thiên Hải:
- Bổn nương mời Tiểu Thuận Tử.
chén thù chén tạc được một canh giờ, hai người đã uống hết bầu rượu hai cân. SỐ rượu đó đối với Thiên Hải chẳng thấm vào đâu, nhưng với Bạch Hải Đường thì khác.

Dung diện của nàng ửng hồng như thôn nữ e lệ trước tình lang.
Bạch Hải Đường đứng lên nhìn Thiên Hải:
- Tiểu Thuận Tử! Bổn nương thích luyện kiếm của ngươi. Ngươi truyền thụ cho ta nhé Bạch Hải Đường nói xong bước ra giữa sảnh đường.
Thiên Hải bối rối nói:
- Nương nương! Nương nương đã say rồi, sao thụ huấn được kiếm pháp của nô tài.
Bạch Hải Đường phi tử tròn mắt nhìn chàng:
- Sao, ngươi nói ta say ư?
Thiên Hải gật đầu.
Bạch Hải Đường cau mày nạt ngang:
- Hỗn láo! Tên nô tài này dám hỗn láo nói bổn cung say.
Nàng "hừ" nhạt một tiếng:
- Tiểu Thuận Tử! Đúng là ngươi không có ý truyền thụ kiếm pháp gia truyền của ngươi cho ta.
- NÔ tài không có ý đó đâu.
- Ngươi nói không có ý đó sao nói bổn cung say. Hê! Nếu bổn cung say sao còn đứng Ở đây?
Thiên Hải thở dài, chau mày nói:
- NÔ tài sẽ truyền kiếm pháp cho nương nương.
Bạch Hải Đường ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi thật là đa tài. Ngươi vừa có thuật bấm huyệt, lại vừa là một kiếm thủ. Chỉ tiếc ngươi là thái giám, nếu không, bổn cung đã bỏ quách ngũ giác lầu theo ngươi rồi.
Thiên Hải giật mình khi nghe câu nói này thốt ra từ miệng Bạch Hải Đường. Chàng liếc nhanh về phía bốn ả cung nữ, thấy họ cúi mặt nhìn xuống như chẳng nghe gì.
Thiên Hải nói:
- Nương nương nói như vậy không sợ người ta nghe được mà phạm tội với Thiên tử?
- Trong ngũ giác lầu ai nghe được chứ?
- Nương nương! Người xưa có câu tai vách mạch rừng, nương nương phải cẩn thận.
Bạch Hải Đường nhướn mày nhìn Thiên Hải:
- Ngươi lo cho ta đó à?
- NÔ tài đã hứa tận trung với nương nương. Nếu không được nương nương ưu ái, nô tài đâu thể thượng đài chiếm kim bài Ngự tiền sứ.
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nói thật đáy lòng mình ư?
- NÔ tài đâu dám xảo ngôn với nương nương.
Bạch Hải Đường bá cổ Thiên Hải:

- Ta thích ngươi lắm.
Bạch Hải Đường nói xong khoát tay đuổi bốn ả cung nữ:
- Cho các ngươi lui.
Thiên Hải càng bối rối hơn khi thấy Bạch Hải Đường đuổi bốn ả cung nữ đi.
Bốn ả cung nữ lui ra rồi, Bạch Hải Đường mới nắm tay Thiên Hải nói:
- Tiểu Thuận Tử! Giờ chỉ có ta với ngươi.
- NÔ tài xin được chỉ huấn cho nương nương.
Bạch Hải Đường gật đầu:
- Bổn nương có thể trở thành kiếm thủ được không?
- NÔ tài cũng không biết. Nhưng nếu nương nương có chí thì sẽ trở thành kiếm thủ chẳng thua ai.
Bạch Hải Đường vỗ tay:
- Thích quá! Tiểu Thuận Tử truyền cho ta kiếm pháp gia truyền của ngươi rồi, ta sẽ trọng thưởng.
- NÔ tài sẽ hết sức truyền thụ tất cả kiếm pháp cho nương nương.
Thiên Hải vừa nói vừa mỉm cười. Chàng nghĩ thầm:
"Bạch Hải Đường phi tử muốn học kiếm pháp thì bổn thiếu gia sẽ truyền thụ kiếm pháp thái giám cho ngươi. .
Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải hỏi:
- Ngươi đang nghĩ gì vậy?
Thiên Hải gãi đầu mỉm cười nói:
- NÔ tài không biết bắt đầu từ đâu.
- Từ đâu cũng được. Bạch Hải Đường đã là một thiếu nữ thông minh từ ngay lúc nhỏ Tiểu Thuận Tử! Ngươi biết chứ?
- Những bậc mẫu nghi như nương nương thì hẳn đã được trời phú cho trí tuệ khác thường, những thảo dân nào ai sánh bằng.
Bạch Hải Đường lườm Thiên Hải:
- Ngươi lại khéo nịnh bổn nương.
- NÔ tài nói thật lòng mình.
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi khéo lấy lòng bổn cung lắm.
Thiên Hải ngập ngừng một lúc rồi nói:
- Nương nương! NÔ tài truyền thụ kiếm pháp cho nương nương rồi nương nương đáp lại một điều.
- Tiểu Thuận Tử muốn ta đáp lại điều gì?
- Tính đến nay nô tài đã nhập nội cung đúng bốn con trăng rồi. NÔ tài rất muốn được ra ngoài thành một chuyến, mong nương nương thỉnh cầu với hoàng thượng gia ân.
Bạch Hải Đường phi tử sửng sốt nhìn chàng:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi ra ngoài thành để làm gì?
Nàng bật cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi ra ngoài thành để đến lầu xanh ư? Ngươi là thái giám mà?
- NÔ tài đến lầu xanh làm gì. Chẳng qua nô tài muốn du lãm một chuyến, sau khi đoạt được kim bài Ngự tiền sứ thôi à.
- Chỉ du lãm thôi ư?
Thiên Hải gật đầu:
Bạch Hải Đường phi tử đặt tay lên vai Thiên Hải:
- thế thì không cần thiết phải thỉnh ý chỉ hoàng thượng. Ta cho ngươi đi là được rồi.
- Không có lệnh tiễn của hoàng thượng, nô tài sao có thể rời khỏi nội cung.
Bạch Hải Đường bật cười rồi nói:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi là người tâm phúc, ta mới nói.
- NÔ tài luôn là người tâm phúc của nương nương.
Bạch Hải Đường gật đầu:
- Sau khi ngươi truyền thụ kiếm pháp gia truyền cho bổn nương, bổn nương sẽ sai Á hoàng dẫn ngươi theo mật đạo để ra ngoài thành.
Thiên Hải nheo mày, buột miệng hỏi:
- Trong nội cung có mật đạo dẫn ra ngoài ư?
- Tất nhiên là có. Nhưng chỉ có mình ngươi biết thôi đấy. Nếu để lộ ra thì ngươi sẽ bị đứt đầu - NÔ tài sẽ giữ kín.
Bạch Hải Đường mỉm cười:
- Tiểu Thuận Tử biết bổn nương dùng mật đạo đó để làm gì không?
Thiên Hải lắc đầu.
Bạch Hải Đường giả lả nói:
- Mật đạo đó dùng riêng cho bổn nương. Nếu sau này Á hoàng ta không cần đến nữa sẽ cần đến ngươi.
- Sợ nô tài không làm được.
- ầy! Đoạt Ngự tiền sứ kim bài ngươi còn làm được thì chuyện cỏn con kia có gì mà làm không được chứ.
Bạch Hải Đường ghé miệng nói nhỏ vào tai Thiên Hải. Nàng nói xong bật cười trong khi sắc diện của Thiên Hải thì đỏ gấc.
Chàng nghĩ thầm:
"Nếu chuyện của phi tử đổ vỡ, lộ đến tai hoàng thượng thì cả tòa ngũ giác lầu và cả mình nữa sẽ biến thành tro bụi. Xem ra Ở gần mụ này nguy hiểm quá." Bạch Hải Đường nói:
- Tiểu Thuận Tử! Nếu ngươi là một trang nam tử hán thì bổn nương cũng dẹp quách mật đạo đó rồi. Chỉ tiếc...
Bạch Hải Đường buông tiếng thở dài.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Nương nương có biết vì sao nô tài biến thành thái giám không?
- Vì ngươi ham phú quý vinh hoa. Ham bạc vàng châu báu và cuộc sống

trong nội cung.
Thiên Hải lắc đầu:
- Không phải đâu.
- Thế vì chuyện gì mà ngươi biến thành thái giám?
- NÔ tài biến thành thái giám do luyện kiếm pháp gia truyền đó.
Chàng nhìn Bạch Hải Đường mỉm cười nói:
- Muốn thụ huấn kiếm pháp của nô tài thì người luyện kiếm phải chịu "cung hình".
NÔ tài còn có cái để cung hình, còn nương nương chẳng biết lấy gì để "cung hình".
Bạch Hải Đường bật cười giòn giã:
- A! Hóa ra kiếm pháp của Tiểu Thuận Tử là "Thái giám kiếm phổ .
Thiên Hải mỉm cười, nhưng nén lại gượng gật đầu:
- Nương nương nói rất đúng.
- Hê! Nếu là Thái giám kiếm phổ thì rất phù hợp với bổn nương. Vì bổn nương là nữ nhân thì đâu cần "cung hình" để luyện chứ?
Thiên Hải thở dài.
Bạch Hải Đường phi tử hỏi:
- Tại sao Tiểu Thuận Tử thở dài?
- NÔ tài lo lắng cho nương nương.
- Ngươi lo lắng điều gì?
- Trong kiếm phổ gia truyền của nô tài để lại bất cứ người nào luyện kiếm phổ cũng phải chịu "cung hình", tuyệt dòng tuyệt giống, bất kể là nam hay nữ.
Bạch Hải Đường nhường cao chân mày vòng nguyệt:
- Phải "cung hình" bất kể là nam hay nữ à?
Thiên Hải gật đầu.
Bạch Hải Đường lắc đầu. Nàng như thể tỉnh rượu, ngập ngừng hỏi Thiên Hải:
- Bổn nương lấy gì để "cung hình"? Nếu có cái để cung hình thì bổn nương cũng cung hình để thụ học kiếm phổ củ a ngươi.
Thiên Hải nhìn sững Bạch Hải Đường phi tử:
- Nương nương rất muốn tụ thành kiếm của nô tài sao?
Bạch Hải Đường gật đầu:
- Thấy Tiểu Thuận Tử oai phong lẫm liệt trên võ trường, ta rất muốn được như ngươi. CÓ kiếm pháp của Tiểu Thuận Tử, Bạch Hải Đường có thể trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ đó.
- Nương nương.
Bạch Hải Đường nhìn chàng nói:
- Lúc này chỉ là Phi tử của hoàng thượng, nhưng có kiếm pháp của Tiểu

Thuận Tử, không chừng có thể trở thành hoàng hậu nương nương.
Thiên Hải nhướn mày nhìn Bạch Hải Đường nghĩ thầm:
"Chỉ là Phi tử thôi mà nàng còn làm loạn cả nội cung, nếu trở thành Hoàng hậu chắc triều đình đại loạn mất. Đúng là lòng dạ đàn bà thật là đa đoan và tham lam." Thiên Hải lắc đầu.
Bạch Hải Đường nói:
- Tiểu Thuận Tử! Sao ngươi lại lắc đầu?
- NÔ tài sợ nương nương luyện thái giám kiếm phổ gia truyền, sợ không còn được hoàng thượng ưu ái nữa.
- Ta lại nghĩ khác.
- Nương nương nghĩ sao?
Bạch Hải Đường bước lại ghế ngồi. Nàng gác chéo chân nhìn Thiên Hải nói:
- Từ lúc ta nhập cung đến nay chỉ gần gũi hoàng thượng không quá một con trăng.
Chung quanh long nhan, ngoài hoàng hậu ra còn có bao nhiêu phi tần mỹ nữ. Được gần người chẳng khác nào được ban ân sủng. Ta là nữ nhân mà cam phận thiệt thòi, ta đâu có chịu. Ta muốn trở thành hoàng hậu để luôn được Ở bên hoàng thượng và còn hơn thế nữa.
- NÔ tài không hiểu ý nương nương.
- Đôi khi ta muốn trở thành thiên tử. Rồi cũng như hoàng thượng lập tam cung lục viện kén hôn phu qua đêm.
Thiên Hải sửng sốt nhìn Bạch Hải Đường. Chàng nhìn Bạch Hải Đường phi tử nghĩ thầm:
"Nếu thiên tử mà nghe được câu nói này thốt ra từ ái phi của mình chắc vỡ tim, vỡ gan mà băng hà bất đắc kỳ tử." Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải:
- Thiên tử chỉ biết cho mình mà chẳng biết cho người. Tất cả nam nhân chung quanh ta đều giống như Tiểu Thuận Tử. Cuộc sống của ta thật là vô vị.
Bạch Hải Đường buông tiếng thở dài.
Thiên Hải nói:
- Nương nương cũng đã có con đường hầm để khuây khỏa.
Bạch Hải Đường mỉm cười:
- Những kẻ được đưa vào ngũ giác lầu đều phải chết. Chẳng lẽ ta cứ phải vui một đêm thì giết một mạng người mãi hay sao.
Thiên Hải nghe Bạch Hải Đường thổ lộ mà xương sống ớn lạnh. Chàng mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Nếu nương nương đã quyết thụ học kiếm pháp gia truyền của nô tài, nô tài sẽ truyền thụ cho nương nương.
Mắt Bạch Hải Đường sáng hẳn lên:
- Tiểu Thuận Tử! Bổn nương nghĩ ngươi sẽ đồng cảm với ta.

- NÔ tài nghe nương nương thổ lộ mà không cầm lòng được. Nhưng trước hết, nương nương phải chịu "cung hình".
- Cung hình như thế nào?
Thiên Hải ôm quyền nghiêm giọng nói:
- Nương nương cho phép nô tài nói.
- Tiểu Thuận Tử cứ nói. Đây là ý của bổn nương, ta không bắt lỗi ngươi đâu.
- Nương nương đã cho phép nô tài mới dám nói. Nữ nhân muốn luyện kiếm pháp gia truyền của nô tài, trước hết phải tự cắt đôi nhũ hoa.
Bạch Hải Đường đập tay xuống tràng kỷ:
- Tiểu Thuận Tử...
- CÓ nô tài.
Bạch Hải Đường phi tử buông tiếng thở dài.
- Còn cách nào khác không?
- Dạ, còn cách thứ hai.
Bạch Hải Đường đứng lên, bước đến trước mặt Thiên Hải:
- Cách thứ hai không phải là cắt nhũ hoa chứ?
Thiên Hải gật đầu:
- Cách thứ hai không phải là cắt nhũ hoa nhưng mất rất nhiều thời gian, chỉ những kẻ có chí, quyết tâm mới có thể luyện được mà thôi.
- Tiểu Thuận Tử! Nói cho bổn nương nghe cách thứ hai.
- Luyện kiếm pháp của nô tài nếu không tụ thành cảnh giới tối thượng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành người cuồng tâm cuồng trí mà chết. Do đó phải cung hình. Nếu không cung hình mà là nữ nhân như nương nương thì phải tịnh thân ba năm.
- Tịnh thân ba năm. Bổn nương có thể làm được.
- Trong thời gian tịnh thân...
Thiên Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng, chắp tay sau lưng quay mặt nhìn ra cửa sổ.
Bạch Hải Đường ôn nhu hỏi:
- Trong thời gian tịnh thân, bổn nương phải làm gì?
Thiên Hải từ từ quay mặt lại, đối diện với nàng. Chàng nhìn thẳng vào mắt Bạch Hải Đường phi tử.
- Trong thời gian tịnh thân, nương nương phải tự xoa nắn nhũ hoa của mình, đến khi nào đôi nhũ hoa thụt vào trong, hay biến mất thì xem như chân âm đã khai thông. Lúc đó mới luyện được kiếm pháp củ a nô tài.
- Còn ngay bây giờ không được ư?
- Luyện ngay bây giờ nương nương sẽ bị tẩu hỏa nhập ma biến thành kẻ cuồng tâm nên không dụng đến cách thứ nhất. Luyện kiếm pháp mà trở thành kẻ cuồng trí thì cũng vô dụng thôi.
- Bổn nương hiểu rồi.

Bạch Hải Đường thở dài nhìn Thiên Hải nói:
- Sau ba năm ngươi sẽ truyền thụ kiếm pháp cho ta?
Thiên Hải gật đầu.
Bạch Hải Đường hỏi:
- Thế ta có được sử dụng đường hầm bí mật trong ngũ giác lầu không?
- Không. Nếu nương nương sử dụng đường hầm kia thì sự chế dục của nương nương không thành.
- Vậy hoàng thượng đến thì sao?
- Tùy vào sự linh hoạt của nương nương, nô tài làm sao giúp được.
Bạch Hải Đường buông một tiếng thở dài, rồi nhìn Thiên Hải nói:
- ĐƯỢC rồi. Sau ba năm nữa ngươi truyền thụ kiếm pháp cho bổn nương.
- NÔ tài luôn Ở cạnh để hầu hạ nương nương, cho dù có đảm đương thêm chức vị Ngự tiền sứ.
- Ta mong như vậy.
Bạch Hải Đường hỏi:
- Chiếc nhẫn trước đây bổn cung tặng cho ngươi, ngươi để đâu?
- NÔ tài đã cất vào chỗ riêng của mình.
Bạch Hải Đường gật đầu:
- Ngươi đeo chiếc nhẫn đó đến biệt phòng ngũ giác lầu, gặp Á hoàng cứ nói ý muốn của ngươi. Á hoàng sẽ dẫn ngươi rời khỏi nội cung.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- Đa tạ nương nương.
- Ngươi đi phải quay về sớm đấy. Đêm nay ta muốn ngươi bấm huyệt lần cuối cho ta trước khi bổn cung tịnh thân.
- NÔ tài nhớ. NÔ tài xin cáo lui.
Thiên Hải quay bước thì Bạch Hải Đường gọi lại:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi có ra ngoài thì cũng phải mang theo ít bạc vụn để tiêu xài Chứ.
Bạch Hải Đường bước đến bàn trang điểm. Nàng kéo hộc tủ lấy ra vài thỏi vàng khá to cho vào túi rồi đến nhét vào tay Thiên Hải.
- Bổn nương tặng cho ngươi chút kim ngân để tiêu xài trong lúc ngao lãm. Nhớ đừng quên ta nhé.
- NÔ tài không bao giờ quên nương nương.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- NÔ tài cáo lui.
Chàng trở ra ngoài ngũ giác lầu mới buông tiếng thở khoan khoái. Vừa đi, Thiên Hải vừa nghĩ:
"Cũng tội nghiệp cho Bạch Hải Đường phi tử. Cũng tại thiên tử quá tham lam nên mới tạo oan cảnh phòng không gối chiếc cho nàng. Hy vọng sau ba năm tịnh thân, Bạch Hải Đường sẽ giống như Minh Nguyệt tỷ tỷ. Mình chỉ

biết làm có vậy thôi, chẳng làm gì hơn được." Thiên Hải quay lại biệt phòng của mình. Lão công công đã đợi chàng từ lúc nào.
Thiên Hải vừa bước vào, lão công công đứng lên vồn vã nói với chàng:
- Tiểu Thuận Tử! Lão phu không ngờ ngươi lại là một kiếm thủ kỳ tuyệt như vậy.
Lão kéo Thiên Hải đến bàn, chỉ túi vải to đã cột sẵn.
- Đây là phần mà hoàng thượng ban thưởng cho ngươi đó, năm trăm lạng chứ không phải ít đâu.
- Hoàng thượng ban sủng nhiều thế ư?
- Sau này ngươi lại còn được phong tước Tam phẩm Ngự tiền sứ nữa. Từ trước đến nay chỉ có ngươi là đặc biệt hơn tất cả các thái giám Ở nội cung.
Lão vuốt râu:
- Ngay cả Tứ vương gia cũng muốn thỉnh ngươi qua phủ của vương gia. Cả kinh thành và triều đình, đâu đâu cũng bàn tán xôn xao về ngươi.
Lão xuýt xoa:
- Lão phu hoàn toàn bất ngờ.
Lão ngắm Thiên Hải:
- Lão phu không ngờ...
Thiên Hải mỉm cười. Chàng mở túi kim lượng ấy lấy ra hai trăm lạng, còn bao nhiêu đặt vào tay lão công công.
Lão công công xuýt xoa:
- Quý quá! Quý quá! Cứ như thế này thì chẳng bao lâu Tiểu Thuận Tử vượt xa lão phu.
- Tiểu Thuận Tử không dám vượt qua lão công công đâu.
Chàng chừa lại năm mươi nén đặt trên bàn:
- Lão công công chuyển số vàng này cho Tú Lan và Tú Trinh giúp nô tài.
- Ngươi tặng cho cả Tú Lan và Tú Trinh à?
- Hai nàng đó cũng được hưởng như nô tài chứ?
- Lão phu sẽ chuyển.
Lão công công kéo tay Thiên Hải, ghé miệng nói nhỏ vào tai chàng:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi có muốn gặp cung chủ Tử Hà Băng Cơ không?
Thiên Hải nhìn sững lão công công:
- Tử Hà Băng Cơ cung chủ đã đến đây?
Lão công công lắc đầu:
- Người sao có thể vào nội cung được.
- Lão công công lại biết Tử Hà Băng Cơ? Thật ra cung chủ Ở đâu?
- Cung chủ đang Ở ngoại thành, nhưng ngươi đâu ra ngoài được.
- NÔ tài rất muốn gặp cung chủ. Cung chủ đang Ở ngoại thành mà Ở đâu mới được.
- Hê! Cung chủ Tử Hà Băng Cơ chỉ đưa cho lão phu bức thư này thôi.

Lão chìa bức thư cho Thiên Hải.
Thiên Hải nhìn lão công công:
- NÔ tài nghĩ công công và cung chủ rất gần gũi với nhau.
- ẩy! Tiểu Thuận Tử nhận thư đừng có hỏi nhiều, biết nhiều quá không tốt đâu.
- NÔ tài sẽ đi gặp cung chủ.
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi muốn ra ngoài ư?
Thiên Hải gật đầu.
Lão công công khoát tay:
- Không được đâu. Ngươi ra ngoài mà không có ý chỉ của hoàng thượng thì chết đó.
Thiên Hải nhún vai:
- Thiên Hải nghĩ nội cung chán quá, không giữ chân được Thiên Hải đâu.
Lão công công đã đưa Thiên Hải vào nội cung thì tất biết cách sắp xếp khi Thiên Hải rời khỏi đây.
Thiên Hải nói xong, thu xếp các thứ vật dụng cho vào túi.
Lão công công bối rối, lúng túng:
Thiên Hải! Ngươi không đi được đâu. Ngươi làm sao rời khỏi nội cung khi chung quanh có chín vòng rào ngự lâm quân.
Thiên Hải đặt tay lên vai lão công công:
- Lão công công đừng quên Tiểu Thuận Tử giờ đã là Ngự tiền sứ rồi đấy nhé. Nhưng trước khi đi, Thiên Hải phải ghé qua phủ Tứ vương gia.
- Ngươi bỏ lão phu đi thật à? Còn Bạch Hải Đường phi tử?
- Đêm nay lão công công sẽ thay Tiểu Thuận Tử bấm huyệt cho Bạch Hải Đường phi tử Thiên Hải vỗ vai lão công công.
- Công công bảo trọng đấy. CỔ nhân nói: "Sống gần vua như sống gần cọp dữ".
Đừng để cho cọp ăn thịt lão công công. Mà thịt lão công công chẳng ngon lành gì, chắc cọp không ngó tới đâu.
Thiên Hải bật cười rồi quay bước bỏ đi thẳng. Lão công công nhìn theo chàng mà miệng cứ ậm à ậm ừ chẳng biết thốt câu nào. Thiên Hải đã đi mất rồi mà lão cứ đứng thừ ra.
Lão ngồi phịch xuống chiếc đôn nhăn nhó, vừa bứt râu, vừa gãi đầu lẩm nhẩm:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi bỏ đi như thế này thì lão phu biết tìm gã thái giám nào lấp vào chỗ của ngươi. Ngươi hại lão phu rồi. Ngươi hại lão phu rồi.

Hồi 41
Hữu duyên cách nợ

Thiên Hải ôm quyền xá Tứ vương gia. Hai người đối mặt nhìn nhau, nhưng không ai thốt lời nào. Đập vào mắt Thiên Hải là hai luồng uy quang sáng tợ bảo đao, bảo kiếm mà bất cứ ai khi đối nhãn với nó đều phải chùng chí.
Tứ vương gia bật lên tràng tiếu ngạo sang sảng rồi nói:
- Bổn vương không biết xưng hô thế nào với thiếu hiệp đây. Bổn vương gọi người là công công hay ngự tiền sứ?
- Vương gia muốn gọi thế nào cũng được. Nếu xem vãn bối là công công thì tục danh của vãn bối là Tiểu Thuận Tử. Còn xem vãn bối là Ngự tiền sứ thì tục danh của vãn bối là Chu Thiên Hải.
Tứ vương gia nhìn chàng:
- Nếu bổn vương xem người là Tiểu Thuận Tử công công, không biết thiếu hiệp có buồn không?
Thiên Hải lắc đầu:
- Không buồn.
- Không buồn ư?
Thiên Hải gật đầu.
Tứ vương gia mỉm cười nói:
- Nếu thiếu hiệp không buồn thì bổn vương sẽ gọi thiếu hiệp là công công vậy.
- Vãn bối chấp nhận chẳng phiền lòng. Vãn bối được lão công công nói Tứ vương gia muốn gặp vãn bối nên mới qua đây để bái kiến vương gia.
- Bổn vương rất muốn gặp Tiểu Thuận Tử công công.
Tứ gia chỉ tay về phía gian thủy lâu được cất trên một cái hồ rộng mười mẫu. Trên mặt hồ, những khóm hoa sen và súng đang nở rộ.
- Mời Tiểu Thuận Tử.
- Mời vương gia.
Hai người song bước theo chiếc cầu bắc qua ngoài gian thủy xá. Tứ vương gia vừa đi vừa noi:
- Tiểu Thuận Tử công công thụ giáo kiếm pháp của ai mà cao siêu như vậy?
- Vãn bối thụ giáo kiếm pháp từ Diệp Cát Quần.
- Diệp Cát Quần!
Thiên Hải dừng bước nhìn sang Tứ vương gia:

- Tứ vương gia hẳn biết Diệp Cát Quần.
Tứ vương gia quay sang nhìn chàng. Hai người lại đối nhãn với nhau. Tứ vương gia vuốt râu, mỉm cười rồi tiếp tục bước đi. Hai người vào thủy xá. Đại yến đã được bày sẵn trên chiếc bàn trong thủy xá. Tứ vương gia chỉ chiếc đôn.
- Mời công công.
- Mời vương gia.
Hai người cùng yên vị đối mặt nhau.
Hít một hơi chân khí căng phồng lồng ngực, Tứ vương gia từ tốn nói:
- Công công đến phủ của bổn vương theo lời mời của bổn vương hay đến để tìm hiểu bổn vương?
Thiên Hải thản nhiên bưng bầu rượu rót ra chén của mình và của Tứ vương gia mặc dù chàng là khách mời. Chuốc rượu xong, Thiên Hải mới từ tốn nói:
- Vương gia muốn vãn bối đến với tư cách nào?
Tứ vương gia bưng chén rượu:
- Bổn vương mời công công.
Thiên Hải bưng chén tiếp vương gia:
- Mời vương gia.
Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén. Tứ vương gia nhìn Thiên Hải từ tốn nói:
- Trên võ trường, bổn vương rất thích phong cách của công công. Bổn vương nghĩ, chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng.
- Vãn bối lại không nghĩ vậy.
- Thế công công nghĩ sao?
Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt Tứ vương gia. Chàng chậm rãi nói:
- Vãn bối đang nghĩ về chiếc còi vô thanh của Tứ vương gia. Những người khác thì không nghe thấy tiếng còi đó, nhưng Diệp Cát Quần thì lại nghe.
Chàng vừa dứt lời thì chén rượu trên tay Tứ vương gia cũng vỡ toang bởi thủ pháp của lão. Tứ vương gia từ từ buông chén vỡ ra khỏi tay mình. Những mảnh ngọc của chiếc chén vỡ rơi lả tả xuống sàn thủy xá.
Tứ vương gia nhìn Thiên Hải:
- Bổn vương quên, đã bóp bể chén ngọc rồi.
- Vương gia có thể dùng chén của vãn bối.
Thiên Hải cầm chén của mình đưa sang Tứ vương gia. Lão thản nhiên chuốc rượu vào chén rồi bưng uống. Đặt chén xuống bàn, Tứ vương gia nhìn Thiên Hải:
- Hình như công công biết quá rõ về bổn vương.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Nếu Diệp Cát Quần Mục nhân đoạt được kim bài Ngự tiền sứ thì vương gia đã với tay đến ngai vàng. Việc ngồi lên ngai vàng thiên tử chỉ còn là thời

gian một sớm một chiều.
Tứ vương gia mỉm cười:
- Nhưng bây giờ công công đã đoạt được kim bài đó.
- Chức nghiệp của vãn bối phải làm như vậy thôi. Nếu không thì đại loạn xảy ra khắp nơi.
- Chức nghiệp của công công ư? Công công vì bá tánh hay vì mình?
- Vương gia nghĩ sao cũng được.
Thiên Hải chống tay lên bàn, từ từ đứng lên:
- Vãn bối có thể vì mình, vì Tử Hà Băng Cơ cung chủ và Xảo Nhi. Nhưng có một điều chắc chắn, vương gia chẳng bao giờ với tay tới được ngai vàng.
Mặt Tứ vương gia xanh nhợt.
Thiên Hải nghiêm giọng:
- Vương gia xem vãn bối là công công thì vãn bối xem vương gia là Tứ vương gia, và ngược lại. Nếu vãn bối là Chu Thiên Hải thì người đối diện với Chu Thiên Hải là Diêm Vương môn chủ.
Hai cánh môi của Tứ vương gia mím lại. Lão thở dài một tiếng rồi nói:
- Bổn vương và công công mới chỉ uống một tuần rượu. Chúng ta còn nhiều chuyện để nói.
Thiên Hải ngồi lại.
Hai người lại đối mặt với nhau.
Tứ vương gia chuốc rượu vào chiếc chén lưu ly. Lão bưng chén rượu chìa đến trước:
- Bổn vương mời công công.
Thiên Hải đưa tay đón lấy chén rượu.Bất thình lình, số rượu trong chén bắn vọt lên, đông đặc thành một khối tròn bay lơ lửng. Tứ vương gia nhìn khối rượu tròn đang lơ lửng trước mặt Thiên Hải:
- Bổn vương mong công công đừng bỏ rơi rượu mời của bổn vương.
Mặt Thiên Hải đanh lại:
- Vãn bối không dám bất kính với vương gia.
Thiên Hải vừa nói vừa dụng Kim cang chỉ điểm vào khối rượu cắt nó thành bốn miếng. Chàng lắc nhẹ cổ tay, cho khí Kim cang đẩy bốn miếng rượu về bốn góc, rồi từ từ hợp lại chui tọt vào chén trở lại.Chàng mỉm cười đón lấy chén rượu trên tay Tứ vương gia trút vào miệng mình.
- Rượu của vương gia đúng là hảo tửu.
Tứ vương gia khoanh tay đặt lên bàn. ánh mắt của lão sắc nét chiếu vào mặt Thiên Hải.
- Xem như công công đã thắng bổn vương, nhưng lại mất tất cả.
Lão ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo sang sảng.
Thiên Hải cau mày bởi tiếng cười của Tứ vương gia đập vào thính nhĩ chàng. Chàng chờ cho Tứ vương gia cười dứt mới từ tốn hỏi:

- Xin hỏi Tứ vương gia, vãn bối mất gì?
Nhìn lại Thiên Hải, Tứ vương gia ve cằm dè bỉu nói:
- Sống mà chẳng có tình yêu, ngươi đúng là một cái xác chết biết thở. Hoàng thượng đã lấy mất tình yêu của ngươi rồi. Một gã thái giám thì đâu còn tình yêu nữa.
Tứ vương gia nói xong, ngẩng mặt cười tiếp:
- Nực cười quá.
Tứ vương gia vỗ tay ba tiếng.
Thiên Hải chẳng biết vì nguyên cớ nào mà Tứ vương gia lại vỗ tay đắc ý như vậy.
Một ả a hoàn tiến vào thủy xá. Tứ vương gia phán lệnh cho ả a hoàn:
- Mời tiểu thư ra đây.
- Thưa vâng.
Thiên Hải mỉm cười nhìn Tứ vương gia. Chàng nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ Tứ vương gia lại muốn gả ái nữ cho mình sao? Lão nghĩ mình là thái giám thật ư?" Tứ vương gia chuốc rượu vào chén bưng uống.
Thiên Hải bưng cả vò rượu.
Tứ vương gia đã mời vãn bối đến vương phủ để thiết đãi yến. Vãn bối mạn phép không khách sáo.
- Công công cứ tự nhiên.
Thiên Hải dốc vò rượu trút vào miệng tu ừng ực. Thấy chàng uống mà Tứ vương gia phải chau mày. Chờ cho Thiên Hải đặt vò rượu xuống bàn, Tứ vương gia mới hỏi:
- Hẳn công công rất đau khổ nên phải dùng rượu.
Thiên Hải nhướn mày:
- Vãn bối chẳng có gì thấy đau khổ cả.
- Mất đi tính nam nhân mà không đau khổ ư? Bổn vương thấy bọn hoạn quan trong nội cung uống rượu rất nhiều. Chắc có lẽ bọn chúng muốn dùng rượu để quên thân phận mình.
- CÓ lẽ vậy Nhưng vãn bối không giống với những hoạn quan trong nội cung.
- Cũng là một hạng người đấy thôi.
Thiên Hải cười khẩy:
- Vương gia muốn nghĩ sao cũng được.
Thiên Hải lại bưng vò rượu uống tiếp. Tứ vương gia nhìn chàng uống rượu mà chắc lưỡi rồi nói.
- Công công có muốn dùng rượu để quên cũng không được đâu. Phải chấp nhận với thực tại thôi.
Thiên Hải nhìn Tứ vương gia nói:
- Thiên Hải uống rượu để luyện Thiên tửu bất túy đấy.

- Bổn vương không tin.
Thiên Hải từ từ đặt vò rượu xuống bàn, hướng mặt nhìn về chiếc cầu kiệu dẫn ra thủy xá. Mắt chàng như bị đứng tròng khi nhận ra Xảo Nhi đang tiến về phía mình.
Chàng buột miệng nói:
- Xảo Nhi!
Xảo Nhi bước vào thủy xá. Nàng đứng ngây ra nhìn Thiên Hải.
- Chu huynh!
Tứ vương gia đằng hắng.
Xảo Nhi lại nhìn Tứ vương gia, ôm quyền thi lễ, nói:
- Phụ thân!
Thiên Hải nhìn sững Tứ vương gia:
- Vương gia là...
Tứ vương gia mỉm cười nói:
- Bổn vương là phụ thân của Cát Băng - Xảo Nhi là Cát Băng.
Nàng nhìn Thiên Hải khẽ gật đầu.
Thiên Hải buông tiếng thở dài:
- Sự thật như thế nào?
- Giờ ngươi đã là thái giám rồi, bổn vương chẳng muốn giấu ngươi làm gì.
- Vãn bối muốn nghe sự thật.
Cát Băng lên tiếng:
- Cho... cho dù Thiên Hải huynh có là thái giám, nhưng Băng nhi và huynh ấy đã trở thành phu phụ lúc Ở trên Phong Ma sơn.
Tứ vương gia quay phắt lại nạt ngang:
- Không thể có chuyện như vậy được. Gã tiểu tử Chu Thiên Hải đã là thái giám, xem như lời giao ước của ta hủy bỏ.
- cha!
Thiên Hải nói:
- Vương gia! Sự thật thế nào?
Chàng nhìn Xảo Nhi:
- Muội muội! Huynh muốn biết sự thật. Hãy nói cho huynh biết.
Tứ vương gia nghiêm giọng nói:
- Sự thật ngươi không còn là một người bình thường. Cát Băng không thể lấy ngươi được Ngươi biết như thế đủ rồi. Bổn vương muốn cho Băng nhi gặp ngươi để chứng kiến sự việc này thôi.
- Còn những điều uẩn khúc, vương gia không dám nói với vãn bối.
Cùng với lời nói đó, Thiên Hải bất ngờ quẳng vò rượu về phía Tứ vương gia. Bị chàng quẳng vò rượu bất ngờ, Tứ vương gia buộc phải vươn ra chụp lấy, nếu không, sẽ hứng trọn vò rượu vào ngực. Tay lão vừa thộp lấy vò rượu thì Thiên Hải đã dùng thuật Phi ma độn hình lướt đến cắp ngang hông Xảo Nhi.

- Vãn bối không làm hại muội muội đâu.
Tứ vương gia quát lên:
- Tên nô tài khốn kiếp, dám hỗn láo...
Mặc cho Tứ vương gia nói, Thiên Hải vẫn cắp Xảo Nhi trổ thuật Phi ma độn hình lướt đi Tứ vương gia thét lên:
- Chặn gã lại.
Lão quẳng vò rượu xuống hồ nước, cùng lúc bốn gã gia nhân lướt ra chặn đường Thiên Hải.
Thiên Hải rít lên:
- Tránh đường bổn thiếu gia.
Cùng với lời nói đó, chàng phát tác Kim cang thần chỉ điểm tới bốn gã gia nhân của Tứ vương gia.
âm!
Chỉ phong đánh bật bốn gã đó ra khỏi chiếc cầu rơi tòm xuống hồ. Chỉ trong chớp mắt với khinh thuật siêu phàm xuất chúng Phi ma độn hình, Thiên Hải đã thoát ra khỏi vương phủ.
Sự biến động đột ngột khiến cho cả vương phủ náo động hẳn lên. Thiên Hải không màng đến sự náo động đó, mà vẫn cắp Xảo Nhi như diều hâu cắp gà con lao đi vùn vụt về phía hậu cung. Tứ vương gia đuổi theo chàng, nhưng đến địa giới nội cung phải dừng lại Mặc dù thấy Thiên Hải cắp Xảo Nhi băng vào nội cung, nhưng Tứ vương gia phải dừng bước ngoài địa giới nội cung, nếu không muốn phạm tội khi quân đường đột xâm nhập vào cấm địa của hoàng thượng.
Lão giậm chân nghiến răng:
- Chu Thiên Hải! Ngươi sẽ bị bêu đầu khi bổn vương trình tâu lên hoàng thượng.
Lão công công từ trong nội cung bước ra. Lão ôm quyền xá Tứ vương gia:
- Tứ vương gia có chuyện gì mà đứng đây vậy?
- Lão công công! Tên nô tài Tiểu Thuận Tử của lão đã bắt Băng nhi của bổn vương.
Lão công công giũ phất trần:
- ô! Chuyện có thế mà vương gia nóng nảy ư? Chẳng qua Tiểu Thuận Tử bỡn cợt vương gia đấy thôi. Chứ y đã là thái giám rồi thì còn làm gì được tiểu thư Cát Băng.
Tứ vương gia nghiến răng ken két:
- Nếu bổn vương tâu với hoàng thượng thì sao?
- Hoàng thượng chắc cũng quở trách Tiểu Thuận Tử. Dù sao y cũng đã được hoàng thượng để ý tới, nay mai phong tước vị Ngự tiền sứ.
Tứ vương gia "hừ" nhạt một tiếng:
- Bổn vương không bỏ qua việc này đâu.

Tứ vương gia quay bước bỏ đi.
Lão công công giũ phất trần nhường mắt nhìn theo sau lưng lão. Lão lắc đầu nói:
- Tiểu Thuận Tử chắc hẳn sẽ gặp chuyện rắc rối rồi. Lão phải nhờ đến Bạch Hải Đường phi tử nương nương gỡ rối cho y mới được.
Lão công công nói xong quay bước trở về nội cung.
Lão vừa đi vừa xoa trán, chắc lưỡi nhẩm nói:
- Phải chi Tiểu Thuận Tử có cách rời khỏi đây thì hay quá.
Trong khi đó, Thiên Hải bất kể chuyện gì sẽ đến với mình. Chàng cắp Xảo Nhi băng về phía tòa ngũ giác đài, Xảo Nhi nói:
- Huynh định đưa muội đi đâu.
- Đi khỏi đây, rồi sau huynh muốn biết tất cả.
Xảo Nhi thở dài. Nàng im lặng để cho Thiên Hải cắp mình đi.
Thiên Hải cắp Xảo Nhi đến biệt phòng. Chàng gõ cửa biệt phòng, nhưng không có ai mở cửa. Thiên Hải bực bội tống luôn một chưởng bước vào. Chàng vừa bước vào thì cảm nhận ngay sát kiếm chụp đến yết hầu. Thiên Hải giật mình. Trước khi mũi kiếm chạm được vào yết hầu, Thiên Hải đã kịp thi triển chỉ pháp kim cang kẹp nó lại.
- Dừng tay!
Trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, Thiên Hải nhận ra kẻ đã tấn công mình là một mỹ phụ tuổi ngoài bốn mươi. Thiên Hải vội đưa chiếc nhẫn của Bạch Hải Đường phi tử ra:
- Phu nhân nhận ra vật này chứ?
Mỹ phụ nhìn chiếc nhẫn không chớp mắt rồi khẽ gật đầu.
Thiên Hải nói:
- Vãn bối muốn theo mật đạo rời khỏi nội cung.
Mỹ phụ nhìn chàng chăm chăm rồi gật đầu. Thiên Hải nhả song chỉ ra để bà ta thu hồi trường kiếm. Thu hồi trường kiếm, mỹ phụ quay bước tiến thẳng đến bệ thờ có bài vị, nhưng lại được che bằng một tấm lụa hồng điều.
Thiên Hải tò mò hỏi:
- Phu nhân thờ ai vậy?
Mỹ phụ xoay lại nhìn chàng rồi lắc đầu.
Đặt Xảo Nhi xuống đất, Thiên Hải bước lại đốt ba nén nhang thành kính hành đại xá Mỹ phụ nhìn chàng không chớp mắt, cứ như bà ta rất lạ lùng bởi hành động của Thiên Hải.
Mỹ phụ chờ cho Thiên Hải hành lễ xong, mới đẩy bệ thờ qua một bên. VÔ hình trung miếng lụa phủ tấm bài vị tuột ra. Dòng chữ thảo với nét bút như rồng bay phượng múa đập vào mắt Thiên Hải:
"Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung." Á phụ ghịt tay chàng chỉ vào cánh cửa hình vòm ăn thông xuống đất.

Thiên Hải ôm quyền:
- Đa tạ phu nhân.
Á phụ gật đầu với chàng rồi nhìn Xảo Nhi.
Thiên Hải nói:
- Đây là nương tử của vãn bối.
Mỹ phụ mỉm cười, gật đầu.
Thiên Hải và Xảo Nhi chui vào mật đạo. Thiên Hải chẳng biết mật đạo này đưa mình đến đâu, nhưng lại đoán chắc nó sẽ đưa mình ra ngoài nội cung. Với chàng lúc này, miễn ra ngoài nội cung là được rồi, bất kể chui lên Ở đâu.
Hai người cứ khom người đi trong mật đạo. Thỉnh thoảng, chàng lại dừng bước chờ Xảo Nhi. Thiên Hải ước đoán mình phải mất đến ba canh giờ mới đến được cửa mật đạo Chàng đẩy cửa. Hai người chui ra từ sau bệ thờ một ngôi cổ miếu. Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm.
chàng quay lại nói với Xảo Nhi:
- Muội muội! thế là ta đã thoát khỏi nội cung.
Thiên Hải nhìn lại bệ thờ, chiếc bài vị cũng được phủ tấm vải màu hồng điều, chàng tò mò mở ra xem. Cũng vẫn dòng chữ thảo "Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung".
Thiên Hải nheo mày, nghĩ thầm:
" CÓ lẽ mật đạo này do Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung kiến tạo nên hai đầu đều có bài vị của y. Á phụ hẳn phải có quan hệ mật thiết với Vương Quốc Trung." Thiên Hải nhìn lại Xảo Nhi:
- Muội muội theo huynh chứ?
- Dù huynh đi đến đâu, muội cũng theo huynh. Nếu huynh đã quyết định rời khỏi kinh thành thì chúng ta nên đi sớm, nếu không khó mà rời khỏi kinh thành.
Thiên Hải nhìn nàng, mỉm cười hỏi:
- Muội muội biết huynh là một thái giám mà vẫn theo huynh à?
- Muội không nghĩ đến điều đó. Nếu không có huynh nhận sứ mạng do cung chủ Tử Hà Băng Cơ thì lúc này Xảo Nhi đã không còn có mặt trên cõi đời này.
Nàng nắm tay Thiên Hải:
- Chúng ta đã trở thành phu phụ của nhau. Dù bất cứ điều gì muội vẫn chấp nhận.
Chỉ cần huynh đối xử tốt với muội.
Nàng ngắm nhìn Thiên Hải:
- Huynh muốn không ai chú ý, phải thay đổi y phục mới có thể đi được.
Xảo Nhi nói dứt câu thì nghe tiếng trong cung tiếng tù và trồi lên inh ỏi phát ra từ phía hoàng cung. Xảo Nhi nghiêm mặt lo lắng nói:

- Chu huynh! Hồi trống và tù và hiệu lệnh đóng cửa kinh thành. Muội và huynh khó có thể rời khỏi đây.
- Chuyện huynh đào thoát khỏi nội cung đã kinh động đến hoàng thượng chăng?
- Cha muội là nhiếp chính đương triều, lão nhân gia nhất định không buông tay để chúng ta ra đi đâu.
Thiên Hải buông tiếng thở dài nhìn Xảo Nhi. Chàng từ tốn, ôn nhu nói:
- Muội có thể quay trở lại.
Xảo Nhi lắc đầu:
- Muội sẽ đi cùng với ca ca. CÓ chết muội cũng không quay về.
- Đào thoát khỏi nội cung, huynh nghiễm nhiên đã trở thành trọng phạm của triều đình, còn muội lại là thân ngọc cành vàng.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải:
- Ca ca đừng quên chúng ta đã là phu phụ trên Phong Ma sơn. Muội đã vận phục trang song hỷ với huynh rồi.
- xảo Nhi!
Nàng nép đầu vào ngực chàng. Thiên Hải ghé miệng nói nhỏ vào tai nàng:
- Huynh không phải là thái giám như muội tưởng đâu. Nếu chuyện này đến tai hoàng thượng, người sẽ nổi giận mà truy sát huynh đến cùng.
Xảo Nhi mở to mắt hết cỡ nhìn chàng.
Thiên Hải thuật lại chuyện mình đã được Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng truyền thụ cho Tục hoàng công, nhờ có tuyệt học đó mà lão công công lẫn cung chủ Tử Hà Băng Cơ và cả Bạch Hải Đường phi tử không biết chàng là người bình thường.
Nghe chàng kể, Xảo Nhi ngả vào người chàng cười nắc nẻ. Nàng quên hẳn tình trạng của hai người lúc này.
Xảo Nhi ngẩng lên nói với Thiên Hải:
- Ngay cả phụ thân của muội cũng lầm ca ca.
Thiên Hải và Xảo Nhi im lặng khi thấy bệ thờ dịch chuyển. Thiên Hải liền vận công chờ đợi bọn ngự lâm quân từ dưới mật đạo thoát lên, nhưng không ngờ người xuất hiện lại là Á phụ.
Á phụ nhìn Thiên Hải rồi lại nhìn Xảo Nhi. Bà để chiếc túi xuống trước mặt hai người, ra dấu.
Thiên Hải hỏi:
- Bà bà đưa cho vãn bối và Xảo Nhi mượn y trang?
Á phụ gật đầu.
Bà nhìn Thiên Hải lần nữa, miệng điểm một nụ cười rồi lẩn mình chui vào mật đạo.Bệ thờ lại dịch chuyển che lối vào.
Thiên Hải nói với Xảo Nhi:
- Muội muội! Á bà bà cho chúng ta mượn trang phục để rời kinh thành.

- Hình như Á bà hiểu hoàn cảnh của muội và huynh.
Thiên Hải cao hứng mở túi vải.
Trong túi vải là bộ quan bào Ngự tiền sứ cùng với xiêm y khá lộng lẫy.
Thiên Hải lấy y trang ra nhìn và nói:
- Với bộ quan bào này, thiên hạ càng dễ nhận ra huynh.
Xảo Nhi nói:
- Cũng còn đỡ hơn huynh vận trang phục hoạn quan nội cung.
Nàng nói xong nhìn Thiên Hải nói tiếp:
- Những nàng cung nữ lại nhầm lẫn huynh là thái giám để rồi họa tình tiếp nối họa tình đến khi chồng chất như mớ bòng bong chẳng biết đâu mà gỡ.
Thiên Hải ôm vai Xảo Nhi nói:
- Tất cả nữ nhân đều lầm huynh nhưng có một người không lầm đó là Xảo Nhi.
Thiên Hải áp tai xuống sàn cổ miếu rồi bước ra đóng cửa lại. Chàng quay lại nói với Xảo Nhi.
- Muội muội! Khi trời tối hẳn, huynh và muội sẽ rời kinh thành. Chúng ta lưu lại đây hẳn không ai để ý đến đâu.

Hồi 42
Lưỡng phân

Trời sẩm tối, Thiên hải và Xảo Nhi nghe bước chân ngựa dừng lại trước cổ miếu, Thiên hải bước ra mở cửa. Chàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy cỗ song mã dừng ngay trước cổ miếu, mà người ngồi trên ghế xà ích chẳng ai khác là Á phụ.
Thiên Hải hỏi:
- Á bà bà đến đón vãn bối và Xảo Nhi?
Xảo Nhi bước đến sau lưng chàng. Nàng hỏi Á phụ:
- Á bà bà sao lại tốt với ca ca và Xảo Nhi vậy?
Á phụ mỉm cười ra dấu:
Xảo Nhi nhìn bà rồi hỏi:
- Á bà bà thấy ca ca và Xảo Nhi xứng đôi à?
Á phụ lại gật đầu.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- Vãn bối vô cùng cảm kích thịnh tâm của Á bà bà.
Á bà bà chỉ vào khoang xe.
Thiên Hải hiểu ý cùng với Xảo Nhi bước ra mở cửa lẩn vào trong khoang. Á bà bà giật dây cương cho đôi tuấn mã kéo cỗ xe tiến về phía trước. Á bà bà đánh cổ xe tiến thẳng đến cửa Tây kinh thành.
CỖ song mã vừa đến cửa Tây,gã giáo đầu trong tốp ngự lâm quân bước ra chân đầu con tuấn mã. Gã nhận ra Á bà bà cứ như đã từng quen thuộc với những chuyến đi xuôi về ngược của người đàn bà này.
Á bà bà lấy ra một nén bạc, mỉm cười với gã.
Đón lấy nén bạc, gã giáo đầu nói:
- Á bà bà có chở gì trong xe không?
Á bà bà lắc đầu Cùng lúc đó, những tiếng nổ đùng đùng từ phía cổng trại nha môn. Từ trong nha môn hai người vận Bạch y che mặt thi triển khinh công lướt ra, nhắm hướng cửa Đông đào thoát.
Gã giáo đầu thét lên:
- Đuổi theo.
Gã là người đầu tiên thoát đi. Ngay lập tức bọn nha sai và tốp ngự lâm quân cũng ào ào bám theo gã giáo đầu để đuổi theo hai người vận bạch y.
Thiên Hải nghe tiếng động, hé tấm màn ra nhìn. Chàng nhận ra những người

vận Bạch y chính là sứ giả của Hoạt Thần Giáo. Cả hai vị sứ giả đều che mặt và có thuật khinh công kỳ tuyệt, mặc dù không phải là thuật Phi Ma Độn Hình.
Cửa Tây kinh thành bỗng chốc vắng tanh không bóng người. Á bà bà thản nhiên giật dây cương thong dong rời kinh thành. Trong khoang xe, Thiên Hải nói với Xảo Nhi:
- Những vị sứ giả của Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ đến thật đúng lúc. Chẳng biết họ vào kinh thành để làm gì?
Xảo Nhi mỉm cười nói:
- Muội lại có linh cảm khác huynh.
- Linh cảm của muội như thế nào?
- Hình như tất cả đều được sắp xếp trước rồi.
Đôi chân mày của Thiên Hải nhướn lên:
- Sắp xếp trước rồi. Nói như muội thì hai người kia đánh lạc hướng bọn ngự lâm quân để Á bà bà đưa chúng ta rời khỏi khinh thành à?
Xảo Nhi gật đầu.
Thiên Hải nhún vai, lắc đầu:
- Á bà bà chẳng lẽ lại là người của Hoạt Thần Giáo ư?
- Muội nghĩ như vậy đó.
Thiên Hải lắc đầu:
- ĐÓ chỉ là võ đoán của muội thôi, huynh không tin đâu. Huynh biết Á bà bà là người cua ai ma.
Thiên Hải mỉm cười.
Xảo Nhi hỏi:
- Vậy theo ca ca, Á bà bà là người của ai?
- Bạch hải Đường Phi Tử. Huynh một thời gian đã là tâm phúc của Bạch hải Đường Phi Tử. Nếu Á bà bà không phải là tâm phúc thì không bao giờ được Bạch Hải Đường Phi Tử giao trọng trách giữ mật đạo.
Xảo Nhi mỉm cười, nguýt Thiên Hải - Muội hỏi thật ca ca nhé - Muội hỏi đi.
- Ca ca rời nội cung có thấy tiếc rẻ không?
Thiên Hải lắc đầu:
- Không chút tiếc rẻ.
- Một người như ca ca bỗng nhiên được sống giữa nội cung, chung quanh đều là những trang giai nhân tuyệt sắc mà trên giang hồ khó có ai sánh bằng, kể cả các nàng cung nữ. Vậy mà bỏ đi không tiếc, chuyện này thật là khó tin. Thế huynh đang Ở đâu?
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Trong nội cung đúng là có rất nhiều mỹ nhân. Thậm chí có những trang giai nhân đẹp như tranh vẽ, nhưng huynh lại thiếu một người. Người đó chính là Xảo Nhi muội muội.

Xảo Nhi đỏ mặt:
- Huynh bỡn cợt muội.
- Huynh không bỡn cợt muội đâu. Tất cả những trang giai nhân tuyệt sắc trong nội cung đối với huynh chỉ là những bức tranh vẽ mà thôi, còn cảm xúc thì huynh không có Với lại, muội đừng quên lúc đó huynh là Tiểu Thuận Tử.
Xảo Nhi bật cười:
- Một tiểu thái giám khác thường, vừa khôi ngô tuân tú, vừa có phong thái của một bậc anh hùng hảo hán, thế mà các nàng kia không nhận ra được sao?
- Nếu nhận ra huynh thì tuyệt công Tục Hoàng Công của Bất Giới hoà thượng đâu phải là tuyệt kỹ mà lão đã mày mò suốt hai mươi năm khi bị giam trong động. Nếu phát hiện ra thì không chừng giờ nay đầu huynh đã rơi xuống đất rồi.
Thiên Hải đổi giọng nghiêm nghị hỏi Xảo Nhi:
- Thế mu ôi nghĩ Á bà bà là người như thế nào?
- Theo muội, Á bà bà là người của Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ.
Thiên Hải vén tấm màn nhìn lên ghế xà ích, rồi quay lại nói với Xảo Nhi:
- Để huynh hỏi Á bà bà xem có đúng như lời muội nói không.
- Huynh mà hỏi thật không chừng Á bà bà chẳng chịu cho huynh muội chúng ta quá giang xe đâu.
- Nhưng nghe muội nói huynh lại càng tò mò muốn biết.
- Muốn biết thì huynh tự suy ra cũng biết thôi mà.
- Huynh không được thông minh như muội muội của huynh đâu.
- Thế huynh không tự hỏi mình được sao? Tỷ như huynh ngang nhiên trở thành thái giám mà đến với lão công công. Muội nghĩ, lúc huynh nhập nội không phải bằng đường quang minh chính đại qua sơ tuyển của lão công công mà vào thẳng ngay phòng lão bằng mật đạo nhập cung đấy.
Thiên Hải nhướn mày nhìn Xảo Nhi:
- Đúng rồi. Lúc huynh tỉnh lại thì thấy mình đã trong biệt phòng của lão công công.
Nhất định huynh đã nhập nội bằng mật đạo của Á bà bà.
Xảo Nhi bụm miệng cười rồi nói:
- Không biết trước khi Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ đưa huynh nhập nội có khám huynh không?
Nghe nàng thốt ra câu đó. Thiên Hải dằn không được, bật cười khanh khách. Chàng vừa cười vừa nói:
- Nếu gặp lại Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băn Cơ huynh phải hỏi rõ điều này. Nhưng có lẽ Xảo nhi tiếp lời chàng:
- CÓ lẽ Tử Hà Băng Cơ đã khám huynh.

Thiên Hải cười khẩy:
- Tử Hà Băng Cơ cũng có lòng tốt không nỡ để huynh tuyệt dòng tuyệt giống nên mới cho uống "dược thảo" rồi đến với muội.
Chàng nhìn Xảo Nhi.
Sắc diện Xảo Nhi bừng đỏ như quả cây chín hồng. Nàng nguýt chàng:
- Nhưng huynh là thái giám.
- Nếu huynh không giữ đạo thì chắc đã là thái giám thật.
Xảo Nhi lườm Thiên Hải:
- Ý trời.
- Ý của bà mai Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ chứ.
Thiên Hải nói xong bật cười khanh khách. Chàng vừa nói vừa nhìn Xảo Nhi:
- còn muội, sao không chịu là bậc lá ngọc cành vàng mà phải cam tâm làm một a hoàn trong tửu điếm? Suýt chút nữa là bị gã thiếu gia Thanh Thành Lu Thành Văn làm nhục - Cũng vì huynh tất cả thôi.
Thiên Hải nhướn mày:
- Sao lại vì huynh?
- Muội vô tình nghe phụ thân thố lộ về chuyện chỉ ước giao hôn giữa huynh với muội. Phụ thân có ý huỷ bỏ hôn ước bằng cách...
Xảo Nhi bỏ lửng câu nói.
Thiên Hải tiếp lời nàng:
- Giết huynh?
Xảo Nhi gật đầu.
- Muội đâu muốn phụ thân làm chuyện tàn ác trời đất không dung thứ, nên cùng với lão bộc bí mật rời khỏi vương phủ ra ngoài cốt để bảo vệ cho huynh. Nếu cần...
- Lão nhân gia sẽ không giết hại hiền tế của lão.
Xảo Nhi khẽ gật đầu.
Thiên Hải nhìn nàng:
- Muội tốt với huynh quá.
Thiên Hải mỉm cười với nàng rồi ôm quyền nói:
- Vãn bối Chu Thiên Hải bái kiến Thánh Nữ nương nương.
Xảo Nhi nguýt chàng:
- Giờ mà huynh còn ôm quyền xá muội ư.Nàng vừa nói vừa véo vào tay Thiên Hải, Thiên Hải chợt nghiêm giọng hỏi Xảo Nhi:
- Muội hẳn biết Bảo mẫu cô cô Lưu Ngọc Ninh của huynh?
Xảo Nhi lắc đầu:
- Muội không biết. Lúc đó muội chỉ nghĩ đến an nguy của huynh mà thôi.
Thiên Hải nắm tay nàng:
- Muội muội! Huynh sẽ không xử tệ với muội đâu.
- Bây giờ thì huynh đã là một đại cao thủ kỳ tuyệt trên chốn giang hồ, ví như

rồng mọc thêm cánh, muội mừng lắm. Huynh phải bảo vệ cho muội rồi.
- Sẽ không một ai bức hiếp muội được đâu.
Hai người nhìn nhau. Mặc dù họ không nói ra lời nào, nhưng trong tim họ đã nói ra những tình cảm hoặc ước muốn họ mong muốn có được cho mai sau.
CỖ xe song mã dừng lại.
Thiên Hải vén màng nhìn ra. Chàng ngạc nhiên, bởi không thấy Á bà bà đâu nữa.
Thiên Hải quay lại Xảo Nhi:
- Xảo Nhi! Á bà bà đã bỏ chúng ta rồi.
- Vậy chúng ta tự đi. Theo huynh chúng ta đi đâu.
Thiên Hải lắc đầu:
- Huynh cũng không biết. Nhưng trời đất mênh mông, nhất định sẽ có chỗ cho huynh và muội.
- Xảo Nhi lại nghĩ khác huynh.
- Khác sao?
- Á bà bà đã đưa chúng ta đến đúng nơi rồi đó.
Thiên Hải nghe Xảo Nhi nói vậy liền đẩy cửa khoang bước xuống. CỖ xe song mã của Á bà bà đã dừng lại trong khoảng sân rộng của một toà trang viện vắng lặng, chẳng một bóng người.
Xảo Nhi nhìn quanh rồi chỉ tay về phía cửa gian chính sảnh.
Một làn khói trầm nhàn nhạt từ trong chính sảnh toả ra.
Xảo Nhi lại nhìn Thiên Hải:
- Chúng ta vào chứ?
Thiên Hải gật đầu.
Hai người sóng bước chậm rãi tiến vào gian chính sảnh. HỌ dừng bước ngay ngoài cửa nhìn vào. Chiếc lư đồng với khói trầm nghi ngút đặt sau bàn hương án. Trên bàn hương án là chiếc bài vị "Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung .
Quỳ ngay dưới chân bàn hương án là Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi.
Thấy hai người đó Thiên Hải không dằn được vội bước vào. Chàng bước đến sau lưng họ:
- Lão tiền bối! Dao tiểu thư!
Cả hai im lặng không đáp lời Thiên Hải.
- Lão tiền bối! Thiên Hải đây. Chẳng lẽ hai người không nghe Thiên hải nói sao?
Xảo Nhi bước đến bên cạnh Thiên Hải:
- Ca ca! Hai người này đã bị điểm huyệt đạo rồi.
- Huynh giải huyệt cho họ đây.
Thiên Hải vừa định vận Dịch Cân Kinh chỉ phóng khí giải huyệt đạo cho lão Ngượng Nhi và Dao Bội Như, nhưng Xảo Nhi đã kịp ngăn lại.

- Ca ca! Khoan...
- Sao muội...
- Không phải muội cản huynh đâu nhưng muội linh cảm điều gì đó bất ổn. Huynh nghĩ xem, lão tiền bối và vị cô nương đây được điểm huyệt cho ngồi trước bàn hương án Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung tất chủ nhân toà trang viện này muốn huynh giải huyệt cho họ.
Thiên Hải gật đầu.
Xảo Nhi nhìn xuống lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như suy nghĩ rồi nhìn lại Thiên Hải nói tiếp:
- Huynh giải huyệt đạo cho vị tiền bối và vị cô nương này tất đã trúng kế của người ta rồi.
Thiên Hải nghiêm mặt hỏi nàng:
- Trúng kế gì?
- Trúng kế gì, Xảo Nhi chưa biết. Nhưng nhất định người sắp xếp kế này muốn huynh giải huyệt đạo cho họ. Nếu huynh theo ý thì xem như đã trúng kế rồi.
Xảo Nhi nhìn lên bệ thờ. Đôi chân mày nàng nhíu lại với những nét suy tư căng thẳng lộ ra ngoài mặt.
Nàng từ từ nhìn lại Thiên Hải.
Thiên Hải nhìn nàng:
Xảo Nhi! Muội đang nghĩ gì?
- ca ca có bao giờ nghe nói đến bí thuật đoạn mạch "Di Hoa Tiếp Ngọc" chưa?
Thiên Hải lắc đầu.
Xảo Nhi dắt tay Thiên hải kéo lui lại hai bộ. Nàng nghiêm giọng nói:
- Chỉ cần huynh dụng nội lực chạm vào hai người đó thì kinh mạch của họ lập tức sẽ bị đứt lìa, chết ngay lập tức.
Thiên Hải nhướn mày:
- Vậy sao?
Xảo Nhi nói:
- Hai người kia được đặt sẵn như những tử tội phải chết, còn huynh chính là đao phủ. Kẻ chứng giám cho cái chết của họ chính là Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung.
Thiên Hải thừ người, thờ thẫn hỏi nàng:
- Tại sao Tử Hà Băng Cơ lại muốn huynh sát tử lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như?
Chàng vừa dứt lời thì Tử Hà Băng Cơ đầu chít khăn tang từ sau bức rèm bước ra.
Thần nhãn sáng ngời của Tử Hà Băng Cơ chằm chằm vào Xảo Nhi.
Thấy ánh mắt của Tử Hà Băng Cơ, Thiên Hải buộc phải lách qua một bên án

ngữ che chắn cho Xảo Nhi.
Tử Hà Băng Cơ thấy chàng lo lắng cho Xảo Nhi, cất tiếng cười khanh khách. nàng vừa cười vừa nói:
- Bổn cung không ngờ nha đầu ngươi lại quá thông minh như vậy. Tiếc là lão Lý Cảnh Đôn không nắn ả ra thành đấng nam nhi mà lại nắn thành nhi nữ.
Xảo Nhi ôm quyền xá rồi nói:
- Xảo Nhi bái kiến cung chủ.
Tử Hà Băng Cơ hừ nhạt một tiếng:
- Bổn cung chủ không cần đại lễ của nha đầu. Đang ra ngươi không nên xen vào chuyện riêng của bổn cung. Nha đầu đã làm ta thất vọng, bởi mất đi một niềm vui trọn vẹn mà ta đã mong chờ bấy lâu nay.
Xảo Nhi liếc Thiên Hải rồi nói:
- Xảo Nhi đã làm gì khiến cung chủ giận dữ như vậy? Chẳng lẽ ngăn ca ca vô ý giết người khiến cung chủ không vui?
- Đúng chính vì nha đầu ngăn không cho Thiên hải giết lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như nên bổn cung không vui chút nào.
Xảo Nhi nói:
- Tại sao ca ca không lấy mạng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như cung chủ lại không vui? Xảo Nhi có thể đoán ra đấy nhé. Cung chủ đừng nói mình không biết.
- Nha đầu ngươi thông minh lắm! Nhưng chính vì sự thông minh của ngươi mà Thiên hải phải giết ngươi đó.
xảo Nhi chau mày:
- Cung chủ nói ca ca giết Xảo Nhi à!
- Đúng.
- Không có như vậy được đâu.
- Rồi nha đầu sẽ thấy lời của ta đúng hay sao.
Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải:
- Chu Thiên hải! Ngươi giờ đã là một thái giám rồi phải không?
Thiên Hải nhìn qua Xảo Nhi.
Nàng chớp mắt khẽ gật đầu, Thiên Hải hiểu ngay cái chớp mắt của nàng.
Chàng nhìn lại Tử Hà Băng Cơ nói:
- Tại hạ đã là một thái giám rồi thì sao nào? à! Mà còn điều này nữa, được cung chủ cho nhập nội, tại hạ đoạt luôn cả kim bài Ngự Tiền Sứ thay cho Vương Quốc Trung.
- Điều đó ai cũng biết. Bổn cung rất muốn ngươi làm được điều đó.
- Tại sao cung chủ muốn tại hạ đoạt được tấm kim bài Ngự Tiền Sứ?
- Vì đó là lời hứa của ta với Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung.
Thiên Hải mỉm cười:

- Lời nói của cung chủ quả là nặng như núi Thái Sơn. Một người biết trọng lời và giữ lời như Cung chủ, tất Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung phải có mối quan hệ khăng khít.
- Đúng. Y chính là tình lang của bổn cung. Một gã tình lang bội bạc, vô tình khiến cho bổn cung vô cùng căm phẫn.
Bổn cung chịu căm phẫn mà vẫn giữ lời hứa với người mình yêu.
Thiên Hải ôm quyền:
- Tại hạ xin bái phục tình yêu của cung chủ.
Xảo Nhi reo lên:
- Thôi rồi, Xảo Nhi biết rồi.
Nàng chỉ vào lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như:
- Vị tiền bối và Dao tiểu thư đây hẳn là...
Thiên Hải tiếp lời Xảo Nhi:
- Huynh biết, Dao tiểu thư đây là giọt máu duy nhất của Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung. Còn lão Ngươn Nhi vì tình bằng hữu mà cưu mang Dao tiểu thư nên cung chủ Tử Hà Băng Cơ mới căm hận họ.
Chàng nhìn lại Tử Hà Băng Cơ:
- Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung vô tình bội bạc với cung chủ, cung chủ nên hận Vương Quốc Trung chứ sao lại đổ dồn sự căm hận lên bọn họ?
Tử Hà Băng Cơ buông tiếng thở dài, hai cánh môi mím lại, mắt lộ hung quang tàn nhẫn:
- Bổn cung muốn Ngự Tiền Sứ chết mà không được nhắm mắt.
- Vì chữ tình mà cung chủ hận Vương Quốc Trung như vậy à? Đã hận sao cung chủ còn để tang cho Ngự Tiền Sứ làm gái?
- Bổn cung chủ để tang cho một tình yêu và cũng để tang cho kẻ bạc tình lần thứ hai.
Hắn chết, nhưng phải chết bởi tay bổn cung.
Trong lúc hai người đối thoại với nhau thì Xảo Nhi căng óc suy nghĩ.
Khi cung chủ Tử Hà Băng Cơ dứt lời thì Xảo Nhi lên tiếng:
- Xảo Nhi hiểu ra phần nào rồi.
Nàng nhìn Tử Hà Băng Cơ, nghiêm giọng nói:
- Cung chủ! Nhất định Thiên Hải ca ca cùng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như tiểu thư đây có một mối quan hệ mật thiết vô cùng. Chính vì thế mà cung chủ muốn Thiên Hải ca ca lấy mạng lão Ngươn Nhi và Dao tiểu thư.
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:
- Nha đầu quả là thông minh. Nha đầu đã đoán được tất cả rồi thì bổn cung chủ không cần phải dấu giếm làm gì nữa.
Cung chủ Tử Hà Băng Cơ bước đến bên lão Ngươn Nhi và Dao Bội Nhu.
Nàng nhìn hai người rồi quay lại nói với Thiên Hải:
- Chỉ một cái chạm tay của bổn cung chủ thôi thì hai người này sẽ chết ngay

lập tức.
Nha đầu Xao Nhi nói đúng đấy. Bổn cung chủ đã bế mạch bọn họ bằng bí thuật "Di Hoa Đoạn Ngọc" chứ không phải "Di Hoa Tiếp Ngọc" như nha đầu đã nói.
Thiên Hải nghiêm giọng:
- Tại sao cung chủ phải làm như vậy?
- Bổn cung chủ muốn ngươi tự tay lấy mạng lão bằng hữu của cha ngươi và người muội muội duy nhất còn lại của ngươi. Vong hồn kẻ bạc tình Vương Quốc Trung ngự trên hương án kia sẽ chứng kiến tất cả. Y chẳng bao giờ siêu thoát được mặc dù đã chết.
MỒ hôi tuôn ra ướt đẫm trán Thiên hải.
- Sao cung chủ lại khẳng định tại hạ chính là hậu duệ của Ngự Tiền Sứ? Hẳn cung chủ phải có bằng chứng gì đó?
- Bổn cung chủ không có bằng chứng thì cần gì tốn bao tâm huyết để dựng lên vở bi kịch này. Sau lưng ngươi có một bớt son hồng, giữa bớt son là chữ "Chư . ĐÓ chính là dấu tích mà gã lãng tử Vương Quốc Trung để lại, một khi y trải qua một cuộc tình với ai đó Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:
- sau lưng Dao Bội Như cũng có một chữ Chu như thế.
Thiên Hải dùng ống tay áo lau mồ hôi trán. Chàng nhìn qua Xảo Nhi.
- Muội muội! CÓ đúng vậy không?
- Muội nghĩ cung chủ đã nói đúng. Lão nhân gia trước đây phải là một lãng tử khôi ngô tuấn tú chính vì thế mà đã để nhiều kẻ phải khổ, phải luỵ vì tình lão nhân gia.
Những cuộc tình phiêu bạt của lão nhân gia đã để lại những oan nghiệt cho hậu thế.
Thiên Hải thở dài nhìn cung chủ Tử Hà Băng Cơ:
- Dao Bội Như và tại hạ là huynh muội cùng cha?
- Đúng.
Thiên Hải ôm quyền xá:
- Đa tạ cung chủ đã cho tại hạ biết sự thật này.
- Bổn cung đã hứa với ngươi qua lão công công. Nếu ngươi lập được công lớn thì sẽ cho ngươi biết lai lịch của ngươi mà.
- Còn việc tại hạ đoạt Ngự Tiền Sứ kim bài?
- ĐÓ là lời hứa của ta với Vương Quốc Trung là phải cản tay Lý Cảnh Đôn. Bởi việc làm của họ Lý sẽ dẫn đến đại loạn khiến cho bá tánh phải máu chảy đầu rơi. Ta đã trọn lời hứa với gã bạc tình nhưng kẻ giúp ta lại chính là hậu nhân của hắn.
Thiên Hải mỉm cười:
- Dù kẻ lãng tử phiêu bạt, để lại những oan tình trong cõi đời này, nhưng thân phụ của tại hạ cũng đáng là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa.

- Ngự tiền sứ không phải là kẻ anh hùng thì chẳng có nữ nhân nào luy về y.
- Chính cung chủ cũng luy vì tình.
- Ta cũng là một nữ nhân trong những nhi nữ đã trao tình cho kẻ bội bạc, nhưng những người kia không biết hận biết oán.
- Cung chủ thì biết hận biết oán.
- Đúng.
Thiên Hải mỉm cười:
- Bây giờ cung chủ đã cho tại hạ biết tất cả rồi, những gì cung chủ sắp xếp đã không thành. Tại hạ thỉnh cầu cung chủ giải khai huyệt đạo cho Dao Bội Như vào lão Ngượng Nhi để chúng tôi sum họp.
Tử Hà Băng Cơ nhướn mày rồi ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
- Thiên Hải! Bổn cung đang muốn nghe điều này.
- Tại hạ đã nói lời thỉnh cầu với cung chủ.
Tử Hà Băng Cơ nhìn chàng:
- Bổn cung sẵn sàng chuẩn y lời thỉnh cầu của ngươi.
- Đa tạ cung chủ.
Tử Hà Băng Cơ khoát tay:
- Nhưng để bổn cung chuẩn y sự thỉnh cầu đó thì ngươi phải lấy mạng ả Cát Băng hay Xảo Nhi cũng chỉ là một thôi.
Thiên Hải khoát tay:
- Chuyện lấy mạng Cát Băng, tại hạ không làm được đâu. Bởi nàng đã là nương tử của tại hạ.
- Thế mà bổn cung lại nghĩ ngươi sẵn sàng lấy mạng Cát Băng đó.
- Tại sao?
- Ngươi không muốn trả thù cho cha của ngươi à?
Tử Hà Băng Cơ nhìn Xảo Nhi:
- Chính Lý Cảnh Đôn đã đẩy cha ngươi xuống tuyệt vực Sanh Tử Bình. Nay con gái độc nhất của kẻ thù cha ngươi đang đứng bên cạnh ngươi.
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:
- Thiên Hải! Ngươi có hai sự lựa chọn. Nếu giết con gái của kẻ thù thì Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi được sống và ngược lại hai người này sẽ chết để ngươi giữ trọn chữ tình với Xảo Nhi.
Mặt Thiên Hải tái xám lại. MỒ hôi tuôn ra ướt đẫm cả mặt và trang phục của chàng.
- cung chủ...
Từ Hà Băng Cơ mỉm cười:
- Ngươi đường đường là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa phải có quyết định riêng của ngươi chứ.
Tử Hà Băng Cơ nhìn lại Xảo Nhi:

- Nha đầu! Ngươi có yêu Thiên hải, Thiên Hải có yêu ngươi, nhưng tình của hai ngươi sẽ chẳng đi tới đâu, bởi người ngươi trao tình đã không còn là một nam nhân bình thường nữa. Trong cuộc đời Thiên Hải, nha đầu ngươi chỉ là một kẻ thừa.
Nhìn lại Thiên Hải, Tử Hà Băng Cơ nói:
- Bổn cung chủ nghĩ ngươi dễ dàng chọn lựa quyết định của mình.
Thiên Hải không ngờ sự thể lại xảy ra như thế này.Tử Hà Băng Cơ đã dồn chàng vào ngã hai đường mà chẳng có đường nào chọn lựa được. Thiên Hải đâu nỡ giết Xảo Nhi mặc dù biết nàng là con gái của kẻ thù đã hãm hại chết thân phụ mình và chàng lại càng không thể giết lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như, bởi họ là những người thân còn lại duy nhất đối với chàng. Ngoài ra Dao Bội Như còn là một thiếu nữ bị tật nguyền, chẳng biết võ công, lại đang bị bế huyệt đoạn mạch.
Thiên Hải càng nghĩ càng bối rối.
Chàng nhìn Tử Hà Băng Cơ chằm chằm chàng từ tốn nói:
- Nếu tại hạ không chọn cả hai điều cung chủ nói?
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:
- Ngươi phải biết chọn lựa chứ hay phải nhờ đến nha đầu thông minh kia.
Tử Hà Băng Cơ nhìn Xảo Nhi:
- Nha đầu! Bổn cung cho ngươi ba ngày suy nghĩ. Sau ba ngày nếu ngươi không tự quyết định được thì ngươi nên tự sát đi.
Nàng vuốt mái tóc mai:
- Ta tin sau ba ngày sẽ cho cung chủ biết câu trả lời.
- Cung chủ...
Tử Hà Băng Cơ cười:
- Đừng van xin vô ích.
Tử Hà Băng Cơ nói xong, chấp tay sau lưng rảo bước tiến vào bên trong.
Thiên Hải bước theo chân. Chàng muốn thi triển Kim Càng Thần Chỉ khống chế ả nhưng lại phát hiện phảng phất quanh thân pháp của Tử Hà Băng Cơ có vầng lửa vàng bao phủ, tự biết Hoạt Thần Giáo chù đã chủ động vận công để hộ thân, liền bỏ đi ý niệm đó.
Tử Hà Băng Cơ dừng bước quay lại nhìn Thiên Hải:
- Ngươi định theo chân làm nô bộc cho bổn cung đó à?
- Tại hạ sẵn sàng làm nô bộc cho cung chủ, chỉ xin cung chủ...
Tử Hà Băng Cơ khoát tay:
- Đừng van xin vô ích. Một lời nói của bổn cung đã thốt ra chẳng có thứ gì khiến ta thay đổi được, ngoại trừ...
- Ngoại trừ gì?
- Bổn cung phải thấy một trong ba kẻ kia phải có kẻ chết. Nếu Xảo Nhi chết thì hai người kia được sống và ngược lại.

Tử Hà Băng Cơ bật cười giòn giã rồi quay lưng thi triển thuật Phi Ma Độn Hình thoắt cái đã biến mất chẳng để lại dấu tích.
Tử Hà Băng Cơ đi rồi mà Thiên Hải vẫn còn bần thần, chẳng biết phải làm gì. Đầu óc chàng nặng trĩu, căng ra với tất cả nỗi muộn phiền.
Thiên Hải rống lên một tiếng:
- Trời ơi! Sao lại như vậy được chứ?

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 43
Vị dục vị sắc

Thiên Hải bó gối nhìn lên bầu trời đầy sao. Chàng nghĩ thầm:
"Xảo Nhi! Chẳng lẽ huynh phải giết muội sao? .
Thiên Hải lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.
Xảo Nhi bước đến ngồi bên chàng:
- Ca ca!
- Xảo Nhi!
Thiên Hải buông một tiếng thở dài. Chàng bưng bầu rượu tu ừng ực. Xảo Nhi cau mày giằng lấy bầu rượu. Nàng nhìn Thiên Hải nói:
- Ca ca! Rượu chẳng thể nào giúp ca ca giải quyết được những oan khúc này đâu.
- Huynh phải làm gì bây giờ?
Xảo Nhi nắm tay Thiên Hải:
- Xảo Nhi đã quyết định giùm ca ca rồi.
Chàng cau mày hỏi nàng:
- Quyết định của muội thế nào?
Xảo Nhi nhìn lên trời. Đúng lúc đó có một vị tinh tú băng vụt qua rồi mất hút vào khoảng không gian thăm thẳm. Xảo Nhi buột miệng nói:
- Ý trời!
Nàng nhìn lại Thiên Hải hỏi:
- Ca ca có thấy gì không?
- Một vị tinh tú băng hà.
Xảo Nhi mỉm cười:
- Xảo Nhi chính là vì tinh tú đó đó. NÓ chỉ thoáng đến với ca ca rồi vụt tắt.
Thiên Hải lắc đầu:
- Huynh không muốn như vậy đâu.

- Nhưng đây đã là ý trời rồi.
Xảo Nhi buông một tiếng thở dài:
- Lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như đáng được sống, còn Xảo Nhi phải ra đi. Xảo Nhi ra đi mà chẳng một chút oán hờn ca ca. âu đây cũng là cách Xảo Nhi đáp đền chữ hiếu cho thân phụ. Phụ thân đã tạo oan nghiệt, gieo hận thù với Chu lão gia thì Xảo Nhi phải trả.
Nàng nắm tay Thiên Hải:
- Sau khi Xảo Nhi chết, ca ca có bỏ qua hận thù với cha muội không?
Thiên Hải thở dài:
- Xảo Nhi! Thiên Hải không bao giờ xuống tay với muội đâu.
- Nếu huynh không giết muội thì phải giết Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi, và hận thù giữa cha muội càng thêm chồng chất. Chúng ta có quên được những nghiệt cảnh này hay không? Chu bá bá cũng không thể nào nhắm mắt nơi suối vàng.
Nàng mím môi. Hai hàng lệ trảo ra khóe mắt.
- Ca ca! Xảo Nhi đã quyết định rồi. Kiếp này chúng ta có duyên, nhưng không có nợ nên mới rơi vào nghịch cảnh này. Muội sẽ chờ huynh Ở kiếp lai sinh.
Thiên Hải nắm lấy tay Xảo Nhi:
- Xảo Nhi!
Chàng nhìn lên trời:
- ông trời! Sao ông lại bắt kẻ yêu nhau chân thành lại phải gánh oan nghiệt như vậy chứ? ông ác lắm!
- Ca ca đừng trách trời.
Thiên Hải mím môi thở dốc:
- Huynh... huynh không muốn muội chết đâu.
- Muội không chết đâu mà muội qua cảnh giới bên kia chờ huynh bên cầu Nại Hà.
Rồi chúng ta sẽ lại được sum họp trong kiếp lai sinh. Nhất định Xảo Nhi sẽ chờ huynh.
Thiên Hải mím môi:
- Huynh không muốn muội chết, cũng như không muốn Dao Bội Như và lão Ngượng Nhi chết. Thà huynh chết còn hơn. Tất cả đều là những người huynh yêu thương.
- Muội biết nên mới quyết định giùm huynh. Muội chết thì oan nghiệt được giải, chẳng còn gì khiến cho huynh vướng bận. Muội chỉ cầu xin huynh đừng nhìn lại quá khứ đểhận thân phụ muội.
- Ai gây ra thì người ấy chịu, cớ sao lại phải bắt muội chịu chứ?
- Xảo Nhi là con phải gánh chịu cho cha, đó có phải là đạo hiếu tử không?
Xảo Nhi lau nước mắt, nắm tay Thiên Hải. Nàng mỉm cười rồi giả lả nói với

chàng:
- Nếu có thuốc cải tử hoàn sinh của Hoa Đà, Biển Thước thì chẳng có gì để huynh phải muộn phiền cả, đúng không? Không chừng khi muội về chầu a tỳ, lão Diêm chúa thương nhận làm ái nữ rồi lại cho lên gá nghĩa với huynh.
Nàng vuốt má Thiên Hải:
- Huynh! Xảo Nhi đã từng là ái nữ của Diêm Vương môn chủ rồi mà.
Thiên Hải nhìn sững nàng, nhẩm nói:
- Thuốc cải tử hoàn sinh.
Thiên Hải vừa nói vừa từ từ đứng lên.
Xảo Nhi ngớ ngẩn bởi hành động của chàng. Thiên Hải không nhìn lại nàng, mà dời mắt về phía cửa trang viện, lẩm nhẩm nói:
- Đoạt Hồn sơn... Nếu thuật Phi ma độn hình thì ta có thể đến đó trong một ngày và quay lại cũng mất một ngày. Đoạt Hồn sơn...
Xảo Nhi ngơ ngẩn hỏi Thiên Hải:
- Huynh nói gì vậy?
Thiên Hải đặt tay lên vai Xảo Nhi:
- Muội muội! Muội cho huynh gởi gắm lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như. Sau hai ngày huynh sẽ quay về.
- Huynh đi đâu?
- Đoạt Hồn sơn.
- Làm gì?
- Huynh có thể nhờ một người.
Thiên Hải nói dứt câu, liền thi triển thuật Phi ma độn hình. Thân ảnh của chàng như bóng ma vô hình lướt đi như cơn gió băng qua khỏi cổng trang viện, chẳng mấy chốc đã mất hút trong tầm mắt của Xảo Nhi.
xảo Nhi muốn gọi với theo Thiên Hải, nhưng bóng của chàng đã mất hút rồi.
Thiên Hải rời khỏi trang viện, bất kể ngày đêm mà thi triển thuật khinh công Phi ma độn hình nhắm hướng Đoạt Hồn sơn. Trong tâm chàng suy nghĩ có thể nhờ lão thần y Dương Yên Thượng giúp mình trong tình cảnh này.
Từ kinh thành đến trấn HỒ Nam phải cách nhau hơn vạn dặm đường. Trong lúc bối rối, Thiên Hải quên bẵng đôi tuấn mã. Khi chàng đã đi được ba canh giờ mới hối tiếc đã quên đi đôi tuấn mã có thể giúp mình thêm sức vượt qua đoạn đường dài đó.
Cùng lúc đó, Thiên Hải nghe tiếng vó ngựa rộn ràng đập tới thính nhĩ. Thiên Hải nghĩ ngay:
"Đây có lẽ là ý trời muốn giúp mình." Cùng với ý niệm đó, Thiên Hải băng mình ẩn vào một táng cây đại thụ. Chàng vừa ẩn mình thì đôi ky sĩ cũng xuất hiện. Đôi nhân mã đó gồm một nam một nữ mà Thiên Hải nhận ra ngay. ĐÓ là gã thiếu gia phái Thanh Thành Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân. Nghe hai người nói cười rôm rả, Thiên Hải phải cau mày. Và như hai người

đang nhắc đến tên của mình. Thiên Hải nghĩ:
"Mình theo họ để tìm cơ hội đoạt lấy ngựa." Trong khi Thiên Hải nghĩ thì không ngờ Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân lại giật cương ngựa rẽ vào con đường mòn tiến ngay đến cây đại thụ của Thiên Hải. Thấy hai người phi ngựa đến cây đại thụ của mình, Thiên Hải những tưởng họ phát hiện ra mình, nhưng rồi chàng bỏ ngay ý niêm đó khi nghe Lư Thành Văn nói:
- Gã tiểu thái giám Chu Thiên Hải hẳn không ngờ Lư Thành Văn trở thành người thay thế gã. Lưu muội có nghĩ ra mặt hắn như thế nào không?
Lưu Cát Vân bật cười khúc khích.
Lư Thành Văn vòng tay ôm ngang vòng eo của Cát Vân. Nàng nũng nịu nói:
- Cát Vân đâu có yêu thương gì Chu Thiên Hải.
- Phải không? Hay tại vì gã biến thành thái giám, nàng mới không màng đến nữa?
Hai người vừa nói, vừa cười dắt nhau đến ngay gốc cây đại thụ. Thiên Hải phải thi triển thuật Phi ma độn hình lướt lên chạc ba ẩn mình để nghe Lưu Cát Vân nói.
Lư Thành Văn dìu Lưu Cát Vân ngồi xuống gốc đại thụ. Nàng ngả người vào hắn, vòng tay bá cổ, nũng nịu nói:
- Lư thiếu gia không tin Cát Vân nói à?
- Ta tin chứ... Nhưng đến lúc... Lư thiếu gia mới tin.
Gã vừa nói vừa thọc tay vào xiêm y của Lưu Cát Vân.
Cát Vân ưỡn người, ngúng nguẩy:
- Lư thiếu gia làm Cát Vân nhột quá hà.
Lư Thành Văn giả lả cười:
- Nhưng nàng thích kia mà.
Lư Thành Văn cúi xuống sát mặt Lưu Cát Vân nói:
- Nàng không yêu tên thư sinh thúi Chu Thiên Hải sao lại nhận làm nương tử của gã? Nếu như ngày song hỷ, gã không nổi điên thì nàng đã thuộc về gã rồi.
- Cát Vân buộc phải nghe theo lời lão Vương nói thôi.
Nàng vuốt má Lư Thành Văn:
- Nếu Cát Vân thành hôn với Thiên Hải thì được nhận năm trăm lạng bạc đó.
Nàng ưỡn người khi tay của Lư Thành Văn thọc vào đôi nhũ hoa. Cát Vân co người lại, nũng nịu nói:
- Lư thiếu gia không nghe Cát Vân nói à?
- ấy! Huynh đang nghe Cát Vân nói đây!
Lưu Cát Vân nói:
- Tất cả mọi chuyện đều do lão Vương xếp đặt. Khi Cát Vân thấy Thiên Hải...
- Thì sao?

- Y cũng khôi ngô anh tuấn, nên...
- Nên cũng chấp nhận?
- Huynh có thể làm ngơ với số ngân lượng nhiều như vậy được không?
Lư Thành Văn cười khẩy:
- Theo nàng thì Thiên Hải và ta, ai hơn ai?
- Thiên Hải giờ đã là một gã thái giám, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, làm sao bì được với Lư công tử thiếu gia phái Thanh Thành được.
Lư Thành Văn đắc ý cười khoái trá. Hắn vừa cười, vừa lột bỏ y trang của Lưu Cát Vân Lưu Cát Vân giả vờ chống cự, nhưng lại gián tiếp vặn người để họ Lư dễ dàng lột bỏ y trang của mình. Đôi nhũ hoa căng cứng của nàng phơi ra dưới ánh trăng đêm.
Lư Thành Văn phấn khích áp mặt lên vùng đồi trắng nõn của Lưu Cát Vân. Gã dụi đầu rồi áp mặt vào mặt nàng, trong khi tay lần dần để cởi nốt chiếc váy của Lưu Cát Vân Cát Vân vặn người:
- Lư công tử!
- Hê! Nàng không cưỡng lại Lư thiếu gia chứ?
- Thiếp chỉ sợ chàng chê thiếp thôi.
- Gã tiểu thái giám Chu Thiên Hải thì có thể chê nàng, bởi y đã biến thái, còn Lư thiếu gia thì không.
Gã thốt dứt lời thì chiếc váy của Lưu Cát Vân cũng bị trôi ra khỏi người phơi tất cả những gì kín nhất dưới mắt họ Lư.
Cát Vân nũng nịu nói:
- Lư công tử đừng có bắt chước Chu Thiên Hải nhe.
- Bổn thiếu gia đâu có ngốc như gã. Trời sinh ra mình là nam nhân, lại tự biến mình thành nữ nhân. Bây giờ nàng gặp Chu Thiên Hải thì sao?
- Thiếp chẳng muốn gặp lại gã nữa. Gã cứ tưởng thiếp là diệt nữ Giãn hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh.
Lưu Cát Vân cười khẽ, khi Lư Thành Văn xoa lên đôi gò bồng đảo của nàng. Cát Vân ưỡn người hổn hển nói:
- Lư công tử...
Vòng tay bá lấy cổ Lư Thành Văn của Cát Vân từ từ kéo gã ngã xuống.
Tất cả hoạt cảnh dưới gốc cây đại thụ đều đập vào mắt Chu Thiên Hải cũng những lời nói xúc xiểm thốt ra từ cửa miệng Lưu Cát Vân. Chàng nghĩ thầm: "Hóa ra tất cả đều do lão Vương sắp xếp. Lão Vương sắp xếp thì hẳn có bàn tay của Lý Canh Đôn nhúng vào. Tứ vương gia muốn chia cắt mình với Xảo Nhi." Thiên Hải buông một tiếng thở dài:
"Mình đã may mắn không tế trời, tế đất thành thân với ả ma nữ xảo trá này."
Tiếng của Lưu Cát Vân lại cất lên. Nàng lột được ngoại y của Lư Thành Văn. Nàng xoa rờ khắp ngực họ Lư, nói:
- Không biết những gã thái giám trong nội cung có còn giống như huynh

không?
Lời nói kia còn đọng trên miệng Lưu Cát Vân thì Thiên Hải thi triển thuật Phi ma độn hình lướt xuống. Chàng đứng ngay sau lưng Lư Thành Văn mà gã chẳng hay biết gì Trong khi đó, Lưu Cát Vân lại úp mặt vào ngực họ Lư nên cũng chẳng thấy Thiên Hải.
Lư Thành Văn nói:
- Gã thái giám Chu Thiên Hải thì sao có thể sánh bằng huynh.
Gã vừa nói dứt câu thì Thiên Hải cú luôn một cái vào đầu họ Lư.
Lư Thành Văn thốt lên:
- úi cha!
Gã giật mình quay lại, miệng há hốc thét lên:
- ôi, ma!
Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân hốt hoảng bật đứng lên mà quên cả thân thể lõa lồ của mình. Khi nhận ra Thiên Hải, Lư Thành Văn mới biến sắc, gã ngượng ngùng nói:
- Ơ Hóa ra...
Thiên Hải nói:
- Gia gia của ngươi mà ngươi không nhận ra à? Ngươi còn nhớ gia gia của ngươi chứ?
Thiên Hải nhìn Lưu Cát Vân:
- Hai người thành thân với nhau trong chốn rừng rú này, nhưng cũng phải biết lễ nghĩa bái thiên bái địa chứ. Đã làm càn rồi còn đem lão nhân gia ra tán hươu tán vượn, nói xấu nữa.
Lư Thành Văn khúm núm. Gã đã nghe chuyện đoạt kim bài Ngự tiền sứ của Thiên Hải, giờ đâu dám lên mặt như buổi đầu.
- Thành Văn thất kính, mong...
Thiên Hải nạt ngang:
- Lão nhân gia không cần nghe mấy lời thốt ra từ cửa miệng thúi của ngươi đâu. Lão nhân gia cũng không muốn cản trở việc các ngươi thành thân như bầy thú rừng. Lão nhân gia chỉ muốn một điều...
Lưu Cát Vân đỏ mặt nhìn xuống, hai tay cứ khoanh tròn rút người để giấu mặt.
Thiên Hải nhìn Lưu Cát Vân, nghĩ thầm:
"Còn làm bộ làm tịch với bổn thiếu gia nữa. Chẳng đáng một nén bạc vụn."
Lư Thành Văn nói:
- Chu...
Thiên Hải trừng mắt nhìn gã:
- Ngươi muốn chết sao?
Lư Thành Văn quỳ móp xuống:
- Thành Văn không muốn chết.

- Không muốn chết thì gọi ta bằng lão nhân gia.
- Thưa vâng. Lão nhân gia muốn gì?
- Lão nhân gia muốn hai người phải giữ đạo phu thê. Hai người phải bái lạy trời đất, và lão nhân gia, như thế mới đúng đạo song hỷ.
- Dạ, Thành Văn nghe theo lời lão nhân gia.
Thiên Hải mỉm cười:
- Ngươi và nương tử của ngươi làm theo lời lão nhân gia.
Lư Thành Văn gật đầu nhìn sang Lưu Cát Vân:
- Nàng phải làm lời lão nhân gia.
Thiên Hải cười khảy nói:
- Nhất bái thiên địa.
Lư Thành Văn và Cát Vân phải hành đại lễ, trong khi chẳng có quần áo che thân.
- Nhị bái lão nhân gia.
Hai người phải lạy Thiên Hải.
- Tam bái phu thê.
HỌ lại bái nhau.
Chờ cho hai người bái xong, Thiên Hải nói:
- Chưa được.
Lư Thành Văn ngẩng lên nhìn chàng hỏi:
- Lão nhân gia muốn gì nữa à?
- Hai người vốn đã có tâm xảo trá, ta sợ không sống với nhau đến đầu bạc răng long, nên buộc hai người phải bái nhau trăm lạy. Người này cụng trán người kia, để lại dấu tích đặng có ý xa nhau nhớ lấy đó mà giữ nhau. Nào! Lão nhân gia đếm đây.
- Nhất bái, nhị bái, tam bái, tứ bái...
Thiên Hải đếm, Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân phải cụng đầu vào nhau. Khi chàng đếm đến ngũ thập bái thì hai người ngã lăn ra bất tỉnh với vầng trán sưng tấy đỏ bầm.
Thiên Hải nhìn hai người nói:
- Hai người sẽ nhớ nhau suốt đời đó.
Nói xong, Thiên Hải phấn chấn thúc ngựa lao đi như một mũi tên. Chàng nằm rạp trên mình ngựa để tuấn mã tung cước phi nước đại lao về phương nam. Mất nửa ngày, Thiên Hải mới đến được ngoại vi trấn HỒ Nam. Suốt đoạn đường đó, con ngựa Thiên Hải cỡi phải dụng hết sức để phi nước đại, nên nó gần như kiệt lực, buộc chàng phải bỏ ngựa.
Thiên Hải vuốt ve nó:
- Tuấn mã! Ta cảm ơn ngươi nhiều lắm.
Thiên Hải cởi yên cương, rồi vỗ vào mông ngựa:
- Kể từ hôm nay, ngươi được tự do.

Chàng chờ cho tuấn mã lao vào rừng mất dạng mới trổ khinh công hướng về Đoạn Hồn sơn. Thiên Hải vừa thi triển khinh công vừa nghĩ thầm:
"Không biết thần y Dương Yên Thượng có giúp được mình không? .
Thiên Hải càng nghĩ, càng háo hức muốn gặp lão thần y Dương Yên Thượng. Vào trong trấn HỒ Nam, Thiên Hải nhận ra cuộc sống nơi đây đã khác trước hoàn toàn. Mọi người dân ngụ trong trấn như sung túc hơn so với trước kia. Điều đó khiến chàng cũng cảm thấy thư thái phần nào, mặc dù trong lòng chàng mang nỗi muộn phiền.
Thiên Hải quay lại đúng cửa hiệu thuốc của lão Liễu Nghi. Chàng vừa bước vào cửa hiệu thì gặp Vàng Vàng đang đứng ngay bên quầy. Vàng Vàng ngẩng lên nhìn thấy Thiên Hải. Y đang bốc thuốc liền bỏ ngay bước ra đón chàng.
Vàng Vàng nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân rồi ôm chầm lấy chàng:
- Thiếu gia!
- Ngươi vẫn nhận ra bổn thiếu gia à?
- Làm sao Vàng Vàng quên được.
Y nắn vai Thiên Hải:
- Thiếu gia ốm quá!
Y kéo Thiên Hải vào trong cửa hiệu, rồi phấn khích nói:
- Để Vàng Vàng làm cơm đãi thiếu gia.
Thiên Hải khoát tay:
- Không cần đâu.
Vàng Vàng nhìn sững Thiên Hải:
- Thiếu gia đến đây để thăm Vàng Vàng và tôn sư?
Thiên Hải mỉm cười gật đầu:
- Bổn thiếu gia có ý thăm ngươi và tôn sư Dương Yên Thượng. Lúc này ta có chuyện rất gấp muốn diện kiến lão thần y Dương Yên Thượng. Ngươi có thể giúp ta chứ?
Vàng Vàng nhìn Thiên Hải:
- Thiếu gia cần gặp tôn sư gấp không?
Thiên Hải gật đầu:
- Rất gấp.
vàng Vàng lưỡng lự.
Thiên Hải lo lắng hỏi:
- Vàng Vàng! Thần y Dương Yên Thượng có chuyện gì? Ngươi mau nói cho thiếu gia biết.
- Thiếu gia đã đến trễ một chút rồi.
- Ta đến trễ?
Vàng Vàng gật đầu.
Thiên Hải khẩn trương hỏi:

- Thần y Dương Yên Thượng ra sao rồi?
- Tôn sư chẳng làm sao cả, nhưng chiều hôm qua, tôn sư đã được lão công công thỉnh đến kinh thành.
Thiên Hải cau mày:
- Lão công công?
Vàng Vàng gật đầu:
- HỌ chắc chưa đi xa đâu.
- Lão công công đến rước Dương Yên Thượng thần y là người nhỏ nhắn, râu tóc bạc phơ, thích uống hảo tửu Tây Hạ?
vàng Vàng nhướn mày:
- ì Sao thiếu gia biết?
Thiên Hải nheo mày nghĩ thầm:
"Sao lão công công biết thần y Dương Yên Thượng? Lão thỉnh Dương tiền bối đến kinh thành để trị bệnh cho ai?" Vàng Vàng hỏi:
- Thiếu gia nghĩ gì vậy?
- Ta đang nghĩ đến Dương tiền bối.
Vàng Vàng nói:
- Nếu thiếu gia cần gặp Dương tôn sư thì cứ đến thẳng nha môn. CÓ lẽ lúc này tôn sư đang Ở đó - Trong nha môn?
Vàng Vàng gật đầu.
Thiên Hải nói:
- Ta muốn gặp tôn sư. Vàng Vàng! Ngươi và ta đến nha môn. Ngươi vào trong đó, nếu gặp lão công công thì trao chiếc nhẫn này, nói ta cần gặp. Còn nếu như đoàn nhân mã đã đi rồi thì cũng báo cho ta biết.
Gã Vàng Vàng gật đầu như tế sao:
- Thiếu gia chờ Vàng Vàng thay y trang.
Thiên Hải gật đầu.
Chàng chờ cho Vàng Vàng thay y phục mới cùng với hắn đến nha môn.
Không tiện xuất đầu lộ diện, Thiên Hải ghé vào một tửu điếm chờ tin Vàng Vàng.
Chàng gọi một vò rượu ba cân cùng đĩa thức ăn đạm bạc.
Gã tiểu nhị vừa bưng rượu dọn ra thì từ ngoài tửu điếm, Mạc Kình bước vào.
Thấy Mạc Kình, Thiên Hải quay mặt nhìn nơi khác, tránh tầm mắt gã. Lúc này chàng không muốn có thêm chuyện rắc rối xảy đến với mình.
Mạc Kình ngồi xuống chiếc bàn sau lưng Thiên Hải. Y gọi một lúc bốn vò rượu năm can Gã tiểu nhị bước ra nhìn Mạc Kình:
- Khách quan...
Mạc Kình nhìn gã tiểu nhị gằn giọng nói:
- Ngươi không nghe ta nói à?
- Dạ, nhưng...

Mạc Kình lấy nén bạc đặt lên bàn:
- Mang rượu ra đây.
- Thưa vâng.
Gã tiểu nhị phải bưng hai lần mới dọn đủ số rượu mà Mạc Kình kêu. Gã tiểu nhị vừa lui gót thì Mạc Kình bưng cả vò rượu tu ừng ực. Chỉ trong một hơi, gã đã nốc hết nửa bầu rượu. Đặt bầu rượu xuống bàn, Mạc Kình nhìn nó mà nói chuyện:
- Tại sao lại như vậy được? Ta không tin. Tại sao lại như vậy được? Ta có làm gì đâu mà nàng lại đối xử với ta như vậy?
Mạc Kình nói xong, bưng bầu rượu uống cạn. Y đặt bầu rượu xuống dưới chân mình, mở nắp bầu thứ hai. Thấy gã uống rượu, bất giác những người có mặt trong tửu quán nhìn Mạc Kình như nhìn một quái nhân dị dạng.
Mạc Kình dốc một hơi nữa cạn hết hai cân rượu. Rượu đổ ra hai bên mép gã. Gã đặt bầu rượu xuống trước mặt, lẩm nhẩm nói:
- Hằng Hằng! Nàng dối gạt ta. Nàng không chung thủy với ta. Ta biết mà.
Nghe gã nói, mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán.
Mạc Kình như chẳng nghe những lời xầm xì của những khách thập phương đang có mặt. Đôi mắt thừ thừ của y cứ nhìn vào cõi mơ hồ nào đó, miệng thì cứ lẩm nhẩm.
Thiên Hải ngồi bên nghe hắn nói mà nghĩ thầm:
"Gã Mạc Kình này hẳn đã điên vì tình." Mạc Kình dốc hơi thứ tư thì bầu rượu thứ hai rỗng tuếch. Y lại đặt bầu rượu rỗng tuếch xuống dưới chân mình. Y bưng bầu rượu thứ ba.
- Hằng Hằng! Nàng có biết ta yêu nàng không? Ta chết vì nàng cũng được nhưng nàng đừng bỏ ta. Hằng Hằng...
Thiên Hải buông một tiếng thở dài. Chàng lắc đầu muốn quay lại nói với Mạc Kình vài câu, nhưng lại bỏ ý niệm đó mà nghĩ:
"Hắn đã cuồng trí vì tình thì có nói cũng chỉ bằng thừa. Tội nghiệp cho gã. Không biết ả Hằng Hằng kia làm gì mà Mạc Kình lại ra nông nỗi này. Hẳn là ả đã cho y mọc sừng, khi gã biết được mới sầu não muốn tìm rượu để quên." Từ ngoài cửa điếm, Vàng Vàng hối hả bước vào:
- Thiếu gia!
Thiên Hải kéo Vàng Vàng ngồi xuống:
- Ngươi gặp lão công công chứ?
Vàng Vàng gật đầu:
- Lão công công chờ thiếu gia Ở cửa hiệu của Vàng Vàng. Chắc chắn lão công công sẽ cùng đi với Dương tôn sư.
- Được lắm.
Vàng Vàng nhìn qua bàn Mạc Kình. Y lắng tai nghe Mạc Kình nói rồi nhìn lại Thiên Hải, nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia! Vị khách bên kia đang bị tâm bệnh rất nặng.
Thiên Hải mỉm cười:
- Tâm bệnh của gã nặng lắm. Vàng Vàng không thể trị nổi đâu.
- Thấy bệnh như thấy họa, phải ra tay. Tôn sư đã dặn như vậy.
- Nhưng đệ không thể trị được cho gã đâu. Huynh biết y không thể trị được.
- Để đệ thử xem.
Vàng Vàng nói xong bước qua bàn Mạc Kình. Y từ tốn nói:
- Tôn giá có điều chi u uất, cứ nói ra sẽ vơi bớt. Vàng Vàng đây có chút ít y thuật, có thể giúp tôn giá.
Mạc Kình ngẩng lên nhìn Vàng Vàng bằng cặp mắt đỏ hoe. Gã nhạt nhẽo nói:
- Tiểu tử! Ngươi là ai?
- Vàng Vàng chỉ là một lang y. Thấy tôn giá có tâm bệnh không nỡ đứng nhìn, muốn giúp tôn giá.
- Giúp ta hay muốn đoạt nương tử của ta?
Vàng Vàng mỉm cười, từ tốn nói:
- Tôn giá hẳn đã bị phiền não quá độ mà tâm trí không được minh mẫn. Vàng Vàng có thể giúp tôn giá.
Mạc Kình dốc bầu rượu để uống, nhưng Vàng Vàng đã cản lại:
- Tôn giá không nên uống rượu nhiều như vậy.
Lời còn đọng trên miệng Vàng Vàng thì Mạc Kình rít lên:
- Mạc mỗ không cần ngươi.
Cùng với lời nói đó, y lòn tay ra sau lưng rút phắt ngọn dao thái thịt phạt thẳng vào tay Vàng Vàng. Thao tác của Mạc Kình quá nhanh, Vàng Vàng gần như đứng lặng người, nhưng Thiên Hải nhanh hơn dao của Mạc Kình. Đạo chỉ khí Kim cang thoát ra, điểm tới sóng lưỡi dao.
Cạch...
Nhờ đạo chỉ Kim cang của Thiên Hải mà Vàng Vàng không bị biến thành phế nhân cụt mất hai cánh tay khỏi còn dịp thi thố y thuật nữa.
Lưỡi dao của Mạc Kình bị đạo chỉ Kim cang đánh bật khỏi tay gã, bắn đi ghim vào cây cột, trong khi Vàng Vàng vẫn ngây người ra như pho tượng bất động.
Mạc Kình đứng phắt lên.
Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt gã:
- Tôn giá nhận ra tại hạ chứ?
- Thiên Hải!
- Lão đệ của tại hạ tàn phế thì tôn giá mất mạng đó.
Chàng nhìn Mạc Kình khẽ nói tiếp:
- Tôn giá muốn giữ nương tử của mình thì hãy ôm thể pháp của thị mà chui xuống huyệt, đừng cho một gã nam nhân nào thấy. CÓ như vậy mới giữ

được mỹ nhân Hằng Hằng của tôn giá.
Thiên Hải nhìn lại Vàng Vàng:
- Chúng ta đi thôi.
Mạc Kình nhìn theo Thiên Hải, lẩm nhẩm nói:
- Chui xuống huyệt ôm lấy nàng. Chui xuống huyệt giữ lấy Hằng Hằng.
Thiên Hải và Vàng Vàng quay lại cửa hiệu. Hai người đẩy cửa bước vào thì gặp ngay lão công công và thần y Dương Yên Thượng. Lão công công thì nhìn Thiên Hải chằm chằm. Lão chắt lưỡi, xuýt xoa nói:
- Tiểu Thuận Tử! Ngươi hại lão phu quá!
Thiên Hải vỗ vai lão công công:
- Bao nhiêu ngân lượng mà Thiên Hải đã trao cho lão công công không đủ sao?
- ấy! Tiểu Thuận Tử! Ngươi quay về nội cung đi. Từ lúc ngươi thay lão phu bấm huyệt cho Bạch Hải Đường phi tử, khi ngươi đi, chẳng còn ai thay thế được nữa.
- Thế lão công công thì sao?
- Bạch Hải Đường phi tử không chịu lão phu. Không có Tiểu Thuận Tử, Bạch Hải Đường phi tử lâm bịnh nặng rồi. Phi tử chỉ muốn có ngươi nhập nội cho người thôi.
Lão phu van xin Tiểu Thuận Tử.
Thiên Hải kéo lão công công vào thư phòng:
- Nếu Tiểu Thuận Tử nhập cung thì lão công công khó giữ được cái đầu đó.
- Sao vậy?
- Vãn bối đâu có bị cung hình mà làm thái giám được. Vãn bối nhập nội chủ đích vì cuộc hội võ tại võ đường. Còn chuyện kín của vãn bối đã vận hành Tục hoàng công qua mặt lão công công.
Lão công công trợn mắt nhìn chàng:
- Thật... thật như vậy không?
- Nếu lão công công không tin thì cứ cho vãn bối nhập nội, chẳng bao lâu sau vãn bối có thể biến khỏi nội cung, nhưng các cung nữ nổi loạn không biết thủ cấp của lão còn dính trên cổ không?
Lão công công lắc đầu:
- Không được. Không được. Ngươi không được nhập nội nữa.
- Vãn bối cũng đâu có ý nhập nội.
Thiên Hải lấy chiếc nhẫn gói vào miếng lụa. Chàng nói với lão công công:
- Tiểu Thuận Tử nhờ lão công công trao vật này lại cho Bạch Hải Đường phi tử.
Nhận ra vật này, nhất định người sẽ khỏi bệnh. Lão công công nhớ nói với Phi tử. Sau ba năm Tiểu Thuận Tử sẽ quay lại truyền thụ kiếm pháp cho người, và chỉ có tình yêu chân chính mới đáng được gần thiên tử.

Lão công công nhìn chàng khẽ gật đầu.
Thiên Hải tiễn lão công công quay ra ngoài chính sảnh. Chàng nói:
- Vãn bối có chuyện cần nói với Dương tiên sinh. Lão công công cho vãn bối khỏi tiễn.
- Ơ Thiên Hải nheo mắt:
- Vật vãn bối trao cho tiên sinh chẳng khác gì thần dược đối với Phi tử. Phi tử sẽ hết bệnh mà chẳng cần đến Dương tiên sinh.
- Lão phu về báo với Phi tử.
Chờ cho lão công công đi khỏi, Thiên Hải mới nhìn lại Dương Yên Thượng thần y.
Chàng chậm rãi thuật lại tất cả những chuyện mình đang nan giải cho Dương Yên Thượng nghe.
Nghe xong, mặt Dương Yên Thượng thần y đanh hẳn lại. Lão vuốt râu buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Lão phu không phải là Hoa Đà hay Biển Thước, nhưng cho dù Hoa Đà hay Biển Thước tái sinh cũng không thể nào bào chế được hoàn dược "Cải tử hồi sinh". Làm như thế là chống lại ý trời.
- Tiên sinh! Vậy trong hoàn cảnh của vãn bối phải làm sao đây? Nếu lấy mạng Xảo Nhi, vãn bối lại biến thành người bất nghĩa, bất nhân. Lấy mạng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như, vãn bối lại biến thành người bất nhân, bất đạo. Cả hai điều đó vãn bối chẳng thể nào nhắm mắt được. Chính vì không muốn mình trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất đạo nên vãn bối mới cần đến tiên sinh.
- Thiếu hiệp! Lão phu nghe thiếu hiệp nói, biết thiếu hiệp rất khó xử. Lão phu có cách này.
Thiên Hải nghe lão nói phấn chấn hẳn lên liền ôm quyền:
- Vãn bối xin nghe lời chỉ huấn của tiên sinh.
Thần y Dương Yên Thượng dẫn chàng vào thư sảnh một lúc sau quay trở ra. Lão đặt tay lên vai Thiên Hải, mỉm cười nói:
- Chỉ cần thiếu hiệp không làm tổn thương đến đại huyệt Bách Hội và giữ cho thể xác của Xảo Nhi qua ba ngày đừng cho ai tàn phá nó, lão phu sẽ đến.
- Vãn bối trông chờ vào Dương tiên sinh.
- Lão phu còn nợ thiếu hiệp mà. Khi nào rảnh rỗi, thiếu hiệp hãy đến Đoạn Hồn sơn.
Bây giờ trên Đoạn Hồn sơn đã khác hẳn lúc trước rồi.
- vãn bối nhất định sẽ lên Đoạn Hồn sơn.
Thiên Hải ôm quyền:
- Vãn bối cáo từ, tiên sinh bảo trọng.
Chàng nhìn lại Vàng Vàng:
- Lão đệ đúng là có tâm của một thần y đó. Thiên Hải chúc mừng lão đệ.

- Thiếu gia không lưu lại à?
- Thiên Hải phải đi gấp, nhưng thế nào Thiên Hải cũng quay lại HỒ Nam để uống rượu với lão đệ. Bấy giờ lão đệ phải hốt thuốc bắt mạch để Chu Thiên Hải không phải biến thành con sâu rượu đó.
Thiên Hải nói xong đi ngay ra ngoài cửa hiệu thi triển môn khinh công Phi ma độn hình. Khi chàng đi ngang qua tửu quán của Mạc Kình thấy có đông người đứng túm tụm bên ngoài. Thiên Hải tò mò bước vào xem.
Cảnh trong tửu quán khiến chàng không thể nào ngờ được. Mạc Kình ôm chặt lấy Hằng Hằng nằm gọn trong hố huyệt được đào ngay giữa tửu điếm. Yết hầu của Hằng Hằng và yết hầu Mạc Kình đều bị đứt bởi con dao thái thịt vốn là binh khí của gã. Điều mà mọi người Ở đây vây quanh, đó là thi thể trần truồng của hai người nằm dưới huyệt.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài, lắc đầu bỏ đi.
chàng vừa đi vừa nhẩm nói:
- Hắn yêu sắc đẹp, yêu nhục thể thì phải chết vì sắc đẹp, vì nhục thể.

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Hồi 44
Nhất ngôn duy ngã

ánh trăng lưỡi liềm lên quá ngọn cây cũng là khoảng thời khắc Thiên Hải chờ đợi.
Chàng và Xảo Nhi đứng trước bàn hương án, còn lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như vẫn quỳ bất động trước đó. Nhìn hai người lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như, Thiên Hải không khỏi đau lòng.
Chàng nghĩ thầm:
"Phụ thân! Tại sao người không biết trân trọng chữ tình để rồi gây ra nhiều nghịch cảnh cho người Ở lại." Thiên Hải buông tiếng thở dài.
Xảo Nhi liếc trộm chàng. Xảo Nhi nói:
- Ca ca... Cái gì đến sẽ đến. NÓ đến rồi nó đi, tất cả đều phải quay lại với cội nguồn, mà cội nguồn là chân giá trị của đạo lý làm người, bởi đã được thấy, được biết người mình yêu là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa.
- Xảo Nhi! Huynh chẳng muốn gì cả. Huynh chỉ muốn mọi người sinh ra trong cõi đời phù phiếm này đều được bình an.
chàng vừa nói dứt câu thì đã nhận có luồng nhu phong len vào đại sảnh.
Thiên Hải không quay lại mà lên tiếng:

- Cung chủ đến rồi ư?
Tử Hà Băng Cơ ngửa mặt cười khanh khách. Nàng bước đến bên bàn hương án, nhìn Thiên Hải rồi liếc mắt nhìn qua lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như.
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười, quay lại Thiên Hải nói:
- Bổn cung không bao giờ sai lời. Lời nói của bổn cung nặng tợ núi Thái Sơn. Và hôm nay bổn cung muốn nghe Chu Thiên Hải, hậu nhân của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung định đoạt một quyết định mà ngươi phải trăn trở sau ba ngày.
Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ:
- Cung chủ không cho tại hạ một cơ hội nào khác à?
Tử Hà Băng Cơ lắc đầu:
- Không. Nếu bổn cung không giữ lời hứa thì chẳng bao giờ đến đây.
- Cung chủ buộc tại hạ phải chọn lựa?
Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ gật đầu:
- Bổn cung muốn sự lựa chọn của ngươi.
Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ, nghiêm giọng nói:
- Nếu tại hạ giết lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như thì sẽ phạm tội gì?
- Bất nhân, bất nghĩa, và bất đạo. Bởi lão Ngươn Nhi đã vì cha của ngươi mà không sợ phạm giới quy Hoạt Thần giáo cưu mang Dao Bội Như. Còn Dao Bội Như là đứa em duy nhất của ngươi, lại bị tật nguyền. Bổn cung rất thích ngươi chọn hai người đó để tế vong hồn của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung.
Tử Hà Băng Cơ nhìn Xảo Nhi:
- Cát Băng tiểu thư đẹp lắm. Nếu là bổn cung, thì bổn cung nhất định sẽ giữ mạng cô nương.
Xảo Nhi nói:
- Xảo Nhi chấp nhận cái chết bởi ca ca. Cái chết của Xảo Nhi sẽ thanh toán những ân oán mà gia phụ đã gieo.
Thiên Hải buông tiếng thở dài nhìn Xảo Nhi:
- Xảo Nhi!
Nàng nhìn Thiên Hải:
- Ca ca đừng nghĩ ngợi nữa. Muội đã quyết định giùm ca ca rồi, hãy ra tay đi.
Thiên Hải lắc đầu, nhìn lại cung chủ Tử Hà Băng Cơ:
- Cung chủ! Nếu như tại hạ giết Xảo Nhi thì phạm tội gì?
Cung chủ Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải. ánh mắt của Tử Hà Băng Cơ sáng ngời uy quang cứ như muốn đâm thọc vào đầu Thiên Hải để đọc những ý nghĩ thầm kín đang giấu bên trong.
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười nói:

- Bổn cung nghĩ ngươi chẳng dám giết Xảo Nhi, mặc dù ả là ái nữ của kẻ thù lấy mạng cha ngươi.
- Cung chủ chưa trả lời tại hạ.
Tử Hà Băng Cơ chắp tay sau lưng, nghiêm giọng nói:
- Nếu ngươi giết Xảo Nhi thì ngươi trả được thù. Nhưng ngươi phạm tội bất nghĩa, bất trung, và trở thành kẻ vô tình, bội bạc hơn cả cha ngươi hồi đó.
- Cung chủ muốn biến tại hạ thành bạc tình hơn cả thân phụ?
- Bổn cung cho ngươi lựa chọn mà.
- Nếu tại hạ giết Xảo Nhi thì ân oán giữa Lý Cảnh Đôn Tứ vương Gia với tại hạ có được hóa giải không?
Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:
- Bổn cung cũng không biết.
Thiên Hải lắc đầu:
- Cung chủ biết lấy hận trả hận thì chẳng bao giờ hóa giải được.
- Nhưng ngươi chẳng biết cách lựa chọn nào khác.
Xảo Nhi nhìn Thiên Hải:
- Ca ca! Tử Hà Băng Cơ nói đúng đó. Ca ca không còn cách nào khác.
- Tiểu huynh đã là một thái giám thì cũng là kẻ bất nghĩa bất tình với muội rồi.
Tử Hà Băng Cơ nghe chàng thốt ra câu nói này ngửa mặt cười khanh khách. Cắt ngang tràng tiếu ngạo đầy phấn khích, Tử Hà Băng Cơ gằn giọng nói:
- Thiên Hải! Bổn cung không thể chờ đợi lâu hơn nữa đâu. Bổn cung đã cho ngươi ba ngày, đủ thời gian để ngươi chọn lựa rồi.
Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ:
- Cung chủ có nghĩ sau khi tại hạ chọn xong, người tại hạ căm thù nhất chính là cung chủ không?
- Bổn cung chẳng có gì e ngại cả. Nếu cần, ngươi có thể lên Phong Ma sơn đấu với ta một trận để giải quyết những uẩn khúc mà bổn cung đã gieo vào tâm ngươi.
Thiên Hải mím môi:
- Được, tại hạ chọn.
- Ngươi chọn ai?
Thiên Hải nhìn lại Xảo Nhi. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, chàng từ từ nói:
- Xảo Nhi! CÓ lẽ đây là ý trời. Xảo Nhi có chờ huynh bên cầu Nại Hà không?
Nàng gật đầu:
- Xảo Nhi chờ huynh.
Hai cánh môi Thiên Hải mím lại. Mãi một lúc sau chàng mới thốt ra lời:
- Muội thứ lỗi cho huynh.

- Muội không trách ca ca đâu.
- Huynh xin tiễn muội đi.
Xảo Nhi gật đầu từ từ nhắm mắt lại.
Thiên Hải vận công vỗ vào lưng nàng.
âm.
Xảo Nhi rùng mình, miệng vọt luôn bụm máu. Nàng từ từ khuy xuống rồi nằm duỗi dài dưới chân Thiên Hải. Hai mắt nhắm nghiền, hơi thở từ từ đứt đoạn rồi chẳng còn thở nữa. Nàng đã biến thành một xác chết vô tri vô giác.
Thiên Hải nhìn theo Xảo Nhi thổn thức nói:
- Muội muội... Xảo Nhi...
Tử Hà Băng Cơ cứ trừng mắt nhìn Thiên Hải gần như không chớp, mãi một lúc mới lên tiếng:
- Thiên Hải! Ngươi còn bạc tình hơn cả thân phụ của ngươi.
Thiên Hải nhìn lại Tử Hà Băng Cơ:
- Cung chủ đã buộc Thiên Hải.
Giọng nói của Thiên Hải hằn chất căm phẫn, khi nói đập vào thính nhĩ Tử Hà Băng Cơ thì xương sống của nàng gai buốt giá lạnh.
Thiên Hải gằn giọng nói:
- Cung chủ vừa ý rồi chứ?
Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:
- Cũng vì kẻ bội tình Vương Quốc Trung mà bổn cung mới trở thành kẻ băng hoại trong nỗi hận tình.
Thở hắt ra, Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ khe khắt nói:
- Tại hạ đã chọn và đã làm tròn ý muốn của cung chủ. Đến lượt cung chủ.
Tử Hà Băng Cơ nhìn lại Xảo Nhi:
- Tội nghiệp cho ả.
Tử Hà Băng Cơ nói xong chậm rãi tiến đến bên xác Xảo Nhi. Đặt hai ngón tay lên mũi nàng một lúc thật lâu mới ngẩng lên nhìn Thiên Hải:
- Xảo Nhi đã chết dưới sát thủ của ngươi thật rồi.
Hai hàm răng Thiên Hải nghiến chặt.
Tử Hà Băng Cơ lắc đầu, rồi đứng lên, quay lại sau lưng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như. Bà ta vận chuyển công lực. Ngay lập tức một màn khí quang như lửa xuất hiện phủ khắp thân hình Tử Hà Băng Cơ. Tử Hà Băng Cơ từ từ áp song chưởng vào lưng Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi. Hai người liên tục rùng mình mồ hôi tuôn ra ướt đẫm rồi họ như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng khi Tử Hà Băng Cơ thu hồi ngọc thủ.
Tử Hà Băng Cơ giải tỏa hỏa công, quay lại nhìn Thiên Hải:
- Bổn cung đã thực hiện lời hứa của mình.
Nàng mỉm cười:
- Thiên Hải! Ngươi muốn đòi nợ bổn cung thì cứ lên Phong Ma sơn. Bổn

cung sẵn sàng bối tiếp ngươi.
- CÓ thể tại hạ sẽ lên Phong Ma sơn.
Tử Hà Băng Cơ ngửa mặt cười lên khanh khách rồi thi triển thuật Phi ma độn hình lướt ra ngoài gian chính sảnh. Thoắt cái nàng đã mất dạng dưới ánh trăng nhập nhoạng.
Lão Ngươn Nhi gượng đứng lên quay lại nói với Thiên Hải:
- Thiếu gia! Đáng lý ra thiếu gia không nên làm như vậy.
Lão lắc đầu nguầy nguậy:
- Thiếu gia không nên làm như vậy.
Dao Bội Như chói hai tay lết đến bên xác Xảo Nhi:
- Tỷ tỷ đừng có chết.
Thiên Hải đỡ hai người:
- Tiền bối! Muội muội! Xảo Nhi chưa chết hẳn đâu. Sẽ có người đến cứu Xảo Nhi hồi tỉnh Trước khi Thiên Hải xuất chưởng đả thương đã dồn khí âm của nàng vào đan điền và cho Xảo Nhi uống dược thảo của Dương tiên sinh. Nhất thời Xảo Nhi bị như thế thôi, nhưng muốn hồi tỉnh thì phải chờ Dương tiền bối. Nhất định Dương tiền bối sẽ đến.
Buông một tiếng thở dài:
- Còn bây giờ phải chăm sóc Xảo Nhi.
Dao Bội Như nhìn Thiên Hải:
- Đại ca nói thật chứ?
- Huynh lợi dụng ba ngày Tử Hà Băng Cơ cho để đi tìm Dương tiên sinh thỉnh ý người mới quyết định cách này.
- Nếu vị thần y Dương tiên sinh nào đó không đến thì sao?
- Bội Như! Yên tâm đi. Nhất định Dương tiên sinh sẽ đến mà.
Dao Bội Như mím môi, lệ trảo ra khóe mắt:
- Đại ca! Nếu vì Bội Như mà đại ca sát tử Xảo Nhi thì Bội Như sẽ đi theo tỷ tỷ.
- BỘ trong lúc bị đoạn mạch, muội nghe tất cả à?
Lão Ngươn Nhi gật đầu:
- Bội Như và lão phu đều nghe rõ từng câu từng chữ của thiếu gia, nhưng không nói được thôi. Bởi chỉ cử động thì sẽ chết ngay lập tức nên Tử Hà Băng Cơ cung chủ đã điểm luôn á huyệt không cho nói.
Thiên Hải nắm tay Dao Bội Như:
- Cuối cùng huynh cũng đã biết được ai là người thân của mình.
Thiên Hải sắp xếp cho Xảo Nhi một nơi nằm để chờ Dương Yên Thượng. Dao Bội Như luôn Ở bên cạnh Xảo Nhi. Nàng vốn bị tật hai chân không đi được nên túc trực bên Xảo Nhi chăm chút. Dao Bội Như xõa tóc Xảo Nhi, cẩn thận chải lại cho nàng.
Thấy Bội Như chăm lo cho Xảo Nhi, Thiên Hải không khỏi bồi hồi xúc

động.
Bước ra ngoài mái hiên, ngồi quay xuống bậc tam cấp, lòng dạ Thiên Hải tợ như có lửa đốt. Điều duy nhất mà chàng mong mỏi lúc này là lão thần y Dương Yên Thượng.
Thiên Hải chờ đợi lão thần y với nỗi nao nao hồi hộp.
Ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, Thiên Hải chợt thấy một ánh sao băng qua trước mắt mình. Chàng liên tưởng đến những lời của Xảo Nhi mấy hôm trước mà càng sầu muộn hơn.
Thiên Hải nhẩm nói:
- Xảo Nhi! Huynh không để cho muội ra đi như vậy đâu. Huynh không muốn mình trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa và bất tình. Muội hiểu cho huynh chứ? Nếu muội hiểu cho huynh thì muội đừng bỏ huynh mà đi.
Màn đêm dần trôi qua trong sự êm ả cùng với nỗi lo âu của Thiên Hải khi vẫn không thấy lão thần y Dương Yên Thượng đến. Khi ánh bình minh vừa chạng vạng, tiếng chim líu lo hót trên cành, thì bất thình lình một luồng đạo phong cuốn tới.
Phập.
Ngọn đại kỳ với hình hắc lâu đen kịt giữ phần phật.
Nhìn ngọn đại kỳ đó, Thiên Hải những tưởng chiếc hắc lâu thêu trên lá cờ như đang giễu cợt phô cái hàm gớm ghiếc hăm dọa chàng.
Sự xuất hiện của ngọn đại kỳ hắc lâu, Thiên Hải biết ngay đó chính là lá cờ hiệu báo cho chàng biết sự xuất hiện của Diêm Vương môn chủ. Thấy ngọn hắc lâu kỳ, bỗng dưng tim Thiên Hải đập thình thịch.
Chàng từ từ đứng lên.
Từ ngoài cổng trang viên, bốn gã hắc y nhân với khinh thuật siêu phàm băng vào. HỌ đứng bốn góc như thể canh ngọn hắc lâu kỳ. Nhìn ánh mắt của bốn gã hắc y nhân, Thiên Hải thừa biết họ đến không phải bằng tình giao hảo.
Liền sau bốn gã hắc y nhân là một chiếc kiệu do bốn gã đại lực võ phu, vận huyết y trường bào khiêng. Mặc dù khiêng kiệu, nhưng bốn gã kia như chạy trong không khí, băng băng lướt qua đầu bốn gã hắc y nhân rồi hạ kiệu xuống trước mặt Thiên Hải.
Một lúc sau đến các môn phái trong võ lâm xuất hiện. HỌ gồm có Thanh Thành phái do Lư Hoài Giản thống lĩnh. Hoa Sơn phái do Châu Bá Kình thống lĩnh...
Sự xuất hiện của quần hùng khiến Thiên Hải phải cau mày. Chàng nhẩm nói: "Người ta đợi không đến, còn người ta không đợi thì lại đến." Thiên Hải đã từng giáp mặt với Xung Hư đạo trưởng trên Phong Ma sơn nên thừa biết tất cả những vị chưởng môn kia đều đã quy thuận Diêm Vương môn. Trước số đông người như vậy, Thiên Hải không khỏi lo lắng cho những người đang Ở trong đại sảnh, nhất là Xảo Nhi.

Chàng nhìn về phía chiếc kiệu của Diêm Vương môn chủ từ tốn nói:
- Tứ vương gia tìm Xảo Nhi?
Rèm kiệu vén lên và người trong kiệu bước xuống. Thiên Hải trố mắt nhìn khi người bước ra khỏi kiệu không phải là Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn mà là Quách VỸ.
chân mày Thiên Hải cau lại:
- Tôn giá là môn chủ Diêm Vương môn?
- Tiểu tử lạ lắm à?
- Tại hạ không ngờ. Tại hạ cứ tưởng Diêm Vương môn chủ phải là Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn.
Quách VỸ bước đến hai bộ, chắp tay sau lưng nhìn Thiên Hải ôn nhu nói:
- Lý vương gia chỉ là cái bóng của bổn vương thôi.
Hai cánh môi của Thiên Hải mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi mới nói:
- Vậy ai là người sát tử Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung?
- Tiểu tử muốn biết vì sao Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung phải chôn mình trong tuyệt vực Sanh Tử Bình không?
- Rất muốn biết.
- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung phải chôn mình trong tuyệt vực bởi vì y đã không đầu nhập Diêm Vương môn.
- Chỉ vì vậy mà phải chết sao?
- Theo bổn tọa thì sống, nghịch với bổn tọa thì chết.
- Điều mà tôn giá vừa nói, ai cũng có thể nói được. Nhưng tại hạ muốn biết ai đã xuống tay đưa Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung xuống tuyệt vực Sanh Tử Bình.
Thần nhãn của Thiên Hải nhướn lên nhìn thẳng vào mặt Diêm Vương môn chủ:
- Tôn giá phải không?
- Nếu tiểu tử qua được chín tầng địa ngục sẽ biết được ai là người đã đẩy Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung xuống tuyệt vực. Bằng như không qua được, tiểu tử phải đầu nhập Diêm Vương môn.
Mặt Thiên Hải đanh lại:
- Tôn giá thử thách tại hạ ư?
Quách VỸ lắc đầu:
- Bổn tọa không thử thách tiểu tử, mà tạo cho ngươi một cơ hội.
- Tôn giá không nói ra, nhưng tại hạ đã biết kẻ sát tử thân phụ là ai.
- Tiểu tử nghĩ Lý Cảnh Đôn Tứ vương gia à?
- Không phải vương gia thì là ai?
- Lý Cảnh Đôn đâu thể nào hại được Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung. Ngươi có muốn biết thì phải vượt qua chín tầng địa ngục. Nếu không qua được thì ngươi phải đầu nhập Diêm Vương môn, trám vào chỗ Diệp Cát Quần. Ngươi

nhận chứ?
Diêm Vương môn chủ ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo rồi gắn giọng nói:
- Bổn tọa nghĩ, tiểu tử chẳng có lý do gì để không nhận lời thử thách của bổn tọa.
Diêm Vương môn chủ giũ hai ống tay áo:
- Ngươi có thể đi được, nhưng những người trong gian đại sảnh này thì sao đi được.
Nếu ngươi muốn họ bình yên thì phải nhận lời với bổn vương.
Lão dẫn đến hai bộ:
- Còn chuyện này nữa, hẳn ngươi không nỡ để Lưu Ngọc Ninh bảo mẫu cô cô biến thành mục nhân.
Mặt Thiên Hải biến sắc xanh rờn.
Chàngnghiêmgiọngnói:
- Nếu tại hạ nhận thì tôn giá để yên cho những người thân của tại hạ đang Ở tại đây?
Diêm Vương môn chủ Quách VỸ vuốt râu gật đầu:
- Bổn tọa hứa.
- Nếu tôn giá không giữ lời thì sao?
- Bổn tọa là bậc trưởng tôn của ngươi kia mà. Bổn tọa muốn ngươi tâm phục, khẩu phục trước khi đầu nhập Diêm Vương môn.
Thiên Hải nheo mày:
- Chỉ cần tôn giá để cho những người thân của tại hạ bình yên, tại hạ đã tâm phục, khẩu phục rồi.
- Bổn tọa đã hứa, chẳng lẽ lời hứa của Diêm Vương môn chủ không có trọng lượng bằng lời nói của Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ chăng?
- Tôn giá đã nói vậy, tại hạ tin. Được, Thiên Hải nhân lời.
Diêm Vương môn chủ nhìn Thiên Hải, hai cánh môi nhếch lên cười mỉm:
- Bổn tọa chờ tiểu tử Ở Hắc Mộc Nhai.
- Tại hạ sẽ đến.
Quách VỸ nhìn lại Thiên Hải một lần nữa. Y khẽ gật đầu rồi bước vào cỗ kiệu. Bốn gã phu kiệu nhấc chiếc kiệu lên thi triển khinh công băng đi. Bốn gã hắc y nhân cũng rút cờ theo sau kiệu. Quần hùng cũng hối hả theo bước bốn gã hắc y nhân.
Thiên Hải có cảm tưởng Diêm Vương môn chủ đến để đọc án tử cho chàng. Ngồi lại bậc tam cấp, Thiên Hải nghĩ thầm:
"Diêm Vương môn chủ muốn mình đến Hắc Mộc Nhai để làm gì? Lại còn muốn mình đầu nhập Diêm Vương môn. Ý của y hẳn là... muốn mình trở thành Mục nhân như Diệp Cát Quần. Nếu mình như Diệp Cát Quần thì... .
Thiên Hải bỏ lửng những ý nghĩ đó khi thấy Dương Yên Thượng và Vàng

Vàng khoác tủi vải hối hả đi vào, Thiên Hải băng mình về phía lão thần y.
- Dương tiên sinh!
- Thiếu hiệp! Chuyện gì vừa mới xảy ra Ở đây? Lão phu thấy có rất nhiều người vừa rời khỏi trang viện này.
Thiên Hải mỉm cười:
- Quần hào đến thăm vãn bối đấy mà. Tiên sinh đừng bận tâm.
- Lão phu lại lo có chuyện mà không có thời gian lo cho Xảo Nhi. Tất cả đúng như lão phu sắp xếp chứ?
Thiên Hải gật đầu:
- Xảo Nhi đang tịnh dưỡng trong đại sảnh. Bội Như đang chăm sóc cho nàng. Mời Dương tiên sinh.
Dương Yên Thượng cùng với Thiên Hải bước vào đại sảnh. Lão thần y dừng bước nhìn lại Thiên Hải.
- Trong lúc lão phu dùng thuật kim vàng chích huyệt, thiếu hiệp phải đứng giữ cửa, tuyệt đối không cho bất cứ người nào vào. Nếu kinh động trong lúc Xảo Nhi hồi tỉnh, huyết mạch sẽ chạy loạn vô hình trung dẫn luôn kim vàng quay lại tim mà chết. Lúc đó thì thật là tai hại.
- vãn bối sẽ không cho một ai bước vào đại sảnh này.
- Lão phu sẽ cố gắng hết sức mình.
- Vãn bối rất kỳ vọng vào thuật thần y của tiên sinh.
- Hây... Lão phải trả nợ cho thiếu hiệp đây.
Dương Yên Thượng và Vàng Vàng bước vào trong, rồi đóng cửa lại. Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm... Lúc này Thiên Hải chỉ còn phải chờ đợi thời khắc mà Xảo Nhi hồi tỉnh mà chẳng biết làm gì.
Thiên Hải nhìn lên trời:
- ông trời ơi! Hãy phò hộ cho Xảo Nhi.
Thiên Hải vừa thốt dứt câu thì Ngự lâm quân cùng với Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn ào ào kéo vào. Tất cả đều thủ kiếm với sát khí đằng đằng hiện lên mặt.
Thiên Hải bước xuống bậc tam cấp án ngữ ngay lối vào chính sảnh.
Lý Cảnh Đôn với vẻ mặt ngập sát khí bước đến trước mặt Thiên Hải. Chàng ôm quyên xá:
- Thiên Hải tham kiến vương gia.
Lý Cảnh Đôn nạt ngang:
- Không cần. Cát Băng của bổn vương đâu? Phải ngươi biết Cát Băng rồi không?
- vãn bối không hại Cát Băng, nhưng lúc này vương gia chưa thể gặp mặt nàng.
- Tiểu tử thúi! Ngươi dám bắt cóc Cát Băng ngay trước mặt bổn vương. Tội đó đáng bị bêu đầu.

- Vãn bối biết tội củ sự thật mình, nhưng buộc phải hành sự vì muốn biết.
- Chẳng có sự thật gì cả.
- Vương gia đã giấu vãn bối.
- Bổn vương chẳng có gì giấu ngươi. Mau đưa Cát Băng ra đây, nếu không bổn vương sẽ san bằng tòa trang viện này.
- Vương gia không thể làm được chuyện đó.
Mặt Thiên Hải đanh lại. Chàng chớp động thân pháp, vụt cái đã quay về trên tay là thanh kiếm của gã Ngự lâm quân đứng cách đó hai trượng. Thủ pháp đoạt kiếm của Thiên Hải khiến cho Tứ vương gia giật mình.
- Ngươi...
Thiên Hải không màn đến Tứ vương gia, chàng dụng kiếm vạch luôn một đường thẳng trước mặt mình.
- Đây là ranh giới, bất cứ ai bước qua đừng trách Thiên Hải.
Tứ vương gia cau mày. Lão rít lên:
- Tiểu tử! Ngươi thị vào kiếm chiêu tàn nhẫn của ngươi à?
Thiên Hải nhìn Tứ vương gia:
- Nếu không có Xảo Nhi tiểu thư chịu tội thay cho thân phụ, Tứ vương gia đã không thể nào đứng trước mặt vãn bối.
- Ngươi chẳng xem vương pháp ra gì.
Lý Cảnh Đôn nói xong, thét lớn:
- Người đâu!
Đâu để cho Tứ vương gia phán lệnh cho bọn Ngự lâm quân làm kinh động khi thần y Dương Yên Thượng đang dùng thủ thuật hồi sinh cho Xảo Nhi.
Thiên Hải lắc mình vừa nói:
- Vãn bối thất lễ.
Kiếm quang của chàng chớp động.
Tứ vương gia giật mình. Lão toan thi triển bộ pháp lách tránh, nhưng đã quá muộn.
Mũi kiếm của Thiên Hải đã điểm vào yết hầu gã.
Tứ vương gia đứng ngây người ra, mặt lão đỏ bừng uất khí:
- Thiên Hải! Ngươi dám...
- Nếu vương gia không nghĩ đến sự an nguy của Xảo Nhi thì tại hạ chẳng nể mặt người.
Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:
- Dương Yên Thượng thần y đang dụng y thuật hồi sinh cho Cát Băng. Nếu kinh động sẽ có chuyện chẳng may xảy ra. Thiên Hải buộc phải cản bước Tứ vương gia.
Tứ vương gia biến sắc:
- Cát Băng ra sao?
- Cát Băng sẽ bình yên thôi. Chỉ cần Tứ vương gia đừng làm kinh động đến

lão thần y đang dụng kim để nàng hồi sinh.
Thiên Hải từ từ thu kiếm về.
Chàng nhìn Tứ vương gia, nghiêm giọng nói:
- Vương gia sao lại tự nhận mình là Diêm Vương môn chủ?
Đôi chân mày của Tứ vương gia nhíu lại:
- Ngươi có ý gì mà hỏi bổn vương câu đó?
- Vãn bối muốn biết tại sao Vương gia thuộc hàng hoàng thân quốc thích, mà lại cam tâm làm chiếc bóng của môn chủ Diêm Vương môn.
- Ngươi đừng nói càn.
- Vãn bối không nói càn. Thật ra chuyện đó như thế nào? Hãy nói cho vãn bối biết đi.
- Thiên Hải! Ngươi đừng có đoán mò rồi ngoa ngôn. Bổn vương đường đường là một hoàng thân quốc thích đương triều, sao lại có thể kết giao với người ngoài giang hồ được chứ. Chỉ có ngươi mới kết giao với bọn ma đạo đó.
Tứ vương gia vừa nói dứt câu thì bỗng dưng ôm đầu rú lên:
- ôi cha! Cái đầu của ta... cái đầu của ta đâu rồi?
Thấy tình trạng bất ổn của Tứ vương gia, Thiên Hải giật mình. Bọn Ngự lâm quân thì lại nghĩ Thiên Hải ra tay, đồng loạt xông đến.
Thiên Hải buộc phải thi triển kiếm pháp thượng thừa. Tả thủ phát kiếm khí theo cách đánh ngược cùng hữu thủ thì theo lối công theo kiếm phổ, chàng dụng kiếm pháp Thượng Ngươn, nhưng chiêu kiếm chủ đích công vào hổ khẩu của bọn Ngự lâm quân chứ không chủ đích lấy mạng chúng.
Kiếm quang dày đặc nhoáng lên.
Bọn Ngự lâm quân trong lúc hốt hoảng liều mạng, chứ đâu phải là đối thủ của Thiên Hải. Chỉ trong chớp mắt, nửa quân số Ngự lâm quân trên mười người đều bị mũi kiếm đâm tét hổ khẩu, buộc phải buông binh khí.
Thiên Hải thét lên:
- Dừng lại!
Tiếng thét đầy uy lực của chàng buộc bọn Ngự lâm quân thu kiếm thối về sau, trong khi Lý Cảnh Đôn vẫn ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.
Dương Yên Thượng từ trong bước ra. Lão hốt hoảng nói:
- Chuyện gì vậy?
Thiên Hải cách không phóng chỉ điểm vào tĩnh huyệt của Lý Cảnh Đôn rồi cắp lấy lão đem đến trước mặt thần y Dương Yên Thượng.
- Tiên sinh! Người này là Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn bỗng dưng bị như thế này.
Bọn Ngự lâm quân chằm chằm nhìn Thiên Hải và Dương Yên Thượng.
Lão thần y xem qua sắc mặt của Tứ vương gia rồi bắt mạch. Sắc diện lão đanh lại, miệng nói:

- Tàn nhẫn! Tàn nhẫn!
Dương Yên Thượng vừa nói vừa rút luôn mười hai cây kim vàng nhanh chóng ghim vào đầu Lý Cảnh Đôn.
Thấy lão ghim kim, bọn Ngự lâm quân toan xông đến, nhưng khi thấy Thiên Hải trừng mắt thì lại thụt lùi không dám vọng động.
Tứ vương gia thở hắt ra một tiếng. Thần sắc lão từ từ dịu lại. Lão rên rỉ:
- Ta chết mất... Đầu đau quá...
Dương Yên Thượng đỡ lấy Tứ vương gia, từ tốn nói:
- Lão phu nhất thời đã dụng kim châm phân tán lũ độc trùng trong đầu vương gia.
Nhưng muốn giết chúng, hay trục trùng ra ngoài phải quay về Đoạn Hồn sơn. Ở Đoạn Hồn sơn, lão phu mới có cơ hội trị cho vương gia.
Lý Cảnh Đôn nhìn Dương Yên Thượng:
- Lão là ai?
- Lão phu chỉ là một lang y trên Đoạn Hồn sơn, cũng là bằng hữu của Chu thiếu hiệp.
- Bổn vương hiểu cả rồi.
Xảo Nhi từ trong đại sảnh bước ra. Thần sắc nàng vẫn còn nhợt nhạt. Nàng thấy Tứ vương gia, vội nhào đến ôm lấy người:
- Cha!
- Cát Băng!
Dương Yên Thượng vuốt râu nhìn qua Thiên Hải, mỉm cười:
- Thiếu hiệp! thế là ổn cả rồi.
Thiên Hải nắm tay Dương Yên Thượng bước ra xa hỏi:
- Tiên sinh nói trong đầu Tứ vương gia có độc trùng?
Dương Yên Thượng gật đầu:
- Thứ độc trùng này rất lợi hại. Phàm bình thường chúng không thể xâm nhập vào nội thể người ta được, nhưng nếu chúng được tác động bởi một người có nội lực thần kỳ siêu việt thì sẽ xâm nhập vào dễ dàng và phân tán trong ba mươi sáu đại huyệt.
- Người bị độc trùng xâm nhập thì phải chịu sự sai khiến của chủ nhân lũ độc trùng đó?
- CÓ lẽ vậy.
- Vãn bối hiểu cả rồi. Diêm Vương môn chủ đã dụng độc trùng để sai khiến Tứ vương gia và tất cả những cao thủ hay các vị chưởng môn đạo phái. Thảo nào Bảo mẫu cô cô chẳng dám cãi lệnh Diêm Vương môn chủ và Lý vương gia trở thành chiếc bóng của Diêm Vương môn.
Thiên Hải sực nhớ lại chiếc còi mà dùng hôm nào. Chàng bước đến bên Tứ vương gia:
- Lý tiền bối...

Lý vương gia nhìn chàng:
- Bổn vương...
Lão thở dài ảo não nói:
- Bổn vương bị Diêm Vương môn chủ khống chế nên đã dẫn dụ Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung đến Hắc Mộc Nhai.
- Đây là ý của Diêm Vương môn chủ.
- Y muốn Vương Quốc Trung cũng như bổn vương, nhưng kiếm pháp của Ngự tiền sứ quá cao siêu, môn chủ Diêm Vương môn không làm gì được, nên dụng xảo kế đẩy người xuống tuyệt vực Sanh Tử Bình.
Thiên Hải cau mày:
- Thiên Hải hiểu mục đích của môn chủ Diêm Vương môn.
- Bổn vương xem như đã chết rồi.
Thiên Hải nhìn sang Dương Yên Thượng.
Dương Yên Thượng nói:
- Vương gia yên tâm. Thế nào lão phu cũng có cách hóa giải được chúng.
Thiên Hải hỏi:
- Phàm khiến lũ độc trùng phải dụng đến chiếc còi hôm nào Vương gia đã dụng để điều khiển Diệp Cát Quần.
Vương gia gật đầu.
Thiên Hải hỏi:
- Chiếc còi đó đâu?
- Bổn vương phải trao lại cho môn chủ khi đại sự bất thành.
- Vậy lúc nãy Vương gia nghe tiếng còi kia phát ra từ đâu?
- chiếc còi vô thanh kia phát ra từ hướng đông.
Thiên Hải nhìn về hướng đông, chàng nghĩ thầm:
"Nhất định phải có kẻ đang thổi còi khiến lũ độc trùng." Thiên Hải từ từ đứng lên. Chàng nói với Dương Yên Thượng:
- Tiên sinh! Vãn bối phải đi.
Xảo Nhi nhìn chàng:
- Ca ca định đi đâu?
- Xuống a tỳ hỏi Diêm chúa.
Thiên Hải mím môi nhìn Xảo Nhi:
- Mọi người bảo trọng.
Lời vừa dứt thì chàng cũng thi triển thuật Phi ma độn hình thoát cái băng về hướng đông. Nhắm thẳng cây đại thụ trước mặt, Thiên Hải nhận ra Đàn chủ Hoặc Di Cung đang ẩn mình trên chạc ba thổi còi.
Kiếm quang chụp đến Hoặc Di Cung vẫn không hề hay biết. Khi gã phát hiện được thì hồn đã lìa khỏi xác rồi. Thiên Hải nhặt lấy chiếc còi vô thanh kia cho vào áo ngực.
Chàng nhìn lại trang viện lần nữa, nhẩm nói:

- Nếu Thiên Hải không quay về thì chẳng bao giờ huynh còn dịp gặp lại muội.

Hồi 45
Đoạn sát vị nhân

Tấm bia đá với ba chữ "âm Dương Giới" được dựng ngay trước lối vào Hắc Mộc Nhai trông cứ như một lời cảnh báo đối với những ai dam ngang nhiên mạo phạm địa giới thiêng liêng này.
Thiên Hải đứng ngoài âm Dương Giới nghĩ thầm:
"Diệp Cát Quần đã từng đến đây rồi biến thành mục nhân dưới sự sai khiến của Diêm Vương môn chủ. Mình cũng buộc phải theo bước gã, không biết có giống như Diệp Cát Quần không. Nếu mình giống như Diệp Cát Quần thì VÕ Lâm sẽ có cuộc máu chảy đầu rơi bởi kiếm pháp Thượng Ngươn" Thiên Hải thở dài:
- Thiên Hải! Nếu ngươi chẳng may trở thành Diệp Cát Quần thứ hai thì ngươi phải tự kết liễu đời mình. Hẳn môn chủ Diêm Vương môn đã chuẩn bị mọi thứ để chờ đón mình.
Thiên Hải ghim thanh kiếm vào ngay trước tấm bia ranh giới rồi rảo bước tiến thẳng vào Hắc Mộc Nhai. Chàng bỏ lại thanh kiếm, bởi nghĩ nó chẳng có tác dụng gì một khi đã bước qua giới địa tử thần, thậm chí còn làm cho môn chủ Diêm Vương môn chú ý mà thôi.
Thiên Hãi vừa bước qua giới địa âm Dương thì ngay lập tức quần hùng Hắc Bạch, hai đạo võ lâm ào ào từ sau các phiến đá lướt ra chặn đường Thiên Hải.
Thiên Hải chờ cho tất cả tề tựu mới lấy chiếc còi trong ngực áo đưa lên cho mọi người thấy.
- Các vị hẳn đã thấy chiếc còi này rồi chứ?
Châu Kế Bình, Lư Hoài Giãn mặt liền biến sắc.
Thiên Hải mỉm cười nói:
- Các vị chặn đường Thiên Hải hăm muốn nghe tiếng còi vô thanh này, phải không?
Quần hùng nghe dứt câu đồng loạt dạt ra hai bên.
Thiên Hải nhìn Châu Kế Bình và Lư Hoài Giãn.
- Thiên Hải những tưởng đau các vị thích nghe tiếng còi vô thanh này chứ.
Chàng nói xong, thản nhiên bước qua quần hùng tiến về phía trước.
Qua khỏi quần hùng, Thiên Hải tiến thẳng đến toà bát giác lầu. Chàng đứng ngay ngoài cửa lầu.

Tiếng của Diêm Vương môn chủ từ trong toà lầu cất lên:
- Thiên Hải! Ngươi đáng mặt hảo hán anh hùng. Ngươi cứ đi vào cửa địa ngục. Sau khi qua được chín tầng địa ngục thì sẽ gặp bổn toạ tại Sanh Tử Bình. Bảo mẫu cô cô của ngươi đang đợi ngươi Ở đó.
- Hẳn trong toà lầu này là những cạm bẫy mà toá giá dành cho tại hạ?
- Địa ngục nào mà chẳng có cạm bẫy. Nhưng nếu ngươi có dũng lược và bản lĩnh thì chẳng có địa ngục nào cản bước chân ngươi. Huống chi ngươi phải xông vào địa ngục để đưa bảo mẫu cô cô của ngươi ra. Bằng như ngươi cảm thấy mình bất lực thì hãy quì xuống, chấp nhận đầu nhập Diêm Vương môn, uống hoàn Tam Thiên Não thần đơn.
Lời của Diêm Vương môn chủ nói dứt thì trong toà lầu,Tần Quốc Nghi bước ra cùng với ba ả cung nữ. Trên tay những ả cung nữ bưng mâm vàng. Trên mỗi chiếc mâm là một hoàn dược đen ngòm, nhưng lại toả mùi thơm dìu dịu Tần Quốc Nghi bước đến trước mặt Thiên Hải. Ba ả a hoàn đứng sau lưng gã.
Tần Quốc Nghi nói:
- Môn chủ ban ân cho thiếu hiệp.
Thiên Hải nhón lấy ba viên Tam thiên não hàn đơn. Chàng mỉm cười nói với Tần Quốc Nghi:
- Hẳn đây là những kỳ thảo quí hiếm của môn chủ ban cho tại hạ.
- Tốt quá! Khi nào tại hạ qua được cửa a tỳ mới thụ nhận tam Thiên Não hoàn đơn Của môn chủ.
Thiên Hải nói xong cho luôn ba viên Tam Thiên não hoàn đơn vào túi gấm đeo bên hông.
Tần Quốc Nghi tròn mắt nhìn chàng.
- Tại sao ngươi không uống ngay?
- Tại hạ cần nó, chứ chưa uống.
Cùng với lời nói đó, Thiên Hải chớp mắt xuất thủ. Chỉ khí Kim Cang của chàng đâm thọc tới tử huyệt của Tần Quốc Nghi. Thiên Hải vừa phóng chỉ vừa nói:
- Còn đây là phần của tại hạ dành cho túc hạ.
Phập!
Hứng đạo chỉ Kim Cang của Chu Thiên Hải, Tần Quốc Nghi như cánh diều đứt dây bị cuốn bởi cơn lốc dữ, va lưng vào vách bát giác lầu.
Binh...
Thân ảnh của hắn dính luôn vào trong vách bát giác lầu rồi từ từ rã ra chẳng mấy chốc biến thành bộ khô cốt.
Thiên Hãi phải cau mày, nhăn mặt bởi cái chết của Tần Quốc Nghi.
Chàng lắc đầu nói:
- Môn chủ tàn nhẫn quá!

- ĐÓ là quyền lực của bổn toạ. Ngươi đã thấy rồi đó.
- Những kẻ sống bằng quyền lực như tôn giá chẳng bao giờ cho người ta kính được đâu Thiên Hải không tôn kính tôn giá thì tôn giá chẳng bao giờ đụng tay được tới ngai thiên tử.
Thiên Hải nói xong, rảo bước chầm chậm tiến vào toà lầu bát giác. Chàng vừa bước qua khỏi cửa bát giác thì cửa sập lại, bên trong tối đen như mực. Thiên hải đứng một lúc thật lâu để mắt mình có thể quen với bóng tối âm u đó.
Chàng hình dung lại những gì Mộng tình đã nói với mình khi cõng nàng lên Thiếu Lâm tự Chàng cúi xuống rút ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày. Lia thần nhãn rọi xuyên qua bóng tối, Thiên Hải nhìn về phía trước. Một âm thanh khô khốc phát ra từ vách tường trước mặt:
Cạch...
ánh sáng bùng lên.
Đang quen với bóng tối bất ngờ ánh sáng lúa vào khiến Thiên Hải loá mắt. Trong tích tắc chớp nhoáng đó thôi, Thiên Hải cảm nhận đạo kiếm khí khốc liệt chụp lên thân pháp chàng. Nếu Thiên Hải chờ cho mắt mình quen với ánh sáng lùa vào thì hẳn hồn đã lìa khỏi xác. Cái bẫy của gian phòng này là bóng tối và ánh sáng không ngừng Chuyển đan xen vào nhau.
Thiên Hải chỉ kịp vung trủy thủ gạt lưỡi kiếm thì ánh sáng vụt tắc, bóng tối lại bao trùm khiến chàng chẳng thấy gì. Mặc dù thoát được một chiêu kiếm, nhưng Thiên Hải biết sẽ có những chiêu kiếm khác đang rình rập mình. Chàng từ từ nhắm mắt lại không vận công nhìn xuyên qua bóng tối nữa. Lúc này chàng nghĩ mình cần đến thính nhĩ hơn là nhãn lực. âm thanh khô khốc lại vang lên Thiên Hải nghe tiếng kiếm khí chụp tới mình, nhưng không đón đỡ mà lại thi triển thuật Phi Ma độn hình lách tránh đồng thời lắng nghe bước chấn thoát về hướng nào.
Thiên Hải lạng người bám teo âm thanh dồn dập do những bước chân để lại. Thiên Hải mở mắt, chớp động luôn thân ảnh lướt qua đầu kẻ hánh thích mình.
- Tôn giá không chờ tại hạ ư?
Thiên Hải ngây người khi nhận ra kẻ thích khách mình là Tri Giới hoà thượng.
Thiên Hải buột miệng nói:
- Tri hoà Thương ư?
Tri hoà thượng giật mình nhưng nhanh chóng phát tác kiếm pháp đâm thẳng đến vùng thượng đẳng của Thiên Hải. Trong gian mật thất tối om, Tri hoà thượng chẳng làm gì được Thiên Hải, thì Ở đây y đâu phải là đối thủ của chàng.
Thiên Hải chỉ hơi chao mình, tả thủ thi triển một chiêu kiếm khí càn khôn

đâm vào hổ khẩu cầm kiếm của Tà Tăng.
Phập. Thanh kiếm của Tri hoà thượng rơi xuống đất cũng là lúc Thiên Hải đặt lưỡi trủy thủ vào yết hầu gã.
- Tôn giá dẫn tại hạ đi hay muốn chết?
Tri hoà thường nói:
- Chết còng sướng hơn là sống.
Lão nói xong, lắc mạnh đầu để lưỡi trủy thủ tiện ngang qua yết hầu. Tri hòa thượng ngã vật ra sau, nảy người vài cái rồi hồn lìa khỏi xác.
Chết Tri hoà thượng không sợ, hẳn có thứ lão sợ hơn. Lão sợ Tam Thiên Não thần đơn của Diêm Vương Môn chủ.
Thiên Hải bước theo hành lang. Đến thạch môn, chàng lọt vào gian phòng thứ hai.
Vừa bước vào gian phòng đó thì phía vách tường đố diện muôn vàn phi trâm ào ào bắn Thiên Hải phải dùng đến nội lực càn khôn khí để che chắn cho mình rồi đi qua gian phòng đó.
Thiên Hải đi qua được bốn gian phòng tất cả những cạm bẫy đều cùng một mục đích buộc chàng phải hao tổn chân ngươi nội thể. Khi vượt qua hành lang có hầm chông, Thiên Hải mới nghiệm ra được đều đó.
Chàng nghĩ thầm:
"Đúng là kẻ gian trá cực kỳ mời bày ra cái trò qua cửa địa ngục để rồi đợi sẵn bên kia hưởng lợi".
Thiên Hải đứng sững lại giữa hành lang.
- Chắc hẳn phía trước cũng là một cái bẫy để làm mình hao tổn chân ngươi thôi.
Suy nghĩ một lúc, Thiên Hải ngồi bệt xuống sàn hành làng, vận chuyển dịch Cân kinh hồi phục nội lực, không màn đến nữa. Chàng vừa vận công vừa nghe động tịnh chung quanh mình.
Tiếng của Diêm Vương môn chủ cất lên:
- Tiểu tử! sao ngươi không đi nữa? Ngươi đã cạn kiệt nội lực rồi à?
Thiên Hải từ từ mở mắt, vừa vận công vừa đáp lời Diêm Vương môn chủ, trong khi thính nhĩ vẫn lắng nghe lời của Diêm Vương môn chủ phát ra từ đâu.
- Tại hạ bỗng dưng mất hứng thú với những cái bẫy trẻ con của môn chủ. tại hạ những tưởng đâu những tầng địa ngục của môn chủ kiến tạo ra ghê gớm lắm, không dè chẳng khác gì trò cút bắt của con trẻ. Nếu biết vậy, Thiên Hải chẳng thèm vào làm gì.
- Nếu là trò trẻ con, sao ngươi không đi tiếp đi?
- Không hứng thú thì chẳng muốn đi nữa, có sao đâu.
- Ngươi ngồi lý như thế thì chẳng bao giờ đến được Sanh Tử Bình.
- Tại hạ đang suy nghĩ coi mình đi đến sanh Tử Bình bằng con đường nào?

- Chẳng có con đường nào, ngoi trừ đi qua cửa địa ngục của bốn toạ.
- Đi qua của địa ngục thì tại hạ chẳng hứng thú chút nào.
- Tại sao không hứng thú?
- Thì không hứng thú là không hứng thú, chứ còn tại sao nữa. Chẳng lẽ tại hạ lại nói ra cái chỗ không hứng thú của mình ư? tại hạ hỏi tôn giá nhé. Phải trước đây Diệp Cát Quần cũng đã từng đi qua những cửa ngục này?
- Đúng! Nhưng chỉ qua được năm cửa. Còn tiểu tử ngươi thì mới qua bốn cửa đã chán nản rồi.
- Diệp Cát Quần qua được năm cửa?
- Đúng. Còn tiểu tử qua được mấy cửa?
Thiên Hải đứng lên, chàng xoa trán:
- Ý của Tôn giá là buộc Thiên Hải phải qua chín cửa địa ngục?
- ĐÓ chính là cách duy nhất để ngươi đến Sanh tử Bình.
- tại hạ có cách khác đến sanh Tử Bình, diện kiến tôn giá nhanh hơn.
- Ngươi đến Sanh Tử Bình bằng cách nào?
- Tại hạ đến Sanh Tử Bình bằng cách đi theo tôn giá.
Thiên hải nói dứt lời, vận Kim Cáng thần chỉ đến tầng tối thượng điểm thẳng về phía vách đá nơi phát ra giọng nói của Diêm Vương môn chủ.
âm.
Vách đá nơi phát ra tiếng nói của Diêm Vương môn chủ kiến tạo yếu hơn, nên chỉ kình của Thiên hải vừa đánh vào nó đổ sập xuống. Chàng lách mình lướt qua chỗ đổ để đến hành lang bí mật chạy song song với hánh lang có những cửa ải.
Tiếng cười khanh khách của Diêm Vương môn chủ cất lên rồi lại tan biến ngay lập tức Thiên Hải mỉm cười nói:
- Môn chủ chỉ gượng cười thôi.
Thiên Hải theo hành lang thứ hai đi đến cầu thang lót bằng đá hoa cương dẫn lên trên. Chàng theo cầu thang bước lên. Đi hết cầu thang bằng đá hoa cương thì chàng đã lên đỉnh bát giác lầu.
Phía sau Bát giác lầu là một thung lũng, trông như cái chén, giữa thung lũng là gian thảo xá có mái lục giác.
Diêm Vương môn chủ đang đi vào thảo xá.
Thiên Hải điểm mũi giày băng xuống.
Chàng lướt đến ngay trước cửa thảo xá - Môn chủ! Tại hạ đến rồi.
Diêm Vương môn chủ ngồi trong thảo xá, trước mặt là bàn rượu, Quách VỸ ngẩng mặt nhìn Thiên Hải:
- Tiểu tử đúng là kẻ xảo trá.
- Còn Quách môn chủ lại là người gian trá.
Mặt Quách VỸ đanh lại:
- Dù sao thì ngươi cũng đã đến Sanh Tử Bình.

- Tại hạ giữ đúng lời. Không biết môn chủ có xem lời của mình nặng như núi thái Sơn không?
- Bồn toạ sẽ giữ lời để ngươi tâm phục khẩu phục Quách VỸ vổ tay. Lưu Ngọc Ninh từ phía sao bước ra.
Thiên Hải nhìn Lưu Ngọc Ninh:
- Bảo mẫu...
Lưu Ngọc Ninh lắc đầu, buông tiếng thở dài nói:
- Thiên Hải! Ngươi còn nghĩ đến công dưỡng dục của ta không?
- cô Cô! Mười năm dưỡng dục của cô cô ví như trời biển, làm sao Thiên Hải quên được Thiên Hải đền Sanh Tử Bình, cũng vì muốn đưa cô cô ra khỏi đây.
- Thiên Hải! Ngươi muốn đua ta ra khỏi đây ư?
Thiên Hải gật đầu.
Lưu Ngọc Ninh nghiêm giọng nói:
- Thiên Hải! CÔ cô sẽ ra khỏi nơi đây, nhưng trước hết ngươi hãy quỳ xuống bái môn chủ, chấp nhận đầu nhập Diêm vương môn, vĩnh viễn thuần phục môn chủ.
Thiên Hải sở sửng bởi câu nói thốt ra từ cửa miệng của Lưu Ngọc Ninh. Chàng lắc đầu nói:
- CÔ Cô! Thiên Hải không thể cúi đầu trước kẻ thù đã sát tử thân phụ mình.
Thiên Hải biết cô cô đã bị y đưa độc trùng vào nội thể khống chế, nhưng Thiên Hải có cách hoá giải độc trùng đó rồi.
Ngọc Ninh gắn giọng nói:
- Thiên Hải! Ngươi cãi lời cô cô à?
- Thiên Hải không cãi lời cô cô. Nhưng...
Lưu Ngọc Ninh lắc đầu:
- Nếu ngươi còn xem ta là bảo mẫu cô cô thì phải theo ý của ta - CÔ Cô!
Thiên hải không dám cãi lời cô cô. Nhưng lần này... Thiên Hải không thể...
Lưu Ngọc Ninh hét lên:
- Ngươi cãi lời ta thì ngươi phải chết.
Lưu Ngọc Ninh chụp thanh trường kiếm treo trên vách chớp động phát tác chiêu công, nhắm thẳng tâm huyệt Thiên Hải chẳng một chút dung tình.
Hành động của Lưu Ngọc Ninh khiến Thiên Hải vô cùng lúng túng và bối rối. Chàng tuyệt nhiên không dám dùng kiếm pháp lẫn chỉ pháp Kim Cang, mà chỉ dùng thuật Phi Ma độn hình tránh né.
Quách VỸ thản nhiên ngồi uống rượu, nhìn Lưu Ngọc Ninh truy sát Thiên Hải với vẻ mặt dửng dưng. Thi thố đúng ba mươi chiêu mà tuyệt nhiên Lưu Ngọc Ninh không thể nào được vào chéo áo của Thiên Hái chứ đừng nói đến sát tử chàng.
Thiên Hài Vừa thi triển thuật Phi Ma độn hình, vừa nghĩ:

"Tại sao bảo mẫu cô cô dồn ép mình vào đường cùng chứ? CÔ cô không xem mình là dưỡng nhi như hôm nào nữa sao?
Thiên Hải chợt nghiệm ra tất cả những chiêu kiếm mà Lưu Ngọc Ninh thi triển đều là những sát chiêu, buộc chàng phải phát tác khí lực, nhưng không làm được điều đó nên mới tức giận đến tái mặt.
Thiên Hải lách bộ, tránh mũi kiếm toan điểm vào yết hầu mình, nghĩ thầm:
"Cô cô sao lạ vậy? Chẳng lẽ Diêm Vương môn chủ đã bắt hồn cô cô rồi sao?
Thiên Hải chao mình tránh chiêu kiếm khốc liệt nữa mà Lưu Ngọc Ninh toan đâm vào đan điền chàng. Thiên Hải điểm mũi giày thoát về sau ba bộ, Lưu Ngọc Ninh bám theo như hình với bóng.
Bất thình lình một bóng người vận bạch y trắng toát từ trên nóc bát giác lầu lướt xuống. Đạo chỉ bắn ra điểm thẳng tới ngực Lưu Ngọc Ninh.
âm.
Lửa nhanh chóng trùm lên thân ảnh Lưu Ngọc Ninh.
Thiên Hải gào lên:
- CÔ cô Chàng toan băng đến với hy vọng dập tắt lửa đang đốt cháy thể pháp Lưu Ngọc Ninh, Nhưng Tử Hà Băng Cơ gọi giật lại:
- Thiên Hải! Ngươi còn chưa nhận ra ả không phải là bảo mẫu cô cô của ngươi à?
Thiên Hải sửng sờ nhìn lại.
Lửa đã bén lên mặt, Lưu Ngọc Ninh vuốt tay lột chiếc mặt nạ da người. LỘ ra khuôn mặt hoàn toàn khác với Lưu Ngọc Ninh.
Quách VỸ từ trong thảo xá bước ra nhìn Tử Hà Băng cơ:
- Hoá ra là nàng - Quách VỸ! Ngươi còn trò gì nữa không?
Thiên Hải đanh mặt nhìn lại Quách VỸ, trong khi ả a hoàn giả dạng Lưu Ngọc Ninh bị hỏa chỉ đốt cháy thành than.
Thiên Hải gắn giọng nói:
- Môn chủ! Bảo mẫu cô cô của tại hạ đâu?
- Tiểu tử nghĩ xem,với cái tội mà ả đã phạm thì bổn toạ xử như thế nào?
Quách VỸ "hừ" nhạt một cái:
- Ả vì tình riêng với cha ngươi mà phản lại bổn toạ thì phải về sum họp với cha ngươi dưới vực Sanh Tử Bình.
Thiên Hải nghiến răng:
- Ngươi...
Quách VỸ khoát tay:
- Tiểu tử đừng tức giận. Đã đến lúc bổn toạ đưa ngươi đi, vì xét thấy ngươi hết làm niềm hy vọng của bổn toạ rồi.
Quách VỸ rùn tần, chắp hai tay.
Ngay lập tức, sau lưng gã phát tác bảy luồng hào quang như ánh cầu vồng.
Tử Hà Băng cơ cau mày, thảng thốt nói:

- Thập đại tà công Hấp Tinh đại pháp.
Thiên Hải bất kể lời cảnh báo của Tử Hà Băng Cơ, càng vận càn khôn kiếm khí phát tác bằng hữu thủ, công thẳng trực diện vào vùng thượng đẳng của Quách VỸ.
Những tưởng đâu đạo khí càn khôn của chàng sẽ chẻ đôi người đối phương. Nhưng thật không ngờ, đạo kiếm khì càn khôn của Thiên Hải như chìm vào cỏi vô thanh vô sắc, bởi màn kiếm ảnh sắc cầu vồng trùm lên nó. Đồng thời với sự biến đó, thì một hấp lực quái dị hút lấy chân ngươi, khiến chàng không sao thu hồi được kiếm khí càn khôn.
Thiên Hải giật mình với cảm giác đó, như tất cả đã muộn rồi...
Tử Hà Băng Cơ thét lên một tiếng, dùng luôn hữu chưởng vỗ vào thân ảnh của Quách VỸ. Nàng nhanh chóng cũng rời vào tình trạng như Thiên Hải. hai người rùn tấn, nhưng không sao gượng lại được, mà bị luồng hấp khí kia lôi họ kéo về phía vùng ảnh sắc cầu vồng.
Tử Hà Băng Cơ nói:
- Thiên Hải! Bằng mọi giá phải thu hồi chân ngươi. Nếu không, chúng ta biến thành cây mục rữa khi rơi vào vùng hấp tinh đại pháp.
Mặc dù nghe Tử Hà Băng cơ không xót lời nào, Nhưng Thiên Hải không sao cưỡng lại được hấp lực tà quái. Chàng càng cưởng lại thì càng cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.
Hai người càng lúc càng bị hấp về phía vầng ảnh cầu vồng to như quả cầu khổng lồ chiếm phạm vi lớn hơn ba trượng. Chân Thiên Hải và Tử Hà Băng Cơ cày trên mặt đá sỏi mà hai người không trụ lại được.
chỉ không đầy nữa trượng thì cà hai sẽ lọt thỏm vào vùng hấp tinh đại pháp.
Thiên Hải nghiến răng thét lớn:
- CÓ chết thì Thiên Hải cùng chết với ngươi.
tả thủ của Thiên Hải rút nhanh ngọn trủy thủ, rồi chàng buôn lỏng cước pháp không trụ tấn, lia nhanh ngọn truỷthủ chặt đứt hữu thủ của mình.
Cánh tay phải của Thiên Hải vụt bắn vào vùng hấp Tinh đại pháp. NÓ nhanh chóng thối rữa chỉ còn lại phần xương trắng hếu.
Thiên Hải tự chặt đứt tay mình, đồng thời cũng giải toả được nội công mà dụng đến kiếm pháp Thượng Ngươn. Thiên Hải dụng trủy thủ như kẻ chẳng có nội lực, băng mình lao qua vùng hấp tinh đại pháp, đâm thẳng mũi dao vào yết hầu của Quách VỸ.
Phập.
Vùng hấp tinh đại pháp vụt biến mất Quách VỸ nhìn Thiên Hải chằm chằm:
- Ngươi... Ngươi biết cách...
Y nói được bấy nhiêu đó thì đổ sập đến trước.
Tử Hà Băng cơ đến bên Thiên Hải:
- Thiên Hải...

Chàng quay lại nhìn Tử Hà Băng Cơ:
- Tại hạ đền cho cung chủ một cánh tay để đổi lại mạng sống của Xảo Nhi
Thiên Hải nhìn lại Quách VỸ một lần nữa, tự bế huyệt đạo cầm máu, rồi chậm rãi rời Sanh Tử Bình. Tử Hà Băng Cơ đứng nhìn theo sau lưng chàng. Nàng khẽ lắc đầu, buông một tiếng thở dài, như thể qua chàng mà thấy người trong hoài kỷ.

ĐOẠN KẾT

Lão thần cái Mộc Định Can hối hả thi triển thuật khinh công lên Đoạn Hồn Sơn. Lão xăm xăm bước vào thư phòng của Thiên Hải. Trên bàng có sẵn vò rượu mười cân cùng đỉa đậu tương đạm bạc.
Chẳng cần ai mời, Thần Cái Mộc Định Can chuốc rượu ra chén ngay.
Thiên hải bước vào:
- Lão huynh không đợi tiểu đệ à?
- Hê! Lão huynh uống mừng cho ngươi.
Thiên Hải ngồi xuống ghế.
Mộc Định Can chuốc rượu ra chén. Lão bưng chén rượu - Chén thứ hai để truyền thụ Thiên tửu bất tuý cho ngươi.
Lão rót tiếp chén thứ ba mà Thiên hải vẫn chưa đụng đến giọt rượu nào.
- Chén thứ ba, lão huynh nghiêng mình tham kiến tân minh chủ võ lâm.
Thiên hải cau mày:
- Ai nói với lão huynh, tiểu đệ là minh chủ võ lâm - Thì chuyện rồi sẽ đến thôi mà. Các vị chưởng môn các đại phái đã tụ về Thiếu lâm.
Sau khi nghe Giác Chân đại sư phân phát giải độc Tam Thiên não thần đơn cho họ thì tất cả đều muốn tôn lão đệ làm minh chủ. Đại đức của lão đệ gieo lần này đang là minh chủ võ lâm rồi.
Thiên Hải chuốc rượu vào chén Mộc Định Can, từ tốn hỏi:
- Những hoàn giải dược của Thiên hải giao cho Thiếu Lâm đại sư Giác Chân khiến quần hùng tôn vinh tiểu đệ làm minh chủ ư?
Mộc Định Can gật đầu:
- HỌ đang kéo đến đây đó.
- Huynh đi theo đệ.
Mộc Đinh Can tò mò theo Thiên Hải. Chàng dẫn Mộc Định Can xuống dưới nhà luyện đơn. Thần y Dương Yên Thượng và Vàng Vàng đang cho thuốc vào thố để chưng.
Thiên Hải dừng trước mặt lão thần y Dương Yên Thượng:
- Dương tiên sinh mới đáng là minh chủ võ lâm Dương Yên Thượng thần y cứ nheo mày nhường mắt nhìn Thiên Hải. Mãi một lúc mới nói:
- Cái gì là minh chủ võ lâm. Lão đệ có khách thì tiếp Ở trên nhà. Ơ đây, lão huynh còn luyện dược thảo cứu nhân độ thế, đừng có đến phá lão huynh.
Dương yên Thượng nói xong lại chăm chú vào công việc.Xảo nhi đẩy dao Bội Như ngồi trên chiếc xe lăn bằng cây vào nhà. Nàng nhìn Mộc Định Can:

- Lão Thần Cái! Trên Đoạn Hồn sơn này chẳng ai muốn làm minh chủ đâu. Lão thần Cái về báo lại với các vị chưởng môn chọn người khác đi.
Xảo nhi nhìn Vàng Vàng:
- Vàng Vàng tiểu đệ! Ngươi có muốn làm minh chủ võ lâm không?
Vàng Vàng lắc đầu nguầy nguậy, chỉ Dao Bội Như:
- Bội Như không cho Vàng Vàng rời khỏi gian thảo dược này đâu.
Nghe Vàng Vàng nói, mọi người bật cười. Tiếng cười của họ hoà nhập với tiếng củi cháy tí tách nghe thật êm ả thanh bình.
Lão Thần Cái gãi đầu:
- Lão huynh sẽ nói với Giác Chân tìm người khác. Lão Mộc này cũng chẳng thèm làm minh chủ, nếu có một chỗ uống rượu trên Đoạn Hồn Sơn này.

HẾT

Nguồn: 4VN.net & Vnthuquan
Người đăng: ms
Thời gian: 08/06/2005 3:22:03 CH